

Coperta de VASILE SOCOLIUC

DAPHNE Du MAURIER

Daphné du Maurier

The Birds, The Apple Tree, The Little Photographer from the volume The Birds and Other Stories, first published as The

Aplee Tree by Gollanez, 1952; e DAPHNE DU MAURIER, 1952

The Alibi, The Blue Lenses, The Pool, The Menace, The Chamois from the volume The Blue Lenses and Stories first published as The Breaking Point by Gollanez, 1959; e DAPHNE

DU MAURIER, 1959

No Motive, Panic, Adieu Sagesse, The Rendez-vous, Escort.

Indiscretion, Split Second from the volume The Rendez-vous and

Other Stories, first published by Victor Gollanez Ltd; O DAPHNE DU MAURIER, 1930

TRADUCERE ȘI NOTE:

Veronica Focșeneanu

<titlu>PĂSĂRILE

PE TREI DECEMBRIE vântul s-a stârnit peste noapte și s-a făcut dintr-odată iarnă. Până atunci

Fusese o toamnă blândă, dulce. Frunzele atârnav încă

Roșii-aurii în copaci, iar arbuștii nu-și pierduseră verdeața. Pământul răscolit de plug se arăta mănos.

Val Uocken rămăsese cu o infirmitate din timpul războiului și de aceea primea pensie; la fermă nu lucra toată săptămâna. Se ducea doar trei zile și atunci se îndeletnicea cu diverse munci mai ușoare – ridica garduri, așeza acoperișurile de stuf și făcea reparații pe la acareturi. Cu toate că era căsătorit și avea copii, îndrăgea singurătatea. Prefera să muncească fără să aibă pe cineva prin preajmă. Se bucura nespus când i se dădea să înalțe câte un zăgaz sau să repare o poartă la celălalt capăt al peninsulei, unde marea împrejmuia terenul fermei pe ambele laturi. Iar în zilele acelea, când se făcea amiază și sosea timpul să-și mănânce plăcinta coaptă de nevastă-sa, se așeza pe creasta stâncii și urmărea zborul păsărilor. Cel mai bine era toamna; chiar mai bine decât primăvara. Primăvara păsările zburau spre uscat preocupate,

atente; erau conștiente de destinația lor; ritmul

Și ritualul vieții nu acceptau niciun fel de întrerupere.

Toamna, cele care nu migraseră, ci rămâneau să-și petreacă iarna aici, erau cuprinse și ele de același îndemn năvalnic, dar pentru că nu aveau parte de zborul spre alte meleaguri, urmau un tipar știut numai de ele. Poposeau pe peninsulă în stoluri mari, agitate, neliniștite, istovindu-se de atâta mișcare; ba rotindu-se, dând ocol în văzduh, ba așezându-se pe pământul arat ca să ciugulească, dar și atunci când se hrăneau nu erau înfometate n-aveau chef... Neastâmpărul le împingea din nou spre înalturi.

Negre și albe, stăncuțele și pescărușii se amestecau într-o tovărășie stranie, căutând un fel de izbăvire, niciodată mulțumite, niciodată domolite. Stoluri de grauri, foșnind ca mătasea, zburau spre pășunea reavănă, mânați de aceeași nevoie de mișcare, iar păsările mai mici

— Cintezele și ciocârlile – se risipeau din copaci pe arbuști ca și cum erau silite.

Nat le privea, și privea și păsările marine. Jos în golf, așteptau fluxul. Erau mai răbdătoare.

Scoicarii, fluierarii, ploierii și corlele zăboveau la marginea apei: pe măsură ce marea domoală mânca din plajă și se retrăgea lăsând fâșia de alge dezgolită și prundișul involburat, păsările de apă alergau și se fugăreau pe nisip. Apoi, erau și ele cuprinse de același freamăt. Țipau, şuierau, se chemau, atingeau în treacăt apa liniștită și se îndepărtau de țărm. Repede, mai iute... și – mai iute... și gata... erau înghițite de văzduh. Dar încotro.

și de ce?

Îndemnul neostoit al toamnei, încărcat de nemulțumire, tristețe și neîmpliniri le prindea și pe ele în mreje, împingându-le să se adune în stoluri, să se rotească și să țipe; era musai să-și reverse tot neastâmpărul până la sosirea iernii.

Se prea poate ca păsările să primească un fel de mesaj toamna, un soi de avertisment, se gândi Nat, în timp ce-și mânca plăcinta așezat pe creasta stâncii. Vine iarna.

Multe vor pieri. Păsările seamănă de fapt cu oamenii.

De teama morții premature se aruncă la fel ca ele în vârtejul unor munci istovitoare sau se dedau la nebuni:

Toamna asta păsările fuseseră mai agitate ca oricând, neastâmpărul mai evident tocmai pentru că zilele erau liniștite. Spre apus, fermierul își mîna tractorul în susul și josul dealului, dar, din când în când întreaga mașinărie, cu om cu tot, dispărea pentru o clipă astupată de norul de păsări gălăgioase, rotindu-se în văzduh. Nat era convins că erau mult mai multe decât altă dată, în fiecare toamnă urmau brazda plugului, dar nu în stoluri uriașe ca acum și nici atât dezgomotoase. Îi împărtăși și fermierului această idee când sosi vremea – să sfârșească lucrul.

— Da, răspunse acesta, sunt mai multe păsări ca de obicei, am băgat și eu de seamă. Iar unele sunt chiar îndrăznețe, nici nu le pasă de tractor. Vreo doi pescăruși mi s-au apropiat atât de mult de cap azi după masă încât am avut impresia că o să-mi smulgă șapca. Abia dacă vedeam pe unde ar, cu soarele în ochi și păsările astea în jur... Cred că o să se schimbe vremea. O să avem o iarnă grea. De asta sunt atât de neliniștite.

Traversând câmpurile și apucând-o pe drum spre casă.

Nat zări păsările adunate în stoluri peste dealurile din vest, în ultima lucire a razelor de soare”. Nu se simțea nici cea mai mică adiere iar marea cenușie, liniștită, începea să se umfle. În arbuști, opățelul avea încă floare, iar aerul tremura mângâietor. Fermierul avusese totuși dreptate. Noaptea, vremea se schimbă. Dormitorul lui

Nat dădea spre răsărit. Setrezi exact după ora două și auzi vîntul pe horn. Nu vîntul de nord care sosește odată cu vijelia și ploaia, ci vîntul de răsărit, rece și uscat.

Șuiera sinistru în coșuri și pe acoperiș o țiglă desprinsă

Începu să zdrăngăne. Nat ascultă și auzi marea vuind în

Golf. Până și aerul din micuțul dormitor se răcise; pe

Sub pragul ușii se strecura spre pat un curent rece. Se

Înveli mai bine cu pătura, se apropie de nevastă-sa care

Dormea cu spatele la el și rămase în așteptare, atent.

Cuprins de o presimțire inexplicabilă.

Pe urmă desluși bătaia în fereastră. N-aveau viță în

Jurul casei care să se fi desprins și să lovească în geamuri. Trase cu urechea, dar bătaia nu conținea; enervat, se dădu jos din pat și se duse la fereastră. O deschise și în acea clipă ceva îi atinsemăna, repezindu-se la încheietura degetelor și zdrelindu-i pielea. Pe urmă văzu o pereche de aripi care fâlfâiră și dispărură peste acoperiș, în spatele casei.

Fusese o pasăre, dar ce fel anume n-ar fi putut spune.

Probabil că vântul o mânase să-și caute adăpost pe pervaz.

Închise fereastra și se întoarse la pat, dar simțindu-și degetul umezit, puse gura la zgârietură. Pasărea îl rănisese până la sânge. Se gândi că în căutare de adăpost, speriată și dezorientată, pasărea îl lovise pe întuneric. Se vârî din nou în pat și încercă să adoarmă.

Deodată bătaia se porni din nou. de data asta mai puternică, mai insistentă, iar soți-a, trezită de zgomot, se întoarse spre el și-i spuse:

— Du-te și închide fereastra, Nat. zdrăgăne.

— Am fost, dar e o pasăre care încearcă să intre în casă. N-auzi vântul? Bate dinspre răsărit și împinge păsările să-și caute adăpost.

— Gonește-le! Nu pot să dorm din cauza zgomotului.

Nat se duse din nou la fereastră și de data asta, când o deschise, pe pervaz văzu așezate nu una ci zeci de păsări; se repeziseră toate spre el, atacându-l.

Nat strigă, lovi cu brațele, le goni. Ca și prima, își luă zborul peste acoperiș și dispărură. Lăsă iute geamul jos și puse zăvorul.

— Ai auzit? Întrebă el. S-au repezit la mine. Au încercat să-mi scoată ochii.

Rămase lângă fereastră, scrutând întunericul, dar nu reuși să distingă nimic. Soția, toropită de somn, mormăia ceva din pat.

— Nu pricep, spuse Nat înfuriat de reacția ei. Ți-am spus că pe pervaz s-au adunat păsări care încearcă să intre în casă.

Deodată, dinspre camera copiilor pe partea opusă a coridorului, se auzi un strigăt de spaimă.

— E Jill, spuse soția care. trezită de zgomot, se ridicase în capul oaselor. Du-te să vezi ce s-a întâmplat

Nat aprinse lumânarea dar când deschise ușa de la dormitor să traverseze coridorul, curentul de aer o stinse.

Urmă un al doilea țipăt îngrozit, de data asta de la amândoi copiii, și orbecăind, ajunse la ei în cameră; simți în întuneric fâlfâit de aripi. Fereastra era larg deschisă.

Prin ea intrau păsările. -lovind mai întâi tavanul și pereții.

Pe urmă virau brusc în mijlocul zborului și serepezeau spre paturile copiilor.

— Stați cuminți, sunt aici, urlă Nat. Iar copiii îi săriră în brațe tipând. În vreme ce în întuneric, păsările își luau avânt și se năpusteau din nou spre el.

— Ce e Nat. ce s-a întâmplat, strigă nevastă-sa din dormitorul celălalt; Împinse grăbit copiii prin ușă, pe coridor, apoi o închise; rămase singur în camera lor, cu păsările.

Înșfăcă o pătură din patul cel mai apropiat și, răsucind-o ca pe o armă începu să lovească cu ea în aer, în toate direcțiile. Auzea bufnetul trupurilor, zburătăcitul aripilor, dar nu reușea să le biruie, căci reveneau continuu în atac, ciugulindu-l de mâini. de cap – ciocurile mici și ascuțite se înfingeau ca dinții furculiței. Pătura se transformă într-o armă de apărare: o înfășură în jurul capului și, apoi, în bezna care-l înconjură, începu – să lovească în ele cu mâinile goale. Nu îndrăznea să ajungă în vreun fel la ușă și s-o deschidă, de teamă că păsările îl vor urma.

Cât s-a luptat cu ele în întuneric n-ar fi putut spune, dar, în cele din urmă, bătaia aripilor se rări și se retraseră, iar prin țesătura păturii întrezări lumină. Așteptă cu urechile ciulite. nu se auzea niciun sunet, cu excepția plânsului agitat al unuia din copii în dormitorul celălalt. Fâlfâitul, vibrarea aripilor încetase.

Își luă pătura de pe cap și privi în jur. Lumina dimineții reci și cenușii dădea la iveală interiorul camerei.

Zorii și fereastra deschisă ademeniseră afară păsările vii.

Cele moarte zăceau pe podea. Nat privi leșurile mărunte, șocat și îngrozit. Erau toate fără nicio excepție păsări mici.

Probabil că numărul lor se ridica la vreo cincizeci. Prihori, vrăbii, pițigoi albaștri și cenușii, ciocârlii, cinteze, păsări care conform legilor naturii nu-și părăseau stolul și nici teritoriul. Acum însă se uniseră în dorința lor de atac și se distruseseră lovindu-se de pereții

dormitorului, sau fuseseră omorâte de el în timpul luptei. Unele își pierduseră penele, altele aveau pe ciocuri sânge – sângele lui.

Îngreșoșat, Nat se duse la fereastră și privi dincolo de peticul de grădină, spre câmpuri.

Era un ger tăios, iar pământul avea aspectul negru și dur al înghețului. Nu înghețul alb al zăpezii care să lumineze în soarele de dimineață, ci cel uscat pe care îl

Aduce vântul de răsărit. Marea mai agitată acum din cauza refluxului, cu spuma albă în vârful creștelor, se spărgea cu zgomot de țărnamul golfului. Nu se vedea nici urmă de păsări. Nu ciripea nicio vrabie în tufișurile de dincolo de poarta grădinii, niciun sturz sau mierlă care să caute în iarbă după mâncare. Nu se auzea decât vântul de răsărit și marea.

Închise fereastra și ușa de la dormitorul mic; traversă înapoi coridorul și intră la el în cameră. Soția stătea în capul oaselor în pat, cu un copil adormit lângă ea, cel mic în brațe, cu un plasture pe obraz. Draperiile erau trase mult peste geamuri, lumânările aprinse, în „lumina gălbuie, chipul ei părea o mască de paiată. Scutură din cap tăcută.

— A adormit acum, șopti ea, dar foarte greu. L-a tăiat ceva; avea sânge în colțul ochilor. Jill mi-a spus că păsările i-au atacat. Cică s-ar fi pomenit cu ele în cameră.

Se uită la el, căutându-i privirea spre confirmare. Părea speriată, năucită. Nat nu voia ca ea să-și dea seama că și el era zdruncinat, aproape răvășit de evenimentele din ultimele ore.

— Dincolo sunt păsări, spuse el, păsări moarte, vreo cincizeci. Prihori, pitulici, toate păsările mici din împrejurimi. Parcă le-a apucat strechea de când cu vântul de răsărit.

Se așeză pe marginea patului: „lângă ea și-i luă mâna.

— Din cauza vremii, spuse el, asta trebuie să fie. de la vremea urâtă. Poate nici nu sunt păsări din împrejurimi.

Au fost mânate de undeva, din interiorul țării.

— Dar, Nat, șopti ea, abia în noaptea asta s-a schimbat vremea. N-a căzut deloc zăpadă ca să le alunge. Și nici nu sunt flămânzite. Au

mâncare destulă acolo, pe câmp.

— Din cauza vremii, repetă Nat. Ascultă la mine, vremea e de vină.

Nat avea chipul tras și obosit, ca al ei. Se priviră o vreme fără să vorbească.

— Cobor să fac un ceai, spuse el.

Priveliștea bucătăriei îl îmbărbătă. Ceșcuțele și farfuriile aranjate ordonat în bufet, masa și scaunele, ghemul de lână al soției pe scaunul de răchită, jucăriile copiilor pe dulapul din colț.

Se lăsă în genunchi, scormoni tăciunii și aprinse din nou focul. Vreascurile cuprinse de flăcări readuseră atmosfera firească; ibricul, din care ieșeau aburi și ceainicul cafeniu răspândeau tihnă și siguranță, își bău ceaiul și umplu o ceașcă să-i ducă și soției. Pe urmă se spală, își puse cizmele și deschise ușa din spate.

Cerul era plumburiu și apăsător, iar dealurile cafenii care luciseră în soare cu o zi înainte păreau întunecate și golașe. Vântul de răsărit despuise ca un brici copacii, iar frunzele, scorțoase și uscate tremurau și se împrăștiau cu fiecare rafală. Nat scormoni pământul cu cizma. Era bocnă. Nu mai pomenise o schimbare a vremii atât de bruscă și de aprigă. Iarna uscată se lăsase într-o singură noapte.

Copiii se treziseră. Se auzea de sus sporovăitul lui

Jill, iar micuțul Johnny începuse să plângă din nou. Nat desluși glasul nevestei care-l liniștea, îl alina. Nu peste mult timp coborârători. Le pregătise micul dejun. Ziua începu să se desfășoare după tipicul cunoscut.

— Ai gonit pășările? întrebă Jill, liniștită acum din cauza „focului din bucătărie, a luminii zilei și a micului dejun.

— Da, nu mai e niciuna. spuse Nat. Vântul de răsărit le-a adus. Erau speriate și dezorientate, căutau un adăpost.

— Au încercat să ne ciugulească, spuse Jill. S-au repezit la ochii lui Johnny.

— De frică, răspunse Nat. Nu știau unde se află, în bezna din cameră.

— Sper să nu mai vină. spuse Jill. Poate că dacă le punem niște pâine pe pervaz or să mănânce și or să zboare.

Își termină micul dejun și-și luă căciulița, cărțile de școală și ghiozdanul. Nat nu scoase niciun cuvânt, dar soția îi aruncă o privire peste umăr.

— O conduc până la autobuz, spuse el, nu mă duc azi la fermă.

Și în vreme ce copilul se dusesse în camera de baie să se spele, îi spuse soției:

— Să nu deschizi nicio fereastră și nicio ușă. Ca să nu avem vreo surpriză. O să trec pe la fermă. Vreau să aflu dacă au auzit ceva azi-noapte.

Plecă cu fetița. Copilul mergea pe drum și se părea că uitase experiența din noaptea trecută. Țopăia în fața lui, răvășind frunzele, cu chipul biciuit de frig și îmbujorat sub căciulița cu ciucure.

— O să ningă, tăticule? întrebă ea. S-a făcut frig

Nat privi cerul posomorât și simți vântul șfichiindu-i umerii.

— Nu. n-o să ningă, răspunse el. E o iarnă uscată, fără zăpadă.

Brusc începu să cerceteze cu privirea arbuștii după păsări, apoi păduricea de deasupra fermei unde se adunau corbii și stăncuțele. Nici urmă de ele. În stație erau și alți copii, încotoșmănați ca și Jill, cu chipurile albe pișcate

De ger.

Jill alergă la ei. fluturând din mână.

— Tăticu' spune că n-o să ningă, strigă ea, o să avem o iarnă uscată.

Nu pomeni nimic de păsări. Începu să se îmbrânceană și să se hârjonească cu o altă fetiță. Autobuzul cobora anevoie dealul. Nat așteptă până se urcă Jill. pe urmă se întoarse și o porni spre fermă. Nu era ziua lui de lucru, dar voia să se convingă că totul era în ordine. Jiim, văcarul, zdrăngănea niște fiare prin curte.

— Stăpănu' e pe-aici? întrebă Nat.

— S-a dus la piață, răspunse Jim. Doar e marți azi, nu? și dădu colțul hambarului cu pași greoi. N-avea timp de el. Lumea zicea că Nat era om cu carte. Se ocupa cu cititul și treburi de-astea. Uitase că era marți. Dovadă cât îl zdruncinaseră evenimentele din noaptea trecută.

Se duse la ușa din spate a fermei și o auzi pe doamna

Trigg în bucătărie, fredonând un cântec după radio.

— Sunteți înăuntru, doamnă? strigă Nat.

Femeia veni la ușă Zâmbea. Era robustă și plăcută la înfățișare.

— Bună ziua, domnule Hocken. spuse ea. De unde vine oare frigul ăsta groaznic? Din Rusia? N-am mai pomenit o asemenea schimbare de temperatură. Și cică nu s-a terminat, am auzit la radio. E ceva în legătură cu cercul polar.

— N-am deschis radioul îndimineața asta. Spuse Nat.

Adevărul e că am avut niște necazuri azi-noapte.

— S-au îmbolnăvit micuții?

— Nu...

Nici nu știa cum să-i explice. Acum în plină zi, bătălia cu păsările ar fi sunat ca o absurditate.

Încercă să-i spună doamnei Trigg ce se întâmpla, dar îi citea în priviri că interpreta totul ca rezultatul unui coșmar.

— Chiar erau păsări adevărate, spuse ea zâmbind, cu pene și fulgi? Nu cumva erau niște creaturi mai ciudate, în genul celor pe care le văd bărbații după ora închiderii sâmbătă seara?

— Doamnă Trigg, spuse el. pe podeaua din dormitorul copiilor zac cincizeci de păsări moarte – prihori, pitulici și altele ca ele. S-au repezit la mine și au încercat să-i scoată ochii și lui Johnny.

Doamna Trigg îl privi neîncrezătoare.

— Ei, mă rog, poate le-o fi împins gerul. Când s-au trezit în dormitor n-au mai știut ce e cu ele. Sau or fi fost păsări de prin alte părți, de pe la cercul polar.

— Nu, spuse Nat, erau păsări pe care le vedem pe la noi în fiecare zi.

— Ciudat, spuse doamna Trigg. chiar că nu există nicio explicație. Ar trebui să scrii la „Guardian”. Poate îți dau ei vreun răspuns. Ei, mă duc și eu acum la ale mele.

Dădu din cap, zâmbi și se înapoie în bucătărie. Nat nemulțumit, se îndreptă spre poarta fermei. Dacă n-ar fi fost stârvurile din dormitor, pe care trebuie să le strângă și să le îngroape undeva, și lui i s-ar fi părut că povestea era cam exagerată.

La poartă îl întâlnește pe Jim.

— Ai avut probleme cu păsările? îl întreabă Nat.

— Păsări? Ce păsări?

— Ne-am pomenit cu ele azi-noapte – zeci de păsări au intrat în dormitorul copiilor. De-a dreptul agresive.

— Ha?

Jim pricepea cam greu.

— N-am mai auzit ca păsările să se poarte agresiv, rosti el în cele din urmă. Uneori chiar parcă se domesticeau

Le văd la fereastră când vin după firimituri.

— Păsările de azi-noapte nu erau de loc blânde.

— Nu? Se poate. Le-o fi fost foame. Presară-le și tu niște pâine.

Și Jim manifesta aceeași lipsă de interes ca și doamna

Trigg. La fel cum se întâmplase și cu raidurile aeriene din timpul războiului, îi trecu lui Nat prin minte. Nimeni de pe meleagurile astea nu a știut prin câte au trecut, și ce au văzut cei din Plymouth. Trebuie să pătimești tu însuși ca să dai crezare. Se înapoie pe uliță și sări pârleazul spre casă. O găsi pe soție în bucătărie cu micuțul

Johnny.

— Te-ai întâlnit cu careva? întrebă ea.

— Cu doamna Trigg și Jim”, răspunse el. Am impresia că nu m-au crezut. Oricum, pe acolo nu s-a întâmplat nimic. – Să aduni păsările alea, spuse ea. Nu îndrăznesc să intru în cameră să fac paturile. Mi-e frică.

— N-are de ce să-ți fie frică, spuse Nat. Sunt moarte, nu?

Se duse cu un sac și aruncă în el trupurile înțepenite unul câte unul. Da, erau cincizeci, așa cum spusese. Niște păsări de rând din tufișuri, niciuna din ele măcar de mărimea unui sturz. Probabil că spaima le împinsese să se poarte astfel. Pițigoii albaștri, pitulici – incredibil:

dacă stai să te gândești, ce puternic loviseră cu ciocurile lor mici. cum îl pișcaseră de față. și de mâini cu o seară înainte. Duse sacul în grădină, dar acum se ridica o altă problemă. Pământul era prea tare ca să-l sape. Era înghețat tun, deși nu căzuse zăpadă; nu se întâmplase nimic în ultimele ore, decât că se stârnise vântul de răsărit

Ciudat și nefiresc. Cei care profeteau vremea aveau probabil dreptate. Schimbarea era legată de cercul polar.

Vântul îl pătrundea până în măduva oaselor; stătea nehotărât, cu sacul în mână. Din locul acela putea să vadă valurile cu crestele albe, spărgându-se de mai, jos, în golf. Se hotărî să ducă păsările pe țărm și să le îngroape acolo. Când ajunse pe plaja de sub promontoriu, se strădui din răputeri să se mențină pe picioare, căci vântul sufla năprasnic. Respirația era atât de înghețată încât îi provoca dureri, iar mâinile i se învinețiseră. Din câte ținea minte nu mai pomenise asemenea ger nici în cea mai aspră iarnă. Era vremea refluxului. Traversă limba de pământ zdrobind pietrișul sub tălpi până ajunse la nisipul mai moale; cu spatele la vânt, făcu o groapă cu călcâiul. Avea de gând să răstoarne sacul acolo, dar când îl deschise, forța rafalelor smulse păsările ridicându-le în aer ca și cum își luaseră zborul din nou; stârvurile a cincizeci de păsări înghețate fură purtate departe, pe plajă, risipite ca niște fulgi, aruncate și împrăștiate. Priveliștea avea ceva dizgrațios. Îl izbi neplăcut. Păsările moarte erau pur și simplu înhățate de vânt.

„O să le târască oricum refluxul înapoi”, își spuse în sinea lui.

Privi spre mare; talazurile învolburate se desfăceau în fâșii verzi. Se ridicau ca un perete, se încolăceau și se spărgeau din nou și pentru că era vremea refluxului, mugetul se auzea în depărtare mai izolat, lipsit de vuietul și plesnetul șuvoiului de apă.

Pe urmă îi zări. Pescărușii. Erau acolo, pe crestele valurilor. Ceea ce la început luase drept spuma albă a mării, erau de fapt pescăruși. Sute, mii. zeci de mii... Se ridicau și cădeau la piciorul talazului cu capetele spre vânt, ca o flotă puternică, ancorată, în așteptarea fluxului.

Acoperiseră tot orizontul. Se întindeau cât vedeai cu ochii în grupuri compacte, șir după șir. Dacă marea ar fi fost liniștită, ar fi acoperit tot golful ca un nor alb, cap lângă cap, trupuri înghesuite în alte trupuri. Nu reușise să-i vadă de pe țărm din cauza vântului de răsărit care biciuia marea, învolburând – o.

Se întoarse cu spatele și o luă spre poteca abruptă

Care ducea acasă. Trebuia să afle și altcineva ce se petrece.

Trebuia să spună cuiva. Din cauza vântului de răsărit – și a

Vremii se produsese niște fenomene pe care nu le

Pricepea. Se gândi dacă n-ar trebui cumva să se ducă la cabina

telefonică de lângă stația de autobuz și să telefoneze la poliție. Dar ei ce-ar fi putut să facă? De fapt ce-ar fi putut să facă oricine? Zeci și mii de pescăruși pe mare, în golf din cauza furtunii și a înfometării. Cei de la poliție o să-l considere nebun sau beat. și o să-i răspundă calmi: „Vă mulțumim. Da, am mai primit sesizări. Vremea urâtă împinge păsările spre uscat în număr foarte mare”. Nat privi în jur. Încă nu se vedea nicio pasăre. Poate tocmai gerul le mânase pe toate spre mare. Când ajunsese aproape de casă, soția îi ieși în întâmpinare în prag. Striga agitată:

— Nat au anunțat la radio, Tocmai au dat buletinul de știri. Am notat pe hârtie.

— Ce-au anunțat? întrebă el.

— În legătură cu păsările, spuse ea. Nu e numai la noi, e peste tot. La Londra, și în toată țara, S-a întâmplat ceva cu ele.

Se duseră amândoi în bucătărie. Citi bucata de hârtie de pe masă. „Comunicatul Ministerului de Interne, azi, ora unsprezece dimineața. Aproape la fiecare oră ne parvin rapoarte din toată țara despre uriașele stoluri de păsări de deasupra orașelor, satelor și regiunilor îndepărtate, care provoacă pagube, blocări de circulație și chiar, atacă persoane. Se pare că un curent de aer polar care a invadat insulele britanice ar constitui motivul pentru.

care păsările migrează spre sud în număr extraordinar de mare. iar foamea excesivă le face să atace ființe omenești. Locatarilor li se atrage atenția să se îngrijească de ferestre, uși și coșuri, precum și să ia măsuri de prevedere pentru securitatea copiilor. Vom reveni cu un nou comunicat”.

Pe Nat îl cuprinse un fel de frenezie; își privi soția triumfător.

— Ai auzit? spuse el, că sperăm că au ascultat și cei de la fermă. Doamna Trigg o să vadă că n-a fost o bazaconie. E adevărat. În toată țara. De azi-dimineață tot îmi spun că ceva nu e în regulă. Chiar adineauri, jos, pe plajă, m-am uitat spre mare și am văzut pescărușii – mi, zeci de mii; niciun ac nu încăpea între ei. Stăteau toți ciorchine deasupra valurilor și așteptau”.

— Ce să aștepte, Nat?

O privi, apoi se uită, din nou, la hârtie.

— Nu știu, spuse el rar. Aici scrie că păsările sunt înfometate. Se duse la sertarul în care își ținea ciocanul și uneltele.

— Ce ai de gând să faci, Nat?

— Să mă îngrijesc de ferestre și de coșuri, cum au spus în comunicat.

— Crezi că ar putea pătrunde aici chiar dacă închidem ferestrele? Vrăbiile, prihorii și altele de soiul lor?

la zi, ar putea?

Nu-i răspunse. Nu se gândea la prihori sau la vrăbii.

În minte avea imaginea pescărușilor...

Urcă la etaj și meșteri acolo tot restul dimineții, bătând scânduri în ferestrele dormitoarelor, astupând gura hornurilor. Ce noroc că avea liber și nu trebuia să muncească la fermă. Își aducea aminte, de zilele de odinioară, de la începutul războiului. Pe atunci nu era căsătorit și tot el bătuse toate scândurile pentru camuflaj la maică-sa acasă, în Plymouth. Și adăpostul îl făcuse tot el, deși nu slujise la nimic când venise în sfârșit clipa. Se întreba dacă la fermă luaseră măsuri de prevedere. Se îndoia.

Harry Trigg și doamna erau prea nepăsători. Poate chiar râdeau de toată povestea asta. S-or fi dus pe undeva

La un bal sau la o partidă de whist.

— Masa e gata.

Îl strigase din bucătărie.

— Bine, cobor.

Era mulțumit de ceea ce făcuse. Ramele se potriveau bine pe cadrele ferestrelor înguste și la baza hornurilor.

Când au terminat masa și soția s-a apucat de spălatul vaselor, Nat deschise radioul pentru știrile de la ora unu.

S-a repetat același comunicat pe care îl scrisese ea de dimineață, dar la buletinul de știri l-au comentat mai pe larg. „Stoluri de păsări au provocat dezordine în toate regiunile”, se spunea, „iar la Londra, cerul a fost atât de înțesat de ele la ora zece dimineața, încât Orașul părea acoperit de un nor negru uriaș. Păsările s-au așezat pe acoperișuri, pe pervazurile ferestrelor și pe coșuri. Speciile de păsări includ mierla, sturzul, vrabia de rând și după cum e de așteptat într-o metropolă, un

mare număr

De porumbei, grauri precum și acel vizitator frecvent al râului Londra, pescărușul, negru. Priveliștea a fost atât de neobișnuită încât circulația să intre rupt. pe multe artere, în magazine și birouri lucrul a încetat, iar străzile și trotuarele au fost împânzite de oameni care priveau stolurile”.

S-au mai relatat diverse întâmplări. s-a menționat din nou motivul bănuț – gerul și foamea, s-au repetat avertismentele pentru locuitori. Vocea crainicului era calmă, și plăcută. Nat avea impresia că mai ales acest om trata întreaga problemă ca și cum ar fi fost o glumă bine regizată. Și ca el erau probabil sute de alți oameni care habar nu aveau ce însemna să te lupți în întuneric cu un stol de păsări. În seara asta, la Londra se vor organiza precis o mulțime de petreceri, ca cele care se dădeau în seara alegerilor. Oamenii vor merge de acolo. se vor îmbăta, și vor striga, râzând cu gura până la urechi: „Ia veniți mă să vedeți păsările!”

Închise radioul. Se ridică și începu să meștească la ferestrele bucătăriei. Soția nu-l slăbea din ochi; micuțul

Johnny se ținea strâns de poala mamei-sii.

— Cum. și aici pui scânduri? întrebă ea. Păi o să trebuiască să aprind lumânările înainte de ora trei. Cred că aici nu era nevoie.

— Mai bine să fim siguri decât să ne pară rău, răspunse Nat. N-am de gând să risc.

— Știi ce ar trebui să facă? Să adune armata și să le împuște, spuse ea. N-ar mai îndrăzni una să se apropie.

— Ia să încerce numai, răspunse Nat. Cum crezi tu că ar reuși?

— Așa cum aduc armata la docuri când fac docherii grevă. Soldații descarcă vasele.

— Da. spuse Nat. iar populația Londrei este de opt

— Milioane sau chiar mai mult. Gândește-te câte clădiri sunt.

— Câte apartamente și case. Crezi că au destui soldați care să se cocoțe pe fiecare acoperiș și să împuște păsări?

— Nu știu. Dar nu – se poate să stea așa, cu mâna în sân. Ar trebui să ia și ei o măsură.

Lui Nat îi trecu prin minte că „ei” discutau, probabil chiar atunci

aceste lucruri, dar indiferent ce decideau

„Ei” să întreprindă la Londra și în marile orașe, nu aveau cum să ajute oamenii de aici. la trei sute de-mile depărtare. Fiecare gospodar trebuie să se îngrijească de ale lui.

— Cum stăm cu aprovizionarea? întrebă el.

— Ei asta e acum, Nat, ce-ți mai trece prin cap?

— Lasă. Spune-mi ce avem în cămară?

— Știi că mâine e ziua de cumpărături. Nu țin alimente proaspete; dacă nu le gătesc, se strică. Măcelarul nu apare până poimăine. Dar mâine o să cumpăr câte ceva.

Nat nu voia s-o sperie. Se gândi că mâine s-ar putea ca ea să nu se mai ducă în oraș. Se uită în cămară și în dulapul unde ținea conservele. Câteva – zile se pot descurca. Cu pâinea stăteau prost.

— Dar brutarul când vine?

— Tot mâine.

Observă că aveau, o rezervă de făină. Dacă nu venea brutarul le ajungea să coacă o pâine.

— Mai bine era pe vremuri, spuse el, când femeile coceau pâine de două ori pe săptămână și aveau sardele sărate și mâncare pentru întreaga familie care să le ajungă un asediu întreg, dacă era cazul.

— Le-am dat copiilor pește din conservă și nu le-a plăcut, spuse ea.

Nat își văzu de bătutul scândurilor la ferestrele bucătăriei. Lumânări. Și cu lumânările stăteau prost. Probabil că intenționa să mai cumpere. Ei, asta era situația. Trebuie să se culce devreme astă-seară. Adică, dacă...

Se ridică și ieși pe ușa din spate; se duse în grădină și privi spre mare. Nu fusese niciun pic de soare toată ziua, iar acum – ceasul nu era nici trei – se lăsase un fel de întunecime, cerul era mohorât, apăsător, de culoarea sării. Auzea marea năvălășbătând în stânci. Coborî la jumătatea cărării spre plajă. Pe urmă se opri. Observă

Că venise fluxul. Stânca vizibilă azi-dimineață era acum acoperită, dar nu marea îi reținu privirea. Pescărușii se înălțaseră. Se roteau, cu sutele, cu miile, bătând din aripi contra vântului. Umpleau cerul și tăceau. Nu scoteau

Niciun sunet.

Continuau să se avânte, să se rotească, se înălțau, cădeau, își măsurau puterea împotriva vântului.

Nat se întoarse. Alergă înapoi pe cărare spre casă.

— Mă duc după Jill. spuse el. O aștept la stație

— Dar ce s-a întâmplat? întrebă soția. Te-ai albit la față.

— Să nu-l lași pe Johnny afară, spuse el. Ține Ușa, închisă. Aprinde lumânările și trage draperiile.

— Este abia trei, spuse ea.

— N-are importanță. Fă ce ți-am spus.

Se uită în magazia de unelte, în curtea din spate. Nimic care să-i fie – de folos. Cazmaua era prea grea iar furca nu-i era de ajutor. Luă sapa. Era singura unealtă potrivită și suficient de ușoară ca să poată fi transportată.

Porni să străbată drumul spre stația de autobuz, și din când în când se uita în urmă peste umăr.

Pescărușii se ridicaseră mai sus acum, rotirile erau mai ample, mai cuprinzătoare, se răspândeau în formații uriașe pe tot cerul.

Grăbi pasul; deși știa că autobuzul nu va apărea pe culmea dealului înainte de ora patru, trebuia să se grăbească. Nu se întâlni cu nimeni, îi păru bine. N-avea timp să se oprească și să stea de vorbă.

În vârful dealului se opri. Era, prea devreme. Mai avea încă o jumătate de oră. Vântul de răsărit se porni să biciuiască peste câmpuri venind dinspre dealuri. Începu să bată pământul cu picioarele și-și suflă în pumni. În depărtare se vedeau culmile de argilă, albe și curate, profilându-se pe cerul „spălăcit și apăsător. Din spatele lor se ridică ceva negru, la – început ca o pată. care apoi se lăți, pata se transformă într-un nor, iar norul se împărți din nou în alți cinci nori, întinzându-se spre nord, est. sud și vest. și nici nu mai erau nori; erau păsări. Le văzu străbătând cerul, și când un stol trecu pe deasupra capului, la vreo două. trei sute de picioare depărtare de el, știu, după viteza pe care o aveau, că se îndreptau spre centrul regiunii, în interior, nu le interesau oamenii de aici, de pe peninsulă. Erau corbi, ciori, stâncuțe, coțofene, gaițe, toate păsările care de obicei vânează speciile mai mici; dar în după-amiaza aceasta aveau altă țintă.

Au primit ca obiectiv orașele, se gându-i Nat. Știu ele ce fac. Noi aici nu contăm prea mult. Ne ajung pescărușii. Celelalte se reped spre orașe.

Se duse la cabina telefonică, intră și ridică receptorul.

Era suficient să anunțe centrala. Vor transmite mesajul

Mai departe.

— Vorbesc de pe șosea, spuse el, de lângă stația de autobuz. Vreau să anunț că stoluri uriașe de păsări se îndreaptă spre centrul țării. Iar în golf s-au adunat pescărușii.

— Bine, răspunse laconic o voce plictisită.

— O să transmiți precis mesajul unde trebuie?

— Da, da.

Tonul era agasat, obosit. Țiuitul se auzi din nou

„Încă una căreia nu-i pasă” se gândi Nat. Poate că a trebuit să răspundă toată ziua la astfel de mesaje. Cine

Știe, spera să meargă probabil în seara asta la vreun film, să-l țină de mână pe vreun individ și să arate către cer exclamând: „Ia uită-te la păsările astea”. Nici că-i păsa.

Autobuzul apărură zdrăngănind în vârful dealului. Jill

Coborî împreună cu alți trei, patru copii. Mașina plecă

Mai departe, spre oraș.

— De ce ai luat sapa, tăticle?

Copiii se înghesuiră în jurul lui, râzând, arătând cu degetul.

— Uite-așa, am adus-o cu mine, spuse el. Hai acum, mergem acasă. E frig. nu mai zăbovim. Hei, vol. Ia să vedem cine aleargă cel mai repede, mă uit după voi.

Se adresa prietenilor lui Jill care proveneau din diverse familii și locuiau în casele construite de primărie.

Dacă ar fi luat-o pe scurtătură ajungeau imediat.

— Vrem să ne mai jucăm puțin pe drum, spuse unul din ei.

— Nu, nu vă mai jucați. Mergeți direct acasă, dacă nu o să vă părăsc mămicilor voastre.

Șoptiră între ei, mirați, pe urmă o zbughiră pe câmp»

Jill rămase cu ochii pe tatăl ei, bosumflată.

— Întotdeauna ne jucăm pe drum, spuse ea.

— Astă-seară nu se poate, îi răspunse el. Hai să mergem, nu mai pierdem timpul.

Vedea pescărușii care se roteau acum deasupra câmpului, îndreptându-se spre pământ, încă tăceau, încă nu scoteau niciun sunet.

— Ia uită-te, tăticule, acolo, uită-te la pescăruși.

— Da, grăbește-te.

— Unde zboară, unde se duc?

— Cred că spre interiorul țării unde e mai cald.

O apucă de mână și începu s-o tragă după el grăbit.

— Nu merge așa de repede, nu pot să țin pasul cu tine.

Pescărușii imitau corbii și ciorile. Se desteau în grupuri sus în înalțuri. Se împărțiseră înmații de mii exemplare, spre cele patru puncte cardinale.

— Tăticule ce se întâmplă. Ce fac pescărușii?

Nu dădeau impresia că vor să-și ia zborul, cum făcuseră ciorile sau stăncuțele. Încă se roteau. Și zburau destul de jos. Parcă ar fi așteptat un semnal. Ca și cum mai trebuia luată o hotărâre. Ordinul nu era clar.

— Vrei să te iau în cârcă, Jill? Hai. hopa sus!

În felul ăsta putea să grăbească pasul; dar se înșelase.

Jill era grea. Aluneca mereu și începuse să plângă. Neliniștea, teama lui se transmisese copilului.

— Vreau să plece pescărușii. Nu-i iubesc. Vin spre noi.

O lăsa din nou jos. Începu să alerge, târând-o după el.

Când trecură pe lângă fermă, îl văzu pe fernier care-și scotea mașina din garaj cu spatele. Nat îl strigă.

— Ne poți lua și pe noi? îl întrebă.

— Ce anume?

Dl. Trigg se întoarse pe scaunul șoferului și privi.

Pe urmă un zâmbet îi inundă chipul durduliu și vesel.

— Se pare că-i rost de distracție, spuse el. Ai văzut pescărușii? Jim și cu mine vrem să doborâm vreo câțiva.

Toată lumea parcă a înnebunit cu păsările astea, nu mai vorbește nimeni despre altceva. Am auzit că ai avut necazuri azi-noapte. Vrei o pușcă?

Nat scutură din cap.

Mașina era plină ochi. Nu mai era loc decât pentru

Jill, dacă s-ar fi ghemuit pe canistarele de benzină de pe bancheta din spate.

— N-am nevoie de pușcă. spuse Nat, dar v-aș fi recunoscător dacă ați duce-o pe Jill până acasă. S-a speriat de păsări.

Vorbea telegrafic. Nu voia să facă niciun fel de comentarii de față cu Jill.

— Bine, spuse fermierul; O duc acasă. De ce nu rămâi și tu să facem o partidă de vânătoare? O să dăm iama în penele lor.

Jill se sui în mașină iar fermierul întoarse și porni pe drum. Nat o luă pe jos în urma ei. Trigg era nebun.

Ce să faci cu o pușcă împotriva unui cer de păsări?

Acum că Nat scăpase de răspunderea lui Jill avea timp să se uite în jur. Păsările se mai roteau încă deasupra câmpurilor. Cei mai mulți erau pescăruși argintii, dar printre ei erau și pescăruși negri. De obicei nu se întovărășeau. Acum însă zburau împreună. Ceva îi unise.

Pescărușii negri atacă păsările mai mici și chiar mieii nou-născuți, așa auzise. E adevărat însă că nu-i văzuse însă niciodată în atac.

Dar acum, privind cerul, își aminti acest amănunt.

Se îndreptau spre fermă. Zburau în cercuri, mai joase, iar pescărușii negri erau primii, ei conduceau. Prin urmare ținta lor era ferma. Se îndreptau într-acolo.

Nat grăbi pasul spre propria casă. Văzu mașina fermierului care și făcea calea întoarsă. Se opri lângă el cu o smucitură.

— Fetița a fugit înăuntru, spuse fermierul. O aștepta nevastă-ta. Ei, ce părere ai? În oraș umblă zvonul că de la ruși ni se trage.

— Cum ar fi posibil? întrebă Nat.

— Nu mă întreba. Știi și tu cum circulă zvonul. Vii la vânătoare?

— Nu, mă duc acasă. Nu vreau să se îngrijoreze nevastă-mea.

— A mea zice că dacă s-ar mânca pescăruși, încă ar avea vreun rost – am face pescăruși prăjiți, pescăruși copti și în plus i-am mai pune și la murat. Așteaptă să slobozesc eu câteva cartușe în bestiile

astea. Să vezi ce-i pun pe fugă.

— Ți-ai bătut scânduri la ferestre? întrebă Nat”.

— Nu. Prostii, dragă. Ăștia de la radio nu vor decât să bage groaza în noi. Am eu altele de făcut azi decât să mă apuc de baricadat.

— Eu să fiu în locul tău, m-aș baricada.

— Aiurea! Vorbești ca să n-adormi. Vrei să veniți la noi la noapte?

— Nu, dar oricum îți mulțumesc.

— Bine. Ne vedem mâine dimineată. O să vă servesc niște pescăruși.

Fermierul rânji și porni spre fermă.

Nat își văzu de drum grăbit. Trecu de pădurice, de vechiul hambar și pe urmă sări pârleazul ca să traverseze bucata de câmpie care-i mai rămăsese.

Când sărea pârleazul auzi vibrarea aripilor. Un pescăruș negru țâșni spre el din văzduh, nu nimeri, se întoarse în zbor și se ridică în aer ca să se repeadă iar. Într-o clipă i se alăturară alții, șase, șapte, zeci de păsări: pescăruși argintii cu cei negri. Nat dădu drumul sapei. Oricum nu-i mai era de niciun folos. Acoperindu-și capul cu brațele, începu să alerge spre casă.

Păsările continuau să se repeadă la el mutenu se auzea decât bătaia aripilor. Niște aripi cumplite, fâlfâitoare. Simțea sângele pe mâini, pe încheieturi, pe gât.

Fiecare cioc care se năpustea din înalturi îi zdrobea carnea.

Măcar să-și păzească ochii, încă nu învățaseră cum să se agațe de umăr, să sfâșie-hainele, cum să se năpustească în grup compact asupra capului, trupului. Dar cu fiecare picaj, cu fiecare atac. deveneau mai îndrăznețe și nu-și calculau mișcările. Când săgetau în jos și nu nimereau se zdrobeau de pământ. Nat alerga și se împiedica în trupurile sleite din fața lui.

Ajunse la ușă și începu să bată cu pumnii însângerați în ea. Din cauza scândurilor din ferestre, nu se întrezărea nicio lumină. Totul era cufundat în beznă.

— Dă-mi drumul, urlă el, sunt eu. Nat. Dă-mi rumul.

Țipă din toate puterile ca să acopere trepidarea aripilor de

pescăruși.

Pe urmă văzu în văzduh, deasupra lui. gâsca de mare pregătită de atac.

Pescărușii se rotiră, retrăgându-se. avântându-se unul lângă celălalt împotriva vântului. Numai gâsca de mare rămase singură, deasupra lui. În văzduh. Aripile se strânseseră brusc lângă trup. Se lăsă să cadă ca un pietroi. Nat urlă și în acea clipă ușa se deschise. Trecu pragul, împleticindu-se. iar soția se propti cu toată greutatea în ușă.

Auziră bufnitura când se prăbuși gâsca de mare.

Nevastă-sa îi pansă rănilor. Nu erau profunde. Cel mai mult avuseseră de suferit mâinile și încheieturile. dacă n-ar fi avut șapca i-ar fi ciugulit și capul. Cât despre gâsca de mare, putea să-i despice craniul ușor.

Copiii plângeau, bineînțeles. Văzuseră sângele de pe mâinile tatălui.

— Nu e nimic, le spuse el. Nu sunt rănit. Doar câteva zgârieturi. Jill, joacă-te cu Johnny. Mămica o să mă spele unde m-am zdrelit.

Închise pe jumătate ușa la camera de baie. ca să nu-l vadă. Soția era pământie la față. Începu să-l clătească cu apa din lavoar.

— Le-am văzut deasupra, șopti ea, când domnul Trigg a adus – o pe Jill; a intrat fugind în casă. Au început să se adune. Am trântit ușa tare și s-a înțepenit. De-asta n-am putut s-o deschid, imediat, când ai venit.

— Slavă Domnului că m-au vânat pe mine, spuse el

Jill; le-ar fi căzut pradă într-o clipă. O singură pasăre i-ar fi venit de hac.

Pe furiș, ca să nu sperie copiii, începură să șușotească, în vreme ce ea îi bandaja mâinile și ceafa.

— Se îndreaptă spre centrul țării, spuse el. sunt mii.

Corbi, ciori, numai păsări mari. Le-am văzut din stația de autobuz. Zboară spre orașe.

— Dar ce pot face, Nat?

— Or să atace. Or să se repeadă la oamenii de pe străzi. Pe urmă vor căuta ferestrele, hornurile.

— Dar autoritățile de ce nu „întreprind nimic. De ce n-aduc

armata, mitraliere, ceva?

— N-au avut timp. Nimeni nu e pregătit. Să ascultăm știrile de la șase.

se întoarse în bucătărie, urmat de soție... Johnny se juca liniștit pe podea. Numai Jill părea neliniștită.

— Aud păsările, spuse ea. Ascultă, tăticule.

Nat trase cu urechea. Sunete înăbușite răzbăteau prin ferestre și ușă. Aripă măturând suprafața, alunecând zgrepțănând, căutând o cale de pătrundere. Zgomot de nenumărate trupuri, vârate unele în altele, îmbrâncindu-se pe pervazuri. Din când în când câte o bufnitură ca și cum o pasăre ar fi venit în picaj și s-ar fi zdrobit. „Or să moară câteva din cauza asta”, se gândi Nat, „dar nu destule. Niciodată nu vor fi destule”.

— Nu-i nimic, spuse el cu voce tare / Am bătut scânduri la ferestre, Jill. Păsările nu pot intra în casă.

Se duse să cerceteze toate geamurile. Lucrase impecabil. Nu exista niciun spațiu descoperit. Totuși, voia să fie sigur. Adună scândurele, bucăți de tablă veche surcele, benzi de metal și le bătu la tocurile ferestrelor ca să înțepenească scândurile. Ciocănitul înăbușea zgomotele făcute de păsări, forfota lor, bătaile, iar acum, mai sinistre – nu voia să audă nevasta sau copiii – zăngănitul cioburilor de la sticla spartă.

— Deschide radioul, spuse el să auzim ce spun.

O să mai acopere și gălăgia de afară în felul acesta.

Se duse la etaj în dormitoare și întări și acolo gea

murile. Auzea acum păsările pe acoperiș, zgrepțănatul ghearelor, buluceala și hârșăitul alunecărilor.

Hotărî că trebuie să se culce cu toții în bucătărie să țină focul aprins, să aducă saltelele și să le întindă pe podea. N-avea încredere în coșurile din dormitoare.

Scândurile pe care le pusese la bază puteau să cedeze

În bucătărie însă erau în siguranță, din cauza focului

Va trebui să prezinte totul ca o glumă. Să se prefacă în fața copiilor că se joacă de-a tabăra. Dacă lucrurile luau o întorsătură proastă și păsările reușeau să intre pe hornurile de la dormitoare

probabil că le-ar fi trebuit ore, chiar zile până să poată sparge uşile. Păsările vor rămâne sechestrate în dormitoare, n-aveau ce să strice!

Înghesuite toate acolo, se vor înăbuşi şi vor muri.

Începu să care saltelele jos. La vederea lor soţia făcu ochii mari, îngrozită, îşi închipui că păsările pătrunseseră deja la etaj.

— Ei, uite-aşa! spuse el cu voioşie, astă-seară dormin cu toţii în bucătărie. E'mai plăcut aici, lângă foc. Şi nici n-o să ne mai supere păsările astea prostănace care ciocăne la geamuri.

Îi puse pe copii să-l ajute să mute mobilele şi din precauţie cu ajutorul soţiei, mişcă bufetul în faţa ferestrei. O acoperea perfect. Era încă o pavăză. Acum puteau'

Întinde saltelele una lângă alta, lângă perete, vizavi de bufet.

Suntem în siguranţă acum", se gândi el. ca într-un adăpost antiaerian. Putem rezista. Numai mâncarea mă îngrijorează. Mâncarea şi cărbunele pentru foc. Avem pentru încă două, trei zile, nu mai mult. Dar până atunci..."

„N-are rost să mă gândesc atât de departe. Precis vor da instrucţiuni şi la radio. Ni se va spune ce să facem”.

Prins în vârtoarea atâtor probleme nu-şi dăduse seama până atunci că nu se transmitea decât muzică de dans.

Nu era emisiunea pentru copii obişnuită. Se uită la scală.

Da, era postul intern, înregistrări cu muzică de dans.

Întoarse butonul la programul de divertisment. Pricepea.

Programele obişnuite fuseseră abandonate. Aşa ceva se întâmpla numai în cazuri excepţionale. Cum ar fi de alegeri, încercă să-şi amintească dacă se întâmplase şi în timpul războiului, în timpul raidurilor crâncene asupra Londrei. A, bineînţeles B.B.C.-ul nu avea sediul în

Londra în timpul războiului. Programele se transmiteau din alte sedii, temporare. „E mult mai bine aici”, se gândi el, „mult mai bine în bucătărie, cu ferestrele şi uşile baricadate, decât în oraş. Slavă Domnului că nu stăm într-un oraş”.

La ora şase muzica încetă. Se dădu ora exactă, trebuia să asculte ştirile. Chiar dacă s-ar fi speriat copiii. După semnalele pentru ora exactă urmă o pauză. Apoi se auzi vocea crainicului. Era solemnă,

gravă. Total diferită de cea de la prânz.

„Aici e radio Londra. Azi după-amiază. la orele patru, s-a instituit stare de urgență națională. Se iau măsuri pentru a apăra viața și proprietatea locuitorilor, dar datorită naturii neprevăzute și nemaiîntâlnite a actualei situații, populația trebuie să înțeleagă că ele nu pot fi puse imediat în aplicare. Fiecare locatar este obligat să ia măsuri de siguranță pentru propria locuință, iar acolo unde există locuințe în comun, cum ar fi blocuri sau apartamentele, oamenii sunt obligați să-și unească eforturile și să facă tot ce le stă în putere pentru a împiedica pătrunderea păsărilor, în această seară se interzice cu desăvârșire părăsirea domiciliului; nimeni nu are voie să staționeze pe străzi, drumuri sau în locuri neîngrădite.

Păsările, în număr uriaș, atacă pe oricine apare în raza lor vizuală: – au și început să asalteze anumite clădiri;

dacă s-au luat însă măsurile cuvenite, ar trebui să fie impenetrabile. Populația este rugată să-și păstreze calmul și să nu intre în panică. Datorită naturii excepționale a

Stării de urgență până mâine dimineață la ora șapte nu se va mai transmite nicio emisiune radio”. Se auzi imnul național, apoi nimic. Nat închise aparatul. Se uită la soție. Îl privea la fel de intens.

— Ce înseamnă asta? întrebă Jill. Ce-au spus la știri

— Astă-seară nu mai transmit nimic, răspunse Nat.

Au probleme la B.B.C.

— Din cauza păsărilor? întrebă Jill. Păsările l-au stricat?

— Nu. dar toată lumea e ocupată și bineînțeles că trebuie să alunge păsările care fac numai stricăciuni în oraș. Ei, lasă că ne descurcăm, noi și fără radio într-o seară.

— Păcat că n-avem un gramofon, spuse Jill, ar fi mai bine decât nimic.

Avea chipul întors către bufetul proptit în fața ferestrei. Oricât ar fi încercat să nu bage de seamă, toți erau conștienți de vânzoleala, ciocănitul și continua fâlfâire și hârșăire cu aripile.

— Ne așezăm la masă mai devreme, propuse Nat, mâncăm ceva bun. Hai s-o rugăm pe Mammy să ne prăjească niște cașcaval la capac! Ce ziceți? Ceva ce ne place la toți.

Făcu cu ochiul și dădu din cap către soție. Dorea să îndepărteze expresia de spaimă, de groază de pe chipul lui Jill.

Servea la masă-fluierând. cântând, făcând cât mai mult zgomot; avea impresia că forfota și ciocăniturile nu mai erau la fel de puternice ca la început. Nu peste mult timp urcă în dormitoare și ascultă, dar nu mai auzi înghionteală pe acoperiș pentru ocuparea unui loc.

„Au putere de judecată”, se gândi el”, știu că e greu

Să pătrundă aici. Or să încerce în altă parte. Nu-și mai pierd timpul cu noi”.

Cina se scurse fără niciun incident, apoi. când strângeau masa auziră un sunet nou, un zumzet cunoscut, un sunet pe care-l recunoșteau și-l pricepeau cu toții.

Soția se uită la el luminându-se la față.

— Avioane! exclamă ea, trimit avioanele după păsări.

Ți-am spus eu că asta trebuiau să facă de atâta timp.

Or să le vină de hac. N-auzi împușcături? Parcă ar trage cu arma.

S-ar fi putut să se audă împușcături pe mare. Nat nu era sigur. Artileria navală are efect asupra pescărușilor în larg; acum însă pescărușii erau pe uscat. Tunurile nu puteau să tragă spre țărm din cauza populației.

— Ce bine e să auzi avioanele! spuse soția.

Iar Jill. cuprinsă și ea de entuziasm, începu să țopăie împreună cu Johnny.

— Avioanele or să omoare păsările! Avioanele or să le doboare!

În acea clipă auziră, cam la două mile depărtare, un trosnet, urmat de un al doilea și pe urmă de un al treilea.

Zumzetul se îndepărtă, și se pierdu dincolo de mare.

— Ce s-a auzit? întrebă soția. Au aruncat cu bombe în păsări?

— Nu știu, răspunse Nat. nu cred.

Nu voia să-i spună că sunetul pe care-l auzise însemna prăbușirea unui avion. Era sigur că autoritățile își asumaseră un risc când trimiseseră forțe în recunoaștere; probabil știaucă era o încercare care se va solda cu moartea. Ce puteau face niște avioane împotriva unor păsări care se azvârleau în elice și corpul aparatului sinucigându-se? Doar să se prăbușească și ele la pământ. Probabil că

încercări de-astea aveau loc pe tot cuprinsul țării. Cu preț greu. Cineva printre cei de sus își pierduse busola.

— Unde s-au dus avioanele, tăticule? întrebă Jill.

— S-au întors la bază, spuse el. Hai. acum e timpul să facem paturile.

Câtă vreme soția era ocupată cu dezbrăcatul copiilor, în fața focului, aranjarea lor în pat. cu diverse alte lucruri, mai dădu o dată ocol camerelor ca să se asigure că nimic nu se clintise de la locul lui. Nu se mai auzea niciun zumzet de elice, încetaseră și ele și tunurile navale.

„Pierdere inutilă de vieți omenеști și eforturi”, își spuse

Nat. „Nu puteam să distrugem îndeajuns de multe. Iar prețul e prea mare. Mai există și gaze. Poate că or să încerce să împrăștiе niște gaze, niște iperită. Or să ne prevină întâi. dacă recurg la ea. Fără îndoială că în noaptea asta se vor aduna să judece problema cele mai luminate minți ale țării”.

Cumva, acest gând îl îmbărbăta, în minte îi apăru imaginea savanților, naturaliștilor, tehnicienilor și a tuturor acelor indivizi pe care îi numeau băieții din „laboratoarele secrete”, chemați la o întrunire; probabil că acum cercetează problema. Nu era o treabă pentru guvern, pentru șefii de stat major – aceștia n-aveau decât să

Îndeplinească ordinele savanților.

Vor trebui să fie necruțatori, se gândi el. Acolo unde lucrurile au luat o întorsătură gravă, or să riștemai multe vieți dacă folosesc gazele. Și vitele și pământul – se vor contamina. Câtă vreme nu intră nimeni în panică.

Aici e buba. Pe oameni îi apucă panica și-și pierd capul

B.B.C.-ul a avut dreptate să ne avertizeze”.

Sus, în dormitoare, era liniște. La ferestre nu se mai

— Auzeau zgrepțănături, nici ciocănituri. Un moment de acalmie în luptă. Regrupare de forțe. Parcă așa le spunea în buletinele din vremea războiului. Vântul, însă, nu slăbise. Îl auzea încă vuind în coșuri. Iar marea se spăr.

gea jos, la țarm. Apoi își aminti de flux. Urma să se retragă. Poate că acalmia se datora mareei. Exista o lege căreia se supuneau păsările și ea era legată de vântul de răsărit și de flux.

Se uită la ceas. Era aproape ora opt. Probabil că apa se înălțase cu o oră în urmă. Asta explica acalmia; păsările atacau odată cu fluxul. Poate că pe uscat, spre interiorul țării, lucrurile nu stăteau așa, dar aici, pe coastă era altfel;

Socoti în cap limita de timp. Mai aveau încă șase ore până să atace. Când va veni fluxul iar, în jur de unu douăzeci, păsările se vor întoarce...

Până atunci putea să facă două lucruri. Primul, să se odihnească împreună cu soția și copiii: să apuce toți să doarmă cât vor putea până la primele ore ale dimineții. Cel de-al doilea, să iasă afară să vadă ce se întâmplă la fermă, să vadă dacă telefonul mai funcționa, ca să afle vești de la centralistă”.

Își strigă încetișor soția, care tocmai culcase copiii.

Urcă până la jumătatea scărilor și el îi spuse în șoaptă ce-avea de gând.

— Nu-pleci nicăieri, i-o reteză ea imediat, nu pleci și nu mă lași aici singură cu copiii! Nici nu vreau să aud!

Vocea i se ridica isteric. O liniști:

— Bine, bine, spuse el. Aștept până dimineața și o să avem atunci și buletinul de la ora șapte. Dar dimineață, când se retrage din nou marea, mă duc până la fermă;

poate ne dau niște pâine, cartofi și lapte.

Mintea începuse să-i lucreze iar, alcătuind planuri pentru starea de urgență. În seara asta rămâneau fără lapte, categoric. Vacile stăteau la porți, așteptau în curte, iar oamenii erau înăuntru, la adăpostul scândurilor, cum erau și ei aici. Adică, în eventualitatea că avuseseră timp să ia măsuri. Se gândi la fermierul Trigg, care-i zâmbise din mașină. Se terminase cu partida de vânătoare, cel puțin în seara asta.

Copiii adormiseră. Soția, încă îmbrăcată, stătea pe saltea. Îl privi cu ochii iscoditori.

— Ce-ai de gând să faci? șopti ea.

Nat scutură din cap să nu facă zgomet. Încetișor, atent, deschise ușa din spate și privi afară.

Era beznă. Vântul sufla mai tare ca oricând în rafale constante, înghețate, dinspre mare. Lovi cu piciorul în prima treaptă. Era

acoperită de păsări. Peste tot zăceau păsări moarte. Sub ferestre, lângă ziduri. Erau sinucigașele, cele care se azvârliseră în picaj și-și frânseseră gâturile. Oriunde – și arunca ochii dădea de păsări moarte.

Nici urmă de cele vii. Cele vii zburaseră spre mare odată cu refluxul. Pescărușii stăteau pe crestele valurilor așa cum zăcuseră înainte de amiază.

În depărtare, pe dealul unde cu două zile înainte era tractorul, ardea ceva. Un avion care se prăbușise;

focul, ațâțat de vânt, aprinsese o căpiță.

Privi trupurile păsărilor și-i trecu prin cap că dacă le-ar pune în grămezi, una peste alta pe pervaz, ar forma

Încă o pavază împotriva următorului atac. Nu prea solid, dar oricum ceva. Trupurile ar fi trebuit să fie îndepărtate cu ghearele, ciugulite, trase deoparte, înainte ca păsările vii să se poată așeza convenabil pe pervaz și să atace geamurile. Începu să lucreze în întuneric. Ciudat; nu suporta să le atingă. Trupurile însângerate erau calde.

Sângele le năclăise aripile. Simți că i se întoarce stomacul pe dos, dar continuă să lucreze. Observă încrâncenat că toate geamurile erau sparte. Numai scândurile opriseră păsările să nu pătrundă. Înfundă în spațiile goale dintre ramele ferestrelor leșuri de păsări.

După ce termină, se întoarce în casă. Baricadă ușa de la bucătărie și o înțepeni de două ori. Își scoase bandajele, lipicioase de la sângele păsărilor nu de la rănilor lui, și-și puse unele noi.

Soția îi făcuse o ceașcă de cacao; o bău pe nerăsuflăte.

Se simțea sfârșit.

— În regulă, spuse el, zâmbind, nu mai fi îngrijorată.

Răzbim noi.

Se întinse pe saltea și închise ochii. Adormi pe loc.

Avu – un somn agitat, pentru că în vis îi apărea mereu câte ceva de care uitase. Un lucru neterminat pe care ar fi trebuit să-l ducă la bun sfârșit. Vreo măsură de prevedere de care fusese conștient dar pe care n-o pusese în practică și nici nu reușea s-o definească exact, în vis.

Era în legătură cumva cu avionul care ardea și căpița din vârful dealului. Totuși, continuă să doarmă; nu se trezi. Se deșteptă abia când

soția începu să-l zgâlțâie de umăr.

— Au început, suspină ea, de-o oră au început, nu mai pot să suport să le ascult de una singură. E și un miros urât și parcă arde ceva.

Atunci își aminti. Uitase să facă focul. Ardea mocnit, aproape să se stânga. Se ridică iute și aprinse lampa. La ferestre începuseră bătaile, dar nu-i păsa de ele acum.

Gândul îi era la mirosul de pene arse. Invadase bucătăria.

Își dădu imediat seama ce era. Păsările coborau pe coș, strecurându-se spre grătarul de la sobă.

Luă vreascuri și hârtie, le puse niște tăciuni, pe

Urmă apucă bidonul cu gaz.

— Dă-te înapoi, strigă el către soție, trebuie să riscăm.

Aruncă gaz pe foc: Flăcările se înălțară pe coș; în foc începuseră să cadă trupuri de păsări înnegrite, arse.

Copiii se treziră plângând.

— Ce s-a întâmplat? Ce e? întrebă Jill

Nat nu avea timp de răspunsuri. Râcâia cadavrele din interiorul hornului, le prindea cu vătraiul și le arunca pe podea. Flăcările sfârâiau în continuare, iar el era conștient că riscă să aprindă coșul. Dar flăcările alungau păsările vii din vârful lui. Partea de jos însă era o problemă. Era înțesată cu trupurile inerte, pârlite, ale păsărilor atinse de foc. Aproape că nu-i mai păsa de atacurile de la uși și ferestre; n-aveau decât să bată din aripi, să-și frângă ciocurile și să moară încercând să pătrundă în casă. Tot nu reușeau. Mulțumi lui Dumnezeu că avea o casă veche, cu ferestre înguste și pereți solizi. Nu cum erau noile case construite de primărie. Dumnezeu cu mila acolo, pe alee.

— Terminați cu plânsul, strigă el la copii. N-aveți de ce să vă temeți, nu mai plângeți.

Continuă să râcâie trupurile pârlite, scorjite, care

Cădeau în foc.

„Asta le-a atras”, își spuse el în gând, „curentul de aer și flăcările. Câtă vreme coșul nu ia foc, nu se întâmpla nimic. Ar trebui să fiu împușcat pentru ceea ce am făcut.

E numai vina mea. Ultimul lucru pe care trebuia să-l fac era să aprind focul. Știam eu că ceva nu e în regulă”.

Printre hârşâielile şi zgârieturile de pe scândurile de la fereastră răzbătu deodată bătaia familiară a ceasului din bucătărie, trei a.m. Mai aveau încă vreo trei ore şi ceva. Nu era sigur de ora exactă a fluxului. Socoti că nu puteau să se retragă până la şapte jumătate, opt fără douăzeci.

— Aprinde primusul, îi spuse el soţiei. Fă ceai pentru noi şi cacao pentru copii. N-are rost să stăm aşa, cu mâinile în sân.

Asta era tactica pe care trebuia s-o adopte. Să-i dea o preocupare, şi ei şi copiilor. Sătrebăluiască, să mănânce.

Să bea, era cel mai bine să fie mereu preocupaţi.

Aşteptă lângă grătarul sobei. Flăcările se stingeau, dar din coş nu mai cădeau trupuri carbonizate. Vârî vătraiul pe burlan cât putu de adânc dar nu dădu peste nimic. Era gol. Coşul era gol. Îşi şterse sudoarea de pe frunte.

— Hai, Jill, spuse el. mai adunii nişte surcele! Facem imediat un foc straşnic.

Fetiţa, totuşi, nu voia să se apropie de el. Se holba la trupurile de păsări arse.

— Nu te mai-uita la ele, spuse Nat. O să le duc pe coridor după ce se aprinde bine focul.

Nu mai era pericol să ia foc coşul. Nici nu se va mai repeta dacă o să-l țină aprins constant, zi şi noapte.

„Va trebui să mă duc mâine după nişte lemne la fermă. Astea de aici n-ajung. Mă descurc eu, rezolv când vine refluxul. O să reuşesc să aduc ce avem nevoie când se retrag apele. Trebuie doar să ne adaptăm, asta e”.

Băură ceaiul şi cacaua şi mâncară pâine cu pastă de carne. A rămas doar o jumătate de pâine, Observă Nat.

Nu-i nimic, o să se descurce.

— Terminaţi, strigă micuţul Johnny, arătând cu linguriţa spre fereastră, terminaţi, păsări nesuferite!

— Aşa e, spuse Nat zâmbitor, n-avem noi nevoie de nişte nesuferite de cerşetoare! Ne-am săturat de ele.

La auzul bufniturii unei păsări sinucigaşe izbucniră în urale.

— Încă una, tăticule, strigă Jill, s-a zis cu ea!

— S-a făcut praf, spuse Nat, i-auzi-o și pe asta, beleaua!

Așa trebuiau luate lucrurile. Asta era nota. Dacă ar fi putut s-o țină tot așa până la șapte când se transmitea un nou buletin de știri încă era bine.

— Ia dă-mi o țigară îi spuse el soției. Puțin fum o să împrăstie mirosul de pene arse.

— N-au rămas decât două în pachet, spuse ea. Aveam de gând să-ți cumpăr de la magazin.

— Dă-mi una, totuși, cealaltă o păstrăm pentru zile negre.

N-avea rost să încerce să-i adoarmă pe copii. Câtă vreme continuau ciocăniturile și hârșăitul la ferestre, nu se punea problema somnului, își înconjură soția cu o mână și pe Jill cu cealaltă; Johnny stătea în poala mamei;

păturile erau adunate grămadă pe lângă ei.

— Sunt de admirat cerșetoarele astea, spuse Nat, nu; se lasă. Ai impresia că au obosit, dar nici vorbă.

Admirația era o idee greu de susținut. Bătaia continuă și la urechea lui Nat ajunse un sunet răcâit ca de pilitură, de parcă un cioc mai ascuțit decât oricare de până atunci, sosise să preia munca tovarășelor.

Încercă să treacă în revistă numele diverselor soiuri de păsări, să se gândească ce specie ar fi putut produce asemenea zgomot. Nu era sunetul ca de toacă al ciocănitorei pentru că s-ar fi auzit mai ușor și sacadat.

Era ceva mai puternic și dacă va continua vreme îndelungată, lemnul se va rupe în bucăți, cum se spărsese sticla. Apoi își aminti de șoimi. Oare șoimii înlocuiseră pescărușii? Pe pervazuri stăteau acum ulii. slujindu-se de gheare ca de ciocuri? Șoimi, ulii, vulturii, creți – uitase de păsările de pradă. Uitase de forța cu care erau în stare să înșface păsările răpitoare, încă trei ore și în acest răstimp urmau să stea cu urechile ciulite după sunetul de lemn sfărâmat, ghearele care smulgeau bucăți din el.

Nat privi prin cameră după mobila, pe care ar fi putut s-o sacrifice ca să întărească ușa. Ferestrele erau în siguranță datorită

dulapului.

De uşă nu era sigur. Urcă la etaj, dar când ajunse pe palier, se opri şi ascultă. Pe podeaua din dormitorul copiilor se auzea un lipăit uşor. Pătrunseseră... Ascultă cu urechea lipită de uşă. Nu se înşelase. Se auzea foşnetul aripilor, şi ţopăitul uşor pe podea ca şi cum căutau ceva.

Cealaltă cameră era încă neinvadată.

— Intră şi începu să care mobilă, s-o îngrămădească în capul scărilor dacă cumva ar fi cedat uşa de la dormitorul copiilor. Era doar o măsură de prevedere. S-ar fi putut să nu fie nevoie de ea. Nu putea să împingă mobila până în uşă pentru că uşa se deschidea în interior. Singura posibilitate era să o așeze în capul scărilor.

— Coboară, Nat, ce faci acolo? strigă soția.

— Vin imediat, răspunse el. Vreau numai să las totul în ordine aici.

Nu voia să urce şi ea, nu voia să audă ţopăiturile din camera copiilor, răcâitul aripilor de uşă.

La cinci jumate propuse să ia micul dejun, slănină cu pâine prăjită, numai ca să oprească expresia de panică crescândă din ochii soției şi să liniştească copiii agitați.

Soția nu ştia de păsările de la etaj. Din fericire, dormitorul nu era deasupra bucătăriei. Altfel nu s-ar fi putut să nu le audă ţopăitul pe duşumeaua de scânduri. Sau bufnetele prosteşti, iraționale ale păsărilor sinucigaşe, adevărate kamikaze care zburau prin dormitor, zdrobindu-şi capetele de pereți. Cunoştea pescăruşii argintii de mult. N-aveau nicio fărâmbă de minte. Dar pescăruşii negri erau altfel, ştiau ce fac. Ca şi creștii, șoimii...

Se pomeni că fixează ceasul. se uită la limbile lui.

străbăteau atât de încet cadranul. Dacă teoria lui nu era corectă, dacă atacul nu înceta odată cu refluxul era conștient că vor fi învinși. Ştia că aveau nevoie de nenumărate lucruri ca să reziste asediului. Nu erau pregătiți. Nu erau gata. S-ar putea, până la urmă să fie mai în siguranță în oraș. Dacă ar putea transmite un mesaj verișorului, prin telefonul de la fermă doar o scurtă călătorie cu trenul, ar putea să închirieze o mașină. Ar fi mai rapid – să închirieze o mașină între două fluxuri...

Vocea soției, care-l striga pe nume îi alungă dorința bruscă și disperată de a dormi.

— Ce e? Ce mai e „întrebă el tăios.

— Radioul, spuse ea. M-am uitat la ceas mereu. aproape șapte.

— Să nu răsucești butonul, spuse el, pierzându-și pentru prima oară răbdarea, e fixat la postul nostru intern. Or să transmită la postul intern.

Așteptară. Ceasul din bucătărie bătu ora șapte.

Nu se auzi niciun sunet. Nici clopotele Big Ben-ului. Nici muzică.

Așteptară până la și un sfert apoi trecură pe postul de divertisment. Același rezultat. Niciun buletin de știri.

— Poate am înțeles greșit, spuse el, nu transmit nimic

Până la ora opt.

Îl lăsară deschis, iar Nat se gândi la baterie, se întreba Cât mai avea până să se consume. De obicei o schimbau Când soția se ducea la cumpărături în oraș. Dacă îi lasă Bateria nu vor mai auzi instrucțiunile.

— Se luminează, șopti soția. Nu se vede, dar simt.

Iar păsările nu mai lovesc atât de tare.

Avea dreptate. Râcâitul și hârșâiala deveniră mai slabe, la fel și înghiontelile, îmbrânceala pentru ocuparea locurilor pe trepte, pe pervazuri, începea refluxul. Pe la ora

8 încetară toate zgomotele. Se auzea doar vântul. În cele din urmă copiii, potoliți de liniște, adormiră, La opt jumătate Nat închise radioul.

— Ce faci? Pierdem știrile, spuse soția.

— Nu vor mai fi știri, spuse Nat. Va trebui să ne descurcăm singuri.

Se duse la ușă și dădu încet ia-o parte baricadele, zăvoarele și împinse cu piciorul leșurile de pe prag.

Trase în piept aerul rece. Avea la îndemână șase ore

Și știa că trebuia să-și păstreze puterile pentru lucruri importante, nu să se irosească aiurea. Mâncare, lumină și combustibil; astea erau primele necesități.

Dacă ar reuși să facă rost de ele în număr suficient, mai
Puteau rezista încă o noapte.

Ieși în grădină și atunci văzu păsările vii. Pescărușii
Zburaseră spre crestele valurilor ca înainte; căutau hrană
Marină și impetuozitatea fluxului înainte de a se reîntoarce să
atace. Nu însă și păsările de uscat. Așteptau
Și pândeau. Nat le văzu pe arbuști, pe pământ, adunate
Ciorchine în copaci, pe câmp, șiruri întregi, toate nemișcate,
imobile.

Se duse până la marginea grădiniței. Păsările nu se mișcau.
Continuau să-l pândească.

„Trebuie să aduc mâncare”, își spuse Nat, „Trebuie să merg la
fermă să găsesc alimente”.

Se întoarse în casă. Verifică ferestrele și ușile, Urcă și deschise
ușa dormitorului copiilor. Era gol, cu excepția păsărilor moarte de pe
podea. Cele vii erau în grădină, pe câmpuri. Coborî.

— Mă duc la fermă, anunță el.

Soția se atârna de el. Văzuse păsările vii prin ușa deschisă.

— Ia-ne și pe noi, îl imploră ea. nu putem rămâne aici, singuri.
Mai bine mor decât să stau aici singură.

Nat cântări situația. Aprobă din cap.

— Atunci, hai, spuse el. luați coșuri și căruciorul lui

Johnny, îl putem încărca cu diverse.

Se îmbrăcă gros ca să reziste la vântul tăios; își.

puseră mănuși și fulare. Soția îl așeză pe Johnny în cărucior. Nat
o luă pe Jill de mână.

— Păsările, scânci ea. sunt acolo toate, pe câmp.

— N-or să ne facă nimic, spuse el, n-au putere ziua, pe lumină.

Porniră să traverseze câmpul, spre pârleaz. iar păsările nu se
mișcară. Așteptau, cu capetele întoarse spre vânt.

Când ajunseră să dea cotul spre fermă, Nat se opri și-i spuse
soției să aștepte cu copiii la adăpostul gardului.

— Dar vreau s-o văd pe doamna Trigg. Protestă ea.

poate să ne împrumute o mulțime de lucruri dacă au fost ieri la
piață; nu numai pâine. Și...

— Așteaptă aici, o întrerupse Nat. mă întorc imediat.

Vacile mugeau, mișcându-se agitate prin curte; văzu spărtura din gard pe unde pătrunseseră oile. care rătăceau în voia lor prin grădina din fața fermei. Din coș nu ieșea fum. Îl cuprinseră presimțirile. Nu voia să intre cu soția și copiii.

— Nu te opune, spuse Nat cu asprime, fă ce-ți spun!

Ea se retrase cu căruciorul lângă gard, unde erau apărați de vânt.

Nat se îndreptă singur spre fermă, își croi drum până la cireada de vaci care mugeau și rătăceau de colo-colo înfometate, cu ugerile pline. Văzu mașina trasă lângă poartă;

nu fusese băgată în garaj. Ferestrele fermei erau sparte, în curte și în jurul casei zăceau o mulțime de pescăruși morți. Păsările vii stăteau cocoțate în copacii din spatele clădirii și pe acoperiș. Erau aproape imobile. Stăteau la pândă.

Cadavrul lui Jim zăcea în curte... ce mai rămăsese din el. După ce îl abandonaseră păsările, vacile îl călcaseră în picioare. Lângă el era pușca. Ușa casei era închisă și drugul pus. dar cum ferestrele erau sparte, i-a fost ușor să se cațere înăuntru. Corpul lui Trigg era lângă telefon.

Probabil că încercase să prindă centrala, când l-au atacat.

Receptorul atârna în aer. iar aparatul era smuls din perete.

Nici urmă de d-na Trigg. Era probabil sus. Avea rost să mai urce? Îngrețoșat, Nat știa ce urma să găsească.

„Slavă Domnului”, își spuse el, că n-au copii”.

Își impuse să urce scările, dar la jumătatea drumului se întoarse și coborî iar. Îi văzuse picioarele ieșind prin ușa deschisă a dormitorului. Lângă ea erau cadavre de pescăruși negri și o umbrelă ruptă.

„N-are rost să fac nimic, se gândi Nat, „Nu mai am decât cinci ore la dispoziție, chiar mai puțin. Amândoi mi-ar da dreptate. Trebuie să încarc ce găsesc”.

Se întoarse la soție și copii.

— Mă duc să umplu mașina, spuse el. Am să pun în ea cărbune și gaz pentru primus. O ducem acasă și ne întoarcem să încercăm iar.

— Dar ce-i cu familia Trigg? întrebă soția.

— Cred că au plecat pe la prieteni, spuse el.

— Să vin să te ajut atunci?

— Nu; e mare dezordine. Vaci și oi peste tot: Așteaptă să aduc mașina aici. Puteți să stați înăuntru.

Scoase cu greutate mașina din curte, pe drum. De acolo soția și copiii nu puteau să vadă cadavrul lui Jim.

— Stați aici, spuse el, lăsăm baltă căruciorul. Îl putem aduce mai târziu. Mă duc să încarc.

Soția nu-l slăbea din ochi. Își închipui că pricepuse;

altfel ar fi sugerat să vină să-l ajute să găsească pâinea și alimentele.

Făcură în total trei drumuri. Între casă și fermă, până fu mulțumit că au adus tot ce aveau nevoie. Surprinzător câte lucruri constată că erau necesare în clipa în care a început să se gândească la ele. Aproape că cele mai importante erau scândurile pentru ferestre. Trebui să le caute prin curte. Voia să întărească baricadatul ferestrelor de la toată casa. Lumânări, gaz, cuie, tablă; lista era interminabilă, în plus, mulse trei vaci. Celelalte, bieteile animale, vor fi nevoite să mugească în continuare.

La ultima cursă conduse până la stația de autobuz, se dădu jos și intră în cabina telefonică. Așteptă câteva minute, strigă în aparat. Degeaba. Era mort. Se urcă pe o movilă și privi de jur-împrejur; nu se vedea niciun semn de viață, nimic altceva pe câmp decât păsările în așteptare, la pândă. Unele dormeau – le vedea ciocurile vârâte în pene.

„Ar trebui să-și caute hrană, își spuse el, nu să stea așa”.

Apoi își aduse aminte. Erau îmbuibate de mâncare.

Mâncaseră pe săturate noaptea. De-asta nu se clinteau în dimineața asta...

Nici din casele primăriei nu ieșea fum. Se gândi la copiii carealergaseră pe câmp cu o după-amiază în urmă.

„Trebuia să-mi închipui, se gândi el, ar fi trebuit să-i iau cu mine acasă”.

Își ridică ochii spre cer. Era cenușiu, spălăcit. Copacii dezgoliți păreau aplecați și înnegriți de vântul de răsărit.

Gerul nu afectase păsările vii care așteptau pe câmpuri.

„Acum ar trebui să le căsăpesc”, își spuse Nat, „sunt o țintă perfectă. Probabil că asta și fac acum în toată țara. De ce nu pornesc avioanele să răspândească iperită?”

Ce fac ai noștri? Că doar văd și ei despre ce e vorba”.

Se întoarse la mașină și se așeză pe locul șoferului.

— Treci repede de a doua poartă, șopti soția. L-am zărit pe poștaş întins pe jos. Nu vreau să-l vadă Jill.

Acceleră. Micuța mașină Morris sălta și zdrăngănea pe drum. Copiii râdeau cu sughițuri.

— Hopa sus. hopa jos. Țipa micul Johnny.

Se făcuse unu fără un sfert când ajunseră acasă. Mai aveau doar o oră.

— Eu o să mănânc ceva rece mai târziu, spuse Nat.

Tu încălzește pentru tine și pentru copii niște supă. N-am timp de mâncare acum. Trebuie să descarc.

Aduse totul înăuntru. Avea să le sorteze mai târziu.

Să le dea la toți ceva de făcut în lungile ore care urmau.

Mai întâi însă trebuia să se îngrijească de uși și ferestre.

Controlă toată casa metodic, încercând fiecare fereastră, fiecare ușă. Se urcă și pe acoperiș și fixă scânduri peste fiecare coș. cu excepția celui din bucătărie. Frigul era atât de năprasnic, încât abia îl putea îndura, dar trebuia să-și termine treaba. Din când în când se mai uita spre cer, după avioane. Nu veni niciunul. În vreme ce meșterea la scânduri, blestemă ineficiența autorităților.

„Așa e întotdeauna”, mormăi el, „ne lasă baltă. Harababură și zăpăceală de la început. Niciun plan, nicio organizare ca lumea. Iar noi. Aștia de aici. nu contăm. Asta e.

Cei din centru sunt primii. Acolo bineînțeles că aruncă gaze și au adunat toată aviația. Noi trebuie să așteptăm și să ne mulțumim cu ce rămâne”.

Se opri pentru că terminase lucrul la coșul dormitorului; privi spre mare. Ceva se mișca la orizont. Ceva cenușiu și alb. printre talazuri.

„Flota noastră dragă”, spuse el, „ea nu ne lasă niciodată.

Traversează și acostează în golf”.

Așteptă, forțându-se să privească spre mare. Cu lacrimi în ochi din cauza vântului. Se înșelase, însă. Nu erau vapoare. Nu venise flota. Se ridicau pescăruși din valuri.

Păsările îngrămădite pe câmp, cu aripile înfoiate, se ridicară în formație de pe pământ și, aripă lângă aripă, se avântară în văzduh.

Sosise din nou fluxul.

Nat coborî de pe scară și intră în bucătărie. Familia era la masă. Trecuse puțin de oră. Două. Zăvorî ușa, împinse la loc baricada din mobile și aprinse lampa.

— S-a făcut noapte, spuse micuțul Johnny.

Soția, dăduse din nou drumul radioului, dar nu se auzea niciun sunet.

— Am răsucit butonul până la capăt, spuse ea, și la posturile străine. Nu prind nimic.

— Poate au și ei aceleași probleme, spuse Nat, poate că în toată Europa e la fel.

Îi puse în farfurie supa adusă de la Trigg. Îi tăie o bucată mare de pâine adusă tot de acolo și-turnă pe ea grăsimea încinsă.

Mâncară în tăcere. Din gura lui Johnny se scurseră câteva picături de untură care-i alunecară pe bărbie și pe urmă căzură pe masă.

— Poartă-te frumos. Johnny. spuse Jiil, ar trebui să

— Înveți să te ștergi la gură.

La ferestre și uși începură bătăile. Colcăiala, forfota.

Îmbrânceala după un loc pe pervaz. Prima bufnitură a

Pescărușilor sinucigași pe trepte.

— Americanii n-au de gând să facă nimic? întrebă soția. Doar au fost întotdeauna aliații noștri, nu? Trebuie să facă și America ceva.

Nat nu răspunse. Scândurile erau solide la ferestre și

La coșuri. Casa era plină cu alimente, combustibil și tot ce aveau nevoie în următoarele câteva zile. După ceva termina de mâncat, o să pună lucrurile la loc, o să le depoziteze ordonat, o să aranjeze totul perfect, la îndemână.

Îl puteau ajuta soția și copiii.

În felul ăsta până la nouă fără un sfert, când venea refluxul, se vor simți obosiți; și atunci o să-i învelească cu păturile și o să aibă grijă să doarmă bine până la ora trei dimineața.

Avea o idee nouă cum să astupe ferestrele cu sârmă ghimpată în fața scândurilor. Adusese un colac mare de la fermă. Problema era că va trebui să lucreze în întineric, când era liniște, între nouă și trei. Păcat că nu se gândise la asta mai înainte. Totuși, atâta vreme cât dormeau soția!

cu copiii, ăsta era lucrul cel mai important.

Păsările mai mici erau acum la fereastră. Recunosc ciocăniturile slabe ale ciocurilor și atingerea ușoară a aripilor. Șoimii ignorau ferestrele, își concentrau atacul spre ușă. Nat asculta zgomotul de lemn sfărâmat, și se întrebă câte milioane de ani de amintiri erau înmagazinate în creierele acelea minuscule, îndărătul ciocurilor ascuțite, a.

ochilor pătrunzători, care le dădeau acum acest imbold de a distruge omenirea cu precizia și abilitatea unor mașini.

— Am să fumez și ultima țigară, îi spuse el soției. Prost am fost; numai asta am uitat să aduc de la fermă.

Luă țigara și răsuci potențimetrul radioului mort.

Aruncă pachetul gol în foc și urmări cum îl cuprind flăcările.

<titlu>PERICOLUL

BARRY JEANS – ATUNCI când admiratoarele nu-i spuneau „Barry” și doreau să dea rezonanță numelui – era cunoscut sub denumirea de Pericolul. Pericolul, în limbajul sălilor de cinematograf și mai ales printre femei, înseamnă un sfărâmător de inimi, un iubit, cineva cu umeri – lați și șolduri înguste. Un Pericol nu are gene lungi sau profilul perfect, e întotdeauna urât. de obicei are nasul strâmb și dacă e posibil, posedă și o cicatrice:

vocea îi e profundă; de fapt, nici nu prea vorbește. Iar când trebuie să articuleze totuși câteva cuvinte., scenariștii.

Îi acordă replici lapidare în dialoguri, expresii de genul – „Ai grijă cucoană!”, sau „Gura!” sau chiar... Poate”. Mimica chipului, pocit trebuie să fie imobilă și să nu exprime nimic, astfel ca moartea neașteptată sau pasiunea vreunei femei să-l lase, rece. Numai mușchiul

fălcii intimse tresare și abia atunci admiratoarele știu că Barry se află fie pe punctul de a trăsnii pe cineva în moalele capului, de a-l trăsnii năprazmic, fie de a înainta clătînându-se prin junglă, cu cămașa sfâșiată, purtând o femeie în cârcă, care îl urăște de moarte, fie de a rămâne într-o barcă, după naufragiu, singur cu femeia pe care o iubește dar care este prea respectabilă ca să fie atinsă.

Barry Jeans, Pericolul, scosese probabil mai mulți bani de pe urma filmelor decât oricine altcineva. Era englez de origine; tatăl său fusese parohul orașului Herne

Bay n-ai mulți ani. Bătrânilor le plăcea să povestească cum că Barry, pe vremea când era copil, cântase în cor, dar lucrul nu era adevărat, Maică-sa era pe jumătate irlandeză, de aceea își botezase fiul Barry. Urmașe școala primară;

când se declanșase primul război mondial nu împlinise vârsta de recrutare, ceea ce îl situa acum în grupul celor de cincizeci și cinci de ani. Treaba asta o știe toată lumea, dar nimănui nu-i pasă, Este o vârstă tocmai bună pentru

Pericole... De fapt, admiratoarele nici nu-și doresc să vadă niște tineri care străbat jungla, clătînându-se pe picioare, sau care se întind pe fundul bărcii; ar fi o chestie deplasată. Tatăl lui Barry era un individ cu vederi largi și își lăsase fiul să urce pe scenă. O vreme figură pe lista de rezervă, după care câpătă un rol de dublură într-o reprezentație londoneză. Din dublură promovă în roluri mărunte în comedii de salon, care erau la modă în anii imediat după război, dar nu s-a remarcat prin nimic.

Regizorii considerau că e prea rigid așa că primi, în jargnul teatral, numele de „bătă”. Astăzi, regizorii care au ieșit demult la pensie și alții care se mai încapățânează să lucreze, deși sunt ramoliți, susțin că i-au prezis lui

Barry întotdeauna o carieră strălucită. De fapt, singurul om care a crezut în el a fost soția lui, May. și poate că tocmai din cauza acestei încrederi nu s-au despărțit și sunt încă împreună după treizeci de ani. Toată lumea o cunoaște pe May. Nu e genul de soție care să se țină în umbră și să-și facă apariția sfioasă și plăcută la spectacolele de gală. May e nelipsită în cabină și de multe ori chiar pe platou. Barry susține

că fără ea ar fi un om mort. May l-a împins, de fapt, să se prezinte la o probă pentru o piesă la Lonsdale¹, care urma să fie jucată la

New York la sfârșitul anilor douăzeci. Era un rol minor, dar individul de care aveau nevoie și Lonsdale și producătorul a făcut o criză de apendicită în ultima clipă, așa că au fost nevoiți să-l angajeze pe Barry. Din acel moment calea i-a fost deschisă. Este ciudat cum actori care sunt incapabili să treacă rampa la Londra dau lovitura în stil mare la New York. La fel cum se întâmplă cu neisprăviții care, o dată ajunși în Australia, aciuși în cala vreunui vapor, în câțiva ani fac milionul de oi într-o fermă de mărimea

Cornwall-ului.

Femeile se dădeau în vânt după Barry. Erau înnebunite după felul în care apărea pe scenă, în hainele de croială englezească și cu pumnii încheștați. Surprinzător era însă că englezoaicelor nu le spusese nimic.

Când nu s-a mai jucat comedia. Barry a primit oferta unui rol într-o piesă americană și deși mare lucru nu avea de făcut, a produs senzație. I se cerea doar să lase jos cortina în actul doi, cu cuvintele „Valea, Puicuțo, valea”, dar felul în care le rostea atingea coarda sensibilă a americanelor. Viitorul lui Barry era asigurat, iar în seara premierei, i s-a făcut o ofertă din partea

Hollywood-ului. May l-a povățuit să accepte și peste trei săptămâni se aflau pe Coasta Pacificului. Barry Jeans.

Pericolul, în câteva luni chipul lui devenise mai familiar femeilor din toată lumea decât chipul propriilor soți. Iar soților nici nu le păsa. Într-o anume privință, faptul că o fată se mărita totuși, reprezenta un soi de complimentânsemna că individul cu care se căsătorea era un super-Barry.

<notă>

¹ oraș în Rhode Island, SUA.

Pălăria lui, din fetru moale, cu o adâncitură, țigara, care nu-i atârna niciodată dintre buze. ci era ținută între degete, cicatricea minusculă la tâmplă. Care sugera urma unui corn de rinocer sau a unui cuțit aruncat în cine știe ce local din Shangai (de fapt alunecase pe digul de la Herne Ba y din neatenție) toate acestea exercitau o vrajă

subtilă și nedefinită care punea în umbră orice altă stea a cinematografului, însă ceea ce isteriza niilioanele de femei era de fapt gura fermă, hotărâtă, deasupra maxilarului pătrat și bărbia cu o despicătură la mijloc. Niciodată nu se relaxa, nu zâmbea. niciodată – nu săvârșea nimic.

Și tocmai asta era atracția. Femeile se săturaseră de prim-planuri cu stelele lor de cinema preferate încleștate în sărutări pline de înfocare; Barry le oferea cu totul altceva. Pur și simplu le întorcea spatele. Sau privea în gol, peste umărul partenerei. Sau murmură cuvântul „Tu!”

și atât. Pe urmă se trecea la cadrul următor, iar admiratoarele rămâneau frângându-și mâinile.

Barry Jeans. Pericolul, declanșase moda care luase proporții serioase între cele două războaie mondiale de ambele părți ale Atlanticului – moda abstenenței sexuale.

Ceea ce vulgar era denumit „a agăța” era o chestie depășită. Dacă un individ conducea acasă cu mașina o fată și oprea în fața casei ei, nici nu se punea problema să parcheze și să rămână pe loc o jumătate de oră. Barry

Jeans nu proceda astfel, își trăgea pălăria de fetru mai mult peste ochi, gura lui lua o expresie mai severă și rostea ceva în genul... Valea...”. Următoarea imagine prezenta fata pe treapta din fața ușii, vârând cheia în broască și plângând, iar Barry Jeans dând colțul în Cadillac-ul său.

Același lucru era valabil și pe munte și în deșert. Dacă

Barry Jeans ajungea pe muchia unei crevase din Anzi sau Alpi, ori zăcea lângă o oază cu un ochi de apă tulbure, împrejmuită de palmieri la cinci sute de mile depărtare de cel mai apropiat avanpost al Legiunii, bineînțeles cu femeia lângă!, nici nu se atingea de ea. N-avea nici măcar o frânghie cu care s-o scoată din crevasă, sau vreo cană de tablă cu care să ia apa tulbure din băltoacă. Rostea doar „Asta e „și se îndepărtau amândoi sau mureau.

Felul lui de a fi îl făcuse pe Barry. Pericolul, la fel de

popular printre bărbați ca și printre femei. Te scutea să-ți mai bați capul. Te scutea să-ți mai săruți iubita. Și să faci amor. Și toată

povestea aceea plicticoasă cu reținutul unei mese la restaurant, discuția cu chelnerul șef, comandatul vinului, ajunsese de-a dreptul „vieux jeu” 1.

Barry Jeans nu-l mai practica. Intra indiferent în orice local și ridica un singur deget; toată lumea părea că știe ce dorește. Chelnerii se buluceau, oaspeților care se aflau deja la mese li se spunea că nu au locuri libere, iar Pericolul se așeza în timp ce partenera nu-l slăbea din ochi, dădea meniul de o parte și articula un singur cuvânt

„Stridii”. Barry Jeans declanșase diverse mode – mânca, de exemplu, atât de rar friptură, încât parcă nici nu se mai gătea acest fel de mâncare; nu purta palton pe viscol, dormea gol (de fapt așa presupuneau admiratoarele care nu-l văzuseră niciodată îmbrăcând o pijama într-un film).

Îndrăgea obiectele mai mult decât ființele, în majoritatea filmelor lui de răsunet, adică cele care le depășeau pe cele formidabile, ultima imagine îl surprindea pe Pericol mângâindu-și vechiul Ford, sau ținând cârma unei bărci, sau chiar privind către coroana unui stejar uriaș, cu o toporișcă într-o mână, rostind: „Trebuie să pieri”. Oamenilor li se punea un nod în gât. Idilele obișnuite păreau triviale.

Singurul film prost al lui Barry Jeans a fost cel în care a acceptat să-l joace pe Adam, în versiunea biblică a

Genezei, turnată în stil mare; l-au filmat mângâind un dinozaur pe spinare și rostind „Mi-am pierdut coasta”.

Suna fals. Dar, oricum, vina era a scenaristului. Când a început al doilea război mondial, Pericolul a vrut să se înroleze, dar Pentagonul a considerat că valoarea lui artistică era atât de mare, reușind să susțină moralul trupelor, încât l-au respins; a continuat să facă filme. A

compensat însă lipsa serviciului activ cu trimiterea unor colete cu alimente în Europa al căror număr era mai mare decât tot restul contingentului britanic din S.U.A. pus cap la cap. Pasta de cârnați a lui Barry a salvat multe gospodine de la ruină, și mii de casnice ar fi îmbrățișat propaganda lui Goebbels despre înfometarea Britaniiei dacă nu ar fi avut posibilitatea să întrebuințeze untura lui Barry. Când s-a sfârșit războiul, iar Pericolul a întreprins prima vizită în Europa după zece ani, cu gândul să-și caute tatăl – care între timp ieșise la pensie

dar locuia tot în Herne Bay: –, se strânsese atâta lume la gara

Waterloo, încât, oamenii au trebuit să se înșire de-a lungul râului. A fost necesar să intervină poliția călare, iar cei care nu știau ce se întâmplase. și-au închipuit că în cele din urmă izbucnise revoluția. Barry s-a simțit stânjenit din cauza acestei demonstrații, dar May era de-a dreptul încântată.

<Notă>

1. Joc demodat (fr.).

Spre deosebire de Barry, prinsese un accent american în anii cât stătuse în Statele Unite și folosea o mulțime de expresii de genul „O.K”. Și „Clar” și „Cu plăcere”. La sosire, ea a vorbit mai tot timpul la microfon și l-a sfătuit pe Barry să se lase cât mai jos pe bancheta mașinii, cu pălăria trasă pe ochi. Asta îl făcea și mai inaccesibil ca oricând, iar publicul era încântat, I s-a făcut o publicitate atât de mare, încât au renunțat la ideea de a mai merge la Herne Bay și au trimis în schimb după tatăl lui Barry, Urmau să-l aducă în ascunzișul de la

Cape Wrath, unde erau cazați departe, de privirile admiratoarelor; i-au filmat pe Barry și tatăl lui, uitându-se spre mare și Barry spunând „E bine acasă”. Se zvonise chiar că ar fi fost invitați și la Balmoral, dar nu există dovezi în acest sens. Pe Pericol noile nume, cântăreții pop și moda adolescenților îl lăsau rece. Faima sa era prea adânc înrădăcinată în inimile bărbaților și femeilor de peste treizeci și cinci de ani. Aceștia fuseseră născuți și crescuți în credința lui Barry Jeans și urmau să moară cu aceeași credință, în plus. Îl îndrăgeau și puștii. Părul încărunțit – atenție, însă, doar la tâmpleși o urmă ușoară de umflături sub ochi, tăietura maxilarului – toate stârneau la fiice ceea ce stârniseră la mamele lor – dorința de a visa. Cine mai dorea să fie sărutată de băiatul din vecini sau de tânărul de la colț, când putea să stea foarte bine și singură în întuneric și să-l vadă pe Barry, ocupând tot ecranul lat și rostind „Cândva”, după care întorcea spatele îndepărtându-se. Inflexiunea din voce, subînțelesul și lipsa oricărui licăr în priviri, a oricărei un, bre de zâmbet. Și un singur cuvânt „Cândva”. „Măi, măi!

Pericolul nu se atinsese de Shakespeare. May zicea că ar fi fost o greșeală. Oricine putea să-și pună barbă și să balmăjească niște

cuvinte, susținea ea. Domnul te-a înzestrat cu personalitate și nu trebuie s-o pierzi. Lui Barry nu i-a convenit. Ar fi vrut să-l joace pe Lear, Hamlet și Richard al III-lea îi fuseseră deja suflați de sub nas.

„May are dreptate”, spuneau cei din anturajul lor. „Nu trebuie să te vâri în chestia asta. Și nu ține la Tokyo.

Nu, dă-i înainte cu rolurile care ți-au adus popularitate și care ți-o vor păstra în continuare. Anturajul, altfel spus

„Băieții”, includeau pe impresarul personal al lui Barry; reprezentantul comercial, agentul de presă, secretarul, machiorul și dublura. May n-a acceptat nicio femeie

secretară pentru că la o anumită vârstă ar fi încercat să-l patroneze pe Barry. iar dacă ar fi fost tânără ar fi încercat

altceva. Cu „băieții” n-aveau probleme. Erau toți recrutați de ea și aveau neveste care nu-i creau dificultăți.

Barry nu făcea un pas fără băieți și fără May: până și acasă, în Beverly Hills, într-o minunată reproducerea;

unui vechi cuptor de uscat hamei din Kent construită”.

anume pentru el, băieții stăteau prin preajmă chiar la sfârșit de săptămână, așa, pentru orice eventualitate. Ar fi putut să apară un nou scenariu, sau vreun milionar gata să-și cheltuiască toți banii, sau vreun – contabil cu un nou impozit și dacă așa stăteau lucrurile, May dorea ca băieții să pună totul la punct. Barry nu trebuia să fie tulburat.

Pericolul nu avea copii. O avea numai pe May. La începutul carierei lucrul acesta constituise un neajuns. Publicitatea ar fi dorit să se folosească de fotografiile de-ale lui

Barry cu un copil pe umeri, sau învățându-l să înoate în piscină, sau să înalțe zmeul. Dar pe măsură ce s-au scurs anii, May și băieții au căzut de acord că era bine și așa. Vreun fiu deșirat sau vreo fiică zdravănă și holbată ar fi umbrit legenda Pericolului. Barry Jeans putea să rămână necunoscutul intangibil, tipul care era amantul oricărei femei și tatăl nici unei fete. Când o stea începe să joace rolul de tată, lucrurile prind să șchioapete, iar când face și pe bunicul, asta înseamnă, categoric, sfârșitul.

„Puiule”. Îi spunea May din din când în când, „lumea te vrea așa cum ești. Cu mâinile în buzunare, cu pălăria pe ochi. Să nu schimbi

nimic. Și când ieși de pe platou să rămâi tot așa”. Iar Barry nu i-a ieșit din cuvânt. Nici acasă nu prea vorbea. Cei care-l cunoșteau, toți de la

Hollywood sau din altă parte din lumea filmului, se uitau

La silueta lui zveltă. aplecată deasupra paharului de oranjadă cu un pai în el – nu pusese niciodată gura pe băuturi tariși se întrebau cum dracu’ de poate să arate astfel.

Contemporanii lui aveau aproape cu toții gâturi groase și

Pungi sub ochi. Toți în afară de Barry Jeans. Toți în

Afară de Pericol. May îl scula la șase în fiecare dimineață.

Când nu era pe platou, și-l puneă să facă gimnastică sue-Deză. Și dacă nu mergeau la vreo petrecere, la ora nouă era

În pat. În toți anii în care Pericolul fusese răsfățatul publicului, numele său nu fusese niciodată amestecat în vreun

Scandal. Nu stricase niciun cămin. Frumosele parteneri

Nu apucaseră nici măcar să aibă o singură poză împreună

Cu el, cu care să se poată mândri. May nu admitea asemenea lucruri. Poza putea să apară în ziar, să i se facă

Reclamă și pe urmă s-ar fi stârnit bârfa. Italience focoase.

Vedettes1, franțuzoaice languroase. frumuseți sudice.

<Notă>

1 Vedete (fr.)

por Toricane oacheșe, indiferent ce stea de moment, era desemnată să joace alături de Pericol nu reușea să schimbe o vorbă cu el în clipa în care ieșeau pe platou. May Sau băieții erau întotdeauna prin preajmă. Iar dacă vreun reporter mai întreprinzător decât confracții lui îl surprindea pe Barry singur și nepregătit, în pauza de la prânz, când băieții erau la toaletă iar May își pudra nasul, și îl întreba – „Ce părere aveți de Mitsi Sulva?” sau cum o fi chemat-o pe frumoasa al cărei nume apărea tipărit sub al lui, Barry nu rostea decât un singur cuvânt „Strașnică”.

Era un răspuns evaziv și absolut fără urmări.

— Nu putea;

s-o jignească pe parteneră și nici pe May. Nici cel mai abil reporter n-a reușit să răsucescă cuvântul pe altă fațetă decât era menit. Un titlu de genul „Barry Jeans consideră că Mitsi Sulva este

strașnică” nu însemna nimic.

Iar până să apuce reporterul să formuleze o altă întrebare băieții se întorceau de la toaletă;

Abia la primul „senzor”, au început băieții să se întrebe dacă metodele folosite puteau da roade”. După cum se știe, „senzorii” au apărut înultima toamnă a lui '59 și au revoluționat lumea filmului. Rezultatul a produs un haos teribil până când tehnicienii au reușit să-i dea de capăt.

Iar preocupările uriașe și-au adaptat toate casele de filme pentru lucrul cu „senzorii”: panica adevărată însă cuprinsese studiourile. Cum se vor descurca stelele? Cum se vor comporta marile vedete și cea mai mare dintre ele – Barry.

Jeans, Pericolul – în noua situație? Problema, consta nu în dotarea caselor producătoare care fixau „senzorii”:

vedeta însăși trebuia prevăzută cu fire în timpul filmărilor microfonul era ascuns în haine, iar energia sonoră era transmisă înapoi în „lătrător”, numele, dat mecanismului care la rândul său o transmitea alimentatorului, dat cu împrumut caselor de filme. Dacă nu transmitea un curent de Forță A, „lătrătorul” nu intra în funcțiune. Iar partea groaznică era că motivația vedetei, sau Forța A, reprezenta o cantitate necunoscută până în clipa în care era supusă testării.

Abia când se afla într-o repetiție cu Vanda Gray, tehnicienii l-au anunțat pe regizor că Forța lui Barry ajunge abia la G. Era cel mai scăzut punct pe cadran, insuficient să alimenteze „lătrătorul”. Regizorul întrerupse filmarea pentru o scurtă pauză și se duse să se consulte cu echipa.

Situația era delicată. Nici măcar regizorul, care-l cunoștea

Bine pe Barry, n-avea curajul să-i spună că nu scotea decât Forța G. Specialistul care răspundea de aparatură a fost totuși dur. Vorbele lui aveau greutate, pentru că era singurul de acolo care știa cum funcționează mecanismul.

— Să fim realiști, a spus el. „Tipul ăsta nu face nici două parale. Știu că e vedetă și e cunoscut în toată lumea.

Ei și? Am intrat într-o nouă epocă. „Senzorii” or să-l scoată la

pensie pe Jeans.

Directorul de producție a înghițit două calmante.

— E grav, spuse el. O vorbă din ceea ce s-a discutat aici, nu trebuie să se audă în afara acestor patru pereți.

Dacă se zvonește prin studiouri că Barry Jeans n-a reușit să scoată mai mult de Forța G, o să iasă un scandal atât de monstruos, că Gigantic Enterprises Ltd. nu-și vor mai reveni niciodată. Eu personal n-am să mai pot sta cu fruntea sus și nu glumesc când vă atrag atenția că toată industria cinematografică o să sufere cumplit.

Specialistul de „senzori”, care mesteca gumă, ridică din umeri.

— Te privește, spuse el. Eu unul am făcut ce-am putut. Am apăsât pe impulsuri până era să plesnească alimentatorul, dar degeaba. Dacă mă mai joc la aparatură s-ar putea să crape de tot și Gigantic Enterprises or să plătească milionul de dolari.

Regizorul a spus ceva cum că o să aducă un psihiatru care să stea de vorbă cu Barry, iar directorul de producție a aprobat din cap gânditor.

— La International stă un suedez, a spus el. Cred că e cel care a făcut minuni cu Leila Montana când i s-a îngroșat vocea.

— Așa e, aprobă regizorul. Leila și-a recăpătat încrederea, dar în „Fata de aur” tot trebuie să-i dubleze vocea. Ia stai puțin...

Se întoarse spre specialist și-l întrebă dacă nu există vreo metodă similară dublurii și pentru „senzori”.

— N-am putea oare simula? Să încercăm cu Forța altcuiva și să alimentăm „lătrătorul”?

Expertul scutură din cap.

— Nu ține, făcu el. Ne trebuie transmisie directă!

După care se avântă în niște amănunte tehnice care-i depășeau pe toți. Regizorul asculta cu atenție. Pentru el și echipă era vital să priceapă jargonul. Dacă regizorul nu știa precis ce se întâmplă pe platou, nu mai era bun de nimic. Se simțea depășit. La modă ajunseseră „senzorii”.

— Trebuie să-l testăm, spuse el. Am fost niște idioți că nu l-am testat. Am avut o presimțire că ceva nu e în

Regulă.

— Și dacă l-am fi testat, ce-am fi rezolvat, mă rog?

Întrebă directorul de producție. Vrei să spui că m-aș fi dus la Barry Jeans și i-aș fi comunicat rezultatul? Și-ar fi zburat creierii.

— Barry nu. răspunse regizorul, e un tip grozav.

Barry nu face prostii d-astea. Numai că...

Se uită în jur, disperat.

— Adică vrei să spui că nu există nicio metodă de a combina Forțele? îl întrebă el pe specialist ca o ultimă soluție. Nu există nicio posibilitate să folosim o parte din Forța Vandei în scenele în care sunt împreună? Adică ea are Forța A, nu?

— Da. are Forța A, categoric, spuse specialistul, continuând să mestece.

— Și atunci? întrebă încântat directorul de producție.

— E alt coeficient la femei, răspunse specialistul, și nu se pot combina. Oricum, în prezent așa ceva este imposibil. Poate peste vreo zece ani, după ce mai lucrăm o vreme la el.

Regizorul deschise brațele într-un gest de înfrângere.

— Gata, spuse el. Sunt la pământ. S-a dus dracului totul.

Directorul de producție, livid, povesti întregii echipe

Ce s-a întâmplat, și-i obligă pe fiecare în parte să jure că nu vor divulga secretul.

— Nu trebuie să se audă un cuvânt, spuse el, absolut nimic. Dacă vă prind că ați scos vreo vorbă, vă dau pe toți afară.

Pe urmă îi chemă pe băieții lui Barry și le ceru să se consulte cu el în cel mai strict secret. Nu dorea să știe nici măcar May. Pentru moment nu avea de ce să i se spună. Băieții apărură, încuiară ușile biroului directorului de producție și plantară un om de pază la intrare.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Alf Burnell, impresarul lui Barry.

Directorul de producție de la Gigantic Enterprises își puse ochelarii cu rame de corn. Dorea să le împărtășească vestea cu toată gravitatea de rigoare.

— A survenit o situație extrem de gravă, spuse el.

— dimineață, pe platou, s-a făcut o descoperire – Barry are Forța G.

Băieții rămaseră cu gurile căscate-Pe urmă, Bob

Elder își șterse fruntea de sudoare.

— Dumnezeule, făcu el.

era reprezentantul comercial al lui Barry.

— Cred că nu mai e nevoie să vă spun, continuă directorul de producție, că am cerut tuturor să nu divulge secretul. Și bineînțeles că Barry nu știe nimic. I-am spus că avem o defecțiune tehnică.

Ken Dory, agentul teatral al lui Barry, puse două întrebări identice cu cele pe care le pusese însuși regizorul

În legătură cu dublarea Forței sau combinarea ei cu a
Altcuiva din distribuție. Directorul de platou îl lămuri.

— Tehnic nu se poate face nimic, spuse el. Trebuie „să lucrăm la un alt nivel. Eu sugerez psihiatria. Să-l chemăm pe suedezul de la International.

Băieții fluierară toți în același timp.

— May n-o să fie de acord, spuse Alf Burnell. N-o să dea voie unui psihiatru să se apropie de Barry nici la zece mile.

— Și atunci ce facem? întrebă directorul de producție. Înțelegeți că dau socoteală în fața lui Gigantic Enterprises pentru orice întârziere și în seara asta va trebui să fac un raport.

Slip Jewett, machiorul lui Barry, se aplecă înainte:

— Putem să zvonim că Barry e bolnav. Am eu grijă să-l fac să arate așa. Pot să-i aranjez o gălbinare de toată frumusețea, dacă voi împărtăși vestea.

— Și până la urmă ce realizăm? spuse Ken, care era – un tip realist, Gălbinarea o să-l țină pe Barry câteva zile deoparte, poate chiar câteva săptămâni, și după aia?

— Da, după aia?! făcu Bob Elder. Ce-o să declar presei? Că Pericolul are Forța G? Chiar trebuie să ajungem toți în sapă de lemn?

Directorul de producție își scoase ochelarii și și-i șterse.

— Din păcate, spuse el, oricât de înțelegător aș fi în privința lui Barry Jeans, și a voastră, n-am de ales. Gigantic Enterprises i-au solicitat serviciile pentru – acest film, înțelegând că are Forța A sau B sau, în cel mai rău caz, C. Mă îndoiesc că Gigantic Enterprises vor angaja o persoană de o categorie inferioară. Mă îndoiesc nespun.

Dublura, Bim Spoones, tuși ușor.

— Mai deunăzi mă învârteam și eu pe platou și am.

Intrat în vorbă cu specialistul de „senzori”. L-am rugat să mă testeze. Am Forța A.

Nimeni nu-i acordă nicio atenție lui Bim. Era un tip cumsecade, dar naiv. Secretarul, Pat Pricepu. Își stinse țigara.

— Fără May n-ajungem la nicio concluzie, spuse el. Trebuie să știe și ea. E dureros, dar asta e.

Bob Elder își strivi și el mucusul de țigară!

— Sunt de acord cu Pat, spuse el. May e., mai apropiată de Barry decât oricine altcineva. Hai să lăsăm totul în seama ei.

Întrunirea luă sfârșit. Directorul de producție mai înghiți două calmante și se duse la masă. Băieții se îndreptară în grup spre cabină.

— May mânca sandviciuri, iar Barry dormea.

— Ce pun ăștia la cale? Întrebă May. Barry mi-a spus că aparatul nu funcționează. E de neimaginat cum își permit să-l ducă pe Barry machiat pe platou și să descopere că firele sunt moarte.

— Nu firele sunt de vină. spuse Alf și zvâcni capul spre patul unde dormea Barry. Vino afară.

Căzuse de acord cu Bob și Ken că ei îi vor explica situația lui May în vreme ce băieții ceilalți vor rămâne în cabina lui Barry. O scoaseră din clădire și o duseră în

Igrădina din spatele studiourilor. N-au menajat-o. I-au

spus pe-ea\i3: totul. May: a primit vestea bărbătește fiind femeie, a trecut direct la esența problemei...

— Vanda e de vină! a ripostat ea pe loc. Barry n-a dat niciodată doi bani pe Vanda. Bineînțeles că are Forța

G când filmează cu ea. Îl inhibă.

— O.K., O.K., a răspuns Ken, dar trebuie să joace cu ea, nu? Așa am stabilit când ne-am hotărât să toarne”.

filmul. Puțin le pasă celor de la Gigantic Enterprises dacă Barry n-o înghite pe Vanda. ăștia vor rezultate.

Barry trebuie să scoată Forța A sau îl dau afară.

— N-o să îndrăznească, răcni May. Să-l dea afară pe Pericol?!

— Și pe Cel de Sus, spuse Ken, dacă nu face ce are de făcut. „Senzorii” sunt chestii noi, May. Tot ce a fost până la ei e de domeniul

trecutului. Dacă Barry nu face față, s-a zis cu el.

— S-a zis cu noi toți, spuse Bob.

O privă pe May, care îmbătrânise cu vreo zece ani de când începuseră discuția. Știa că băieții au dreptate.

Era și ea realistă.

— Trebuie să intensificăm impulsurile, spuse ea, ca și cum vorbea cu ea însăși. Trebuie neapărat să obținem

Forța A.

— Crezi că ai să reușești, May? întrebă Ken. Adică...

Se întrerupse. De fapt, era o situație destul de delicată.

— Am să încerc, spuse May. Dacă n-am să reușesc...

Nici ea nu-și sfârși propoziția.

— Fată de nădejde, ce mai, spuse Alf, bătând-o pe umăr. Să nu te pripești. Ia-o încetșor.

— Cât timp avem la dispoziție? interveni Ken când se îndreptau spre cabină, ca să puncteze din nou problema.

May nu va putea să rezolve până mâine dimineață.

— Am să cer o amânare de douăzeci și patru de ore, spuse Alf. Cei de la General Enterprises pot să dea vina pe „lătrător”. Aranjez eu cu ei.

Îl găsiră pe Barrytreaz. Își mânca porridge-ul. Povestea cu fripturile savurate din când în când fusese doar un truc publicitar inventat de Bob Elder. Barry se hrănea practic numai cu porridge. May le făcu semn băieților să-i lase singuri.

— Ei, puiule, începu ea, ce-ai zice să-ți iei o mică

Vacanță?

Barry nu răspunse imediat. Avea întotdeauna nevoie de timp ca să priceapă remarcile.

— Hmmm... hmmm... făcu el.

Pe urmă se încruntă și-și șterse bărbia de porridge.

— Păi. parcă am avut vacanță, răspunse el. Credeam că ne apucăm iar de lucru.

— Da, ne apucăm, puiule! spuse May. dar a intervenit o amânare de douăzeci și patru de ore. O defecțiune la noul aparat. M-am gândit să ieșim și să luăm masa undeva diseară.

Barry rămase cu gura căscată.

— Să ieșim? făcu el.

— Da, puiule, zâmbi May. Băieții și cu mine credem că nu te-ai relaxat suficient. Îți faci probleme cu filmul.

— Nu-mi fac nicio problemă, răspunse Barry. Nu-mi fac niciodată probleme.

Mai luă din porridge. May se încruntă. Era posibil ca acești „senzori” s-o oblige să adopte o schimbare drastică a rutinei și a regimului alimentar.

— Ți-ajunge acum, spuse ea, luându-i farfuria din față, Nu-ți face bine să mănânci prea mult porridge. Și să-ți spun ceva. O să mergem la localul acela după care sunt toți înnebuniți. Papucul de argint. O să ne delectăm cu o masă copioasă și o să ne amețim puțin, numai noi doi.

Ce zici, puiule?

Barry urmări farfuria cu porridge care luă calea liftului de serviciu: apoi May lăsă jos oblonul și nu mai văzu nimic.

— Nu știu, dragă, spuse el. Aș prefera să stau acasă.

— Cum zici tu, zâmbi May. Sărutându-l în creștetul capului, cum zici tu.

A doua zi dimineată Alf Brunell fu trezit din somn la 6, 30 de zbârnâitul telefonului de lângă pat.

— Da? spuse el.

— Sunt eu, May, răspunse o voce. Din păcate, am vești proaste.

— N-ai reușit nimic? întrebă Alf.

— Absolut nimic. A făcut pasiențe toată seara și la Zece a adormit tun. Încă doarme.

— O să-i trezesc pe băieți, spuse Alf. Stai liniștită.

Venim imediat.

Îi convocă pe băieți la ora opt. După ce se întâlniră și aflară că împărțaseau aceleași vederi cu privire la următorul pas care trebuia făcut, săriră în mașină și străbătură cei cinci sute de iarzi până la locuința lui Barry.

May îi aștepta pe terasă.

— Am încercat tot ce am știut, spuse ea.

Părea extenuată, Îi conduse, în salon unde se așezară cu toții. Alf

își dresе glasul. Era cel mai în vârstă, prin urmăre, purtătorul de cuvânt.

— Uite ce e May, spuse el, ești o fată nemaipomenită și noi toți te respectăm. Știm cât de greu îți este. Dar nu putem să lăsăm sentimentele să distrugă viața lui Barry.

Cred că am mai căzut o dată de acord asupra acestui fapt.

— Da. am căzut, răspunse May.

— Ei. atunci, băieții și cu mine, considerăm că cel mai bine ar fi să-ți petreci câteva seri la Country Club și să ne lași pe noi să-l aranjăm pe Barry.

Băieții nu-și luau ochii de pe podea. Nu erau prea siguri cum va primi May propunerea. Totuși, femeia avea curaj.

— Alf, spuse ea. Eu personal am decis același lucru azi-dimineață la ora trei și jumătate. Dar nu cred că o să iasă ceva.

— Putem măcar să încercăm, spuse Ken.

— Dacă stăm și ne gândim, interveni Bob, există anumite lucruri pe care un individ nu le poate spune soției.

Amicul Barry ni le poate destăinui nouă.

May îi servi pe toți cu țigări și cafea.

— Nu există nimic din ce v-ar putea spune Barry pe care eu să nu-l știu, răspunse ea. De treizeci de ani am grijă de el, zi și noapte.

— S-ar putea. spuse Bob.

Se lăsa tăcerea. Era clar că situația era încurcată.

Întrebarea era care va fi următoarea mișcare. Până să se dezmeticească, cei de la Gigantic Enterprises vor telefona după vești.

— O.K., se răsti brusc May. O să dispar câteva nopți.

E al vostru total. Indiferent ce aveți de gând, băgați de seamă să nu-i faceți vreun rău.

— Grozavă femeie! exclamă Alf.

Băieții se relaxară. Când Barry se trezi pe la zece și-și ceru suc de portocale îi văzu pe scaunele de lângă fereastră pe Pat, secretarul și pe Slip, machiorul. Ceilalți băieți erau jos; vorbeau la telefon încercând să-i liniștească pentru încă douăzeci și patru de ore pe cei de la

General Enterprises.

— Unde e May? întrebă Barry.

— May e obosită, spuse Pat. S-a trezit cu o durere de cap și am chemat un doctor. A sfătuit-o să se ducă vreo două nopți la Club și să-și facă masaj.

Barry își sorbi oranjada.

— Până acum n-a mai avut dureri de cap, spuse el.

Se întinse apoi pe pernă ca să mediteze asupra ideii.

— Din cauza vârstei, spuse Slip. Așa le apucă pe femei.

Se apropie de canapea, îl propti pe Barry între perne și sulul de la pat și se apucă să-i fileze părul cu foarfeca.

Barry se uită la ceasul de pe perete

— E trecut de zece, remarcă el.

— Așa e – răspunse Pat. Te-am lăsat să dormi, Azi nu lucrezi, încă n-au reușit să repare „lătrătorul”.

— Țâțâți... făcu Barry.

Îl îmbăiară, îi aduseră micul dejun, îl îmbrăcară și apoi îl coborâră la mașină. Automobilul era tras în fața casei și ceilalți băieți erau înăuntru, ciorchine.

— Bună, Barry, strigară ei.

Ken era la volan.

— Hai, hopa sus, spuse el. Mergem la plaja Poncho.

Așteptară cu toții reacția lui Barry. Plaja Poncho era la zece mile în josul coastei și n-avea egal pe întregul continent american dintre Los Angeles și Perú. Așa era de deocheată. Dacă o vedetă sau un angajat de la

Gigantic Enterprises sau de la o altă companie mamut ar fi fost văzuți pe acolo, ar fi fost pe loc concediați. Alf Burnell aranjase escapada cu directorul de la G.E. Însuși.

— Plaja Poncho? spuse Barry – Strașnic! Pot să înot?

— Bineînțeles. Ai să faci ce vrei, îi răspunse Alf.

Coborâră pe plajă pe la unsprezece jumătate, adică exact la ora potrivită – pentru că atunci își făceau parada de prânz nudiștii și nudistele de culoare, înainte de a se avânta în valuri. Ken parcă mașina chiar pe plajă, lângă cabane, iar Pat. Slip și Bim scoaseră din portbagaj coșul cu mâncare și băutură și-l înfundară între perne și saltele.

— Vrei să bei ceva, Barry? spuse Ken.

Scutură shakerul și-i răsturnă conținutul într-un pahar.

”

— Ia încearcă asta, bătrâne. spuse el. E bună.

Barry miroși paharul bănuitor.

— Dar ce e? Are un miros ciudat.

Băieții se uitară toți care încotro. Era destul de neplăcut să-l păcălești în felul ăsta pe Pericol. Dar o făceau spre binele lui.

— E suc de vitamine, spuse Don, Abia s-a pus în vânzare.

Barry luă o gură și se strâmbă.

— Are gust acru, spuse el. Trebuie neapărat să-l înghit?

— Da, și pe urmă încă un pahar, răspunse Ken. Lasă-l jos acum...

Tocmai când vorbea, pe plajă își făcură apariția fetele și băieții; erau într-adevăr o priveliște grozavă. Niciunul n-avea mai mult de șaptesprezece ani și fuseseră toți racolați de mafia care supraveghea plaja Poncho de la Centrul Rockefeller din New York. Erau antrenați să se miște în modul acela, bineînțeles – antrenamentul era extrem de sever și dura șase luni – dar mafia ascultase sfatul unui conclav de specialiști din Tanger și

Port Said, iar puștii făceau toți banii. Primul balans l-au executat exact în fața lui Barry. Era doar o încălzire, dar pentru Bim se dovedi suficient. Se ridică și dispăru. Ceilalți rămaseră pe poziție, fără să-l slăbească pe Barry din ochi! Părea buimăcit

— E obligatoriu să ne uităm la negrișorii ăștia? spuse el. Vreau să înot.

Îi făcură toți semn să stea liniștit, iar Don îi mai turnă puțin suc de vitamine din shaker.

— Așteaptă să vezi dansul penelor, șopti Ailf.

Dansul penelor se dovede într-adevăr un spectacol de înaltă clasă. Fu executat cu multă delicatețe și îndemânare, dar sub arșița soarelui de ora unsprezece jumate se dovede un adevărat test de rezistență pentru specta tori. Pe la jumătatea lui, Bob Elder și Pat Price, ba chiar și Slip se ridicară și dispărună ca și Bim.

— Unde se duc? întrebă Barry. Sunt bolnavi?

— Nu. nu. răspunse Ken, agasat. Uită-te la puștii ăștia.

Dansul penelor luă sfârșit, iar executanții care supraviețuiseră,

bătură din palme și se repezică spre apă. Spectatorii care se simțeau copleșiți se îndreptau cu partenerii aleși spre cabine. Alf și Ken îl priviră pe Barry, Acesta ridicase capacul de la coș și se uita înăuntru.

— Tâmpiții ăia de acasă au uitat să-mi pună porrid-Ge-ul, spuse. Alf și Ken pricepură că n-avea niciun rost.

— Dacă nici puștii de pe plaja Poncho nu-l mișcau pe Barry. atunci nimic nu putea să-l miște. Poate că până la urmă trebuiau să apeleze la serviciile psihiatrului suedez. Au mai zăbovit pe plajă până când s-a îmbăiat Barry – n-a vrut să intre în apă până nu ieșiseră toți puștii – pe urmă înotase în cerc încontinuu, în stil bras. Suficient să te podidească

Mila.

— Te distrezi, Barry? întrebă Alf.

— Strașnic, făcu el, strașnic, ce mai.

Ken se duse la restaurant să comande fripturi și șampanieceilalți băieți se adunară în jurul lui, cam rușinați și nedumeriți.

— Vă spun eu ce e cu Barry. spuse Bob, E nesimțitor.

— Prostii, spuse Ken, N-am adoptat cea mai bună metodă, asta e.

După-amiază. după ce Barry își făcu somnul, se duseră să vadă spectacolul care se prezenta doar deținătorilor de bilete, iar biletele erau obținute direct de la centrul Rockefeller. Alf le împărți la toți bilete și se înghesuiră

Într-o lojă. Băieții au căzut după aceea de acord că spectacolul, cu tot rafinamentul lui, nu se ridicase la înălțimea celui de pe plajă. Alf susținea însă că era o chestiune de gust.

— Depinde la ce aștepți, spuse el. Pe mine m-a dat gata.

După spectacol, Barry se duse să mai înoate o dată.

Execută din nou cercuri, cu brațele înțepenite înainte iar băieții aruncau pietricele în apă și discutau situația.

— Alf a promis că astă-seară o să-i sune pe cei de la

General Enterprises, spuse Bob. Dacă nu sună o să iasă scandal.

Barry trebuie să fie pe platou mâine dimineață, la ora opt.

— Mai avem încă șaisprezece ore la dispoziție, spuse

Ken.

Barry ieși din apă. Arăta magnific. N-ai fi zis că fusese cap de afiș mai bine de treizeci de ani la rând.

— De ce-ți place ție atât de mult apa, Barry? îl întrebă Ken acru.

Barry se așeză și începu să-și șteargă nisipul dintre degetele de la picioare.

— Fiindcă mă poartă înapoi, răspunse el. Ca la Herne-Bay.

Băieții strânseseră coșul de picnic, pernele și saltelele.

Ce rost mai avea să vină la plaja Poncho dacă lui Barry nu-i păsa decât de Herne Bay? May avea dreptate. Nu-l cunoșteau deloc.

— Am prăpădit aproape o mie de dolari, spuse Ken așezându-se din nou la volan.

— Nu din banii noștri, ripostă Alf. Cei de la General

Enterprises au plătit escapada.

Îl duseră înapoi acasă, îl schimbă în haine de gală și apoi îl conduseră la Papucul de argint, pentru masa de seară. Alf aranjase ca trei dintre cele mai frumoase fete la îndemână, de la General Enterprises să vină la masa lor. Bim s-a distrat grozav, ca și Pat, iar Ken și Bob

Au scos-o la capăt binișor cu micuța frumusețe japoneză care tocmai sosise în acea dimineață la Holliwood, dar totul a fost în zadar. Barry se tot plângea că nu-i dau să mănânce porridge și abia aștepta să-i telefoneze lui May să vadă dacă nu i l-ar putea pregăti ea.

— O.K. Du-te și sun-o, spuse Alf.

Era sătul până peste cap. Se făcuse aproape miezul nopții. Fetele nu fuseseră de niciun folos. Luptătorii ja

maicani nu ajutaseră cu nimic. Acrobații din Korea, care reușiseră să aprindă o scânteie până și în ochii încețoșați și reci ai sărmanei, bătrânei epave – Harry Fitch, după ce acesta se străduise în toate chipurile în „bătaia soarelui și se târâse ani de-a rândul în jurul lumii, aici, nu făcură nicio brânză. Sosise ora zero. Băieții atinseseră limita.

— Măine. spuse Alf, după ce Barry plecase s-o sune pe May, noi ăștia din jurul mesei o să rămânem fără pâine.

Între timp. Barry îl prinsese pe unul dintre chelneri să-i arate

cabina telefonică și să-i împrumute un dolar pentru fisă; aștepta în cabină să i se dea legătura. Cabina telefonică se găsea exact vizavi de toaleta pentru dame.

Iar îngrijitoarea stătea în prag și croșeta. Clientele erau toate în restaurant, așa că nu era ocupată. Schiță un zâmbet când îl zări pe Barry și-și văzu mai departe de împletit.

Era dolofană, de vârstă mijlocie, avea părul cărunt, așa cum se purta pe vremuri, cu excepția unei singure șuvițe roșcate pe mijloc. Barry n-o băgă în seamă. I se dădu legătura și vorbi cu May.

— Tu ești, dragă? spuse el. Nu te aud prea bine.

— Am o fașă la bărbie, îi răspunse ea. Îmi fac un tratament cosmetic. Ce mai faci, puiule?

— Strașnic, spuse el. Strașnic, ce mai.

— De unde vorbești? Băieții sunt cu tine?

— Suntem într-un local de noapte... îi răspunse el, O șleahță întreagă.

— Cum adică o șleahță întreagă? Cine mai e cu tine?

— Nu știu cum le cheamă, dragă. O japoneză, care tocmai s-a dat jos din avion și un acrobat cu sora lui, și două negrese din Jamaica...

În clipa aceea legătura se strică și îi fu imposibil să se mai facă auzit deși el o auzea pe May destul de bine.

Ea îi spunea întruna:

— Și ce faceți cu toții?

Tonul era cam agitat și neobișnuit, își închipui că fașa din jurul bărbiei o împiedica să vorbească normal.

Pe urmă legătura reveni.

— Facem bine, spuse el. Un singur lucru nu e în regulă. Mi se dau numai fripturi și eu vreau porridge.

May nu răspunse. Probabil că se gândea cum ar fi putut să-l ajute.

— Mâine mergi la lucru? îl întreabă ea în cele din urmă.

— Cred că da, dragă, nu știu.

— Ce-ai făcut toată ziua?

— Am stat pe plaja Poncho.

— Pe plaja Poncho?!...

Vocea lui May avea inflexiunile unei persoane care e”
strangulată.

— Scoate-ți fașă aia, dragă, o sfătui el... N-aud naibii nimic.

Probabil că ceva o enervase pe May pentru că vocea ei suna acum ca și cum i-ar fi ordonat să se întoarcă și să-și mănânce nenorocita aia de friptură, ceea ce era cam răutăcios din partea ei. Și mai spunea ceva de cei mai frumoși ani ai vieții ei și cât de mult îl iubea ea și că totul trebuia să se ducă pe apa sâmbetei din cauza carierei lui și ce s-a întâmplat de fapt pe plaja Poncho?

— Nu te agita, dragă, i-a răspuns el. Eu n-am pățit nimic. Băieții au avut doar niște probleme cu stomacul.

dar eu m-am ținut bine. N-am avut nimic, ce mai.

Pe urmă legătura se întrerupse total și operatoarea i-a comunicat că telefonul fusese închis la celălalt capăt.

Mai mare necazul. Tratamentul de la Club nu-i pria lui

May. Barry ieși din cabină.

O văzu pe îngrijitoare înfața toaletei, zâmbindu-i, cu buzele întredeschise ca și cum ar fi vrut să-i vorbească.

Se căută în buzunar după stilou. Băieții îl obligau să țină mereu un stilou la îndemână pentru autografe. Când cineva îi zâmbea, însemna că-i solicită un autograf. Scoase capacul stiloului și așteptă. Femeia însă nu-i întinse nicio carte și nici spatele meniului. Barry așteptă.

— Unde doriți să vă scriu? Întrebă el în cele din urmă.

— Ce anume? ripostă femeia.: ...

— Autograful.

— Dar n-am cerut niciun autograf, răspunse femeia.

— Mă scuzați”.

Puse capacul la loc și vârî stiloul în buzunar.

— Nu prea te-ai schimbat, spuse femeia.

Barry se scărpină la ceafă. Era un gest reflex, învățat de la băieți de mult, ca răspuns șablon la complimentul vreunei admiratoare. Complimentul nu-i reclama nici

Un răspuns.

— Mai ții minte. Groapa Windy? continuă femeia.

Barry rămase prostit. Groapa Windy... Ce ciudatchiar în după-amiaza aceea ce gândise la groapa Windy.

Exact când se dusesese să înoate a doua oară și simțise sub

Talpă o scoică; în acea clipă îi venise în minte Herne Bay și locul de lângă dig unde obișnuia să-și azvârle hainele.

Lângă dig era o groapă unde vântul îl surprindea neîm-Brăcat și el o lua la fugă în chiloții de baie ca să nu ră Cească. Nu putea să mai existe altcineva pe lumea asta

Care să-și amintească de Groapa Windy; numai el... și...

Barry se uită mai atent la femeie și în clipa aceea totul

Dispăru și se văzu, din nou, la șaptesprezece ani, înalt și

Deșirat, zgribulindu-se, într-o pereche de chiloți de baie

Albaștri, iar Pinkle Brown hlizindu-se lângă el, într-o

Rochie de bumbac; fata îi împungea degetele de la picioare cu o undiță de creveți

— Hai. spunea Pinkie, hai, aruncă-te odată în apă!

— Nu-mi place să stau cu capul sub apă, răspundea

Barry.

Pe urmă ea îl împinsese peste dig. iar el ținea minte și acum senzația groaznică pe care i-o dăduse apa învolburată, bolboroseala din urechi și cum se înecase și scuiase, sufocat, în căutarea aerului. Se zbătuse nebunește

Cu ambele brațe și se chinuise să ajungă la mal, iar Pinkie o rupsese la fugă pe dig, ca să nu fie prinsă. Pornise după ea, se împiedicase și căzuse; se lovise la frunte de

Un ciot plin de alge și îi dăduse sângele. Strigase „Pinkie!

Hei, Pinkie! Vino înapoi!” Ea se uitase peste umăr și-l

Văzuse întins pe jos, clănțănind, încercând să-și oprească

Sângele cu degete neîndemânatic, și se întorsese în fugă

Scoțând batista din șorț.

— Uite-o, ia-o! spusese ea cu dispreț, iar după aceea, pentru că sângele nu se oprea, i-a legat batista în jurul capului și s-a aplecat s-o sprijine cu mâna. Când n-a mai fost nevoie de batistă, au coborât pe plajă și s-au așezat pe hainele lui Barry, lângă Groapa Windy, iar Barry

și-a pus vesta pe umeri ca să nu-l tragă curentul și a sărutat-o pe Pinkie până când ei i s-a făcut lehamite și l-a împins mai încolo, după care amândoi au început să ronțăie bucățele din stânca de la Herne Bay. Chiar și acum putea, să-și amintească cum îi cronțăneau între dinți.

Îngrijitoarea de la toaletă îi zâmbea și pentru prima oară după treizeci de ani, Barry Jeans a simțit un fior în obraz, un fel de întindere a mușchiului de la falcă.

— Da, i-a spus femeia, sunt Pinkie Brown în carne și oase.

Dacă ziariștii ar fi fost acolo în acea clipă, ar fi remarcat pe chipul Pericolului o expresie pe care admiratoarele n-o văzuseră niciodată. Putea fi numită emoție.

Sau, în limbajul modern – bombă cu efect întârziat.

— Ei, asta-i bună... făcu Barry. Asta-i bună!... Cât mă bucur că te văd, Pinkie.

Întinse mâna și femeia își adună lucrul în poală și i-o întinse pe a ei.

— Și eu mă bucur că te văd, Barry.

Se uită în jur, încercând să priceapă unde se afla, pe urmă îi spuse:

— Trebuie să vii la noi. Suntem la o masă în restaurant.

Femeia scutură din cap.

— Nu pot. N-am voie să plec de aici până la ora închiderii. Adică până la trei dimineața.

Barry se holbă la anunțul de deasupra ușii –, Toaletă Dame” – și văzu măsuțele cu oglinzi lungi deasupra.

— Aici lucrezi, Pinkie? întrebă el.

— Da, îi răspunse ea. De când s-a deschis localul, îmi convine de minune. Acum că au crescut copiii și sunt pe la casele lor, mă cam plictisesc de una singură.

Începu să împletească iar. Ceva alb și lăbărțat, Barry întinse mâna și atinse lucrul.

— Mi-ai făcut și mie odată un fular, spuse el. Era tot alb și avea în față niște cățeluși roșii care dansau.

— Așa e. Ce memorie ai! Asta o să fie o păturică pentru viitorul nepoțel. Mai am deja, doi.

Barry gândi o clipă, apoi se uită la ceas.

— Ce bine ar fi fost să fii liberă. Să stăm amândoi de vorbă;

Îngrijitoarea păru cam îndoită.

— Dar nu ești la petrecere? Întrebă ea, arătând cu capul spre restaurant.

— Ba da, spuse Barry, dar nu e ceva important. Doar băieții și câteva prietene de-ale lor. Nu contează.

Femeia se uită atentă pe culoar, apoi îi făcu semn lui

Barry să intre în toaletă.

— Am un locușor aici, în spatele hainelor, spuse ea și-l trase repede într-o nișă care se deschidea din locul unde-și lăsau doamnele capele când intrau în restaurant.

— E cât o cutie de chibrituri, dar am un scaun pe care poți să stai și să nu te vadă nimeni. Uite...

Trase o draperie care masca nișa. Era puțin cam sufocant cu draperia trasă, dar Barry nu se sinchisea; observă că avea nu ceainic electric fixat pe o poliță. Lângă el erau o ceașcă și o farfurioară.

— Vrei niște ceai? Întrebă ea.

— Aș prefera lapte fierbinte, spuse Barry.

— În regulă. Am niște lapte în dulap. O să ți-l încălzesc în ceainic.

Aruncă o privire după draperie ca să vadă dacă apăruse cineva.

— Încă nu vine nimeni, spuse ea. În general încep să apară în jur de ora unu. Atunci va trebui să mă tot fâțâi înăuntru și afară, dar între timp putem sta de vorbă.

Așază-te și fă-te comod.

Barry se așeză pe scăunel și-și sprijini capul de zid, își ținea picioarele lungi cam la gură, dar n-avea cum să le întindă pentru că ar fi ieșit de sub draperie și le-ar fi observat fetele care veneau la toaletă.

— Ești de mult aici, Pinkie?

— De douăzeci de ani, răspunse ea. Am câștigat acasă, la Herne Bay, un concurs de frumusețe, iar premiul a fost un test de filmare la Hollywood. L-am făcut dar n-a ieșit nimic; în schimb m-am măritat și de atunci am rămas aici. Bietul bărbatu-meu s-a prăpădit de ulcer acum doi ani, dar am trei fiice grozave și un băiat în Canada

— Ești norocoasă, Pinkie, May și cu mine n-avem copii.

— Îmi pare rău, spuse ea. Eu una cred că familia ne ține în putere.

Încălzise laptele și-l turnă în cană.

— Mai ții minte creveții de la Herne Bay, Pinkie?

Întrebă el.

— Cum să nu, ce se mai zbăteau în plasă! Eram mai bună la pescuit decât tine. Ție ți-era frică să mergi în apă mai adâncă din cauza crabilor.

— M-a și prins unul odată, spuse el. Nenorocitul ăla m-a pișcat de deget. Ai niște zahăr, Pinkie? Îmi place laptele îndulcit.

— Uite aici, spuse ea și-i puse trei bucăți.

— Țara asta are și ea un lucru bun – poți – să mănânci bine. Dar prețurile sunt îngrozitoare.

— Știu, spuse el. Din cauza taxelor, Impozitele mă ucid. Și tu ai de plătit impozite multe?

— Nu prea. Mă descurc, Am un apartament destul de drăguț. Totul automat.

— Și la noi acasă e la – fel, iar de pe terasă priveliștea e minunată. Aveai o casă frumoasă, la Herne Bay, Pinkie.

Parcă îi spunea Leonard Terrace, nu? Ultima casă de pe stradă?

— Exact. Săracu' tata, s-a prăpădit de mult. Te-a cam repezit odată când ai venit la noi la masă și ai vărsat supa – „Copiii pastorului nu învață bunele maniere?”

Să știi că era chiar surprins că ai făcut carieră. Nu cred că s-a uitat vreodată la un film de-al tău. Păcat, zău așa.

— Dar tu te uiți?

— A, pe vremuri, în ultimul timp însă, nu m-am mai uitat. S-au cam răsuflat, toate. Ultimul a fost chiar o tâmpenie. Dar fata a jucat bine.

Vârî capul după draperie și-i făcu semn să tacă.

— Vine cineva, spuse ea. Trebuie să mă duc, Termină-ți laptele. Sper că nu e acrit – n-avem frigider aici.

— Nu, e strașnic, spuse el. Strașnic, ce mai.

Femeia intră în toaletă, iar fata care venise îi ceru.

niște ace de siguranță ca să-și prindă combinezonul. Barry spera ca fata să nu stea prea mult. Voia să mai vorbească cu Finkie. Își amintise de vremea când se plimbaseră pe stânci. Începuse să tune și se certaseră pentru că unul voia să se adăpostească undeva, iar celălalt să fugă acasă.

O prevenise pe Pinkie că era periculos să te apropii de copaci în vreme de furtună cu descărcări electrice pentru că exista pericolul să fii lovit de trăsnet. Îi spusese că dacă nu se adăposteau, trebuia să ia ea haina ca să-și acopere capul.

— Dar n-am pe mine decât o cămașă și un maiou, îi argumentase. O să mă ud până la piele.

În cele din urmă ajunsese la un compromis și se acoperiseră amândoi cu haina, iar Pinkie îi reproșase tot drumul cât coborâseră că o trăgea numai spre el.

Barry se uită printr-o crăpătură din draperie ca să vadă dacă plecase fata, dar mai apăruse încă una, care se machia în fața oglinzii. Scăpase pudriera în chiuvetă și

Pinkie o curăța cu o cârpă. Nu peste mult timp, fetele plecară, lăsându-i douăzeci și cinci de cenți pe tava de pe măsuță.

Pinkie nu-i luă de acolo, iar lui Barry i se păru ciudat, că nu-i pusese în poșetă, îl lămurii că e mai bine așa. Le indica clientelor că trebuie să lase bacșiș. Dacă tava ar fi goală, nu s-ar mai sinchisi nimeni să pună vreun ban.

— Cât scoți pe sea ră, Pinkie? întrebă el.

— Depinde, spuse ea. Sâmbăta e mai bine. Uneori plec și cu câte douăzeci și cinci de dolari.

— Ce n-aș da să am și eu douăzeci și cinci de dolari, făcu Barry. Băieții nu îmi dau niciodată nimic.

— Păi ești îmbrăcat, hrănit, ce mai vrei? La urma urmelor, asta e important.

Îi dădu înapoi ceașca și farfurioara, iar ea le puse pe poliță, lângă ceainic. Pe urmă se apucă iar de împletit.

— Îmi pare rău că nu-mi poți vedea nepoțtii, spuse ea.

Sunt niște băieți grozavi. Am poze cu toată familia acasă.

Fetele s-au măritat toate, slavă Domnului, iar fiu-miu.

David, are o stație de benzină la Winnipeg.

— Deci niciunul nu s-a apucat de cinema? Întrebă Barry.

— A nu. Au reușit bine în viață.

În restaurant, băieții începuseră să cam ardă gazul.

Japoneza se uita mereu la ceasul de pe perete și căska, iar acrobații coreeni dăduseră gata toată șampania.

— Barry stă al naibii de mult la telefon cu May, spuse Alf. Du-te și scoate-l de acolo, Pat.

Pat împinse deoparte blonda care-i adormise pe umăr și ieși prin ușile batante spre cabina telefonică. Peste câteva clipe se întoarse cu chipul grav.

— Barry nu e acolo, anunță el... Tipul de la centrală a zis că a terminat de vorbit acum cincisprezece minute!

Nu e nici la W.C.

— Poate s-a dus la parcare, spuse Ken. Pot să pun pariu că doarme pe bancheta din spate.

Pat se duse să verifice, iar Slip îl însoți. Nu se cădea ca

Barry să aibă părul, răvășit sau hainele boțite și Slip să nu fie acolo să le pună în ordine, în mai puțin de cinci minute se reîntoarseră în restaurant, cu fețele descompuse.

— Nu e nici acolo, spuse Pat. Nu e în nicio mașină.

Băiatul de la parcare nu l-a văzut. Și nici cel de la intrare.

Japoneza păru în fine să se înviioreze. Acceptă țigara de la unul din luptătorii jamaicani.

— Știi cum se numește asta, domnule Burnell? îi spuse ea lui Alf. Barry Jeans v-a tras clapa.

— Exact, făcu luptătorul. Chestia cu telefonul a fost doar un pretext. Ce-ați zice să-l căutăm cu toții prin oraș?

Ali se ridică de la masă, iar băieții îl urmară. Maître d'hôtel se grăbi să le sară în întâmpinare, dar Alf îi făcu semn să-i lase.

— Nu, nu mai vrem șampanie, îi spuse. Plecăm. Gigantic Entreprises vor onora cecul. Mulțumesc, da, domnul

Jeans s-a distrat de minune. Hai, băieți!

Se urcară în mașină; lăsaseră fetele, luptătorii și acrobații pe

treptele de la Papucul de argint. Gigantic Enterprises n-aveau decât să-i întrețină în continuare în seara aceea, sau ce mai rămăsese din ea. Băieții urmau să apuce drumul spre casă, unde Ken le spusese că îl vor găsi pe

Pericol.

— Știți ceva, spuse Bob. May ne-a tras pe sfoara. I-a spus la telefon să se ducă acasă și să se culce.

— Dar cum să ajungă acasă? întrebă Alf. N-are bani de taxi.

— Poate a plecat pe jos, răspunse Bob. Asta e, a luat-o pe jos.

— Barry n-a făcut nici cincizeci de metri pe jos în toată viața lui, spuse Slip. L-ar apuca cărceii.

— Și dacă cumva a fost răpit? întrebă Ken. Doamne Dumnezeule, dacă vreo bandă de ticăloși l-a răpit pe Pericol?

— Un lucru e sigur, spuse Bim, dacă mâine nu apare pe platou, pot să-i țin eu locul.

Ken îi spuse lui Bim să-și mai pună pofta în cui. Povestea era a naibii de serioasă. Dacă Barry Jeans fu & este răpit, tot Hollywood-ul o să sară în aer. Vor trebui să sune la Departamentul de Stat, la Washington; iar cei de la F.B.I. vor pune în mișcare toată aviația în direcția răsăritului sau a apusului.

— Stați puțin, stați puțin, spuse Alf. Să vedem mai întâi dacă nu cumva Barry e vârat în pat și e bine mersi.

Intrară ca o vijelie pe alee, opriră în fața casei și-l treziră pe valetul speriat. Căutară prin camere, dar nici urmă de Pericol. Pe urmă Pat o sună pe May la Country

Club. Avu grijă să n-o alarmeze, îi spuse că s-au întors toți acasă, iar băieții se întrebau dacă nu cumva-May i-a spus ceva care să-l fi necăjit. Vocea lui May suna înfundat, straniu, ca și cum plânsese.

— Am avut încredere în voi, le-a spus ea. Am avut încredere că o să-i purtați de grijă. Și voi l-ați dus la plaja Poncho.

— Păi, May... făcu Pat, însă May închisese și nu mai reuși să prindă legătura.

— Ce ți-a zis? întrebă unul din băieți când Pat trânti receptorul.

— May e întoarsă pe dos, asta-i vestea.

— Și, mă rog, de ce e întoarsă pe dos? întrebă Ken.

— Pentru că l-am dus pe Barry la plaja Poncho”.

Se urcară din nou în mașină, fiecare cu o altă propunere. Bob susținea că ar fi trebuit să sune imediat la

F.B.I., dar Alf era de părere că în clipa în care cei de la

F.B.I. ar fi aflat, toată Coasta Pacificului ar fi știut ce se întâmplase, că Barry scosese doar Forța G.

— Țștia nu sunt în stare să păstreze o taină, spuse el. Ne ducem la F.B.I. numai dacă nu-l putem aduce pe

Barry pe platou mâine dimineață, înainte de ora opt.

— Mâine dimineață? spuse Slip. E deja unu și jumătate. Mai avem doar șapte ore.

Se urcară din nou în mașină și porniră spre oraș.

— Am o idee. spuse Bob. Cred că a făcut autostopul și s-a întors la plaja Poncho. S-a făcut doar că nu-l interesează, ca să arunce praf în ochii proștilor. Pot să pun gâtul jos că s-a dus iar să-i vadă pe puști.

— Bob are dreptate, spuse Pat. Plaja e luminată la ora două noaptea. Puștii execută din nou dansul penelor la lumină electrică. Ar fi periculos să-l lășăm acolo de unul singur.

Ken întoarse mașina și apucară pe drumul care ducea la plaja Poncho.

— Nu știu, spuse Alf, nu pot să cred că puștii ăia au însemnat ceva pentru B°arry. Dar când am urmărit spectacolul de la cazino, am avut impresia că e cam agitat. L-am simțit foindu-se lângă mine, în lojă. Dacă Barry e de găsit undeva, atunci îl găsim numai la cazinoul Poncho, la spectacol.

— Cel mai bine ar fi să-l căutăm în ambele părți, spuse

Ken. Întâi, să mergem pe plajă și pe urmă la spectacol. Cât timp țin ăștia deschis?

— Cred că până la cinci, răspunse Slip. E imposibil să termine tot ce au de făcut înainte de ora cinci.

Ken apăsă pe accelerație, iar mașina zbură spre plaja

Poncho. Plecarea grupului lui Barry Jeans de la Papucul de argint stricase toată seara. Nu mai avea niciun haz să dansezi sau să stai la masă când nu mai erau prin preajmă persoane cu nume

răsunătoare. Cei care încă mai aveau vlagă în ei se duseră acasă să se culce, iar cei care erau veșnic obosiți se hotărâră să meargă la plaja Poncho. La două și jumătate, orchestra își termină repertoriul, mesele fură strânse, luminile micșorate. Tipul de la centrala telefonică adormise. Nimeni nu băgă de seamă că la toaletă mai ardea încă lumina. Acum că plecaseră cu toții, trăsese draperia și Barry își părăsise ungherul. Stătea pe un scaun lângă o măsuță: își cocoșase picioarele pe ea.

Bea lapte fierbinte. Pinkie ștergea peste tot cu cârpa ca să lase salonul curat și ordonat pentru a doua zi.

— Nu-mi amintesc povestea aia cu brișele, spunea ea.

Știi că întotdeauna ciuguleai stafidele dintr-a mea, dar am uitat cum a fost când am făcut pariu că nu ești în stare să mănânci zece dintr-odată.

— Am mâncat douăsprezece, spuse el, și pe urmă mi-a fost rău.

— Mai mare rușinea că nu te-ai îngrășat, de loc, dar întotdeauna ai fost o scovergă. Și acum ești la fel.

Stoarse bine cârpa, aranjă periile și pieptenii, pe urmă se duse la cuierul de lângă draperie și-și luă haina și broboada.

— Cât e ceasul? întrebă Barry.

— Aproape patru, spuse ea. Mâine dimineață o să cad din picioare de oboseală după cât am pălăvrăgit acum.

— Îmi pare rău, spuse Barry. Eu te-am reținut, îmi pare rău, Pinkie.

Își coborî greoi picioarele de pe măsuță, și se ridică.

— Te conduc până acasă, ca pe vremuri, spuse el.

Pinkie își potrivea broboada în fața oglinzii; o legă sub bărbie și-și puse poșeta sub braț.

— Nu știu cum o să fie, spuse ea. Nu se face să fiu văzută ieșind cu tine din toaletă. S-ar putea să-mi pierd slujba.

— Ieși tu întâi, spuse el. Ieși prima și eu aștept; pe urmă mă strecor și eu după tine.

Pinkie părea cam îndoită și tot mormăia ceva despre pierdutul reputației.

— Nu vreau, să dau de bucluc, spuse ea. Să știi că aici sunt

respectată.

Se uită prin ușa întredeschisă și coridorul pustiu, iar la capătul lui îl văzu pe individul de la centrală, adormit buștean.

— Bine, spuse ea, O să risc. Ies pe ușa aceea, din dreapta și aștept în stradă. Mai stai vreo trei minute și pe urmă vino și tu.

— Barry, așteaptă trei minute, apoi, când consideră că nu mai riscă, se strecură și el afară, și ajunse în strada pe care i-o indicase ea. Probabil că din cauza curentului produs de ușa deschisă după ce ieșise Pinkie, individul de la centrală se sculă, căscă și se frecă la ochi; în acea clipă zări o siluetă de bărbat strecurându-se pe furiș din toaletă și străbătând tot coridorul în vârful picioarelor. La început a fost prea luat pe nepregătite ca să mai apese butonul de alarmă care-l atenționa pe paznicul de la clădirea din față, și abia după ce omul ieși, se hotărî să nu mai dea deloc alarma. Era căsătorit și lucra la centrala de la Papucul de argint de ani de zile, dar niciodată nu văzuse aici, sau la alte restaurante sau cluburi de noapte un bărbat ieșind din toaleta pentru dame. Priveliștea era șocantă în sine, dar ceea ce o făcea și mai șocantă era faptul că îl recunoscuse pe Barry Jeans.

Pinkie pornise deja pe stradă, iar când ajunse la coți se opri să-și aștepte însoțitorul.

— Cred că n-ai mașină, nu? întrebă el. A mea am impresia că a dispărut. Probabil că băieții s-au plictisit și au șters-o acasă.

— De obicei iau troleibuzul, spuse ea, dar niciodată n-am plecat atât de târziu. Dacă avem noroc putem să găsim-un taxi...

Norocul se ivi peste cinci minute, Pinkie făcu semn cu mâna taxiului și se urcară amândoi.

— N-am niciun ban, spuse Barry. Îmi pare tare rău.

— Nu-i nimic. Și așa tot eu plăteam întotdeauna.

Când au ajuns la blocul lui Pinkie, ea se dădu prima jos și plăti taxiul, pe urmă îi spuse lui Barry:

— Cred că ar trebui să-i spun să te ducă direct acasă”.

Câtă vreme merseseră cu taxiul, Barry se tot gândise ce scandal îi vor face băieții că a întârziat atât de mult, iar

Slip ar fi putut să cheme maseurul să-i pună mușchii în mișcare, în clipa în care ar fi intrat în casă. O să-l bage și sub duș. la presiune

maximă, iar Slim o să-i expună scăfârlia la raze electrice ca să-i stimuleze creșterea părului \$

ba chiar s-ar putea să insiste să-i ciupească și să-i frământe brațele și pulpele ca să-i activeze tonusul muscular.

Culmea era că nu se simțea obosit. Cătuși de puțin. Pur și simplu nu voia să se ducă acasă.

— Pinkie, spuse el, Pinkie, n-aș putea să urc și eu să văd unde stai?

Pinkie se gândi puțin, „!”

— E cam târziu, îi spuse!

— Nu e târziu, e devreme, o îndemnă el. Nu mai e aseară, ci azi-dimineață. Trebuie să fiu pe platou după ora șapte. Vin să mănânc la tine micul dejun.

— Bine, numai să nu te vadă careva. N-aș vrea să creadă vecinii că servesc micul dejun la bărbați.

Intrară în clădire și urcară la etajul cinci. Era un bloc nou, iar Pinkie avea un apartament mic dar plăcut, de trei camere; îi făcu cunoștință cu canarul, pe urmă îl puse să se întindă pe canapeaua din camera de zi ca să se relaxeze, îi așternu sub picioare un ziar ca să nu-i strice husa; apoi se duse la bucătărie să-i prepare micul dejun.

— Știi să faci porridge, Pinkie?

— Numai cu ovăz marca Quaker, dar am niște orez aici. Ți-aș putea pregăti niște orez cu lapte.

— Ce bine? spuse el. Nici nu-mi doresc altceva.

Da, să nu uite să-i spună lui May să mai schimbe și ea din când în când micul dejun și în loc de porridge să-i prepare orez cu lapte. Se întinse pe canapea și se uită la canarul care țopăia în colivie; la ureche îi ajungea zgomotul făcut de Pinkie în bucătărie cu vasele și pusul laptelui la fiert. Oare ce-au făcut băieții când au văzut că nu se întoarce la masă? Probabil că se neliniștiseră. Cel mai bun lucru pe care-l avea de făcut era să oroage pe

Pinkie să-l pună într-un taxi înainte de ora șapte și să se ducă direct la filmări, fără să mai treacă pe acasă. Slim n-ar mai apuca decât să-l machieze și să-l trimită pe platou.

gata pentru filmare. N-ar mai fi timp de scandal sau de ședințe

de masaj. Se aranja mai confortabil între perne și se uită la ceas. Mai avea încă două ore și jumătate.

— Pinkie! strigă el.

— Da?

Apăru de la bucătărie, își scosese haina și rochia și se îmbrăcase într-un capot înflorat. Fondul era bej cu trandafiri uriași. Capotul se închidea cu nasturi în față.

— Aș vrea să fac ceva, spuse el.

— Ce anume?

— Aș vrea să mă uit la pozele despre care mi-ai povestit. Cele cu tine și familia ta, copiii și nepoții. Mi-ar plăcea să stau aici întins și să mă uit la poze, iar tu sănii pregătești orezul cu lapte.

La plaja Poncho mașinile se înșiruiau, să ia drumul îndărăt, zece mile spre oraș. Ken reușise să adune toți băieții după ora cinci și jumătate. Bob, Pat și Slip îi făcuseră să zăbovească. Rămăseseră pe plajă după dansul penelor, în vreme ce ceilalți se duseseră să urmărească spectacolul din sală, iar când acesta se terminase, Alf s-a dus în culise să le întrebe pe fete dacă nu cumva îl zăriseră pe Barry. Pe urmă Bob, Pat și Slip se întorseseră de la plajă cu vestea că negrișorii nici nu auziseră de Barry.

Nemaipomenit! Nu auziseră nici măcar de Pericol. Le trebuise aproape o oră ca să-i convingă pe puști că Pericolul exista și că fusese chiar acolo pe plaja Poncho în dimineața aceea și se uitase la dansul lor. Căutatul lui

Barry de-a lungul și de-a latul plajei Poncho îi cam istovise, și băieții, săracii de ei, aproape că nu se mai puteau ține pe picioare. Au fost nevoiți să se ducă toți la barsă tragă câteva duști de băutură tare ca să se mai întremeze.

Și Alf a simțit nevoia să bea ceva tare. Ken și Bim păreau că sunt singurii care se mai țineau cât de cât.

— Trebuie să fie cineva în șandramaua asta în stare să pună mâna pe volan și să ne ducă înapoi în oraș, spuse

Ken. O să ne ducem pe platou să stăm de vorbă cu cei de la Gigantic Enterprises.

— Chiar așa, făcu Bim, de-asta nici nu m-am îmbătat. Dacă Barry

nu apare, pot să-i iau eu locul la filmări”.

Ken conduse încet cele zece mile înapoi spre oraș. Ca să le dea timp băieților să-și revină. Mai întâi trebuiau să verifice dacă Barry nu s-a întors acasă, iar după asta să facă un duș, să se bărbierească și să se îmbrace ca să fie la studio până la șapte. Trebuiau să hotărască și ce anume urmau să spună. Alf era de părere că dacă nu apăruse nimic nou, trebuiau să anunțe F.B.I.-ul că Barry fusese răpit.

și problema îi depășea. Vestea o să se răspândească imediat, dar n-aveau ce face. Ken era de acord cu Alf, și rînd pe rînd, pe măsură ce mașina înainta greoi pe șosea, ajunseră cu toții la aceeași convingere. Trebuia contactat

F.B.I.-ul. – Traseră în fața casei și de ce le era teamă nu scăpară – nu se știa nimic de Barry. Băieții se duseră în camerele:

lor și făcură câte un duș, se schimbă și apoi se întâlniră din nou în sufrageria casei lui Barry; Pat îi telefonă lui

May și îi ceru să vină imediat.

— Nu pot să-ți spun la telefon. E ceva grav.
anunță el.

Niciunul nu avea chef de micul dejun. Valetul le făcu câte o cafea și atât, Stăteau acolo cu toții, cu ochii pe ceas și urmăreau cum se târau limbile spre șapte fără unsfert.

— Ei, zise Alf, chem F.B.I.-ul?

Băieții se uitară unul la celălalt. Hotărârea pe care urmau s-o ia era decisivă. Și o dată luată, Pericolul nu le mai aparținea lor, ci guvernului Statelor Unite.

— Las-o baltă deocamdată, spuse Pat. Ce-ați zice să mai verificăm o dată la Papucul de argint, poate l-au văzut plecând, pe Barry – portarul, sau altcineva...

— Am mai verificat o dată, spuse Ken enervat. E pierdere de timp. – Eu știu... – făcu Bob. Oricum merită să încercăm.

Deși lui Pat îi revenea sarcina de a da telefoane, Alf ridică receptorul pentru că stabiliseră ca el să vorbească cu F.B.I.-ul – așa că formă numărul și ceru Papucul de argint. Băieții, rămaseră în așteptare cu ochii pe el, ca să-l vadă cum în reacționează. Când i-au răspuns cei de la Papucul de argint, el îi întrebă dacă l-au văzut pe Barry Jeans,

efectul a fost instantaneu.

— Ceea?! făcu Alf înnebunit, dând din cap către băieți.

Pe urmă își concentra atenția asupra celor relatate de operator. Băieții observară cum îi cădea falca încet, încet, iar pe chip se așternuse mai întâi o expresie de neîncredere, apoi de spaimă și în cele din urmă de resemnare șocată și de disperare.

— O.K., spuse el, posomorât. Rămâne între noi. Te mai sun.

Trânti receptorul și se prăbuși pe scaun. – A murit? întrebă Ken.

— Mai rău.

Își scoase batista și-și șterse nasul. Pe urmă bău o gură de cafea și-și împinse scaunul înapoi.

— Barry e bolnav, anunță el scurt. Până la urmă trebuia să luăm legătura cu psihiatrul. Fă rost de numărul de telefon al suedezului, Pat, dar nu chema încă Internaționalul. Dacă află ăia de la International de povestea asta.

s-a zis cu noi.

— Dar, Iisuse Cristoase, Alf, ce s-a întâmplat? întrebă Bob.

Alf rămase cu ochii în podea. Pe urmă își îndreptă umerii și se uită spre băieți.

— Barry a rămas toată seara la Papucul de argint.

Operatorul de la centrală l-a văzut strecurându-se afară din toaleta damelor, exact după ora patru azi-noapte.

În salonașul lui Pinkie, Pericolul dăduse, gata și a doua farfurie cu orez cu lapte, și-și lingea lingura. Cu mâna stângă răsfoia paginile albumului de fotografii al lui

Pinkie.

— Asta e strașnică, spuse el. Strașnică, ce mai.

Arăta spre un instantaneu al nepotului al doilea al lui

Pinkie, în pantalonași de baie, aplecat spre un castel de nisip, cu o lopățică de lemn în mână.

— Câți ani are puștiul aici? întrebă el.

Pinkie se aplecă peste umărul lui și-și puse ochelarii.

— Țsta e Ronnie, îl lămuri ea. Ronnie când a împlinit doisprezece ani. Nu seamănă în partea noastră – e un adevărat McCaw. Dă înapoi și uită-te bine la dl. și d-na

McCaw, adică socrii lui Vivian a mea – sunt așezați pe verandă. Așa, aici. Vezi ce urechi mari are dl. McCaw?

Ronnie le-a moștenit exact. Fetița din brațele doamnei

McCaw e cealaltă nepoțică, Sue, fetița lui Tom McCaw, cel care a avut un accident urât de mașină, despre care ți-am povestit.

— Aha, făcu Barry, mi-aduc aminte. Și ăștia cine sunt?

— Niște prieteni de pe vremuri – familia Harrison, O pereche foarte drăguță. Au pierdut un fiu în Coreea. Fata de acolo e fiica măritată. Ei, nu vreau să te zoresc, dar timpul trece. Dacă vrei să ajungi pe platou până la șapte ar trebui să te gândești să iei un taxi.

— Fir-ar să fie, spuse Barry.

Închise albumul și se uită la ceas. Pinkie avea dreptate.

Nu mai avea timp decât să-și îndrepte ținuta cât de cât și să se urce într-un taxi ca să ajungă la studio, își azvârli picioarele jos, de pe canapea.

— Nici nu știi, Pinkie ce mult a însemnat seara asta pentru mine.

— Mă bucur. E tare plăcut să-ți revezi vechii prieteni.

Barry se spală pe mâini, se perie și se frecă pe bărbie unde începuse să-i crească barba. Slip va trebui să rezolve restul când va ajunge la studio. Pe urmă se aplecă și o sărută pe Pinkie.

— A fost strașnic, spuse el. Strașnic, ce mai.

Ea îi deschise ușa și se uită de-a lungul coridorului.

— Un singur lucru te rog, îi spuse Pinkie. Să nu spui nimănui unde ai fost și cu cine anume. O femeie care locuiește singură trebuie să fie foarte prevăzătoare, și eu una n-aș putea să mai ridic ochii din pământ dacă aș auzi că se vorbește pe seama mea.

— N-am să suflu un cuvânt, Pinkie, o asigură el.

— Să știi că am considerat că nu merită să le mai spun și copiilor cum ne-am cunoscut noi la Herne Bay, continuă ea. De vreo două ori era cât pe ce să le povestesc, dar pe urmă mi s-a părut o prostie. Și-ar fi închipuit că inventez totul. Așa că am renunțat. Dar dacă ai să vrei să mai treci pe la mine să mă vezi, ești oricând binevenit

— Îți mulțumesc, Pinkie.

— La Papucul de argint nu ne-a văzut nimeni. Centralistul

dormea tun. N-aș vrea să-mi pierd slujba, e prea bună.

— Nici vorbă s-o pierzi! Ce idee! Îmi dai și mie niște bani pentru taxi?

— Îți dau cinci dolari. Mai mult nu poate să te coste.

Dacă-ți rămâne rest, păstrează-l.

Pinkie telefonase după un taxi de la stația din colțul străzii, așa că atunci când Barry coborî, îl găsi tras în fața blocului. Șoferul zâmbi când îl văzu pe Pericol; îi deschise ușa să urce.

— N-am avut încă norocul să vă duc, domnule Jeans, spuse el.

— Nu, nu prea merg cu taxiul.

Șoferul îi întinse un carnet prin geamul care separa bancheta din spate.

— Pentru soție, spuse el.

Barry își scoase stiloul și semnă.

— Să nu spui de unde m-ai luat. Am lipsit toată noaptea de acasă.

Șoferul îi făcu cu ochiul și luă înapoi carnetul.

— Mare lucru că m-ați găsit pe mine, spuse el. „Alți băieți vând tot ce prind ziarului „Confidențial”.

Barry îl plăti pe șofer înainte de a ajunge la studio, pe urmă intră pe poartă și se îndreptă spre cabina lui, exact când ceasul bătea ora șapte. Băieții i-o luaseră înainte și-l așteptau acolo. Când deschise ușa, îi auzi cum discutau și parcă Pat vorbea la telefon. Oricum de masaj nu mai era timp.

— Bună dimineața, spuse Barry. Care mai e viața voastră?

Folosea expresia pentru prima oară – își amintise vag că unul dintre tehnicieni i se adresase astfel fetei de la montaj. Băieții rămaseră cu ochii holbați la el. Parcă văzuseră o stafie. Pat lăsă jos telefonul. Alf aruncă o privire prevenitoare și se ridică încet.

— Bună dimineața, Barry, făcu el.

Ceilalți băieți rămaseră la locurile lor, înțepeniți și încordați. Nimeni nu zâmbea. Lui Barry îi veni în minte imaginea propriului tată, parohul, când îl chema în biroul lui, acasă, în Herne Bay, și-i cerea socoteală de ce scăpase autobuzul de la Ramsgate. Era prea târziu pentru frecția capilară, prea târziu pentru masaj, prea târziu pentru

dușul sub presiune. Nu mai rămăsese timp decât pentru un ras și câteva retușuri făcute de Slip ca să-l pregătească „pentru platou.

— Ei, băieți, v-ați distrat, aseară? Întrebă Barry: și traversă cabina spre oglindă ca să-și examineze bărbia nerasă.

Băieții nu răspunseră. Ori Barry era într-adevăr foarte bolnav și – trebuiau să fie pregătiți pentru manifestări violente, ori îi dusesese de nas toți anii aceia de-a rândul.

— Ce mai faci, Barry? spuse blând Ken.

Barry începuse să-și scoată haina, să-și descheie gulerul de la cămașă și să-și desfacă cravata.

— Strașnic, răspunse el. Strașnic, ce mai.

Și chiar era adevărat, încă nu simțea niciun fel de oboseală. Iar orezul cu lapte al lui Pinkie fusese mult mai bun decât porridge-ul obișnuit de la micul dejun. Era mult

„Mai consistent, parcă. Și nici nu arăta ca un terci.

— Ai dormit cât de cât? Întrebă Bob.

Barry azvârli cravata și se descheie la cămașă. Tremurul ușor care-i apăruse pe față când o recunoscuse pe

Pinkie, se făcu din nou simțit la colțul gurii. Băieții îl observară și li se tăie respirația. Pericolul zâmbea. Zâmbea cu adevărat.

— Nu, domnule, spuse Barry. Azi-noapte am avut lucruri mai bune de făcut –, decât să dorm.

Situația era cam albastră, își închipuiseră că-l cunosc pe Barry de mai bine de un sfert de secol, ca până la urmă totul să se sfârșească așa. Și partea proastă era că arăta bine. Dacă ar fi intrat în cabină dărâmat și pământiu la față, ar fi chemat imediat o ambulanță și ar fi anunțat spitalul să-l primească, pe urmă l-ar fi adus pe suedez și alți specialiști să-l consulte. Dar Barry nu intrase în cabină dărâmat. Ba chiar fluierase în fața ușii. Era groaznic.

— May n-a apărut încă? Întrebă Barry. Cum mai stă cu migrena? Cât sânge rece! Bim nu mai putea să suporte.

Lacrimile îi năvăliră în ochi și fu nevoit să se ducă să se uite pe fereastră. Ceilalți erau mai puțin impresionabili. Șocați și dezgustați – da, dar nu impresionabili.

Era clar acum că Barry nu era câtuși de puțin bolnav.

Omul pe care-l îngrijiseră ca să ajungă vestit era un pervers și un dur. Îi dusesese pe toți de nas timp de treizeci de ani.

— Uite ce e. Barry, spuse Alf, și în glas se simțise amenințarea, iar chipul i se urâțise, să știi că nu scapi cu una cu două. Întâmplarea face că știu unde ai fost azi-noapte.

— Ei și? făcu Barry.

Se așează pe scaun și așteaptă să vină Slip să-l bărbierească. Slip se uită la Alf după învoire și Alf îi făcu semn să-i dea drumul. Sună telefonul, iar Pat ridică receptorul. Directorul de producție dorea să știe cum stăteau lucrurile. Zicea că toată noaptea nu dormise încercând să-i liniștească pe cei de la Gigantic Enterprises să le mai acorde o amânare de douăzeci și patru de ore; iar acum timpul expirase și urma să le dea un răspuns. Aparatura

era pe poziție. Tehnicienii așteptau. Aveau de gând băieții să-l aducă odată pe Barry Jeans pe platou pe la ora opt să i se dea o testare? Pat explică situației lui Alf pe ton scăzut.

— Trebuie să tragem de timp, spuse Alf. Să mai cerem o amânare.

Lui Slip îi tremura mâna într-un asemenea hal, încât îi vârî lui Barry clăbuc în ochii Barry se întinse după prosop și auzi cuvântul „amânare”.

— Dar ce se întâmplă? întrebă el. Încă n-au reparat mașinăria aia?

Pat își ridică ochii în tavan și se uită la Bob. În receptor mai răsună încă glasul directorului de producție. În clipa aceea ușa se deschise și în cabină intră May. Își aruncă privirile peste tot în căutarea lui Barry, și când îl văzu pe scaun cu o ultimă urmă de clăbuc pe obraz, o podidiră lacrimile.

— Puiule, spuse ea, ce ți-au făcut?

Barry o privi, pe urmă îi privi pe băieți și încet îl cuprinse sentimentul că se petrecea ceva ce nu intra în sfera lui de înțelegere. Disparația lui May la Club cu durerea de cap, faptul că băieții nu-l lăsaseră să stea acasă și să-și dea pasiențe ci îl târâseră pe plaja aia, la soare, pe urmă, îl duseseră să ia masa cu o trupă întreagă de luptători, japonezi și acrobați. Iar acum, toată lumea încerca să-i găsească nod în

papură pentru că își petrecuse noaptea bând lapte fiert la toaletă, împreună cu Pinkie și se întorsese cu ea în apartament ca să se uite la pozele nepoțelilor ei, Dacă i-au făcut cumva băieții vreun necaz lui Pinkie, o s-o pățească urât.

Barry se ridică în picioare; arăta înfricoșător cum stătea acolo, depășindu-i pe toți cu un cap. Era și bronzat, din cauza soarelui de pe plajă și se simțea relaxat și în putere după discuția cu Pinkie și orezul cu lapte la micul dejun. Dacă ar fi putut să-l vadă admiratoarele în clipele acelea, precis că i-ar mai fi dat încă zece ani buni de popularitate pentru locul întâi. iar dacă va continua să aratetot așa, nici generațiile viitoare n-aveau cum să-l înlocuiască. Și băieții erau uluiți. Barry nu arătase niciodată atât de bine.

— Uite ce e, fiți atenți aici, toți, spuse Barry. Eu sunt șeful! Și asta e valabil și pentru tine, May. Nimeni n-o să-mi pună mie vreo întrebare în legătură cu azi-noapte.

Am petrecut grozav. Și cu asta basta. De când am venit pe meleagurile astea nu m-am simțit atât de bine. Mă simt strașnic... strașnic, ce mai... Și dacă tâmpiții ăia de pe platou nu sunt în stare să repare mașinăria până la opt, o să rup în bucăți contractul cu General Entreprises și pe-aci mi-e drumul. Și primul care deschide gura e concediat.

Pe urmă își scoase bretelele și-i spuse lui Slip să-i dea pantalonii.

Se făcuse opt fără un minut când Barry Jeans păși pe platou, urmat de May și de băieți, în cabină nu scosese nimeni niciun cuvânt, iar May avea încă – ochii roșii de plâns. Regizorul le ieși în întâmpinare și se uită mai întâi la Alf, pe urmă la Ken, dar amândoi își feriră privirile. Nici el nu făcu niciun comentariu. Se scotoci în buzunar după o cutie cu tranchilizante.

— E, toată lumea în regulă? întrebă regizorul.

— Eu sunt în regulă, răspunse Barry. Băieții sunt puțin cam obosiți, iar May are o migrenă.

Se duse direct la specialistul cu „senzorii” și-și întinse brațele.

— Dă-i bătaie, îi spuse el. Am irosit deja destul timp cu porcăria voastră de mașină!

Specialistul își scuipe guma de mestecat și fixă firele.

Asistentul lui răsuci cadranul de la „lătrător”. Pe urmă, specialistul răsuci un buton și se uită pe scală. Vanda

Gray îi privea de pe scaunul ei. Nu credea, bineînțeles, dar cineva îi telefonase ca să-i spună că Barry Jeans fusese văzut cu o zi înaintea pe plaja Poncho. Era prima oară când se auzeau zvonuri de – acest gen. Pericolul arăta totuși superb. Se prea poate ca zvonul să fie adevărat, și dacă lucrurile stăteau astfel, peste trei săptămâni, când vor pleca să filmeze în Arizona, s-ar putea să se ivească și o mică escapadă.

Specialistul închise legătura și-i șopti ceva asistentului. Asistentul mângâli câteva cifre pe o foaie. Specialistul luă foaia și i-o dădu regizorului. Regizorul o privi, pe urmă se duse la directorul de producție, la May și la băieți.

— Mergem înainte, spuse el.

Pericolul scosese Forța A.

<titlu>ÎNTÂLNIREA

ROBERT SCRIVENER OBSERVĂ

cu o oarecare iritare că secretara, lui era mereu cu ochii pe ceas.

Nu-și aranjase nicio întrevedere pentru seara aceea, având în vedere că a doua zi pleca în zori la Geneva și ea

Știa prea bine; prin urmare, faptul că o preocupa trecerea timpului nu avea nicio legătură cu el. Avea mai mult ca-sigur ceea ce în termeni vulgari se numește „o întâlnire”.

O secretară nu trebuia să aibă nimic de a face cu „întâlnirile” când șeful ei, un scriitor de talia lui Robert Scrivener, mai avea un vraf de corespondență de pus la punct până să plece.

— Judith, spuse el în cele din urmă, ridicându-și ochelarii cu rame de os și sprijinindu-și-i – pe frunte, tot te

uiți întruna la ceas. Ai cumva un motiv să te grăbești?

Secretara avu delicatețea să roșească.

— Nimic deosebit, spuse ea repede: numai că mă duc mai târziu la teatru și aș fi vrut să apuc să mă schimb.

Tipic pentru mentalitatea unei fete. Să fixeze un spectacol la teatru în unica zi a săptămânii când existau toate șansele să fie reținută după program. O privi năucit de îngustimea gândirii.

— Cam ciudat să-ți alegitocmai seara asta pentru teatru, spuse el. Bănuiesc că vrei să pleci imediat și să lași toate scrisorile până mă întorc de la Geneva?

Se înroșise toată. N-o prindea de loc.

— Nici vorbă, spuse ea. De fapt, nici nu mă grăbesc.

Numai că...

— Nerăbdarea asta tinerească să vă eliberați de constrângeri, declară el, să sfârșiți cu tot felul de corvezi plicticoase. Să știi că înțeleg, îmi dai voie să continui?

Am să-mi redactez scrisorile cât mai succint.

Își puse din nou ochelarii și reluă dictarea scrisorilor pe un ton măsurat. Robert Scrivener era un scriitor de renume și de o înaltă integritate. Atrăsese la început atenția în lumea literară prin recenziile publicate într-un săptămânal liberal și mai târziu într-un ziar de duminică.

Recenziile descopereau publicului un om cu o cultură vastă, reticent în a-și exprima un entuziasm exagerat sau o critică aspră; își exprima aprecierea față de scrierile mai rafinate, mai cizelate ale contemporanilor săi, ale biografiilor cărturari, cărților de călătorie în țările în general mai puțin cunoscute publicului cititor, în domeniul beletristicii avea grijă să laude cărțile care nu prea aveau șanse de vânzare, dar care dovedeau o abordare constructivă a problemelor lumii.

În timpul războiului, din cauza unor probleme, cu ochii nu fusese recrutat – își continuase critica, literară, având o ușoară înclinare spre partidul de stânga, însă își pusese serviciile în slujba departamentului de cenzură al Ministerului de Război; fu răsplătit cu o decorație modestă. Când războiul luase sfârșit, a publicat un roman care s-a bucurat de un succes imediat.

Soarta surăde celor bravi era povestea unui soldat care, îngrozit de război și urmările lui, se avântă în fruntea atacului pe frontul italian și, în consecință, este capturat, încearcă să evadeze de trei ori dar este prins, în cele din urmă se îmbolnăvește de ciumă bubonică și-moare, nu înainte de a transmite celorlalți prizonieri un mesaj despre libertate, un model desăvârșit de proză, și pentru care Scrivener a

primit o decorație italiană. Romanul era fără discuție o operă literară extrem de emoționantă, tulburătoare, mai ales venind din partea cuiva care nu văzuse în viața lui un glonț tras”.

Succesul de care se bucurase nu fusese însă doar un foc de paie. Următorul roman, intitulat Madrigal, avea ca protagonist un bărbat care, fiind urmărit de femei, nu-și putea găsi pacea sau armonia sufletească până nu le îndeplinea dorințele, și în acest fel își sărăcea propria integritate spirituală. Scrivener nu era căsătorit și se știa că nu întreținea relații intime stabile cu vreo persoană de sex opus, însă și cel de al doilea roman s-a bucurat de popularitate, în fine, apăruse cineva care era în stare să redea prozei engleze o anume ținută. Au urmat și alte romane, toate scrise desăvârșit, toate punând inevidență problemele care obsedaseră într-atâta omenirea în secolul nostru, iar veniturile lui Scrivener, începură să se apropie de o cifră înscrisă cu cinci numere.

Robert Scrivener nu-și permitea să se culce pe laurii succesului și le atrăgea mereu atenția prietenilor că nu se va lăsa niciodată atras de ofertele Hollywood-ului ca să-și prostitueze opera pe ecran. De fapt, nu sosise nicio ofertă de acest gen, dar asta n-avea nicio importanță.

Dacă ar fi apărut, Robert Scrivener ar fi refuzat-o. Se

concentra aproape cu desăvârșire asupra activității sale literare, cu toate că mai susținea din când în când și conferințe sau vorbea la „poșta ascultătorilor”. Era o persoană prezentabilă, cu un timbru plăcut, dar telespectatorii care nu-l cunoșteau aveau imaginea unei persoane din domeniul juridic, un avocat pledant, distins, poate chiar un tânăr judecător. De fapt, chiar „era hotărât să atingă în treacăt anumite aspecte legale, cele privitoare la scriitori, pe durata seriei de conferințe pe care urma s-o țină nu peste mult timp la Geneva; însă în primul rând îl interesa integritatea eului scriitorului; în momentul în care s-a dedicat desăvârșirii cuvântului scris, niciun scriitor care-și respectă – profesiunea n-ar trebui să se abată de la normele înalte pe care și le-a stabilit.

Robert Scrivener continuă să-și dicteze scrisorile).

deși era atent să nu-și prelungească dictarea, în voce avea o anume reținere, un formalism în exprimare care o atenționară pe fată

că învoirea pe care o ceruse în acea seară era privită ca o dovadă de neloialitate. În cele din urmă, Scrivener își scoase ochelarii și oftă.

— Pentru astăzi ajunge, Judith, spuse el. Nu vreau să te mai rețin nicio clipă.

Secretara, încă jenată, avu sentimentul că-i stricase seara lui Robert Scrivener.

— Vi le bat imediat la mașină, spuse ea, împingându-și scaunul înapoi; pe urmă, înainte de-a ieși din cameră, amintindu-și de o scrisoare încă nedeschisă, pe biroul lui, adăugă:

— Am uitat să vă spun de o scrisoare din Elveția, E acolo, pe tamponul de sugativă.

— Probabil că e de la admiratorul acela care vă tot sâcâie să-i faceți critica la poezia trimisă. Am impresia că e scrisul lui.

Scrivener se uită la plic.

— Tot ce se poate, spuse el. Oricum, poate să mai aștepte. Nici prin cap nu-mi dă să te mai întârzii la teatru.

Secretara ieși din cameră, și în clipa următoare Scrivener se întinse după scrisoare. Cât de neglijent fusese, se gândi el în vreme ce tăia plicul cu cuțitul, să nu-și arunce ochii prin teancul de scrisori, până să înceapă să dicteze. Trebuia să-și închipuie că venise o scrisoare.

Nici măcar indicația „personal” n-ar fi ferit-o de ochii cercetători ai lui Judith.

Cu câteva luni în urmă, Robert Scrivener primise o scrisoare de la un cititor care-i lăuda cele trei poezii apărute într-o nouă revistă trimestrială, în ultima vreme nu colabora prea des cu versuri în revistele periodice literare, iar când le trimitea poezii, era o favoare specială, o revelare intimă, după cum considera el, a sentimentelor lui mai personale, pe care nu era dispus să le facă publice dacă n-ar fi respectat îndatorirea sa față de artele frumoase. Editorul trimestrialului ale cărui proprii versuri apărute într-o culegere fuseseră lăudate de Scrivener în ziarul de duminică la care colabora, fusese încântat să publice grupajul de poezii al colegului său mai cunoscut.

Autorul scrisorii declara că nicio altă poezie, cu excepția celor ale lui Rimbaud și Rilke, nu-i lăsaseră o impresie mai profundă și mai

imediată; lumea lui se schimbase literalmente. Profunzimea înțelepciunii, înțelegerea cosmică, simpla tragedie a concepției – poetul, ca atare, privind asupra unei lumi sortite pieirii cu un zâmbet cinic, totuși oferind aceleiași lumi binecuvântarea sa – aceste lucruri făcuseră pe cititorul publicației să-și treacă în revistă toată viața, dând uitare problemelor personale; într-un cuvânt, renăscuse.

Robert Scrivener răspunsese la scrisoare. Semnătura era ambiguă, A. Limoges, iar adresa era din Zürich.

Scrivener își imagina un profesor pentru că ar fi trebuit fără îndoială să aibă și câteva prescurtări de titluri după nume – poate un student, oricum cineva de o mare sensibilitate și inteligență.

O săptămână mai târziu, primi un răspuns. Autorul scrisorii nu dormise toată noaptea după ce îi citise scrisoarea, ci se plimbase pe străzile Zürichului. Scrivener răspunse a doua oară. Poate că nu i-ar fi răspuns dacă, nu ar fi primit chiar în ziua aceea o tăietură din presă, de la un ziar oarecare din Statele Unite, în care romanul său Taurus era compromis, ceea ce, anticipând A.I.D.*, demonstra cum sacrificiul unui om putea să fie răspunzător de nașterea a mii, Recenzentul îi numea romanul „o prostie cu pretenții”, și-l sfătuia pe autor să-și injecteze o doză de sânge; de taur autentic. Scrivener aruncă la coș tăietura din ziar; cu toate acestea recenzia îl afectase, așa că răspunsul la scrisoarea lui A. Limoges constituia o ușurare. De data asta dădu frâu liber condeiului și comentă pe două pagini suferința omului interiorizat și probleme existențiale.

O săptămână nu primi nicio veste, apoi sosi o scrisoare modestă care conținea o poezie a lui A, Limoges și.

În care i se solicita părerea despre ea. Scrivener citi.

poezia cu indulgență. Nu era rea. Bineînțeles, ușor influențată de tot ceea ce A. Limoges citise, dar chiar și, așa, nu conținea nimic strident. Scrivener îi răspunse, incluzând în plic și propria sa fotografie cu autograf, și-și scoase din minte individul, „admiratorul”, cum insistă Judith să-l numească.

<notă>

1 Agency for International Development.

Rămase surprins când primi cu prima, corespondență fotografia

unei fete, semnată Annette

Limoges și puțin luat prin surprindere, își dădu seama că, admiratorul și corespondentul său nu era nici profesor de psihologie, nici student, ci o vânzătoare la raionul de ciorapi de nylon al unui magazin, din Zürich.

Prima reacție a lui Scrivener a fost să rupă în două fotografia și s-o arunce în foc, împreună cu scrisoarea.

Pe urmă, ochii fetei, foarte mari și umezi, părură să-l privească plini de reproș. Era frumușică, fără nicio urmă de îndoială. N-avea nimic vulgar sau ieftin, iar scrisoarea care însoțea fotografia amintea ceva, despre un tată, acum decedat, care fusese colonel în Armata Franceză.

Scrivener încuie scrisoarea și fotografia în sertarul biroului, departe de mâinile scotocitoare ale lui Judith; abia când sosi o epistolă cu scuze pentru îndrăzneala de a-și fi trimis fotografia și cu afirmația că expeditoarea fusese atât de copleșită de fotografia lui Scrivener încât, pentru a doua oară colindase pe străzile Zürichului noaptea, vestitul autor al romanului Soarta surâde celor bravi se hotărî să răspundă.

După acest schimb de fotografii, între Robert Scrivener și Annette Limoges se institui, o corespondență săptămânală. Venea ca o relaxare, așa își spunea în sinea lui. după orele de lucru în care se cufunda cu totul, o biografie a lui Swedenborg, Scrisorile lui variaua. Uneori erau serioase, alteori amuzante; își făcuse un obicei în a-și trata corespondenta necunoscută ca pe un umeraș de care-și atârna teoriile și stările sufletești. O săptămână în care îi mersese bine se reflecta la sfârșitul ei în scrisoarea către Annette Limoges. Scrisoarea avea un ton plin de încredere, chiar de voioșie, și conținea frânturi de bârfă despre prietenii lui despre care vânzătoarea din

Zürich nu auzise. O săptămână care se scursese prost, în care scrisese câteva pagini de manuscris, rezulta într-o anume asperitate a concepției, sau poate o tiradă adresată muzei care o vreme îl părăsise. Scrisorile pe care le primea comentau invariabil sentimentele și stările lui, făcându-l pe Scrivener să simtă că, în sfârșit, exista cineva care-l înțelegea, cineva care fără să i se amestece în viață, devenise totuși o

parte din ea, absorbind confidențele cum îi absorbea sugativa picăturile de cerneală lăsate de stilou. Annette Limoges trăia parcă doar ca să rețină ceea ce considera Scrivener că poate să-i trimită; guturaiurile trecătoare de la Londra formau preocuparea ei la Zürich, râsul său la prî-nz constituia alinarea ei de la miezul nopții, gândurile, toanele, atitudinile lui reprezentau hrana ei spirituală.

Când Robert Scrivener acceptă să țină două prelegeri la Geneva, nu se gândise că în felul ăsta ar avea ocazia s-o întâlnească pe Annette Limoges în persoană, îi scrisese despre vizita apropiată, așa cum îi comunica de altfel toate planurile lui, dar fără să facă vreo legătură cu ei doi. Annette – căci ajunseseră să-și spună pe nume – fu cea care-i scrisese plină de emoție, spunându-i că datele când erau prevăzute prelegerile în Geneva coincideau, ca prin minune, cu propriul ei concediu, așa că era cel mai simplu lucru din lume să ia trenul spre Geneva și, în fine, să-l întâlnească. Întâmplarea făcea că Scrivener tocmai participase în acea săptămână la nunta unui prieten și confrate văduv, care se hotărâse să se căsătorească.

Deși Scrivener se dusesse la nuntă cu gândul să se distreze – puțin pe seama mirilor, în timpul petrecerii se pomeni că el era cel care primea împunsăturile. Mirele, cam copt, cu tânăra mireasă alături, îl ironizară pe Robert

Scrivener, numindu-l fată bătrână. Cei care erau prin preajmă izbucniseră în râs. Ba chiar prinse din zbor șoapta jignitoare a unui invitat cum că experții care scriu romane intitulate Taurus ar trebui să pună în practică ceea ce propovăduiesc. Când dăduse mâna cu vechiul său amic ale cărui cărți le desconsidera – se vindeau într-un număr ridicol de mare – și-l felicită, amicul îi zâmbi, aproape ca și cum i-ar fi părut rău pentru

Scrivener, și-i spusese: „Chiar nu mă invidiezi că plec la Majorca însoțit?” Și se uitase spre mireasă zâmbind.

Episodul îl râcăia; parcă ar fi planat asupra lui o sugestie dezagreabilă cum că el, Robert „Scrivener, era un impostor, fără o experiență bogată de viață de care musteau toate romanele sale. Îndârjit, apucă tocul și-i scrise pe loc lui Annette Limoges, sugerându-i că ar trebui să vină la Geneva să-l întâlnească, iar el o să facă

rezervările necesare.

Pe măsură ce momentul întâlnirii se apropia, Robert

Scrivener se pomeni că-l apucă neastâmpărul. Se simțea cu zece, douăzeci de ani mai tânăr, și-i era aproape imposibil să se concentreze asupra însemnărilor sale în vederea apropiatelor conferințe. Integritatea scriitorului, desăvârșirea cuvântului scris – amândouă temele treceau acum pe planul al doilea când se gândea la camerele cu acces între ele de la hotelul Mirabelle, Geneva. Avusese grijă să le rezerve personal – iar în această ultimă seară dinaintea plecării, își permise luxul de a-și imagina prima întâlnire; Annette, radioasă și timidă, zâmbindu-i peste masa pusă pe terasă pentru cină. Prelegerea era programată pentru seara următoare, iar cea mai apropiată întrevedere urma să fie prânzul luat împreună cu omul de litere elvețian care organiza programul, așadar, prima seară era rezervată doar lui Annette. Scrisoarea pe care o deschise acum, și care scăpase ochiului vigilent al lui

Judith, era un bilețel entuziast în care îi spunea că va ajunge la Geneva înaintea lui, probabil chiar cu o zi mai devreme și-l va aștepta la aeroport.

— Dacă nu sunt acolo, scria ea, înseamnă că n-am vrut să te incomodez când ești cu persoanele oficiale, și atunci ai să mă găsești la hotel.

Asta vădea discreție; nu dorea să i se vâre în suflet cu orice preț. Iar după aceea... Imaginile se succedau una după alta, iar Robert Scrivener abia mai putea să aștepte scurgerea orelor până când va părăsi aeroportul din Londra cu destinația Geneva.

Din fericire, zborul spre Geneva a decurs fără probleme. Scrivener nu putea să sufere golurile de aer, pentru că o călătorie agitată îi provoca migrene; când avionul ateriza pe pistă, se uită pe fereastră nerăbdător să surprindă vreo siluetă tinerească, de codană, cu o coroană de păr castaniu-deschis. Era după-amiaza târziu; soarele strălucea, lacul era de un albastru amețitor. În spatele barierei de la sosire se adunase o mulțime de lume în așteptarea prietenilor, dar nu recunoscuseră niciun chip asemănător cu cel din fotografia atât de familiară.

Scrivener trecu prin vamă, își ridică bagajul făcu semn unui hamal. Nu-i veni în întâmpinare nicio persoană oficială. Faptul nu-l deranja, deși poate eticheta ar fi cerut să-l primească cineva. Cât despre Annette, îl prevenise că s-ar putea să nu vină. Nu era plăcut, dar mai bine să nu renunțe la discreție. Hamalul chemă un taxi și curând ajunsese în fața hotelului Mirabelle, o clădire veselă și primitoare, scăldată în soarele puternic, cu ferestrele fji terasa cu vedere spre lacul azuriu. Bagajele lui Scrivener fură înhățate de un liftier, iar el se duse să semneze în registru și să-și ia cheia.

Urmă o clipă de teamă. Avea o presimțire că până la urmă Annette Limoges nici nu va veni. Ar fi putut s-o rețină ceva. Cine știe ce nenorocire petrecută la Zürich.

Își auzi propria voce nesigură întrebând dacă avea vreun mesaj. Recepționera se întoarse spre una din căsuțe și scoase un plic; purta caligrafia ei. Se retrase să-l citească.

Mesajul, era scurt. Sosise cu bine, de fapt, se afla de două zile la Geneva, în Zürich se făcuse atât de cald și începuse și concediul – încât era o prostie să nu profite de această ocazie și să mai câștige o zi. Camerele erau minunate.

— Florile pe care el le comandase pentru ea erau superbe.

Geneva însăși – raiul pe pământ. Se dusesese să înoate dar va reveni la hotel cât de curând, Scrivener urcă în urma liftierului.

Primul lucru pe care-l făcu după ce-și aruncă o privire apreciativă prin cameră, spre fereastră și balconul cu vedere spre lac, a fost să încerce la ușa de acces. Era încuiată. Problema se rezolvă simplu. Cu un sentiment de ușoară jenă se uită pe gaura cheii. Nu se vedea nimic.

Se îndreptă de spate și se apucă de despachetatul bagajelor.

Făcu o baie, se schimbă și ieși pe balcon. Chelnerii ieșiseră deja pe terasă și serveau băuturi. Dincolo de terasă se întindea locul de promenadă, iar mai departe lacul, în depărtare se zăreau trambuline – bărcile și un grup de tineri bronzăți și veseli, unii întinși la soare, alții scoțând la suprafață capetele tunse, în apa liniștită.

Scrivener telefonă chelnerului de pe etaj să-i aducă

Un Martini, și în vremece stătea pe balcon și-l sorbea, privind

jos spre terasă, anticiparea a ceea ce urma să se întâmple în următoarele ore crescuse până la nerăbdarea febrilă. Oare de ce întârzia? Nu astfel își imaginase începutul serii în doi.

Prea agitat să mai rămână pe balcon, se înapoie în cameră; se trânti pe un scaun, și începu să-și recitească înseninările pentru prelegere. Degeaba, însă. Îi era imposibil să se concentreze. Pe urmă îi trecu prin cap că poate se întorsese totuși la hotel și se dusesese la ea în cameră;

nu avusese curajul să-i dea de știre că era acolo. Traversă camera și bătu la ușă. Nu primi niciun răspuns. Poate era în baie. Apucă telefonul și ceru să i se dea legătura cu camera alăturată. După o clipă sau două de liniște.

Vocea de la centrala hotelului îl informă că la camera

28 – a lui era 27 – nu stătea nimeni.

— Nimeni?! se miră el. Dar trebuie să fie o greșeală.

Vreau să vorbesc cu d-ra Limoges-care stă la camera 28.

— Faceți o confuzie, veni răspunsul. D-ra Limoges ocupă camera 50, un etaj mai sus.

Scrivener se stăpâni cu mare greutate. Idioții de la recepție făcuseră probabil o tâmpenie. Reținuse clar două camere cu acces între ele. Greșeala se putea îndrepta însă fără discuție. Rugă, cu glas tremurat, să i se dea legătura cu camera 50. Urmă inevitabilul apel telefonic cu inevitabilul sunet în gol. Scrivener înjură și trânti la loc receptorul. Apoi coborî pe terasă și mai comandă un Martini.

Oamenii apăreau pe terasă în grupuri sau câte doi, unii ca, să bea, alții să mănânce, numai Robert Scrivener stătea de unul singur la masă și nu avea altceva de făcut decât să fixeze ușa spre restaurantul Mirabelle. Nu-i era îngăduită nici alinarea produsă de o țigară, pentru că nu fuma. Un al doilea Martini nu-l ajută prea mult să se liniștească; pentru că întotdeauna băuse cu măsură, alcoolul înghițit într-un interval atât de scurt îi produse o agitație și mai mare. Îi trecu prin cap că fetei i s-ar fi putut întâmpla o nenorocire și că nu peste mult timp recepționarul o să-și facă apariția prin ușa restaurantului ca să-i comunice vestea.

De două ori venise la masa lui chelnerul cu meniul și de două ori

îl îndepărtase. Pe urmă când își termina ultimul Martini văzu că se îndrepta spre ei, pe jumătate ascunsă de un grup de persoane în ținută de seară, cineva în jeans reiați și sandale, o bluză verde ca smaraldul și da... ea era, Annette Limoges. Ridicase mâna și-i făcea semn; apoi îi trimise o beza. Fata se găsea lângă el, mai înaltă decât se așteptase, mai oacheșă, cu părul încă ud de la înot, răvășit, însă frumușică, fără îndoială frumușică; cei de la masa învecinată o fixau deja.

— Mă poți ierta oare? spuse ea, iar glasul atrăgător cu un ușor accent, avea un timbru plin și plăcut.

— Să te iert? spuse el. Bineînțeles. Chelner... și se;

Întoarse să comande unui chelner care tocmai trecea.

Încă un Martini, dar ea puse mâna pe brațul lui.

— Nu... nu... după care adăugă repede, doar nu crezi că o să stau aici în halul ăsta? Dau o fugă până sus să mă schimb. Mă întorc în zece minute. Comandă-mi un Cinzano.

Dispăru până să apuce el să priceapă tot ceea ce se petrecuse. Se așeză la loc și începu să fărâmițeze o chiflă și să-și vâre în gură bucațelele. Fotografia îl făcuse să se gândească la o persoană atrăgătoare și caldă, dar realitatea întrecea cu mult poza și imaginația începu pe loc să creeze imagini. De fapt... era năucit. Își închipuise că va lua o atitudine indulgentă, ușor patronatoare, că ea îi va sorbi vorbele, cu ochii mari; acum începuse să aibă dubii; hipnotizat de pantalonii reiați și cămașa verde, se simți brusc în încurcătură, ca un licean stângaci care comandă prima masă.

Tocmai consulta cu maître d'hôtel meniul, când ea își făcu apariția – fusese mai promptă decât spusese, trecuseră doar șapte minute. Se schimbase într-o rochie fără bretele dintr-un material cu buline, care-i puneă în

valoare brațele și umerii bronzăți. Părul castaniu-deschis, lăsat pe spate când apăruse prima oară, era acum răsucit într-un coc foarte șic și care o prindea de minune; umbra verde de pe pleoape îi mărea ochii și le dădea strălucire.

Scrivener se simți depășit, înfățișarea ei era pe măsura unei ținute de seară cu o floare la butonieră, pe câtă vreme costumele lui cenușiu părea deplasat, mai potrivit pentru un doctor sau un avocat.

— Nici nu-ți închipui, spuse ea în timp ce se așeza, ce înseamnă pentru mine. După ore nesfârșite în magazinul acela oribil, unde nu-mi pasă de nimeni și nimănui nu-i pasă de mine, să fiu dintr-odată adusă aici cu o singură mișcare a baghetei vrăjitorului. Și tu ești vrăjitorul. Stai în fața mea cum mi-am închipuit, Robert.

Robert Scrivener.

El zâmbi și făcu un gest ușor de dezavuare.

— E destul de rece băutura, așa-ți place?

— Perfect.

Îl învălui cu un zâmbet.

— Dar, de fapt, totul e perfect. Geneva, hotelul, lacul.

Chelnerul apăru iar lângă el, iar Scrivener fu nevoit să-și dezlipească ochii de pe Annette Limoges și să și-i concentreze pe o altă perfecțiune, decizia finală pentru ceea ce vor mânca și vor bea. I se părea extraordinar de important să nu facă vreo alegere greșită, ca prima lor masă luată împreună să fie la fel de însemnată așa cum fuseseră toate celelalte lucruri pentru ea.

— Precis nu vrei altceva? o întreabă el a treia oară, exagerat de grijuliu, în dorința de a-i fi pe plac, iar ea aprobă din cap. Chelnerul se înclină și dispăru.

— Ei... Robert Scrivener privi peste masă la corespondenta sa cu vechime de luni întregi și în fața căreia, asta era adevărul, își deschisese sufletul, își dezvăluisese cele mai intime gânduri, iar acum se trezea că nu poate să articuleze un cuvânt; frazele care curgeau din stilou cu atâta ușurință îl părăsiseră.

— Cel mai minunat lucru este că ne și cunoaștem.

spuse fata. Nu mai este nevoie să spargem gheața. Parcă am fi mâncat seară de seară împreună.

Scrivener ar fi dat orice să simtă același lucru. Pe el îl sâcăia în acel moment tocmai ideea că mâncau pentru prima oară împreună.

— Așa e, minți el, și asta înseamnă enorm.

— De obicei, spuse Annette, când doi oameni se întâlnesc pentru prima oară, există un fel de reținere între ei. La noi însă e altfel. Știi că-mi poți spune totul.

Și eu la fel.

— Își terminase paharul și se uita în jur să mai comande unul. Agitat, Scrivener chemă chelnerul.

— Încă un Cinzano pentru domnișoara, spuse el.

Acasă, în birou, de unul singur, cu hârtia în față și probabil o otheadă aruncată peste fotografie, totul era în regulă, dar în realitate, confruntat cu acea apariție, cu acel chip, cu ochii aceia, buzele acelea, ce simplu ar fi fost dacă n-ar fi trebuit să rostească nimic, să nu fie obligați să îndure ceremonialul acestei seri, ci să urce la etaj și să lase natura să-și ceară drepturile. Să uite de conversație. Să uite de tot.

Faptul că era nevoit să mănânce îl ajută puțin, ca și vinul de altfel, binevenit, și care-i înapoie încrederea în sine, aplombul, așa că nu mai putea să-i pară plicticos sau searbăd pentru că ovăzu râzând și zâmbind, acceptându-i remarcile mărunte ca pe niște vorbe de duh;

senzația aceea de îndobitocire mută nu fusese decât o fază trecătoare, își dădu el seama. Oricum, ea nu băgase de seamă. Vorbele măgulitoare aruncate de ea în doi peri soseau ca niște fărâme tămăduitoare. Îl întrebă despre conferințele pe care urma să le susțină, despre biografia la care lucra, fiecare remarcă făcută îi demonstra cât de des îi recitise scrisorile, iar când ritualul cinei se sfârși și ajunseră la cafele și lichior, Robert Scrivener avu sentimentul că se scaldă parcă într-o căldură luminoasă.

Era hrănit și mângâiat, răsfățat de cineva care era pe jumătate produsul imaginației sale și pe jumătate prezența fizică a acestui întreg minunat din fața sa.

— Știi, spuse el – și fu conștient că Vorbele lui sunau puțin neclar, știi, drăgălașo, că proștii ăia au încurcat camerele?

— Le-au încurcat?

Îl privi nedumerită.

— Da, eu stau la etajul întâi, iar tu ești la al doilea;

— A, dar e vina mea.

Îi zâmbi.

— Când am venit, m-am instalat la etajul întâi, camera

28, parcă, dar era atât de micuță, încât am rugat să mă mute. Am acum o splendoare de cameră. Cu priveliști minunate de ambele părți.
– Aha, asta explică totul.

Se prefăcu că pricepe, dar de fapt era descumpănit.

Din câte putuse zări camera învecinată – de pe fereastra închisă a balconului – nu era, nici pe departe micuță, ci exact cât a lui. Avusese grijă să rețină două camere cu acces, de aceeași mărime.

— Sper că ți-au dat o cameră liniștită, spuse ea:

Probabil că ai să lucrezi din zori și până în noapte. Asta-i rutina obișnuită, nu?

— În vacanță nu lucrez, spuse el.

— Dar conferințele? spuse ea. Vrei să spui că le-ai terminat și nu e nevoie să mai pui nimic la punct?

— Orice punere la punct o voi face pe podium, când vorbesc.

Era clar că dădea semne de obtuzitate. Dacă ar fi fost sfioasă ar fi luat-o drept o modestie firească, dar ea era atât de sigură pe sine, cu o asemenea sofisticare înăscută, încât presupunerea ei cum că el ar lucra până noaptea târziu, i se păru de-a dreptul ciudată. Nu știa dacă să i-o rețeze și s-o anunțe râzând: „Să știi că nu suport să mă plimb pe coridoarele hotelului în haină de casă”, când deodată, ea întinse mâna peste masă și i-o prinse pe a lui.

— Țsta e cel mai frumos lucru din toate, că-ți poi spune totul, absolut totul. Ca și cum ai fi fratele meu geamăn. Alții se gândesc la tine ca la Robert Scrivener, nu însă eu...

Căldura vocii ei îl înfiora. Câte promisiuni în glas.

Ce putere subtilă în strânsul mâinii. La urma urmelor, cine știe dacă avea atâta importanță că locuiau la etaje diferite? Prezenta separare putea să facă plimbarea de colo-colo mai apetisantă.

— Ce-palpitant este când ești atât de îndrăgostită!

Îi răspunse, strângându-i «șor mâna și gândindu-se care ar fi modul cel mai potrivit să se retragă de pe

— Terasă. Poate o plimbare pe lângă lac vreo zece minute

Și pe urmă...

— Totul s-a petrecut fulgerător, spuse ea, știi cum se întâmplă, probabil „că tu, cu atâta experiență ai trecut până acum prin asta de zeci de ori. Ți-aduci aminte cum ai făcut-o pe Davina din Madrigal să se ducă într-un restaurant și să piardă noțiunea timpului și a spațiului?

Și mie mi s-a întâmplat la fel. Cum l-am văzut pe Alberto ieșind din cabina de baie ieri, mi-am dat seama că m-am îndrăgostit ca o nebună...

Scrivener nu-și retrase mâna, dar simți că înțepenește.

— Alberto, repetă el.

— Da, Alberto, răspunse ea. Are nume de frizer, așa-i? De fapt e cabinierul de pe plaja Mirabelle și este cel mai frumos lucru posibil. Bronzat, un fel de divinitate solară. Ne-am privit o singură dată – și a fost suficient.

Râse și-i strânse din nou mâna.

— I-am spus că n-am prosop, continuă ea, așa că am intrat în vorbă, și pe urmă – știi, e și instructor de înot – a intrat cu mine în apă. Bineînțeles că eu înot ca un pește, dar m-am prefăcut că habar n-am, așa, ca să mă distrez; și față de ceilalți care nu știau să înoate, m-am remarcat imediat. Vai „Robert, nici nu pot să-ți spun cât de minunat a fost. Am stat toată ziua acolo „pe plajă, și azi la fel, și de fapt de-asta am și întârziat la masă. I-am povestit totul despre tine și a rămas atât de impresionat, încât s-a simțit chiar prost că s-ar putea să mă aștepți, și eu întârzii. I-am spus să nu-și facă probleme. Robert

Scrivener nu e un oarecare, i-am explicat eu. Este persoana cea mai intuitivă, și mai înțelegătoare din întreaga lume. De aceea este și atât de cunoscut.

Fata își retrase mâna ca să-și mai aprindă o țigară, iar, el simula că înghite restul de lichior care-i mai rămăsese în pahar. Orice s-ar întâmpla, ea nu trebuia să-i citească nimic pe chip sau în glas.

Fata încreți din nas când el îi aprinse țigara.

— Dar de obicei nu mă comport așa, îi spuse ea. Sunt foarte cuminte, foarte așezată. Asta a fost o excepție.

Cum îi spuneam și lui Alberto astă-seară: „Ce-o să mai râdă Robert de mine când am să-i povestesc ce s-a întâmplat”. Dar Alberto nu era prea convins. Credea că o să te simți jignit.

Fu rândul lui Scrivener să râdă. Râsul sună firesc, însă efortul investit îl costă, zece ani din viață.

— Jignit? spuse el. De ce naiba să mă simt jignit?

— Păi chiar așa? Pentru Robert e încă un dram de experiență în

plus, i-am spus eu lui Alberto. Nu, ceea ce este nemaipomenit pentru mine e că ai putut face posibilă această întâlnire. Uite-mă, sunt aici, în hotelul ăsta dumnezeiesc, mă distrez extraordinar și ție îți datorez totul.

Pe buzele lui Scrivener soseau fraze ironice. Reflecții amare de genul „Mă bucur că-ți sunt de folos”: sau „Mai poftiți și altă dată”, însă avu tăria să nu le rostească. Dacă ar fi arătat cea mai mică umbră de enervare, ar fi scăzut în ochii ei.

— Și o să-l întâlnesc și eu pe acest desăvârșit?

Întrebă el.

— Bineînțeles, spuse ea. Chiar i-am spus să fie la barul de lângă, gară la ora zece fix.

— De fapt s-a și făcut ora. Am căzut de acord că la gară e cel mai bine pentru că întotdeauna e lume multă și n-o să te recunoască nimeni. Știi, dacă s-ar afla că îngrijitorul de la cabine are o idilă pasionată cu una din vizitatoarele hotelului, frumosul meu Alberto ar putea să-și piardă slujba.

Și pe bună dreptate, se gândi Robert Scrivener. În locul primului șoc se instalase o mânie surdă, căreia nu-i putea da frâu liber. Inutilitatea, umilința serii care abia începuse îi umbreau acțiunea. O singură zeflema și era pierdut! O singură scăpare și integritatea lui de scriitor, avutul său despre care urma să vorbească aici, la Geneva, echilibrul înțelegerea, urmau să fie pătate pentru totdeauna.

— Dacă ești gata, mergem, spuse Scrivener, iar ea se

— Ridică imediat – nici măcar nu încercase să-și mascheze

— Nerăbdarea, măcar așa, din politețe – și o conduse de pe

— Terasă prin restaurant – o siluetă senzuală, răcoroasă și

— Nostimă într-o rochie fără bretele, pregătită pentru des

— Fătarea cabinierului, nicidecum a lui.

Lucrul cel mai groaznic era că nu exista nicio soluție.

Dacă ar fi invocat o oboseală bruscă, scuza lucrului, înDigestiatoate aceste eschivări ar fi însemnat o pierdere totală a prestigiului. Ceea ce îi provoca în primul rând neliniște era gândul la scrisorile pe care le așternuse săptămână de săptămână, scrisori adresate unei prietene, unei confidente căreia își deschisese sufletul.

— Să nu te superi dacă Alberto o să fie cam rușinos, spuse ea când ajunseseră pe strada umedă acum la lăsarea înserării, cu o molicieune de catifea. N-are decât douăzeci și doi de ani și nu se pricepe ce să-ți spună. Bineînțeles că vrea să vină și el mâine la conferință. Ne-am gândit să mergem împreună. E prima oară când întâlnește un scriitor vestit.

— Dar tu?

Replica țâșni de pe buzele lui asemeni glonțului din.

pușcă, dar ea era prea fericită, sau prea insensibilă pentru moment ca să-i sesizeze tonul.

— Uneori mă mai duc în Zürich, răspunse ea, dar de obicei sunt prea obosită seara ca să mai ies la distracție.

„Da, Probabil că vânzarea de ciorapi este o ocupație epuizantă”. Ce adecvat și incisiv se puteau numi lucrurile; mândria însă îl împiedică să rostească replica cu voce tare.

Ajunseră la un bar cu fațada stridentă pe strada de lângă gară, iar Annette Limoges, încrezătoare și veselă, își făcu loc printre grupurile de oameni care se distrau.

— Sper să nu fii recunoscut, spuse Annette, Ar fi cam neplăcut să ne strice seara vreun prăpădit de func

ționar și să te piseze cu întrebările.

Robert Scrivener simți că au fapt i-ar fi unica salvare. Ce n-ar fi dat să-și facă apariția în clipa aceea vreun membru al Societății Internaționale de Litere –, să-i atingă brațul reverențios vreun necunoscut oricât de oblu/, oricât de plicticos, să se apropie de el și să-i spună: „Dumneavoastră sunteți Robert Scrivener, nu? Am încercat să vă găsim la hotel, să vă rugăm să veniți să beți un pahar cu noi”.

Pe urmă, și numai atunci, după o asemenea solicitare fățișă, ar fi putut s-o privească pe Annette Limoges și să-i spună: „Draga mea, te rog să nu te superi. Du-te să-l găsești pe Alberto. Eu trebuie să mă alătur grupului de prieteni”. Atunci i-ar fi fost salvată mândria și i s-ar fi ridicat moralul care acum era la pământ. Totuși nu se întâmplă nimic, Annette îl duse într-un colț al barului unde, pe un scaun înalt stătea proțăpit un vlăjgan bronzat cu o hălăciugă de păr cârlionțat. Arătos, poate la prima vedere, dar ghiulul de pe degetul cel mic îl făcu

pe Scrivener să tresară. Iar Annette... Annette, care părea atât de integrată în atmosfera terasei hotelului Mirabelle, atât de plină de savoir faire; atât de apetisantă/nostimă foc, păru dintr-odată că pierde din distincție în ochii săi. Fâțâiala pe care o începu când îl zări pe Alberto – căci el trebuia să fie – era de-a dreptul... vulgară.

— Bună. iubiture, spuse ea – iar „iubiture” suna ca o jignire pentru Scrivener, o grosolănie – am venit.

Vreau să faci cunoștință cu dl. Robert Scrivener. %

Tânărul întinse mâna, iar Scrivener o atinse ca și cum ar fi fost ceva murdar.

— Mă bucur că vă cunosc, spuse Alberto, lăsându-se să alunece de pe scaun; pe urmă rămaseră toți trei acolo, în picioare, arborând niște zâmbete false, până când

Scrivener, gazdă, comandă un rând de băuturi.

Se așezară la o masă, iar bărbatul mai vârstnic care ceva mai devreme în acea seară fusese escorta mândră a fetei, centrul atenției altor bărbați cu priviri nesățioase, fu nevoit acum să joace rolul unchiului îngăduitor sau „mai rău, a celei de-a cincea roată la căruță. Sentimentul de inferioritate resimțit de Robert Scrivener era sporit de simțământul instinctiv că îngrijitorul de cabine era conștient de stânjeneala lui și se simțea și el prost. Dacă ar fi avut tupeu ar fi putut fi disprețuit, însă Alberto era tăcut pe cât era Annette Limoges de vorbăreată, „și-și ținea ochii fixați pe paharul de bere care, după toate aparențele, îi satisfăcea modestele dorințe; din când în

când își flutura genele lungi și se uita pieziș spre Scrivener cu o umbră de scuză.

Scriitorul știa – și tocmai acest lucru făcea să fie totul și mai degradant – că dacă Annette i-ar fi părăsit pentru câteva minute, ar fi putut să se întoarcă spre Alberto, să-i strecoare câteva mii de franci peste masă, iar cabinierul ar fi priceput totul din ochi. Pur și simplu ar fi dispărut.

Iar odată îndepărtat, fata i-ar fi revenit din nou lui

Scrivener. Cel mai cutremurător lucru era însă că dacă lucrurile s-ar fi petrecut ca atare, Scrivener era dispus să șteargă cu buretele

resentimentele din ultimele două zile, atât de mult îl fascina vânzătoarea din Zürich. Scrivener nu era chiar atât de orb, încât să-și închipuie că era la fel de atrăgător ca Alberto; totuși fata venise la Geneva să-l întâlnească pe el, era invitata lui, invitata

unei persoane de renume în lumea internațională a literaților, care fără îndoială putea dispune de adulara celor mai frumoase femei din lume. Dar oare chiar putea?

Aici era punctul lui nevralgic. Pretutindeni existau în clipa aceea bărbați care îndeplineau rolul de soți sau amanți» uneori plăteau pentru aceste privilegii, alteori favorurile însoțitoare erau oferite gratuit, dar oricum ar fi stat lucrurile, cel puțin relația era stabilită. Pe când

Robert Scrivener, cunoscut în întreaga lume pentru diagnosticarea desăvârșită a problemelor inimii omenești, era nevoit să vâneze o vânzătoare din Zürich care nu avusese nici măcar răbdarea să procedeze conform uzanțelor impuse de el.

— Știi ceva, Robert, spuse Annette, întrerupându-i șirul gândurilor, dacă mâine seară înainte de conferință n-ai nimic de făcut, putem să mergem toți trei la munte.

Ai putea chiar să închiriezi o mașină și să luăm cu noi

Mâncare. Sunt convinsă că ne dau hrană rece de la hotel.

Ciudat, dar chiar asta fusese și intenția lui Scrie-Vener, înainte de apariția cabinierului își imaginase o excursie cu mașina în munți sau o plimbare pe lac, după prânzul luat cu literații elvețieni...

— Din păcate, la prânz sunt ocupat, răspunse Scrivener.

— Ah, ce rău îmi pare, spuse Annette, dar cred că o să mergem fără tine. Alberto e liber după ora douăsprezece.

Strânse mâna cabinierului, așa cum o strânsese și pe a lui Scrivener la masa de pe terasă.

— Iubiture; spuse ea, vrei să mergem, nu? Robert ne aranjează o mașină și putem rămâne până când vine timpul de conferință. Pe urmă luăm toți trei masa împreună.

Alberto, înroșindu-se sub bronzul tenului, se uită cu o privire în care se citește scuzele.

— Poate dl. Scrivener are alte planuri, îndrăzni el.

— A, nu spuse Annette Limoges, așa-i că nu ai alte planuri, Robert?

Scriitorul simți o ușoară iritare la auzul repetat al numelui său de botez. Nicicând nu sunase mai plăcut numele de Scrivener; parcă n-avusese niciodată atâta demnitate, încercă să-și amintească când îi permisesese prima oară corespondentei sale din Zürich să-i spună

Robert, dar trecuseră multe luni și obiceiul se instalase pe nesimțite.

— N –, am niciun plan, spuse el, mă aflu la Geneva ca să țin două conferințe. Sunt la dispoziția oficialităților interesate.

— Păi atunci putem să punem la punct amănuntele dimineața, spuse Annette. Important e să ne simțim toți bine. Alberto n-a citit încă Taurus, nu-i așa Alberto, așa că nu știe pasajul acela minunat unde Mark își explică filosof ia lui asupra vieții – mâine o să-i cumpăr un volum și tu o să-i dai un autograf, da, Robert?

— Cu plăcere, spuse Scrivener și cu curtenia lui Sir

Philip Sidney, comandă încă o bere pentru cabinier. Seara

Interminabilă se derula pe ultimele momente. Barul se golea. Dacă soarta ar fi vrut, Scrivener și Annette Limoges ar fi fost de mult uniți într-o îmbrățișare prelungită și dumnezeiască în camera 21 sau 50 la hotelul Mirabelle.

— Am impresia că barmanul ar vrea să scape de

— Noi, spuse Scrivener.

Cei trei nedespărțiți se ridicară în picioare, Scrivener

— Achită nota de plată pentru ultimul rând de băuturi și porniră înapoi spre hotel; Annette stătea între scriitor și cabinier, ținându-i pe amândoi de braț.

— Uite asta numesc eu raiul pe pământ, spuse ea – să fii cu cei doi bărbați care înseamnă totul pentru tine în această lume.

Niciunul dintre însoțitori nu-i răspunse. Dacă pe capul lui Alberto se îngrămădiseră cărbuni încinși, Scrivener habar n-avea și nici-nu-i păsa. Gândurile lui erau îndreptate spre sine, iar în minte îi veni remarcă unui grăjdar irlandez pe seama unui cumpărător extaziat, proaspăt intrat în posesia unui cal imposibil de călărit:

„Cât de ușor ești de mulțumit, încredere!”

Annette se opri pe treptele de la Mirabelle. Dădu drumul brațului lui Scrivener, nu însă și al lui Alberto.

— Mă duc să mă plimb cu Alberto până la capătul promenadei, spuse ea, iar Scrivener o văzu privind spre pontoanele care mărgineau lacul și unde se afla un șir de cabine întunecate, discrete și liniștite și de la care îngrijitorul probabil că avea cheia.

— Atunci eu vă spun la amândoi noapte bună, rosti Scrivener.

Annette Limoges îl îmbrățișă într-un zâmbet.

— A fost o seară minunată, spuse ea, nici nu știu cum aș putea să-ți mulțumesc.

„Nici eu”, se gândi Scrivener. Ridică mâna ca rămas bun, pe jumătate binevoitor, pe jumătate ca un fascist, le întoarse spatele și intră în hotelul Mirabelle, unde un liftier adormit îl conduse până la etajul doi, camera 27.

Patul era desfăcut, pijamaua întinsă pe cuvertură. Ce cameră curată, intimă și virgină! Costumul pe care-l dezbrăcase atârna în garderob, notițele pentru conferință erau adunate teanc pe masă. Aprinse veioza de pe noptieră și văzu pe ceasul de voiaj că se făcuse două fără un sfert.

Traversă camera spre fereastră și cu un gest hotărât închise draperiile. Ridică volumul Turgheniev în colecția

Penguin pe care-l citise în avion și-l puse pe pernă, împreună cu ochelarii. Apoi se dezbracă tacticos.

Scrivener n-o mai văzu pe Annette Limoges până târziu a doua zi dimineată. Îi telefonă în cameră la ora zece, iar vocea somnoroasă, care îi răspunse era prea încâlcită, prea anesteziată de plăcerile nopții anterioare ca să se facă înțeleasă, închise brusc după ce-i spuse că o va suna iar la ora unsprezece. Procedă ca atare, după ce se îmbăiase și se îmbrăcase, luase micul dejun și făcuse o scurtă plimbare. De data asta nu răspunse nimeni iar, centralista își dădu cu părerea că probabil locatara de la camera 50 se afla în baie. Scrivener urma să fie luat de literatul elvețian la prânz, prin urmare cu cinci minute înainte de ora fixată, coborî să aștepte în holul hotelului

La ora douăsprezece fără trei minute fix. Annette Limoges ieși

din lift. Îmbrăcată în pantalonii reiați, sandale și bluza verde. Arăta ca o piersică pârguită, care tocmai fusese culeasă, din păcate nu de Scrivener.

— Am aranjat totul, spuse ea zâmbind fericită, am comandat mașina, îl iau pe Alberto la 12, 30.

Când vorbea, un bărbat solid, în costum cenușiu, cu o pălărie Eden Intră în hotel. Se îndreptă greoi spre Scrivener.

— Domnul Robert Scrivener? Întrebă el, cu accent elvețian-german și maniere afabile, îmi face plăcere să mă prezint, Fritz Lieber, secretarul Societății-Internaționale de Litere. Bine ați venit la Geneva.

— Vă mulțumesc, spuse Scrivener, și după o clipă de ezitare, dumneaei este domnișoara Limoges.

Bărbatul solid se înclină”.

— Păcat, Herr Lieber, că-l luați pe domnul Scrivener la o masă solemnă, anunță veselă Annette, aranjasem – o zi la munte.

Herr Lieber, nedumerit, se întoarse spre scriitor pentru a primi confirmare.

— Sper că nu e vreo neînțelegere la mijloc, începu’ el, iar Scrivener, jenat, dădu din mână.

— Nu, nu – bineînțeles că nu., prânzul acesta a fost aranjat cu două săptămâni înainte.

Însoțitorul literat, temător ca nu cumva Societatea

Internațională de Litere să fie bănuită de neospitalitate, murmură ceva despre oricare prieten al unui oaspete de onoare ca fiind binevenit la masă. Robert Scrivener, zărind în ochii lui Annette o clipă de ezitare, interveni prompt. Simțea că o asemenea invitație avea să-l includă și pe cabinier.

— „Domnișoara Limoges are deja alte aranjamente, spuse el, și se întoarse spre Annette, adresându-i-se – ne vedem când mă întorc. Dacă ajungi înaintea mea, lasă-mi un bilet la recepție.

Cu inima cât un purice ca ei să nu-i vină ideea să sugereze o modificare de planuri în care-l includea și pe

Alberto, se sili să zâmbească voios spre reprezentantul Societății Internaționale, adăugând:

— Mergeți?

În timp ce se urcau în mașina care îi aștepta. Scrivener zări în depărtare muntele, piscurile cu cușmele de zăpadă în ciuda verii și gândul îi zbură la ceea ce s-ar fi putut întâmpla pe un platou scăldat în soare, sau poate lângă un pâraiaș rece ca gheața, în locul prânzului oficial din restaurantul sufocant al unui hotel rival. Bineînțeles, era oaspete de onoare, dar vânzătoarea din Zürich și Alberto de pe plaja Genevei se vor înfrupta, pe cheltuiala lui, din deliciile mai deosebite ale după-amiezii.

— Regret nespus, începu Herr Lieber, că nu mi-ați spus că vor fi și alte persoane în grup. Ar fi fost foarte simplu să extind invitația – domnișoara... spuneți, nepoata dumneavoastră...?

— E doar o cunoștință, răspunse Scrivener cu răceală.

— Vă rog să mă iertați. Mademoiselle Limoges va avea precis nevoie de bilete pentru conferința de astă-seară; mai doriți și pentru altcineva?

— Cred că Mademoiselle Limoges a și luat bilete, spuse Scrivener.

— Bun. Excelent. După conferință va fi o mică recepție, bineînțeles, domnule Scrivener, trebuie să-mi cer scuze pentru anumite greutăți care au survenit, n-am reușit să vă anunț la timp pentru că o mulțime de lume este plecată în concediu și au fost și alți. Factori care nu-mi stau în putere și n-am reușit să vindem multe bilete pentru cea de a doua conferință pe care ați avut amabilitatea să ne-o sugerați. Pentru prima avem sala plină, a doua însă...

Se întrerupse, îmbujorat din cauza jenei, clipind des îndărătul ochelarilor.

— Înțeleg, spuse Scrivener. Ați dori să suspendăm a doua conferință?

— Asta hotărâți dumneavoastră, bineînțeles, replică imediat Herr Lieber. S-ar putea să fie sala aproape goală și n-ar fi prea plăcut, domnule Scrivener, ați pierdut timp prețios.

— Suspendați-o, bineînțeles, răspunse Scrivener, și fu conștient de expresia de ușurare de pe chipul însoțitorului.

Ajunseră la hotel și în câteva clipe deveni centrul atenției unui

grup de femei și bărbați, vreo douăzeci și cinci, la număr, cărora le fu prezentat pe rând înainte de a intra în restaurant și a se îndrepta spre o masă lungă, aranjată în capătul sălii, pe care tronau steagurile mai multor națiuni.

În general, lui Robert Scrivener îi făcea plăcere să discute meritele romanelor sale cu străinii. Pasajele mai reușite din Madrigal, filosofia din Taurus, chiar și tema, posibil desuetă, din prima sa carte de succes Soarta surăde celor bravi; aceste discuții stabileau de obicei o legătură între el și cititorii săi mai puțin înzestrați.

Astăzi, fără să-și dea seama de ce, subiectul i se părea răsuflat. Ce rost avea să se arate recunoscător cucoanei cu pince-nez din dreapta lui pentru că fusese în stare să citeze un paragraf întreg din Iason fără nici cea mai mică ezitare, și la ce-i slujea să știe că domnul erudit din stânga îi citise Taurus de douăsprezece ori și se oferise să conferențieze pe marginea lui, iarna viitoare, la universitatea din Basel, după ce îi ceruse lui Scrivener permisiunea; Se auzi cum răspunde curtenitor la fiecare gest de curtoazie, platitudine la platitudine, dădu gata conștiincios fiecare fel de mâncare, savuroasă dar grea, fără însă ca mintea sau inima să fie implicate în ceea ce făcea. Oare pe ce creastă albăstruie, ninsă, se însorea trupul seducător al lui Annette Limoges, alături de bronzatul Alberto? Ce fragi de munte culegeau cu gura, ce zăpadă topită, ce sărutări?

— Da, bineînțeles, răspunse el gazdei din stânga, de noi, scriitorii, depinde să ducem bătălia împotriva banalului, acolo unde dăm peste el, să ne luptăm continuu cu filistinii care ne-ar târî pe toți în jos, spre nivelul lor de mediocritate. Sper ca astă-seară, în conferința mea, să ating chiar acest subiect.

Scutură din cap în clipa în care chelnerul oferi o a doua porție de friptură de porc – ciudată alegere pentru un prânz de iunie – și-și plecă urechea spre vecinul din stânga, care declara că cinematograful distrusese valorile lumii apusene.

— Chiar și aici, la Geneva, spuse el, unde ne mândrim că s-au adunat cele mai bune minți ale Europei, cea de a doua conferință a dumneavoastră, domnule Scrivener, trebuie să „fie suspendată din lipsa cererii de bilete. Și totuși, doar la două străzi mai departe,

oamenii se îmbulzesc să vadă o prostie de la Hollywood. Eu numesc asta o crimă contra intelectului. Nu am alt cuvânt.

— Într-adevăr, e cuvântul potrivit, consimți Scrivener, și, trăgând cu coada ochiului spre ceasul de la mână, văzu că limbile arătau deja două și jumătate, iar masa începuse de la 12, 30. Nu scăpă de gazdele sale până după cinci.

După ce se termină prânzul, fu nevoit să viziteze sediul

Societății Internaționale de Litere și să examineze expoziția de manuscrise aflată în posesia lor, de obicei ținută sub geam, astăzi însă, în onoarea lui, etalată pe o masă. Erau și portrete ale altor membri vestiți ai Societății, care din păcate nu erau prezenți pentru a-l întâmpina pe

Scrivener, însă scrisorile în care-și exprimau regretul fură citite toate până la ultima. La ora patru se servi ceaiul, înainte ca prânzul să fi fost dat uitării sau digerat, iar odată cu el, sosi încă un rând oficial de noi veniți, care nu fuseseră socotiți suficient de importanți pentru a lua prânzul cu el; cu toate acestea, fiecare dintre ei. Se arătă nerăbdător să dea mâna cu Robert Scrivener. Se făcuse aproape 5, 30 când, atenționat că nu-i mai rămăsese. dec. Îț un răgaz de două ore până la conferința programată pentru

— Ora 7, 30, scriitorul se întoarse la Hotelul Mirabelle.

Primul lucru pe care-l observă când ceru cheia, a fost că aceasta dispăruse. I se spuse că Mademoiselle Limoges:

O ceruse cu vreo jumătate de oră înainte; întrucât nu o adusese înapoi, probabil că dumneaei se afla tot acolo.

Scrivener chemă liftul și străbătu coridorul în grabă spre camera lui, Annette stătea pe balcon; își schimbase pantalonii într-un șort minuscul și ispititor. Niște ochelari mari și negri o protejau contra soarelui.

— Bună, spuse ea. când Scrivener intră, în cameră, am avut o zi splendidă. Alberto a plecat adineauri, dar vine imediat.

În camera lui ordonată se vedeau limpede urmele unei invadări recente. Pe pat era aruncat un pulover.

Pe jos o tavă cu băuturi. Cărțile erau mișcate de la locul lor. Și mai neplăcut, pe podeaua de la baie. zăcea un prosop ud.

— Trăiam cu impresia că v-ați dus la munte? spuse el, prea șocat ca să mai protesteze împotriva acestei violări a încăperii sale.

— N-am mai fost, răspunse Annette. Am luat masa în afara-Genevei și pe urmă pentru că era prea cald, ne-am hotărât că e mai bine să mergem la baie. Ne-am dus cu mașina într-un loc superb pe care-l știe Alberto, cam la cincisprezece mile depărtare pe lac. Pe urmă am venit aici. Nu puteam să-l invit la mine în cameră, ar fi fost nepotrivit, dar știam că n-ai să te superi dacă o să venim la tine. Alberto s-a spălat și acum s-a dus să se schimbe pentru conferință.

Își scoase ochelarii negri și-i zâmbi.

— Am avut impresia că n-ai de gând să-ți inviți prietenul în hotel ca să nu-l bagi în bucluc cu conducerea»
spuse Scrivener.

— A, dacă ar fi venit la mine în cameră, bineînțeles, răspunse Annette. Nu i-aș fi propus niciodată una ca asta.

Dar după cum cred că-ți închipui, domnul Robert Scrivener nu poate să facă nimic rău. Peste tot în hol să ni afișe cu conferința ta. Alberto și cu mine murim de nerăbdare să te ascultăm.

Moare de nerăbdare, remarcă Scrivener pentru sine, încât n-a fost în stare nici măcar să ridice prosopul de baie și să-l atârne în cui să se usuce. Mai purta încă urme de labe ude. Iar săpunul, bucata de săpun pe care elo

— Adusese de la Londra, zăcea în cadă – ieșea pe jumătate consumată din țeava de scurgere. Scrivener simți că era în stare să sugrume pe cineva. Furia i se ridica în gât, aproape sufocându-l. Plecă de lângă baie și ieși pe balcon;

rămase cu ochii pe Annette Limoges care era ocupată să-și dea pe unghii cu un lac cărămiziu aprins.

— Știi ceva – spuse ea., înmuind pensula în sticlă cu oțet mirositoare, ce-ai zice să mergem toți trei la dans după ce se termină conferința? Mi-a spus Alberto că de partea cealaltă a lacului e un local minunat unde se mănâncă și se dansează în aer liber și unde poți să admiri proiectoarele și arteziana.

— Vezi că ai vărsat niște oțet pe balcon, spuse Scrivener.

— Zău? Nu-i nimic, o să șteargă femme-de-chambre.

Ei, ce zici de ideea mea? Nu ți-ar strica puțină veselie după atâta concentrare cu conferința?

— Concentrare! repetă Scrivener.

„Concentrare....!” Râsul care-i scăpă avea o notă isterică.

Annette Limoges ridică privirea spre el, surprinsă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Ai vreo problemă?

Chiar și acum, se gândi, chiar acum, dacă i-ar face vânt cabinierului, ar putea să-și depășească furia, să-i treacă cu vederea îngâmfarea și obraznicia ei de neîndurat, să-și înghită, jignirea și să fie gata să continue de unde abandonaseră atât de dezastruos.

— Sper că nu ești nervos? întrebă Annette. Te asigur că n-ai de ce. Oricum n-o să te audă decât cei din primele șase rânduri. Acustica e mizerabilă, zice Alberto. Cunoaște pe cineva care face curat în sala de conferințe.

Robert Scrivener își încleșta pumnii. Avea impresia că i se dădeau două alternative. Una era s-o ucidă pe loc.

Cealaltă s-o înșface de pe balcon și s-o târască, până la pat. Îi lipsea curajul și pentru una și pentru cealaltă.

Cea de-a treia alternativă, oricât de mizerabilă, era singura cale pe care mai putea s-o folosească, îi întoarce spatele, intră în baie, trânti ușa și o încuie. Peste o clipă o auzi ciocănind. Se făcu că nu observă și deschise ambele robinete. Pe urmă rămase cu brațele încrucișate până când sunetul unei uși în depărtare îl anunță că plecase. Scrivener începu atunci să se pregătească de conferință.

Punctual la secundă, la – ora șapte fix, gazda sa sosi la hotel să-l ia. Revărsându-se de sub cămașa scrobită ca un porumbel înfoiat, Herr Lieber își exprimă din nou scuzele pentru nevoia de a amâna conferința de a doua zi, dând vina ca și vecinul de la masă pe atracția cinematografului asupra virtualei audiențe.

— Stau cu sutele la coadă ca să vadă filmul de vizavi, remarcă el, nevastă-mea și fiică-mea l-au văzut de două ori. Eu unul nu mă duc niciodată la cinema. Înțelegeți că atunci când am stabilit conferința dvs., n-am știut ce va rula la Élysée.

Și dacă ar fi știut, se întrebă Scrivener. i-ar fi scris oare să contramandeze prima conferință cum făcuseră cu cea de a doua? Așa

cum stăteau lucrurile, dizertația lui era compromisă. Fusese nevoit să abandoneze cele două idei la care lucrase până să plece din Londra – tema purității esențiale a poetului și semnificația lui cosmică de contrapunct a îndatorării romancierului față de omenire, mai bine spus cele două conferințe, plănuite să prezinte o imagine unitară trebuiau să fie restrânse într-o singură sinteză care să mulțumească și să informeze în același timp pe auditorii săi. Operația i se părea imposibilă.

Robert Scrivener stătea pe podium, ascultând prezentarea propriei persoane de către președintele Societății Internaționale de Litere și privea șirurile de chipuri serioase, cu sentimentul că tot ceea ce lucrase până acum fusese zadarnic. Soarta surâde celor bravi, Madrigal, Taurus.

Iason, toate laudate în acea clipă de președintele Societății și probabil cunoscute publicului din sală, fuseseră reduse la zero din cauza unei succesiuni de evenimente pe care nu putuse să le stăpânească. Călătoria la Geneva începuse prost și chiar acum, când ar fi trebuit să adune firele răvășite ale prelegerii, o parte din procesele sale mentale se îndeletniceau cu alcătuirea unei telegrame pentru Judith, în care o anunța că până la urmă se va întoarce la Londra a doua zi. Căci ce rost mai avea să închirieze o mașină ca să străbată valea Bonului, dacă mult așteptata însoțitoare nu merita acest efort.

— Avem așadar plăcerea de a vi-l prezenta pe vestitul romancier, poet și critic, domnul Robert Scrivener.

Președintele Societății se înclină spre el, iar Scrivener se ridică în picioare.

Numai integritatea, se gândise el după aceea, integritatea și experiența îl ajutaseră să iasă cu fața curată.

Tăcerea apreciativă a asistenței, întreruptă numai ocazional de tusea celor care ar fi trebuit să rămână la sanatoriu, și aplauzele generoase de la sfârșit, urmate de un zumzet de conversație și felicitările confrăților de la

Societate, aflați și ei pe podium, aceste omagii îi dovediră că reușise. Era, totuși, epuizat. Se istovise în numele literaturii. Nu stătuse acolo timp de șaptezeci de minute, cât durase prelegerea, pentru

propria sa glorie, ci pentru a așeza pe pedestalul adevărat, departe de atingerea celor vulgari și de rând, prostituției artei, vasul sacru pe care îndrăzne să-l numească Muza sa. Cei inferiori n-aveau drept să-l pângărească. esența rămânea veșnic neatinsă în mâinile lui și ale altora ca el.

Gata să leșine din cauza elocinței de care dăduse dovadă, Scrivener se lăsă condus în camera din spatele podiumului, unde i se oferiră sandviciuri cu carne de pui și șampanie dulce, își dădu seama că asta reprezenta apogeul ospitalității care începuse pentru el la 12, 30. După ce-și răcori îndeajuns gâtul uscat, după ceva termina de strâns mâinile care i se întindeau, era un om liber, fără să aibă la dispoziție nici măcar o mașină sau pe Herr

Lieber. Iar gândul îl umplea de recunoștință. Dacă manifestările internaționale de bunăvoință ar fi continuat, l-ar fi dat gata. Așadar se pregăti să-și ia rămas bun, pretextând că urma să ia o masă târzie cu niște prieteni care îl așteptau chiar acum la hotelul Mirabelle. Tocmai când era pe punctul de a pleca, Herr Lieber îi puse în mână un –, bilețel; Scrivener recunoscuse caligrafia lui Annette

Limoges și vârî bilețelul în buzunar. O ultimă strângere de mâini și reuși să scape de Societatea Internațională de

Litere.

Când ieși pe stradă fu întâmpinat de o ploaie deasă.

una din acele furtuni cu descărcări electrice, deprimante, care planează peste munții Jura și până la urmă izbucnesc deasupra lacului Geneva; ploaia se pornise fără îndoială în timpul prelegerii sale. Ceea ce vedea era finalul, iar prin jur, nici urmă de taxiuri. Rămase o clipă pe loc uitându-se când la dreapta, când la stânga; pe urmă își aminti de bilețel – „Scumpule Robert”, cât, „ai fost de minunat... Alberto este de-a dreptul copleșit, Am ieșit mai devreme, ca să nu ne calce lumea în picioare. Bănuiesc că vei lua masa cu Societatea și nu te întorci la hotel până după miezul nopții, așa că te anunț că-l duc pe Alberto la tine în cameră și o să luăm acolo masa, pentru că – amândoi suntem prea obosiți ca să mai mergem la dans.

Aștept cu nerăbdare să te văd mai târziu și încă o dată felicitări, te iubesc dulce, Annette. P.S. Ar fi bine să bați la ușă înainte de a intra!"

Robert Scrivener mototoli bilețelul în pumn și-l aruncă într-un canal din apropiere. Pe urmă, își ridică gulerul și se grăbi în josul străzii să găsească un taxi. Dar și dacă ar găsi unul, se gândea unde să se ducă. Annette și Alberto făceau ce poșteau din camera 27. Cu capul plecat ca să se ferească de ploaie fu nevoit să se oprească din cauza unei aglomerații de oameni. Și ei căutau taxiuri. Privind în jur, își dădu seama că fără să se uite pe unde merge, se trezise înghesuit într-o coadă la cinema, iar acurm, incapabil să o depășească sau să se rupă de ea, era obligat să înainteze cu toată turma spre sală. Singurul, avantaj pe care-l avea acest mod de înaintare era că nu-l mai bătea ploaia, încet dar, sigur, era purtat spre casa de

— Bilete. Inutil să mai amintim că n-avea nici cea, mai mică dorință să vadă un film; era însă mai simplu să se lase

— Învoia împrejurărilor. Și mai presus de toate își dorea să stea jos și să se relaxeze.

Scrivener scotoci în buzunar după mărunțiș și când trecu prin fața casei de bilete schimbă cele câteva sute **d** franci pe o hârtiuță. Din nou fu împins și împleticindu-se în întuneric, printre picioare străine, care păreau întinse intenționat în calea lui „orbit de o lanternă aprinsă chiar în ochii lui, bâjbâi până la un loc modest care corespundea numărului de „pe bilet. Filmul, care o fi fost acela, începuse. Cai în galop se fugăreau pe toată lățimea ecranului.

Coloana sonoră suspina în acorduri muzicale. Robert Scrivener se simțea extrem de obosit. Șampania îi amortise

— Pentru moment nervii încordați, și o autocompătimire amară un nostalgic a quoi bon1, îi reduceră starea de spirit la resemnare.

Se lăsă pe spate în locul său ieftin, cu spetează tare;

se chirci și ridică ochii spre ecran, în ceafă cu respirația spectatorului din spate, „încetul cu încetul firul povestirii începu să capete – contur. Personajul principal era un

— Bărbat între două vârste a cărui viață fusese chinuitoare și care într-o clipă de nebunie, când se îmbătase, își ucisese nevasta. Pe urmăse îndrăgostise de fiica lui vitregă. Scrivener urmărea deznodământul, iar personajul principal, care ar fi putut să fie chiar el însuși, rățăcea pe preeria nesfârșită, părăsit, nu numai de fiica vitregă,

dar și de cai; simți că-l cuprinde o senzație groaznică de disperare, în ochi îi năvăliră lacrimile care porniră să

<notă>

1. La ce bun (fr.).

se rostogolească încet pe obraji. Omul acela nefericit era el însuși. Fiica vitregă-era Annette Limoges, iar caii, caii pe care bărbatul îi călărise cu atâta încredere și dârzenie la începutul povestirii și care acum fugeau din calea lui „împrăștiindu-se în tropot de copite pe preeria sălbatică, acești cai simbolizau pentru Scrivener lucrările pe care le scrisese și care acum erau pierdute pentru el, pierdute din anii vieții sale searbăde și fără noimă.

Stătea în cinematograful ieftin și plângea. Nu-l interesa nici trecutul, nici viitorul. Gândul zborului înapoi la

Londra „reluarea biografiei lui Swedenborg i se păreau odioase, își scoase batista și-și suflă nasul, la fel ca și cei din jur, în vreme ce pe ecran „apăru cuvântul „Sfârșit”.

Abia atunci, citind titlurile care se repetau pe pânză, își dădu seama că ceea ce văzuse și-l impresionase într-atât nu era altceva decât adaptarea unui roman de succes pe care-l disprețuisese din tot sufletul, maculatura aceea infectă scrisă cu vreun an în urmă de un confrate la a cărui nuntă participase nu de mult. Robert Scrivener își puse la loc batista, se ridică în picioare și se strecură prin gloata care se îmbulzea afară din sală, pe străzile umede ale Genevei. Paharul se umpluse.

<titlu>ESCORTA

Vă aSIGUR Că VASUL RAvenswing e un vas ca oricare.

Are între șase și șapte mii de tone, a fost construit în 1926 și aparține liniei maritime

Condor, portul de înregistrare Hull. Dacă vreți, puteți să-l găsiți înscris și în Lloyd's. Nu se deosebește cu nimic de sutele de alte cargoboturi de același tonaj. Trei ani cât am lucrat pe el, a străbătut aceeași rută și aceleași ape; și înainte, tot asta făcuse. Fără îndoială că va continua la fel ani de-a rândul și până la urmă își va sfârși pașnic zilele, înnămolit la țarm ca și predecesorul lui, bătrânul Gulls' Wing; cu excepția cazului în care n-o să-l prindă vreun submarin german.

Odată le-am scăpat din gheare, însă a doua oară s-ar putea să nu mai avem escortă. Poate ar fi mai bine să vă explic că eu nu sunt un tip căruia îi place să inventeze.

Mă numesc William Blunt și am o reputație bună. Nu m-am ocupat în viața mea de prostii și nici nu dau importanță superstițiilor. Tatăl meu a fost preot nonconformist și poate că asta e unul din motive. Vă dau amănunte ca să vă dovedesc că nu spun minciuni și că, de fapt, puteți să întrebați pe oricine din Hull. Și acum că m-am prezentat și pe mine și vasul, să-mi continui povestea.

Ne întorceam acasă dintr-un port scandinav pe la începutul toamnei. Nu vă dau numele portului – s-ar putea să mi-l taie-cenzura – dar de la începutul războiului am făcut până acum drumul dus-întors de trei ori.

În acele 7 zile de început nu se introdusese sistemul convoiului, iar tensiunea resimțită de mine și de căpitan era serioasă. N-aș vrea să credeți că suntem neserioși, noi sau echipajul, dar în vreme de război Marea Nordului nu e chiar pernă de puf și cu asta am spus tot.

Când am ieșit din port în acea după-amiază de octombrie, nu mă lăsa în pace gândul că drumul până acasă era al naibii de lung, și nu prea m-a apucat veselia când pilotul nostru scandinav, un tip mărunțel, ne-a anunțat rânjind că un vas Grimsby, care avea un avans de șase ore fusese scufundat fără avertisment. Guvernul nazist cică ar fi anunțat la radio, zicea el, că Marea Nordului poate să fie numită Oceanul German, iar Flota Britanică nu putea să miște un deget. Ce-i păsa pilotului? Nu venea cu noi. Ne-a făcut vesel cu mâna când a coborât de pe vas și nu, peste mult timp a rămas ca un punct negru în barca lui care se legăna la intrarea portului în vreme ce noi ne îndreptam spre larg.

Să tot fi fost trei după-amiaza, marea era liniștită și cenușie, și mi-aduc aminte că n-aveam cum să nu observăm un periscop: cel puțin până la scăderea barometrului, aveam vreme calmă, fără vânt. Oricum, nu era bine pentru nervi să-ți închipui ceea ce n-avea cum să se întâmple și chiar i-am tăiat – o direct mașinistului șef când a început să vorbească despre pericolul submarinelor și de ce dracu' Amiralitatea nu lua nicio măsură?

— Treaba ta este să ții bătrânul Ravenswing sub presiune ca să

ajungem cu bine acasă, așa-i? i-am spus.

Dacă Winston Churchill are nevoie de sfatul tău, o să te cheme la el.

N-a mai avut ce să zică și eu mi-am aprins pipa și am urcat pe punte ca să preiau comanda de la căpitan.

Nu-mi stă în obicei să trec pe lângă oameni fără să-i observ și categoric n-am sesizat nimic deosebit la căpitan.

Niciodată nu fusese un tip prea vorbăreț. Faptul că a coborât imediat la el în cabină nu spune nimic. Știam că dacă s-ar fi petrecut ceva neobișnuit oricând aveam de unde să-l iau.

După lăsarea nopții s-a făcut foarte frig, iar mai târziu, a început să cadă o ploaie deasă: Vasul a prins să se legene ușor când a intrat în valuri – lungi. Cerul era acoperit de ploaie și nu era nici urmă de stele, în apele nordului nopțile de toamnă sunt întotdeauna întunecate, bineînțeles, însă noaptea aceea era ca smoala. Prea mică era șansa să zărim vreun periscop, mi-a trecut mie prin minte și se putea prea bine să nu ne dăm seama decât în clipa în care am fi simțit șocul exploziei. Cineva spusese mai deunăzi că submarinele transportau un nou tip de torpilă, supraîncărcată ceea ce explica de ce vasele atacate se scufundau atât de rapid.

Ravenswing s-ar fi scufundat în trei-patru minute dacă ar fi fost izbit la centru și probabil că nici nu am fi apucat să zărim cine ne-a lovit. Submarinul s-ar fi topit în beznă; nici că s-ar fi sinchisit să mai culeagă supraviețuitorii. De fapt și să fi vrut, tot nu i-ar fi văzut în întunericul acela. M-am uitat la individul de la cârmă; era un galez de statură mică din Cardiff. și avea obiceiul să-și sugă dinții falși și să-i împingă înapoi la fiecare câteva minute. Aveam amândoi cam aceleași șanse, cum stăteam unul lângă altul pe punte. Atunci m-am întors, și l-am văzut pe căpitan la intrarea în cabină. Se ținea de bară să nu cadă și era congestionat la față; respira greu.

— S-a întâmplat ceva? am spus eu.

— Am o durere oribilă într-o parte, oftă el. M-a apucat ieri, dar am crezut că e un junghi. Și acum nu mă mai lasă. Ai o aspirină?

Aspirină pe naiba! m-am gândit eu. Dacă n-are apendicită acută, pun capul jos. Am mai văzut pe unul tot așa; l-au dus la spital și l-au

operat în mai puțin de două ore. I-au scos un apendice umflat, mare cât pumnul.

— Aveți un termometru? I-am întrebat pe căpitan

— Da, mi-a răspuns. Dar ce naiba să fac cu el?

N-am temperatură. Am un junghi și atât. Îmi trebuie o aspirină.

I-am luat temperatura. Avea. Sudoarea îi curgea șiroaie pe frunte. I-am pus mâna pe stomacera tare ca piatra; Pe urmă l-am pus să bea o jumătate de pahar de rachiu. E foarte posibil ca ceea ce i-am dat eu să fi fost cel mai nepotrivit lucru pentru apendicită, însă când te afli la sute de mile depărtare de un chirurg, în mijlocul Mării

Nordului, în vreme de război, nu mai stai la îndoială.

Rachiul i-a amortit puțin durerea și asta conta. Oricare ar fi fost rezultatul pentru căpitan, pentru mine era unul singur. Preluasem comanda vasului și responsabilitatea de a-l duce acasă prin apele care colcăiau de submarine. Eu, William Blunt, trebuia neapărat s-o scot la capăt.

Era un frig cumplit. Nu îmi mai simțeam de mult nici mâinile, nici picioarele. Persista doar o durere surdă în locurile unde ar fi trebuit să se găsească mâinile și picioarele. Efectul însă era ciudat de impersonal. Parcă durerea aparținea altcuiva, chiar căpitanului care zăcea bolnav la el în cabină, gemând neajutorat în pat, așa cum îl lăsasem în urmă cu vreo patruzeci și opt de ore. De el nu răspundeam; n-aveam ce să-i fac. Stewardul îl oblojea cu aspirină și rachiu; mi-aduc aminte că la un moment dat chiar mi-a trecut prin cap cum de nu dăduse ortul popii.

— Ar trebui să te culci. N-ai să rezisti altfel. De ce nu te duci să te culci puțin?

Să mă culc? Păi, aici era necazul. Ce altceva făceam în clipa aceea, bălăbănindu-mi picioarele, între uitare și realitate, având tot vasul pe umeri, și acum, și vocea asta din stânga mea care mă readuse în simțiri! Era Carter, ofițerul secund. Avea chipul tras și neliniștit.

— Dacă te îmbolnăvești? întrebă el. Eu ce mă fac?

De ce nu te gândești la mine?

I-am spus să se ducă dracului și am început să bat din picioare de-a lungul punții ca să-mi pun sângele în mișcare și ca să nu-l las pe

Carter să vadă că aproape mă biruise somnul.

— Ai impresia că m-a ținut altceva treaz patruzeci și

Opt de ore în afara gândului la tine? Mai știi când ai lăsat ultima oară la Hull parâma s-o ia frumușel în derivă, iar remorcherul era alături? Adu-mi o ceașcă de ceai și un sandvici și tacă-ți gura aia păcătoasă!

Probabil că vorbele mele i-au luat o piatră de pe inimă pentru că îmi rânji și o zbughi pe scări în jos ca un titirez. Am rămas pe punte cu ochii ațintiți în față, cercetând orizontul parcă pentru a suta mia oară și nevăzând altceva decât același chip inexpressiv al mării, cenușie ca gresia și nemișcată. Spre apus erau câduri de nori grei, încărcăți de ceață sau ploaie, însă se adunau lent fără să fie mânați de vânt; dar barometrul nu indica nimic;

aerul avea un anumit miros care prevestea pâcla. Mi-am înghițit ceaiul și sandviciul; mă căutam prin buzunare după chibrituri când s-a întâmplat lucrul pentru care mă pregătisem cu bună știință de când se îmbolnăvisе căpitanul, cu patruzeci și opt de ore în urmă.

— Obiect la babord. Distanță trei sferturi de milă până la o milă. Seamănă cu un periscop.

Cuvintele soseau din punctul de observație de pe teugă, aruncate înapoi spre echipajul de cart pe comandă.

Când am apucat binoclul, am zărit chipurile oamenilor înșirați la bordul vasului, în mod ciudat cu toții în aceeași atitudine, pe jumătate curioși, pe jumătate îndârjiți.

Da. Era acolo. Nu încăpea nicio îndoială. Un fir cenușiu, ca o sârmă sub prora noastră, lăsând în urmă un siaj îngust asemănător-cu o panglică zimțată. L-am simțit din nou pe

Carter lângă mine, încordat, alert; am văzut că-i tremurau ușor mâinile când și-a ridicat și el binoclul la ochi. Am ordonat schimbarea necesară cursului și m-am uitat din nou prin binoclu. Periscopul era acum exact în față și, preț de câteva minute, panglica îngustă și-a văzut de

Drum, nepăsătoare la manevra noastră; pe urmă, exact
De ce mă temeam, submarinul și-a schimbat cursul, ca și
Noi, și periscopul a fost fixat spre noi, de data asta, spre

Tribord.

— Ne-a văzut, spuse Carter.

— Da, am răspuns.

Și-a ridicat spre mine ochii căprui, neliniștiți, ca ai unui pui de prepelicar. Am virat din nou și am mărit viteza, de data asta îndreptând pupa spre firul cenușiu, astfel că pentru o clipă se părea că distanța dintre noi se va mări și-l vom lăsa în urma noastră, însă rapid și neînduplecat giră și el un cart și ceva de vânt. Carter începu să înjure de mama focului, încercând să-și alunge teama prin zădărnicia cuvintelor, îi țineam și eu isonul;

prin fața ochilor, așa cum se spune că pătesc cei ce se

Îneacă. Îmi fulgeră un episod din copilărie când tata mă certase pentru că spusesem o minciună: îmi aminteam această frântură de trecut învăluit în ceață și în același timp am ordonat jos, la sala mașinilor, încă o schimbare de viteză.

Cei de la cartul liber urcară repede până la noi pe

Punte. Se aplecară toți peste bord, de parcă erau hipnotizați de firul cenușiu ce se apropia neabătut tot mai mult.

— Iese la suprafață, spuse Carter. Uitați-vă la dâra

De spumă.

Periscopul ajunsese la travers se se roti spre provă.

Era la puțin mai mult de o milă distanță de babord. carter avea dreptate. Ieșea la suprafață, așa cum spusese.

Vedeam apa frământându-se în loc, pe urmă, încet, ine-Vitabil apăru turnul conic și lătăreț, corpul lung și suplu

Se ridică din străfunduri ca un limax negru, cu apa șiro-Indu-i pe punți

— Ticăloșii! șopti Carter pentru el, ticăloși nenorociți și împutiți!

Oamenii se îngrămădeau dedesubt, pe punte, să pri Vească submarinul, ciudat de indiferenți, de parcă asistau

La un spectacol care nu-i interesa. L-am văzut pe unul

Arătând celui de lângă el nu știu ce detaliu tehnic al submarinului, pe urmă aprinzându-și o țigară. Celălalt râse

Și scui pă în mare. Mă gândeam oare câți știau să înoate.

Am dat ultima comandă sălii mașinilor, pe urmă am ordonat să urce toți pe punte, la bărci. Următoarea comandă depindea de comandantul submarinului.

— O să tragă-n bărci, spuse Carter. N-o să ne lase să scăpăm, o să le bombardeze.

— Pentru numele lui Dumnezeu, am început eu – Obrazul lui livid îmi stârnise un fel de furie irațională.

Cumplită, când brusc, am zărit o perdea de păclă care se Rostogolea spre noi dinspre pupa. L-am apucat pe Carter De umeri și l-am făcut să se întoarcă spre ea.

— Uită-te! i-am spus. uită-te! A căscat gura, rânjind proteste. Vizibilitatea din jurul nostru ajunsese la vreo lungime de cablu pe – ambele părți și primul val de aburi ne izbi rece, un miros acriu. Deasupra noastră aerul era îngroșat și lipicios. O clipă mai târziu nu mai puteam distinge sarturile. L-am auzit pe unul din marinari fredonând câteva frânturi dintr-un cântecel comic, pe un ton total fals, iimediat redus la tăcere de înjurătura unui însoțitor, în fața noastră se întindea submarinul negru și imobil, punțile erau încă fără oameni iar botul fu prins pe jumătate într-un con de lumină. Pe urmă ceața albicioasă care ne învăluise se lăți mai departe, cerul coborî și întregul nostru univers fu estompat.

Mai erau două minute până la miezul nopții. M-am lăsat mult jos, sub apărătoarea pasarelei, și am aprins o lanternă deasupra ceasului. Nu răsunase niciun clopot de.

când zărisem submarinul, cu vreo opt ore în urmă. Așteptam. Odată cu ceața venise și întunericul – noaptea se lăsase repede. Peste tot domnea tăcerea, cu excepția scârțâitului vasului – împins de apa care-l plesnea ba într-o parte, ba în alta. Și totuși așteptam. Frigul nu mai-era”.

atât de crâncen. Aerul se simțea umed și lipicios. Oamenii vorbeau în șoaptă sub puntea de comandă. Continuum să așteptăm. O dată m-am dus în cabina în care zăcea căpitanul și am aprins lanternă asupra lui. Avea chipul congestionat și umflat. Respira greu și rar. Dormea cu intermitențe, scoțând din când în când câte un geamăt și deodată a deschis ochii, dar nu m-a recunoscut. M-am”.

Întors pe punte. Ceața se ridicase ușor și puteam să disting acum sarturile și semiteuga. Am coborât pe punte și m-am aplecat peste bord. Fluxul se ridica serios spre sud. Începuse să urce cu trei ore în urmă, și pentru a patra oară în seara aceea am calculat ce derivă aveam.

M-am întorsspre scară ca să urc din nou pe puntea de comandă când am auzit pași alergând, pe urmă cineva s-a izbit de mine.

— La pupă se ridică ceața, mi-a spus pe nerăsuflăte, și la cartier tribord urcă ceva...

Am luat-o și eu la fugă pe punte. Un grup de oameni erau adunați la bordul vasului și discutau aprins.

— E un vas, domnule, spuse unul. Parcă ar fi un barcaz finlandez. Se văd velele.

„Am încercat să străpung și eu întunericul cu privirea. Da, așa era, cam la vreo sută de iarzi depărtare.

Îndreptându-se spre noi. Un vas cu trei arbori și cu o sumedenie de pânză desfășurată. Sezonul însă era prea întârziat pentru vase transportoare de grâne. Ce naiba căuta în apele astea, pe vreme de război? Doar dacă nu ducea cherestea. Dar ne văzuse oare? Aici era buba.

Poftim situație – n-aveam lumini și ne furișam prin valuri de teama blestematului de submarin, și acum era cât pe ce să ne ciocnim de o pârlită de corabie cu cherestea la bord. Măcar dacă aş fi știut precis că fluxul și ceața asiguraseră câteva mile între noi și dușman. Hârdăul de vas înainta rapid, Dumnezeu știe de unde avea vânt în vele – eu pe obrazul stâng nu simțeam nicio adiere, nici cât să sufli într-o lumânare. Dacă trecea de noi în viteza asta mai aveam doar cincizeci de iarzi, nu mai mult, și cu afurisitul de submarin la pândă în beznă pe undeva, finlandezul o să se ducă direct pe lumea ailaltă

— În regulă, am spus, ne-au văzut; vin în vânt.

Nu i-am distins decât conturul în beznă când a trecut la travers. Era un vas mare, cu bordurile înalte, probabil în balast, pentru că altfel n-ar fi ieșit atât de mult din apă. Uitasem că puntea pupă o au atât de voluminoasă. Nici contracoverta nu era cum o știam; avea o groază de velatură și verga extrem de lungă, tocmai pentru că avea de cărat

sumedenia aia de pânze.

— N-o să treacă de noi, spuse careva și am auzit sarturile zdrăngănind și săltând, velele au fluturat puternic când verga s-a balansat. Și oare sunetul subțirel, înalt și ciudat, venind de foarte departe era sifleea șefului de echipaj? Aburul porni să plutească spre noi și corabia dispăru din fața privirilor noastre. Ne-am forțat să vedem în întuneric, dar în zadar, și eram gata să mă reîntorc spre pasarelă când de peste ape sosi o chemare slabă.

— Sunteți avariați? se auzi.

O fi fost sau nu – vasul de naționalitate finlandeză, dar cel puțin căpitanul vorbea bine englezește, chiar dacă propozițiile sunau puțin cam neobișnuit. Totuși, am fost prudent și n-am răspuns. Urmă o pauză, apoi vocea călători din nou spre noi. „Ce vas sunteți, și unde mergeți?”

Pe urmă, până să-l pot opri, unul dintre ai noștri răcni: „Avem un submarin inamic ieșit la suprafață cam la o jumătate de milă înainte”. Cineva îi puse mâna la gură idiotului o clipă prea târziu, așa că, bine sau rău, ne recunoscusem identitatea.

Am așteptat. Nimeni nu schița o mișcare. Totul era cufundat în tăcere. Brusc am auzit plescăit de lopeți și un murmur de-voci. Ne trimiteau o barcă dinspre barcaz.

Toată povestea arăta straniu și învăluită în mister. Mă cuprinseră bănuielile. Ceva nu era în regulă. Mi-am pipăit patul revolverului ca să mă asigur. Plescăitul vâslelor se apropia. O barcă joasă, lungă, ca o șalupă din vestul Angliei, ieși din neguri – avea vreo șase oameni, iar la prora era un individ cu un felinar. Cineva, cred că un ofițer, stătea în picioare lângă pupă, Era prea întuneric și nu-i distingeam chipul. Barca trase sub noi și oamenii rămaseră la lopeți.

— Complimentele căpitanului, domnilor – doriți, o escortă? se interesă ofițerul.

— Ce dracu'!... începu unul dintre oameni, dar l-am înjurat și a tăcut. M-am aplecat peste bord, cu palma deasupra ochilor ca să mă feresc de lumina felinarului.

— Cine sunteți? am întrebat.

— Locotenentul Arthur Mildway, la ordinele dumneavoastră,

domnule, răspunse vocea.

Puteam să jur că n-avea nimic străin în intonație, dar din nou mă izbi construcția frazei. Niciun mucos din Marină n-ar vorbi în felul ăsta. Cei de la Amiralitate probabil că făcuseră tranzacție cu un barcăz finlandez, bineînțeles, îl înarmaseră, așa cum procedase și Von

Luckner în ultimul război; ideea însă mi se părea puțin plauzibilă.

— Sunteți în camuflaj? am întrebat.

— Ce-ați spus? fu răspunsul, cam mirat. Așadar nu stăpânea engleza chiar atât de bine. Mi-am pipăit din nou revolverul. „Cred că nu încercați să mă trageți pe sfoară?”

am replicat eu, sarcastic.

— Nici vorbă, răspunse vocea. Repet, căpitanul vă transmite complimente și pentru că l-ați lăsat să înțeleagă că vă aflați în imediata vecinătate a dușmanului, dorește să vă ofere protecția sa. Avem poruncă să escortăm orice corăbii de negoț spre port.

— Și cine a dat ordinul? am întrebat.

— Maiestatea sa Regele George, bineînțeles.

Cred că atunci am simțit pentru prima oară fiorul acela ciudat de teamă, îmi amintesc că am înghițit în sec. Îmi simțeam gâtul uscat și nu i-am putut răspunde pe loc. M-am uitat atent la cei din jurul, meu – și ei păreau la fel de prostiți, muți, nu le venea să-și creadă ochilor.

— Zice că l-a trimis Regele, făcu un individ de lângă mine și pe urmă vocea rămase suspendată în aer într-o notă de nesiguranță; într-o secundă se stinse.

L-am auzit pe Carter șoptind în timp ce mă bătea pe umăr: „

— Spune-le să plece. Ceva nu e în regulă, e o cursă.

Omul care era în genunchi la prova șalupei ridică felinarul spre mine, orbindu-mă. Tânărul locotenent păși peste bănci și-i luă felinarul.

— De ce nu veniți la bord să vorbiți cu căpitanul, dacă nu sunteți sigur? spuse el.

Tot nu puteam să-i deslușesc chipul, dar pe umeri purta un fel de pelerină, iar mâna în care avea felinarul era lungă și subțire. Lumina care mă orbea îmi provocă o durere atât de acută pentru câteva clipe,

încât n-am fost în stare nici să rostesc ceva, nici să gândesc, și pe urmă, spre propria mea surprindere, m-am pomenit că răspund: „Bine, faceți-mi atunci loc în barcă”. Carter mă apucă de braț: „Ești nebun, doar n-ai să pleci de pe vas?”

M-am scuturat, fără să-mi dau seama ce anume-mă.

Împingea în acea aventură.

— Carter, răspunzi de tot, i-am spus. Nu stau mult.

Dă-mi drumul, tâmpitule.

Am ordonat să se lase scara; în minte îmi stăruia întrebarea ușor iritată de ce proștii mei de marinari rămăseseră cu gurile căscate în vreme ce-mi executau ordinul. Aveam același sentiment ciudat, de nesăbuintă care te stăpânește când ești aproape beat, și mă gândeam că asta se datora probabil faptului că nu dormisem de patruzeci și opt de ore. Am sărit în șalupă greoi și am mers împleticit până la ofițer. Oamenii s-au aplecat peste vâsle și barca a început să înainteze spre barcaz. Era un frig cumplit, Totuși apăsarea umedă și vâscoasă a ceții dispăruse. Mi-am ridicat gulerul de la manta și am încercat să-mi observ mai bine însoțitorul, însă bezna era desăvârșită și nu-i-am distins trăsăturile.

Am pipăit locul de sub mine. Era ca gheața la atingere, ți se lipea mâna, așa că mi-am vârât adânc mâinile în buzunare. Aveam impresia că frigul îmi pătrunde prin manta și-mi ajunge la piele. Îmi clănțăneau dinții și nu reușeam să mă stăpânesc. Individul din fața mea, aplecat peste vâslă. era o brută masivă, un zdrahon cu spinarea de bivol. Avea mânecile suflecate deasupra coatelor și brațele goale. Fluiera încetișor printre dinți.

— Nu simți frigul, ai? l-am întrebat.

Nu mi-a răspuns, și m-am aplecat înainte să-i privesc chipul. S-a holbat la mine de parcă eram inexistent și a continuat să fluiera printre dinți. Avea ochii duși în fundul capului, Pomeții erau înalți și proeminenți.

Pălăria ciudată de pe cap aducea cu un joben negru și

Lucios.

Uite ce e, i-am spus eu, bătându-l pe genunchi, să știi că n-am venit aici ca să mă las prostit de unul ca tine.

Pe urmă, locotenentul, după cum se prezentase, se ridică de lângă mine, cu mâinile pâlnie la gură, iar eu, înălțând privirea, am văzut că ne aflam sub barcaz, bordurile uriașe dominându-ne. Pe parapet, lângă scară apăru un felinar și din nou lumina gălbuie, bolnăvicioasă mă orbi.

Locotenentul o apucă pe scară, eu după el, într-o clipă, gâfâind, pentru că gerul năprasnic mă izbise drept în față, gata parcă să-mi intre în gâtlee. M-am oprit abia când am ajuns pe punte, cu un junghi într-o parte, ca și cum mă lovise un cal nărăvaș, iar în lumina slabă și stranie a felinarelor care pâlpâiau, am observat că nu era un barcaz finlandez cu încărcătură de cherestea, niciun vas transportor de grâne în balast, ci o navă de cursă, înțesată de tunuri. Avea punțile pregătite de atac, iar oamenii erau deja la posturi. Agitația și zarva erau la maximum, iar de undeva, din față, se auzea o voce ascuțită care striga la ordine. În aer se părea că plutea un fum ușor, cu un miros acriu, stătut, și odată cu el, se lăsase un frig umed pe care nu mi-l puteam explica.

— Ce e? am strigat. Ce-aveți de gând?

N-a răspuns nimeni, Pe lângă mine treceau siluete care strigau și râdeau una la alta. Un puști de vreo treisprezece ani o zbughi pe lângă mine; era îmbrăcat într-o haină scurtă, albastră și pantaloni albi, iar în dreptul meu, încovoiat pe tun, era un individ solid, bărbos, la fel ca vâslașul din barcă; pe cap avea un fes în dungi.

Am auzit din nou, pe deasupra vacarmului, fluierul ascuțit, slab al șefului de echipaj și, întorcându-mă, am zărit un grup mare de oameni care alergau desculți spre puntea pupă; în mâini le scliffea ceva metalic.

— Căpitanul dorește să vă vadă, dacă doriți să mergeți la pupă, spuse locotenentul.

L-am urmat nervos, descumpănit. Carter avea dreptate, fusesem tras pe sfoară; și totuși, împiedicându-mă în urma locotenentului, am auzit pe punte voci în engleză, și niște blesteme caraghioase pe care nu le cunoșteam.

Am trecut prin ușa de la puntea pupă, iar mirosul rânced, de mucegai, deveni și mai puternic, mai acru. Parcă și întunericul se

înțețise. Clipind mereu, am ajuns la intrarea într-o cabină uriașă luminată doar de un felinar care abia mai pâlpâia; în centrul cabinei se afla o masă lungă și un om așezat într-un scaun caraghios, cu spătar înalt. În spatele lui stăteau în picioare alți vreo trei, patru, însă felinarul se reflecta numai pe chipul lui. Era foarte slab, foarte palid, iar părul îi era cărunț. Mi-am dat seama după ochiul acoperit că nu vedea decât cu unul, însă – celălalt privea prin mine în felul abstract și rece al cuiva care nu are timp de pierdut și vrea să termine repede treburile.

— Numele, domnule? spuse el, bătând darabana pe masa din față.

— William Blunt, domnule, am spus și m-am pomenit că stau în poziție de drepti, cu șapca în mână, cu gâttejul uscat și cu un fior rece, ciudat, în suflet.

— Înțeleg că, ați raportat un vas inamic în apropiere.

— Da, domnule, am răspuns. Un submarin a ieșit la.

suprafață cam la o milă distanță de noi, cu câteva ore în urmă. Ne-a urmărit o jumătate de oră până să urce.

Din fericire s-a lăsat ceața care ne-a ascuns. Era cam patru și jumătate după-amiaza. De atunci n-am mai îndrăznit să pornesc motoarele și am mers în derivă fără lumini.

Mă ascultă fără să rostească un cuvânt. Cei din spatele lui nu se clinteau. Aveau ceva sinistru în imobilitatea afișată și de ei și de căpitan, ca și cum cuvintele mele n-aveau nicio valoare, ca și cum nu mă credeau sau nu mă înțelegeau.

— M-aș bucura să vă fiu de folos – domnule Blunt, spuse el în cele din urmă.

Am rămas în picioare, răsucindu-mi stingherit șapca în mâini. Mi-am dat seama că n-avea intenția' să-și bată joc de mine, însă la ce putea să-mi folosească vasul lui?

— Nu prea înțeleg, am început eu, dar el ridică o mână.

— Dușmanul nu te va ataca atâta vreme cât te afli sub protecția mea – spuse el. Dacă-mi primești escorta.

O să fiu încântat să te duc cu bine în Anglia, Ceața s-a ridicat și din fericire, vântul e bun.

Am înghițit în sec. Nu știam ce să răspund.

— Mergem cu unsprezece noduri, am îngăimat eu.

jenat, și când nici la asta n-am primit răspuns, am făcut un pas către masa lui „cu gândul că nu auzise.

— Și dacă blestematul e pe aproape? am spus, O să ne facă praf pe amândoi. O să vă arunce în aer corabia ca pe o cutie de chibrituri. Dumneavoastră aveți chiar mai.

puține șanse decât noi.

Omul s-a așezat la masă, s-a lăsat pe speteaza scaunului. L-am văzut zâmbind.

— Încă n-am ajuns să fug de francezi, rosti el.

Am auzit din nou fluierul șefului de echipaj și răpăitul tălpilor goale pe punte. Felinarele se clătină de la curentul de aer care năvălise prin ușa deschisă. Cabina părea înțesată de mușegai și foarte întunecoasă. Simțeam că mă ia cu leșin și din piept îmi izvorî un fel de oftat pe care nu mi l-am putut înăbuși.

— Aș dori să ne escortați, m-am bâlbâit eu și în acea clipă căpitanul se ridică de pe scaun și se aplecă spre mine. I-am văzut haina albastru spălăcit și panglica de pe ea. Vedeam chipul de aproape, ca și ochiul albăstrui.

Zâmbea; am simțit puterea mâinii care mi-o prinse pe a mea ca să nu mă prăbușesc.

Probabil că m-au cărat până la barcă și pe scară, pentru că în clipa în care am deschis ochii din nou, cu o durere surdă, stranie în ceafă, mi-am dat seama că mă aflu pe propria mea schelă de bord, iar tovarășii mei mă ajutau să urc. Am auzit doar plesnetul îopeților de la barcă îndepărtându-se.

— Slavă Domnului că te-ai întors! spuse Carter, „Ce dracu’ ți-au făcut? Ești alb ca varul. Erau finlandezi sau nemțalâi?

— Niciuna nici alta, i-am tăiat-o eu. Sunt englezi, ca și noi. L-am văzut pe căpitan. Am acceptat să ne escorteze până acasă.

— Ți-ai ieșit din minți? făcu Carter.

Nu i-am răspuns; am urcat pe punte ca să dau ordinul de pornire al motoarelor. Da, ceața se ridica, și

deasupra capului deslușeam primullicăr palid al unei stele). Am ascultat plin de mulțumire zgomotele familiare ale

vasului care se punea în mișcare. Zvâcnetul și

trepidația elicei. Ușurarea era uriașă – se sfârșise cu tăcerea – cu inactivitatea. Tensiunea s-a risipit, iar oamenii erau, din nou veseli și-și aruncau glume în răspăr.

— Frigul se înmuiase, iar sfârșeala ciudată care se încuiase de atâta vreme în mintea și trupul meu pieri. Simteam din nou căldura reîntorcându-se în picioare și mâini, încetșor, am început să înaintăm, croindu-ne drum prin hulă, în vreme ce la câteva sute de iarzi în urmă venea escorta, împrôșcând spuma albă, cu pânzele umflate de

un vânt pe care niciunul dintre noi nu-l simțeam. L-am văzut pe cârmaci, lângă mine, trăgând cu coada ochiului spre ea și când i s-a părut că nu-l observ, și-a înmuiat degetul în gură și L-a ridicat în aer. Ne-am încrucișat privirile, apoi el și le-a coborât; a început să fredoneze un cântec ca să-mi arate că puțin îi păsa. Mă întrebam dacă și „el, ca și Carter, nu mă socotea nebun. M-am mai dus o dată să-l văd pe căpitan. Stewardul era cu el și când am intrat, a aprins lampa de deasupra cușetei.

— I-a scăzut febra, spuse el. În sfârșit doarme normal. Cred că până la urmă n-o să-l pierdem.

— Da, cred că o să fie bine, am spus.

M-am întors pe covertă, fredonând cântecul pe care-l auzisem de la marinarul din șalupă. Era o melodie veselă, săltăreată, care îmi era ciudat de familiară, însă nu știam de unde s-o iau. Ceața se ridicase complet și cerul scăpăra de stele, înaintam cu toată viteza, dar escorta noastră era la travers. și uneori chiar parcă o lua o idee înainte.

Habar n-aveam și de fapt nici nu-mi păsa dacă submarinul mai era' la suprafață sau se scufundase, pentru că mă simțeam plin de încredere; care, după o vreme, păru să-l cuprindă și pe cârmaci; rânji spre mine, făcând semn cu capul spre escorta noastră și spuse: „N-au umblat cu fofârlica, ai?” și se apucă și el să fredoneze, ca și mine, cântecelul acela săltăreț, imposibil, de precizat. Numai

Carter se ținea deoparte. Spaima cedase locul unei tăceri îmbufnate și în cele din urmă, agasat să-i tot văd mutra posomorâtă, lipită de geamul din camera hărților, i-am ordonat să coboare; după ce

a plecat, am experimentat un nou sentiment de libertate și ușurare.

Așa s-a scurs noaptea și avântându-ne și balansându-ne în urma escortei, ne-am văzut de drum, fără să mai zăresc vreun periscop sau carcasă cenușie și lunguiață.

Cerul se luminează spre răsărit și jos, la orizont, apărură zorile palide, vărgate. Clopotul bătă de cinci; în fața noastră, slab ca o șoaptă, se auzi fluierul șefului de echipaj. Cred că numai eu îl auzisem. Pe urmă am deslușit vocea obosită, stinsă a căpitanului, care mă striga din cabină. M-am dus imediat la el. Era sprijinit între perne și după înfățișare, părea vlăguit, însă temperatura era normală, așa cum spusese și stewardul.

— Unde suntem, Blunt? întrebă el. Ce s-a întâmplat?

— Ancorăm cu bine până să apuce cei de la țarm să-și ia micul dejun, i-am răspuns. Se vede coasta în față.

— Ce dată e, omule? întrebă el. I-am răspuns.

— Deci am scos un timp foarte bun, remarcă el. Am consimțit.

— N-am să uit ce ai făcut, Blunt. Am să le povestesc proprietarilor despre tine. Or să te avanseze.

— Avansare pe naiba! Nu mie să-mi mulțumească, ci escortei de la tribord.

— Ce escortă? făcu el, holbându-se la mine. Ce escortă? Mergem cumva într-un nenorocit de convoi?

Atunci i-am povestit totul, începând cu submarinul și ceața, și continuând cu sosirea barcazului, vizita mea la bordul lui; n-am lăsat deoparte nici faptul că fusesem cu nervii la pământ și m-apucase tremuriciul. M-a ascultat, aiurit și buimac, sprijinit între perne.

— Cum se numește barcazul? întrebă el rar, după ce am terminat.

M-am lovit cu mâna pe genunchi.

— Din partea mea n-are decât să-l cheme și „Ucigă-l toaca”; nu i-am întrebat, i-am răspuns eu și am început să fredonez cântecelul pe care-l cânta individul din șalupă, aplecat peste lopeți.

— Nu pricep, făcu căpitanul. Știi și tu că pe registrul britanic nu mai există corăbii cu pânze.

Am ridicat din umeri. De ce dracu' se încăpățâna să nu accepte ideea de escortă, așa cum făcuseră toți ceilalți?

— Dă-mi de băut și termină odată cu nenorocitul ăla de cântec, spuse căpitanul.

Am râs și i-am întins paharul.

— Dar ce vă deranjează?

— E Lilliburlero, vechi de secole. Ce ți-a venit, să-l fredonezi?

L-am privit prostit, cu râsul înghețat pe buze.

— Nu știu, i-am răspuns, habar n-am...

Bău însetat, urmărindu-mă cu privirea peste buza paharului.

— Și acum unde îți este prețioasa escortă?

— La prova tribord, am repetat.

Am ieșit din nou pe covertă și am privit spre mare „unde știam că se afla.

Soarele, ca un glob uriaș și roșu, era în culmea orizontului, iar norii noptateci se fugăreau spre apus. Depart se întindea coasta Angliei. Escorta însă dispăruse.

M-am întors către individul de la cârmă.

— Când ne-a părăsit? l-am întrebat.

— Ce-ați spus, domnule?

— Vasul cu pânze. Ce s-a întâmplat cu el? am repetat. Omul păru nedumerit și ridică din sprâncene curios.

— N-am văzut niciun vas cu pânze, răspunse el. Avem la travers, de câtva timp, un distrugător britanic. Probabil că ne-a ajuns noaptea și nu l-am observat. Abia când a răsărit soarele l-am zărit.

Mi-am înșfăcat binoclul și am privit spre apus. Tipul nu visa. Lângă noi se afla un distrugător, așa cum, spusese.

Se avânta în valuri, involburându-le și împrôscându-le ca un perete uriaș, alb, de spumă. L-am privit câteva clipe în tăcere, pe urmă am luat binoclul de la ochi. Individul care pilota privea înainte fix. Acum că se făcuse zi, mi se părea schimbat într-un mod nedefinit, straniu. Nu mai fredona voios. Era din nou marinarul apatic dintotdeauna.

— Intrăm în radă pe la nouă jumătate. Am scos un timp bun, am făcut eu remarca.

— Da, domnule, spuse el.

În față se vedea deja un punct negru și o dâră de fum

Remorcherile ne așteptau. Carter stătea în vechiul meu loc de pe capul teugii. Oamenii erau la posturi. Eu, pe coverta căpitanului, urma să-l duc în port.

Căpitanul mă chemă la el – cu cinci minute înainte de a fi remorcați, când primii pescăruși începură să se rotească deasupra noastră.

— Blunt, spuse el. Am stat și m-am gândit. Individul ăla – căpitanul cu care ai stat azi-noapte de vorbă la bordul corăbiei cu pânze – ziceai că avea un petec negru peste un ochi? Nu cumva avea și o mânecă goală, prinsă la piept cu un ac?

N-am răspuns. Ne-am privit în tăcere. Pe urmă un șuierat ascuțit m-a avertizat că sosea barca pilotului

Undeva, departe și stins, ecoul răsună la fel ca fluierul șefului de echipaj.

<titlu>ALIBIUL

SOȚII FENTON ÎȘI FĂCEAU.

ca de obicei plimbarea de duminică de-a lungul cheiului Tamisei. Ajunseră la podul Albert și se opriră, ca întotdeauna, înainte de a se hotărî dacă să traverseze spre parc, sau să continue drumul pe lângă ambarcațiunile locuite. Urmând șirul unor gânduri necunoscute, doamna Fenton îi spuse;

— Să-mi aduci aminte să telefonăm familiei Alhuson când ajungem/acasă, vreau să-i invităm la un pahar.

E rândul lor să vină la noi.

Fenton urmărea nepăsător traficul. Cuprinse între privire un camion care trecu pe pod cu viteză prea mare, zdrăgănind, o doică într-o uniformă cenușie în spatele unui cărucior în care se aflau doi gemeni identici, capurile rotunde ca două rotocoale de brânză de

Olanda; căruciorul coti la stânga, spre Battersea.

— Și acum, încotro? întrebă soția, iar el o privi fără s-o recunoască, cuprins de o senzație copleșitoare, de-a – dreptul înspăimântătoare, că și ea, ca toți ceilalți care se aflau pe chei sau traversau podul, nu era decât o marionetă miniaturală, lipsită de vlagă,

trasă de sfori. Chiar pașii făcuți erau scălâmbi, zvâcniți, o imitație hidoasă a celor reali, sau a ceea ce ar fi trebuit să fie; iar chipul soției albaștri de porțelan, gura prea strident rujată, noua pălărie de primăvară aranjată în grabă de o mână de maestru, mâna care ținea marionetele agățate de bucata de lemn neînsuflețit, lemn de chibrituri din care erau făcute și aceste păpuși.

Își mută repede privirea de la ea spre pământ, tras în grabă cu bastonul conturul unui pătrat pe pavaj și atingând cu vârful lui o picătură de apă din centru. Pe urmă se pomeni că răspunde:

— Nu mai pot să merg.

— Dar ce s-a întâmplat? Ai un cârcel?

Abia atunci își dădu seama că trebuia să fie atent.

Orice încercare de a da explicații ar fi iscat priviri nedumerite în ochii mari, întrebări insistente și curioase; ar fi urmat apoi străbaterea aceleiași drum nesuferit de pe chei, de data asta, din fericire, cu – vântul în spate, purtându-i inexorabil spre încercările lor de a-și omorî timpul pe care-l aveau înainte, la fel cum fluxul râului de lângă ei purta „bușteni și cutii goale spre cloaca urât mirositoare și plină de noroi de sub docuri.

Își reformulă cu viclenie propoziția ca s-o liniștească.

— Adică nu mai putem să mergem dincolo de ambarcațiunile locuite. Drumul se înfundă, iar tu, cu tocurele tale... – se uită spre pantofii ei – ... nu ești încălțată cum trebuie pentru o plimbare în jurul Battersea-ului.

Simt nevoia de mișcare și n-ai cum să ții pasul cu mine.

De ce nu te duci acasă? N-ai ce pierde.

Soția se uită spre cerul mohorât, acoperit de nori, și spre bucuria lui, o rafală de vânt o făcu să se înfioare sub haina subțire cu care era îmbrăcată; își duse mâna la pălăria primăvărată ca să n-o lase să-i zboare.

— Da, cred că o să mă întorc, spuse ea. Pe urmă adăugă, cu ușoară îndoială – precis nu ți s-a pus niciun cârcel? Arăți cam palid.

— Nu, n-am nimic. Dacă sunt singur, o să merg mai repede.

În acea clipă, zări un taxi gol care se apropia, îi făcu semn cu bastonul și se adresă soției:

— Urcă-te! N-are rost să răcești.

Înainte ca ea să poată protesta – îi și deschisese ușa și dăduse soferului adresa. Nu mai era timp de discuții.

O ajută să urce și în vreme ce mașina porni, o văzu „cum se chinuie să deschidă geamul ca să-i strige ceva în legătură cu familia Alhuson, să nu întârzie. Urmări taxiul cu privirea pe tot parcursul cheiului, cu sentimentul că urmărirea o fază din viața lui care dispărea pentru totdeauna.

Se întoarce de pe chei, lăsând în urmă râsul, zgomotele și imaginile traficului și se avântă în rețeaua de străduțe înguste și piațetele aflate până la calea Fulham. Mergea fără țință, în speranța pierderii identității și ștergerii din gând a ritualului zilei de duminică pe care-l simțea ca o cătușă.

Era prima oară când îi venea în minte ideea evadării, în clipa în care soția făcuse remarca în legătură cu familia

Alhuson, parcă i se aprinsese o luminiță în minte, „Să nu uit să le telefonez când ajungem acasă. E rândul lor să vină la noi”. Acum putea să-l înțeleagă pe înecatul care-și vede întreaga viață perindându-se prin fața ochilor când apa îl trage în adâncuri. Soneria de la ușa din față, glasurile vesele ale Alhusonilor, băuturile înșirate pe bufet, statul în picioare preț de câteva minute, apoi așezatul. – toate deveneau elemente ale țesăturii care alcătuia viața lui de prizonierat, începând zilnic cu trasul draperiilor și ceaiul din zori, răsfoitul ziarului, micul dejun servit în odăița în care gazul ardea cu flacără albăstruie (micșorat pentru economie), drumul cu metroul spre City, orele care se scurgeau odată cu munca metodică de la birou, drumul înapoi cu metroul, răsfoitul ziarului de seară în aglomerația din vagon, scoaterea pălăriei și a hainei, aranjarea umbrelei, sunetul televizorului din sufragerie, contopindu-se probabil cu glasul soției care vorbea la telefon. Și așa se scurgea iarna, vara, primăvara sau toamna, schimbarea anotimpurilor aducând schimbarea huselor de pe scaunele și divanul din sufragerie, sau imaginea copacilor din piațetă, când înfrunziți, când golași.

„E rândul lor să vină la noi”, iar familia Alhuson, schimonosindu-se și mișcându-se după cum erau trase sforile, își făcea

apariția, se înclina și dispărea, ca apoi gazdele, care îi primiseră să devină la rândul lor oaspeți, mișcându-se cu zâmbete afectate, cupluri de dansatori cu parteneri angajați dinainte, făcând pași pe melodii cunoscute.

Și acum, pe neașteptate, odată cu popasul de pe podul Alberi și remarca Ednei, timpul stătuse locului; mai bine zis, continuase la fel pentru ea, pentru familia

Alhuson care răspundea la telefon, pentru alți parteneri de dans; pentru el, însă, totul se schimbaseră. Simțea o forță nouă. Stăpânea lucrurile. Mâna păpușarului care pune în mișcare marionetele era a lui. Iar Edna, biata

Edna se grăbea acasă cu taxiul, într-un rol predestinat în care urma să toarne băuturile, să îndrepte pernele, să răstoarne alunele sărate din cutie; Edna habar n-avea cum depășise el stadiul de robie pentru a intra într-o altă dimensiune.

Apatia zilei de duminică pune stăpânire pe străzi.

Casele erau zăvorâte, retrase.

Cei dinăuntru habar n-au”, se gândi el, „cum un singur gest de al meu, acum, în această clipă, le poate răsturna întregul lor univers. O bătaie în ușă și cineva vine să deschidă – o femeie somnoroasă, un bătrân în târlci de păslă. un copil trimis de părinții enervați tot viitorul lor atârână de ceea ce poftesc eu, de ceea ce hotărăsc.

Chipuri zdrobite. O crimă neașteptată. Jaf. Incendiu”. Da, lucrurile stăteau chiar atât de simplu.

Se uită la ceas. Trei și jumătate. Se hotărî să lucreze după un sistem numeric. O să mai străbată încă trei străzi, pe urmă, în funcție de numele celei de a treia străzi pe care se va afla, și de câte litere conținea el, va alege numărul destinației sale.

Înainta cu pași atenți, conștient de un interes crescut.

Nu avea voie să recurgă la șmecherii, își spuse. Indiferent dacă ar fi dat peste un bloc de apartamente sau Centrala laptelui, situația trebuia să fie aceeași. Cea de a treia stradă se dovedi a fi lungă, flancată pe ambele părți de vile ponosite, în stil victorian, care cu cincizeci de ani în urmă fuseseră arătoase, dar acum erau închiriate pe apartamente sau integral, și-și pierduseră din prestanță.

Strada se numea Boulting. Opt litere însemnau nr. 8.

Traversă încrezător, iscodind ușa de la intrare fără să se lase impresionat de treptele abrupte de piatră care duceau la fiecare vilă, porțile nevopsite, subsolurile joase, aerul de sărăcie și delăsare care formau un contrast izbitor cu cele din propria sa piațetă Regency, cu uși de intrare lucioase și jardinierie.

Numărul 8 nu se deosebea cu nimic de vecinele ei.

Poarta era parcă mai părăginită, perdelele de la ferestrele parterului, lăbărțate și urâte, expuneau o dantelă mai decolorată. Pe ultima treaptă stătea un băiețel de vreo trei ani cu chipul alb și ochi inexpressivi și în mod neașteptat legat de ștergătorul de picioare ca să nu poată fugi. Ușa din față era întredeschisă.

James Fenton urcă scările și se uită după sonerie. Pe ea era lipit un petic de hârtie cu cuvintele „Nu funcționează”. Dedesubt era un șnur de sonerie demodat, legat cu sfoară. Ar fi o chestiune de secunde, bineînțeles, să desfacă nodul de la legătura copilului, să-l ia sub braț, să coboare, treptele și să-i facă de petrecanie în funcție de pofta sau capriciul de moment. Dar deocamdată nu era recomandabil să facă uz de violență; își dorea altceva; sentimentul puterii îi reclama o perioadă mai lungă de libertate.

Trase de șnur. Clinchetul slab răsună de-a lungul holului întunecos. Copilul ridică ochii spre el, inexpressiv.

Fenton se întoarse cu spatele la ușă și privi strada, platanul abia înfrunzit de la marginea trotuarului, coaja cafenie pe alocuri cu petice gălbui, o pisică neagră la picioarele lui lingându-și o labă rănită; savura momentul așteptării tocmai din cauza necunoscutului.

Auzi ușa deschizându-se mai mult în spatele lui și o voce de femeie cu intonație străină, în trebându-l:

— Ce doriți?

Fenton își scoase pălăria. Impulsul îi dădea ghes să rostească „Am venit să te strangulez. Pe tine și pe copilul tău. Totuși nu-ți port pică. Întâmplarea a făcut ca eu să reprezint instrumentul sorții”. În schimb, zâmbi.

Femeia era palidă, ca și copilul de pe trepte, cu aceeași ochi inexpressivi, cu același păr lăptos. Putea să aibă între douăzeci și treizeci

și-cinci de ani. Purta un pulover de lână, prea mare pentru ea, iar fusta închisă la culoare lungă până la glezne, o făcea să pară-îndesată.

— Închiriați camere? întrebă Fenton.

O lumină răsări în ochii apatici, o licărire de speranță.

Ca și cum aceasta era întrebarea pe care o aștepta de atâta timp și crezuse că nu va veni niciodată. Dar scânteia se stinse într-o clipă și femeia își reluăprivirea tâmpă.

— Nu e casa mea, spuse ea. Proprietarul închiria pe vremuri camere dar cică vine demolarea și o să le dărâme și pe cele de vizavi ca să construiască blocuri.

— Adică proprietarul nu mai închiriază?

— Nu, răspunse ea. Mi-a spus că nu mai merită, că ordinul de demolare poate să sosească azi-mâine. Îmi plătește câțiva bănuți să am grijă de casă până o dărâmă.

Locuiesc-la subsol.

— Înțeleg.

Se părea că discuția se încheiase. Totuși Fenton continuă, să stea locului. Fata sau femeia – căci putea fi și una și alta – se uită peste umărul lui la copil, poruncindu-i să tacă, deși abia dacă scâncise.

— Ați putea să-mi închiriați-totuși una din camerele de la subsol? întrebă Fenton, Ar fi un aranjament particular, între noi, câtă vreme voi sta aici. Proprietarul n-ar avea „de ce să obiecteze.

O văzu cum face eforturi să gândeas că Propunerea atât de neașteptată, atât de surprinzătoare din partea cuiva cu înfățișarea lui era de neconceput. Știind că surpriza este cea mai bună formă de atac, Fenton se folosi de momentul prielnic.

— N-am nevoie decât de o cameră, spuse el iute, pentru câteva ore pe zi. N-am să dorm aici.

Femeia era, evident pusă în dificultate – îi inspecta costumele de tweed, adecvat Londrei sau plimbărilor la țară, pălăria de fetru, bastonul, chipul cu tenul tineresc, părea de patruzeci și cinci spre cincizeci de ani. Ochii ei închiși la culoare, cășcați, deveniră mai inexpressivi, pe măsură ce încercau să împace înfățișarea cu neașteptata solicitare.

— Pentru ce vă trebuie camera? întrebă ea îndoită.

Aici era buba. Ca să te ucid pe tine și pe plodul tău, drăguțo, și să vă îngrop acolo. A, dar încă nu era grabă.

— E greu de explicat, spuse el repede. Am o slujbă.

Stau până târziu la birou. În ultima vreme însă au survenit niște schimbări și am nevoie de o cameră unde să mă pot retrage câteva ore în fiecare zi și să fiu singur. Nici nu știți ce greu e să găsești ceva potrivit. Aici mi se pare ideal pentru ceea ce caut.

Privi de la casa goală spre copil și zâmbi.

— Băiețelul dumitale, de exemplu. Are tocmai vârsta potrivită. N-o să-mi facă probleme.

O umbră de zâmbet îi traversă chipul.

— A, Johnnie, e destul de cuminte, spuse ea. Poate să stea acolo fără să împiedice pe nimeni ore întregi.

Pe urmă zâmbetul se stinse și o cuprinse din nou îndoiala.

— Nu știu ce să vă spun... Noi locuim – în bucătărie, alături e dormitorul. Ar mai exista o cameră în spate, unde am adunate câteva mobile, dar nu cred că v-ar conveni, știți, depinde de ce doriți să faceți...

Vocea rămase suspendată în aer. Exact de apatia ei avea nevoie. Oare femeia avea obiceiul să doarmă mult sau să se drogheze? Cearcănele întunecate de sub ochi erau un indiciu. Cu atât mai bine. Și mai era și străină. Și așa erau prea multe în țara asta.

— Dacă ai vrea să-mi arăți camera, mă hotărâsc imediat, spuse el.

În mod neașteptat, femeia se întoarce și porni pe holul îngust și murdar. Aprinse o lumină deasupra scării spre subsol, murmurând tot timpul scuze; îl conduse pe

Fenton în jos, pe trepte. Aici fuseseră fără îndoială camerele inițiale ale servitorilor din vila în stil victorian.

Bucătăria, spălătorul și cămara deveniseră acum camera de zi, bucătăria și dormitorul femeii, iar această transformare sporise mizeria. Țevilemizerabile, cazanul scos din uz, vechea plită; poate cândva avuseseră o oarecare pretenție de eficiență, când țevile erau date cu vopsea albă proaspătă, iar plita era lustruită. Până și bufetul, care nu fusese mișcat din locul lui, ocupând aproape toată lungimea

peretelui, fusese probabil cu cincizeci de ani

În urmă arătos, cu tigăile de alamă lustruite și serviciul de masă cu desene, în vreme ce bucătăreasa cu șorț, trebăluind de colo colo cu mâinile pline de făină, dădea ordine unei slugi din spălător. Acum vopseaua de Culoare crem murdar atârna în bucăți scorjite, linoleumul vechi era crăpat „iar dulapul, cu excepția câtorva nimicuri, nu mai avea nicio legătură cu destinația inițială – un aparat de radio prăpădit a cărui antenă avea firul rupt, teancuri de reviste și ziare vechi, o împletitură neterminată, jucării stricate, bucăți de prăjitură, o periută de dinți și câteva perechi de pantofi. Femeia privi neajutorată în jur.

— Nu e ușor, spuse ea, cu un copil. Tot timpul trebuie să strângi după el.

Era clar că nu strângea niciodată, că renunțase la orice încercare, că dezordinea pe care o observa era răspunsul ei la problemele vieții.

Dar Fenton nu făcu nicio remarcă, aprobă doar politicos din cap și zâmbi. Zări printr-o ușă întredeschisă un pat nefăcut, care-i susținea teoria lui cu somnul prelungit – probabil că soneria o sculase din pat – văzându-l însă că privește, femeia închise ușa grăbită, și cu o încercare pe jumătate conștientă de a-și regăsi o ținută ordonată, se încheie la pulover și-și trecu degetele prin păr.

— Și camera pe care n-o folosești? întrebă el.

— A, da, desigur, răspunse ea... vag și nesigur ca și cum uitase de ce-l adusese la subsol, îl conduse înapoi prin coridor, pe lângă o pivniță cu cărbuni – bună și asta, se gândi el – o toaletă cu o oliță de copil așezată în prag, alături cu ziarul „Daily Mirror” rupt în – bucăți și mai departe, spre o altă cameră a cărei ușă era închisă.

— Nu cred că o să vă convină, spuse ea oftând, deja resemnată într-adevăr n-ar fi convenit nimănui, cu excepția lui, un om atât de plin de forță și intenții; căci în clipa în care ea deschise ușa care scârțâi din toate balamalele, și traversă camera să tragă bucata de draperie făcută dintr-un vechi material de camuflaj din vre

— Mea războiului, mirosul de umezeală îl izbi la fel de puternic ca o perdea neașteptată de ceață la marginea râului iar odată cu

umezeala, simți mirosul inconfundabil de gaze. Traseră amândoi aerul în piept în aceeași clipă.

— Da, se simte puternic mirosul, spuse ea. Am chemat să repare, dar nu vin.

În momentul în care smuci draperia ca să aerisească, tija se rupse, bucata de material căzu, iar printr-un geam spart al ferestrei sări pisica neagră cu laba rănită pe care

Fenton o observase sub platanul din fața casei. Femeia o goni zadarnic, căci pisica, obișnuită cu locul, se furișă într-un colț, sări pe o lădiță de ambalaj și se făcu ghem să se culce. Femeia și Fenton priviră prin cameră.

— Mi-ar conveni de minune, spuse el, făcând abstracție de pereții înnegriți, de forma ciudată a camerei în chip de litera L și de tavanul scund.

— A, dar există chiar și o grădină...

Se duse la fereastră și privi la peticul de pământ acoperit de bolovani; la înălțimea camerei de subsol, la același nivel cu capul lui, se vedea o fâșie de pământ care pe vremuri fusese o grădiniță pavată.

— Da, răspunse ea, da, e și o grădină.

Veni lângă el să se uite și ea la imaginea dezolantă pe care amândoi o denuceau atât de impropriu. Pe urmă, ridicând ușor din umeri, continuă: După cum vedeți, e liniște, dar nu prea avem soare. Are vedere spre nord.

— Îmi convin camerele cu vedere spre nord. spuse el într-o doară, deja alcătuindu-și în minte imaginea șanțului îngust pe care-l va săpa pentru cadavrul ei – nici nu era nevoie să-l sape prea adânc. Se întoarse spre femeie, măsurând-o din, ochi, socotindu-i înălțimea și lățimea, văzu că în priviri îi apare o licărire de înțelegere, și îi răspunse prompt printr-un zâmbet ca să-i dea încredere.

— Sunteți pictor? întrebă ea. Pictorilor le place lumina din nord, parcă, nu?

Simți o ușurare extraordinară. Pictor. Dar bineînțeles.

Iată pretextul de care avea nevoie. Era o cale de a scăpa din orice încurcătură.

— Văd că mi-ai ghicit secretul, răspunse el cu viclenie, iar râsul

lui răsună atât de veridic, încât îl surprinse și pe el. Începu să vorbească foarte rapid.

— Numai parțial, spuse el. De aceea nu pot lipsi decât la anumite ore. Dimineața – sunt legat de treburile de la birou, dar mai spre după-amiază sunt liber. Atunci începe de fapt adevărata mea meserie. Nu e o poftă de moment, ci o adevărată pasiune. Intenționez spre sfârșitul anului să deschid propria mea expoziție. Deci pricepi că pentru mine e vital să găsesc un colțișor undeva... cum e aici.

Incluse într-un gest interiorul camerei, care nu putea să ispitească pe nimeni, decât pe pisică, încrederea lui se dovedi molipsitoare și-i goni din ochi expresia care încă mai păstra îndoiala și nedumerirea.

— Chelsea e plin de pictori, nu? zise ea. Cel puțin așa se spune, eu habar n-am. Dar nu-i așa că atelierele trebuie să fie la etaj ca să aibă lumină?

— A. Nu e obligatoriu, răspunse el. Nu sunt un tip mofturos. Iar spre după-amiază, oricum lumina pălește.

Sper că există electricitate?

— Da...

Se duse la ușă și apăsă pe un buton. Din tavan se aprinse un bec fără abajur, care arunca o lumină slabă prin praful care-l acoperea".

— Excelent, spuse el. Exact de asta o să am nevoie.

Zâmbi spre chipul nefericit și anost. Sărmana, ar fi mult mai fericită dacă ar dormi. Ca pisica. Zău că n-ar fi decât un gest de caritate să-i curme suferința.

— Aș putea să mă mut de mâine? întrebă el.

Din nou licărul de speranță pe care-l observase la început când stătuse în pragul ușii de la intrare și se interesase de camere; pe urmă... oare ce era, jenă, sau o ușoară urmă de stinghereală?

— N-ai întrebare de... prețul camerei, spuse ea.

— N-are importanță, răspunse el și flutură iar din mână ca să arate că nu banii contau. Femeia înghiți în sec, în mod clar neștiind ce să spună, pe urmă, pe chip îi apărură o ușoară roșeață și se aventură:

— Cred că cel mai bine ar fi să nu pomenesc nimic proprietarului. Am să spun că sunteți un prieten de-al meu. Puteți

să-mi dați o liră sau două, bani peșin, în fiecare săptămână, cum considerați dumneavoastră.

Îl privi întrebătoare. Bineînțeles, se gândi el, nu trebuie să mai fie amestecată și o a treia persoană. Ar fi putut să-i dea planul peste cap.

— Îți dau cinci lire pe săptămână, începând de azi, spuse el.

Își căută portofelul și scoase bancnotele noi, foșnitoare.

Ea întinse timid mâna, fără să-și ia ochii de la bani câtă vreme el îi numără.

— Să nu pomenești nimic proprietarului, spuse el, și dacă te întreabă cineva de chiriaș, să spui că sunt verișorul tău, pictor, care a venit într-o vizită.

Femeia ridică ochii spre el și pentru întâia oară zâmbi, de parcă vorbele lui glumețe, împreună cu banii, pecetluiseră cumva o înțelegere mută între ei.

— Nu prea arătați a verișorul meu, spuse ea, și nici ca pictorii pe care i-am văzut eu. Cum vă numiți?

— Sims, răspunse el prompt. Marcus Sims, și se întrebă de ce pronunțase instinctiv numele tatălui soției, un avocat care murise de mult, și pe care nu-l putuse suferi.

— Vă mulțumesc, domnule Sims. Măine dimineață am să curăț camera.

Pe urmă, ca un prim gest legat de intențiile viitoare, ridică pisica de pe cutie și o aruncă pe geam.

— Vă aduceți lucrurile mâine după-amiază? întrebă ea.

— Lucrurile? repetă el.

— Păi ce vă trebuie la pictură, spuse ea. N-aveți vopsele și celelalte?

— A, ba da... da, sigur, da, trebuie să-mi aduc trusa.

Se uită din nou prin cameră. Nici vorbă de măcel.

Fără sânge. Fără dezordine. Soluția era să-i înăbușe pe amândoi în somn, și pe femeie și pe copil. Era cea mai blândă metodă.

— Nu e nevoie să mergeți prea departe după vopsele, spuse ea. Sunt magazine pentru pictori în King's Road.

Trec pe lângă ele când mă duc după cumpărături. Au în vitrină

pânze și șevalete.

Fu nevoit să-și astupe gura cu mâna ca să nu-i observe zâmbetul. Era de-a dreptul înduioșător cum îl acceptase. Dădea dovadă de atâta încredere, de atâta naivitate, îl conduse înapoi pe coridor, și apoi pe scară în sus, spre hol.

— Mă bucur grozav că am ajuns la o înțelegere. Ca să-ți spun adevărul, mă apucase disperarea, spuse el.

Ea se întoarse și-i zâmbi peste umăr.

— Și pe mine, răspunse ea. Dacă n-ați fi apărut dumneavoastră... Nu știu zău ce-aș fi fost în stare să fac.

Rămaseră amândoi în capul scărilor. Ce lucru extraordinar! Prin urmare sosirea lui reprezenta voia Domnului. O privi fix, uluit.

— Deci ai avut niște necazuri? se interesă el.

— Necazuri?

Gesticula cu mâinile și expresia „de apatie, de disperare, se reîntoarse pe chip.

— Nu-i ușor să fii cetățeană străină în țara asta, și tatăl copilului meu să ne părăsească și să mă lase fără niciun ban și să nu știu încotro s-o apuc. Să știți domnule, Sims, că dacă nu veneați azi...

Nu-și sfârși propoziția, ci se uită spre copilul legat de ștergătorul de picioare și ridică din umeri.

— Bietul de tine, Johnnie... spuse ea, tu nu ai nicio vină.

— Chiar, bietul Johnnie, o îngână Fenton, și biata de tine. Ehe, o să-mi fac datoria și o să-ți sfârșesc eu chinul, n-avea grijă.

— Sunteți foarte amabil. Zău, vă mulțumesc.

— Dimpotrivă, eu trebuie să-ți mulțumesc.

Îi făcu o mică reverență și înclinându-se, atinse capul copilului.

— La revedere, Johnnie, ne vedem mâine.

Victima îi întoarse o privire nătângă:

— La revedere, doamnă... doamnă...? spuse el.

— Kaufman mă cheamă. Anna Kaufman.

Îl petrecu cu privirea până coborî scăările și ieși pe poartă. Pisica izgonită i se strecură printre picioare, întorcându-se iar la fereastra spartă. Fenton își flutură pălăria cu un gest curtenitor către femeie, apoi spre pisică și întreaga vilă părăginită și mută.

— Pe mâine, strigă el, și porni pe strada Boulting cu pasul săltăreț ca al cuiva care pornește într-o mare aventură. Starea de spirit excelentă nu-l părăsi nici când ajunse în fața propriei uși. Deschise și urcă scările fredonând un cântec vechi de vreo treizeci de ani. Edna, ca de obicei, era la telefon – îi auzea conversația interminabilă susținută cu o altă femeie. Băuturile erau pregătite pe măsura din salon. Saleurile aranjate ca și platoul cu alune sărate. Paharele în plus arătau că așteptau oaspeți;

Edna acoperi receptorul cu palma și spuse:

— Vin Alhusonii. I-am invitat la o cină rece.

Soțul zâmbi și aprobă din cap. Deși cu mult înaintea orei obișnuite, își turnă un păhărel de vin de Xeres ca să întregească taina, perfecțiunea ultimei ore. Conversația telefonică luă sfârșit.

— Arăți mai bine, spuse Edna. Ți-a priit plimbarea.

Inocența ei îl amuză atât de mult încât era cât pe ce să se înece.

2 AVUSESE NOROC Că FEMEIA

amintise de ustensilele pictorului.

Ar fi fost un prost să apară a doua zi după-amiază cu mâna în gură. Așa însă, însemna să plece devreme de la birou și să facă un drum ca să cumpere cele necesare. Nu-și refuză nimic. Șevalet, pânze, tub după tub de ulei, pensule, terebentină. Și în loc de câteva pachete se pomeni cu niște colete voluminoase, imposibil de transportat fără ajutorul unui taxi. Și totuși, în felul ăsta aventura devenea mai palpitantă. Trebuia să-și joace rolul până la capăt. Vânzătorul, cuprins și el de frenezia clientului, adăuga mereu lucruri noi la lista de vopsele; iar Fenton, pe măsură ce citea denumirile de pe tuburi, experimenta sentimentul unei intense satisfacții și deveni risipitor; cuvintele crom, siena, terre verte i se urcaseră la cap ca aburul de la vin. În cele din urmă reuși să se smulgă tentației, și se urcă într-un taxi cu cumpărăturile, în locul piațetei familiare dădu o adresă cu care nu era obișnuit și care adăuga savoare experimentului – strada Boulting nr. 8

Ciudat, dar pe măsură ce taxiul se apropia de destinație, șirul de vile nici nu mai părea atât de părăginit.

E adevărat că vântul era mai slab ca în ziua precedentă, soarele strălucea cu intermitențe, iar în aer se simțea că aprilie era aproape și

că zilele se vor lungi: dar nu asta era esențialul, ci faptul că nr. 8 era învăluită într-o atmosferă de așteptare. Când plăti șoferului și transportă coletele de la taxi, văzu că draperiile negre de la subsol fuseseră scoase și înlocuite temporar cu unele portocalii, extrem de stridente. Exact în acea clipă, fură date la o parte, femeia cu copilul în brațe, murdar de gem pe față, îi făcu semn cu mâna. Pisica sări de pe pervaz, veni spre el torcând, frecându-și spinarea arcuită de piciorul lui.

Taxiul plecă, iar femeia coborî treptele să-l întâmpine.

— Johnnie și cu mine v-am pândit să veniți toată după-amiaza, spuse ea. Numai atâta ați adus?

— Atât? N-ajunge? râse el.

Îl ajută să coboare lucrurile până la subsol și când își aruncă ochii prin bucătărie observă că și acolo se făcuse o încercare de curățenie, pe lângă atârnatul draperiilor. Șirurile de pantofi dispăruseră sub bufet, împreună cu jucăriile copilului, și pe masă era întinsă o cârpă, pentru ceai.

— Nici n-o să vă vină să credeți cât praf a putut să fie în camera dumneavoastră, spuse ea. Am muncit ieri până aproape de miezul nopții.

— Nu trebuia, îi spuse el. Cel puțin deocamdată, nu e cazul.

— Ea se opri în fața ușii și-l privi, expresia goală revenindu-i pe chip.

— Deci nu e ceva de durată? Întrebă ea cu voce tremurată. Credeam, nu știu de ce, din câte mi-ați spus ieri, că vă interesează pentru câteva săptămâni.

— A, nu la asta m-am referit, spuse el iute. Voiam să spun că oricum o să fac o asemenea murdărie cu vopselele, încât nu era cazul să ștergi praful.

Ușurarea de pe chip fu evidentă. Se strădui să zâmbească și deschise ușa.

— Bine ați-venit, domnule Sims, spuse ea.

Trebuia să recunoască. Se vedea că muncise. Camera arăta altfel. Nu se mai simțea izul de gaze, ci de carbolic – sau era cumva soluție Juyes? Oricum mirosea a dezinfectant. Bucata de camuflaj dispăruse

din fereastră.

Adusese chiar pe cineva să repare geamul spart. Culcușul pisicii – lada de împachetat – dispăruse și ea.

Lângă perete erau – o masă și două scaune șubrede, un fotoliu acoperit cu același material portocaliu groaznic pe care-l observase la ferestrele bucătăriei. Deasupra poliței, care ieri era goală, atârnase o reproducere mare, în culori vii a Fecioarei cu pruncul, cu un calendar dedesubt.

Ochii Fecioarei, plăcuți, sfioși, zâmbeau către Fenton.

— Măi, măi... Începu el, ia uite ce-i aici... și ca să-și ascundă emoția, pentru că într-adevăr era extrem de emoționat că biata femeie își dădu atâta silință în această zi, probabil una dintre ultimele pe care le mai petrecea pe acest pământ, se întoarse și începu să-și dezlege pachetele.

— Dați-mi voie să vă ajut, domnule Sims, spuse ea, și, până să apuce el să protesteze se și lăsă în genunchi, luptându-se cu nodurile, desfăcând hârtia și fixându-i șevaletul. Pe urmă, goliră împreună cutiile cu tuburi de ulei pe care le așezară în șiruri pe masă și proptiră pânzele de zid. Era amuzant, ca și cum ar fi jucat un joc absurd și în mod ciudat, ea împărtășea aceeași stare de spirit, deși tot timpul rămăsese extrem de serioasă.

— Ce veți picta mai întâi? îl întreabă ea când totul fu gata, pe șevalet pusese chiar o pânză. Bănuiesc că v-ați gândit la ceva anume?

— A, da. M-am gândit la ceva anume.

Un zâmbet i se înfiripă pe buze, încrederea în el era absolută și dintr-odată, ea îi răspunse tot cu un zâmbet și remarcă:

— Am ghicit la ce v-ați gândit.

Simți că-i fuge sângele din vine. Cum ar fi putut să ghicească? Ce voia să spună?

— Cum adică ai ghicit? o repezi el.

— V-ați gândit la Johnnie, nu-i așa?

Era imposibil să ucidă copilul înaintea mamei – ce sugestie oribilă. Și mă rog, de ce tot încerca să-l împingă de la spate? Avea timp berechet și oricum, încă nu-și cristalizase planul...

Femeia dădea din cap înțeleaptă, iar el se forță să revină la

realitate. Bineînțeles că ea se referea la pictură.

— Ești o femeie isteată, spuse el. Da, la Johnnie m-am gândit.

— N-o să vă supere, o să stea nemișcat, spuse ea.

Dacă-l leg stă ore întregi. Vreți să-l aduc acum?

— Nu. nu, răspunse Fenton morocănos. N-am nicio grabă. Trebuie mai întâi să chibzuiesc la toate.

Fața femeii se lungi. Părea nemulțumită. Se mai uită o dată prin camera transformată atât de neașteptat și de rapid în ceea ce spera că se numește atelierul unui pictor.

— Atunci dați-mi voie să vă fac un ceai, spuse ea, și ca să nu mai înceapă altă discuție în contradictoriu, el o urmă în bucătărie. Acolo se așează pe scaunul pe care ea îl trăsese pentru el, bău ceaiul și mănca sandviciurile cu pastă Bovril, urmărit de privirea fixă a băiețelului soios.

— Ta... articula deodată copilul și întinse mâna.

— Pe toți bărbații îi strigă ta, spuse maică-sa, deși taică-său habar n-a avut de el. Johnnie, lasă-l în pace pe domnul Sims!

Fenton se strădui să zâmbească cu amabilitate. Se simțea stânjenit în prezența copiilor. Continuă să-și mănânce sandviciurile și să-și bea ceaiul.

Femeia se așează și ea să mănânce; mesteca întruna în ceai cu un aer absent; până când probabil se răcise într-atât că nu mai era bun de băut.

— E bine să ai pe cineva cu care să stai de vorbă, spuse ea. Știți, domnule Sims, până ați venit dumneavoastră, eram atât de singură... Deasupra casa goală, nici măcar muncitori care să treacă pe aici la lucru. Iar vecinii, slabă nădejde – n-am nicio prietenă.

Din ce în ce mai bine, se gândi el. Nimeni n-o s-o regrete după ce o să dispară. Ar fi fost complicat să scape de ea dacă restul casei era locuit. Dar așa, putea s-o facă oricând și nimeni nu s-ar fi sinchisit. Biata fată, nu putea să aibă mai mult de douăzeci și șase, douăzeci și șapte de ani; de ce viață avusese și ea parte!...

— ...a plecat fără să spună o vorbă, continuă ea. De trei ani suntem în țara asta și ne-am tot mutat dintr-un loc în altul, fără o slujbă fixă. Odată am stat în Menchester; Johnnie s-a născut acolo.

— Groaznic oraș. consimți el compătitor, plouă întruna.

— I-am spus: „Trebuie să-ți găsești de lucru”, continuă ea, lovind cu pumnul în masă, retrăind clipa. I-am spus: „Nu mai putem s-o ducem așa. Asta nu-i viață, nici pentru „mine, nici pentru copilul tău”. Și n-aveam bani nici pentru chirie, domnule Sims. Ce i-aș fi spus proprietarului când ar fi venit. Și apoi. fiind străini aici, întotdeauna apar încurcături cu poliția.

— Poliția? tresări Fenton.

— Cu actele, avem” mare bătaie de cap cu actele. Știți și dumneavoastră cum e, trebuie să mergem să ne declarăm la poliție; tare greu o duc de multă vreme, în

Austria am lucrat un timp ca servitoare la un om rău/.

A trebuit să fug. Pe atunci aveam doar șaisprezece ani, iar când l-am întâlnit pe soțul meu, ne-am pus mare nădejde în Anglia...

Continuă să pălăvrăgească fără să-și ia ochii de la el, mestecând între timp în ceai, iar vocea ei, cu un ușor accent german, destul de melodios și de ritmat în auz, forma un fel de acompaniament odihnitor și plăcut al gândurilor sale „contopindu-se cu ticăitul deșteptătorului?

de pe bufet și bocănitul lingurei copilului pe farfurie. Era o plăcere să-și reamintească că nu se afla nici la serviciu, nici acasă, ci era Marcus Sims, artistul, bineînțeles unul de renume, dacă nu în privința culorilor, cel puțin în privința crimei premeditate; și în fața lui se afla victima care-și lăsa propria viață în mâinile lui, socotindu-l de fapt aproape salvatorul ei, ceea ce era purul adevăr.

— Ce ciudat, spuse ea încetișor, ieri nici nu vă cunoșteam, iar azi vă povestesc viața mea. Sunteți prietenul meu.

— Prietenul dumitale sincer, spuse el, bătând-o călduros pe mână. Te asigur că ăsta e adevărul.

Zâmbi și-și împinse înapoi scaunul.

Femeia îi luă cana și farfuria și le puse în chiuvetă, pe urmă îl șterse pe copil la gură cu mâneca bluzei.

— Ei, și acum, domnule Sims, spuse ea, ce-ați prefera să faceți mai întâi. Să vă culcați, sau să-l pictați pe

Johnnie?!

Se holbă la ea. Să se culce? Oare auzise bine!

— Ce-ai spus? întrebă el.

— Dumneavoastră hotărâți, domnule Sims, spuse ea.

Mie mi-e egal. Sunt la dispoziția dumneavoastră.

Simți că roșeața îi urcă pe gât, apoi spre față și frunte.

Nu încăpea nicio umbră de îndoială, zâmbetul abia schițat explica limpede totul, la fel ca și semnul făcut cu capul spre dormitor. Sărmana nenorocită îi făcea un fel de propunere, probabil că își închipuise că de fapt el asta așteptase... dorise... Era îngrozitor.

— Dragă madame Kaufman, începu el... nu știu cum, madame suna mai bine decât doamnă și se potrivea și cu naționalitatea ei... tare mă tem că la mijloc este o greșală. M-ai înțeles greșit.

— Vă rog? spuse ea, nedumerită, pe urmă se chinui din nou să zâmbească. Nu trebuie să vă fie teamă. Nu vine nimeni. Iar pe Johnnie o să-l leg.

Era înspăimântător. Să-l lege pe micuț.

Nimic din ceea ce-i spusese n-ar fi putut s-o determine să înțeleagă greșit situația. Totuși, dacă ar fi dat Mu liber mâniei și ar fi plecat din casă însemna să-și strice toate planurile, planurile lui desăvârșite, și apoi să fie nevoit să se apuce iar de ele în altă parte.

— Foarte... foarte amabil din partea duminale, madame Kaufman, spuse el. Apreciez oferta pe care mi-ai făcut-o. E cât se poate de generoasă. Din păcate, adevărul e că de ani de zile îmi este imposibil... o veche rană de război... De multă vreme am renunțat la așa ceva. De fapt, toate strădaniile mele le investesc în arta mea, în pictură. Mă concentrez absolut numai, asupra ei. De aici și plăcerea deosebită de a găsi un colțișor retras care înseamnă totul pentru mine. Și dacă vom fi prieteni...

Căută câteva cuvinte cu care să scape. Femeia ridică din umeri. Pe chipul ei nu se citea nici ușurare, nici nemulțumire. Dacă asta era, asta era.

— Bine, domnule Sims, spuse ea. M-am gândit că poate sunteți singur. Eu știu ce înseamnă singurătatea.

Și sunteți atât de bun. Dacă Vreodată simțiți dorința...

— A, îți spun imediat, o întrerupse el grăbit. Nici nu se pune problema.

Îi zâmbi din nou femeii, prefăcându-se că e puțin zorit și deschise ușa bucătăriei. Slavă Domnului că se încheiase la jacheta pe care începuse s-o descheie atât de jalnic. Femeia ridică băiețelul de pe scaun și îl urmă.

— Întotdeauna mi-am dorit să văd un pictor la lucru, spuse ea, și acum, să vezi și să nu crezi, mi s-a ivit și mie ocazia. Johnnie o să aprecieze lucrul ăsta când o să mai crească. Cum, unde ați vrea să-l așez, domnule Sims?

Să stea în picioare sau jos? Ce poziție vi se pare cea mai potrivită?

Asta depășea orice. Din lac în puț! Fenton era exasperat. Femeia nu-l slăbea. Nu putea s-o suporte să-i stea mereu în cârcă. Dacă voia să termine cu mucosul ăsta scârbos, maică-sa n-avea de ce să-i stea în drum.

— Nu contează poziția, răspunse el în doi peri. Doar nu sunt fotograf. Și să știi că nu suport, să stea cineva să se uite cum lucrez. Lasă-l aici pe Johnnie, pe scaun.

Bănuiesc că stă cuminte.

— Vin acum să-l leg, spuse ea, și în vreme ce femeia se întoarse în bucătărie, el se uită apăsător la pânza de pe șevalet. Era clar că trebuia să facă ceva. Ar fi fost fatal s-o lase goală. Femeia n-ar pricepe nimic. Ar putea bănuși că ceva nu era în regulă. Ba chiar ar putea să repete oferta aceea groaznică de acum cinci minute...

Luă câteva tuburi de vopsea și le stoarse pe paletă.

Siena... galben de Neapole... Ce nume grozave dau ăștia.

Fusese odată cu Edna la Siena, cu mulți ani în urmă, la începutul căsniciei, își amintea de zidurile de cărămidă roșiatică și de piața – cum se chema oare? – piața unde se ținea o cursă de cai vestită. Galben de Neapole.

Mai departe de Neapole nu ajunsese. Să vezi Neapole și pe urmă să mori. Ce păcat că nu călătoriseră mai mult.

Intraseră într-un fel de rutină, tot timpul mergeau în

Scoția, iar Edna nu suporta căldura. Albastru azur... te ducea cu gândul la albastrul cel mai profund sau cumva la cel mai limpede? Lagunele din mările sudului și peștii zburători. Ce vesele arătau

movilițele de culoare pe paletă.

— Așa... fii cuminte, Johnny.

Fenton ridică privirea. Femeia legase copilul de scaun și-l mângâia acum pe creștetul capului.

— Dacă doriți ceva, domnule Sims, strigați-mă

— Mulțumesc, madame Kaufman.

Femeia se strecură iute afară din cameră și închise încetișor ușa în urma ei. Pictorul nu trebuie deranjat.

Pictorul trebuie lăsat singur cu opera sa.

— Ta, spuse Johnnie brusc.

— Taci, spuse Fenton răstit.

Tocmai rupea o bucată de cărbune în două. Citise undeva că la început pictorii schițează capul în cărbune.

Își potrivea între degete bucata ruptă și strângând din buze trasă pe pânză un cerc, în formă de lună plină. Pe urmă se dădu înapoi și închise pe jumătate ochii. Partea ciudată era că într-adevăr semăna cu ovalul unei zeițe, fără trăsături... Johnnie nu-l slăbea din priviri, cu ochii cășcați, își dădu seama că avea nevoie de o pânză mult mai mare. Cea de pe șevalet n-ajungea decât pentru capul copilului. Ar fi avut un efect mai mare dacă ar fi desenat și umerii pentru că ar fi întrebuințat și niște albastru-azur ca să-i picteze și jerseul.

Oricum schimbă pânza cu una mai mare. Da, era o mărime mai bună. Și acum, din nou conturul feței...

ochii... două punctișoare pentru nas și o linie mică pentru gură... două bețe în locul gâtului, și încă două, în formă de unghi drept, ca un umerăș de haine, pentru umeri.

Era fără îndoială un chip, nu un chip de om, și nu exact al lui Johnnie în clipa aceea, dar pe măsură ce va trece timpul... Esențialul era să pună niște vopsele pe pânză.

Pur și simplu trebuia să întrebuințeze câteva tuburi. Alese grăbit o pensulă, o cufundă în terebentină și vopsea, pe urmă, înmuind ușor și stângaci în albastru azur și-n albul cu care să-l amestece, propti rezultatul pe pânză. Culoarea vie, lucind și strălucind din cauza excesului de ulei, părea că îl privește, reclamându-i o porție nouă. Nu era același albastru ca cel de la jerseul lui Johnnie, dar ce importanță

avea?

Prinzând curaj, bălăci pensula în culoare și acoperi toată partea de jos. a pânzei cu linii vii, care contrastau cu chipul în cărbune, producând o emoție stranie. Chipul arăta acum ca unul adevărat, iar pe bucata de zid din spatele capului copilului, care atunci când intrase în cameră nu reprezentase nimic altceva decât un zid oarecare, zări de fapt o culoare, un verzui în nuanțe trandafirii; înșfăcă tub după tub și le stoarse pe paletă; alese altă pensulă ca să n-o strice pe cea murdară cu albastru?

ei, f n-ar să fie, siena asta arasă nu seamănă câtuși de puțin cu Siena pe care o vizitase, parcă era noroi. Trebuia s-o șteargă, avea nevoie de niște cârpe, ceva cu care să nu strice: „Traversă grăbit camera spre ușă.

— Madame Kaufman, strigă el, madame Kaufman!

Ești bună să-mi cauți niște cârpe?

Femeia veni imediat, rupând în fâșii cine știe ce articol de lenjerie, iar el i le smulse din mână și începu să șteargă de pe pensulă siena arsă care irita privirea. Se întoarse și o surprinse cum trage cu ochiul la pânză.

— Nu te uita! urlă el. Nu trebuie să te uiți niciodată la munca pictorului când se află în fază de început.

Femeia. Se dădu un pas înapoi stânjenită.

— Mă scuzați, spuse ea, iar după aceea, adăugășovăitor:

— E ceva modern, nu?

Fenton o privi înmărmurit – apoi se uită spre pânză și de la pânză spre copil.

— Modern? A, da, e modern. Dar ce credeai? Că o să arate ca aia?

Îndreptă pensula spre Fecioara cu zâmbetul afectat de deasupra consolei.

— Aparțin generației mele. Și văd ceea ce văd. Acum, lasă-mă să-mi termin lucrul.

Pe paletă nu încăpeau toate nuanțele de vopsea.

Slavă Domnului că-și cumpărase două. Începu să stoarcă tuburile celelalte pe a, două paletă și să le amestece – obținu un talmeș-balmeș de apusuri de soare care nu avuseseră loc și răsărituri

care nu se iviseră. Roșul venețian nu era palatul Dogelui ci niște stropi de sânge care țâșnesc pe creier și nu trebuie să se prelingă, iar albul de zinc reprezenta puritatea, nu moartea, pe când galbenul ocru... ei galbenul ocru însemna viața în plinătatea ei, renașterea, primăvara, aprilie chiar într-o altă vreme și într-un alt loc...

Nu mai avea importanță că se întunecase și fusese nevoit să aprindă lumina. Copilul adormise, dar el nu contenea să picteze. Nu peste mult timp veni-femeia care-l anunță că se făcuse Ora opt. Dorea cumva să mănânce?

— Nu e niciun deranj, domnule Sims, îi spuse ea.

Deodată Fenton își dădu seama unde se afla. Ora opt, iar ei cinau întotdeauna la opt fără un sfert. Edna îl aștepta, frământându-se pe unde ar putea fi. Puse jos paleta»

și pensulele. Avea pete, de vopsea pe mâini, pe haină.

— Ce naiba mă fac? spuse îngrozit.

Femeia pricepu, înșfăcă terebentina și o cârpă și începu să-i șteargă haina: Se duseră împreună în bucătărie și se spală pe mâini cu râvnă la chiuvetă.

— Pe viitor va trebui să plec întotdeauna la ora șapte...

— Da. spuse ea. Am să fiu atentă să vă spun. Veniți și mâine? – Bineînțeles. spuse el agasat. Bineînțeles. Să nu te atingi de nimic.

— Nu, domnule Sims.

Urcă în fugă scara și ieși din casă; când ajunse, pe stradă, începu să alerge, încercă să născocească povestea pe care urma s-o spună Ednei. Trecuse pe la club și câțiva amici îl convinseseră să joace o partidă de bridge.

Nu putuse să întrerupă jocul și timpul se scursese fără să-și dea seama. Edna va trebui să se obișnuiască cu ideea că după slujbă va trece pe la club. Nu-i venea în minte o scuză mai plauzibilă cu care să-și ascundă plăcuta duplicitate a unei vieți tainice...

3 NEMAIPOMENIT cum se scurgeau zilele, zile care pe vremuri abia se târau. care păreau interminabile. Categorical, lucrul ăsta presupunea și niște schimbări. Trebuia s-o mintă nu numai pe Edna, ci și pe cei de la serviciu. Inventă o afacere presantă care-i ocupa după-amiaza, contacte noi, o firmă, o familie. Pentru moment, susținea

Fenton, nu putea să mai lucreze decât jumătate de normă. Firește, urmau să modifice și salariul, era de la sine înțeles. Între timp, dacă patronul ar vrea să se ocupe... Formidabil cum au putut să înghită de ușor momeala! Ca și Edna. de altfel, cu clubul, Cu tooica nu întotdeauna era clubul. Uneori erau ore suplimentare la un alt birou, undeva în afara Londrei; și obișnuia să vorbească misterios despre încheierea unei afaceri pe picior mare care era mult prea delicată și prea încurcată ca să intre în amănunte. Edna părea împăcată cu gândul.

Viața ei se desfășura la fel ca înainte. Numai lumea lui

Fenton se schimbaseră. Acum, în fiecare după-amiază, în mod regulat, intra pe poarta de la nr. 8 și privind jos prin geamul bucătăriei din subsol, zărea chipul lui madame Kaufman ițindu-se printre draperiile portocalii.

Pe urmă ea ieșea prin ușa din spate, dădea ocol peticului de grădină și-i deschidea. Hotărâseră de comun acord să nu folosească intrarea principală. Era mai sigur. Mai puțin bătător la ochi.

— Bună ziua, domnule Sims.

— Bună ziua, madame Kaufman.

Ar fi fost o prostie să-i spună Anna. I-ar fi trecut prin cap că... ar fi fost în stare să-și închipuie... Iar titlul de „madame” păstra proporțiile reale între ei. Femeia îi era cu adevărat de folos, îi curăța atelierul – întotdeauna când se refereau la camera lui o numeau atelier

— Și pensulele, îi rupea zilnic cârpe proaspete și cum sosea îi pregătea o cană cu ceai fierbinte nu ca lăturile pe care le făceau cei de la birou. Iar băiețelul... băiețelul devenise aproape atrăgător. Fenton era mai îngăduitor față de el de când îi terminase primul portret. Parcă prin el. copilul renăscuse. Era creația lui Fenton.

Venise miezul verii, iar Fenton îi făcuse portretul de mai multe ori. Copilul continua să-l numească la. Mai avea bineînțeles și alte modele. O pictase și pe mamă și lucrul ăsta îl mulțumea mai mult. Faptul că îi așternuse chipul pe pânză îi dădea lui Fenton un imens simțământ de putere. Nu era vorba de ochi, de trăsături sau colorit. Doamne iartă-mă, nici n-avea colorit! ci de siluetă; faptul, că trupul unei persoane vii, iar acea persoană să fie o femeie, putea să fie transpus de el pe pânza goală. N-avea importanță că ceea ce desena și

picta nu aducea de loc cu femeia din Austria pe nume Anna Kaufman. Nu asta era important. Firește, prostănaca de ea se așteptase, prima oară când îi pozase, la o reprezentare în genul celor de pe cutiile de bomboane, îi închisese totuși gura.

— Chiar așa mă vedeți? întrebă ea dezamăgită.

— Dar ce-are?

— Păi... știți... gura arată ca un pește uriaș gata să înghită ceva, domnule Sims.

— Pește? Ce tâmpenie!

Probabil că-și dorise ceva în genul arcului lui Cupidon.

— Necazul cu dumneata este că nimic nu te mulțumește. Ești la fel ca oricare altă femeie.

Începu să-și amestece culorile nervos. N-avea niciun drept să-i critice munca.

— Nu trebuie, să spuneți așa ceva, domnule Sims, răspunse ea după câteva clipe. Sunt foarte mulțumită de cele cinci lire pe care mi le dați săptămânal.

— Nu mă refeream la bani, spuse el.

— Atunci ce-ați vrut să spuneți?

Se înapoie la pânza lui și puse o tușă fină de roz pe interiorul brațului.

— Ce spuneam? continuă el. Chiar că nu-mi mai aduc aminte. Parcă despre femei, nu? Zău dacă mai știu.

Și doar ți-am spus să nu mă mai întrerupi.

— Mă scuzați, domnule Sims.

Așa, se gândi el. Vezi-ți de treabă, stai în banca ta.

Nu înghițea femeile certărețe, femeile înfipite, cârtitoare, care-și cer drepturile. Pentru că era limpede că nu erau făcute pentru așa ceva. Creatorul le-a menit să fie docile, grijulii, blânde și supuse. Necazul era că în realitate prea puține erau astfel. Prindeau consistență numai în imaginație sau contur în trecere, îndărătul vreunei ferestre, sau aplecându-se peste un balcon, undeva în străinătate, sau în rama unui tablou, sau pe o pânză ca cea din fața lui

— Schimbă o pensulă, cu alta, ajunsese foarte îndemânatic.

Și pe urmă să apară să-i spună că-i făcuse o gură ca de pește...

- Când eram mai tânăr, începu el, aveam ambiție, nu glumă.
- Să deveniți un mare pictor? întrebă ea.
- A, nu... nu neapărat; doar să devin cineva. Să mă
- Știe lumea. Să realizez un lucru grozav.
- Încă nu e timpul trecut, domnule Sims, spuse ea.
- Poate... poate...

Pielea n-ar trebui să fie trandafirie, ci măslinie, un măsliniu cald. Tatăl Ednei fusese de vină, bineînțeles, veșnic cu critica lui, veșnic îi găsea nod în papură. Îi reproșa totul lui Fenton chiar diR clipa în care se logodiseră. „Să locuiți în străinătate?” exclamase el. „N-ai f Inn stare să câștigi un ban. Și în plus, Edna nici n-ar suporta. Să stea departe de prietenii cu care e obișnuită.

Nici că am auzit de așa ceva!”

Ei, bine că murise. De la început se vârâse ca un cui între ei. Marcus Sims... Marcus Sims – pictorul era cu totul altceva. Un suprarealizat. Un modern. Bătrânul probabil că se va întoarce în mormânt.

— E șapte fără un sfert, murmură femeia.

— Fir-ar...

Oftă și se îndepărtă de lângă șevalet.

— Nu suport să-mi întrerup lucrul atât de brusc, mai ales că se înserează mai târziu. Aș putea să mai pictez vreo câteva ore.

— Păi, de ce nu pictați? îl întrebă ea.

— Ei, am probleme acasă. Sărmana maică-mea, bătrână cum e, ar face o criză.

Inventase o mamă bătrână în ultimele săptămâni. Țin

tuită la pat. Îi promisese să se întoarcă acasă în fiecare seară la opt fără un sfert. Dacă n-ar fi sosit la timp, docto.

rii nu mai răspundeau de consecințe. Era un fiu devotat.

— Ce bine ar fi fost s-o puteți aduce aici, spuse modelul. Când plecați seara mă simt foarte singură. Știți, se aude că s-ar putea să nu mai dărașe până la urmă casa.

Și dacă e adevărat, ați putea să închiriați apartamentul de la parter iar mama dumneavoastră ar veni și dumneaei.

— N-ar consimți niciodată. E trecută de optzeci. Și nu-și scoate

din cap ale ei.

Zâmbi în sinea lui gândindu-se ce mutră ar face Edna dacă i-ar spune că ar fi mai confortabil să vândă casa în care locuiau de aproape douăzeci de ani și să se mute în strada Boultrig, la nr. 8. Ce tevatură! Cum ar fi să vină Alhusonii la cina de duminică.

— Și în afară de asta, spuse el dând glas gândurilor, n-ar mai avea niciun chichirez.

— Ce chichirez, domnule Sims?

Se uită de la pata de culoare de pe pânză, care avea atâta semnificație pentru el, spre femeia așezată, cu părul în lațe și ochii tâmpi, și încercă să-și amintească ce-l determinase, cu luni în urmă, să urce treptele vilei părăginite și să se intereseze de o cameră. Fără îndoială, vreo stare temporară de iritare din cauza bieteii Edna, combinată cu ziua mohorâtă și vântoasă de pe chei, și

cu faptul că familia Alhuson venea la un pahar. Uitase însă ceea ce-i trecuse prin minte în acea după-amiază:

știa doar că de atunci viața i se schimbase, că această cămăruță din subsol era ca o oază, iar personalitățile femeii Anna Kaufman și copilului Johnnie reprezentau cumva simbolic anonimatul, tihna. Femeia nu făcea decât să-i pregătească câte un ceai și să-i curețe pensulele. Era o parte integrantă din fundal, la fel ca pisica ce torcea prin apropiere și se încovrigase pe pervazul ferestrei, și căreia încă nu-i dăduse nicio bucătică de pâine.

— Nu contează, madame Kaufman, spuse el. Într-una din zile, o să deschidem o expoziție, iar chipul dumitale și al lui Johnnie vor face vâlvă în tot orașul.

— Anul ăsta... la anu'... cândva... niciodată. Nu? La paștele cailor, parcă se spune.

— N-ai încredere. Am să-ți dovedesc. Așteaptă și ai să vezi.

Femeia începu să depene iar plicticoasa și nesfârșita poveste despre bărbatul cu care fugise din Austria și soțul care o părăsise în Londra – o știa deja atât de bine, încât putea chiar să-i mai sufle amănunte – dar nu-l deranja.

Făcea parte din decor, din binecuvântatul anonim.

N-avea decât să trăncăne, își spunea el în sinea lui, sau să tacă.

Putea să se concentreze asupra reproducerii portocalei pe care o morfolea femeia, dându-i felii lui Johnnie așezat în poala ei; putea s-o reprezinte mai mare decât în mărimea naturală, mai viu colorată, mai rotundă» mai uriașă, mai aprinsă.

Și seara, străbătând cheiul, pentru că plimbarea nu mai era nici ea plină de înțeleșuri ca pe vremuri, duminica, ci se contopise cu noua viață. – arunca în râu schițele în cărbune și desenele nefinisate. Erau transpuse acum în ulei așa că nu mai avea importanță. O dată – cu ele dispă!

reau și tuburile goale de vopsea, cârpele și pensulele îmbibate de uleiuri. Le arunca de pe podul Albert și le urmărea cum pluteau câteva clipe, după care cădeau la fund sau înaintau în derivă, constituind momeala pentru

— Vreun pescăruș zburlit și negru. Toate necazurile lui dispăreau odată cu gunoaiele aruncate. Și toată suferința.

4. HOTĂRÂSE ÎMPREUNĂ cu EDNA

să-și amâne vacanța anuală până la mijlocul lui septembrie. Avea astfel timpul să termine portretul la care lucra și care, hotărî el, încheia seria actuală. Vacanța în Scoția se întvedea plăcută. Plăcută pentru întâia oară după ani de zile, pentru că avea pentru ce să aștepte cu nerăbdare întoarcerea la Londra.

Diminețile scurte de la birou nici nu mai contau.

Reușea de bine de rău să treacă prin rutina activității, iar după prânz nu se mai întorcea” niciodată. Le spusese colegilor că celelalte îndatoriri deveneau zilnic tot mai presante: practic, se hotărâse ca în timpul toamnei să plece de la firmă.

— Dacă nu ne comunicați dumneavoastră din vreme, îi spusese sec patronul, oricum vă anunțăm noi.

Fenton ridică din umeri. Dacă făceau și mutre, atunci cu cât pleca mai repede, cu atât mai bine. Putea chiar să le scrie din Scoția. Și atunci toată toamna și iarna le-ar fi dedicat picturii. Chiar să-și închirieze un atelier ca lumea: nr. 8, dacă te gândeai bine, nu era decât o chestiune temporară. Un atelier mare însă, cu lumină adevărată și o chicinetă alături – la câteva străzi depărtare se și construiau vreo câteva – ar fi reprezentat soluția pentru iarnă. Acolo ar fi putut să

lucreze cu adevărat. Să facă ceva bun, și să scape de sentimentul că nu era decât un amator care lucra pe apucate.

Autoportretul îl absorbea total. Madame Kaufman găsisese o oglindă și o atârnase pe perete, așa că începutul era simplu. Descoperi însă că-i era imposibil să-și picteze ochii. Trebuia să-i redea închiși și asta îl făcea să pară adormit. Bolnav. Cam ciudat.

— Deci nu-ți place? remarcă Fenton către madame Kaufman, când aceasta veni să-l anunțe că se făcuse șapte. Ea scutură din cap.

— Parcă îmi dă fiori, spuse ea. Nu, domnule Sims, nu sunteți dumneavoastră.

— E puțin cam prea progresist pentru gustul tău, spuse el vesel. Avangardist, cred că așa-i spune.

El personal era încântat. Autoportretul era o operă de artă.

— Ei, deocamdată ajunge, spuse el. Săptămâna viitoare plec în vacanță.

— Plecați?

În glas avea o notă atât de alarmată, încât se întoarse s-o privească.

— Da, spuse el, o duc pe sărmana maică-mea în Scoția. De ce?

Îl privi cu întreaga expresie a feței schimbată, chinuită.

Parcă-i provocase un șoc puternic.

— Dar nu vă am decât pe dumneavoastră, spuse ea.

Am să rămân singură.

— O să-ți las bani, n-avea grijă, o liniști el grăbit, îți plătesc dinainte. Lipsesc doar trei săptămâni.

Femeia continuă să se holbeze și pe urmă, total neașteptat, ochii i se umplură de lacrimi și izburci în plâns.

— Nu știi ce-o să mă fac, spuse ea. Nu știi unde o să mă duc.

Cam încurcată povestea. Ce dracu' voia să spună?

Ce să facă și unde să se ducă? îi promisese că-i dă bani.

Urma să-și continue existența ca și până acum. Zău, dacă avea de gând să se comporte așa, mai bine-și găsea cât mai iute un alt atelier. Asta i-ar mai fi lipsit ca madame

Kaufman să ajungă o pacoste pe capul lui.

— Dragă madame Kaufman, eu nu voi rămâne veșnic aici, știi doar, spuse el cu convingere. O să mă mut cândva.

Poate chiar toamna asta. Am nevoie de mai mult spațiu.

Bineînțeles că o să te anunț din vreme. Dar ar fi bine ca între timp să-l dai pe Johnnie la o creșă și să-ți iei o slujbă. Ți-ar prinde bine, să știi.

Mai bine ar fi bătut-o. Părea năucă, răvășită.

— Ce mă fac? repeta ea prosteste, iar după aceea ca și cum tot nu-i venea să creadă, întrebă: „Și când plecați?”

— Luni, spuse el, în Scoția. Lipsesc trei săptămâni.

Accentua ultima afirmație ca să fie clar. Necazul era că femeia era proastă, hotărî el când se spăla pe mâini la chiuveta din bucătărie. Știa să facă ceaiul cum trebuie și se pricepea să-i curețe pensulele, dar atât.

— Și dumneata ar trebui să-ți iei o vacanță, spuse el voios. Ia-l pe Johnnie într-o excursie pe râu spre Soutvend sau în altă parte.

Nu primi niciun răspuns. Doar o privire îndurerată și o ridicare din umeri, neajutorată.

A doua zi, vineri, însemna sfârșitul săptămânii lucrătoare, în dimineața aceea scoase niște bani ca să-i poată plăti pe trei săptămâni înainte, și mai adăugă cinci lire ca s-o împace.

Când ajunse la nr. 8, Johnnie era legat la locul obișnuit, lângă preșul de picioare, în capul scărilor. Trecuse – mult timp de când nu-l mai ținuse așa. Iar când Fenton intră ca de obicei în subsol prin ușa din spate, nu auzi radioul;

ușa de la bucătărie era închisă. O deschise și se uită înăuntru. Și ușa de la dormitor era închisă.

— Madame Kaufman...? strigă el, Madame Kaufman.

Îi răspunse după câteva clipe. cu o voce slabă, răgușită.

— Ce e?

— S-a întâmplat ceva? întrebă el.

Urmă încă o pauză, și pe urmă:

— Nu mă simt prea bine.

— Îmi pare rău, spuse Fenton. Te pot ajuta cu ceva?

— Nu.

Mă rog, asta era o capcană, bineînțeles. Niciodată nu păruse prea sănătoasă, dar până acum nu făcuse așa ceva. Puse pe masa din bucătărie plicul cu bani.

— Ți-am adus banii, strigă el. În total douăzeci de lire. Ce-ar fi să te duci să faci niște cumpărături? E o după-amiază minunată. Mai iei puțin aer.

Așa trebuia să ia lucrurile, rapid, să n-o lase să se vaite. Nu apucă ea să-l șantajeze cu înduișoarea.

Se îndreptă spre atelier, fluierând tare. Descoperi uluit că toate erau la fel cum le lăsase cu o seară înainte.

Pensulele erau murdare; zăceau îmbibate lângă paleta năclăită. Camera era neatinsă. Ei, nu! asta era ultima picătură! Bine ar” fi să ia înapoi plicul de pe masa din bucătărie. Greșise și că amintise de vacanță. Ar fi trebuit să-i trimită banii cu poșta și să-i scrie un bilețel că plecase în Scoția, în schimb... scena asta enervantă cu îmbufnări și neglijarea îndatoririlor. Pentru că era străină bineînțeles. Nu puteai să ai nicio încredere. Până la urmă tot te lăsau baltă.

Se reîntoarce în bucătărie cu pensulele și paleta, terebentina, câteva cârpe și începu să facă zgomot cât mai mare deschizând robinetele, fâțâindu-se de colo-colo, ca să-i dea de știre că era obligat să se ocupe personal de”.

toate treburile gospodărești. Zdrăngăni ceașca de ceai și zgâlțâi cutia de tinichea în care ținea ea zahărul. Din dormitor însă nu sosea niciun sunet. Ei, fir-ar să fie, se gândi el, nu-i nimic, las-o să facă pe îmbufnata...

Se întoarce în atelier și mai trebălui la ultimele tușe puse pe autoportret, însă îi era foarte greu să se con

centreze. 'Nu-i ieșea nimic. Portretul aducea a mort.

Femeia asta îi stricase ziua. În cele din urmă, cu un ceas sau mai mult înainte de ora obișnuită, se hotărî să plece acasă, însă nu mai avea încredere că o să-i curețe ca altă dată mizeria lăsată și azi. Era în stare să nu pună mâna pe nimic trei săptămâni.

După ce așează pânzele una în spatele celeilalte, le propti de perete și încercă să-și imagineze cum ar arăta agățate într-o expoziție.

N-ar fi trecut neobservate, fără îndoială. N-aveai cum să le ocolești. Aveau ceva... mă rog, ceva aparte care definea întreaga colecție. Nu-și dădea seama ce anume. Bineînțeles că el personal nu-și putea critica propria operă. Dar... de exemplu, capul acela al lui madame Kaufman, cel despre care ea spusese că seamănă cu un pește, poate că exista într-adevăr un gen de gură în felul ăsta... sau poate ochii, ochii erau cam bulbucăți? Și cu toate astea era extraordinar, Era convins că era sclipitor. Iar autoportretul omului adormit, chiar dacă nu era terminat, emana o anume semnificație.

Zâmbi unei viziuni imaginare în care el și Edna se plimbau prin galeriile din strada Bond, iar el remarca într-o doară: „Am auzit că aici expune și un individ nou.

Teribil de controversat. Criticii n-au hotărât încă dacă e un geniu sau un nebun”. Iar Edna: „Am impresia că intri aici pentru prima oară”. Ce sentiment al puterii, ce triumf! și pe urmă, după ce-i spunea totul, ce respect nou îi izvora în priviri. Recunoașterea faptului că după atâția ani, soțul ei devenise până la urmă celebru... Asta își dorea, șocul surprizei. Exact \ Șocul surprizei?

Fenton aruncă o ultimă privire prin cameră. Pânzele erau adunate, șevaletul strâns, pensulele și paleta curățate, șterse și învelite. Dacă s-ar fi hotărât să plece de aici când se întorcea din Scoția – și mai mult ca sigur că asta va face, singura soluție, după ce madame Kaufman se purtase ca o tâmpită – atunci avea totul pregătit.

Nu se punea decât problema chemării unui taxi, încărcării lucrurilor și pe urmă, pe-aci ți-e drumul.

Închise fereastra și ușa; sub braț ținea pachetul săptămânal, obișnuit cu ceea ce numea el „resturi”, adică desene și schițe de care nu mai avea nevoie, diverse

mărunțișuri; intră încă o dată în bucătărie și strigă prin ușa închisă a dormitorului.

— Am plecat, spuse el. Sper să te simți mai bine. Ne vedem peste trei săptămâni.

Observă că plicul dispăruse de pe masa din bucătărie.

Deci nu era chiar atât de bolnavă...

Pe urmă o auzi mișcându-se în dormitor, și peste vreo câteva

clipe ușa se întredeschise și ea apărură îndărătul ei.

Fenton rămase înmărmurit. Arăta ca o nălucă, cu chipul ca de ceară, părul slinos și în lațe, nepieptănat sau periat. Avea înfășurată o pătură în jurul mijlocului, și în ciuda zilei dogoritoare, sufocante și a lipsei de aer din subsol, purta puloverul gros de lână.

— Te-a văzut vreun doctor? întrebă el, ușor îngrijorat
Scutură din cap.

— Eu aș consulta un doctor, spuse el. N-arăți deloc bine.

Își aminti că băiețelul era încă legat de preș, /

— Să ți-l aduc pe Johnnie? sugeră el.

— Vă rog, răspunse ea.

Ochii femeii îi aminteau de privirea unui animal rănit.

Se simți tulburat. Era cam neplăcut să plece și s-o lase în halul ăsta. Dar ce putea să facă? Urcă scările de la subsol, străbătu holul pustiu, și deschise ușa de la intrare, copilul era acolo ghemuit. Nu se clintise de când intrase

Fenton în casă.

— Hai, Johnnie, spuse el. Te duc jos, la mama.

Băiețelul îl lăsă să-l dezlege. Avea aceeași apatie ca și mama lui. Ce pereche nenorocită sunt, se gândi Fenton;

zău că ar trebui să aibă cineva grijă de ei, în vreun azil, undeva, trebuie să existe locuri unde se primesc oameni de genul ăsta... Duse copilul jos și-l așeză pe locul lui obișnuit lângă masa din bucătărie.

— Mai bea ceai astă-seară? întrebă el.

— Îl pregătesc imediat, spuse madame Kaufman.

Ieși din cameră târșindu-și picioarele fără să-și dea jos pătura, în mână avea un soi de pachet învelit în hârtie și legat cu o sfoară.

— Ce-i asta? întrebă Fenton.

— Niște gunoaiespuse ea, v-aș ruga să le aruncați împreună cu ale dumneavoastră. Gunoierii nu vin până săptămâna viitoare.

Îi luă pachetul din mână și așteptă o clipă, gândindu-se cu ce-ar mai putea s-o ajute.

— Păi, spuse el jenat, îmi pare rău că s-a întâmplat așa. Ești sigură că nu mai vrei și altceva?

— Nu, spuse ea.

Nici măcar nu i se adresă cu „domnule Sims”. Nu făcuse niciun efort să zâmbescă sau să-i întindă mâna.

Ochii nu exprimau reproșul. Erau inexpresivi.

— Am să-ți trimit o vedere din Scoția, spuse el, pe urmă îl mângâie pe Johnnie pe cap.

— Pe curând, adăugă el, o expresie stupidă și pe care n-o folosea în mod normal. Ieși apoi pe ușa din spate, dădu colțul casei și mai departe, pe poartă, ajunse pe strada Boulting cu inima încărcată de un sentiment apăsător că se purtase cumva urât, că nu dăduse dovadă de compasiune și că ar fi trebuit să ia inițiativa și să insiste să meargă la un doctor.

Cerul de septembrie era acoperit iar Cheiul părea posomorât, îmbâcsit de praf.

Copacii din cartierul Battersea dincolo de râu arătau deprimați, veștejiți, ca la sfârșit de vară. Prea multă mohoreală și culori închise. Bine că plecau în Scoția să mai respire niște aer curat și rece.

Desfăcu pachetul cu resturi și începu să le arunce în râu. Un cap al lui Johnnie, într-adevăr foarte slab executat, O schiță nereușită a pisicii. O pânză care se pătase cu vopsea și nu mai putea fi folosită. Zburau peste pod și se îndepărtau odată cu fluxul, plutind ca niște cutii de chibrituri, albe și fragile. Era chiar trist să le urmărești cum dispăreau.

— Străbătu înapoi cheiul spre casă și înainte de a se întoarce să traverseze, își dădu seama că mai ținea încă

— În mână pachetul învelit în hârtie al lui madame Kaufmân.

Uitase să-l arunce împreună cu celelalte. Fusese prea ocupat să urmărească dispariția propriilor resturi.

Fenton era cât pe ce să arunce pachetul în râu, când observă un polițist care-l urmărea de pe trotuarul opus»

Fu cuprins de sentimentul neplăcut că aruncarea gunoaielor în râu contravenea legii, își văzu de drum stânjenit.

După ce făcu vreo sută de iarzi se uită înapoi. Polițistul continua să se uite după el. Era o prostie, dar nu știu de ce – îl făcea să se simtă vinovat. Brațul puternic al legii.

Continuă să meargă, legănând pachetul cu nonșalanță,

fredonând un cântecel. La dracu' cu râul. O să vâre pachetul într-una din lăzile de gunoi din grădinile spitalului

Chelsea.

Întră în curtea spitalului și aruncă pachetul în primul coș, peste niște ziare și o grămadă de coji de portocale.

Nicio contravenție. Îl zări pe afurisitul de curcan cum îl urmărește prin grilaj, dar Fenton avu grijă să nu arate că-l observase. Altfel puteai să-ți închipui că se descotorosise de o bombă. Pe urmă porni grăbit spre casă;

Când urcă scările își aminti că în seara aceea venea la cină familia Alhuson. Întâlnirea obișnuită de dinainte de concediu. Gândul nu-l mai agasa ca pe vremuri. O

să pălăvrăgească cu amândoi despre Scoția fără să aibă sentimentul că era încolțit și se sufoca. Ce s-ar mai holba

Jack Alhuson dacă ar ști cum își petrecea Fenton după-amiezile! Nici nu i-ar veni să creadă!

— Bună, ai venit devreme, spuse Edna, care aranja niște flori în sufragerie.

— Da, răspunse el. Am rezolvat totul din vreme la serviciu. M-am gândit că aş putea să fac un plan pentru itinerariu. Abia aștept să plecăm în nord.

— Vai, cât mă bucur, spuse ea. Mi-era teamă că te-ai plictisit de Scoția după atâția ani. Dar văd că nu ești deloc obosit. De ani de zile n-ai mai arătat atât de bine.

Îl sărută pe obraz și el îi înapoie sărutul, mulțumit.

Se duse să-și caute hărțile cu zâmbetul pe buze. Habar n-avea ea că soțul ei era un geniu.

Familia Alhuson se pregătea să se așeze la masă tocmai când se auzi soneria de la ușa din față.

— Cine naiba mai este? exclamă Edna. Să nu spui că am mai invitat pe cineva și am uitat de ei.

— A, n-am plătit electricitatea! glumi Fenton. Au trimis să ne-o întrerupă și n-o să mai apucăm să mâncăm sufleul.

Edna se întoarse după câteva clipe cu o expresie pe jumătate

amuzată, pe jumătate nedumerită.

— Nu sunt de la electricitate; a venit poliția.

— Poliția? repetă Fenton.

Jack Alhuson mișcă din deget.

— Știam eu, spuse el. Nu scapi de data asta, băiete.

Fenton puse jos cuțitul de tăiat carne.

— Zău, Edna, spuse el, ce mai vor și ăștia?

— Habar n-am, răspunse ea. E un polițist obișnuit și o persoană care cred că e tot polițist, în civil. Vor să vorbească cu stăpânul casei.

Fenton ridică din umeri»

— Voi vedeți-vă de masă, spuse el soției, încerc să scap de ei. Probabil că au greșit adresa.

Ieși din sufragerie în hol, dar în clipa în care îl văzu pe polițistul în uniformă, păli. Era același care se uitase după el pe Chei.

— Bună seara, spuse el. Cu ce vă pot fi de folos?

Bărbatul în civil preluă inițiativa.

— V-ați plimbat cumva prin grădinile spitalului Chelsea târziu, azi după-amiază, domnule?

— Da, spuse el, da, am trecut pe acolo.

— Aveați un pachet în mână?

— Cred că da.

— Ați pus pachetul într-un coș de gunoi de la intrarea spre Chei, domnule?

— Da.

— Ați avea ceva împotrivă să ne spuneți ce se găsea în pachet?

— Habar n-am.

— Aș putea să vă pun altfel întrebarea, domnule.

Ați putea să ne spuneți de unde aveați pachetul?

Fenton ezită. Ce urmăreau? Nu prea îi convenea metoda lor de interogare.

— Nu înțeleg ce legătură are asta cu dumneavoastră, spuse el. Cred că nu e oprit de lege să arunc gunoiul la coș?

— Dar nu un gunoi obișnuit, spuse omul în civil.

Fenton se uită de la unul la altul. Chipurile erau grave.

— Pot să vă pun și eu o întrebare? spuse el.

— Da, domnule.

— Dumneavoastră știți ce era în pachet?

— Da.

— Adică vreți să spuneți că polițistul aici de față

— Îmi amintesc că am trecut pe lângă dumnealui când era în post – m-a urmărit și a luat pachetul pe care l-am aruncat la gunoi?

— Exact.

— Dar ce chestie nemaipomenită! Cred că ar fi fost mai de folos să-și îndeplinească misiunea pentru care e angajat.

— Misiunea pentru care este angajat este să fie atent la oamenii care se comportă în așa fel încât dau de bănuț.

Fenton începu să se enerveze.

— N-am dat în niciun fel de bănuț, declară el. Întâmplarea face că azi după-amiază am făcut ordine la mine în birou și am dat peste niște resturi; am și eu o manie să arunc gunoiul în râu în drum spre casă. Și nu o dată mai dau de mâncare și la pescăruși. Azi aveam de gând să arunc pachetul ca de obicei, când l-am observat pe dumnealui privind în direcția mea. Mi-a trecut prin cap că poate nu e voie să arunci gunoaie în râu, așa că m-am hotărât să-l pun mai bine într-un coș de gunoi.

Cei doi bărbați continuau să-l fixeze.

— Adineauri ați declarat, spuse omul în civil că nu știți ce conținea pachetul, iar acum declarați că erau resturi de la birou. Care dintre afirmații este cea adevărată?

Fenton începu să se simtă ca încolțit.

— Ambele afirmații sunt adevărate, rosti el tăios.

Cei de la serviciu mi-au făcut pachetul azi, și n-am știut ce-au pus în el. Uneori pun biscuiți vechi pentru pescăruși, și atunci îl desfac și arunc firimiturile păsărilor în drum spre casă, așa cum v-am spus.

Nu ținea, puteai citi clar pe chipurile lor serioase;

avea impresia că povestea lui era puțin plauzibilă – un om de vârstă mijlocie strânge tot felul de gunoaie ca să le arunce în râu în drum spre casă de la birou, ca un băiețel care aruncă rămurele de pe pod ca să le vadă plutind pe sub el și ieșind pe partea cealaltă. Dar pe moment nu-i venise altceva în cap și acum trebuia s-o țină tot așa. La

urma urmelor, nu putea să i-o impute ca o acțiune criminală – învinuirea cea mai mare putea fi de excentric.

Polițistul în civil rosti scurt:

— Citește ce-ai scris, sergent.

Omul în uniformă își scoase carnetul și citi;

— „Astăzi, la ora 6 și 5 minute, îmi făceam rondul de-a lungul cheiului și am observat un bărbat pe trotuarul opus care avea intenția să arunce un pachet în râu. M-a observat și a plecat grăbind pasul, pe urmă s-a uitat înapoi peste umăr ca să vadă dacă-l mai urmăream.

Avea o atitudine care dădea de bănuț. Pe urmă a traversat spre intrarea în grădinile spitalului Chelsea și după ce a privit în jur pe furiș, a dat drumul pachetului în lada de gunoi și s-a îndepărtat în grabă. M-am dus la ladă și am luat pachetul, apoi l-am urmărit până la piața A merslay, nr. 14, unde a intrat. Am dus pachetul la secție și l-am înmănat ofițerului de serviciu. Am examinat împreună pachetul. Conținea trupul unui prunc născut prematur”.

Închise carnetul.

Fenton simți că-l lasă puterile. Groaza și spaima se contopiră ca un nor dens, copleșitor, și se prăbuși pe un scaun.

— O, Doamne, spuse el. O, Doamne, ce s-a întâmplat?

Prin nor o văzu pe Edna privindu-l din ușa deschisă a sufrageriei și, în urma ei, pe cei doi Alhusoni.

Omul în civil spuse:

— O să trebuiască să vă rog să veniți la secție ca să dați o declarație.

5. FENTON STĂTEA în CAMER a inspectorului cu inspectorul de poliție îndărătul unui birou și polițistul în uniformă, și altcineva, un medic militar. Era și Edna acolo – ceruse în mod special ca Edna să fie și ea de față.

Familia Alhuson aștepta afară, dar cel mai groaznic lucru, era expresia de pe chipul Ednei. Era limpede că nu-l credea. Și nici polițistii.

— Da, povestea continuă de șase luni, repetă el.

Când am spus continuă, m-am referit la pictură nu la altceva, la nimic altceva... M-a cuprins dorința să pictez...

nu pot să vă explic. N-am să reușesc niciodată. Pur și simplu m-am trezit cu ea. Și dintr-un impuls m-am oprit la poarta cu nr. 8 din Str. Boulting. Femeia a venit la ușă și am întrebat-o dacă n-avea o cameră de închiriat și după o discuție de câteva clipe mi-a spus că avea o cameră de-a ei, la subsol – nicio legătură cu proprietarul – de altfel ne-am înțeles să nu-i spunem nimic.

Așa că am închiriat-o. Și de șase luni merg acolo în fiecare după-amiază. Nu i-am spus nimic soției... am crezut că nu va înțelege...

Se întoarse disperat spre Edna, dar ea stătea acolo și privea cu ochii mari la el.

— Recunosc că am mințit, spuse el, i-am mințit pe toți. Acasă, la birou. Le-am spus la birou că am legături cu o nouă firmă la care mă duc după-amiaza, iar soției i-am spus – susține-mă Edna – i-am spus soției fie că sunt reținut mai târziu la serviciu, fie că jucam bridge la club. Adevărul este că m-am dus zilnic la nr. 8 în

Str. Boulting. În fiecare zi.

Nu făcuse nimic rău. De ce se uitau așa la el? De ce se ținea Edna de brațele scaunului?

— Ce vârstă are madam Kaufman?

— Nu știu. Cam douăzeci și șapte cred... sau treizeci, ar putea să aibă orice vârstă... și are un băiețel Johnnie...

e austriacă, a dus o viață foarte tristă, iar soțul ei a părăsit-o... Nu, n-am mai văzut pe nimeni altcineva în casă, niciun alt bărbat... Nu știu, v-am spus... Nu știu.

Mă duceam acolo să pictez. Nu pentru altceva. O să vă spună chiar ea. O să vă spună adevărul. Sunt convins că e foarte atașată de mine... Cel puțin, nu, nu la asta mă refeream; când am spus atașată m-am gândit că e recunoscătoare pentru banii pe care-i plăteam... adică, chiria, cinci lire pentru – cameră. N-a fost absolut nimic altceva între noi, nici nu putea fi, nici nu se pune problema...

Da, da bineînțeles că habar n-am în ce situație se afla.

Nu prea observ lucrurile... și nici nu era genul de lucru pe care să-l bag de seamă. Și n-a spus un cuvânt, un cuvânt.

Se întoarse din nou spre Edna.

— Mă crezi, nu?

— Niciodată nu mi-ai spus că vrei să pictezi, spuse ea.

N-ai pomenit niciodată de pictură, de artiști, de când suntem noi căsătoriți.

Îi era imposibil să îndure albastrul înghețat al ochilor ei.

— N-am putea să mergem acum în str. Boulting, în clipa asta? se adresă el inspectorului. Sărmana, probabil că suferă îngrozitor. Ar trebui să o vadă un doctor, ar trebui să aibă cineva grijă de ea. N-am putea să mergem toți acum, și soția mea, ca să vă explice madame Kaufman totul?

Și slavă domnului, reuși să-i convingă! căzură de acord să meargă în str. Boulting. Chemară o mașină de poliție, Edna și cei doi ofițeri de poliție se urcară în ea, iar Alhusonii veniră și ei în spate cu mașina lor. Îi auzi spunându-i ceva inspectorului despre faptul că nu voiau s-o lase singură pe doamna Fenton, că șocul era prea mare.

Drăguț din partea lor, bineînțeles dar nu ar fi niciun fel de șoc dacă l-ar lăsa să explice calm și liniștit, de-a fir a păr, în clipa în care ar ajunge acasă. Atmosfera de la secția de poliție făcea să pară totul atât de groaznic, îl făcea să se simtă vinovat, ca un criminal.

Mașina trase în fața casei cunoscute, și se dădură jos cu toții, îi conduse prin poartă, ocoli prin curte și ajungând la ușa din spate, o deschise; în clipa în care intrară pe coridor se simți clar în aer mirosul de gaze.

— Iar sunt scurgeri pe undeva, spuse el. Așa se întâmplă din când în când. I-a chemat să repare dar n-au venit.

Nu-i răspunse nimeni. Se duse grăbit spre bucătărie.

Ușa era închisă, iar mirosul de gaze mai persistent.

Inspectorul murmură ceva subordonaților.

— E mai bine ca doamna Fenton să rămână afară, în mașină, cu prietenii.

— Nu, spuse Fenton, nu! vreau ca soția mea să audă adevărul.

Dar Edna porni înapoi pe coridor cu unul dintre polițiști, în vreme ce Alhusonii o așteptau, cu chipurile grave.

Pe urmă, parcă se porniră toți deodată spre dormitorul lui madame Kaufman și năvăliră toți înăuntru. Smuciră transperantul ca să lase aerul să intre, dar mirosul de gaze era sufocant; se aplecară

peste pat și o văzură acolo, dormind, cu Johnnie alături, dormind profund. Plicul cu cele douăzeci de lire zăcea pe podea.

— Nu puteți s-o treziți? spuse Fenton. Nu puteți s-o treziți și să-i spuneți că a venit domnul Sims. Domnul Sims.

Unul dintre polițiști îl apucă de braț și-l scoase afară
Din cameră.

Când i-au spus lui Fenton că madame Kaufman și

Johnnie erau morți, scutură din cap și rosti: „E groaznic... groaznic... dacă mi-ar fi spus, dacă aș fi știut ce trebuie să fac...”. Dar, nu știu cum, primul șoc al descoperirii fusese atât de puternic, în plus poliția care-i intrase în casă și conținutul sinistru al pachetului, încât finalul tragediei nu-l afectă deloc. I se părea cumva inevitabil.

— Poate așa e mai bine, rosti el. N-avea pe nimeni pe lume. Erau numai ei doi. Ei doi singuri în toată lumea.

Nu prea înțelegea ce așteptau cu toții. Probabil ambulanța sau cine știe ce mașină care să-i transporte pe bieții madame Kaufman și Johnnie. Întrebă:

— Eu și soția putem pleca acasă?

Inspectorul schimbă o privire rapidă cu omul în civil, pe urmă spuse:

— Din păcate nu, domnule Fenton. Dorim să vă întoarceți cu noi la secție.

— Dar v-am spus adevărul, rosti Fenton istovit. Nu mai am ce să adaug. N-am nicio legătură cu tragedia.

Absolut niciuna.

Pe urmă își aminti de tablouri.

— N-ați văzut lucrările mele, spuse el. Le am aici, în camera de alături. Vă rog s-o chemați și pe soție și pe prietenii mei. Vreau să-mi vadă opera, în afară de asta, acum, după ce s-a întâmplat ceea ce s-a întâmplat, vreau să-mi iau toate lucrurile.

— O să avem noi grijă, spuse inspectorul.

Tonul era neutru și totuși ferm. Dezagreabil, se gândi

Fenton. Atitudinea semeață a apărătorului legii.

— Foarte bine, spuse Fenton. dar sunt lucrurile mele și mai sunt și de valoare. Nu văd ce drept aveți să vă atingeți de ele.

Privirea îi rătăci de la inspector la colegul său în haine civile – medicul și celălalt polițist erau încă în dormitor – iar după expresiile încordate își dădu seama că nu-i interesa arta sa. Își închipuiau că e doar un pretext, un alibi, și nu doreau decât să-l ducă înapoi la

Secție și să-l interogheze în continuare Despre moartea sordidă și jalnică care pusese stăpânire pe dormitor și despre trupul copilășului născut prematur.

— Sunt gata' să vă însoțesc, domnule inspector, spuse el liniștit dar vă rog să-mi satisfaceți această rugămintă

— să-mi dați voie să arăt lucrările mele soției și prietenilor.

Inspectorul aprobă din cap către subalternul său care ieși din bucătărie; pe urmă micul grup se îndreptă spre atelier în vreme ce Fenton le deschise ușa și-i pofti înăuntru.

— Bineînțeles că am lucrat în niște condiții infecte.

Lumină proastă, după cum vedeți. Niciun fel de confort. Nici nu-mi dau seama cum de am putut să rămân atâta. De fapt intenționez să-mi schimb atelierul la întoarcerea din concediu. I-am spus și bieteii femeii și probabil că asta a deprimat-o.

Aprinse lumina și cum stăteau toți în picioare, privind în jur și observând șevaletul strâns și pânzele rânduite ordonat lângă perete îi trecu prin minte că toate pregătirile lui de plecare li se păreau, fără îndoială, ciudate, dădeau de bănuț, ca și cum ar fi știut cu adevărat ceea ce se petrecuse în dormitorul din spatele bucătăriei și ar fi intenționat s-o șteargă.

— A fost ceva provizoriu, spuse el, continuând să se scuze pentru cămăruța care nu semăna câtuși de puțin cu un atelier, dar s-a întâmplat să-mi convină. Nu mai era nimeni în casă, nimeni care să pună întrebări. N-am mai văzut pe altcineva aici în afară de madame Kaufman

și băiat.

Observă că Edna intrase în cameră și la fel și familia

Alhuson, și celălalt polițist; îl urmăreau toți cu aceleași expresii împietrite. De ce Edna? și de ce Alhusonii? Ar trebui, categoric, să fie impresionați de pânzele sprijinite de perete? Trebuie să-și dea seama că tot ceea ce realizase în ultimele cinci luni și jumătate se afla aici, în

odaia aceasta, așteptând doar să fie atârnat într-o expoziție? Traversă „camera și apucă pânza cea mai la îndemână și, o ridică spre examinare. Era portretul lui madame Kaufman care lui îi plăcea cel mai mult, cel despre care – sărmana de ea – spusese că arăta ca un pește.

— Știu că sunt neconvenționale, spuse, el; nu în genul celor din cărțile de pictură. Dar respiră forță. Au originalitate.

Luă un alt-tablou. Din nou madame Kaufman, de data asta cu Johnnie în poală.

— Mama și copilul, spuse el, cu un zâmbet abia schițat, maniera primitivă autentică, înapoi la origini. Prima femeie, primul copil.

Înclină capul încercând să privească pânza cum o priveau ei pentru întâia oară. Ridicând ochii pentru a o surprinde pe Edna, cu răsuflarea tăiată, și aprobând din cap; îl izbi o privire înghețată, împietrită, plină de nedumerire. Pe urmă chipul ei se boți și se întoarse spre

Alhusoni, rostind:

— Nu sunt tablouri adevărate, sunt niște mângăleli, făcute de mântuială.

Orbită de lacrimi, privi spre inspector:

— V-am spus că nu știe să picteze, spuse ea. N-a pictat în viața lui. S-a servit de pictură ca de un alibi ca să intre în casă cu femeia aia.

Fenton se uită cum Alhusonii o scoaseră de acolo, îi auzi ieșind pe ușa din spate, prin grădină și ajungând în fața casei.

„Nu sunt tablouri adevărate, sunt niște mângăleli repetă el. Puse pânzele jos, cu fața la perete și-i spuse inspectorului:

— Sunt gata să vă însoțesc.

Se urcară în mașina poliției. Fenton stătea între inspector și omul în civil. Mașina ieși de pe strada Boulding. Traversă încă două străzi și ajunse pe strada Oakley spre chei. Lumina semaforului trecu din chihlimbariu în roșu. Fenton murmură în sine, lui: „Nu crede în mine... nu va crede niciodată”. Pe urmă, când stopul se schimbă și mașina țâșni înainte, strigă:

— Bine, mărturisesc tot. Am fost amantul ei, bineînțeles, iar copilul era al meu. Eu am dat drumul la gaze în seara asta înainte de a pleca. Eu i-am omorât.

Aveam de gând s-o omor și pe nevastă-mea când ajungeam, în Scoția. Vreau să mărturisesc că eu am săvârșit totul... totul... totul...

<titlu>INDISCREȚIE

MĂ ÎNTREB OARE CÂTE VIETI

omenești se distrug din cauza unei clipe de indiscreție? O vorbă nepotrivită la vremea nepotrivită și pe urmă rămas bun tuturor visurilor. Ești 'nevoit să trăiești, mușcându-ți limba o secundă mai târziu. Nu are rost să-ți iei înapoi cuvântul rostit. Ce s-a spus, e bun spus.

Cunosc trei oameni care au suferit din cauza unor cuvinte întâmplătoare, aruncate în treacăt. Unul dintre ei sunt chiar eu; mi-am pierdut slujba din acest motiv.

Celălalt individ și-a pierdut iluziile. Iar femeia... ei, ori cum, nu cred că îi rămăseseră prea multe lucruri de pierduc. Poate și-a pierdut singura șansă de a trăi fără griji. De atunci nu i-am mai văzut. Scrisoarea scurtă;

dactilografiată mi-a sosit peste o săptămână. Mi-am făcut bagajul și am plecat din Londra, lăsând în coșul de gunoi

drențele propriei cariere, în mai puțin de trei luni, am citit într-un ziar de scandal că el ceruse divorțul. Toată povestea însă ar fi putut fi evitată. Un cuvânt de-al meu, un cuvânt de-al ei. Și totul, din cauza acelei străduțe nenorocite dintre bulevardul Shaftesbury și Piața Leicester.

Eram amândoi în fața ușii biroului, el și cu mine.

Afară suiera un viscol năprasnic – era decembrie. Aveam guturai și nu voiam să mă gândesc la Crăciun, ieșise din biroul lui și mă bătuse prietenește pe umăr.

— Nu prea faci reclamă bună pentru sărbătorile de – iarnă, spuse el. Hai să mergem să mâncăm ceva.

I-am mulțumit. Să primești o invitație de la șef nu se întâmplă în fiecare zi sau la fiecare Crăciun. Ne-am dus la restaurantul lui preferat, din Ștrand. M-am înviorat în clipa în care în fața mea a fost așezată o farfurie cu friptură și i-am auzit râsul degajat și familiaritatea cu care trata chelnerul. Avu chiar îndrăzneala să-și pună la butonieră o rămurică verde.

— Ei, șefule, am spus eu. Ce idee e asta? Te duci să faci pe Moș Crăciun la niște copii?

Râse zgomotos, mânjit de sos la un colț al gurii.

— Nu, răspunse el. Mă căsătoresc.

I-am replicat cum se obișnuiește.

— Nu glumesc, continuă el. Îți spun adevărul. La birou știu toți. Le-am spus azi-dimineață, înainte de a pleca. Am ținut ascuns până acum pentru că nu-mi plac manifestările sentimentale. N-ai de gând să mă feliciți?

I-am urmărit chipul infatuat, automulțumit.

— Pe dracu'! i-am răspuns. Habar n-ai ce cred eu despre femei.

Râse iar; era într-o stare de spirit de-a dreptul ridicolă.

— La mine e altceva, îmi spuse. La mine e ceva real.

Am întâlnit-o, în sfârșit... unica fată. Știi că țin la tine, amice, și mă bucur că nu m-ai refuzat să luăm masa împreună.

Am mormăit ceva.

— Totul s-a petrecut fulgerător, însă, eu cred în lucruri de genul ăsta. Diseară plecăm la Paris, după o scurtă ceremonie la oficiul stării civile azi după-amiază.

Își scoase ceasul.

— Peste exact o oră, voi fi un bărbat căsătorit.

— Unde ți-e mireasa?

— Face bagajele, zâmbi el prostește. Abia aseară m-am hotărât să facem călătoria. Din păcate, îți rămâne foarte mult de lucru la birou și cu agitația asta de

Crăciun...

Se înclină în față, confidențial și sfidător.

— Am mare încredere în tine, spuse. Te-am urmărit în ultimele luni. O să săvârșești lucruri nemaipomenite.

Nu mi-e rușine să spun... – Își coborî vocea ca și cum lumea ar fi tras cu urechea și i-ar fi păsat de ce vorbea...

— Nu mi-e rușine să spun că pe viitor contez pe tine să tragi tare. Ai vrea să-ți ridic salariul, ce zici? Poate chiar te însori?

Am remarcat pornirea prietenească fără niciun pic de emoție și prin cap mi-a trecut zicala cu „dintr-un fleac poți îndrăgi o lume

întreagă". Se cuvenea să spun ceva potrivit.

— Ești drăguț ca întotdeauna, dar eu nu mă căsătoresc.

— Ești cinic, spuse el. N-ai iluzii. Judeci toate femeile după același calapod. Am de două ori vârsta ta și uită-te la mine... sunt omul cel mai fericit din lume.

— Poate ai avut noroc, iar eu n-am dat decât peste soi rău.

— Ei! Ai ales ce nu trebuia. Asta-i fatal. Eu – unul pot să mă mândresc! – deschise gura să-și vâre o furculiță plină cu mâncare – că am pus mâna pe ceva strașnic. Voi, tinerii, sunteți prea înăcriți de viață, continuă el, n-aveți pic de romantism.

Romantism! Cuvântul îmi aduse în minte o noapte întunecată, cu ploaie deasă și un chip micuț întors spre mine, plângând, cu pălărioara trasă pe ochi. Ultimul taxi plecând din fața cinematografului Empire; bărbați și femei în ținută de seară grăbiți, aplecați sub umbrele.

— Romantism, am spus. Ce caraghios!

Mai caraghios era felul în care mă agățasem de un singur cuvânt. Ce simplu ar fi fost să-l las să treacă.

Câteva clipe mi s-a învârtit prin cap.

— Ultima oară când am auzit cuvântul ăsta, am spus eu, l-a rostit o fată. Și nu cred că o să-l uit curând.

Mă privi curios, surprins de tonul vocii mele.

— Altă deziluzie? se aventurează el. Nu vrei să-mi povestești? Ești un tip grozav de tăcut, niciodată nu spui nimic.

— Ei! E o poveste plicticoasă, nici nu merită să fie ascultată! Și în plus, peste o oră te căsătorești.

„— Hai, spune-mi-o, râse el.

Am ridicat din umeri, căscând ușor și m-am întins după o țigară.

— Ne-am încrucișat drumurile pe strada Wardour.

Cam ciudat loc pentru o aventură, dacă stai și te gândești.

Poate chiar prea bătător la ochi. Oricum, pentru mine era un loc cu totul necunoscut. Eu sunt un tip retras, după cum știi, nu prea ies. Nu suport să mă întâlnesc cu oameni „și chestii dintr-astea. Nu mă duc la teatru, nu merg la petreceri. De fapt, nici nu-mi pot permite. Viața mea se scurge între birou și locuința din Kensington.

Citesc mult, bat muzeele duminica. Să fiu cinstit, sunt al naibii de plicticos! Dar problema e că habar n-am de viața din West End. Prin urmare strada Wardour mi-era total necunoscută. Acum vreo șase luni mă întorceam de la birou, sătul de toată viața. Știi și tu cum ajunge omul iritat și nervos pentru că nu-l mai mulțumește nimic.

Brusc mi s-a făcut silă de apartamentul în care locuiam; aveam impresia că proprietăreasa urma să dea năvală la mine în cameră ca să-mi povestească despre soră-sa care din nou „era grea”. Și nu știu cum, mi-a venit ideea să merg în West End. Am luat metroul spre piața Leicester.

Din orgă izvorăște, o melodie sentimentală și după ce te-ai lăsat năpădit de această stare și ai ajuns să-ți iubești vecinul, pe ecran apare o imagine care-ți înmoaie inima de tot. În seara aceea cam așa am pățit. Tot dădeau prim-planuri cu eroina blondă; iar ea parcă nu – mă slăbea din ochi. Bineînțeles, tema obișnuită. Fata inocentă și frumoasă îndrăgostită de Făt-Frumos și ticălosul din umbră care încearcă s-o ruineze. Stai ca pe ghimpi să afli dacă reușește sau nu. Și bineînțeles că nu reușește și totul se termină cu bine în brațele lui Făt-Frumos.

Dar și atunci parcă tot nu ești mulțumit. Am rămas de două orisă văd filmul și pe la ora douăsprezece am ieșit amețit din sală, încă re trăind scenele imagine.

Afară ploua. Vedeam oamenii ca prin ceață, aplecați sub umbrelă și înghesuindu-se în taxiuri. Mi se părea că visez: în minte îmi stăruia eroina blondă lăsând să se închidă cortul. În scena – cu deșertul. Mi-am ridicat gulerul și am pornit cu capul plecat și urând din tot sufletul ploaia.

M-am pomenit pe strada Wardour. Mi-aduc aminte că m-am uitat pe tăblița de la colț. Peste câteva clipe cineva s-a lovit de mine. Era o fată. Îmbrăcată subțire și fără umbrelă.

— Vă rog să mă scuzați, i-am spus.

M-a privit, un chip micuț, palid, sub o pălărie trasă pe ochi. Apoi, spre groaza mea, a izbucnit în lacrimi.

— Îmi pare nespus de rău, am bâiguit. V-am lovit?

Vă pot ajuta cu ceva? A schițat gestul că ar vrea să treacă pe lângă mine și și-a pus mâinile la ochi.

— Nu-i nimic, mi-a răspuns, înecându-se în cuvinte, m-am purtat prosteste. S-a uitat la dreapta, apoi la stânga, stând pe marginea trotuarului, aparent șovăind ce direcție să apuce. Ploaia șiroia și haina i se lipise de trup. Pe jumătate conștient, mi-a venit în minte imaginea eroinei blonde din film. Pe obraji îi curgeau lacrimi. Am văzut-o că încearcă să și le șteargă.

„Ei, Doamne! Ce patetic”, mi-a trecut prin cap.

ce chestie groaznică. Iar eu care sunt nemulțumit de viață fără să am vreun motiv”.

Aționând sub impulsul momentului, i-am atins brațul.

— Uitați ce e, am spus, știu că nu mă privește. Nu am niciun drept să vă vorbesc. Dar... s-a întâmplat ceva?

Vă pot fi de folos? E o noapte oribilă...

— A tras de un capăt nenorocit de batistă și a început să-și sufle nasul.

— Nu știu ce să mă fac, mi-a răspuns. Nu știu ce să mă fac! Începuse să plângă din nou. E prima oară când vin la Londra. Sunt – din Shropshire. Trebuia să mă căsătoresc... și n-am unde să mă duc. Nu mi-a rămas nimic...

m-a părăsit. Nu știu unde să mă duc. M-a urmărit un bărbat, continuă ea sfioasă, privind peste umăr. A încercat de două ori să intre în vorbă cu mine. Un individ groaznic. Nu înțeleg...

„Doamne iartă-mă!” mi-am spus, era aproape o copilă.

— Dar nu puteți rămâne aici. Nu cunoașteți pe nimeni?

Nu aveți prieteni? Nu aveți nicăieri unde să trageți?

Dădu din cap și colțurile gurii i se schimonosiră ciudat.

— Nu-i nimic, nu vă îngrijorați, mi-a spus.

Degeaba, nu puteam s-o las, mai ales cu privirea aceea hăituită și sub torențele de ploaie.

— Știi ceva, am spus, îmi permiteți să vă port de grijă... acum, câteva ore? nu doriți să mergem să mâncăm ceva? Pe urmă să încercăm să găsim un loc unde să stați.

M-a privit direct în ochi o clipă, pe urmă a înclinat grav din cap.

— Cred că pot să mă încred în dumneavoastră, mi-a spus.

A șobtit totul pe un asemenea ton, încât... nu știu, parcă mi-a

mers direct la inimă. Mă simțeam foarte bătrân și foarte înțelept, iar ea era doar o copilă.

— Și-a pus mâna pe brațul meu, încă speriată, și încă șovăind.

— O luăm pe aici, i-am spus.

Neam înapoiat în strada Wardour. La Lyons erau sumedenie de consumatori. Se ținea strâns de brațul meu. amețită de lume. A comandat ouă cu slănină și cafea. Le-a mâncat pe nerăsuflăte.

— Azi n-ai mai mâncat? am întrebat-o. S-a îmbujorat puțin și și-a mușcat buza, rușinată.

— Nu, mi-a răspuns.

Îmi venea să-mi tai limba.

— Ce-ar fi să-mi povestești ce s-a întâmplat.

Mâncarea o întremase și o făcuse să-și piardă puțin din sfioșenie; nu mai era isterică, nu mai plângea.

— Trebuia să mă căsătoresc, în Shropshire; părea atât de îndrăgostit de mine, se purta atent cu mama. Da, era un adevărat gentleman. Mama, cu mine și sora mea locuim la o fermă mică. E liniștită, departe de orașele mari. În zilele de târg mergeam la Tonsbury, cu produsele. Acolo l-am întâlnit. Venea de la Londra, în delegație, de la o firmă. Avea și o mașinuță. Arăta înstărit și prezentabil și mereu era generos. Avea des drum la

Tonsbury cu afacerile firmei, și după o vreme a prins să ne viziteze. Pe urmă a început să-mi facă curte... era atât de chipeș. Și de cuviincios. I-a cerut mamei consimțământul și au stabilit data și totul a fost aranjat. Duminica trecută venise la noi, ca de obicei: râdea, glumea și vorbeam că în curând vom avea casa noastră. Avea de gând să renunțe la deplasări și să-și ia o slujbă – stabilă la firmă și să ne mutăm la Londra. A insistat să facem nunta la Londra și nu prea era bine pentru că mama și sora mea nu puteau să plece de acasă. Ieri urma să fie nunta.

Am văzut că era gata să izbucnească iar în lacrimi.

M-am aplecat peste masă și am mângâiat-o pe mână.

— Hai, hai, am spus eu prostește.

— Marți am plecat cu mașina lui, continuă ea, ieri am ajuns la Londra, închiriasse un apartament la un hotel...

Cuvintele rămăseră suspendate în aer; privirea îi rămăsese ațintită pe farfurie.

— Și ticălosul te-a părăsit, am spus eu cu blândețe.

— Spunea că ne vom căsători și am crezut că nu fac nimic rău.

Lacrimile îi izbucniră din nou.

— Azi-dimineață, în zori, a plecat înainte de a mă trezi eu.

Cei de la hotel au fost oribili... atunci am descoperit că era un loc rău famat.

Se scotoci după batistă, dar i-am întins-o pe a mea.

— N-am putut să mă mai întorc acolo, n-am îndrăznit să cer nimic și l-am căutat toată ziua, dar acum – știi că nu mai are rost. Cum să mă duc eu acasă? Ce să le spun? Ce vor crede?

Își îngropa fața în mâinii. Sărmana! Nu cred că avea mai mult de optsprezece ani. Am încercat să folosesc tonul cel mai blând cu putință.

— Bani ai?

— Am șapte șilingi și opt peni. Mi-a spus că nu voi avea nevoie de prea mult.

Simțeam că mă aflu implicat în cea mai imposibilă situație din câte îmi fuseseră date. Iar ea mă privea, cu lacrimi în ochi, așteptând să-i sugerez ceva.

Brusc am devenit foarte realist.

— Cred că ar fi mai bine să stai la mine în seara asta, iar mâine dimineață îți cumpăr bilet și te întorci la Shropshire.

— Vai, nu se poate, spuse ea jenată, nu te cunosc.

— Prostii, i-am răspuns eu hotărât. Cu mine ești absolut în siguranță.

Bineînțeles că ne-am dondănit o vreme, dar până la urmă am convins-o.

Era obosită... Am luat un taxi... aproape că adormise cu capul pe umărul meu. Proprietăreasa se culcase; nu ne-a văzut nimeni intrând. În cămin rămăsese un rest de foc. S-a ghemuit în fața lui. și și-a întins mâinile spre jar. Îmi amintesc că o priveam și mă gândeam cum am să-i explic a doua zi dimineața proprietăresei prezența ei acolo.

În clipa aceea și-a ridicat ochii către mine și mi-a zâmbit pentru prima oară.

— Dacă n-aș fi atât de nefericită, a spus ea, totul ar fi atât de romantic, nu?

Romantic! Ciudat. Adineauri ai pronunțat cuvântul șefule, și de-asta mi-a venit în minte povestea.

Am strivit țigara în scrumieră.

— Păi, zi-i înainte, mi-a răspuns el. Nu s-a terminat, nu?

— S-a terminat romantismul, i-am răspuns.

— Cum adică? S-a întors la Shropshire?

Am râs.

— Fata nu văzuse în viața ei Shropshire-ul. A doua zi când m-am trezit, o ștersese, îmi luase și portofelul cu tot ce aveam în el.

Se holbă la mine uluit. „Doamne, iartă-mă!” Fluieră a pagubă.

— Adică, te-a dus de nas tot timpul? Nu era nici pic de adevăr în toată povestea ei?

— Nicio fărâmbă.

— Dar n-ai pus poliția pe urmele ei? N-ai întreprins absolut nimic?

Am scuturat din cap.

— Chiar dacă ar fi găsit-o nu cred că aș fi fost îndreptățit să-i iau banii.

— Adică ai bănuț-o înainte de a pleca de la restaurant? m-a întrebat.

— Nu. N-am bănuț-o nicio clipă.

— Nu înțeleg. Dacă nu era decât o escroacă obișnuită de ce să nu anunți poliția?

Am suspinat amar.

— Vezi, șefule, adevărul e că n-am rătăcit pe străzi toată noaptea și nici nu am dormit pe canapea...

Câteva clipe rămăseseră tăcuți. Părea gânditor; își mângâie barba.

— Ai fost un prostănac, și cu asta basta. Te-ai mai întors vreodată pe strada Wardour?

— Nu. Niciodată. Atunci a fost pentru prima și ultima oară.

— E nemaipomenit cât de ușor te-ai lăsat dus de nas.

Eu miros genul ăsta de femeie de la o poștă. Bineînțeles că o

chestie ca asta te face să te ții departe de sexul slab. Dar nu toate sunt așa, amice... nu toate.

Zâmbi.

— Uneori găsești o fată tânără, fără pretenții, fără bani, înșelată de vreun ticălos.

— Ca de exemplu? l-am întrebat.

— De fapt, mă gândeam chiar la situația mea, îmi mărturisi. Acum șase săptămâni când am întâlnit-o, abia venise la Londra. Rămăsese orfană pe neașteptate, sărmana copilă și n-avea o lețcaie. Provine dintr-o familie foarte bună, mi-a arătat scrisori și fotografii și o mul

țime de lucruri. Lucra pe un salariu de mizerie ca dactilografă în Birmingham, iar porcul de director s-a agățat de ea. A fugit scoasă din minți. Slavă Domnului că a dat peste mine. Ar fi putut pune mâna pe ea cine știe cine.

Când am întâlnit-o pentru prima oară își scrântise glezna coborând scările alea nenorocite de la stația de metrou din Piccadilly. Oricum, n-are importanță.

Se întrerupse în mijlocul discursului și ceru nota de plată.

— Dacă ai putea s-o vezi, începu el. E o ființă adorabilă.

În ochi i se strecură scânteierea aceea albastruie, a celui care încă n-a iubit dar care până la miezul nopții va iubi cu siguranță.

— Cred că sunt cel mai fericit om de pe lume, spuse el. Nici n-o merit.

Plăti nota, ne ridicarăm și ieșirăm.

— Știi ceva, îmi spuse, vino să ne conduci la tren, la ora patru, în gara Victoria. Ce zici, așa în spiritul sărbătorilor?

— Și pentru că n-aveam ce face, eram plictisit și nu mă împiedica nimic, am consimțit.

— Am să vin, am spus.

Îmi amintesc că am luat metroul până la Victoria, și pentru că n-am găsit loc, m-am bălăngănit tot drumul agățat de bară.

Pe urmă am stat la coadă să cumpăr bilet de peron, îmbrâncit și împins de o gloată nerăbdătoare, îmi amintesc cum am străbătut peronul aiurea, iscodind ferestrele de la vagonul de clasa întâia, în

timp ce hamalii răcneau, trecând pe lângă mine. Îmi amintesc că mereu mă întrebam de fapt de ce venisem. Pe urmă, deodată l-am zărit, cu chipul mare, zâmbitor și îmbujorat, zâmbindu-mi de la un geam lăsat al vagonului Pullman. Mi-a făcut semn.

cu mâna și a strigat ceva nedeslușit. S-a întors și a străbătut coridorul până la ușa vagonului.

— Să știi că nu mai speram, a strigat el. Ești băiat bun... până la urmă tot ai venit.

Împinse fața în față lui, râzând rușinat, roșu de mândrie și satisfacție.

— Uite mireasa, spuse el. Aș vrea să fiți prieteni.

Ia arată-te, iubito.

Am rămas nemișcat cu pălăria în mână.

— Vă doresc sărbători fericite, am îngăimat.

Ea s-a aplecat pe geam, cu ochii țintă la mine.

Soțul ne-a privit, încruntându-se ușor, nedumerit.

— Ei, vă cunoașteți cumva? a întrebat el.

Pe urmă, ea râse afectuos și înconjurându-l cu brațele pe după gât, ridică ușor capul cu un gest scurt și van de bravură „stăpână pe situație, dar vorbind fără să se gândească, nesăbuit, pripit. Mecanicul flutura stegulețul verde.

— Da, sigur, mi-e chipul cunoscut, spuse ea. Parcă ne-am întâlnit odată pe strada Wardour, nu?

<titlu>LENTILELE ALBASTRE

SOSISE ZIUA CÂND TREBUIAU

scoase bandajele și fixate lentilele albastre. Marda West duse mâna la ochi și pipăi bandajul și straturile de vată de dedesubt.

Răbdarea urma să fie până la urmă răsplătită. Zilele se transformaseră în săptămâni de când avusese loc operația; zăcuse în tot acest răstimp fără să simtă vreo durere, ci numai cu sentimentul anonimatului pe care ți-l dă întunericul, senzația neplăcută că lumea și viața din jur sescurgeau pe lângă ea. În primele zile resimțise dureri, alinate din fericire de tranchilizante, pe urmă durerile se atenuaseră, dispăruseră, cedând locul unei oboseli extreme; o liniștiseră spunându-i că era reacția firească după șoc. Operația în sine, reușise.

Avea toate șansele. Sută la sută un succes.

— O să vedeți mai bine ca până acum, îi spusese chirurgul.

— Dar cum puteți să știți? insistase ea. În dorința ca firava încredere căpătată să-i fie întărită.

— Pentru că v-am examinat ochii când vă aflați sub anestezic, răspunse el, și pe urmă încă o dată când v-am anesteziat a doua oară. Nu vă amăgim, doamnă West.

Asigurarea sosea de două, trei ori pe zi, iar ea era nevoită să-și oțelească răbdarea pe măsură ce se scurgeau săptămânile, așa că ajunsese să facă referire la această problemă o dată la douăzeci și patru de ore și atunci, întinzându-le un fel de cursă, ca să-i ia pe nepregătite.

— Să nu aruncați trandafirii. Aș vrea să-i văd și eu, spunea într-o doară, iar sora de zi, recunoscând fără să-și dea seama, se aventura într-o afirmație;

— Se veștejesc până atunci.

Ceea ce însemna că săptămâna aceasta încă nu va vedea.

Nu se pomeneau niciun fel de date precise. Nimeni nu spunea: „Vă veți recăpăta vederea pe 14 ale lunii”.

Iar subterfugiul continua, simularea că nu-i păsa și era mulțumită să aștepte. Până și Jim, soțul ei, era acum categorisit alături de „ei”, personalul spitalului; nu-l mai socotea un confident al ei.

— Odată, cu mult timp în urmă, neliniștea și teama fuseseră recunoscute și împărtășite, înfricoșată de durere și de orbire, se agățase atunci de el, întrebându-i:

— Și dacă n-am să mai pot vedea niciodată, ce-o să se întâmple cu mine?

Se imaginase neajutorată și infirmă. Iar Jim, a cărui neliniște era la fel de mare ca a ei, îi răspunsese: „Orice-ar fi, rămânem împreună”. Iar acum, fără vreun alt motiv decât. poate pentru că întunericul o sensibilizase, se rușina să mai discute cu’ el problema ochilor. Atingerea mâinii lui, ca și sărutul sau căldura glasului erau aceleași ca întotdeauna, dar în toate aceste zile de așteptare o rosesese îndoiala că și el; ca tot personalul spitalului, era prea amabil. Amabilitatea celor – care știu adevărul față de cea care nu trebuie să-l afle. Așadar, când –

în cele din urmă sosi clipa, când la vizita de seară chirurgul anunță: „vă vom fixa lentilele”, surpriza se dovedi mai mare decât bucuria. N-a fost în stare să rostească un cuvânt; doctorul ieși din cameră până să apuce ea să-i mulțumească. Deci era adevărat, îndelungata suferință luase sfârșit. Își mai permise o ultimă tatonare înainte să iasă din tură sora de zi. – O să dureze mult până mă obișnuiesc? Și cred că la început o să mă și doară puțin, nu?

Tonul fusese neutru. Dar glasul femeii care o îngrijise de-a lungul atâtor zile anevoioase o asigură:

— Nici n-o să simțiți că le aveți, doamnă West.

Ce glas liniștit și plăcut, iar felul în care îi potrivea pernele și ducea paharul la buzele pacientei, mâna care împrăstia un parfum ușor de săpun Morny French Fern, toate acestea îi dădeau încredere și lăsau de înțeles că nu putea minți.

— Mâine am să vă văd, spuse Marda West, iar sora, cu un râs zglobiu care răsună uneori și pe coridor, răspunse:

— Da, am să vă dau primul șoc.

Ciudat cum se estompau acum amintirile de la venirea ei la spital. Personalul care o primise nu mai era constituit decât din niște umbre vagi, rezerva care i se repartizase și unde se afla și acum semăna cu o cutie de lemn, bună de prins în cursă. Până și chirurgul, alert și eficient pe parcursul celor două consultații rapide când îi recomandase o operație neîntârziată, rămăsese mai mult o voce decât o prezență. Dăduse niște ordine, iar ordinele fuseseră îndeplinite; era greu să împaci imaginea acestei păsări călătoare cu persoana care cu câteva săptămâni înainte, îi ceruse v să i se încredințeze și care, de fapt, săvârșise acest miracol asupra membranelor și țesuturilor care alcătuiau vederea ei.

— Aveți emoții?

— Era vocea joasă, mătăsoasă a surorii de noapte, care, mai mult decât toți ceilalți, înțelegea prin ce trecea. Sora

Brand, ziua, împrăstia în jur o prospețime diurnă, era o ființă solară, care aducea cu ea flori proaspete și primea vizitatorii. Descria vremea de afară ca și cum ar fi fost propria ei creație. „Pârjol în toată regula”, declara ea, deschizând larg ferestrele, iar pacienta simțea

halatul răcoros, boneta apretată, care nu știa cum, atenuau arșița ce se revărsa în odaie. Sau auzea răpăiala constantă a ploii și simțea răcoarea care o însoțea „Ce-o să se mai bucure grădinarii... o să aibă multe coroane de flori să arunce în apă de Matron's day...

Și mâncarea, chiar și cele mai fade prânzuri erau prezentate ca niște delicatese prin felul cum erau des crise – „O bucățică de calcan au beurre?” sugera ea plină de încântare, stârnindu-i apetitul, iar când sosea peștele fiert, trebuia neapărat mâncat, cu toată lipsa lui de gust, pentru că altfel ar fi însemnat s-o dezamăgească pe sora Brand care-l recomandase. „Clătite cu mere – precis puteți să mâncați două bucăți”, și cerul gurii începea să simtă clătită imaginară, crusta pudrată cu zahăr, care în realitate era flască, de cauciuc. Și astfel, optimismul molipsitor al surorii nu îngăduia niciun fel de nemulțumire – ar fi fost jignitor să se plângă de ceva, ba chiar o slăbiciune dacă s-ar fi încumetat să rostească „Lasă-mă să zac. Nu-mi trebuie nimic”. Odată cu lăsarea nopții sosea sora Ansel, care nu se aștepta câtuși de puțin să găsească paciente curajoase. La început, în timpul durerilor, sora Ansel îi administrase tranchilizantele. Ea îi netezise pernele și-i dusese paharul la buzele arse. Pe urmă, pe măsură ce săptămânile se scurseseră, interveniseră glasul blând și încurajarea blajină, „Nu mai e mult și totul va trece. Așteptarea e cel mai cumplit lucru, știu”. Noaptea, pacienta nu trebuia decât să atingă butonul soneriei și într-o clipă sora Ansel se și afla lângă patul ei. „Nu puteți dormi? Știu, e cumplit pentru dumneavoastră. Am să vă dau doar două pilule și jumătate și noaptea n-o să vi se mai pară atât de lungă”.

Cât de înțeleghător eraglasul acela mătăsos și blajin.

Din cauza repausului și a inactivității forțate, imaginația crea o realitate în care sora Ansel se afla în afara spitalului – poate într-o vacanță în străinătate, unde se aflau toți trei, iar Jim juca golf cu un individ vag conturat, lăsând-o pe ea, Marda, să hoinărească cu sora Ansel.

Tot ceea ce făcea sora era impecabil. Nu te sâcăia niciodată. Măruntele intimități împărtășite în cursul nopții născuseră o legătură între pacientă și soră, care în timpul zilei dispărea. Când își termina tura, la ora opt fără cinci dimineața, sora Ansel obișnuia să-i șoptească:

„Pe diseară”, și șoapta însăși stimula anticiparea, ca și cum ora opt seara nu însemna prezentarea la datorie ci un fel de întâlnire secretă.

Sora Ansel pleca urechea la plângeri. Când Marda

West rostea cu glas istovit „Ziua a trecut atât de greu”, răspunsul era „Așa e”, implicând că și pentru ea orele abia se târâseră, că încercase să doarmă în camera ei dintr-un cămin obișnuit și nu reușise, ci abia acum spera să-și revină.

Anunță vizitatorul de seară cu un subînțeles special, tainic. „Cineva pe care doriți să-l vedeți a venit puțin mai devreme ca de obicei”, tonul sugerând că Jim nu era soțul ei de zece ani ci un trubadur, un îndrăgostit, cineva al cărui buchet de flori fusese cules din grădina fermecată și acum îl adusese pe balcon. „Ce crini superbi” – exclamația era rostită” cu respirația aproape tăiată, mai mult un suspin, încât Marda West și-i închipuia ca pe niște splendori exotice cu petale în formă de libelulă, înălțându-se spre cer, iar sora Ansel, o mică preoteasă;

Îngenuncheată... Pe urmă, sfioasă, vocea începea să murmure „Bună seara, domnule West. Doamna West vă așteaptă”. Auzea cum închide încetișor ușa, cum se îndepărtează în vârful picioarelor, cum scotea crinii din cameră și se întorcea cu ei aproape fără zgomot, mirosul florilor invadând salonul.

Probabil că în cea de a cincea săptămână începuse

Marda West să-i sugereze mai întâi surorii Ansel, și apoi soțului, dacă n-ar fi posibil ca atunci când se vor întoarce acasă sora de noapte s-o însoțească și să rămână cu ea în prima săptămână. Perioada ar fi coincis chiar cu concediul surorii Ansel. Doar o săptămână, Atât cât să se poată obișnui cu casa din nou.

— Ați dori să vin?

Glasul era plin de reticență dar și de promisiune.

— Da. Îmi va fi foarte greu la început.

Pacienta, fără să-și dea seama în ce va consta greutatea, se imagina încă neajutorată, în ciuda noilor lentile, tânjind după ocrotirea și îmbărbătarea pe care până acum le căpătase doar de la sora Ansel.

— Ce zici, Jim?

Comentariul lui fusese – ceva între surpriză și indulgență.

Surpriza că soția lui socotea o infirmieră drept o persoană în sine; și indulgentă pentru că era de fapt capriciul unei femei bolnave. Cel puțin, așa i se păruse

Mardei West, iar mai târziu, când vizita de seară se sfârșise și Jim plecase acasă, i se adresă surorii de noapte.

— Nu-mi dau seama dacă soțului meu” i s-a părut ideea bună sau nu.

Răspunsul sosi calm, dar încurajator.

— Nu vă faceți griji, domnul West s-a împăcat cu ideea.

Dar cu ce idee anume? Cu întreruperea rutinei? Trei oameni în jurul mesei, conversația, statutul neobișnuit al unui oaspete care, dedicându-se gazdei, urma să fie remunerat? (Deși așa ceva nu va fi amintit, ci rezolvat la sfârșitul săptămânii într-un plic.)

— Aveți emoții? Sora Ansel, lângă pernă, atinse bandajele, iar căldura glasului, certitudinea că numai peste câteva ore va sosi revelația, înăbușiră în cele din urmă orice brumă de îndoială cu privire la reușită. Operația se terminase cu bine. Mâine își va recăpăta vederea.

— Într-un fel, mă simt de parcă m-aș întoarce acasă, spuse Marda West. Am și uitat cum mai arată lumea.

— O lume minunată, murmură sora Ansel, iar dumneavoastră ați fost atâta timp răbdătoare...

Atingerea plină de compasiune a mâinii exprima învinuirea tuturor acelor care o forțaseră să poarte bandaje pe tot parcursul săptămânilor de așteptare. Dacă sora Ansel ar fi fost cea care să dea ordine, pacientei i s-ar fi arătat o indulgență sporită numai la o simplă mișcare a nuielușei.

— Ciudat”, spuse Marda West, mâine nu veți mai fi doar o voce pentru mine ci o persoană – în carne și oase.

— Acum nu sunt?

O împunsătură delicată, un reproș simulat care făcea și el parte din discuțiile lor, atât de reconfortante pentru pacientă. Când îi va reveni vederea trebuia să treacă peste ele cu vederea, fără îndoială.

— Da, bineînțeles, dar o să fie cu totul altceva.

— Nu văd de ce.

Chiar știind că era brunetă și scundă – pentru că așa se descrisese sora Ansel – Marda West trebuia să fie pregătită pentru surpriza primei întâlniri, o înclinație a capului, tăietura ochilor, sau poate cine știe ce formă facială neașteptată, cum ar fi o gură prea mare sau prea mulți dinți.

— Ia dați-mi mâna... și nu pentru prima oară. sora

Ansel luă mâna pacientei și o trecu peste chipul ei, poate ușor stânjenită, pentru că gestul însemna supunere, mâna pacientei devenea prizonieră. Marda West și-o retrăgea râzând.

— Nu-mi dau seama deloc!

— Atunci, culcați-vă. Ziua de mâine o să vină pe negândite.

Urmă rutina familiară a soneriei așezate la îndemână, paharul cu băutura de ultima clipă, medicamentul și pe urmă delicatul „Noapte bună, doamnă West. Dacă doriți ceva, sunați-mă”. – Mulțumesc. Noapte bună.

Ori de câte ori se închidea ușa apărea și sentimentul înstrăinării; al singurătății, ca și cel al geloziei, pentru că existau alte paciente care primeau aceleași atenții și care, la suferință, puteau și ele să apese pe sonerie. Când se trezea – și asta se întâmpla deseori spre dimineață – Marda West nu și-l mai imagina pe Jim acasă, de unul singur pe perna sa, ci în minte îi apărea sora Ansel, așezată probabil la căpătâiul altui pat, aplecându-se pentru a oferi alinare, iar imaginea era suficientă ca s-o facă să se întindă după sonerie, să o apese și să rostească, în clipa în care se deschidea ușa:

— V-am trezit cumva din somn?

— Nu dorm niciodată când sunt de gardă.

Stătuse probabil în colțișorul ei tihnit de la mijlocul coridorului, bând eventual o ceașcă de ceai sau transcriind date din fișele pacienților într-un registru. Sau stătuse lângă vreo pacientă așa cum stătea acum lângă Marda

West.

— Nu-mi găesc batista.

— Uitați-o. A fost tot timpul sub pernă.

O atingere pe umăr (și gestul în sine era o formă de delicatețe), câteva clipe de conversație pentru a prelungi tovărășia, și pe urmă

dispărea ca să răspundă altor sonerii și altor solicitări.

— Ei, nu ne putem plânge de vreme

Se făcuse zi, iar sora Brand intră pe ușă ca prima adiere a dimineții, cu mâna pe un barometru care indica vreme frumoasă.

— Suntem gata pentru marele eveniment? întrebă ea.

Trebuie să ne apucăm de treabă și să ne punem cămășuța cea mai frumoasă ca să-l întâmpinăm pe soț cum se cuvine.

Operația se derula invers. De „data asta în aceeași cameră, dar nu pe o targă A; numai mâinile dibace ale chirurgului, ajutat de sora Brand. Mai întâi dispărură tampoanele, fură apoi ridicate bandajele și feșele, înțepătura ușoară de la o injecție care urma să amortească simțul. Pe urmă simți că i se umblă la pleoape. Nu o durea nimic. Orice atingere era rece ca o bucată de gheață care aluneca pe locul unde fuseseră bandajele, și totuși alinătoare.

— Și acum să nu fiți dezamăgită, spuse el. O jumătate de oră n-o să remarcați nicio diferență. Totul o să vi se pară învăluit în umbră. Pe urmă se vor limpezi treptat. Vreau să rămâneți liniștită în acest interval.

— Înțeleg. Am să stau nemișcată”.

Mult așteptatul moment nu trebuia să fie prea brusc.

Era logic. Lentilele întunecate, fixate sub pleoape erau temporare, pentru primele zile. Pe urmă vor fi scoase și înlocuite cu altele.

— Cât de mult am să pot vedea?

În fine, îndrăznise să rostească întrebarea.

— Totul. Dar la început, nu colorat. Ca și cum ați purta ochelari de soare într-o zi cu lumină puternică.

E destul de „plăcut.

Râsul lui voios îi inspira încredere, însoțit de sora

Brand ieși din cameră, iar pacienta se întinse din nou în pat, așteptând să se risipească ceața, să-i apară în față ziua de vară, oricât de difuză, oricât de adumbrită de lentile.

Ceața se risipi treptat. Primul obiect era unghiular.

Un garderob. Pe urmă un scaun. Pe urmă, mișcând capul, fereastra prinse încetișor formă, ca și ramele de geam la pervaz, florile

pe care i le adusese Jim. Sunetele din stradă se contopeau cu formele, și ceea ce înainte părea strident se armoniza acum. În minte îi răsări gândul „Oare de plâns pot, să plâng? Nu cumva lentilele mă împiedică?”; Sentimentul că și-a recăpătat vederea îi aduse lacrimile în ochi; vărsă fără să jeneze vreo câteva; și le șterse imediat.

Totul se afla în raza ei vizuală. Florile, chiuveța, paharul cu termometrul înăuntru, halatul. Mirarea și ușurarea erau atât de mari, încât excludeau orice gând. „Nu m-au mințit”, se gândi ea. „Chiar văd. E adevărat”. Putea să zărească și țesătura păturii cu care era acoperită, și pe care o simțise de atâtea ori. Culoarea nu avea importanță. Lumina difuză redată de lentilele albastre sporea farmecul, îndulcea totul. Se bucura de forme, de contururi și avea impresia că de fapt, culoarea nu va conta niciodată. Era timp suficient pentru culori. Simetria albăstruiie a imaginii era cea mai importantă. Să vezi, să simți, să le poți combina pe amândouă. Asta însemna cu adevărat renaștere, descoperirea unui univers pe care-l pierduse de mult.

Se părea că nu mai era nicio grabă acum. Se uita prin salon insistând cu privirea asupra fiecărui mărunțiș, descoperind în fiecare, plenitudine, un izvor de bucurii.

Putea să-și petreacă ore întregi doar uitându-se prin cameră și s-o simtă, să rătăcească cu privirea dincolo de fereastră, spre ferestrele caselor de vizavi.

„Și pușcăriașul poate găsi alinarea în propria celulă dacă a fost mai întâi fără vedere și pe urmă și-a recăpătat-o”. Auzi afară vocea surorii Brand și întoarse capul s-o vadă cum deschide ușa.

— Ei... suntem vesele din nou?

Zâmbind, văzu cum intră în cameră silueta îmbrăcată în uniformă, în mână cu o tavă pe care se afla paharul ei cu lapte. Și totuși, nepotrivit, absurd, capul cu boneta nu era de femeie. Spre ea privea o vacă... un cap de vacă, pe un trup de femeie. Boneta plisată era cocoțată pe niște coarne masive. Ochii erau mari și blânzi, dar erau ochi de vacă, nările largi și umede, iar felul în care stătea acolo, respirând, era la fel cum stă o vacă pe pășune, nepăsătoare, indiferentă la ziua care trece, mulțumită și nesimțitoare.

— Vă simțiți puțin cam ciudat?

Râsul era de femeie, râsul infirmierei, râsul surorii

Brand; puse tava pe dulăpiorul de lângă pat. Pacienta nu scoase niciun cuvânt. Închise ochii, pe urmă îi deschise iar. Vaca în uniforma de infirmieră era tot acolo.

— Hai, mărturisiți, spuse sora Brand, dacă n-ar fi lipsa culorilor nici n-ați ști că aveți lentile.

Important era să câștige timp. Pacienta – întinse prudentă mâna după paharul cu lapte. Îl sorbi încetișor.

Probabil că masca era purtată cu un anume scop. Poate era un fel de experiment, legat de adaptarea lentilelor –

deși nu-și putea imagina cum anume s-ar desfășura el.

Și bineînțeles că era riscant să provoci asemenea surprize, iar pentru persoanele mai slabe ca ea, care trecuseră prin aceeași operație, era de-a dreptul o cruzime.

— Vă văd foarte clar, spuse ea în cele din urmă.

Cel puțin, așa cred.

Sora Brand o privea cu brațele încrucișate. Silueta masivă în uniforma de infirmieră era așa cum și-o imaginase Marda West, dar capul de vacă înclinat, boneta cu pliseuri, ridicol agățată de coarne... și de fapt, unde se îmbina capul cu trupul, dacă în adevăr era o mască?

— Nu prea sunteți convinsă, spuse sora Brand. Să nu-mi spuneți că sunteți dezamăgită după tot ceea ce-am făcut pentru dumneavoastră.

Râsul era tonic, ca de obicei, dar parcă ar fi rumegat iarbă și fălcile s-ar fi mișcat alene dintr-o parte în alta.

— Sunt sigură pe mine, răspunse pacienta, dar nu sunt convinsă că sunteți dumneavoastră. E cumva o șmecherie?

— Ce șmecherie?

— Felul în care arătați... Fața...

Imaginea nu era atât de estompată de lentilele albastre încât să nu poată distinge o schimbare de mimică.

Maxilarul vacii căzu vizibil.

— Zău, doamnă West!

De data asta râsul nu mai suna atât de prietenos. Surpriza era evidentă.

— Sunt așa cum m-a lăsat Dumnezeu, e adevărat însă că ar fi putut să fie mai generos.

Infirmeravacă se deplasă de la pat spre fereastră și smuci de draperii, încât lumina zilei inundă camera. Nu se vedea nicio linie de demarcație între mască și gât; capul era dintr-o bucată cu trupul. Marda West își dădu seama că dacă ar fi fost atacată, vaca și-ar fi plecat coarnele.

— N-am vrut să vă jignesc, spuse ea, dar este puțin cam ciudat, Știți...

Fu scutită de explicații pentru că ușa se deschise și în cameră intra chirurgical. Cel puțin, vocea chirurgicalului suna familiar când rosti:

— Bună! Cum merge? și silueta în haină închisă la culoare și pantalonii bej erau perfect adecvați ținutei unui chirurg de excepție, însă... ce era cu capul acela de câine din rasa terrier, cu urechile ciulite, cu privirea cercetătoare: curioasă? Într-o clipă o să înceapă să chefnească și să miște din codiță?

De data asta pacienta izbucni în râs. Efectul era grotesc. Probabil că era o glumă. Era, trebuia să fie; dar de ce una atât de costisitoare și cu atâta efort? Și până la urmă ce câștigau prin această păcăleală? Se înfrână brusc când văzu terrierul întorcându-se către vacă; cei doi comunicau fără cuvinte. Pe urmă vaca ridică din umerii masivi.

— Doamna West crede că ne ținem de glume, spuse ea.

Vocea infirmierei însă nu era prea încântată.

— N-am nimic de obiectat, spuse chirurgical. Nici n-ar fi bine să ne considere niște înțuiați, nu?

Pe urmă veni lângă pacientă și întinzând mâna, se aplecă asupra ei ca să-i cerceteze ochii. Pacienta rămase nemișcată. Nici doctorul nu purta mască. Sau cel puțin nu-și dădea ea seama. Urechile erau ciulite, botul ascuțit amușina aerul. Capul era bălțat, o ureche neagră, una albă. Și-l imagina la gura unei vizuini de vulpe, adulmecând, pe urmă, prinzând urma, începând să zgredene în josul gropii, cufundat în misiunea pentru care fusese antrenat.

— Ar trebui să vă numiți Jack Russell, rosti ea cu glas tare.

— Poftim?

Își îndreptase spatele dar nu plecase de lângă pat, iar ochii vii erau iscoditori; o ureche îi atârna bleagă.

— Adică... Marda West își căuta cuvintele... vi s-ar potrivi mai bine decât numele pe care-l purtați

Se simțea ușor năucită. Ce-o fi crezând despre ea domnul Edmund Graves, căruia îi trimisese în strada

Hartley atâtea scrisori, solicitându-i concursul?

— Cunosc un James Russell, îi spuse el, dar este chirurg ortoped și-ți frânge oasele. Asta simțiți că am făcut eu cu dumneavoastră?

vocea era alertă, dar păreți puțin surprinsă, la fel cum fusese și cea a surorii Brand. Recunoștința care trebuia arătată față de destoinicia de care dăduse dovadă nu se făcea simțită.

— Nu, nu, într-adevăr, spuse grăbită pacienta, nu mi s-a rupt nimic și nu mă doare nimic. Văd foarte clar.

Aproape chiar prea clar.

— Așa și trebuie, spuse el, iar râsul care urmă aducea cu un lătrat ascuțit și scurt.

— Ei, soră, continuă el, pacienta are voie să facă orice în limitele normale, cu excepția scoaterii lentilor.

Presupun că i-ai atras atenția?

— Asta aveam de gând, domnule, când ați venit dumneavoastră.

Domnul Graves întoarse botul ascuțit de terrier spre Marda West.

— Vin joi să schimbăm lentilele. Între timp nu vă rămâne decât să vă spălați ochii de trei ori pe zi cu o soluție; o să vă ajute surorile, Să nu atingeți lentilele.

Și mai ales să nu vă jucați cu ele. Un pacient odată nu m-a ascultat și și-a pierdut vederea. Pentru totdeauna.

„Dacă nu mă asculți, părea să spună terrierul, ai să capeți ceea ce meriți., Mai bine să nu încerci. Am colți

Ascuțiți”.

— Înțeleg, spuse rar pacienta.

— Dar șansa trecuse pe lângă ea. Nu mai putea cere acum nicio explicație. Instinctul o prevenea că doctorul nu ar fi înțeles-o. Terrierul

îi spunea ceva vacii, îi dădea instrucțiuni. O propoziție scandată, iar capul bovin se înclină drept răspuns. Fără îndoială că muștele nu-i dădeau pace în zilele cu arșiță – sau poate o apăra boneta plisată?

Când se îndreptau spre ușă, pacienta mai făcu o ultimă încercare.

— Lentilele permanente sunt la fel ca acestea?

— Absolut la fel, hămăi chirurgul, doar că vor fi incolore. Veți vedea totul în culorile naturale. Așadar, pe joi.

Plecă, însoțit de soră. Îi auzea șoptind în afara ușii.

Și acum ce urma să se întâmple? Și dacă într-adevăr era un fel de test, își vor scoate măștile imediat? Marda

West avea impresia că răspunsul la această întrebare era de o importanță capitală. Vicleșugul nu i se părea întru totul corect; era un abuz de încredere. Se strecură afară din pat și se duse la ușă. Îl auzi pe chirurg – „O pastilă și jumătate. E puțin cam surescitată. Sigur, o reacție firească”.

Deschise brusc și curajos ușa. Stăteau acolo, pe coridor tot cu măștile. Se întoarseră s-o privească, iar ochii ageri și iscoditori ai terrierului, ca și ochii adânci ai vacii exprimau reproșul, ca și cum pacienta, înfruntându-i, ar fi comis o impolitețe.

— Doriți ceva, doamnă West? întrebă sora Brand.

Marda West rămase cu privirea pironită de-a lungul coridorului. Tot etajul era angrenat în această amăgire.

O infirmieră, înarmată cu făraș și perie, care ieșea din salonul alăturat, avea cap de nevăstuică pe un trup slăbuț, iar sora care înainta la capătul celălalt, era o pisicuță jucăușă, cu boneta așezată cochet pe zulufii pufoși, în vreme ce doctorul de lângă ea era un leu falnic. Chiar și portarul, care sosise în acea clipă cu liftul de vizavi, purta între umeri un cap de mistreț.

Ridică bagajul, grohăind îndesat. Marta West simți primul fior ascuțit de spaimă. De unde puteau să știe toți oamenii ăștia că ea va deschide ușa chiar în acea clipă?

Cum ar fi putut să pună la cale defilarea altor măști pe coridoare, apariția surorilor și a doctorului, a infirmierei din camera alăturată, a portarului din lift? Probabil că pe chip i se așternuse o

parte din spaimă, căci sora

Brand, vaca, o sprijini și o conduse înapoi în salonul ei.

— Vă simțiți bine, doamnă West? o întrebă ea, neliniștită.

Marda West se urcă încet în pat. Dacă era o conspirație, ce scop avea? Și oare ceilalți pacienți erau amăgiți în același mod?

— Mă simt cam obosită, spuse ea. Aș vrea să dorm.

— Bine, spuse sora Brand, v-ați agitat cam mult.

Amestecă ceva în paharul de medicamente, și de data asta, Marda West luă paharul cu mâna tremurând. Putea oare o vacă să vadă bine cum să pregătească medicamentul? Dacă cumva făcea vreo greșeală?

— Ce-mi dați? întrebă ea.

— Un sedativ, răspunse vaca.

Margarete și lucerna. Iarbă verde grasă. Imaginația era destul de puternică ca să le simtă pe toate trei amestecate în paharul cu medicament. Pacienta se scutură.

Se lăsă înapoi pe pernă, iar sora Brand închise draperiile.

— Acum vă rog să vă relaxați, spuse ea, și când vă veți trezi o să vă simțiți mult mai bine.

Capul greoi se întinse înainte – aștepta din clipă în clipă să deschidă botul să mugească. Sedativul își făcu efectul instantaneu. Trupul îi era deja invadat de o senzație de moleșeală.

Curând sosi și întunericul binecuvântat, dar când se trezi nu avu parte de echilibrul mintal la care se așteptase, ci de prânzul adus de pisicuță. Sora Brand ieșise din tură.

— Cât o să mai dureze? întrebă Marda West.

Se resemnase la ideea vicleșugului. Un somn fără vise îi redase energia și o parte din încredere. Dacă mascarada era cumva necesară pentru recăpătarea vederii, sau chiar dacă o făceau pentru cine știe ce motiv de neînțeles era treaba lor.

— La ce vă referiți, doamnă West? întrebă pisicuța, zâmbitoare.

Ce mogâldeață capricioasă, cu gurița încrețită în sus!

În timp ce vorbea, duse o mână la bonetă.

— Testul ăsta pentru vedere, spuse pacienta, ridicând capacul de pe farfuria cu pui fiert. Nu înțeleg ce rost are să vă schimonosiți în

halul acesta. La ce bun?

Pisicuța, serioasă, dacă o pisicuță poate fi serioasă.

Continua să o privească fix.

— Nu vă supărați, doamnă West, dar nu înțeleg.

I – ați spus surorii Brand că încă nu vedeți foarte bine?

— Nu e vorba că nu văd, replică Marda West. Văd

— Perfect. Scaunul e scaun. Masa e masă. O să mănânc pui fiert,

Dar dumneata de ce arăți ca o pisicuță, ba încă o mătă în toată regula?

Poate că nu fusese prea delicată. Era greu să nu-ți

Ieși din fire. Sora – Marda West își aminti vocea, era

A Surorii Sweeting 1, și numele îi venea ca turnatse îndepărtă de lângă măsuța cu rotile.

— Scuzați-mă că nu vin să vă zgârii, spuse ea. E

prima oară când mă face cineva pisică.

Zgâriatul i se potrivea perfect. Scosese deja ghiarele.

Pe coridor putea foarte bine să toarcă lângă leu, dar lângă Marda West nici vorbă de așa ceva.

— Nu inventez nimic, spuse pacienta. Văd foarte bine. Dumneata ești o mătă, iar sora Brand este o vacă, dacă vrei să știi.

De data asta, insulta probabil că sunase ca fiind intenționată. Sora Sweeting avea niște mustăți grozave.

Mustățile se zburliă.

— Mă scuzați doamnă West, spuse ea, după ce terminați de mâncat puiul, sunați să vă aducă al doilea fel.

Ieși furioasă din cameră. Dacă ar avea coadă, se gândi

Marda West, n-ar da din ea veselă, ca domnul Greaves.

Ar zvâcni-o nervoasă. Nu, era imposibil să poarte măști.

Surpriza și iritarea pisicuței fuseseră mult prea reale.

Și nu se putea ca întreg personalul spitalului să joace

O asemenea mascaradă doar pentru o singură pacientă, doar pentru Marda West – cheltuielile ar fi fost uriașe.

Prin urmare, vina o purtau lentilele. Prin însăși natura lor, printr-o caracteristică dincolo de înțelegerea noviceului, probabil că transformau persoana studiată prin intermediul lor. În minte îi răsări pe neașteptate un gând, și împing deoparte măsuța cu rotile, se dădu

jos din pat și se duse la oglindă. Imaginea reprezenta propriul ei chip. Lentilele întunecate îi ascundeau ochii, dar cel puțin chipul era al ei.

„Slavă Domnului”, își spuse în sinea ei, însă gândul că la mijloc era un vicleșug începu din nou să-i dea târcoale. Faptul că prin lentile fața ei nu se vedea schimbată sugera un complot; prima idee cu – măștile fusese corectă. Dar de ce? Ce câștigau? Puseseră oare la cale s-o scoată din minți? Alungă ideea imediat – era prea gogonată. Se afla într-un spital londonez cu reputație, iar personalul era bine cunoscut.

<notă>

1. bombonica (aprox. engl.)

Chirurgul operase și membri ai familiei regale și în afară de asta, dacă ar fi intenționat s-o înnebunească, sau chiar s-o ucidă, puteau s-o facă pur și simplu cu droguri. Sau cu anestezie. Ar fi fost simplu să-i administreze mai mult anestezic decât era necesar câtă vreme au operat-o și s-o fi lăsat să moară. Nimeni n-ar fi recurs la o metodă atât de indirectă ca aceea a deghizării doctorilor și personalului în animale. Trebuia să mai facă o verificare. Se duse la fereastră și se așeză îndărătul draperiei; se uita în stradă după trecători. O clipă nu văzu pe nimeni. Era ora prânzului și circulația nu era intensă. Pe urmă, la capătul străzii trecu un taxi, dar prea departe ca să poată vedea capul șoferului. Așteptă. Portarul ieși din clădirea spitalului și se opri pe trepte, privind în susul și în josul străzii. Capul de mistreț se vedea clar. Totuși, el nu conta. Putea să facă parte din conspirație. Se apropia o furgonetă, dar nu reuși să distingă șoferul... da, încetini în dreptul spitalului și scoase capul pe geam

— Capul era turtit ca de broască, cu ochii bulbucăți. Cu inima strânsă, plecă de la geam și seurscă înapoi în pat.

Îi pierise pofta de mâncaredădu la o parte farfuria cu friptura de pui neatinsă. Nu sună la sonerie, dar după o vreme ușa se deschise. Nu era pisicuța, ci infirmiera mărunțică cu capul de nevăstuică.

— Doriți tartă cu prune sau înghețată, doamnă?

Întrebă ea.

Marda West, cu ochii pe jumătate închiși, scutură din cap. Nevăstuica, înaintă sfioasă să ia tava și rosti din nou:

— Brânză, sau cafea?

Capul se îmbina cu gâtul perfect, fără nicio cusătură.

Nu putea fi o mască, cu excepția cazului când cine știe ce proiectant genial ar fi inventat măști care se lipeau de trup, în care țesătura se contopea cu pielea.

— Numai cafea, spuse Marda West.

Nevăstuica dispăru. La ușă se auzi un alt ciocănit și pisicuța intră în cameră, cu spatele arcuit, cu smocul de păr zburlit. Puse jos cu zgomot cafeaua fără să scoată un cuvânt, iar Marda West, iritată – căci fără îndoială, dacă cineva trebuia să dea semne de nerăbdare, cine putea fi decât ea? – spuse pe un ton tăios:

— Să-ți torn puțin lapte în castronaș?

Pisicuța se întoarce.

— Gluma e glumă, doamnă West, răspunse ea, și mie-mi place să mă amuz. Dar grosolănia n-o înghit!

— Mi-au! făcu Marda West.

Pisicuța o zbughi din cameră. Nimeni, nici măcar nevăstuica nu apăru să ia ceașca de cafea. Pacienta căzuse în dizgrație. Puțin îi păsa. Dacă personalul spitalului își închipuia că poate câștiga această bătălie, se înșela.

Se duse din nou la fereastră. Un bătrân pește cod, sprijinindu-se îndouă cârje, era condus la o mașină de portar cu cap de mistreț, Ideea complotului cădea. N-aveau cum să știe că ea îi urmărește. Se duse la telefon și ceru centralistei să-i facă legătura cu biroul soțului. O clipă mai târziu. Își dădu seama că probabil încă nu se întorsese de la masă. Totuși, i se dădu legătura și, spre norocul ei, îl găsi.

— Jim... Jim, iubitele.

— Da?

Ce ușurare să auzi glasul familiar și îndrăgit. Se întinse din nou în pat, cu receptorul la ureche.

— Iubitele, când poți veni?

— Nu pot înainte de seară, din păcate. Am o zi imposibilă, tot felul de probleme. Ei, cum a mers? E totul în regulă?

— Nu prea.

— Cum adică? Nu vezi? Nu cumva Greaves a greșit operația?!

Cum să-i explice ce i se întâmplase? La telefon ar fi sunat o

prostie.

— Nu, văd. Văd perfect. Numai că”. toate surorile arată ca niște animale. Greaves la fel. E un fox-terrier.

Unul micuț din rasa Jack Russel care amușină vizuinile de vulpi.

— Ce naiba tot îndrugi?

În același timp îi spunea ceva secretarei, ceva despre o altă întâlnire, și după timbrul glasului își dădu seama că e ocupat, foarte ocupat și că își găsisese cel mai nepotrivit moment să-i telefoneze.

— Ce vrei să spui cu Jack Russell? repetă el.

Marda West pricepu că n-avea niciun rost. Trebuia să aștepte până va veni. Pe urmă o să încerce să-i explice totul, iar el va reuși să descopere ce se ascundea îndărătul acestor lucruri.

— Lasă, nu-i nimic, spuse ea. O să-ți povestesc când vii.

— Scuză-mă, răspunse el, dar zău că sunt într-un iureș nebun. Dacă lentilele nu sunt bune, spune cuiva. Spune surorilor, surorii șefe.

— Da, răspunse ea, da.

Pe urmă închise. Puse receptorul jos. Luă o revistă.

una lăsată cândva de Jim, probabil. Era bucuroasă să descopere că n-o dureau ochii de la citit. Iar lentilele, albastre nu deformau fotografiile; oamenii, bărbați ș?

femei, arătau normal, ca întotdeauna. Fotografii de nuntă, ocazii sociale, debutante, toate erau așa cum trebuiau să fie. Numai aici, în spital și pe strada din fața ei, erau altfel.

Abia târziu după-amiaza veni sora-șefă să stea puțin de vorbă cu ea. Știa că era sora-șefă după îmbrăcămintea

Dar acum, inevitabil și fără s-o mai mire, observă că pe umeri avea un cap de oaie.

— Sper că vă simțiți bine, doamnă West?

În glas i se strecurase o ușoară notă de interogație.

O umbră de behăit?

— Da, mulțumesc.

Marda West rostea cuvintele cu precauție. N-avea rost s-o irite pe sora-șefă. Chiar dacă totul ar fi fost un complot uriaș, mai bine să nu înrăutățească lucrurile.

— Lentilele se potrivesc bine?

— Foarte bine.

— Mă bucur. Operația a fost grea și ați trecut foarte bine perioada de convalescență.

Asta e, se gândi pacienta, îmi cântă în strună. Face parte din joc, bineînțeles.

— Domnul doctor mi-a spus că peste câteva zile vă schimbă lentilele cu cele permanente.

— Da, așa a spus.

— E cam neplăcut să nu poți distinge culorile, nu?

— După – cumstau lucrurile, mai bine așa.

Replica îi scăpase fără să vrea. Sora-șefă își netezi uniforma. Dacă ai ști cum arăți, se gândi pacienta, legată cu șnuruleț sub bărbia aia de oaie, ai înțelege la ce mă refer.

— Doamnă West...

„Sora păru stânjenită și-și întoarse capul de oaie înaltă direcție.

— Doamna West, sper să nu vă deranjeze ceea ce am să vă spun, dar surorile noastre își îndeplinesc foarte bine îndatoririle pe care le au și noi toți ne mândrim cu ele. Muncesc peste program, după cum știți și cred că nu e prea frumos să râdeți de ele, deși sunt convinsă că dumneavoastră ați vrut doar să vă amuzați...

Beee”. beee... Behăie cât vrei!... Marda West strânse din buze.

— Asta pentru că am numit-o pe sora Sweeting pisicuță?

— Nu știu cum ați numit-o, doamnă West, dar era foarte necăjită. A venit la mine în birou aproape cu lacrimi în ochi.

Zburlindu-se, vrei să spui, Scuișând și zgâriind. Mânuțele ei destoinice au adevărate gheruțe.

— N-o să se mai întâmple.

Era hotărâtă să nu mai spună nimic. Nu era vina ei.

Nu ea ceruse lentilele care deformau, care mistificau și Disimulau.

— Probabil că întreținerea unui astfel de spital se ridică la sume foarte mari, adăugă ea.

— Așa este – răspunse sora-șefă. Răspunse oaia. Și nu se poate realiza decât cu o pregătire. excelentă a personalului de îngrijire și cu cooperarea tuturor pacienților.

Remarcafusese rostită cu adresă... Până și o oaie poate întoarce vorba...

— Soră șefă, spuse Marda West, haideți să nu ne mai întâlnim, Care este de fapt scopul la tot ceea ce se întâmplă?

— Scopul cui, doamnă West?

— Circului ăstuia, mascaradei;

Așa deci, până la urmă tot i-o trântise – Și ca să-și întărească argumentul, arătă spre bonetă.

— De ce v-ați ales tocmai această deghizare? Nici măcar nu e nostimă.

Se lăsă tăcerea. Sora, care simulase înainte că vrea să se așeze, să continue discuția, se răzgândi și se îndreptă încetișor spre ușă.

— Noi, care am fost instruite la Sf. Hilda, suntem mândre de insigna ce-o purtăm, spuse ea. Sper că peste câteva zile ne veți părăsi, doamnă West, și că atunci veți privi în urmă cu mai multă îngăduință decât ne priviți acum.

Ieși din cameră. Marda West ridică din nou revista pe care o aruncase „dar o găsi plictisitoare, închise ochii, îi deschise iar. Îi închise din nou. Dacă scaunul s-ar fi transformat într-o ciupercă, iar masa într-o că piță de fân, atunci vina ar fi purtat-o lentilele. De ce se schimbau, însă numai oamenii? Ce se întâmpla cu ei? Nu deschise ochii când i se aduse ceaiul și nici când vocea rosti plăcut:

Aveți niște flori, doamnă West”, Așteptă ca proprietara vocii să iasă din cameră. Florile erau garoafe. Cartea de vizită era a lui Jim. Iar mesajul era, Fruntea sus. Nu-i chiar atât de rău cât pare”.

Zâmbi și-și îngropă fața în flori. Nu aveau nimic fals.

Nici mirosul nu era neobișnuit. Garoafele erau garoafe, parfumate „grațioase. Chiar și sora de gardă care intră să le pună în apă n-o enervă cu capul ei de cal. La urma urmelor era un ponei „cochet, cu o steluță albă în frunte.

I-ar fi stat foarte bine în ring

— Mulțumesc, îi zâmbi Marda West.

Ziua ciudată se scurgea încet, iar ea aștepta nerăbdătoare să se facă ora opt. Se spăla, își schimbă halatul și-și aranjă părul, închise draperiile și aprinse lampa de lângă pat. O cuprinsese un sentiment ciudat de nervozitate, își dădu seama că ziua fusese atât de stranie, încât nu se gândise nicio clipă la sora Ansel. Draga, liniștitoarea, fermecătoarea soră Ansel care urma să intre de gardă la ora opt.

Oare și ea făcea parte din conspirație? Dacă da, atunci

Marda West o să le provoace la luptă deschisă. Sora Ansel nu putea s-o mintă. O să se ducă direct la ea și o să-i pună mâinile pe umeri, o să-i cuprindă masca între palme și o să-i spună: „Hai scoate-o. Pe mine nu trebuie să mă păcălești”. Dar dacă cumva de vină erau lentilele, dacă în tot acest răstimp ele purtaseră întreaga vină, cum avea ea să explice?

Stătea în fața oglinzii și-și întindea crema pe față; ușa probabil că se deschisese fără zgomot; auzi însă glasul binecunoscut, vocea mieroasă și dulce, care îi spunea:

— Am venit puțin mai devreme, dar n-am îndrăznit să intru. M-ați fi luat drept o sentimentală.

Alunecă ușor în raza vizuală; capul lung, de șarpe, gâtul răsucit, limba ascuțită și despicată care zvâcnea iute, apărură în oglinda din spatele Mardei West.

Pacienta nu se clinti. Numai mâna, continua să întindă crema pe față. Șarpele însă era într-o continuă agitație;

se întorcea, se răsucea, de parcă ar fi cercetat borcânașele cu cremă, parfumul, pudra.

— Ei, cum vă simțiți acum că puteți vedea?

Vocea surorii Ansel, izvorând din acel cap părea și mai grotescă și mai hidoasă, iar faptul că în vreme ce rostea cuvintele, limba zvâcnea. În același ritm, îi paraliza orice fel de acțiune. Marda West simți că i se face rău de la stomac, că se înăbușă și pe neașteptate reacția de amețeală puse stăpânire pe ea. Se întoarse, dar în acea clipă.

mâinile puternice ale surorii o prinseră; se lăsă dusă la pat, întinsă, cu ochii închiși; îi trecu amețeala.

— Vai de mine, dar ce v-au dat? Nu cumva din cauza

sedativului? L-am văzut trecut în fișă; vocea blândă, atât de calmă și liniștitoare nu putea aparține decât unei persoane pline de compasiune. Pacienta nu deschise ochii. Nu îndrăznea. Stătea întinsă în pat, în așteptare.

— A fost o încercare prea grea, spunea vocea. Ar fi trebuit să nu vă lase să vă agitați atât din prima zi. Ați avut vizitatori?

— Nu.

— Totuși trebuia să vă odihniți. Arătați foarte palidă.

Domnul nu trebuie să vă găsească așa. Cred că ar fi bine să-i telefonez să nu vină astăzi.

— Nu... vă rog, vreau să-l văd, trebuie să-l văd.

Teama o făcu să deschidă ochii, dar în același timp, greața o apucă din nou, căci capul de șarpe, mai ridicat decât înainte, se răsucea afară din gulerul uniforme și pentru prima oară zări ochii punși, cât o gămălie de ac, ascunși. Duse mâna la gură ca să-și înăbușe un strigăt.

Sora Ansel scoase o exclamație care trăda neliniștea.

— Ceva nu v-a priit deloc, spuse ea. Nu cred că e sedativul de vină. L-ați luat de multe ori până acum.

Ce-ați avut la masă astă-seară?

— Pește fiert; nu mi-a fost foame.

— Poate n-a fost prea proaspăt. Am să mă interesez dacă s-a mai plăns cineva. Până atunci, vă rog să stați liniștită și să nu vă mai agitați.

Ușa se deschise și se închise ușor, iar Marda West, încalcând instrucțiunile, se furișă jos din pat și înșfăcă prima armă la îndemână, forfecuța de unghii. Pe urmă se urcă din nou în pat, cu inima zvâcnind; ascunse forfecuța sub pernă. Repulsia fusese prea mare. Trebuia să se apere dacă cumva șarpele s-ar fi apropiat de ea. Acum era sigură că ceea ce se întâmpla era real, era adevărat. O forță malefică pusese stăpânire pe spital și pe pacienții lui, sora șefă, surorile, doctorii de gardă, chirurgul ei – erau cu toții în puterea acestei forțe, cu toții coautorii unei fărâdelegi cumplite, al cărei scop era de neînțeles. Aici, pe strada

Clipper Watling se urzea un complot mârșav, iar ea, Marda

West era unul dintre pioni, urma să fie folosită ca un

instrument, nu se știe în ce mod. Un lucru era sigur. Nu trebuia să le arate că îi suspectează. Trebuia să încerce să se poarte cu sora Ansel ca și până atunci. O singură scăpare și ar fi fost pierdută. Trebuia să se prefacă că se simte mai bine. Dacă s-ar fi lăsat copleșită de amețeață, sora Ansei putea să se aplece asupra ei cu capul de șarpe și limba zvâcnită. Ușa se deschise și sora se înapoie. Marda West își încleștă mâinile sub cearșaf. Pe urmă se forță să zâmbească.

— Câtă bătaie de cap vă dau, spuse ea. Mă simt ușor amețită, dar mi-a trecut.

Șarpele alunecos ținea în mână o sticlă. Se duse la chiuvetă și luând paharul pentru medicamente, turnă în el trei picături.

— Asta o să vă liniștească, doamnă West, spuse ea, și

— Spaima cuprinse din nou pacienta, căci într-adevăr, cuvintele în sine constituiau o amenințare. „O să vă liniștească”. Ce să liniștească? S-o liniștească definitiv? Lichidul era incolor, dar asta nu spunea nimic. Luă paharul întins spre ea și inventă un subterfugiu.

— N-ați putea să-mi dați o batistă curată din sertarul de acolo?

— Cum să nu!

Șarpele întoarse capul și în acea clipă Marda West răsturnă conținutul paharului pe podea. Pe urmă, fascinată, îngreșoșată, urmări capul răsucit care se vârî în sertarul dulăpiorului, căutând batista, apoi reveni iar.

Marda West își ținu răsuflarea când șarpele se apropie de ea; de data asta observă că gâtul nu era neted ca la viermi, așa cum păruse la început, ci avea solzi zigzagați.

Și ciudat, boneta era așezată absurd, ca la pisicuță, la oaie sau la vacă. Luă batista.

— Mă faceți să mă simt prost, spuse vocea, mă fixați foarte intens, încercați cumva să-mi citiți gândurile?

Marda West nu răspunse, întrebarea putea fi o capcană.

— Spuneți-mi, continuă vocea» vă nemulțumește ceva?

Arăt altfel decât cum vă așteptați?

Altă cursă. Trebuia să fie prevăzătoare.

— Nu, spuse ea, încetișor, dar e greu de spus din cauza bonetei. Nu vă văd părul.

Sora Ansel râse, un sunet învăluitor, cu o intensitate joasă, care în lungile săptămâni nevăzătoare fusese atât de ademenitor, Sora ridică mâinile și într-o clipă creștetul capului de șarpe fu dezgolit-teșit, lat cu V-ul de viperă la iveală.

— Merge? întrebă sora.

Marda West se chirci între perne. Totuși se sili să Zâmbească din nou.

— Foarte drăguț, articulă ea. Zău, foarte drăguț. Boneta fu așezată la loc, gâtul lung se încolăci și pe Urmă, păcălit, șarpele luă paharul pentru medicamente Din mâna pacientei și-l puse înapoi pe chiuvetă. Prin Urmare nu era chiar atât de atotștiutor.

— Când voi merge acasă la dumneavoastră, spuse sora Ansel, nu voi mai fi nevoită să port uniforma asta

— Adică, dacă nu doriți. Știți, atunci veți fi o pacientă particulară, iar eu, timp de o săptămână, infirmiera dumneavoastră personală.

Pe Marda West o trecură brusc fiori reci. În vâl-Mășagul zilei uitase de planuri. Sora Ansel urma să-i însoțească timp de o săptămână. Totul era aranjat. Lucrul esențial era să nu dea semne de frică. Trebuia ca totul să pară neschimbat. Pe urmă o să vină Jim și o să-i povestească de-a fir-a-păr. Chiar dacă n-o să vadă capul de șarpe cum îl vedea ea – și fără îndoială că așa s-ar putea întâmpla, în cazul în care hipervederea ei se datora lentilelor – trebuia măcar să priceapă că din motive mult prea serioase ca să mai fie expuse, nu mai avea încredere în sora Ansel și nu mai dorea să fie însoțită de ea la întoarcere, Planul trebuia să fie schimbat. N-avea nevoie s-o îngrijească, Nu-și dorea decât să ajungă din nou acasă.

Sună telefonul de pe noptieră, iar Marda West îl înșfăcă ca și cum ar fi apucat un colac de salvare. Era soțul ei.

— Scuză-mă că am întârziat, spuse el. Mă arunc într-un taxi și sosesc într-o clipă. M-a reținut avocatul.

— Avocatul? întrebă ea.

— Da, firma Forbes și Miilveill, ai uitat? În legătură cu fondul fiduciar.

Uitase. Fuseseră atâtea discuții despre bani înainte de operație! Ca de obicei, tot felul de sfaturi contradictorii. Și până la urmă Jim pusese toată afacerea în mâinile celor de la Forbes și Miliwall.

— A, da. Ești mulțumit de ce-ai discutat?

— Destul de îți povestesc când ajung.

Închise, și ridicând privirea văzu capul de șarpe care o fixa. Bineînțeles, Se gândi Marda West, bineînțeles că ai vrea să afli ce am discutat.

— Trebuie să promiteți că nu vă veți agita prea mult când va veni domnul West.

Sora Ansel rămăsese cu mâna pe clanță.

— Nu mă agit de loc. Numai că abia aștept să-l văd.

— Sunteți puțin cam îmbujorată.

— E cald în cameră.

Gâtul mișcător se cocoță în sus. pe urmă se întoarse către geam. Pentru prima oară, Marda West avu impresia că șarpele nu se simțea în largul său. Sesiza tensiunea din atmosferă. Știa, era imposibil să nu-și dea seama, că relațiile dintre soră și pacientă se schimbaseră.

— Am să las puțin fereastra întredeschisă.

Dacă ai fi toată șarpe, se gândi pacienta, ți-aș putea da un brânci pe geam afară. Sau nu cumva mi te-ai înfășura în jurul gâtului și m-ai strangula?

Deschise fereastra și oprindu-se o clipă, probabil în speranța unui cuvânt de mulțumire, șarpele se apropie de capul patului. Pe urmă gâtul intră în guler, limba zvâcni de câteva ori și cu o mișcare alunecoasă sora

Ansel ieși din cameră. Marda West stătea cu urechea la pândă după sunetul portierei taxiului jos, în stradă. Se gândea dacă nu l-ar fi putut convinge cumva pe Jim să rămână noaptea aceea în spital. Dacă i-ar fi explicat teama, groaza ei, ar fi înțeles precis. Și-ar da seama imediat dacă și el observase că ceva nu era în regulă.

Ea o să sune la sonerie, pretextând că vrea s-o întrebe ceva pe sora Ansel și pe urmă, după expresia chipului, după tonul lui, și-ar da seama dacă și el vedea ceea ce vedea ea.

În cele din urmă, sosi și taxiul, îl auzi cum încetinește, cum se

trânțește portiera și slavă Domnului, jos, în stradă, răsună vocea lui Jim. Taxiul plecă. Jim urca probabil cu liftul. Auzi pașii lui pe coridor, pe urmă, din nou vocea – probabil că-i spunea ceva șarpelui. O să știe imediat dacă i-a văzut capul. O să intre în cameră speriat necrezându-și ochilor, declarând că totul era o farsă, o pantomimă. Dar de ce nu se grăbea? De ce mai zăbovea acolo și continua să discute cu glas scăzut?

Ușa se deschise, umbrela și pălăria atât de familiare își făcură primele apariția, pe urmă silueta liniștitoare, masivă, dar – Doamne... nu... te implor, Dumnezeule, nu și Jim, nu și Jim, obligat să poarte mască, obligat să intre în complotul ăsta al diavolilor, al minciunilor... Jim avea cap de vultur. Inconfundabil. Ochiul dușmănos, ciocul însângerat, pielea atârând pungită. Rămase între perne, împietrită, în timp ce Jim își așează umbrela într-un colț, își scoase pălăria și-și împături fulgarinul.

— Înțeleg că nu te simți prea bine, spuse el, întorcându-și capul de vultur, ca s-o scruteze – că ți-e puțin greață și ești cam întoarsă pe dos. Nu stau mult. Un somn bun o să te refacă.

Era prea paralizată ca să mai răspundă. Rămase nemișcată când el se aplecă peste pat ca s-o sărute. Ciocul vulturului era ascuțit.

— Sora Ansel mi-a spus că este reacția după șocul brusc al, redării vederii. Fiecare pacient reacționează diferit. Zicea că te vei simți mult mai bine când o să te aducem acasă.

Noi... Sora Ansel și Jim. Prin urmare, planul nu se schimbă.

— Nu știu, spuse ea cu glas stins, dacă mai vreau ca sora Ansel să vină cu mine acasă.

— N-o mai vrei pe sora Ansel? tresări el. Doar tu ai fost cu ideea asta. Nu se poate să schimbăm așa totul, dintr-odată.

Nu mai era vreme de răspuns. Deși n-o sunase la sonerie, sora Ansel intră în cameră.

— Doriți o cafea, domnule West? o întrebă.

Era rutina de seară. Totuși întrebarea suna neașteptat, ca și cum fusese pregătită în afara ușii.

— Mulțumesc, soră, aș bea o ceașcă. Ce mai e și prostia asta să nu veniți la noi acasă?

Vulturul se întoarse către șarpe; capul șarpelui se bâțâi, iar Marda West își dădu seama, pe măsură ce-i observa – șarpele cu limba zvâcnită, vulturul cu capul înfundat între umerii umani – că planul cu venitul surorii Ansel acasă nu fusese de fapt planul ei; își aminti acum că prima sugestie sosise de la sora Ansel. Sora

Ansel afirmase că Marda West avea nevoie de îngrijire în perioada convalescenței. Sugestia sosise după ce Jim își petrecuse seara râzând și glumind, în vreme ce soția lui ascultase, cu bandajele pe ochi, fericită să-l audă atât de vesel. Acum, urmărind capul pleșuv al cărui V de viperă era ascuns sub boneta de soră, își dădu seama de ce voia sora Ansel să se întoarcă împreună cu ea și de ce Jim nu se opusese, de ce acceptase de fapt planul pe dată și îl socotise bun.

Vulturul deschise ciocul însângerat:

— Să nu-mi spuneți că v-ați certat.

— Nici vorbă.

Șarpele își răsuci capul, privi pieziș spre vultur și adăugă:

— Doamna West este puțin obosită astă-seară. A avut o zi grea. nu-i așa, doamnă dragă?

Cum să-i dea cel mai bun răspuns? Nimeni nu trebuia să-și dea seama – nici vulturul, nici șarpele, nici vreuna din creaturile așezate pe umerii de om care o înconjurau și o încercuiau, nu trebuiau să afle sau măcar să bănuiască.

— Mă simt foarte bine. răspunse ea. Puțin buimacă.

Dar cum spune și sora Ansel, mâine dimineată am să mă simt foarte bine.

Cei doi comunicau pe mutește ca doi complici. Iar faptul că ea își dădea seama acum era cel mai înspăimântător dintre toate. Animalele, păsările și reptilele nu aveau nevoie să vorbească. Se mișcau, se priveau, știau exact ce voiau să spună. Și totuși nu vor reuși s-o distrugă. Cu toată spaima ei paralizantă, mai poseda încă dorința de a trăi.

— Nu te mai deranjez astă-seară cu toate actele, spuse vulturul. Oricum nu ne presează nimeni. Le poți

semna și acasă

— Ce acte?

Dacă-și ținea ochii feriți, nici nu era nevoită să privească spre capul de vultur. Vocea era a lui Jim, calmă șiliniștitoare.

— Actele pentru fondul fiduciar pe care mi le-au dat cei de la Forbes și MIM – wall, Au sugerat să devin și eu directoral fondului.

Cuvintele declanșaseră o amintire vagă din săptămâna dinaintea operației. Ceva în legătură cu ochii ei.

Dacă operația nu reușea, ea va avea probleme cu semnătura.

— De ce? Întrebă ea, cu vocea nesigură. La urma urmelor sunt banii mei.

Jim râse. Atrasă de sunet, Marda West se întoarse și văzu ciocul deschis. Se căsca asemeni unei capcane;

apoi se închise la loc.

— Nici nu încape discuție, spuse el. Dar nu asta e problema. Problema e că voi putea să semnez eu în locul tău dacă vei fi plecată sau te vei îmbolnăvi.

Marda West se uită spre șarpe, iar șarpele, conștient, se strânse în guler și lunecă spre ușă.

— Să nu rămâneți mult timp, domnule West, murmură sora Ansel. Pacienta noastră trebuie să se odihnească, bine în seara asta.

Alunecă afară din cameră; Marda West rămase singură cu soțul ei. Cu vulturul.

— Nu mi-am propus nici să plec, nici să mă îmbolnăvesc, spuse ea.

— Sunt convins că nu. Niciuna, nici cealaltă. Indivizii ăștia își iau întotdeauna măsuri de precauție. Oricum, nu te mai plictisesc cu problema asta acum.

Nu cumva vocea suna mult prea nepăsătoare? Sau mâna care înfunda actele în buzunarul pardesiului era o gheară? Oricum era o posibilitate, o amenințare pentru viitor. Era posibil să se transforme și trupurile, mâinile și picioarele să se schimbe în aripi, gheare, copite, labe, iar în jurul ei să nu mai rămână nicio fărâmbă de om.

Ultima schimbare va atinge probabil vocea umană. Iar când va dispărea și ea, se va stinge și speranța. Jungla va pune stăpânire peste tot, o multitudine de sunete și țipete înălțate din sute de gâtlejuri.

— Chiar ai vorbit serios adineauri în legătură cu sora Ansel? o

întrebă el.

Urmări calmă vulturul care-și pilea unghiile. Avea întotdeauna o pilă în buzunar. Până atunci nu dăduse importanță acestui amănunt – făcea parte din universul lui Jim, ca și stiloul sau pipa. Acum însă, îndărătul gestului se afla motivația: un vultur avea nevoie de gheare ascuțite ca să-și sfâșie victima.

— Nu știu, spuse ea. Mi s-a părut o prostie să mă întorc acasă cu o infirmieră, mai ales că mi-am recăpătat vederea.

Nu-i răspunse imediat. Capul se înfundă mai mult între umeri. Costumul întunecat semăna cu penele gheboșate ale unei păsări mari care clocește gânduri nefaste.

— Cred că sora e o comoară, spuse el. Și tu o să te simți cam nesigură la început. Eu sunt pentru planul inițial. La urma urmelor, dacă nu ne convine, ne putem debarasa de ea oricând.

— Poate, spuse soția.

Încerca să se gândească dacă mai rămăsese cineva în care să poată avea încredere. Familia ei era răspândită.

Un frate căsătorit în Africa de Sud, prieteni în Londra, niciunul cu care să se afle în relații strânse. În orice caz nu într-o asemenea măsură. Nimeni căruia să-i spună că infirmiera s-a preschimbât în șarpe și soțul în vultur.

Situația de-a dreptul disperată semăna cu iadul pe pământ. Aceasta era gheena ei. Era singură, conștientă la rece de ura și cruzimea din jur.

— Ce faci astă seară? îl întrebă ea liniștită.

— Cred că mă duc să iau masa la club, îi răspunse.

M-am cam săturat totuși. Numai două zile, slavă Domnului, și pe urmă o să fii din nou acasă.

Da, dar odată cu un vultur și un șarpe alături, oare nu va fi complet la cheremul lor, mai mult decât aici?

— Ți-a confirmat Greaves că joi îmi dă sigur drumul?

Întrebă ea.

— Așa mi-a spus. azi-dimineață la telefon. O să-ți pună celelalte lentile, cele care redau toate culorile.

Cele care arată și trupurile. Asta era explicația. Lentilele albastre

nu arătau decât capetele. Constituiau primul test. Greaves, chirurgul, era și el amestecat, cum era și firesc. Deținea un loc important în conspirație – poate chiar fusese mituit. Oare cine, încerca ea să-și reamintească, oare cine sugerase primul operația? Doctorul de familie, după o discuție cu Jim? Nu veniseră amândoi să-i spună că asta era singura șansă să-i salveze vederea? Complotul își avea rădăcinile undeva în trecut»

luni sau chiar ani în urmă. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, cu ce scop? Își scotoci nebunește memoria pentru a-și reaminti o privire, un gest, un cuvânt care i-ar fi putut da o îndrumare în acest complot groaznic, această conspirație îndreptată împotriva ei sau a sănătății sale mentale.

— Arăți cam trasă la față, remarcă el brusc. S-o chem pe sora Ansel?

— Nu...

Cuvântulâi fu smuls din piept, aproape ca un strigăt.

— Cred că mai bine plec. Mi-a spus să nu zăbovesc.

Se ridică de pe scaun – o siluetă greoaie, funestă;

Închise ochii când veni s-o sărute de rămas bun.

— Somn ușor, draga mea, și îl curajoasă.

În ciuda spaimei, nu rezistă să nu-i strângă mâna.

— Ce e? Întrebă el.

Sărutul familiar ar fi putut s-o îmbărbăteze, nu însă și ciupitura ciocului de vultur, ciocul pătat de sânge. După ce plecă, începu să suspine, frământându-și capul între perne.

Ce mă fac? Ce mă fac?

Ușa se deschise din nou; duse mâna la gură. Nu trebuia s-o audă tipând. Nu trebuia s-o vadă plângând. Cu un efort uriaș reuși să se stăpânească.

— Cum vă mai simțiți, doamnă West?

Șarpele stătea la picioarele patului, și lângă ea doctorul spitalului, întotdeauna îl simpatizase – un tinerel plăcut, și deși ca toți ceilalți și el avea cap de animal, n-o speria. Era un cap de câine, rasa Aberdeen, iar ochii căprui păreau ironici. De mult, în copilărie, avusese și ea un Aberdeen.

— Aș putea să vă vorbesc între patru ochi? Întrebă ea.

— Bineînțeles. Ne lași puțin singuri, soră?

Scutură din cap către ușă și sora ieși. Marda West se ridică în capul oaselor și-și împreună mâinile.

— Poate mă credeți nebună, spuse ea, dar de vină sunt lentilele. Nu mă pot obișnui cu ele.

Veni lângă ea – un Aberdeen de nădejde, cu capul plecat într-o parte, înțelegător.

— Îmi pare rău, spuse el. Sper că nu vă doare nimic”.

— Nu, nu, nici nu le simt. Numai că tot ce văd e foarte straniu.

— Să știți că e normal. Lentilele nu redau culorile

Vocea era veselă, prietenoasă.

— După ce ați avut atâta timp bandaje, la început totul e șocant și să nu uitați că deasupra ochilor dumneavoastră s-a făcut o intervenție. Nervii din jurul lor sunt încă foarte sensibili.

— Da, spuse ea.

Vocea lui, chiar și capul lui, îi inspirau încredere

— Ați mai avut pacienți cu același gen de operație până acum?

— Da, zeci. În câteva zile n-o să mai aveți nicio problemă.

O bătu pe umăr. Ce câine drăguț... Ce câine vesel și plăcut; ca Angus, mort de atâta amar de ani.

— Să vă mai spun ceva, continuă el. S-ar putea ca vederea să vă fie chiar mai bună decât înainte. De fapt, vedeți mai clar în toate privințele. O pacientă mi-a spus odată că se simțea ca și cum purtase ochelari toată viața

și abia după operație și-a văzut prietenii și familia așa cum erau în realitate.

— Cum erau în realitate? repetă ea după el.

— Exact. De fapt, avusese întotdeauna vederea slabă

Trăia cu impresia că soțul avea păr castaniu și el era roșu, de un roșu aprins. La început totul i s-a părut șocant

Dar era încântată.

Aberdeen-ul se ridică de pe pat, își mângâie stetoscopul de pe halat și dădu din cap.

— Dl. Greaves a făcut minuni cu dumneavoastră, vă asigur,

spuse el. A întărit un nerv pe care-l crezuse mort. Până acum nu l-ați întrebuințat – era inutil. Așa că, cine știe, doamnă West, poate chiar ați intrat în analele medicinei. Oricum, să vă odihniți bine; vă doresc succes. Ne vedem mâine dimineață. Noapte bună.

Ieși din cameră. Îl auzi cum urează noapte bună surorii Ansel și se îndepărta pe coridor.

Cuvintele de îmbărbătare o întristară. Într-un fel era ca o ușurare, explicațiile păream să sugereze că nu se pusese la cale niciun complot împotriva ei. În schimb, ca și pacienta de dinaintea ei, căreia i se aprofundase simțul culorilor, și ei i se dăduse darul viziunii. Folosea cuvintele pe care le folosisese și el. Marda West putea să vadă oamenii așa cum erau în realitate. Și cei pe care îi iubise și în care avusese cea mai mare încredere erau de fapt un vultur și un șarpe...

Ușa se deschise și sora Ansel intră în cameră, cu sedativul.

— Sunteți gata de culcare, doamnă West? întrebă ea.

— Da, mulțumesc.

Poate că nu există nicio conspirație, dar oricum, dispăruse orice urmă de încredere.

— Lasă-mi-l aici, cu un pahar cu apă. O să-l iau mai târziu.

Urmări șarpele cum așază paharul pe noptieră. Apoi cum aranjează cearșaful. Pe urmă gâtul răsucit se apropie mai mult și ochii pungeți zăriră forfecuța de unghii, pe jumătate ascunsă sub pernă.

— Ce avem noi aici?

Limba zvâcni afară și se retrase. Mâna se întinse după forfecuță.

— Puteți să vă înțepați. Am s-o pun deoparte, ca să nu vă răniți, da?

Singura ei armă nu fu pusă la loc pe măsută, ci strecurată în buzunarul halatului. Chiar felul în care sora Ansel vârâse forfecuța în buzunar sugera faptul că era conștientă de bănuielile Mardei West. Voia s-o lase fără apărare.

— Să nu uitați că dacă doriți ceva nu trebuie decât să-sunați.

— N-am să uit.

Vocea care păruse odată delicată era acum mieroasă și prefăcută. Cât de înșelător era auzul, se gândi Marda

West, cum mai răstălmăcește adevărul! Și pentru prima oară,

deveni conștientă de noua ei putere latentă, puterea de a distinge adevărul de falsitate, binele de rău.

— Noapte bună, doamnă West.

— Noapte bună.

Stătea trează, alături se auzea ticăitul ceasului de pe noptieră și de afară soseau zgomotele de la circulația de pe stradă; își concepea planul. Așteptă până la 11, cu o oră mai târziu decât își închipuia că toți pacienții adormiseră. Pe urmă, stinse lumina. Asta o să amăgească șarpele dacă ar fi venit cumva să tragă cu ochiul prin fanta de la ușă. Șarpele o să creadă că doarme. Marda

West se furișă afară din pat. Își scoase hainele din garderob și începu să se îmbrace, își puse haina / pantofii și-și

Legă o eșarfă în jurul capului. Când termină, se duse la ușă și apăsă ușor pe clanță. Pe coridor era liniște deplină.

Rămase câteva clipe nemișcată. Pe urmă făcu un pas peste prag și se uită în stânga, unde stătea sora de serviciu. Șarpele era acolo. Stătea aplecat peste o carte.

Lumina din tavan îi lucea deasupra capului, arătându-l în toată goliciunea lui – era șarpe, nu încăpea nicio îndoială. Uniforma dichisită, plastronul alb, apretat, gulerul bătos, și din el, ridicându-se unduitor gâtul cu capul lunguleț, turtit și funest. Marda West așteptă.

Era pregătită să aștepte ore în șir. Și brusc, sosi sunetul pe care spera să-l audă, soneria din camera unui pacient.

Șarpele ridică privirea de pe carte și se uită la luminița roșie de pe perete. Pe urmă, punându-și repede manșetele, alunecă de-a lungul coridorului spre salonul pacientului.

Ciocăni la ușă și intră. În clipa în care dispăru, Marda

West ieși din cameră și merse până la capul scărilor. Era o liniște desăvârșită. Ascultă cu atenție, pe urmă începu să coboare tiptil. Erau patru etaje, patru rânduri de scări, dar treptele nu se vedeau din camera de gardă unde stătuse sora. Norocul era de partea ei.

Jos, în holul de intrare, luminile erau scăzute. Rămase în așteptare, lângă scară, până când fu sigură că nu o observă nimeni. Distingea spatele portarului de noapte – capul încă nu se vedea, pentru că stătea aplecat pe masa lui – dar când se îndreptă, observă capul

masiv de pește.

Ridică din umeri. Doar nu făcuse atâta drum ca să se sperie de un pește. Traversă cu îndrăzneală holul. Peștele se holbă la ea.

— Doriți ceva, doamnă? o întrebă el.

Era complet idiot, după cum se aștepta. Scutură din cap.

— Nu, am plecat. Noapte bună, spuse ea, și trecu pe lângă el. Ieși pe ușile batante și coborî treptele în stradă.

O luă iute la stânga și văzu un taxi la colț, îl strigă, fluturând din mână. Taxiul încetini și așteptă. Când ajunsese lângă portieră observă că șoferul avea chipul negru și lătăreț al unei gorile. Gorila rânji. Instinctul o preveni să nu se urce.

— Mă scuzați, spuse ea, am făcut o greșeală.

Rânjetul se stinse pe fața gorilei.

— Hotărăște-te, cucoană, strigă el; apoi băgă în viteză și porni.

Marda West își continuă drumul. O luă la dreapta, la stânga, din nou la dreapta și în depărtare văzu luminile străzii Oxford. Grăbi pasul. Traficul cunoscut o atrăgea ca un magnet, ca și luminile îndepărtate, bărbații și femeile din zare. Când ajunsese, se opri, gândindu-se brusc unde să se ducă, unde ar fi putut cere un adăpost. Și din nou îi veni în minte că nu există niciunul”, nu există absolut nimeni; căci perechea care trecea acum pe lângă ea, un cap de broască râioasă pe un trup scund, negru, înlănțuit de brațul unei pantere, nu putea să-i ofere nicio protecție, iar polițistul din colț era un babuin și femeia care îi vorbea. un purcel împopoțonat. Nimeni nu mai avea chip de om; în nimeni nu te mai puteai încrede.

Omul din spatele ei semăna cu Jim, un vultur. Și pe trotuarul opus erau vulturi, înspre ea se îndrepta râzând un șacal.

Se întoarce și fugi. Fugea, lovindu-se de ei. de șacali, hiene, vulturi, câini. Lumea intrase în posesia lor, oamenii nu mai existau. Văzând-o că aleargă, se întorceau să privească după ea, arătau cu degetul, strigau și chelălăiau, o fugăreau, pașii lor dupăiau în urma ei. Alergă pe strada Oxford, urmărită de ei, în noaptea plină de umbre și întuneric, fără să găsească vreo rază de lumină, singura într-o lume a animalelor.

— Stați liniștită, doamnă West, o să simțiți doar o înțepătură.

Nimic altceva.

Recunosc vocea, domnului Greaves, chirurgul, și vag îi veni în minte că o prinseseră din nou. Se afla din nou»

la spital, dar nu mai conta – putea fi oriunde. Cel puțin la spital se obișnuise cu capetele de animale.

Îi schimbaseră bandajele de pe ochi și pentru asta le era recunoscătoare, în tunicul binecuvântat ascunde hidoșenia nopții.

— Și acum, doamnă West, cred că necazurile dumneavoastră au luat sfârșit. Cu lentilele astea n-o să mai simțiți nicio durere și nici nu veți mai fi dezorientată. Lumea a prins din nou culoare.

De fapt, simțea bandajele mai ușoare, cum erau ridicate strat după strat. Și brusc, totul se limpezise făcu lumină și chipul domnului Greaves prinse contur, zâmbitor, aplecat asupra ei. Alături era o soră dolofană și veselă.

— Unde vă sunt măștile? Întrebă pacienta.

— N-avem nevoie de măști pentru un lucru atât de simplu, răspunse chirurgul. N-am făcut decât să vă scoatem lentilele temporare. E mai bine acum, nu?

Își roti ochii prin cameră. Categorie era mai bine.

Distingea formele, acolo era – garderobul, măsuța cu oglindă, vazele cu flori. Toate în culori firești, nevoalate.

Oricum, însă nu puteau s-o ducă de nas cu povestea că ar fi visat. Eșarfa pe care și-o înfășurase în jurul capului înainte «de a ieși afară, în noapte, era atârnată de scaun

— Mi s-a întâmplat ceva, nu? Întrebă ea. Am încercat să fug. Sora se uită la chirurg. Acesta aprobă din cap.

— Da, spuse el, ați încercat. Și sincer să fiu nici nu vă învinovățesc. Eu port toată vina. Lentilele pe care vi le-am fixat ieri apăsau pe un nerv minuscule, iar presiunea v-a dezechilibrat. Acum însă s-a sfârșit.

Zâmbetul chirurgului împrăștia încredere. Iar ochii mari și calzi ai surorii Brand – fără îndoială că ea trebuie să fie – priveau în jos, spre ea, compătimitor.

— A fost groaznic, spuse pacienta. Nici nu vă pot spune cât de groaznic.

— Nici să nu încercați, răspuse domnul Greaves.

Vă promit că n-o să se mai repete.

Ușa se deschise și doctorul tânăr își făcu apariția. Și el zâmbea.

— Pacienta este pe deplin refăcută? întrebă el.

— Cred că da, răspuse chirurgul. Dumneavoastră ce ziceți, doamnă West?

Marda West îi privi pe cei trei pe rând, cu seriozitate – domnul Greaves, doctorul spitalului și sora Brand – se

— Gândea ce țesut rănit, zvâcnind dureros, putuse să-i transforme pe cei trei indivizi în prototipuri ale regnului animal, ce celulă face legătura între mușchi și imaginație.

— Am avut sentimentul că erați câini, spuse ea. Dumneavoastră, domnule Greaves, erați un câine de vânătoare din rasa terrier, iar dumneavoastră un Aberdeen.

Doctorul spitalului își atinse stetoscopul și râse.

— Dar eu chiar sunt, spuse el. Este orașul meu natal

Raționamentul n-a fost complet eronat, doamnă West

Felicitări.

Marda West nu râse.

— Pentru dumneavoastră e bine, spuse ea. Pentru alții însă n-a fost atât de plăcut.

Se întoarse către sora Brand.

— Am crezut că sunteți o vacă, spuse ea, o vacă blândă

Dar aveți coarne ascuțite”.

De data asta râse domnul Greaves.

— Așa, soră, spuse el, ce ți-am spus eu de atâtea ori?

E timpul să te scoată la pășune să mănânci niște margarete

Sora Brand luă totul ca o glumă. Netezi pernele pacientei; zâmbea blajin.

— Mai primim uneori denumiri mai caraghioase, spuse ea. Așa e în meseria noastră.

Doctorii se îndreptau spre ușă încă râzând, iar Marda

West, sesizând atmosfera firească, absența oricărei încordări, întrebă:

— Cine m-a găsit, de fapt? Cine m-a adus înapoi?

Domnul Greaves întoarse capul spre ea, de la

— N-ați ajuns prea departe, doamnă West, și slavă

Domnului că s-a întâmplat așa, pentru că altfel s-ar fi putut să nu mai fiți aici. V-a urmărit portarul.

— Acum s-a terminat, spuse doctorul spitalului și toată povestea n-a durat decât cinci minute. Ați fost vârată înapoi în pat, în siguranță, până să vi se întâmple ceva, iar eu eram de gardă. Așa s-au petrecut lucrurile.

Cea care a avut cu adevărat un șoc când nu v-a găsit în pat a fost biata soră Ansel.

Sora Ansel... Repulsia din noaptea trecută nu era atât de ușor de uitat.

— Să nu-mi spuneți că micuța noastră artistă era și ea un animal? zâmbi doctorul spitalului.

Marda West simți cum se îmbujorează. Va fi nevoită să mintă.

— Nu, spuse ea repede, nu, bineînțeles că nu.

— Sora Ansel e aici, spuse sora Brand.

— A fost atât de necăjită, încât, când a ieșit din tură, nici n-a vrut să se reîntoarcă la cămin să se culce. Doriți să vorbiți cu ea?

Pacienta fu din nou cuprinsă de spaimă. Ce-i spusese oare surorii Ansel în febra și panica nopții? Până să apuce să răspundă, doctorul spitalului deschise ușa și strigă pe coridor.

— Doamna West vrea să-ți dea bună dimineța.

Zâmbea cu tot chipul. Domnul Greaves flutură din mână și dispăru, sora Brand îl urmă, iar doctorul, salutând cu stetoscopul și făcând în glumă o reverență, se retrase spre perete să facă loc surorii Ansel. Marda West rămase cu privirea fixă, apoi, începu să zâmbească stângaci și întinse mâna.

— Îmi pare rău, spuse ea, îmi cer scuze.

Cum putuse oare s-o vadă pe sora Ansel în chip de șarpe? Ochii căprui, tenul măsliniu și curat, părul negru prins cochec sub boneta plisată. Iar zâmbetul, zâmbetul acela molcom și înțeleghător...

— Pentru ce vă cereți scuze, doamnă West? spuse sora Ansel. Nu are de ce să vă pară rău. Ați trecut printr-o încercare foarte grea.

Pacienta și sora își strânsesă mâinile, își zâmbiră. Și, ah,

Doamne! se gândi ușurată Marda West, ce mulțumire să simți că, odată cu noua vedere și cunoaștere, povara neîncrederii și disperării îi fuseseră ridicate de pe umeri.

— Tot nu înțeleg ce s-a întâmplat, spuse ea, fără să dea drumul mâinii infirmierei. Domnul Greaves a încercat să-mi explice. A fost ceva în legătură cu un nerv.

Sora Ansel se strâmbă spre ușă.

— Nici el nu știe, șopti ea, și nici n-o să recunoască pentru că altfel ar da de bucluc. A fixat prea adânc lentilele, asta e. Prea aproape de un nerv. Putea să vă omoare.

Privi spre pacientă. Ochii îi erau surâzători. Era atât de drăgălașă, atât de blândă.

— Nu vă mai gândiți la asta, spuse ea. De-acum încolo veți încerca să aveți numai gânduri frumoase, îmi promiteți?

— Promit, spuse Marda West.

Sună telefonul, iar sora Ansel dădu drumul mâinii pacientei și se întinse după receptor.

— Știți cine trebuie să fie, spuse ea. Soțul dumneavoastră, săracul.

Întinse receptorul Mardei West.

— Jim... Jim, tu ești?

Vocea îndrăgită răsună atât de neliniștită la celălalt capăt al firului.

— Te simți bine?" spuse el. Am sunat de două ori la sora șefă, mi-a spus că o să mă anunțe. Ce dracu' s-a întâmplat?

Marda West zâmbi și dădu receptorul surorii.

— Spuneți-i dumneavoastră, o rugă ea.

Sora Ansel duse receptorul la ureche. Pielea mâinii era măslinie și catifelată, unghiile luceau de la lacul trandafiriu discret.

— Dumneavoastră sunteți, domnule West? spuse ea.

Pacienta noastră ne-a cam speriat, ce ziceți?

Zâmbi și scutură din cap spre femeia din pat.

— Ei, puteți să nu mai fiți îngrijorat. Domnul Greaves a schimbat lentilele. Cele vechi apăsau pe un nerv, dar acum totul este în regulă. Poate să vadă perfect „Da, domnul Greaves a spus că putem veni mâine

acasă.

Vocea care-ți intra sub piele se contopea cu tentele delicate de culoare, cu ochii căprui. Marda West se întinse din nou după receptor.

— Jim, am avut o noapte groaznică, spuse ea. Abia acum încep să înțeleg. Un nerv lângă creier...

— Am auzit, spuse el. Ce porcărie! Slavă Domnului că i-au dat de urmă. Individul ăsta, Greaves, trebuia să știe ce face.

— Nu se mai poate repeta, spuse ea. Acum am lentilele bune și nu se mai poate repeta.

— Să sperăm. Altfel îl dau în judecată. Dar cum te simți?

— Minunat. Puțin năucită, dar minunat.

— Bravo ție! spuse el. Să nu te agiți. Vin și eu mai târziu.

Închise. Marda West dădu receptorul surorii Ansel, care-l așeză în furcă.

— Chiar a spus domnul Greaves că mâine dimineață pot pleca acasă? Întrebă ea.

— Da, dacă sunteți cuminte.

Sora Ansel zâmbi și mângâie mâna pacientei.

— Sunteți sigură că doriți să vă însoțesc acasă? o întrebă.

— Cum să nu, răspunse Marda West. Păi, totul e aranjat.

Se ridică în capul oaselor în pat: soarele se strecura prin fereastră, aruncându-și razele pe trandafiri, crini și irișii cu tulpinile înalte. Zumzetul traficului de afară se auzea apropiat și prietenos. Se gândi la grădina care o aștepta acasă, la dormitorul ei, la toate lucrurile personale, la rutina de zi cu zi pe care trebuia, s-o reia, de vreme ce-i revenise vederea, iar neliniștea și spaima ultimelor luni fuseseră îndepărtate pentru totdeauna.

— Cel mai important lucru din lume este. Vederea, îi spuse ea surorii Ansel. Acum știu. Știu ce-aș fi pierdut.

Sora Ansel, cu mâinile împreunate în față, aproba din cap înțelegătoare.

— Vi s-a redat vederea, spuse ea, un miracol. Și n-o s-o mai pierdeți niciodată.

Se îndreptă spre ușă.

— Mă duc până la cămin să mă odihnesc, spuse ea.

Acum sunt convinsă că sunteți în afară de orice pericol, așa că am săpot dormi. Mai doriți ceva înainte să plec?

— Dă-mi crema de față și pudra, spuse pacienta; și rujul, peria și pieptenele.

Sora Ansel îi aduse lucrurile cerute de pe măsuța cu oglindă și i le puse la îndemână. Îi aduse și oglinda de mână și sticluța cu parfum; cu un zâmbet ușor de complicitate mirosi dopul sticluței.

— Fantastic, murmură ea, ăsta vi l-a dat domnul

West, nu-i așa?

Sora Ansel era deja ca și inclusă în căminul ei, se gândi Marda West. Se imagină aranjând florile în micul salonaș, alegând cărțile potrivite, căutând un post pe radioul portabil, în caz că sora Ansel s-ar plictisi cumva seara.

— Mă întorc la opt.

Cuvintele familiare, repetate în fiecare dimineață de atâtea zile și săptămâni îi răsunară în auz ca o melodie.

pe care o îndrăgești tot ascultând-o mereu. În fine, cuvintele se legau de o persoană, de un chip care zâmbea și ai cărui ochi promiteau prietenie și loialitate.

— Ne vedem diseară.

Ușa se închise. Sora Ansel plecase. Rutina spitalului, întreruptă din cauza agitației din noaptea trecută, își recăpătă tiparul obișnuit, în locul întunericii, lumină.

În locul negației, viața.

Marda West luă dopul sticluței de parfum și și-l trecu pe lângă tâmple, Parfumul se filtra, devenind o parte din ziua caldă și luminoasă. Ridică oglinda de mână și privi.

Nimic nu se schimbase în cameră, zgomotele de afară urcau până la ea; deodată, infirmiera mărunțică, care ieri păruse o nevăstuică, intră să ștergă praful.

— Bună dimineața.

Pacienta însă nu răspunse. Poate era obosită. Infirmiera șterse praful și ieși.

Marda West luă din nou oglinda și se privi. Nu, nu se înșelase. Ochii care o priveau erau ochii unei căprioare, în alertă, înainte de a fi

sacrificată; iar gâtul căprioarei era deja plecat.

<titlu>IAZUL

COPIII ALERGARĂ SPRE PAJİȘTE. Acolo aveau spațiu, lumină și aer cât poșteau, iar ceva mai departe întrezăreai copacii. Grădinarul tunsese iarba.

Din cauza fierbințelii soarelui de-a lungul zilei, pajıştea se făcuse țepoasă și aspră; lângă chioșc însă, unde iarba era înaltă, mai zăboveau câteva picături de rouă, asemeni chiciurii care atârnă de tulpinile subțiri. Copiii tăceau.

Primul moment îi lua întotdeauna prin surprindere. Pentru că ne-a așteptat, se gândi Deborah. cât timp noi am lipsit; pentru că zi de zi, câtă vreme, noi ne-am dus la școală sau am fost în vacanța de Paști cu mătușile la

Hunstaton, niște mătuși de-a dreptul pisăloage, sau în vacanța de Crăciun, cu tata, deplasându-ne cu autobuzul la Londra, la diverse spectacole, ei, bine. faptul că grădina ne-a așteptat constituia un adevărat miracol care îi era dat numai ei să-l cunoască. Un an însemna atât de mult.

— Oare cum răbdase grădina troienele iernii ce i se stivuiau în cârcă, sau ploaia rece care o năpădea în noiembrie? Firește că uneori grădina se distra pe seama pașilor înceți ai bunicului când străbătea terasa în sus și în jos, în dreptul ferestrelor, sau când bunica îl striga pe

Patch. Grădina era nevoită să îndure luni întregi de tăceri când copiii erau plecați. Până și primăvara, și zilele de mai sau iunie erau irosite, toate diminețile cu fluturi și păsări care săgetau de colo-colo și nimeni în afară de

Patch, întins pe o lespede rece, cu limba scoasă de un cot, nu le lua în seamă. Cât de irosităși de pierdută putea să fie grădina! „Să nu-ți închipui că te-am putea uita vreodată”, spuse Deborah cu glasul nerostit pe care-l folosea, când se adresa comorilor ei, „Eu mă gândesc la tine. și când sunt la școală, în mijlocul, orei de franceză” – atunci însă tristețea fusese de nesuportat, căci, sub palme simțise fibra aspră a pupitrului, și nu iarba peste care se apleca acum cu gând s-o atingă, Copiii avuseseră odată o discuție dacă pe lume există mai multă iarbă sau mai mult

Nisip, iar Roger, bineînțeles, susținuse că probabil, nisip, pentru că trebuiau neapărat să pună la socoteală și fundul oceanului; dacă priveai în adâncuri, toate oceanele

Lumii erau pline de nisip. Da, dar și de iarbă, îl contra-Ziesese Deborah, ierburi unduitoare, ierburi pe care nu le-a

Văzut nimeni niciodată, iar culoarea lor era probabil mai Închisă decât pe câmpii sau în prerie, sau în grădinile Oamenilor din America. Ba chiar era poate mai înaltă decât Copacii și se mișca la fel ca și holdele în bătaia vântului Dăduseră fuga să întrebe pe cineva mai mare: „Ce e mai Mult pe lume, nisipul sau iarba?” Erau amândoi îmbulorați și agitați din cauza disputei. Iar bunicul, care-și

Căuta foarfeca de tuns gardul viu și scotocea în sertarul Plin de șuruburi, pe cap cu pălăria veche de panama. Mormăise agasat: „Cum? Ce?”

Băiatul se făcuse roșu ca para focului-poate era Într-adevăr o întrebare prostească – iar fetei îi dădu Prin minte că bunicul chiar nu știeoamenii mari nu Știu niciodată se strâmbă la frate-său, ca să-i arate că-i Ține partea. Mai târziu o întrebasese pe bunica, iar ea fiindcă Era o persoană practică, le-a răspuns telegrafic: „Cred Că nisipul. Gândiți-vă câte fire de nisip sunt”, iar Roger exclamase triumfător: „Ce ți-am spus eu!”. Firele de nisip. Deborah nu se gândise la ele. Magia milioanei de fire, agățându-se unul de celălalt, pe uscat și în ocean îi producea amețeală. N-avea decât să iasă Roger învingător, nu conta! mai bine să te afli afli în minoritatea ierburilor unduitoare.

Acum, în prima seară a vacanței de vară, îngenunche, apoi se culcă pe pajiște cu mâinile întinse pe lateral ca

Iisus pe cruce, numai că ea stătea cu fața în jos, murmurând la nesfârșit cuvintele pe care le reținuse din textul

Confirmării: „Un sacrificiu deplin, desăvârșit și după cuviință... un sacrificiu deplin, desăvârșit și după cuviință... și cuminecătura pentru păcatele întregii lumi”. Să se ofere pământului, grădinii, grădinii care așteptase răbdătoare în toate aceste lunida, fără îndoială că ar fi

gestul suprem.

— Hai, spuse Roger, care-și întrerupse controlul apreciativ făcut lui Willis; grădinarul tunsese pajiștea exact cât era necesar pentru crichet – și fără să mai aștepte răspunsul surorii, o luă la fugă spre chioșc și se repezi la lada din colț unde se țineau țăruii. Zâmbi când săltă capacul. Mirosul cunoscut îl umplu de mulțumire vopsea veche, pe alocuri sărită, și bineînțeles că păianjenul era același, și pânza la fel... Scoase țăruii unul câte unul, pe urmă dădu de mingea, prin urmare nu se pierduse cum se temea el; o mirosi și-și vârî dinții în ea ca să-i încerce pielea tocită. Apoi luă totul în brațe și ieși afară să așeze țăruii.

— Vino să mă ajuți să mă sor „zona”, îi strigă el surorii sale uitându-se cum ea stătea ghemuită în iarbă, cu fața ascunsă, pe Roger îl cuprinse o strângere de inimă pentru că era limpede că Deborah era din nou în una din toanele ei în care era total absentă și deci nu va putea să se concentreze asupra jocului.

— Deb! strigă el nerăbdător. Vii să te joci?

Deborah auzi vocea prin mulțimea de sunete produse de pământ, de bătaia inimii și a pulsului, Dacă pune urechea la pământ, distinge un bâzâit mult mai intens decât al albinelor sau al valurilor la Hunstaton. Cel mai bine semăna cu vântul, dar vântul era haotic. Zumzetul pământului era răbdător, Deborah se ridică în capul oaselor și inima i se strânse și ei, ca a fratelui, la gândul jocului, numai că motivul, era total diferit. Monotonia partidei care o aștepta avea consistența, unei bucăți smulse din intimitatea de care se bucurase până atunci.

— Cât o să dureze? îl întrebă.

lipsa ei de entuziasm îl descurajă. N-o să fie nicio distracție dacă o ia ca și cum i-ar face lui un hatâr. Totuși, n-avea voie să-i cedeze. Orice concesie din partea lui ar fi fost imediat înhățată și folosită în avantajul ei.

— O jumătate de oră, îi răspunse, apoi, așa, ca s-o încurajeze, adăugă: Poți să începi tu.

Deborah își apropie nasul de genunchi, încă nu căpătaseră mireasma de țară, dar dacă i-ar fi frecat puțin cu un smoc de iarbă și

s-ar fi proptit în pământ, și-ar fi pierdut albeața de Londra.

— Bine, dar nu mai mult de o jumătate de oră, îi spuse ea.

Băiatul aprobă grăbit din cap și ca să nu piardă timpul, măsură zona și începu să vâre țăruii în pământ. Deborah intră în chioșc să aducă bastoane. Familiaritatea micuțului chioșc de lemn îi produse aceeași mulțumire ca și fratelui. De mult, să fie ani de zile, nu se mai jucaseră în chioșc, nu-și mai construiseră adăposturi din șezlonguri stricate; dar, ca și grădina, chioșcul îi așteptase un an întreg, cu ferestrele de ambele părți pătate și năpădite de pânze de păianjen, privind spre exterior ca niște ochi. Deborah își îndeplini ritualul care consta în a face două plecăciuni. Dacă ar fi uitat cumva să-l ducă la îndeplinire, când intra pentru prima oară în chioșc, ar fi însemnat că o păștea ghinionul. Luă din colț cele două bastoane, din stiva de inele vechi pentru arcurile de cricket și din prima clipă fu convinsă că Roger îl va alege pe cel cu mânerul de cauciuc, deși, oricum, nu puteau să lovească amândoi în același timp, iar ea va trebui să se mulțumească cu celălalt până la sfârșitul vacanței, deși era pe jumătate jupuit. Pe dușumea era un cârlig de cricket.

Îl ridică și și-l agăță pe nas; rămase o clipă așa, gândindu-se ce-ar fi să fie nevoită să-l poarte o viață întreagă, cu nările lipite și cu vocea asemănătoare cu cea a lui

Punch? Oare i s-ar fi făcut cuiva milă de ea?

— Hai mai repede, strigă Roger; aruncă cârligul într-un colț, pe urmă, pe la jumătatea drumului, o luă la fugă înapoi pentru că-și – dăduse seama că bietul cârlig nu era alături de tovarășii lui și n-ar fi fost exclus ca noaptea să se trezească cu gândul la acest lucru. Cârligul s-ar fi putut să-i poarte pică și s-o bântuie ca stafii.

Îl puse pe dușumea, alături de celelalte; fusese iertată, iar chioșcul își găsisese liniștea.

— Să nu te repezi, o prevenise Roger când Deborah se așeză în adâncitura pe care i-o însemnase el, și cu un efort de concentrare, își fixă privirea pe silueta lui în retragere; observă cum își suflecă mânecile și străbate lungimea necesară pentru avânt. Mingea zbură, ea se întinse în aer și pară ușor. Lovitura mingii de baston îi trimise niște înțepături în palme. Roger rată mingea dinadins. Niciunul nu comentă.

— Cine să fiu? strigă Deborah.

Putea să suporte jocul și să nu-și piardă puterea de concentrare dacă Roger îi dădea să interpreteze un rol.

Nu un jucător, ci o țară.

— Ești India, îi spuse el, iar Deborah simți cum devine oacheșă și zveltă. O parte din ea era tigrul, o parte era vaca sfântă, ierburile înalte de la marginea peluzei reprezentau jungla, iar acoperișul chioșcului era un minaret.

Chiar și așa însă, jumătatea de oră părea nesfârșită, iar când venea rândul ei să bată mingea, de fiecare dată o arunca mai departe, încât, îmbujorat tot și stânjenit pentru că bunicul își făcuse apariția pe terasă ca să-i vadă cum jucau, Roger începu să strige enervat: „Încă o dată!”

Din nou efortul de a se concentra; silueta bunicului – un izvor de teamă pentru băiat, căci de acolo putea să audă vorbe de mustrare – acționa ca un imbold asupra fetei. Bunicul era o zeitățe indiană și lui trebuiau să i se aducă ofrande – un măr de aur. Mărul urma să fie aruncat pentru a-i ucide pe vrăjmași. Deborah mormăi o rugăciune, iar minge se rostogoli iute și corect, atingând țărșul lui Roger. În clipa marcării, bunicul se întorsese și intrase greoi în salon prin ușile cu geamuri. Roger se uită grăbit în jur. Umilința lui nu fusese observată.

— Frumoasă lovitură, spuse el. E rândul tău să bați iar!

Dar jumătatea de oră trecuse. Ceasul de deasupra grajdurilor sună de șase. Roger scoase grav țărșii.

— Și acum ce facem? întrebă el.

Deborah dorea să rămână singură, însă dacă i-ar fi

Mărturisit asta fratelui în prima seară de vacanță l-ar

Fii jignit.

— Du-te în livadă și vezi cum sunt merele, îi propuse ea și pe urmă treci prin grădina de legume, poate n-au cules toată zmeura. Dar trebuie să îndeplinești totul fără să dai ochii cu nimeni. Dacă te întâlnești cu Willis sau cu altcineva, chiar și cu pisica ai pierdut un punct.

Invențiile acestea prompte o salvau. Era conștientă că fratele fratele va fi îmboldit la gândul că-l va duce de nas pe grădinar. O

simplă plimbare, fără un scop precis, s-ar fi transformat până la urmă într-o corvoadă.

— Vii și tu? o întrebă el.

— Nu, trebuie să-ți pui la încercare dibăcia singur

Păru mulțumit de răspuns și o rupse la fugă spre li-Vadă, oprindu-se pe drum să-și taie o nuielușă de bambus

În clipa în care nu-l mai văzu, Deborah porni spre

Copacii de la marginea pajiștii; înconjurată de coroana

Lor simțea ițea că se află în siguranță. Porni agale pe poteca

Ce ducea la iaz. Soarele întârziat își trimitea sulile de

Lumini printre arbori și pe cărare; un popor de insecte

Își întrețesea mișcările în raze, urcând și coborând asemeni

Îngerilor pe scara lui Iacob. Dar oare chiar erau insecte.

Se gândi Deborah, sau firișoare de praf, sau chiar așchii

De lumină, cioplite de soare și împrăștiate de-a valma?

Era o liniște deplină. Pădurea e menită tainelor, N-o recunoscuse precum grădina. Nici nu-i păsase că un an în Treg fusese la școală sau la Hunstaton sau la Londra. Pă Durii nu-i va fi niciodată dor de ea; avea viața ei

Întunecoasă și pătimașă, Deborah ajunsese în luminișul

Unde se afla iazul, cu cele cinci poteci care se desfăceau

Din el; rămase o clipă pe loc, înainte de a se apropia de

Mal, căci pământul pe care călca era sacru și cerea căință.

Își încrucișă mâinile pe piept și închise ochii. Apoi își

Aruncă pantofii din picioare. „Maică a tuturor lucrurilor

Din sălbăticie, fă ce crezi cu mine”. Propriul glas o făcu să tresară. Pe urmă se lăsă în genunchi și atinse pământul cu fruntea de trei ori

Prima parte a căinței fusese îndeplinită, dar iazul cerea sacrificii și Deborah venise pregătită. Avea în buzunar un ciot de creion de care nu se despărțise tot trimestrul și pe care-l numea „baftă”. Era însemnat cu urmele dinților ei, iar la capăt avea o bucățiță de gumă roasă. Îl purtase cu ea și-l ocrotise luni întregi și singuratece, însă acum sosise clipa despărțirii. N-avea voie să refuze iazul. Zvâcni mâna dreaptă, cu ochii închiși și auzi plescăitul scurt al apei care înghițea creionul. Pe

urmă, deschise ochii; apa făcea în mijloc un cerc. Creionul dispăruse, iar cercul se undui în continuare, legănând ușor nuferii. Mișcarea însemna acceptare. Fără să se ridice, își încrucișă din nou mâinile și înaintă până la mal, se ghemui acolo, cu ochii pe apă. Imaginea chipului îi apăru vălurită și cu totul alta față de cea pe care o cunoșteanu era nici măcar chipul din oglindă, care oricum nu era adevărat, ci o imagine fantomatică. Mâinile de un verzui spectral. Nici părul nu aducea cu ciuful zburlit pe care-l peria zilnic și-l lega cu fundăparcă era un baldachin, un giulgiu. Când imaginea îi zâmbi, se deformă și mai mult.

Deborah își desfăcu mâinile și se aplecă înainte; luă o rămurică și trasă un cerc pe luciul apei de trei ori. Apa se încreți în cercuri tot mai mari, iar imaginea, segmentată, se înălță și se legănă asemenea unui monstru, fără ochi și fără gură.

Dar nu peste multă vreme, apa se liniști. Insecte, muște cu picioare lungi și cărăbuși prinseră să bâzâie deasupra. O libelulă acapără întreaga măreție a unei frunze de nufăr. Plană asupra ei, cuprinsă de încântare. Dar în clipa în care Deborah își luă ochii de la ea, dispăru. La celălalt capăt al iazului, dincolo de nuferii îngrămădiți, se formase o mângă verde, iar sub ea se unduiau ierburi încâlcite. Erau atât de multe și se aflau în iaz de atâta vreme, încât, dacă cineva ar fi călcat pe ele din neatenție la marginea iazului, l-ar fi încolăcit și l-ar fi sufocat. Însă o muscă, sau un cărăbuș puteau să stea mult și bine pe fața apei și pentru ele mângă n-ar fi fost deloc înșelătoare, ci ar fi însemnat un popas pentru odihnă, un liman. Iar dacă cineva ar fi aruncat o piatră ca să formeze vălurele, până la urmă ele ar ajunge la mângă și ar clătina-o și întreg covorul acela acoperit de mușchi s-ar undui în ritm, ca podeaua unui ring de dans pentru cei care se aflau deasupra ei. La capătul celălalt al iazului se afla un copac uscat. Putea să fie orice – brad sau pin, ba chiar și zadă, pentru că trecuse atâta timp, încât își pierduse identitatea.

Nu era înzestrat cu nicio trăsătură aparte; își întindea spre cer crengile grotești. Creștetul plecat era acoperit de o coroană de viță. Iarna trecută o ramură care se bălăbănea îi fusese smulsă și acum zăcea în iaz aproape cufundată în mângă verzuie care picura de pe

cioturile uscate, Creanga îmbibată de apă era un popas binevenit pentru păsări; și tocmai când privea, un pui săgetă deodată din frunziș, înconjură arborele uscat și se lăsă o clipită pe filigranul verde. Era înnebunit de spaimă.

Unul din părinți țipă prevenitor de undeva din siguranța întunericului, iar puiul, conducându-se după strigăt, își luă zborul de pe crenguța care-i oferise o izbăvire de moment. Se abătu razant deasupra iazului, dar reuși să ajungă la adăpost. Ciripitul din frunziș demonstra că-și primea porția de ceartă. După plecarea puiului, liniștea cuprinse din nou iazul. Sosise ora pentru rugă, se gândi

Deborah. Nuferii se închideau. Vălurele se potoliseră.

Iar adâncitura întunecată din mijlocul iazului, acea nemișcare neagră unde apa avea cea mai mare adâncime, reprezenta mai mult ca sigur un tunel ce ducea spre împărăția din străfunduri. Prinacel tunel călătoriseră comorile la care renunțase. Ciotul de creion se avântase ultimul.

Fusese primit deja ca un egal printre semenii săi. Era singura lege a iazului, căci alte porunci nu existau. Deborah știa că moliciunea apei primitoare i-ar fi împrăștiat întreaga teamă în clipa în care s-ar fi sfârșit prima atingere rece a scufundării cu capul înainte. I-ar fi îmbrățișat chipul și i-ar fi curățat privirea, iar cufundarea nu ar fi fost în beznă, ci în lumină. Apa nu se întuneca pe măsură ce coborai în iaz, ci devenea mai decolorată, mai verzui-aurie, iar mълul care exista acolo, după cum spuneau oamenii, nu era altceva decât un zid de apărare contra străinilor. Cei care aparțineau lumii iazului, care știau, se îndreptau pe dată spre izvor și acolo, dădeau peste peșteri și fântâni și mări în culorile curcubeului. Erau țarmuri cu nisipul cel mai alb. Și muzică închipuită.

Deborah închise din nou ochii și se aplecă mai mult.

Buzele aproape atinseră apa. Aceasta era marea tăcere, când gândurile se topeau, iar iazul își dădea binecuvântarea. Valuri de liniște o cuprinseră; pe nesimțite, pierdu orice senzație, nu-și mai simți picioarele, nici trupul îngenuncheat, nici mâinile încleștate. Nu exista nimic dincolo de profunzimea tăcerii. Era o acceptare mai adâncă decât ascultatul pământului, pentru că pământul aparținea lumii,

pământul era un puls care zvâcnea, pe când acceptarea iazului însemna o altfel de ascultare, o cuprindere a apelor, în vreme ce sufletul se strânge așa cum se închid nuferii.

— Deborah!... Deborah...?

Ah, nu! Nu acum, să nu mă cheme tocmai acum!

Parcă ar fi lovit-o cineva pe spate sau ar fi sărit la ea dintr-un colț; zgomotul strident și neașteptat al unei vieți distrusese tăcerea, taina. Pe urmă, auzi clinchetul clopoțelilor. Era semnalul bunicii că sosise timpul să intre în casă. Nu era un sunet poruncitor și urât, ca bătaia clopotului de la școală care-i chema la lecții sau în capelă pe cei care se jucau, totuși anunța că Timpul era extrem de important, că viața se desfășura după o anume disciplină, că până și aici, în casa de vacanță pe care copiii o îndrăgeau, adulții erau atotstăpânitori.

„Bine, bine”, mormăi Deborah, ridicându-se și vârându-și picioarele amorțite în pantofi. De data aceasta tonul mai ridicat cu care fusese rostit „Deborah” și clinchetul mai grăbit al clopoțelilor aduși de mult din Elveția sugerară o bunică poruncitoare în locul celei îngăduitoare care rareori puneă întrebări, însemna că cina se afla deja pe masă, supa probabil se răcea și era musai să treacă mai întâi prin toată farsa cu spălatul mâinilor, netezirea rochiei și pieptănatul părului.

— Hai, Deb, iar strigătul se auzea acum de aproape, imediat la dreapta; intimitatea se spulberase pentru totdeauna căci alergând spre cărare, apăru fratele, șfichiuiind în aer nuielușa de bambus.

— Tu ce-ai făcut?

Întrebarea era o uzurpare și un pericol. Ea, personal, nu l-ar fi întrebat niciodată pe el ce făcuse, dacă ar fi plecat să hoinărească de unul singur, dar Roger, din păcate, n-avea nicio pretenție în privința singurătății. Lui îi plăcea compania și întrebarea, rostită pe jumătate din iritare și jumătate din ciudă, se născuse de fapt din teama că ar fi putut s-o piardă. „Nimic”, răspunse Deborah.

Roger o privi bănuitor. „O apucase iar toana de dimineață”.

Și asta însemna că atunci când se vor duce la culcare, ea.

O să stea mută; unul din cele mai grozave lucruri în vacanță era că, având camerele alăturate, putea s-o strige pe Deb și s-o facă să-i

răspundă.

— Hai, spuse el, au sunat, iar faptul că nu spusese

Bunica a sunat” ci folosise pluralul, transformând o persoană iubită într-un lucru impersonal, îi demonstra

Deborah că era de partea ei, chiar dacă-nu-și dădea seama. Și el fusese întrerupt din joacă.

Străbătură pajiștea și terasa în fugă „Bunica intrase în casă, dar clopoței atârnați de ușa cu geamuri încă mai răsunau. Obiceiul era ca nepoții să mănânce primii, la ora șapte; masa îi aștepta în sufragerie pe un reșou. La opt fără un sfert luau și bunicii cina. Se numea cină, dar, de fapt, era doar o concesie făcută statutului pe care îl aveau. Mâncau aceleași lucruri ca și copiii, deși bunicul lua și un apetitiv picant care nu era servit și nepoților.

Dacă întârziu la masă, încurcau Timpul și o încurcau și pe Agnes care gătea pentru ambele generații, și asta însemna o întârziere de cinci minute până să primească bunicul supa. Adică era încălcată rutina. Copiii alergară la baie să se spele, apoi coborâră în sufragerie. Bunicul era în hol. Uneori Deborahse gândea că poate bunicului i-ar fi făcut plăcere să stea cu ei cât mâncau, dar el nu spusese niciodată nimic. Bunica îi prevenise totuși să nu fie pisălogi sau să vorbească prea tare dacă bunicul era prin apropiere. Asta nu pentru că cranervos, ci pentru că și lui îi plăcea să vorbească tare. „Vine un val mare de căldură”, anunță bunicul. Ascultase știrile.

— Asta înseamnă că mâine luăm masa pe terasă, spuse iute Roger.

Prânzul era masa pe care o luau împreună cu bunicii și era un moment al zilei care nu-i făcea plăcere, îl irita ideea că bunicul îl va întreba cum mai merge cu școala.

— Eu unul, nu, mulțumesc, spuse bunicul. Prea multe viespi.

Lui Roger i se luă o piatră de pe inimă. Prin urmare

Deborah și cu ei vor fi stăpâni absoluți pe micuța masă rotundă de grădină, însă Deborah îl compătimi pe bunicul când intrară în salon. Masa pe terasă putea să aibă hazul ei și să-l mai înveselească puțin. Când oamenii îmbătrânesc nu au parte de prea multe bucurii.

— Ce aștepți cel mai mult să se întâmple ziua? o întrebase odată

pe bunica – Să mă duc la culcare „sosise răspunsul, și să-mi umplu cele două buiote.

La ce bun să mai treci prin tinerețe, dacă ajungi alci

— Se gândi Deborah, Când se adunară din nou în salon, copiii începură să discute ce vor face în timpul caniculei

O să fie prea cald pentru cricket, hotărî Deborah. Dacă ar putea să construiască o casă în copac, lângă grajd, sugeră

Roger, Dacă ar reuși să facă rost de niște scânduri vechi de la Willis, le-ar uni ca un podeț și ar împrumuta scara din livadă și pe urmă ar – putea căra acolo fructe și sticle cu suc de portocale; în felul ăsta ar avea o ascunzătoare de unde să-l poată spiona mai târziu pe Willis. Primul instinct al Deborahiei a fost să spună că nu vrea să se joace, dar se înfrână la timp. Până să găsească Roger scândurile și să le bată, trecea toată dimineața, O să aibă de lucru.

— Da, e o idee bună, spuse ea, și ca să-i ațâțe spiritul de aventură, în vreme ce mâncau supa, își dădu consimțământul – pentru diverse lucruri de care aveau nevoie în ascunzătoare; Roger și le notă pe un carnețel, iar ea îl supraveghea. Totul făcea parte din amăgirea pe care

Deborah o întreținea cât era ziua de-lungă pentru a arăta că-i înțelege modul de viață. După ce-și terminară cina duseră tăvile în bucătărie și se uitară puțin la Agnes care pregătea al doilea rând de mâncăruri pentru bunici.

Supa era aceeași dar avea garnitură de crutoane, bucățele mici de pâine prăjită. Iar untul era tăiat în Cubulețe, nu în felii. În seara aceea cel mai apetisant fel de mâncare urmau să fie „sărățelele”. Copiii dădură gata pe cele pe care le arseese Agnes, Pe urmă trecură în sufragerie să spună noapte bună. Amândoi bunicii se schimbaseră.

Bunicul era în haină de casă și avea papuci de pâslă.

Bunica era îmbrăcată într-o rochie pe care o purtase la

Londra, cu ani în urmă. Pe umeri ținea o vestă croșetată, ca o capă.

— Aveți grijă să nu faceți risipă la apa de baie, le atrase ea atenția. Dacă nu plouă, n-o să mai avem.

O sărutară amândoi pe obrazul neted și moale. Mirosea a petală

de trandafir. Bărbia bunicului – era ascuțită și osoasă. Pe Roger nu-l sărută.

— Să nu faceți gălăgie sus. le mai șopti bunica. Copiii încuviințară dând din cap. Sufrageria era chiar sub dormitoarele lor și dacă ar fi răs sau ar fi țopăit l-ar fi deranjat pe bunicul. Pe Deborah o străbătu un val de afecțiune pentru cei doi bătrâni. Cât de serbede și triste le erau probabil viețile.

— Ce bine ne pare că suntem aici! spuse ea.

Bunica zâmbi. Uite așa trăia, se gândi Deborah, mulțumindu-se cu frânturi de bucurie, în clipa în care ieșiră din cameră, spiritele se dezlănțuiră și ca să arate cât de descătușat se simțea, Roger începu s-o fugărească pe

Deborah pe scări în sus, amândoi chicotind din senin.

Câtă vreme își scoaseră hainele, instrucțiunile în privința băii fură date uitării, iar când copiii intrară în sala de baie – Deborah urma să fie prima – apa dăduse pe dinafară, înspăimântați, smuciră dopul din cadă și rămaseră cu urechea la pândă la apa care se scurgea cu zgomot pe țeava de dedesubt. Dacă Agnes nu avea radioul deschis, or să audă tot. Copiii erau prea mari acum pentru bărcuțe sau alte jocuri, dar baia constituia un loc bun pentru confidențe, pentru a schimba impresii despre cele câteva lucruri cu care căzuseră amândoi de acord, sau după ceartă, pentru tăceri îmbufnate. Primul care ar fi vorbit pierdea.

— Willis are o bicicletă nouă, anunță Roger. Am văzut-o sprijinită de magazie. N-am putut s-o încerc pentru că era pe-acolo, O iau mâine. E marca Raleigh.

Îi plăceau toate lucrurile practice și dimineața următoare căpătă un farmec sporit la gândul că va încerca bicicleta grădinarului. Willis avea o mulțime de ustensile în trusa de piele din spatele șei. Le putea pipăi pe toate, iar cheile cu miros de unsoare puteau fi verificate cum lucrează și cum arată.

— Dacă ar muri Willis, spuse Deborah, oare câți ani ar avea?

Era un soi de întrebare pe care Roger nu putea s-o sufere. Ce avea moartea lui Willis cu bicicleta?

— Are șaizeci și cinci de ani așa că ar avea șaizeci și cinci,

răspunse el.

— Nu, spuse Deborah, câți ani ar avea când ar ajunge acolo?

Roger n-avea chef de asemenea discuții.

— Pariez că dacă îi cobor puțin șaua pot să fac o tură cu ea în jurul grajdului, spuse el. Pun pariu că n-o să cad.

Dar dacă pe Roger îl lăsa rece ideea morții, pe Deborah o lăsa rece, pariatul.

— Cui ce-i pasă? făcu ea.

Neașteptata undă de răutate îl zgândări pe frate. Chiar așa, cui cei păsa... îl înconjură groaza iscată de o lume pustie și ca să capete curaj, înșfăcă buretele ud și îl aruncă pe geam. Îl auziră plescăind pe terasa de dedesubt.

— O să calce bunicul pe el și o să alunece, spuse

Deborah, îngrozită.

Brusc și-l imagină pe bunicul întins pe jos, și pe amândoi îi apucă un râs isteric; își acoperiră fața cu mâinile, se chirciră din cauza hohotelor de râs. Roger se rostogolea întruna pe podea. Deborah își reveni prima;

se gândea de ce era râsul atât de apropiat de durere, de ce chipul lui Roger, strâmbat din cauza veseliei, era identic cu obrazul boțit pe care-l avea când era foarte necăjit.

— Hai să ștergem repede pe jos, spuse ea scurt, și ștersul linoleumului cu prosoapele îi liniști pe amândoi.

Înapoi în dormitoare, cu ușa deschisă între ele, urmăriră lumina apusului care se stingea treptat. Dar aerul era cald ca în timpul zilei. Bunicul și cei care anunțaseră cum va fi vremea avuseseră dreptate. Valul de căldură se apropia. Deborah, aplecându-se pe fereastra deschisă, își imagină că poate vedea pe cer un abur întunecat în locul unde fusese soarele; iar copacii de dincolo de pajiște, de culoarea zilei, se transformaseră în păsări de noapte, cu aripile întinse. Grădina știa de valul de căldură promis și se bucura; lipsa ploii nu avea încă nici – o importanță, căci aerul cald aducea cu o momeală care o legăna într-o desfătare toropitoare.

Din sufrageria de dedesubt urcă murmurul înfundat al vocilor bunicilor. Oare ce puteau să discute?" îi trecu

Deborahei prin minte. Rosteau acele sunete ca să-i liniștească pe copii, sau glasurile făceau parte din lumea lor ireală? Deodată nu se mai auziră voci ci un târșăit de scaune, apoi glasurile reveniră din altă parte, din salonaș;

urcă până la ei și un vag miros de țigară: era a bunicului. Deborah își strigă încetișor fratele, dar nu primi niciun răspuns. Se duse până în camera lui și văzu că adormise.

— Probabil că-l cuprinsese somnul pe loc, în mijlocul discuției. Se simțea ușurată. Acum putea fi din nou singură, nu mai avea de ce să simuleze că – ia parte la conversație, întunericul cuprinsese totul, cerul se înnegura văzând cu ochii. „Când pleacă și bunicii la culcare”, se gândi Deborah, „am să fiu cu adevărat singură”. Știa ce avea de făcut.

— Așteptă acolo-lângă fereastra deschisă și cerul întunecat își risipi vâlul care-l acoperise, aburul se împrăstie și se iviră stelele. Acolo unde nu fusese nimic apăruse acum viața, fărâmițată și strălucitoare, iar pământul în așteptare emana o mireasmă de cunoaștere. Din porii lui se ridica rouă. Pajiștea era alburie.

Patch, bătrânul câine, care dormea la capul patului bunicului, pe un covoraș, ieși pe terasă și începu să latre răgușit, Deborah se plecă în afară și aruncă cu o „rămurică devițată în el. Câinele se scutură. Pe urmă se duse până la jardiniara de deasupra treptelor și-ridică o labă. Era rutina lui nocturnă. Mai lătră o dată, privind fix cu ochi nevăzători către copacii ostili, pe urmă se reîntoarse în

salon. Nu peste mult timp, cineva se duse să închidă geamurile – bunica, se gândi Deborah, pentru că zgomotul era ușor. „Se izolează de tot ceea ce e mai bun”, își spuse fata în sine, „de tot ceea ce dă un înțeles și un sens. Patch, pentru că e animal, ar trebui să-și dea seama.

Locul lui e într-o cușcă, afară, de unde să poată privi în jur; în schimb, moale și gras cât s-a făcut, preferă patul plin de noduri al bunicului. A uitat tainele, la și ei, cei bătrâni”.

Deborah îi auzi pe bunici cum urcau scările. Mai întâi bunica, ceva mai iute, apoi bunicul, mai trudit, adresându-i lui Patch câteva cuvinte, în vreme ce câinele suia și el gâfâind. Urmă un păcănit de comutatoare și zgomote de uși închise. Apoi, liniște. Cât de îndepărtată era lumea bunicilor „care se dezbrăcau cu draperiile trase. Un tipar de

viață neschimbat de atâta amar de ani, Nu vor ști.

niciodată la ce renunțaseră. „Cel care are urechi de auzit să audă”, spuse Deborah, și în minte îi veni mustrarea necruțătoare, a lui Iisus, pe care niciun preot n-a putut-o explica. Morții – cu morții. Toți oamenii din lume care se dezbrăcau acum, sau dormeau, nu numai de la sate, ci și de la orașe, din capitale, se izolau de adevăr în spatele ferestrelor închise, își îngropau morții, Iroseau tăcerea.

Ceasul din grajd bătu de unsprezece» Deborah își trase pe ea hainele. Nu rochia de bumbac din timpul zilei, ci vechii jeansi, suflecați până deasupra genunchilor, pe care Bunica nu putea să-i sufere. Și un jersey, Espadrilele aveau o gaură, dar nu conta, Fu destul de înțeleaptă să coboare pe scara din dos. Dacă ar fi luat-o pe scările din față, pe lângă dormitoarele bunicilor» ar fi lătrat Patch.

Scara din spate ducea pe lângă camera lui Agnes, care mirosea a mere „deși nu mânca niciodată fructe. Deborah o auzi cum sforăie. N-o să se trezească nici – în ziua judecății de apoi. Gândul o făcu să mediteze asupra adevărului conținut în acea legendă, căci probabil existau deja atâtea milioane de oameni care-și îndrăgeau mormintele – cum era de exemplu bunicul, care ținea la rutina lui și s-ar fi enervat la auzul neașteptatelortrâmbițe.

Deborah se strecură – pe lângă cămară și camera servitorilor – nu era de fapt decât o cămăruță pentru Agnes, dar fiind folosită de-atâta vreme, își câștigase dreptul la o denumire pe măsură; ridică ivărul și drugul de la ușa masivă din spate. Pe urmă ieși afară, pe aleea cu pietriș și o apucă pe drumul mai lung care înconjura fațada casei; îi era teamă să nu i se audă pașii pe terasă; ieși pe pajiște, în grădină. Noaptea caldă o revendica, într-o clipă se contopiră. Mergea pe iarbă și pantofii i se îmbibară imediat de apă. Ridică brațele către cer. Prin vârfurile degetelor îi aluneca putere. Simțea emoția transmisă de copacii în așteptare, de livadă, de locul unde se înhămau caii; o cuprinse și pe ea febra vieții lor tainice, îmboldind-o s-o ia la fugă. Nu semăna deloc cu emoția așteptării obișnuite a cadourilor de ziua de naștere sau a ciorapilor agățați de la gura sobei în Ajunul Crăciunului, ci avea forța unui magnet. Bunicul îi arătase odată cum atrăgea acele care săreau și se agățau de brațele lui iar acum, noaptea și cerul de

deasupra formau un magnet uriaș, iar lucrurile care așteptau dedesubt reprezentau acele, prinse în iureșul tumultuos. Deborah se duse spre chioșc; chioșcul nu dormea, ci, spre deosebire de casa de la terasă, vădea înțelegere, complicitate, Până și geamurile prăfuite prinseseră arginteala lunii, iar firele de păianjen scânteiau. Scotoci după vechea saltea și covorașul de mașină mâncat de molii, pe care bunica le aruncase cu două veri în urmă, și purtându-le pe umăr, se îndreptă spre iaz. Aleea era fantomatică, iar Deborah, cu toată tensiunea care i se urca în vine, era conștientă că testul nu era ușor. O parte din ea era încă legată de trup, și temătoare de umbre. Dacă s-ar mișca ceva, ar sări ca arșă, înnebunită de spaimă. Trebuia însă să arate că nu-i pasă.

Asta cerea pădurea. Așteptă și ea, asemeni bătrânilor înțelepți budiști, să primească o dovadă de curaj. Simți acceptarea pentru faptul că ridicase de jos mânășa provocării; copacii îi urmăreau fuga. Cea mai mică încercare de a se întoarce din cauza spaimii ar fi fost îndeajuns ca totul să se îngrămădească în jurul ei, s-o sufoce, protestând. Înăbușind-o. Crengile s-ar preface în brațe, cioturoase și pline de noduri, gata s-o strângă de gât, iar frunzele arborilor mai înalți s-ar aduna închizându-se deasupra, așa cum s-ar plia dintr-odată o umbrelă gigantica.

Arbuștii pitici, asc uitând de porunci, s-ar transforma într-un măraciniș cu milioane de spini, unde se ghemuiesc și mârâie animalele unei lumi necunoscute. Dacă arătai că ți-e frică însemna că dădeai dovadă de nepricepere. Pădurea ar fi fost necruțătoare.

Deborah coborî pe alee până la iaz; în mână strângea salteaua, iar pe umăr avea covorașul; dreapta era ridicată în chip de salut. Un gest de respect. Pe urmă, se opri dinaintea iazului și lăsă jos povara. Salteaua urma să-i fie culcuș, iar covorașul – cuvertura, își scoase pantofii, tot din respect, și și-i așeză lângă saltea. Pe urmă, trăgându-și covorașul până la bărbie rămase culcată, cu ochii pe cer. Provocarea de pe alee rămăsese în urmă, nu mai avea nicio teamă. Pământul o acceptase, iar iazul era locul de odihnă ultim, pragul, cheia. „N-am să dorm”, se gândi Deborah. „Am să stau de veghe aici toată noaptea în așteptarea dimineții, ca un fel de început al vieții, ca un fel de ungere cu mir”. Stelele erau mai intense acum decât înainte. Nu mai exista

colțișor pe cer fără o rază de lumină, fiecare stea era un soare. Unele, se gândi ea, erau nou-născute, albe, incandescente, iar altele înțelepte și reci, aproape terminate. Legea le cuprindea, fixându-le calea înțesată de ele, dar cum anume cădeau și se rostogoleau numai lor le era dat să știe. Câtă pace, câtă nemișcare, câtă tihnă neașteptată, lipsită de freamăt. Copacii nu mai erau amenințători, ci ofereau ocrotire, iar iazul reprezenta apa elementară, începutul, sfârșitul. Deborah se găsea la poarta de răchită – granița – iar o femeie cu mâna întinsă cerea biletele la intrare. „Poți să treci”, i se adresă ea Debrahei când îi veni rândul. „Te-am văzut venind cu toții”. Portița de răchită se făcu rotitoare.

Deborah o împinse și nu găsi nicio rezistență; trecu.

„Ce e?” întrebă ea. „Chiar am ajuns până la urmă? Mă aflu pe fundul iazului?” „S-ar putea”, zâmbi femeia.

„Sunt atâtea căi. Din întâmplare tu ai ales-o pe asta”.

În spate se înghesuiau alții să intre. N-aveau chipuri, erau doar umbre, Deborah se dădu în lături ca să le facă loc, și într-o clipă dispărură toți – niște năluci.

— De ce doar acum noaptea? întrebă Deborah. De ce nu după-amiază, când am venit la iaz?

— E un șiretlic la mijloc, spuse femeia. Trebuie să prinzi momentul. Eram aici și azi după-amiază. Suntem aici întotdeauna. Viața noastră se desfășoară în jurul tău, dar nu știe nimeni. Noaptea, șiretlicul e mai ușor de prins, asta e.

— Prin urmare visez? întrebă Deborah.

— Nu, răspunse femeia, asta nu e vis. Și nici moarte.

Este lumea tainică.

Lumea tainică... Un lucru de care Deborah știuse dintotdeauna, iar acum tiparul se definitivase. Amintirea lui și ușurarea că-l găsisese erau atât de copleșitoare, încât avu impresia că în inimă i se revarsă ceva.

„Bineînțeles...”, spuse ea, „bineînțeles...”, și tot ceea ce existase vreodată își găsi locul. Armonia era desăvârșită. Bucuria de nedescris, iar valul de sentimente pe care le simțea în jur, asemeni unor aripi, o înălțase deasupra portiței și a femeii; avu o cunoaștere deplină

Asta era – o invadea cunoașterea. „Prin urmare eu nu mai sunt eu

însămi”, se gândi ea. „Știam, N-a fost decât îndatorirea pe care am căpătat-o” și privind dedesubt, văzu un copilăș care orbecăia să-și afle cărarea, O cuprinse mila. Se aplecă și-și puse mâinile pe ochii copilului: „acesta îi deschise și brusc își dădu seama că era de fapt ea însăși la vârsta de doi ani. În minte îi reveni un moment din trecut. Atunci murise mama și se născuse

Roger.

„De fapt nici nu contează”, îi spuse ea copilului. „Nu te-ai rătăcit. Nu trebuie să plângi”. Pe urmă copilul care fusese ea însăși se topi, absorbit de apă și de cer, iar bucuria torentului năvalnic se înteti într-atât. Încât nici nu mai exista un trup, ci numai ființă. Niciun cuvânt, numai mișcări. Și bătaia aripilor. Mai presus de orice.

bătaia aripilor.

„Să nu-mi dai drumul!” îi pulsa în ureche, strigă și o văzu pe femeia de la porțiță cum își ridică mâinile ca s-o rețină. Pe urmă se făcu întuneric, simți o smucitură violentă, bezna groaznică, și din nou semnele durerii pe tot trupul, inima de plumb, lacrimile și neînțelegerea. Glasul care striga: „Nu!” era propriul ei glas, aspru și pământean, iar ea se pomeni privind spre copacii ce se frământau negri și lugubri pe fundalul cerului. O mână îi atârna în apa iazului.

Deborah se ridică suspinând în capul oaselor, își șterse mâna pe covoraș. Și deodată o spaimă cumplită îi năpădi toată ființa; azvârli covorașul cât colo și o rupse la fugă pe cărare, copacii întunecați batjocorind-o: întâmpinarea binevoitoare a femeii de la porțiță se preschimbă în trădare. Siguranța se afla în casa dinapoia draperiilor închise, ocrotirea era lângă buncii care dormeau în paturile lor, și ca o frunză ridicată de vârtejul vântului, Deborah ieși din pădure, traversă pajiștea argintie, mustind de apă, urcă treptele de dincolo de terasă și trecu prin poarta de la grădină spre ușa din spate. Casa solidă și toropită o primi. Semăna cu o persoană vârstnică, serioasă, care a trecut prin multe încercări și care a tras învățăminte.

„Nu te mai gândi la ei”, părea să-i spună, bâțâind din cap – oare casele au capete? – spre pădurea din depărtare. „N-au făcut nimic pentru civilizație. Eu sunt altfel, sunt făcută de mâna omului. Aici ți-e locul, copilă dragă. Hai, liniștește-te”. Deborah urcă din nou scările

spre camera ei. Totul era ca înainte. Nimic nu se schimbase. Se duse la fereastra deschisă și văzu că pădurea și pajiștea nu păreau deloc schimbate față de momentul.

(oare cu cât timp în urmă?) când stătuse aici în picioare

Și luase hotărârea să viziteze iazul. Singura schimbare se afla în ea. Pierise surescitarea, tensiunea. Chiar și groaza acelor ultime clipe când o zbughise într-un suflet, spre casă părea ireală. Trase draperiile, așa cum ar fi făcut

%unica, și se urcă în pat. O preocupau acum problemele practice ivite, cum ar fi explicația prezenței saltelei și a covorașului lângă iaz. S-ar putea să le găsească Willis – și să-i spună bunicului. Atingerea pernei și a păturii o liniști. Și una și alta îi erau familiare. Și oboseala resimțită era familiară, o durere trupească intensă asemeni oboselii care survine după prea multe sărituri sau prea mult cricket. Problema era însă – și ultima umbră de gând conștient care mai stăruia decise să amâne concluzia până a doua zi dimineață – care anume era reală?

Siguranța casei sau a lumii tainice?

CÂND SE TREZI A DOUA ZI

dimineață, Deborah își dădu dintr-odată seama că nu era în apele ei. Și că așa o va ține toată ziua! O dureau ochii, avea ceafa înțepenită, iar în gură îi stăruia un gust sălcui. Nu peste mult timp Roger apărui în fugă la ea în cameră, cu obrazul proaspăt și zâmbitor, ca după un somn fără vise; sări pe patul ei.

— A venit, spuse el, a venit valul de căldură! O să avem treizeci și șapte de grade la umbră!

Deborah stătu să se gândească cum ar putea să-i taie mai bine avântul.

— Din partea mea poate să urce și până la cincizeci, spuse ea. Azi o să citesc toată dimineața.

Băiatul se întristă, în ochi îi apărui o expresie de nedumerire.

— Dar casa? spuse el. N-am hotărât noi să ne facem o casă în copac, ai uitat? Trebuia să fac rost de niște scânduri de la Willis.

Deborah se răsuci în pat și-și apropie genunchii de gură.

— N-ai decât dacă vrei. După mine e un joc prostesc.

Închise ochii, prefăcându-se că doarme și peste câteva clipe îl auzi cum iese încet din cameră; urmă sunetul unei mingi aruncate de perete. Dacă n-o să se oprească, se gândi ea răutăcioasă, bunicul o să tragă de clopoțel și Agnes o să urce scările gâfâind. Spera să se strice ceva, să audă ceartă și voci răstite, să se supere toți și să nu-și mai vorbească. Așa era lumea. Bucătăria unde își luau copiii micul dejun dădea spre apus și soarele nu ajungea până acolo dimineața. Agnes atârnase hârtii lipicioase pentru viespi. Fulgii de cereale se înmuiaseră. Sublinie amănuntul în timp ce învârtea cu o lingură în amestecul clisos.

— Am desfăcut o cutie nouă, spuse Agnes. Tare pretențioasă te-ai mai făcut, așa, dintr-odată.

— Deb s-a sculat cu fața la cearșaf, remarcă Roger.

Cele două remarci se contopiră într-o provocare. Deborah înșfăcă arma cea mai la îndemână – un cuțit, și-l azvârli spre fratele ei. Îi trecu razant pe lângă ochi, dar îi făcu o tăietură pe obraz. Surprins, Roger duse mâna la față și simți sângele. Îndurerat, nu din cauza rănii, ci de purtarea surorii, se înroși, iar buza de jos prinse să-i tremure. Deborah ieși în fugă din bucătărie și trânti ușa. O irita propria ei violență, dar starea de spirit era de necontrolat. Ieși pe terasă și-și dădu seama că de ceea ce îi fusese frică nu scăpase. Willis găsise salteaua și covorașul și le așezase la soare să se usuce.

Vorbea cu bunica. Deborah încercă să se strecoare înapoi în casă, dar era prea târziu.

— Deborah, cum ai putut să fii atât de nesăbuită, spuse bunica. În fiecare vară vă spun la amândoi că nu mă supăr dacă duceți lucrurile din chioșc în grădină cu condiția să le puneți la loc.

Deborah știa că s-ar fi convenit să-și ceară – scuze, dar starea de spirit nu-i dădea voie.

— Covorașul e ros de molii, spuse – ea disprețuitoare, iar salteaua are fața impermeabilă. Nu li se întâmplă nimic!

Amândoi adulții rămaseră cu ochii ațintiți pe ea, iar bunica se înroși așa cum făcuse Roger când aruncase cu cuțitul în el. Pe urmă bunica îi întoarse spatele și con

țină să-i dea niște instrucțiuni grădinarului. Deborah străbătu terasa cu pași mari, prefăcându-se că nu s-a întâmplat nimic, ocoli

pajiștea și se îndreptă spre livadă și de acolo spre câmpurile de mai departe. Ridică un măr de jos, mușcă din el; constată că e acru. Îl aruncă.

Se duse și se așează pe niște uluci; rămase cu ochii în

— Gol, fără să vadă nimic. Câtă înșelătorie! Peste tot! Câtă tristețe înăcrită. Ca atunci când au fost” izgoniți din rai

Adam și Eva. Nu mai exista Paradis. Pe undeva, în apropiere, femeia de la porțiță o aștepta să-i dea drumul, lumea tainică era în jurul ei, dar cheia se pierduse. De ce se mai întorsese oare? Ce o adusese înapoi? Oamenii își vedeau de treburile lor. Bătrânul care venise cu trei zile în urmă să-i dea amână de ajutor lui Willis își ascute a coasa în spatele șopronului. Dincolo de câmp, unde ulița se întindea spre șosea, zări capul poștașului. Pedala pe bicicletă spre să îl auzi pe Roger strigând-o: „Deb?...

Deb?...”, ceea ce însemna că o iertase, dar starea depresivă încă nu-i trecuse, așa că nu-i răspunse. Posomorala era propria ei pedeapsă. Deodată auzi niște ciocănituri;

Însemna că Roger făcuse rost de scânduri de la Willis și se apucase să-și clădească adăpostul. Semăna cu bunicul; nu-și ieșea niciodată din rutină. Pe Deborah o încercă o milă fără margini. Nu pentru eul ei posac, ghemuit pe uluci, ci pentru toți ceilalți care-și vedeau de treburile lor într-o lume în care nu exista cheie. Cheia era a ei, iar ea o pierduse. Poate că dacă ar fi răzbătut până la capătul zilei, vraja ar fi revenit spre seară și ar fi putut s-o găsească iar, Sau ar fi putut să afle chiar acum, lângă iaz, un fir, o viziune. Deborah se strecură pe poartă și apucă pe drumul ocolit, înconjură câmpul ars de soare și ajunse la cealaltă margine a pădurii fără să întâlnească pe nimeni. Grâul țepos stătea nemișcat, Trebuia să se țină aproape de gardul viu ca să nu-l atingă, iar tufișurile erau încâlcite. Degețelul roșu crescuse prea înalt și-și pleca măciuliile goale, fără flori., Peste tot erau urzici

Spre pădure nu era nicio intrare, așa că fu nevoită să sară peste măcănișul prin care trecea sârmă ghimpată, își sfâșie șortul. O dată intrată în pădure, îi reveni o parte din liniște, dar potecile din această latură a pădurii nu fuseseră cosite și iarba era înaltă. Fu nevoită să-și

croiască drum prin ea ca prin valuri, dând la o parte ierburi cu mână. Ajunse la iaz în spatele copacului-monstru, hibridul ale cărui brațe golașe semănau cu cioturile unui mort, împungând în toate direcțiile. Pe partea aceasta, la baza iazului, crusta de deasupra semăna cu un covor;

și toți nuferii, ademeniți de răsăritul soarelui, se deschiseseră complet. Se scăldau în căldura lui ca șopârlele pe lespezile fierbinți ale zidurilor. Cu tulpinile în apă, se legănavu trandafirii și albi ca ceara asemeni unor ciucuri eleganți. „Dorm”, se gândi Deborah, „ca și pădurea. Dimineața nu e timpul lor”. I se păru cu neputință ca porțița să fie la îndemână, iar femeia să aștepte zâmbind. „Mi-a spus că ei sunt întotdeauna acolo, chiar și ziua, dar adevărul este că fiind copil, ziua nu pot vedea, nu știu cum să văd”. Își vârî din nou mâna în iaz și simți că apa cafenie era călduță. Duse degetele la buze – avea gust sălcii. Apă stătută de atâta nemișcare. Totuși, dedesubt, dedesubt, știa ea, noaptea femeia era în așteptare și nu numai ea, ci întreaga lume tainică. Deborah începu să se roage „Să mi se întâmple iar”, șopti ea. „Să mi se întâmple iar. Astă-seară. N-o să-mi mai fie frică”. Iazul lenevos nu dădu nicio încuviințare, dar tăcerea însăși păru o dovadă a credinței, a acceptării. Lângă iaz, unde se mai vedea pe covorul de mușchi urmele de la saltea.

Deborah găsi o clamă care-i căzuse noaptea din păr

Era odovadă a testului dat. O aruncă în iaz, ca o părticică a comorii. Pe urmă reveni iar în monotonia zilei și a valului de căldură; starea depresivă cedase. Se duse să-l caute pe Roger în livadă. Se îndeletnicea cu podețul de scânduri. Fixase deja trei; bocănitul trebuia îndurat.

O văzu venind, ca și întotdeauna după o ceartă, simți că sora se afla într-o altă dispoziție și că ceea ce se petrecuse nu mai trebuia comentat. Dacă ar fi întrebat-o „Te simți mai bine?”, i-ar fi stârnit din nou opoziția și poate că nu s-ar mai fi jucat deloc cu el toată ziua. Așa că se prefăcu că nu bagă de seamă. Ea trebuia să vorbească prima. Deborah așteptă la poalele copacului, pe urmă se aplecă și-i întinse un măr. Era verde, dar oferirea lui însemna împăcare. Băiatul mușcă din el zdravăn. „Mulțumesc”, îi spuse. Deborah se urcă lângă el în copac și se

întinse după cutia cu cuie. Contactul se restabilise.

Între ei lucrurile intraseră pe făgașul normal.

3

ZIUA DOGORITOARE SE (ESEA

ca o pânză de păianjen. Aburul fierbinte cuprinsese tot cerul cenușiu și opac. Ghemuiți pe scândurile încinse din măr, copiii beau limonada și-și făceau vânt cu frunzele de stevie, dar le era și mai cald. Când clinchetul clopoțelilor îi chemă la masă, descoperiră că bunica închisese draperiile din toate camerele de la parter, iar sufrageria, neașteptat de răcoroasă, semăna acum cu un beci. Se lăsară să cadă pe scaune. Nimănui nu-i era foame. Patch se tolănise sub pian; din botul moale îi picura salivă.

Bunica se schimbase, iar bunicul, cu o pălărie panama zimțată, ținea în mână o apărătoare de muște folosită cu ani în urmă în Egipt.

— Treizeci și opt de grade, spuse el abătut, pe acoperișul Ministerului Forțelor Aeriene, Au dat la știrile de la ora unu.

Deborah se gândi la cei care erau nevoiți să măsoare temperatura; cum se mai chinuiau probabil să urce și să coboare de pe acoperișul Ministerului, încărcăți cu vergele și sfori și tot felul de instrumente care mai de care mai ciudate ca formă. Oare cui altcuiva în afara bunicului îi mai păsa de temperatură?

— Nu putem să mâncăm afară? întrebă Roger.

Bunica aprobă din cap. Până și vorbitul însemna un efort; se lăsase toropită pe scaunul de la capătul mesei din sufragerie. Trandafirii pe care îi culesese cu o seară înainte se pleoștiseră. Copiii luară cu ei la chioșc copane de pui, Era prea mare zăpușeala ca să mai rămână în casă; se întinseră la umbra chioșcului, cu capetele sprijinite pe pernele decolorate din care ieșeau fire. Undeva, sus, un aeroplan zvâcni ca un peștișor argintiu și se pierdu în zare.

— Un Meteor – spuse Roger. Bunicu' zice că s-au învechit.

Deborah se gândi la Icar care se avântase spre soare, își dăduse oare seama când începuse să i se topească ceara? Ce simțise? Își întinse brațele, închipuindu-și că sunt aripi, întâi probabil că i se încovrigaseră vârfurile degetelor, pe urmă se înmuiaseră și atârâneră inutile.

Ce spaimă trebuie să te cuprindă când pierzi brusc din înălțime,

când te lasă puterile... Roger o privea nădăjduind că totul era un nou joc. Aruncă în flori osciorul de pui și sări în picioare; începu să alerge în cercuri, simulând viraje. Prin dinții strânși zumzăia ca un motor.

Deborah lăsă brațele jos și se uită la osciorul de pui:

era alb și curat când îl aruncase Roger și acum cafeniu din cauza țărânei. Oare osciorul se supăraseră că fusese aruncat? Peste ani și ani, când o să moară toată lumea, o să-l găsească cineva și pe el, răsucit ca o fosilă. Și nimănui n-o să-i pese.

— Hai. spuse Roger.

— Unde?!

— Să aducem zmeura.

— Du-te tu.

Lui Roger nu-i plăcea să se ducă singur în sufragerie.

Era rușinos. Deborah își construise o pavăză contra ochilor adulților, Până la urmă băiatul consimți să se ducă singur cu condiția ca ea să joace cricket cu el, după ceai. Până la ceai mai era cale lungă, îl văzu întorcându-se, înaintând încet, în mână cu farfuriile pline cu zmeură și smântână groasă. O apucă brusc mila, aceeași milă pe care o simțise, față de toți ceilalți în afară de ea. Cât de absorbit era, cât de concentrat asupra clipei care-l reținuse. Iar mâine, cine știe, o să fie un bătrânel, undeva, într-o grădină dată uitării, iar ziua de azi pierdută și ea în negura timpului.

— Bunica spune că nu mai poate să țină mult așa, anunță el. O să izbucnească precis furtuna.

Dar de ce? De ce nu veșnic? De ce să nu se arunce o vrajă astfel ca toți să rămână stană de piatră, visători precum curtenii din Frumoasa din Pădurea Adormită, să nu știe în veci, să nu mai meargă, să aibă pânze de păianjen în păr și pe mâini, iar cârceii de viță să se cațere pe ziduri?

— Hai să ne întoarcem la mâncare, spuse Roger, și ca să-i facă pe plac, Deborah vârî lingura în porția de zmeură, dar termină a doua, spre încântarea fratelui.

Nimeni nu s-a mișcat cât a ținut toată după-amiaza.

Bunica se duse sus. la ea în cameră. Copiii o văzură la fereastră, în cămașă, cum închide draperiile. Bunicul, cu o batistă pe față, rămase

în sufragerie, cu picioarele ridicate pe un taburet. Patch nici nu se clinti din locul lui de sub pian. Roger, neînvinsul, însă își gă, și de lucru.

Mai întâi o ajută pe Agnes să curețe mazăre pentru cină, așezat pe treapta de la ușa din spate, în vreme ce ea se odihnea pe un scaun de răchită strâmb, pe care-l târâse din camera servitorilor. Când termină cu mazărea, descoperi o cadă de baie zincată, băgată în pivniță, în care fusese spălat pe vremuri Patch. O duse pe pajiște și o umplu cu apă. Pe urmă se dezbracă în chiloții de baie și se așază în ea solemn, cu o umbrelă deasupra capului, ca să-l ferească de soare.

Deborah se întinsese în spatele chioșcului și se gândea ce s-ar întâmpla dacă s-ar întâlni Buda cu Iisus. Ar sta de vorbă, ar schimba politețuri și opinii, cum fac politicienii la discuțiile la cel mai înalt nivel? Sau de fapt ei sunt unul și același om, născuți în perioade diferite? Ciudat era că subiectul acesta atât de interesant acum nu reprezenta nimic în lumea tainică. Noaptea trecută, odată cu trecerea prin porțiță, dispăruseră și problemele. Nu mai existau. Rămăsese doar cunoașterea și încântarea. Probabil că o furase somnul pentru că în clipa în care deschise ochii observă, spre exasperarea ei, că Roger ieșise din cadă și bătea picheții pentru cricket pe pajiște. Se făcuse cinci fără un sfert.

— Hai mai repede, strigă el când o văzu că se mișcă.

Am băut ceaiul.

Se sculă și intră alene în casă, încă toropită și buimacă.

Bunicii erau în sufragerie, refăcuți după îndelungata

Odihnă de după-amiază. Bunicul mirosea a apă de colonie.

Până și Patch își revenise și lipăia din castronul cu ceai rece.

— Pari obosită, observă bunică pe un ton critic.

Nu te simți bine?

Deborah nu-și dădu nici ea seama. Își simțea capul greu. Poate din – cauza somnului de după-amiază. Nu era obișnuită.

— Ba da, răspunse Deborah. dar cred că dacă mi-ar da cineva să mănând acum niște friptură de porc, mi s-ar face greață.

— Dar nu-ți spune nimeni să mănânci friptură de porc, replică bunică, surprinsă. Ia un sandvici cu castravete.

O să te întremeze.

Bunicul stătea la pândă după o viespe. O urmări atent și cu satisfacție cum planează deasupra ceaiului. Izbi deodată în aer cu apărătoarea.

— Am plesnit bestia, spuse el triumfător.

O storci pe covor cu călcâiul. Scena îi aduse în minte Deborahei pe Iehova.

— Să nu stai în soare., spuse bunica, nu e bine. N-ați putea să vă jucați amândoi un joc mai potolit?

— Ce fel de joc? întrebă Deborah.

Dar bunica era' lipsită de inventivitate. Crosele de cricket erau toate rupte.

— Am putea să ne prefacem că santé pitici și. avem. bastoane, sugeră Deborah.

O clipă cochetă cu ideea de a juca cricket stând pe vine. Da, dar i-ar dura genunchii, ar fi prea complicat.

— Dacă vreți, vă citesc ceva, se oferi bunica.

Deborah prinse sugestia din zbor. Mai amâna puțin partida de cricket. Ieși în fugă pe pajiște și-i prezentă lui

Roger ideea, după ce o înfășură într-un înveliș plăcut. ca să fie acceptată”.

— Ne jucăm după aceea, spuse ea, iar înghețata pe care o are Agnes în frigider, poți s-o mănânci tu pe toată.

Și diseară, când ne băgăm în pat, am să vorbesc cu tine.

Roger ezită. Lucrurile trebuiau cântărite. Trei tentații care să compenseze ceva neplăcut...

— Mai ții minte batonul de ceară de sigilii pe care ți l-a dat tăticu'? o întrebă el

— Da.

— Mi-l dai mie?

Era rândul Deborahei să cântărească lucrurile. Tihna unei clipe în balanță cu pierderea batonului lung, de un roșu aprins

— Bine, mormăi ea.

Roger lăsă baltă țărșii pentru cricket și intră în salon. Bunicul dispăruse la prima sugestie a cititului cu glas tare, luându-l cu el și pe Patch. Bunica strânsese cănile de ceai. Își luă ochelarii și cartea.

Romanul era

Frumosul cal negru. Bunica nu avea cărțile pe care le au de obicei copiii din ziua de azi, dar cartea aceea îi satisfăcea pe toți trei. Le citi capitolul înfricoșător în care băiatul de la grajduri lăsase calul prea înfierbântat, după care îi dăduse ceva rece să bea și nu-l acoperise cu o pătură. Povestea era pe măsura zilei. Până și Roger asculta fermecat. Iar Deborah, fără să-și dezlipească ochii de pe chipul calm al bunicii, ascultându-i vocea pedantă cu care rostea propozițiile, se gândi ce ciudat era că bunica se putea transforma atât de lesne în căluțul negru. Ba chiar era căluțul negru din grajd, bolnav de pneumonie și salvat de înțeleptul vizitiu.

După citit, jocul de criket părea de-a dreptul deplasat, dar Deborah trebuia să se țină de promisiune. Se gândea cum de putuse căluțul negru să scrie cartea. Asta dovedea cât de bun era-romanul, cum spusese de fapt și

bunica, pentru că niciun copil nu pusese până atunci la îndoială partea practică a lucrurilor și nici nu se îndoise de autenticitatea pozei unui cal cu un toc înfipt în copită.

„Un cal din zilele noastre ar trebui să aibă o mașină de — Scris”, se gândi Deborah, în vreme ce arunca mingea lui Roger, zâmbind în sinea ei la gândul căluțului secolului XX, care țacăne la o mașină de scris cu ambele copite.

Din cauza valului de căldură, în rutina serii interveni o modificare. Mai întâi făcură baie, înainte de masă, pentru că erau încălziți și obosiți de la jocul de cricket.

Pe urmă se îmbrăcară în pijamale, cu jachete de lână deasupra, și-și mâncară cina pe terasă. Odată fusese și bunica indulgentă... Era încă atât de cald, încât n-aveau cum să răcească, iar rouă încă nu căzuse. Faptul că erau în pijamale pe terasă îi umplu de agitație. „Parcă am fi în străinătate”, spuse Roger. „Sau niște băștinași din

Mările Sudului”, sugeră Deborah”. Sau culegători de perle care și-au pierdut locul în societate”. Bunicul, îmbrăcat într-o jachetă albă tropicală, nu-și pierduse însă locul.

— E neguțător alb, șopti Deborah. A făcut avere din vânzarea perlelor.

Roger se înecă de râs. Orice glumă pe seama bunicului.
de care avea mare teamă, îi trimitea fiori dulci pe șira spinării.

— Ce mai arată termometrul? Întrebă Deborah.

Bunicul, încântat de interesul arătat de nepoată, se duse să cerceteze.

— N-a coborât de treizeci și patru, spuse el., savurând ideea.

Mai târziu, când se spală pe dinți, Deborah se miră cât de palid era chipul ei în oglinda de deasupra lavoarului.

Nu era roșcovan ca al lui Roger, din cauza statului în soare, ci gălbejit și palid. Își legă părul la spate cu o panglică;

nasul și bărbia ieșeau în afară, ascuțite. Căscă cu putere, cum făcea Agnes în bucătărie duminica după-amiaza.

— Să nu uiți că ai promis că o să stai de vorbă cu mine, îi aduse aminte Roger.

Să stea de vorbă... Ce pacoste! Era atât de obosită, încât abia aștepta să simtă perna moale și albă, să dea păturile la o parte și să tragă pe ea doar cearșaful.

Roger însă, de veghe în patul lui. cu ușa deschisă între camerele lor, nu ceda. Râsul era unica soluție și ca să-l aducă la isterie, deci să-l răpună mai iute de oboseală, plăsmui o zi din viața lui Willis, de la primul pesmet uscat, ronțait în zori, până la ultimul pahar de bere, luat la crășma din sat. Aventurile dintre cele două momente l-ar fi pus la încercare și pe Gulliver. Starea de euforie a lui Roger atrase după sine protestele lumii adulților de dedesubt. Se auzi clopoțelul; pe urmă, Agnes urcă scările și vârî capul pe ușa Debraheii.

— Bunica a zis să nu mai faceți atâta gălăgie? spuse ea.

Deborah, istovită de prea multă fantezie, se întinse pe spate și închise ochii. Se simțea stoarsă de puteri. Copiii își strigară noapte bună în același timp, conform unei tradiții, începând cu numele, și adresa și sfârșind cu lumea, universul și spațiul. Pe urmă, ultimul „Noapte bună!”

de bază, după care niciunul nu mai avea voie să rostească nimic, sub pedeapsa unei nenorociri necunoscute.

„Trebuie să mă forțez să nu adorm”, se gându-i Deborah, dar puterile o părăsiseră. Somnul era prea copleșitor și se scurseră câteva

ore până să deschidă ochii; văzu draperiile agitându-se și săgeata unui fulger luminând tavanul;

auzi copacii proiectați pe bolta cerului, fremătând și suspinând. Se dădu jos din pat. Se instalase haosul. Nu erau stele, iar noaptea era sulfuroasă. O fisură uriașă despică cerul în două. Grădina gemu. Dacă s-ar porni măcar ploaia ar fi un semn de îndurare; pomii, cerșind, se aplecau ba într-o parte, ba în alta, în vreme ce pajiștea însuflețită, lucioasă în așteptarea ei, zăcea întinsă ca o foaie de metal expusă flăcării. Să se rupă băierile cerului! Să curgă șiroaie!

Deodată, fulgerul se bifurcă din nou, și în fața ei, vie dar nemișcată, apăru femeia de la porțiță. Privea spre ferestrele casei, iar Deborah o recunoscuse. Și porțița se afla acolo, ademenind-o. siluete fantomatice treceau deja prin ea, îngrămădindu-se spre copacii de dincolo de pajiște.

Lumea tainică era în așteptare. Toată ziua aceea nesfârșită, câtă vreme furtuna se pregătise, planase deasupra nevăzută și intangibilă; acum însă, odată cu sosirea nopții și a tunetelor, barierele fuseseră înlăturate, încă o trosnitură cumplită în amenințarea ei. Porțița se căscă, iar femeia, cu mâna pe ea, zâmbi și-i făcu semn. Deborah ieși din cameră și coborî scările în fugă. Undeva, se auzi un glas strigând, poate al lui Roger, oricum nu mai conta – iar

Patch prinse să latre, dar cum nu mai căuta să se ascundă, străbătu salonul și deschise ușa cu geamuri care dădea spre terasă. Fulgerul mătura terasa, luminând dalele, iar Deborah alergă pe scări în jos spre pajiștea unde lucea porțița. Era absolut necesar să se grăbească.

Dacă n-ar alerga, femeia ar dispărea și odată cu ea toată minunăția lumii tainice i-ar fi răpită pentru totdeauna. Ajunse la timp. Femeia încă aștepta, întinse mâna după bilete, dar Deborah scutură din cap: „Nu am”. Femeia râse și o trecu în lumea tainică unde nu existau legi și unde. nălucile fără chip alergau în fața ei spre pădure, mânate de vântul care se stârnise. Pe urmă sosi și ploaia. Cerul, de un cafeniu intens, își rupse zăgazurile, și apa începu să șiroiască pe pământ, săltând în bășicuțe. Pe alee ordinea fusese încălcată. Ferigile se prefăcuseră în copaci, copacii în uriași. Se mișcau cu toții cuprinși „de

extaz, cu brațe unduitoare, însă ritmul era. Întrerupt, sacadat, astfel că unii erau îndoiți înapoi, rupți de cer, iar alții își repezeau capetele spre tufișuri unde erau înhățați și loviți, în lumea pe care o lăsase în urmă, râse Deborah, în vreme ce continua să alerge, toate astea ar suna ca o pedeapsă, pe câtă vreme aici, în lumea tainică, era un tribut. Nălucile care alergau alături de ea semănau cu valurile. Erau legate unele de altele și fiecare era cealaltă, ba chiar și Deborah era o parte din puterea nopții ce isca vaierul și râsul. Fulgerul scapără acolo unde aveau ele poftă, iar tunetul trosni când ele își urcau privirile spre cer.

Iazul, prinsese viață. Nuferii se preschimbaseră în mâini, cu palmele ridicate, iar în colțul opus, de obicei atât de liniștit, sub mazăga verde, bășicuțele erau supte spre suprafață, fumegând și multiplicându-se în vreme ce șuvoaiele de apă curgeau întruna. Toată lumea se îmbulzea spre iaz. Nălucile făcură o plecăciune și se ghemuiră la marginea apei, iar femeia își instalează porțița în mijlocul apei, făcându-le din nou semn. În Deborah se ridică protestând cine știe ce rămășiță de sentiment al ordinii sociale.

— Dar noi am plătit, țipă ea, și-și aminti doar o clipă mai târziu că de fapt și ea trecuse fără bilet. Oare era nevoie de cotorul biletului? Lumea tainică era un curcubeu, care se repeta la nesfârșit, luminând o altă colină, când de fapt te credeai sub el? Nu mai era vreme de gândit. Nălucile trecuseră. Fulgerul cu luciri albicioase, luminează bătrânul copac-monstru, cu coroana lui de iederă și pentru că nu mai avea vlagă în încheieturile sale, nu reuși să se unduiască pentru a-și aduce tributul copacilor și ferigilor, ci rămase țeapăn ca un crucifix.

— Și acum... și acum... și acum... strigă Deborah.

Partea minunată era că nu resimțea niciun fel de teamă, că era cuprinsă de o acceptare de-a dreptul nebunească... Se repezi spre iaz. Simți sub picioare clisa și rămurelele rupte, învălmășeala de ierburi, iar apa îi urcă până sub brațe și sub bărbie. Nuferii o cuprinseseră.

Ploaia o orbi. Femeia și porțița dispăruseră.

— Luați-mă și pe mine! strigă fetița. Nu mă lăsați aici.

Simți o cruntă destrămare a vrăjilor. Nu-și ținuseră

Promisiunea, o lăsaseră în lumea de rând. Iazul, care o trăgea în jos, nu era iazul tainic „ci o apă stătută, întunecoasă, băhlită,

înnămolită de mazăgă.

4

BUNICUL O să-l împrejmuiască, spuse Roger. Trebuia să-l împrejmuiască de ani de zile. Dacă avea un gard ca lumea, nu s-ar fi întâmplat nimic. Mai întâi au aruncat în el roabe întregi cu pietriș. Numai că n-o să mai fie iaz, ci numai o băltoacă. Numai băltoacele nu sunt periculoase.

Se uită la ea, de pe marginea patului. Devenise mai important de când era singurul care cobora la parter, cel care ducea veștile bune sau rele, intermediarul.

Deborah nu avea voie să se dea jos din pat două zile.

— Cred că miercuri o să poți juca cricket, spuse el.

Știi, nu e ca atunci când te lovești, Cei care umblă în somn sunt puțin cam scrântiți.

— Dar n-am umblat în somn, spuse Deborah.

— Bunicul zice că da. Noroc că l-a trezit Patch și te-a văzut când traversai pajiștea.

Și ca să arate că-i trecuse starea de nervozitate, se așează în mâini. Din patul ei, Deborah putea să vadă cerul. Era plat și șters. O zi de vară care depășise furtuna.

Agnes intră în cameră, cu brânza de vaci pe o tavă.

Părea foarte sobră.

— Acum, du-te jos, îi spuse ea lui Roger. Deborah n-ar e chef să stea de vorbă cu tine. Trebuie să se odihnească.

În mod surprinzător, Roger se supuse, iar Agnes așează brânza de vaci pe noptieră.

— Cred că nu ți-e prea foame, spuse ea. Nu-i nimic, o să mănânci mai târziu, când o să ai poftă. Te doare?

De obicei așa se întâmplă prima oară.

— Nu, răspunse Deborah.

Ceea ce i se întâmplase o privea numai pe ea. O pregătiseră și la școală și totuși fusese un șoc, ceva ce nu trebuia discutat cu Agnes. Femeia mai zăbovi o clipă, în caz că fetița ar fi pus întrebări, dar văzând că tace, se întoarse și ieși din cameră.

Cu mâna sub obraz, Deborah privea cerul pustiu.

Povara cunoașterii o umpluse de o tristețe stranie și profundă.

„N-am să mă mai întorc”, se gândi ea. „Am pierdut cheia”.

Pentru ea, lumeatainică, asemeni vălurelelor de pe iazul care atât de curând urma să fie astupat și împrejmuțit, era cu neputință să mai fie vreodată atinsă.

<titlu>CAPRA NEAGRĂ

”*

AUZISEM Că în MUNȚII PIND

erau capre negre. Zvonul ne parvenise indirect. Un membru al școlii britanice de arheologie din Atena, care-i scrisese lui

Stephen despre săpăturile la care participase, îi relatase cum luase masa cu un prieten. John Evans, care locuise o vreme într-una din mănăstirile de la Meteora. În timpul vizitei sale de trei zile, un om din Kalabaka care ducea proviziile pentru mănăstire i-a spus unuia dintre călugări că șoferul autobuzului ce transporta călătorii peste trecătoarea de la Malakasi se opriase la prăvălie pentru obișnuitele cinci minute și auzise de la negustor cum că tăietorii de lemne zăriseră o capră neagră cu iedul ei zbughind pe lângă păduricea de mesteceni, cam la cinci sute de iarzi depărtare. Așa suna povestea, oricât de vagă ar părea. Și totuși a fost îndeajuns pentru a-l face pe Stephen să renunțe la planurile pentru Austria și să rezerve locuri pentru cursa spre Atena din săptămâna următoare.

Asta înseamnă să fii fanatic – însă un fanatic de o anume factură. Există prea puține lucruri în comun cu obsesia politicianului sau a artistului, de exemplu; căci amândoi pricep într-o măsură mai mică sau mai mare ceea ce îi mână de la spate. Vânătorul fanatic e cu totul altceva. Gândurile sale se fixează numai asupra unei viziuni, reprezentând trofeul cocoțat pe perete, ochii sticloși care au avut odată viață, nările rigide, pe vremuri fremătând, urechile fine, ciulite, acum surde la răsunetul puștii între stâncile golașe. Este mânat într-o căutare fără odihnă de un instinct pe care nici el însuși nu-l cunoaște. Stephen era genul ăsta de vânător. Nu îl îmboldea priceperea necesară în asemenea împrejurări, nici încântarea și febrilitatea actului în sine, ci dorința de a distruge ceva frumos și rar; de altfel, chiar el îmi mărturisise acest lucru. De aici izvora și obsesia pentru caprele negre.

După cum știe orice vânător. caprele negre s-au împutinat la număr odată cu trecerea anilor. Abia se mai văd câteva în Elveția și Anglia. Stephen a încercat să găsească imediat o motivație. Fărămișarea marilor proprietăți funciare, cele două războaie mondiale, vânătoarea neorganizată, inițiată de localnici, care pe vremuri ar fi fost interzisă, precum și popularitatea crescândă de care se bucura printre turiști și alpiniști orice regiune muntoasă – toate acestea duseseră la o profanare și pângărire a ținutului, odinioară sacru, pentru caprele negre.

Capra neagră, cea mai sperioasă dintre toate creaturile. Se ferește de oameni și nu se amestecă cu celelalte capre, E întotdeauna atentă la orice i-ar putea periclita viața, iar sunetul de alarmă pe care îl scoate în acel moment se aseamănă cu un șuiertat ciudat și ascuțit; cea mai mică primejdie o mână spre țăncurile semețe și inaccesibile. Cerbul trăiește singuratic tot anul, cu excepția toamnei târzii, în scurtul sezon de împerechere, când schimbările chimice din sânge îl împing spre femelă.

Și tocmai atunci, după cum susținea Stephen, e momentul să poată fi prins; atunci cade victimă. Alerta, intuiția pericolului, acel al șaselea simț care în mod obișnuit îl păzește, toate sunt date uitării din dorința nestăvilită de a-și întâlni perechea. Părăsește crestele înguste și coastele abrupte ale stâncilor și urmează turma puțin numeroasă de capre și iezi, mamele sperioase și atente care până în acea clipă n-au avut nevoie de el; și pe urmă sângele răspunde sângelui, începe urmărirea, fugărirea nebunească pe stânci și peste abisuri; iezii rămân mirați de neliniștea bruscă a mamelor, atât de iute răvășite și puse pe goană de către străinul negru. Căci iarna, cerbul adult e negru la culoare; și-a lepădat haina roșiegălbui; acum e apărat de blana deasă care pe spate, din cauza lungimii părului, se ridică asemeni unei creste.

Când Stephen începea să vorbească de pânda după caprele negre, i se schimba întreaga expresie. Trăsăturile deveneau mai acviline, nasul i se ascuțea, bărbia se îngusta, iar ochii – de un albastru metalic – căpătau parcă luciul rece al cerului nordic. Nu încerc să ascund nimic despre felul de a fi al soțului meu. Încântată, ca orice femeie care se pomenește că e dorită și căutată – o dragoste reciprocă

pentru Sibelius fusese terenul comun la prima noastră întâlnire – la câteva săptămâni după aceea am închis ochii în fața oricărui alt raționament, pentru că îmi făcea plăcere să-i stau în preajmă. Mă măgulea.

Perfecționistul, admirat de alte femei, mă căuta pe mine. Căsătoria pot să spun că a fost în toate privințele un coup¹. Abia mai târziu mi-am dat seama că mă înșelasem.

Unii bărbați se nasc adulți, fără să comită greșelile dragi și izbăvitoare ale copilăriei; Stephen făcea parte dintre ei. Născut și crescut într-un cămin auster, dintr-un tată scoțian și o mamă italiancă – să nu vă închipuiți că e vorba de vreo cântăreață frumoasă de operă, nu, ci de fiica unui industriaș milanez – la cincisprezece ani s-a debarasat de orice legătură de familie și a început să-și câștige existența într-un birou de comerț maritim din Glasgow. Perioada aceea de început ar putea constitui un adevărat roman și s-ar putea chiar să fie scris într-o bună zi, dar nu. acum. Acum vreau, să vă povestesc cum am plecat în căutare de capre negre.

Stephen îmi întinse scrisoarea la mijlocul dejunului, peste masă și rosti scurt: „Am să-i telegrafiez lui Bruno imediat ca să-i spun că ne-am răzgândit. Bruno era prietenul din Austria care aranjase cu mare-bătaie de cap și cu multă grijă și atenție o vânătoare în districtul alpin, numai ca să-i facă plăcere lui Stephen. Atracția o constituiau caprele negre. Turma de căprioare nu-l interesa;

trebuiau neapărat să fie capre negre.

— Ce contează, am întrebat eu, dacă sunt caprele negre din Austria sau cele din nordul Greciei?

Pentru mine vânătoria n-avea nicio importanță.

Mergeam de dragul aventurii, al aerului de munte. Stephen n-avea decât să hoinărească toată ziua de unul singur, sau cu alți prieteni, înarmați cu puști. Eu aveam concediul meu, un respiro, un răgaz necesar pentru o femeie care nu avea copii.

— Diferența constă”, spuse Stephen, cu ochii albaștri mai reci ca oricând, în raritatea prăzii. N-am mai auzit până acum ca cineva să fi împușcat o capră neagră în munții Pindului sau în altă parte în Grecia.

— S-ar putea să fie o știre falsă, am sugerat eu. Tăietorii de

lemn au văzut probabil vreo capră sălbatică și au luat-o drept capră neagră.

— Tot ce e posibil, spuse Stephen; se ridică de la masă și nu peste mult timp l-am auzit dictând la telefon telegrama pentru prietenul din Austria.

Îi priveam spatele și umerii solizi. Ținuta rigidă îl făcea să pară și mai înalt de 1, 85 metri cât avea; în voce se simțea iritarea când dicta literă cu literă adresa din

Austria, pe care telefonista nu o pricepuse imediat. Era aceeași iritare manifestată față de o gândire mai lentă și mai puțin incisivă ca a lui, când, în urmă cu zece ani, ne logodiserăm.

<notă>

1 Lovitură (fr.).

Mă dusesse să văd clădirea austeră de lângă Portland Place – o distanță bună de la biroul de comerț maritim din Glasgow, căci la vremea respectivă era directorul unui birou din Londra – și trofee de pe pereți. Mi-am exprimat pe loc nedumerirea cum de putea să stea liniștit acolo seara având înșirate pe perete acele capete cu ochii holbați. Nu existau nici tablouri, nici flori; numai capete de capre negre. Concesia făcută muzicii se vădea în radioul cu pick-up și un teanc de discuri cu muzică clasică.

Am întrebat prosteste:

— De ce numai capre negre?

Răspunsul l-am primit pe loc:

— Se tem de Om.

Ideea putea să conducă la o dispută în legătură cu animalele în general, domestice sau sălbatice, și cele care se adaptează toanelor și excentricităților rasei umane; în schimb, trecu brusc la alt subiect, puse un disc cu Sibelius și mă cuprinse în brațe concentrat, dar lipsit de emoție. Am rămas surprinsă, însă încântată. „Ne potrivim”, mi-a dat mie prin cap. „Nu vom avea pretenții unul de la celălalt. Fiecare le va avea pe ale lui fără să ne îndatorăm reciproc”.

Totul s-a adevărit, însă lipsea ceva. Exista o hibă – nu numai lipsa copiilor, ci o separare a spiritului. Comuniunea carnală ce ne apropiase era în realitate un abis, și am disprețuit puntea pe care o

aruncasem peste trupuri.

Poate că și el simțea același lucru. Zece ani mă străduisem să-mi clădesc o potecă unde să mă simt apărută.

— Deci plecăm în Grecia? l-am întrebat în seara aceea pe Stephen când s-a întors acasă mai târziu ca de obicei și a aruncat pe masă biletele de avion, un pliant și o hartă.

— Chiar te-ai hotărât, deși nu s-a confirmat zvonul că au fost văzute capre negre lângă o trecătoare în munți?

— Mi s-a confirmat, răspunse Stephen. Am luat urma individului ăla, Evans, până la o bancă în Atena și i-am telefonat. Susține că povestea e adevărată, Călugărul de la Meteora a mai vorbit cu șoferul. Iar șoferul e cumnatul celui care ține prăvălia și i-a văzut pe tăietorii de lemne.

Nu există alte capre sălbatice în ținutul acela. Nu puteau fi decât capre negre.

Ar trebui ca – zâmbetul să reprezinte un mijloc de comunicare. Dar lucrurile nu stau așa întotdeauna și mai ales cu Stephen când aduce vorba despre capre negre.

Zâmbetul era secretos, fără să exprime încântare, un răspuns la o întrebare pe care și-o pune singur. Pe urmă ieși din sufragerie și se duse în salonul muzical – denumisem astfel camera din cauza radioului cu pick-up, a televizorului și pianului meu – o alăturare stranie de obiecte care aveau legătură între ele; știam că se dusesese acolo ca să privească trofee de pe pereți. Erau în total douăzeci, inclusiv trei capre și doi iezi împușcați din gre

șeală. Toate se aflau într-o stare perfectă, montate desăvârșit, cu o plăcuță de argint sub fiecare, pe care scria data și locul unde fuseseră ucise. După cum am mai spus, în ziua de azi caprele negre sunt o raritate. Se retrag tot mai mult spre locuri inaccesibile. Nu mai au loc în Elveția marile vânători de capre negre, cât despre urmărirea lor, trebuie să le cunoști bine teritoriul și să cunoști și călăuza, iar aceste lucruri implică multă bătaie de cap. Când

Stephen s-a reîntors din salonul muzical avea în mână o cârpă cu care se ștergea, și după zâmbetul arborat, mi-am dat seama că își curățase pușca. Nu era zâmbetul plăcut al cuiva care se îndeletnicise cu

ocupația preferată – un fotograf pasionat, un pictor de duminică, un meșter tâmplar – ba chiar și vânătorul de la țară, cuprins de încântare înainte de vânătoarea de potârniche (aveam frați care pe vremuri se ocupaseră de așa ceva). Zâmbetul lui

Stephen era cel al unui ucigaș care se supune unui impuls venit din străfundurile ființei sale.

— Revino-ți! am spus brusc.

S-a uitat spre mine surprins, ca și mine de altfel, de nota de insistență din glas.

— Cum adică? m-a întrebat el.

— Renunță la obsesia asta cu caprele negre, am spus.

Nu e ceva normal.

O clipă am avut impresia că o să mă lovească. Pe chip i se așternuse o expresie de groază – căci era o groază nemascată, fulgerătoare și indecentă, care dispăru într-o clipă, înlocuită de mânie, mânia rece a celui luat prin surprindere.

— Nu e nevoie să vii cu mine, spuse el. Fă ce vrei, eu plec. Ești liberă.

Nu ripostase totuși atacului meu. Răspunsul era o eschivare.

— De venit vin, am spus. Poate că și eu sunt în căutare de ceva, nu știi dacă știi.

M-am apucat imediat de îndeletnicirile casnice și iritante ale soției – am îndreptat câteva lucruri, am rupt o floare care se uscăse, am bătut o pernă, dar în tot acest răstimp i-am simțit privirea asupra mea. Nu era o senzație plăcută. Cu toate acestea, tensiunea cedă, iar la cină ne aflam, din nou pe terenul obișnuit, neutru, de îngăduire reciprocă; am dus-o așa în toată perioada până la plecare.

Pe la mijlocul lui octombrie ne aflam în avionul pentru Atena. Scrisoarea în care prietenul din Austria își exprima regretul și nemulțumirea fusese aruncată, aproape necită, la coșul cu hârtii. În schimb, noi relații, aranjate prin firma de comerț maritim a lui Stephen, ne fixaseră itinerarul în Grecia. Folosește-te de oameni.

or i de câte ori îți stă la îndemână ca să-ți ajungi scopul.

Era una din maximele lui Stephen. Debarasează-te de ei când nu-ți mai sunt de folos.

Nu menționez anul acestui octombrie de teamă să nu existe posibilitatea recunoașterii persoanelor. E suficient să spun că ne aflam pe la începutul anilor cincizeci, că încă nu se ivise problema cu Ciprul, că vara fusese toridă și că avuseseră loc două cutremure. Probabil că eram încă în plină vară când avionul ateriza la Roma ca să lase și să ia alți pasageri. Când ne-am aflat pe pistă, soarele dogorea necruțător, iar clădirile înalte și urâte de la capătul aeroportului, alternând cu terenuri sterpe, emanau o fierbințeală gălbuie. Cât de deosebită era Atena! Până și în avion am simțit un fel de seninătate răcoroasă, când priveam în jos la Corintul scăldat în ultimele luciri ale apusului de soare; iar aeroportul – la vremea aceea

— Semăna cu o haltă de provincie, plin de funcționari în cămăși cu mânecă scurtă, zâmbitori, înmânând pașapoarte și tichete de bagaje, de parcă ar fi avut timp berechet la dispoziție și nimic nu avea să se schimbe vreodată.

Un autobuz prăpădit ne-a transportat la Atena, îmi place să-l am pe soțul meu drept companie când călătoresc. Nu se agită niciodată, nu încurcă bagajele și mă lasă să-mi formeze singură părerile. Nu mă împinge cu cotul, nu exclamă pe neașteptate când vede lucrurile noi.

Mai târziu, la un pahar sau la cină, descoperim că, de obicei, am observat aceleași puncte – de interes sau frumusețe. Era unul dintre puținele noastre lucruri comune.

În seara aceea am fost întâmpinați la autogară de un grec de la firma de comerț maritim pe care-l contactase

Stephen – se numea, inevitabil, George – care ne-a dus la un hotel. După ce am făcut un duș și ne-am schimbat, ne-am întâlnit cu prietenul lui Stephen, arheologul, pe care am să-l numesc Burns și cu John Evans, cel care locuise la Meteora și auzise primul zvonul. Veniseră să ne poftască la cină. Toate aranjamentele fuseseră fixate de mintea ceasornic a lui Stephen, de talentul său de a se ocupa imediat de ceea ce era esențial.

Pentru noi nu se punea problema plimbării prin Atena sau a zăbovitului pe Acropole. Poate mai târziu, când ne vom întoarce din munții Pindului, dacă vom avea timp, spunea Stephen; între timp însă n-aveam decât un singur lucru cert, faptul că biletele pentru trenul de

a doua zi dimineată cu plecare din Atena fuseseră deja cumpărate, încă îmi mai aduc aminte de mirarea așternută pe chipul tânărului John Evans, specialist în biserici bizantine; și chiar Burns, care mai cunoștea câte ceva din ciudățeniile lui Stephen, fu șocat de ceea ce părea un exces de pasiune.

— Ei, dar cred că vă puteți permite o zi, spuse el, sau măcar o jumătate de zi. Aș putea să trec cu mașina devreme și...

Stephen îl întrerupse.

— Cum e vremea în nord? îl întrebă. Ai verificat dacă trecătoarea e deschisă?

I-am lăsat acolo să urmărească cu degetul pe hartă, să găsească satul de munte, cărările și traseul pe hărți la scară mai mare, ca să mă bucur din plin în singura seară permisă de atmosfera lipsită de griji, veselă, a localului în care mâncam. M-am amuzat să-mi vâr degetul într-o tingire și să-mi aleg ciozvârta de miel după placul inimii. M-am desfătat cu pălăvrăgeala și chicotelile de la mesele învecinate. Veselia discuțiilor aprinse – din care nu pricepeam o iotă, bineînțeles, îmi amintea de malul stâng al Parisului. Câte o persoană se ridica brusc de la o masă și se ducea la o alta, unde discuția continua, iar sfada înfierbântată trecea repede în veselie. Mă gândeam în sinea mea că probabil secole de-a rândul totul se petrecuse aidoma, sub aceeași boltă, în aerul cald și puțin înțepăcios, cu băutura ușor acidulată ca seva care curge prin venele acestor greci isteți și cinici ca însuși

Aristofan, la umbra Parthenonului Atenei, nemișcat și inviolabil.

— Prăvălia o să fie deschisă? continuă Stephen. Mai funcționează și pe vreme rea? Și autobuzul care merge la Kalabaka circulă până când se acoperă trecătoarea de zăpadă?

Am simțit că sosise vremea să intervin. Gazdele noastre erau epuizate, incapabile să mai ofere vreun amănunt.

— Știi ce, Stephen, am spus, dacă trecătoarea este închisă, iar prăvălia a ars până la temelii, sunt gata să-mi fac rost de un sac de dormit și o să mă culc în aer liber, câtă vreme îți găsești tu caprele negre. Hai să lăsăm totul pe mâine. Vreau să văd Parthenonul noaptea.

L-am convins. Am auzit că acum Parthenonul e pus în valoare – de lumina reflectoarelor, dar atunci nu era luminat și pe lângă asta mai

era și sfârșit de sezon și prin urmare puțini turiști, însoțitorii mei, inclusiv soțul meu, erau cu toții oameni inteligenți, și au avut buna cuviință să nu vorbească. Cred că fiind femeie, pentru mine frumusețea și sentimentul sunt unul și același lucru, dar când am văzut Parthenonul pentru prima oară în viața mea, ochii mi s-au umplut de lacrimi. Nu mi se mai întâmplase până atunci. Îi disprețuiesc pe cei care plâng când văd un apus de soare. Nu era nici lună plină și nici măcar cât de cât lumină. Jumătatea de cerc mi-a adus aminte de „labrys”, securea cretană cu două tășuri, iar pilaștrii căpătaseră în consecință un aspect și mai lugubru.

Ce șoc ar fi pentru estetul modern, m-am gândit eu după ce am sfârșit cu lacrimile, dacă ar putea să vadă luciul roșcat al culorii, ochii vopsiți, buzele pictate strident, tonurile de ocru și albastru care existaseră odată acolo, iar Atena însăși – o cetate uriașă așezată pe pedestalul ei, atins de răsăritul soarelui. Chiar și în acele vremuri îndepărtate exigențele unei religii oficiale dăduseră curs propriului comerț, vânzarea și cumpărarea turturicilor, a amuletelor; ca să se descopere, omul era nevoit să apuce calea codrului, a munților.

— Hai, spuse Stephen. E frumos și desăvârșit, dacă vrei, dar tot așa e și gara St. Pancreas la ora patru în zori. Depinde ce asociație de idei faci.

Ne-am înghesuit în mașinuța lui Burns și ne-am înapoiat la hotel. A doua zi dimineață am plecat devreme din Atena, conduși la gară de prietenii noștri, încă nedumeriți. Stephen, bineînțeles, n-avea nicio părere de rău.

Cât despre mine, parcă eram la șaptesprezece ani când mă luasera cu forța din Paris, după ce zărisem noaptea

Champs-Élysées, mustind de viață ca și Atena acum, cu același aer scăpărător, cu străzile matinale înțesate, împrăștiind simultan grație și indolență.

Trenul țacănea monoton urmându-și calea spre nord.

Stephen era din nou cufundat în hărțile lui, iar eu mă uitam pe fereastră. Prin fața ochilor se perindau semnele unui cutremur de pământ recent, casele erau pe jumătate culcate, clădirile întregi reduse la mormane de moloz, dar ochii noștri, obișnuiți cu asemenea scene

din război, nu le înregistrau cu emoție. Lumina palidă dispăru, începu să plouă. Pământul se făcu galben-cafeniu; femei abătute, cu chipul acoperit de văluri, ca musulmanele, ca să le ferească de soare, râcăiau în pământul sărăcăcios.

Când treceam prin haltele pustii, se auzeau răgete de măgari. Se iscă un vânt care împinse ploaia să bată pieziș.

În depărtare am văzut munții, și, atingându-l pe Stephen pe genunchi, i-am făcut semn cu mâna.

— Își consultă iar harta. Undeva, printre crestele cețoase, acoperite de zăpadă și ascuns de privirile noastre, trebuia să fie muntele Olimp, fortăreața zeilor. Din păcate nu el reprezenta destinația noastră. Drumul nostru ducea spre vest, spre caprele negre.

— Kalabaka, plin de noroi și șiroind de ploaie, ghemuit la poalele Meteorei împrejmuată de stânci, nu oferea nicio tentație ca refugiu. Cu toate acestea, era locul unde trebuia să coborâm. Câteva întrebări rapide – bruma de greacă a lui Stephen mi se părea bine împănată cu italiană – ne-au arătat, în sensul deplin al cuvântului, că ratasem autobuzul. În această perioadă a anului nu circula decât unul pe zi care să ne ducă pe drumul șerpuit spre trecătoare; iar acela plecase în zori. Stephen însă nu era de oprit. Trebuia găsit un alt mijloc de transport; ne-am așezat în biroul celui care vindea bilete

— Controlorul, un soi de patriarh venerabil, un băiețel, cumnatul controlorului care tocmai trecuse pe acolo – toți gesticulau, dezbătând cu mare agitație posibilitatea ca noi să ajungem la trecătoare până să se lase înserarea.

Cumnatul controlorului ne luminează. Nepotul lui avea o mașină bună. O mașină care nu numai că lua drumul pieptiș și ținea la cotituri, dar căreia îi funcționau și farurile. Ne-am dus toți trei într-o cafenea ca să sărbătorim evenimentul și în vreme ce toastăm unul pentru altul cu zaț de cafea și uzo, mașina nepotului fu condusă la un garaj din apropiere ca să i se pună benzină. Nepotul avea albeață pe un ochi. Îmi era imposibil să nu mă gândesc dacă nu cumva albeața ochiului ar putea să-l împiedice la condus. Când am plecat, demarând pe drumul spre Kalabaka la fel ca pe o pistă de curse, mi-am spus în sine că ochiul cu albeață îi dădea încredere și-l făcea să nu ia în seamă pericolul.

Albeața era pe ochiul stâng și când am început să urcăm era îndreptat spre prăpastie.

Urcușul cu mașina e întotdeauna o plăcere îndoielnică.

Ca test pentru profesioniști este suportabil. Cu toate acestea, în nordul Greciei, după ploile de toamnă, când drumul e înțesat de pietre desprinse și surpări de teren și este târziu după-amiaza, iar șasiul mașinii se zgâlțâie protestând, motorul hârâie ori de câte ori se apropie o nouă curbă, iar șoferul cu albeață pe un ochi apucă brusc crucifixul care atârna la bordul mașinii, și-l sărută pătimaș, în aceste împrejurări, urcușul pe drumul de munte îți nimicește orice fel de gând frumos. Stephen, care stătea în dreapta, n-avea de îndurat decât spaima peretelui muntos, dar eu, privind prin fereastră în stânga la râpa abruptă, aveam un loc mult mai nefericit. Bombănelile șoferului, armonizate cu fiecare schimbare de viteză când dădeam câte un cot, nu ne ofereau câtuși de puțin ideea de siguranță, la fel ca și podul îndepărtat arcuit peste un hău pe care-l zăream prin ploaie în fața noastră și pe care urma să-l străbatem peste vreo cinci minute. Podul părea rupt. Undeva, jos, printre bolovani, parcă erau niște scânduri răvășite. Nici nu mă miram că șoferul nostru cu albeață își săruta crucifixul, însă gestul lui nu-mi sporea deloc încrederea.

Amurgul se lăsa deasupra noastră. Șoferul aprinse luminile. Mai mult decât sărutatul crucifixului, gestul mi s-a părut o înfrângere, pentru că farurile abia răzbăteau prin întunericul care se întetea. Drumul șerpuia în sus și nicăieri nu părea să existe o posibilitate de a întoarce și a coborî la Kalabaka. Asemeni lui Roland din

Infantele Harold, trebuia să înaintăm pentru că nu exista altă alternativă. Am închis ochii. Abia atunci, după o clipă sau două, l-am auzit pe Stephen lângă mine: „Ce ai? Nu te simți bine?”

Nu puteam decât să trag concluzia că soțul meu, ca întotdeauna, nu avea intuiție.

Un ultim scrâșnet al motorului și o hârșâială furioasă a ambreajului mă preveniră că moartea era iminentă, și ca să nu ratez experiența, am deschis ochii. Ajunsesem la capătul călătoriei. Nu știu ce clădire se află azi la

Malakasi. Probabil un motel. În anul despre care vorbesc exista

în capul trecătorii o baracă din bușteni, la o oarecare distanță de drum, având în preajmă loc suficient de parcare pentru un autobuz sau un camion, în jurul barăcii era o pădure de mesteceni. Ploaia se oprise. Aerul rece și reavăn oferea reînvierea puternică resimțită la o înălțime de vreo șapte mii de picioare. În fereastra barăcii se vedea o singură lumină. Șoferul nostru claxonă și în aceeași clipă ușa barăcii se deschise și în prag apăru un bărbat.

— Hai, spuse Stephen, ajută-mă să descarc. Lasă-i să-și dea singuri explicațiile.

Starea de neliniște îmi dispăruse în clipa în care mașina oprise. Aerul de munte tras în piept avea același efect ca izul de alcool pus sub nasul alcoolicului. M-am dat jos, mi-am întins picioarele să mă dezmoțesc; dacă

Stephen mi-ar fi spus că pornim în clipa aceea ascensiunea pe jos, printre copacii întunecați, în căutarea caprelor negre, l-aș fi urmat fără să crâcnesc. În schimb, ne-am transportat calabalâcul în baracă. Stephen intervenise în torentul de vorbe schimbate între șoferul cu albeață și proprietarul barăcii cu amestecul lui ciudat de greacă și italiană, așa că am avut timp să-mi arunc ochii în jur. Camera, în formă de L, era pe jumătate cafenea, pe jumătate prăvălie, cu pământ „pe jos, o scară care ducea spre mansardă și o bucătărioară la celălalt capăt. Simțeam miros de mâncare – ceva se prăjea într-o tigaie. Prăvălioara avea rafturi întregi cu mărfuri, țigări, ciocolată, colaci de frânghie, pastă de dinți, pânzeturi – tot ceea ce poți găsi într-un magazin sătesc bine aprovizionat – iar proprietarul, un bărbat între două vârste, plin de bunăvoință, ne primi fără să arate nici cea mai mică surprindere, dădu mâna cu noi în semn de adevărată curtoazie grecească, de parcă în fiecare seară ar fi sosit la el în prăvălie câte un englez fanatic pornit în căutarea legendarelor capre negre care îi cerea găzduire și masă.

Am făcut gestul pentru fumat arătând spre cartușele de țigări din spatele tejghelei, dar el nu luă în seamă ideea și cu o înclinare îmi oferî una din pachetul lui.

Pe urmă, înclinându-se din nou, mă conduse pe scară spre camerele de sus; mi-am dat seama că toți – proprietarul, șoferul cu albeață, Stephen și cu mine – urma să împărțim mormanul de pături

adunat neglijent pe podeaua de lemn, afară de cazul dacă nu m-aș fi retras modest pe un pat de lemn. Am zâmbit dând din cap, sperând că în felul acesta îmi exprimam aprecierea și mi-am urmat, gazda înapoi pe scară spre prăvălia de jos.

Prima persoană pe care am văzut-o a fost Stephen.

Își scosese pușca din husă și o arăta omulețului cu chip de șoarece care apăruse din bucătărie, într-o cămașă cu mâneci scurte. Omul cu chip de șoarece bâțâia din cap

cuprins de frenezie, și pe urmă, într-o pantomimă grozavă, simula un animal ghemuit, după care zvâcni în aer, în aplauzele șoferului cu albeață.

— E-n regulă, îmi strigă Stephen când mă văzu, nu încape nicio îndoială. Țștia sunt indivizii care-i cunosc pe tăietorii de lemne, care au văzut caprele negre.

Vocea îi triumfa. Prostește, vorbele lui mi-au adus în minte poezioara cu „Casa pe care a construit-o Jack.

Acesta era taurul, care a necăjit câinele, care a ucis pisica, care a mâncat malțul...” Oare bătuserăm atâta cale până în vârful Pindului doar ca să distrugem?

— Grozav, am spus ridicând din umeri, și făcând o concesie feminității, mi-am scos rujul. În spatele tejghelei era atârnată o oglindă mică, spartă. Bărbații mă urmăreau admirativ. Statutul meu era stabilit. Știam că fără să rostesc un singur cuvânt, păturile din camera de sus vor fi împărțite înainte de a se face târziu noaptea, iar cele mai bune vor fi puse separat, împăturate pe patul de lemn. Grecii plăteau tribut Geei înainte de nașterea lui

Zeus.

— Individul ăsta mărunțel pricepe italieneste, îmi spuse Stephen când ne-am așezat să mâncăm ouă prăjite în ulei și o cutie de sardele. A fost într-un lagăr de prizonieri în timpul războiului. Zice că tăietorii de lemne coboară, iarna în vale, dar la câteva sute de picioare mai sus, deasupra șirului de copaci, mai e încă un individ care-și paște încă turma acolo și care știe totul despre caprele negre. Uneori mai trece pe aici seara. S-ar putea să apară chiar astă-seară.

I-am privit pe cei trei însoțitori. Bucătarul cu chip de șoarece se

întorsese la cratițele și tigăile lui, iar pe șoferul cu albeață îl bărbiera proprietarul prăvăliei. Se lăsase comod pe spătarul scaunului, cu un prosop pe umeri, cu fața plină de – clăbuc. cu ochiul acoperit de albeață îndreptat încrezător spre proprietarul zâmbitor, cu umeri lați, care se apleca spre el cu briciul în mână.

Undeva, dintr-un difuzor răgușit izvora un cântec sud-american. Ne aflam în vârful trecătorii din Pind. Totul era cât se poate de firesc.

Am terminat de mâncat smântâna de oaie cu lingura

— Desertul nostru – iar Stephen s-a apucat să deseneze un cap de capră neagră pe scândura mesei. Proprietarul prăvăliei veni să se uite, și alături de el apărură șoferul cu albeață, proaspăt ras. Mi s-a părut că aud undeva, afară.

lătratul unui câine, dar nimeni nu-i dădu nicio importanță; bărbații erau toți absorbiți de desen. M-am ridicat și m-am dus la ușă. Înainte de masă, când inspectasem împrejurimile, observasem lângă drum un pâraiaș care se pierdea în râpa de dedesubt; dacă voiam să mă spăl eram nevoită să mă duc acolo. Am ieșit în noapte și strivind sub picioare pietrișul potecii m-am îndreptat spre pârau.

Cu o seară înainte avusesem parte de cornul lunii deasupra Parthenonului, iar acum de fagii golași din Pind.

cu șapte mii de picioare mai aproape de stele. Nicio adiere nu mai mișca frunzele. Cerul părea mai larg decât acasă.

M-am spălat în pâraiaș și din nou am auzit lătratul câinelui. Am ridicat capul și am privit dincolo de baraca de lemn spre un platou îngust care se întindea până la buza defileului. Ceva se mișca acolo, în întuneric. M-am șters pe mâini pe jerseul de lână și am traversat drumul înapoi „am trecut de luminișul de lângă baracă și am luat-o spre platou. A fluierat cineva. Sunetul era ciudat, aici în trecătoarea de munte, departe de sat sau de oraș.

Semăna cu şuieratul produs între dinți și buze pe care îl poate auzi o femeie pe trotuarul unui oraș pestriț, și auzindu-l, grăbește instinctiv pasul. M-am oprit. Pe urmă am văzut turma de capre adunate ciorchine, gata pentru înnoptare, pe platoul îngust care le servea drept culcuș.

Doi câini stăteau de pază, fiecare la câte un capăt. Și nemișcat, în

mijlocul turmei, cu capul acoperit, aplecat pe ciomag, se afla stăpânul, cu ochii însă nu la mine. ci la munții de deasupra. Probabil că el fluierase.

Am privit o clipă – bărbatul, caprele adunate, câinii de pază și toți mi s-au părut departe de lumea din baraca de lemn și de bărbații din ea. Privitul mă transformă într-o intrusă. Aparțineam altei lumi. Chiar tăcerea lor îmi detașa și-mi dădea un ciudat sentiment de neliniște.

Și totuși, de ce fluierase? De ce şuieratul vulgar, intens al atragerii atenției? M-am întors la baracă și am deschis ușa.

Prăvălia cu dușumea de pământ, cutiile de conserve, colacii de frânghie și pălăvrăgeala bărbaților – aplecați acum toți trei peste Stephen, cufundat în desen – mi s-au părut cumva binevenite. Până și difuzorul hodorogit și bolboroseala neinteligibilă a postului de radio Atena mi-au sunat în acea clipă încurajator, o parte a unei vieți familiare, M-am dus și m-am așezat la masă, lângă Stephen;

am mai luat o țigară din pachetul proprietarului.

— Sunt aici, spuse Stephen fără să se sinchisească să-și mai ridice ochii spre mine „continuând să schițeze un tufiș pipernicit lângă capul de capră neagră.

— Cine e aici? am întrebat.

— Caprele negre, răspunse el. Au fost văzute acum două zile.

Nu știi de ce – poate pentru că eram obosită din cauza drumului lung străbătut – plecasem din Atena în zori, iar urcușul până la trecătoare își lăsase amprenta pe nervii și mușchii mei – însă când rosti aceste vorbe mă cuprinsese un val de tristețe. Voiam să răspund:

„Ah, la naiba cu caprele astea negre! Nu putem să le lăsăm baltă până mâine?“, însă dacă aș fi procedat așa aș fi creat din nou starea de încordare între noi care abia slăbise de când plecasem din Londra. Așa că n-am scos un cuvânt și am continuat să-l privesc cum desenează. Mă usturau ochii de la fumul de țigară și peste câteva clipe am căscat, m-am sprijinit cu capul de zidul din spate și am început să picotesc ca un pasager care moțăie într-un vagon de tren.

M-au trezit niște acorduri muzicale. În loc de Radio

Atena se auzea acum acordeonul. Am deschis ochii: bucătarul cu mutră de șoarece făcea pe artistul de estradă;

stătea pe scaun, picior peste picior, cu acordeonul în mână, aplaudat de proprietar și de șoferul cu albeață, și chiar de Stephen. Cântecul era trist, sălbatic, cu inflexiuni slave, născut în cine știe – ce vale pleșuvă macedoneană de un strămoș uitat de mult, dar în el se simțea ritmul și o anume ferocitate, iar vocea subțirică asemeni unei trestii era ca naiul lui Pan.

Abia când a terminat și a pus jos acordeonul, am observat că nu eram cinci ci șase. Venise și ciobanul.

Stătea pe o bancă separată, încă învelit în mișoasa cu glugă, proptit în ciomag: lampa, care se clătina din grindă, îi lumina chipul și privirea. Avea ochii cei mai ciudați din câți mi-a fost dat să văd. De culoare auriucafenie, mari și distanți, te priveau din mijlocul chipului sever ca și cum se redeșteptaseră brusc la viață. La început mi s-a părut că-l surprinsese întreruperea abruptă a cântecului, dar expresia de pândă alertă, ca și cum ar fi fost pe punctul de a o zbughi sau a ataca, rămase neschimbată; atunci mi-am dat seama că greșesc, că poate era orb și că ochii mari erau de fapt privirea opacă a celui lipsit de vedere. Pe urmă se mișcă pe loc și spuse ceva proprietarului prăvăliei și după felul în care s-a mișcat, prinzând pachetul de țigări aruncat spre el, mi-am dat seama că nu era orb, ci din contră, avea privirea mai ageră decât majoritatea oamenilor – căci țigările fuseseră aruncate într-o doară însă prinse din zbor – iar ochii, plimbându-se acum peste noi, ceilalți din jurul mesei, și oprindu-se în cele din urmă asupra lui Stephen, erau parcă mai mari decât înainte, dacă așa ceva mai era cu putință, în vreme ce privirea iscoditoare – imposibil de înfruntat.

I-am spus lui Stephen pe un ton scăzut:

— Crezi că e nebun?

— Nu, mi-a răspuns soțul meu. Trăiește de unul singur. E individul despre care vorbeam. Plecăm cu el în zori.

Îmi pierise elanul. Câtă vreme moțăisem; sprijinită de perete, mă odihnisem și nu mă mai simțeam obosită.

Acum însă mă cuprinsese teama.

— Unde plecăm cu el? l-am întrebat. Omul mă urmărea.

— Are o cabană în pădure, răspunse Stephen, pierzându-și

răbdarea. E totul stabilit. La o oră de urcuș de aici. O să ne găzduiască.

După felul în care vorbea Stephen, puteai să crezi că aranjase vreun weekend la niște prieteni primitivi cu care urma să facă o partidă de golf. M-am uitat din nou la cioban. Ochiul de culoarea mierii nu se dezlipiră nicio clipă de pe chipul lui Stephen; cu trupul încordat, parcă aștepta să-i sară cineva în cârcă și nu dorea să fie luat pe nepregătite.

— Am impresia că nu ne place, am spus.

— Prostii, replică Stephen, și ridicându-se în picioare își culese pușca'.

Se mișcă și ciobanul. Ciudat, se și afla lângă ușă.

Nu știi când apucase să se ridice de pe scaun și să ajungă la ușă, atât de rapidă fusese mișcarea. Și totuși, se afla acolo, cu mâna pe clanță și ușa dată de perete. Nimeni nu „găsi ceva nefiresc în iuțeala cu care țâșnise – dacă într-adevăr țâșnise. Stephen stătea cu spatele. Bucătarul cu chip de șoarece zdrăgănea la acordeon. Proprietarul și șoferul cu albeață erau cufundați într-o partidă de domino.

— Hai la culcare, spuse Stephen. Cazi din picioare de oboseală. Ușa se închise la loc. Ciobanul plecase. Doar o clipă îl pierdusem din ochi și dispăruse. Am urcat scara după Stephen, spre mansardă.

— Tu te culci pe patul de lemn, spuse el. Eu o să stau cu oamenii ăștia.

Își alegea deja păturile.

— Dar celălalt?

— Care celălalt?

— Ciobanul. Cel cu care vom pleca în zori.

— A, o să se învelească cu mișoasa și o să doarmă lângă oile lui.

Stephen își scoase haina; am orbecăit până la patul de lemn. Dedesubt, bucătarul cu mutră de șoarece începuse să cânte din nou la acordeon și vocea tânguioasă urca până la noi. Printr-o crăpătură în scânduri puteam să văd o fâșie îngustă de șes dincolo de baracă. Zăream un singur fag și o stea. Sub copac, silueta învelită în mișoasă se sprijinea de un ciomag. M-am întins în culcuș. Aerul rece care venea prin crăpătura din scândură mă izbea în față. Nu peste mult timp se opri și acordeonul. Și vocile.

Am auzit oamenii urcând scara spre mansardă și intrând în încăpere. Mai târziu, diversele sforăituri mă anunțară că adormiseră, la fel ca și Stephen. Am rămas de veghe, alertată, pentru că presimțeam că trebuia să mai aud ceva. Și în cele din urmă. sosi, mai îndepărtat ca înainte.

Nu era țipătul vreunei păsări, nici alarma pentru câinii unui cioban, ci un sunet mai pătrunzător, mai intens;
fluieratul scăzut al cuiva care vede o femeie pe stradă.

2

Când nu DORM BINE NOAPTEA

mă simt ușor întărâtată împotriva celor care s-au bucurat de somn.

Imaginea lui Stephen. desfătându-se iar cu ouă prăjite la ora șapte dimineața, bând cafeaua cu zațul gros ca un noroi, ras proaspăt cu apa fiartă de bucătar, m-a iritat nespus în timp ce coboram scara.

Mă salută voios.

— Am dormit buștean, spuse el. La tine cum a fost culcușul?

— Ca în cușcă, i-am răspuns, amintindu-mi de Turnul Londrei al lui Harrison Ainsworth și camera de tortură.

Am privit gălbenușurile de ou din farfuria slinoasă și mi s-a făcut greață.

— Pune ceva în stomac, ne așteaptă un urcuș greu, spuse el. Dacă nu te încumeți, poți foarte bine să te întorci la Kulabaka împreună cu prietenul nostru cu albeață. – Mă simțeam ca o povară pentru el. Am presupus că pâinea, adusă cu o zi înainte cu autobuzul, din nord sau din vest. trebuia să fie destul de proaspătă. Mi-am uns o felie cu miere. Ce n-aș fi dat să am o ceașcă de cafea franțuzească în loc de fiertura greco-turcă care nu-ți liniștește niciodată golul din stomac.

— Ce ai de gând să faci, de fapt? am întrebat.

Stephen avea întinsă pe masă inevitabila hartă la

— Suntem aici, spuse el. indicând cruciulița pe care o însemnase, și trebuie să ajungem aici.

Un punct în mijlocul creștăturii unei cute ne indica destinația.

— Aici are ciobanul bârllogul: apropo, îl cheamă Jesus, dar răspunde la numele de Zus. Bănuiesc că e un bordei improvizat dar

curat. O să luăm cu noi provizii de aici.

Rucsacul de rezervă e mană cerească.

Pentru Stephen era minunat. Mirosul de la ouăle prăjite îmi dădea amețeli. Am sorbit repede zațul de cafea și am ieșit afară. Aerul proaspăt m-a ajutat să-mi revin. Nu era nici urmă de ciobanul cu nume neașteptat, nici de caprele lui. Șoferul din Kalabaka își spăla mașina.

Ne salută plin de entuziasm, pe urmă gesticulă patetic spre pădurea de mai sus. Încovoiindu-se ca și cum se afla sub povara unui rucsac: și scutură din cap. Râzând. arată spre drumul care șerpuia spre coborâșurile de dedesubt și spre drumeagul unde se afla mașina, înțelesul era limpede. Era mai bine să mă întorc cu el. Gândul coborâșului mi se părea mai rău decât urcușul spre necunoscut.

Și nu știu cum, acum că venise dimineața, și puteam să respir aerul tare și să privesc cerul de deasupra, uriaș, fără pic de nor și albastru, la fel ca și fagii încă aurii, necunoscutul nu mi se mai părea plin de primejdii.

M-am spălat în pârau – apa cu steluțe de grăsime din cratiță nu mă atrăgea deloc. Când Stephen și cu mine ne pregăteam rucsacurile, sosi primul autobuz al zilei, dinspre apus. Se opri cinci-minute, vreme în care șoferul și cei câțiva călători își dezmoțiră picioarele, „Inevitabil.

Șoferul nostru cu albeață își găsi un verișor printre pasageri, inevitabil scopul călătoriei noastre deveni public și furăm înconjurați pe dată de oameni care puneau întrebări curioase, ne pipăiau rucsacurile, se uitau la pușca lui Stephen, copleșindu-ne cu sfaturi pe care nu le pricepeam. Verișorul avea o soră în America. Presupusa legătură dintre noi îl desemna ca reprezentantul grupului.

— Nu bine, spuse el, arătând spre copaci, târziu mult. nu bine.

Pe urmă, simulând poziția cuiva care ține o armă.

roști rapid: „Poc... poc... poc...”. Un cor de aprobări se ridică din rândul tovarășilor de drum.

Stephen își vedea în continuare de legatul rucsacului.

Proprietarul magazinului își făcu apariția încărcat cu un braț de provizii-pe care urma să le luăm cu noi. În vârful mormanului, ca nuca

în perete, era cocoțată o cutie de detergent și un reflector ochi de piscică.

Brusc, toată lumea începu să-și ia rămas bun dând din mână. Când autobuzul porni în josul drumului spre

Kalabaka. urmat de șoferul nostru cu albeață și verișorul

lui, am avut senzația că ne fusese tăiată orice legătură cu lucrurile normale. Mi-am ridicat privirea și l-am zărit pe cioban făcându-și apariția de după copaci. Am rămas pe loc în așteptare. Era mai scund decât mi se păruse, aproape de înălțimea mea, iar purhuzul cu glugă îl făcea să pară mai îndesat. Veni și-și luă rucsacul, fără să scoată

„Un cuvânt; ridică în același timp și pachetul cu provizii de la prăvălie. Într-o clipă și le zvârli în spinare.

— Nu se poate să le care pe amândouă, i-am șoptit lui Stephen.

— Aiurea! pentru el nu contează, așa cum nu contează nici turma.

Proprietarul și bucătarul ne făceau semne de rămas bun din pragul prăvăliei. Brusc mi s-a părut că baraca, scăldată în soare, era un cămin, un refugiu cunoscut de mult. Uitasem de patul de lemn unde-mi petrecusem noaptea și de ouăle care înotau în grăsime. Prăvălia era prietenoasă, pământul roșcat confortabil, proprietarul zâmbăreț și bucătarul-acordeonist cu chip de șoarece, oameni cu bune intenții. Pe urmă le-am întors spatele și i-am urmat pe Stephen și pe Jesus, ciobanul, printre copaci. Probabil că alcătuiam un grup ciudat: nimeni nu scotea niciun cuvânt; toți trei mergeam în șir. Caprele și câinii dispăruseră. Nu era exclus ca ciobanul să fie la al doilea urcuș pe ziua aceea. Poteca se întindea prin pădure „la început alcătuită în majoritate din fagi și pini, apoi din luminișuri cu iarbă stufoasă, merișor și arbuști. Pe măsură ce urcam, copacii se răreau, aerul devenea tot mai curat, mai dulce, lanțul de munți se înșira

În stânga și în dreapta noastră, deasupra și dincolo de noi, unii acoperiți cu cușme de zăpadă. Din când în când Stephen se oprea, nu ca să-și tragă sufletul – bănuiesc că ar fi putut să urce o zi întreagă fără nicio pauză – ci ca să se uite prin binoclu spre culmea cea mai

apropiată de deasupra vârfurilor copacilor, în stânga noastră. Știam că nu trebuie să rostesc nimic. Știa și călăuza. Era întotdeauna în fața noastră, iar când Stephen ridica binoclul la ochi, îi urmărea direcția cu chipul impasibil, însă cu ochii de culoarea mierii privind aprig și surprins de sub gluga larg căscată. Poate era o boală, așa cum era gușa de exemplu; totuși, ochii nu erau bulbucăți, nu arătau semne de boală. Ceea ce te surprindea era expresia lor atât de neobișnuită, de fascinantă și totuși nu hipnotică, răscolitoare – niște ochi care nu numai că vedeau dar parcă păreau că și ascultă... Și nu pe noi. Asta era ciudățenia”. Stephen și cu mine nu contam. Ciobanul, animalul nostru de povară, nu pe noi ne asculta sau ne pândeau.

Soarele răsărise din plin pe cerul larg, copacii rămăseseră jos, sub noi, cu excepția unui pin trăsnit, care domnea peste stratul de zăpadă abia căzută și întărită, iar deasupra capetelor noastre se rotea primul vultur. Pe creastă, alerga spre noi un câine, și când am ajuns sus, am văzut caprele răspândite pe tăpșan; pășteau iarba fornăind. Proptită bine în stânca ieșită în afară, se afla o colibă, cam un sfert din dimensiunile prăvăliei din trecătoare. Putea fi foarte bine un adăpost contra furiilor naturii – nu eram în măsură să apreciez – dar un pustnic-sfânt sau un estet nu și-ar fi putut alege un loc mai potrivit pentru contemplație sau frumusețe.

— Hmm, făcu Stephen, e situat destul de central., dacă e culcușul nostru.

Central! Parcă vorbea despre metrourul din Piccadilly.

— Hei, Zus! strigă el și făcu semn cu capul spre colibă. Țsta e locul? Descărcăm

Vorbea tot în italiană, convins fiind, numai el știa de ce, că limba aceea îi spunea ciobanului mai mult decât ar fi făcut-o engleza.

Omul răspunse în grecește, îl auzeam vorbind pentru prima oară. Și din nou mă tulbură. Vocea nu era aspră, cum mă așteptam, ci ciudat de blândă, puțin pițigăiată, ca a unui copil. Dacă n-aș fi apreciat că are în jur de patruzeci de ani, aș fi spus că ni se adresase un băiețel.

— Nu înțeleg ce spune, zice Stephen, dar sunt convins că ăsta e locul. Hai să-l inspectăm.

Câinii, căci apăruse încă unul, ne urmăreau gravi.

Stăpânul lor ne conduse la refugiu. Clipind din cauza luminii puternice a soarelui, am plecat capetele și am pășit înăuntru. Era un adăpost rudimentar din lemn cu o despărțitură la mijloc. Nu exista niciun fel de mobilă, cu excepția unei bănci la un capăt pe care se afla un mic primus. Pe jos era mai mult nisip decât pe dușumeaua din prăvălie. Probabil că fusese ridicată ca să slujească drept adăpost în caz de furtună iscată din senin.

— E foarte bine, spuse Stephen, privind în jur. Putem să ne întindem foile de cort pe jos și să punem deasupra sacii de dormit.

Ciobanul, gazda noastră, stătuse retras câtă vreme în

— Spectasem noi adăpostul. Și spațiul dincolo de despărțitură era lipsit de mobile. Nu avea nici măcar o pătură. Ne puse rucsacurile jos, fără niciun fel de comentariu și ne lăsă să ni-i aranjăm după pofta inimii.

— Ciudat individ, spuse Stephen. Nu pare genul care să ne înveselească.

— Ochii, am spus, i-ai observat ochii?

— Da, parcă ar fi înghețați. Și tu i-ai avea la fel dacă ai locui aici mult timp.

„Înghețați” mi se părea o idee nouă. Înghețați, împietriți. O pădure pietrificată însemna fără îndoială o substanță a cărei sevă vitală se transformase în piatră. Oare emoțiile ciobanului se pietrificaseră? Nu avea sânge în vine, n-avea căldură, n-avea măduvă? Poate era blestemat ca și pinul trăsnit de lângă colibă. Mi-am ajutat soțul să despacheteze și nu peste mult timp între cei patru pereți se încropi un fel de confort.

Nu era decât ora zece, dar mi se făcuse foame. Proprietarul magazinului pusese și un deschizător de conserve printre provizii, așa că n-a trecut mult și începusem să mă înfrupt din șunca de porc, ambalată în Statele

Unite și din curmalele puse cu grijă ca o măsură de precauție printre celelalte lucruri. Stăteam în fața colibei cu picioarele nemișcate; vulturul se mai rotea încă deasupra pe cer.

— Am plecat, spuse Stephen.

Am ridicat privirea și i-am zărit cartușiera la curea, binoclul

atârnat de gât și pușca agățată de umăr. Dispăruse naturaletea; era laconic, tăios. M-am ridicat cu greu în picioare.

— N-ai să te poți ține după noi, îmi spuse. O să ne încurci.

— Pe cine să încurc?

— Amicul Jesus trebuie să-mi arate drumul, răspunse soțul meu.

Ciobanul, mut ca întotdeauna, aștepta lângă un morman de pietre. N-avea altă armă în afară de ciomag.

— Înțelegi măcar un cuvânt din ce spune l-am întrebat eu îndoită.

— Mi-ajunge că ne înțelegem prin semne. Distracție plăcută!

Ciobanul pornise deja și Stephen îl urmă. Într-o clipă dispărură printre tufișuri. Niciodată nu m-am simțit mai singură. M-am dus în colibă să-mi iau aparatul de fotografiat – prea era frumoasă perspectiva ca s-o pierd, cu toate că atunci când aș fi dezvoltat filmul, pozele urmau să fie cam întunecate; la vederea foilor de cort, a rucsacurilor, proviziilor și puloverelor am mai prins puțin curaj. Înălțimea, singurătatea, lumina soarelui și mireasma aerului erau lucruri pe care le îndrăgeam. Atunci de ce oare simțeam fărâma aceea de melancolie? Sentimentul greu de definit al nestatorniciei?

Am ieșit afară; ceva mai departe am găsit o adâncitură în pământ; am luat o bucată de piatră, mi-am proptit-o ca spătar și mi-am înjghebat un loc de odihnă lângă caprele care pășteau. Pădurea se întindea dedesubt și undeva, în adâncuri. se afla și culcușul nostru din noaptea trecută.

Spre nord-est, ascunse privirii, se găseau câmpiile lumii civilizate. Mi-am fumat prima țigară pe ziua aceea și m-am uitat la vultur. Fierbințeala soarelui mă toropea, iar eu eram în urmă cu somnul.

Când am deschis ochii, soarele își schimbase poziția și după ceasul meu se făcuse unu și jumătate. Dormisem peste trei ore. M-am ridicat și m-am întins; în acea clipă, câinele care mă urmărea la câteva sute de iarzi depărtare, începu să mârâie. La fel și tovarășul lui. Am strigat la ei și am făcut mișcarea de a mă îndrepta spre colibă, însă imediat au început amândoi să înainteze spre mine, mârâind. Am rămas pe loc, S-au ghemuit din nou; câtă vreme nu schițam nicio

mișcare tăceau și ei. Un pas isca un mârâit instantaneu, iar o înclinare furișă a capului, o avansare neauzită, într-o poziție de atac. Nu-mi surâdea ideea să fiu sfâșiată în bucăți. M-am așezat din nou și am așteptat conștientă că până la întoarcerea lui Stephen probabil că se va lăsa noaptea. Între timp eram nevoită să rămân acolo, flancată de câini, cu soarele care-și pierdea din putere, Nu puteam nici măcar să mă duc în colibă să mai îmi iau un pulover.

Undeva, n-aș putea să spun în ce direcțieam auzit o împușcătură, iar sunetul a urcat în ecou în defileul de dedesubt. Auziseră și câinii. Își ciuliră Urechile și rămaseră cu privirile ațintite. Caprele apăruseră printre tufișuri și scoaseră niște sunete dezaprobatore, ca cineva trezit din somn. Am așteptat a doua împușcătură dar nu se auzi nimic. Oare Stephen nimerise ținta sau ratase? Oricum, dăduse cu ochii de capra neagră. N-ar fi irosit el glonțul pe un alt vânat. Dacă o nimerise și o ucisese, nu peste mult timp urma să se întoarcă, purtându-și prada pe umăr.

Dacă ar fi nimerit-o, răbind-o doar, deși nu-i stătea în obișnuință – ar fi urmărit bietul animal și ar fi tras din nou. Am rămas nemișcată în adâncitura de lângă pinul trăsmit. Pe urmă unul dintre câini începu să scheune.

De văzut, nu'vedeam nimic, în clipa următoare însă, ciobanul se afla în spatele meu.

— Ați avut noroc? am întrebat.

Vorbeam englezește, în lipsa oricăror cunoștințe de limba greacă, dar tonul vocii trebuia să-i dea de înțeles ce voiam să-i spun. Ochii lui ciudați priveau în jos. către mine. Aprobă încet din cap. Ridică mâna, arătând peste umăr. Continuă să aprobe ușor din cap, și, deodată – cât de proastă putusem să fiu – mi-am dat seama că în grecește „da” este exprimat printr-o scuturare a capului, iar aprobarea din cap înseamnă de fapt opusul, negarea.

Glasul de copil din chipul impasibil rostea „noi” – cuvânt pe care-l repeta, fără să oprească mișcarea capului.

— Deci le-a găsit? am spus. Sunt capre negre?

Întări acel „noi”, care arăta atât de mult a contra

zicere, și continuă să mă privească cu ochii de culoarea mierii,

cu ochii pietrificați, până când m-a cuprins un fel de spaimă pentru că nu se potriveau deloc cu vocea blândă de copil. Am făcut câțiva pași prin tufișuri ca să mă îndepărtez de el, strigându-i inutil în urmă, peste umăr

— Căci tot nu mă putea înțelege – „Mă duc să văd ce s-a întâmplat”. De data asta, câinii n-au mârâit, au rămas pe loc, cu ochii la stăpânul care stătea nemișcat, sprijinit în ciomag, uitându-se după mine.

Am înaintat prin tufișuri, urcând pe cărarea pe care-mi închipuisem că apucaseră Stephen și ciobanul mai devreme. Curând arbuștii cedară locul pietrelor, o cărare în genul celei de sub costișa proeminentă, și pe măsură ce înaintam am strigat: „Stephen!”; pentru că sunetul glasului meu trebuia să se audă cum auzisem eu împușcătura. Dar n-am primit niciun răspuns.

Ținutul în care mă aflam era golaș și arid; nu vedeam nicio urmă în fața mea. Dacă Stephen ar fi luat-o pe acest drum, trebuiau să existe urme. Din locul unde stăteam, aveam impresia că întreaga Grece se întindea la picioarele mele, la nesfârșit, aparținând unei alte epoci.

unui alt timp, iar eu mă aflam cu adevărat pe culmea ei și absolut singură. Vedeam pădurile și poalele dealurilor și câmpiile și un râu ca un fir subțire de mătase, dar soțul meu nu era lângă mine, nici măcar vulturul care se rotise în înălțimi la amiază.

— Stephen! am strigat și glasul s-a lovit de stâncă.

„Stingându-se. Am stat să ascult. Poate o să se audă iai bubuitul puștii. Orice sunet era binevenit într-o atare singurătate. Și totuși, când sunetul a sosit, șocul a fost atât de puternic, încât am împietrit, căci nu era bubuitul puștii, ci un fluierat. Același fluierat indecent de avertisment la vreo cincizeci de picioare deasupra mea, de pe muchia ieșită în afară a costișei. I-am văzut coarnele.

ochii cercetători, chipul de satir care se holba la mine suspicios, curios; a fluierat, din nou, un sunet batjocoritor.

a frământat din copite, rostogolind o bucată de piatră.

Pe urmă dispăru – capra neagră, prima capră neagră în carne și oase – se pierdu în depărtare, dar sub mine.

ghemuit pe o buză îngustă deasupra prăpastiei, agățat de

peretele stâncii, fără pușcă, se afla un om cu chipul ca varul, mut de spaimă – soțul meu.

Nu se putea mișca, iar eu nu puteam să ajung la el.

Asta era cel mai cumplit lucru. Îmii era imposibil să ajung până la el. Probabil că avansase pe buza stâncii până își dăduse seama că nu putea să mai înainteze. Forțat de împrejurări probabil că scăpase pușca. Ceea ce mă înspăimânta cel mai mult era groaza care i se putea citi pe chip. Stephen, care călca în picioare sentimentele prietenilor, Stephen cel rece și calculat. M-am întins cât eram de lungă pe pământ, cu mâinile înainte. Între noi era un spațiu de câteva picioare, nu mai mult.

— Întoarce-ți privirea spre stâncă, am spus cu glas scăzut – instinctul mă prevenea să nu vorbesc prea tare.

— Și dă-te înapoi centimetru cu centimetru. Dacă reușești, poți să te întorci.

Nu-mi răspunse, își trecu limba peste buze. Era alb ca peretele.

— Stephen, am spus. Trebuie să încerci.

Se strădui din răputeri să răspundă, dar nu reuși;

ca și cum și-ar fi râs de noi, șuieratul caprei negre răsună din nou. Era ceva mai îndepărtat acum, însă capra nu se mai zărea, ajunsă la adăpost de imixtiunea umană datorită iuțelii picioarelor.

Mi se păru că dacă Stephen ar mai fi avut pușca la

el nu i-ar mai fi fost frică. Pierderea ei îl văduvise de bărbăție, îi dispăruse toată încrederea, și odată cu ea, parcă bolnăvicios, și personalitatea. Bărbatul agățat de peretele stâncii era o marionetă. Pe urmă, l-am văzut pe cioban, care ne privea de sus, de pe o stâncă de deasupra capetelor noastre.

— Vino, te rog, i-am strigat ușor. Soțul meu e în primejdie.

Dispăru. O piatră se fărâmiță și se rostogoli pe lângă capul lui Stephen. Am văzut cum încheieturile de la degete se albesc din cauza încordării. Pentru o clipă m-am gândit îngrozită că fărâmițarea pietrei fusese intenționată: ciobanul dispăruse, lăsându-l pe Stephen în voia sorții. O mișcare în spatele meu îmi dădu de veste că îl judecasem greșit. Era lângă mine. M-am – tras înapoi cedându-i locul; se uita numai la Stephen. Își aruncă burnuzul și silueta lui îmi apăru suplă și

musculoasă, cu o claie de păr negru. Sări pe marginea îngustă, lângă

Stephen, și apucându-l așa cum apucă un adult un copil, aruncă peste umăr, ca pe un sac, trupul zdravăn de peste un metru optzeci al lui Stephen. Am pus mâna la gură să-mi înăbuș strigătul care trebuia să vină, fără îndoială.

Avea să-l arunce în hăul de dedesubt. M-am chircit toată, picioarele mi s-au tăiat, dar în clipa următoare, ciobanul se afla din nou pe potecă, lângă mine. Împreună cu Stephen; soțul meu stătea ghemuit la pământ, cu fața în mâini, clătinându-se dintr-o parte în alta. Când mi-am luat ochii de la el, l-am văzut pe cioban, îmbrăcat din nou în burnuz, la o oarecare depărtare de noi, ferindu-și privirea.

Am vomat pe furiș într-o adâncitură pe care o făcusem în zăpadă. Pe urmă am închis ochii și am așteptat. Mi s-a părut că trece o veșnicie până când l-am auzit pe

Stephen ridicându-se în picioare. Am deschis ochii și l-am privit. Îi revenise culoarea în obraji. Ciobanul dispăruse.

— Acum înțelegeți? întrebă el.

— Ce să înțeleg? i-am răspuns eu, sfârșită.

— De ce trebuie să împușc capre negre.

Stătea acolo, vulnerabil, fără pușcă, și deși nu mai era palid, cumva parcă se pipernicise. Un șiret era desfăcut. M-am pomenit că în loc să mă uit la chipul lui, îi fixam gheata.

— Frica, nu? am întrebat, întotdeauna ți-a fost frică?

— Întotdeauna, răspunse el. De la început. E un lucru pe care trebuie să-l înving. Capra neagră oferă șansa cea mai mare pentru că se cațără cel mai sus.

— Cu câtucid mai multe, cu atât îmi nimicesc frica.

Pe urmă, absent, ca și cum gândul îi plecase în altă parte, arătă în jos.

— Am scăpat pușca. Când am văzut animalul, am tras, dar în loc s-o ia la fugă, m-a fluierat; pe urmă am simțit că mă apucă amețeala, amețeala care face parte integrantă din frică.

Încă mă resimțeam, dar m-am ridicat și l-am luat de braț.

— Hai să ne întoarcem, am spus. Vreau să beau ceva.

Slavă Domnului că avem sticla cu rachiu.

Îi revenea încrederea; totuși, mi-a dat voie să-l conduc ca pe un copil. Am coborât repede. Când am ajuns la colibă, cei doi câini stăteau de pază la intrare, iar ciobanul tăia niște surcele cu care să aprindă focul. Nici nu ne băgă în seamă, ca și câinii, de altfel. Am intrat în colibă și am tras câteva duști bune din sticlă. Pe urmă ne-am aprins câte o țigară și am fumat o vreme în tăcere, cu ochii pe cioban și brațele lui încărcate cu vreascuri și conurile de brad adunate de pe jos.

— N-ai să spui la nimeni, nu? rosti deodată Stephen.

L-am privit, tresărind la asprimea glasului, care trăda încordarea pe care altfel nu o lăsa să se vadă.

— Te referi la frică?

— Da. Nu mă deranjează că știi și tu – într-o bună zi tot ai fi aflat. Și individul ăsta – mă rog, ăsta nu e genul care să trăncănească. Dar nu suport să mai afle și altcineva.

— Bineînțeles că n-am să spun nimic, am răspuns repede, ca să-l liniștesc; după o clipă, m-am ridicat și am început să-mi fac de lucru cu primusul. Să facem întâi ceea ce e mai important. Dacă am fi mâncat ceva, ne-am fi simțit mai bine.

Fasolea fiartă n-a avut niciodată un gust mai bun. Iar vinul de rețină, adăugat la rachiul dinainte, ne-a ajutat să ne amorțim orice fel de speculație. Ziua scurtă se scurgea iute. Abia terminaseră de mâncat și ne îmbrăcasem cu pulovere mai călduroase, că temperatura a coborât cu cel puțin douăzeci de grade, cerul a devenit mai intens și soarele a dispărut. Focul din pragul colibei arunca flăcări care dansau în aer.

— Măine mă duc să-mi caut pușca, spuse Stephen.

M-am uitat la el pe deasupra flăcărilor. Avea chipul încordat, chipul bărbatului pe care-l cunoșteam, al vechiului Stephen.

— N-ai s-o găsești, i-am spus. Putea să fi căzut oriunde.

— Știu exact unde, răspunse el nerăbdător; e într-o grămadă de bolovani și niște pini pitici. Am însemnat locul.

Mă gândeam cum își propusese să coboare până acolo.

cunoscându-i limitele atât de bine. Probabil că îmi citise gândurile căci adăugă:

— Pot să ocolesc pe aici. Ar trebui să reușesc.

Mi-am aruncat țigara în inima focului. Fusese o greșeală că mă apucasem de fumat. Nu-mi făcea bine la stomac.

— Și dacă n-o găsești, ce-o să faci?

— O să mai trag pentru ultima oară în capre.

În loc să slăbească, fanatismul i se intensificase. Privea intens în bezna de dincolo de umărul meu. M-am întors și l-am văzut pe Jesus îndreptându-se spre noi ca să mai arunce câteva vreascuri pe foc.

— Kalimyкта, spuse Stephen.

Însemna „noapte bună” în grecește. Și un semn de concediere. Ciobanul se opri, și cu un gest ușor se înclină spre fiecare în parte. „Kalimyкта”, spuse el. Ca și trupul, vocea era înfășurată în burnuz, timbrul copilăros se auzea ciudat de înăbușit. Gluga era dată mai pe ceafă ca de obicei, așa că profilul ascuțit al feței se deslușea mai bine, iar pălălaia focului îi dogorea obrazii și-i făcea ochii care ne fixau să semene cu doi tăciuni aprinși.

Se retrase și ne lăsă singuri. Nu peste mult timp, aerul tăios, în ciuda limbilor de foc, ne mână spre sacii de dormit din colibă. Am aprins lumânări și o vreme am citit din cărțile noastre în ediția Penguin. Pe urmă Stephen a adormit; am suflat în lumânări și m-am culcat și eu, răpusă de emoțiile cărora nu fusesem în stare să le dau glas. Ceea ce m-a șocat au fost visurile. Ciobanul își scotea burnuzul și-l ducea în brațe, nu pe Stephen, ci pe mine., în vis îi atingeam claia de păr. Se ridica din vârful capului ca o creastă.

M-am trezit și am aprins lumânarea. Stephen nu se trezi. M-am dus la ușa colibei și am văzut că focul se stinsese; nu'mai licărea nici cenușa. Luna creștea trecând de pătrar și atârând pe cer ca o jumătate de roată de cașcaval. Căinii, caprele, ciobanul dispăruseră.

— Proiectat la orizont, dincolo de pinul trăsnet stătea un căprior negru, cu coarnele ascuțite, răsucite în exterior, ascultând cu capul înclinat spre lună, și sub el, păscând tăcut, delicat, erau ciutele și iezii.

3

În MOD CIUDAT, îmi trecu prin minte când fierbeam ceaiul pe primus și întindeam brânza pe feliuțe de șuncă, că primejdia ne apropiase, pe mine și pe

Stephen. Sau poate eu devenisem mai înțeleghătoare. Era și el un

om, la fel de slab ca noi toți. Probabil că-mi sesizase compasiunea pentru că la micul dejun începu să-mi povestească aventuri de-ale lui din trecut, primejdii din care scăpase ca prin urechile acului.

— Mi-aduc aminte că odată am căzut de la o înălțime de vreo cincisprezece picioare dar nu m-am ales decât cu o gleznă scrântită.

Râse bine dispus; m-am gândit că dacă era în stare să glumească pe seama fricii, jumătate din bătălie era ca și câștigată.

— Vin cu tine, l-am anunțat, când te duci să-ți cauți pușca.

— Zău? făcu el. Minunat. O să fie frumos după gerul ăsta cumplit. S-a ridicat ceața – gogorița tuturor pândarilor.

Își recăpătase elanul, forța. Și culmea, mi le transmisese și mie. Aveam poftă să stau la pândă alături de el.

Emoția era nouă, ceva ce nu-mi puteam explica. Ne-am mâncat micul dejun; ne-am strâns sacii de dormit și am ieșit afară, în soare; am atins cu piciorul cenușa de la focul făcut cu o seară înainte. Nu se vedeau nici ciobanul și nici câinii sau turma. Probabil că o mutase într-o altă poiană. Gândul mi-a zburat de la ei; abia așteptam să pornim. Stephen o luă spre panta împădurită a muntelui, căci știa din instinct unde să meargă; ne-am cățărat prin tufăriș, pietroaie și arbuști pitici, plini de spini și frunze, departe de țăncurile care se înălțau deasupra.

Pe cerul albastru plutea vulturul de ieri, sau poate un tovarăș de-al lui, și pe măsură ce soarele apărea și ne încălzea, încât am fost nevoiți să ne scoatem puloverele și să ni le legăm în jurul brâului, viața păru deodată foarte frumoasă și plină. Nu mai rămăsese nici urmă din încordarea de ieri. Am pus această stare pe seama somnului odihnitor, a noii legături create între noi și a absenței lui

Jesus, ciobanul.

După vreo jumătate de oră de cățărat, Stephen spuse:

— Uite pușca, acolo, bate soarele pe țeavă.

Zămbi și o luă la fugă într-acolo. Am văzut și eu metalul lucind, prins între un tufiș și o ieșitură a stâncii.

Apucă arma și o flutură triumfător deasupra capului.

— N-aș mai fi putut să mă întorc acasă dacă aș fi pierdut-o, spuse el.

Se purta cu grijă cu arma, și încă zâmbea – parcă ar fi mângâiat-o. Pentru prima oară în viața mea l-am privit cu indulgență. Scosese o cârpă din buzunar și începuse s-o lustruiască. Mi-am ridicat ochii de la el spre înălțimile crestate, spre muchiile și țăncurile pe care ne cocoșasem ieri. Erau golașe, fără pic de vegetație. Am zărit un punct negru, ca o stâncă gârbovită, pe care nu mi-o amintisem s-o fi văzut cu o zi în urmă. Punctul negru se mișcă. I-am atins cotul lui Stephen. „Acolo...” am șoptit, și i-am pus în mână binoclul meu. L-a ridicat cu grijă

] a ochi.

— E acolo, șopti el, e acolo. Cerbul de ieri.

Habar n-am avut că Stephen se putea mișca cu atâta agilitate și neauzit. Într-o clipă dispăru de lângă mine și începu să se cațere pe lângă tufișuri; cuprinsă de o vrajă stranie, l-am urmat și eu. Mi-a făcut semn să rămân pe loc. Am privit prin binoclu. Imaginea era acum neclară;

O clipă părea o capră neagră, iar în clipa următoare parcă era ciobanul, da, ciobanul nostru. L-am strigat pe Stephen.

— Nu e capra, i-am spus, e salvatorul tău, Zus.

Îmi aruncă o privire mânioasă, nerăbdătoare, peste umăr.

— Ce dracu' țiți? strigă el. O să fugă.

I-am vârât din nou în mână binoclul, după ce m-am târât până la el.

— Uită-te și tu, i-am spus. Nu e capra.

Înșfăcă binoclul și după ce și-l potrivei, mi-l dădu înapoi cu o exclamație de dezgust.

— Ești nebună? Bineînțele că e. Îi văd și coarnele.

Pe urmă se auzi fluieratul prevenitor, inconfundabil, ascuțit, al caprei negre – chemarea batjocoritoare.

— Tot mai susții că nu e capra? Întrebă Stephen.

Duse arma la umăr și trase. Șuieratul glonțului răsună ca un ecou al fluieratului. Ricoșă în stâncile de mai sus și se prăvăli în abisuri. Punctul negru sări și dispăru.

Asupra capului nostru se abătu o avalanșă de pietre.

— L-ai ratat, i-am spus.

— Nu, răspunse Stephen. Mă duc după el.

Deasupra noastră imediat era o vâlcea. Stephen urcă prin stânga ei, prin dreapta, și când ne îndreptam spre muchia unde văzusem punctul negru sărind, razant pe lângă latura opusă vâlceleii, mi-am dat seama limpede că fiecare din noi eram în căutarea unor lucruri diferite.

Stephen pornise după capra neagră. Eu, după om. Amândouă scopurile reprezentau niște lucruri respingătoare pentru fiecare din noi în parte, și astfel fascinația și spaima ne dădeau puteri. Ne doream să distrugem lucrul care ne înjosise cel mai mult.

Urcam și inima-mi tresălta de bucurie, îmi zvâcnea în piept. Merita să te fi născut, să fi trăit un număr de ani ca să treci prin așa ceva. Nu semăna cu nicio altă experiență. Nimic nu se compara cu pânda și-mi pusesem ciobanul pe fugă. El fugise de mine, nu eu de el.

Îl vedeam acum sărind din piatră în piatră. Cum naiba de putuse Stephen să-l confunde cu capra neagră nu-mi dădeam seama, își scosese burnuzul și părul vâlvoi semăna cu creasta unui val stufos și negru. Era o încântare. Nu-mi mai era frică de stâncile ieșite în afară, le urcam fără ezitare, sigură pe mine, fără nicio pauză, fără să alunec. Tăcerea nu mai conta căci știa că-l

urmăresc.

— Am să te prind – am strigat. N-ai cum să-mi scapi.

Știi bine că te vânez de o viață întreagă.

Atâta sălbăticie, atâta forță – eu, care uram violența, eram beată de o încântare sălbatică. Din nou şuieratul, fluieratul. Teamă și avertisment și batjocură contopite într-un singur sunet. Rostogolitul pietrelor, tropăitul copitelor.

— Culcă-te la pământ, strigă Stephen, culcă-te! Trag.

Îmi amintesc că am râs când a răsunat împușcătura.

De data asta Stephen n-a ratat. Forma neagră îngenunchease și căzuse. Când m-am aplecat am văzut ochii de culoarea mierii sticlind a moarte. Mu mă vor mai fixa niciodată. Soțul meu ucisese ceea ce mă înspăimânta.

4

— E MAI MIC DECÂT AM CRE – zut, spuse Stephen, întorcând

căpriorul mort cu piciorul, și mai.

tânăr. Nu poate să aibă mai mult de cinci ani.

Își aprinse o țigară. I-am luat-o. Curgea sudoarea pe noi. Vulturul se mai rotea încă în soare.

— N-o să-l iau cu mine, spuse Stephen. Nu-i vreau nici măcar capul. Asta e ultima capră neagră. Să nu mă întrebi de ce – știu doar atât. Osă-l lăsăm aici în această măreție careia îi aparține. Natura are metodele ei de a se debarasa de stârvuri.

Ridică ochii spre vulf un Am lăsat căpriorul pe muchia stâncii, sub cerul gol și am coborât iar, printre tufișuri și pietre, spre colibă și lucrurile noastre. Rucsacurile și sacii de dormit păreau să aparțină unei alte vieți.

— Nici urmă de gazda noastră, spuse Stephen, și ne-am terminat toate proviziile. Hai să strângem și să înnoptăm la prăvălie. Mâine dimineată putem să luăm autobuzul în direcție opusă. Să mergem la Meteora și Ioannina, apoi pe coasta apuseană spre Missolonghi și apoi spre Delphi. Îți surâde, nu?

Nu i-am răspuns, în schimb i-am întins mâna, fără să mă gândesc la nimic. Muntele tăcut răspândea tihnă și

— Liniște. Deodată, Stephen m-a sărutat. Pe urmă a vârât mâna în buzunar și aplecându-se, așeză două obiecte mici de metal în cenușa albă a focului.

— O să-i lăsăm lui Jesus cartușele goale, rosti.

<titlu>Mărul

REMARCĂ mărul LA TREI

luni după moartea ei. Fără indo

„Iată că știa de existența lui, lângă ceilalți copaci din fața casei, pe pajiștea ușor povârnită ce urca spre câmpul de mai departe. Și totuși până atunci nu fusese atent la pomul care se deosebea de ceilalți doar prin faptul că era al treilea din stânga, puțin izolat și înclinându-se mult spre terasă.

Era o dimineată limpede de primăvară, iar el se bărbiera lângă fereastra deschisă. Când se aplecă să tragă în piept aerul, cu clăbucul pe obraz și briciul în mână, ochii îi căzură pe măr. Întâmplarea făcu să-l observe tocmai în acea clipă anume când – soarele se ridica din

spatele pădurii; probabil că lumina îi juca o festă, însă asemănarea era izbitoare.

Puse briciul jos, pe pervaz, și rămase cu ochii ațintiți.

Copacul era uscățiv și deprimant de pricăjit, lipsit de vâjnoșenia cioturoasă a tovarășilor lui. Cele câteva crengi, crescute sus pe trunchi, asemeni unor umeri înguști pe un trup înalt, se întindeau într-o resemnare martirizată, de parcă aerul proaspăt al dimineții le înghețase. Plasa înfășurată în jurul lui ajungea cam la mijlocul trunchiului, pornind de la bază; semăna cu, o fustă cenușie de stofă”.

trasă în jos ca să acopere picioarele firave, iar ramura din vârf, înălțându-se deasupra celorlalte și totuși atârânănd moale, putea să reprezinte foarte bine un cap plecat, cu gâtul întins înainte într-o atitudine de istovire.

De câte ori n-o văzuse pe Midge în această ipostază, abătută. Indiferent unde s-ar fi aflat, în grădină sau în casă, ba chiar în oraș după cumpărături, avea mereu aceeași poziție, ușor adusă de spate, care sugera că viața o pusese la grele încercări, că fusese aleasă să poarte o povară chinuitoare dar că în ciuda ei, o va duce totuși până la sfârșit fără să crâcnească. „Midge, pari istovită, pentru

Dumnezeu, stai jos, mai odihnește-te!” Vorbele erau însă întâmpinate cu inevitabilul oftat: „Cineva trebuie să le facă și pe astea...” și îndreptându-se de mijloc se avânta din nou în rutina plictisitoare a îndatoririlor inutile pe care se obliga să și le creeze zi de zi de-a lungul anilor nesfârșiți și monotoni.

Continuă să se uite la copac. Poziția aceea înclinată, ca a unui martir, vârful aplecat, crengile obosite, cele câteva frunze gălbejite pe care vântul și ploaia din iarna trecută nu reușiseră să i le smulgă tremurau acum în adierea de primăvară, ca un smoc de păr; protesta mut, cu toată ființa lui. Împotriva proprietarului grădinii care îl privea:

„Sunt așa cum mă vezi din cauza ta, a nepăsării tale”.

Plecă de lângă fereastră și-și văzu de bărbierit. Nu.

trebuia să dea Mu liber imaginației, să plăsmuiască tot felul de năluciri, tocmai acum când în sfârșit putea să fie liber. Se spală, se îmbracă și coborî la micul dejun. Pe plită îl așteptau ouăle cu slănină; luă farfuria și o duse la masa unde era așezat un singur tacâm. Ziarul

„The Times”, împăturit cu grijă, îl aștepta nedesfăcut. Câtă vreme trăise Midge întâi i-l oferea ei, dintr-o veche obișnuință, iar când ea i-l înapoia la sfârșitul micului dejun și el îl lua cu el în birou, întotdeauna găsea paginile puse greșit și prost împăturate, așa că nu mai avea nicio plăcere să-l citească.

Până și știrile se învecheau după ce ea i le citea cu voce tare pe cele mai rele, un obicei de dimineață pe care-l adoptase și la care adăuga întotdeauna câte un comentariu personal. Nașterea unei fiice într-o familie de prieteni îi dezlega limba și cu un zvâcnet al capului rostea: „Bieții de ei, încă o fată...”, sau dacă era un fiu: „Nu-i prea plăcut să aduci pe lume un băiat în ziua de azi”. Le luase întotdeauna ca o reacție psihologică a ei, pentru că nu aveau copii și ea cârteaori de câte ori un suflet nou bătea la poarta vieții: dar pe măsură ce trecea timpul, starea aceasta începuse să includă toate lucrurile frumoase și plăcute, ca și cum voia bună era întunecată de o nenorocire ce stătea la temelie ei.

„Scrie aici că anul ăsta au plecat în vacanță mai multe persoane ca oricând. Să sperăm că măcar s-au distrat, asta e”. În vorbele ei însă nu se simțea nădejdea ci doar disprețul. Pe urmă, după ce termina micul dejun, își împingea scaunul înapoi cu un – oftat și remarcă: „Ei, mă rog...” lăsând propoziția în aer, însă oftatul, înălțatul din umeri, gârboveala spatelui deșirat și firav când se apleca să strângă masa – ca s-o cruțe de muncă pe servitoare

— Toate făceau parte din reproșul ei permanent, adresat lui, pentru că îi stricase viața de-a lungul atâtor ani.

Îi deschidea tăcut și atent ușa ca s-o lase să treacă pe lângă el spre bucătărie, încovoiată sub greutatea tăvii încărcate pe care de fapt nici nu trebuia s-o care; nu peste mult timp, auzea prin ușa întredeschisă jetul de apă al robinetului de la chiuvetă. El se întorcea la scaunul său și se așeza; lângă suportul de pâine zăcea ziarul, mototolit, cu o urmă de gem pe el; și din nou, cu o insistență monotonă, îi revenea aceeași întrebare înnebunitoare: „Cu ce-am greșit?”

Nu semăna câtuși de puțin cu cicăleala. Soțiile cicălitoare, ca și soacrele erau glume răsuflăte, de music-hall.

Nu-și amintea s-o fi văzut pe Midge ieșindu-și din sărite sau

luându-se la hartă. Reproșul subînțeleș, amestecat cu o suferință îndurată cu demnitate, strica atmosfera căminului său și-l împingea spre un sentiment de vinovăție și ascunzișuri.

Să spunem că ar fi plouat, iar el, căutându-și tihna în biroul său, cu radiatorul aprins, cu pipa de după-amiază trimițând în întreaga cămăruță rotocoale de fum, se așeza comod la birou, pretinzând că vrea să scrie scrisori; în realitate însă se ascundea acolo ca să simtă tihna celor patru pereți ce-i aparțineau doar lui. Pe urmă ușa se deschidea, iar Midge, chinuindu-se să-și îmbrace haina de ploaie, cu pălăria de fetru cu boruri mari, trasă mult pe frunte, se oprea încrețind din nas cu dezgust.

— Pfui, ce aer închis!

El nu făcea niciun comentariu ci se mișca ușor pe scaun, acoperind cu brațul romanul pe care-l alesese la întâmplare de pe raft.

— Nu ieși și tu puțin? îl întreba.

— N-am chef de plimbare.

— Ei bine, mă rog, n-are importanță.

Se întorcea din nou la ușă.

— Dar de ce, vrei să cumperi ceva? întreba el.

— Numai niște pește pentru prânz. Miercurea nu aduc pește. Nu-i nimic, dacă ești ocupat, mă duc și singură. Mă gândeam doar...

Ieșea din cameră fără să-și termine propoziția.

— Stai, Midge, striga el. Iau mașina și mă duc eu imediat. N-are rost să ieși în ploaie.

Închipuindu-și că nu-l auzise, ieșea pe hol. Ea era lângă ușa de la intrare, deschisă, cu ploaia mărunță bătând spre ea. Avea în mână un coș lung, turtit; își trăgea o pereche de mănuși de grădină.

— Oricum tot o să trebuiască să mă ud, spunea ea, așa că nu mai are nicio importanță. Uită-te și tu la florile acelea, au nevoie de niște araci. Mă duc după pește după ce termin cu ele.

N-avea rost să mai discute... Ea hotărâse. Închidea ușa în urma ei și se așeza din nou la birou. Dar nu știu cum, camera nu mai oferea aceeași tihnă, iar ceva mai târziu când își arunca ochii pe fereastră, o vedea cum trece grăbită cu haina de ploaie încheiată strâmb și fluturând, cu apa șiroind de pe borul pălăriei, iar coșul plin de

margarete vlăguite, gata ofilite, îl muștra conștiința și aplecându-se asupra radiatorului, îl reducea la jumătate.

Sau poate era primăvară, sau chiar vară și se plimba agale, cu capul descoperit, prin grădină, cu mâinile în buzunare, fără vreun alt scop decât să simtă soarele în spate și să privească pădurea, câmpurile și râul domol;

auzea de sus, din dormitor, bâzâitul strident al aspiratorului încetinindu-se brusc, gâfâind și apoi stingându-se. Midge striga de sus, spre terasă, unde era el.

— N-ai de gând să faci nimic?

N-avea. Parfumul primăverii, al verii timpurii îl scosese în grădină. Experimenta acuta senzație că fiind acum la pensie, fără obligația unei slujbe în oraș, timpul nu mai avea importanță, putea să și-l petreacă după plac.

— Nu, răspundea el, nu într-o zi atât de frumoasă.

De ce?

— A, nu contează, numai că țeava asta nenorocită de sub fereastra bucătăriei s-a stricat iar. E complet înfundată. Fiindcă în casa asta nu interesează pe nimeni, ce mai. O să mă apuc eu de ea în dimineața asta.

Dispărea de la fereastră. Se auzea din nou gâfâitul prelung care se transforma în bâzâit – aspiratorul era pus din nou în funcțiune. Ce prostie să lași o întrerupere de genul ăsta să umbrească strălucirea zilei. Nu faptul că i se ceruse, nici îndatorirea în sine – era joacă de copil să desfunzi o țeavă – dar chipul ei palid, ivit dintr-odată pe terasa inundată de soare, mâna ridicată anevoios ca să dea la o parte șuvița rebelă de păr și inevitabilul oftat, înainte să dispară de la geam, nerostitul „Ce bine ar fi să am și eu timp să stau la soare fără să fac nimic.

Mă rog...”

Se aventurase odată s-o întrebe de ce era necesară atâta curățenie în casă. De ce trebuiau dereticate continuu camerele. De ce scaunele trebuiau cocoțate unul peste celălalt, covoarele rulate, iar bibelourile strânse toate pe o foaie de ziar. Și, mai ales, de ce lateralele coridorului de la etaj, pe care nu-l străbătea nimeni, trebuiau lustruite

de mână, din răsputeri – Midge și femeia cu ziua, târându-se în genunchi pe toată lungimea lui. ca sclavii din vechime.

Midge se holbase la el, fără să priceapă.

— Tu ești primul care te-ai plânge dacă această casă ar arăta ca o cocină de porci. Nu renunți tu la ale tale.

Trăiau așa, în universuri diferite, fără să găsească un drum comun. Oare dintotdeauna fusese așa? Nu mai ținea minte. Erau căsătoriți de aproape douăzeci și cinci de ani – doi oameni care în virtutea obișnuinței locuiau sub același acoperiș.

Câtă vreme avusese serviciu, fusese altceva. Nu prea băgase de seamă. Venea acasă să mănânce, să doarmă și să plece din nou cu trenul, în fiecare dimineață. Dar de când ieșise la pensie, începuse să-i simtă acut prezența și zi de zi resentimentul și dezaprobarea ei luau amploare.

În cele din urmă, în anul dinaintea morții ei, avusese tot timpul senzația că pur și simplu se sufoca, așa că se folosea de cel mai mic șiretlic „de orice, ca să scape de ea, pretinzând că se duce la Londra să se tundă, la dentist, să ia masa cu un vechi coleg de serviciu; în realitate stătea la club, lângă fereastră, anonim și tihnit.

Boala care i-o smulsese de lângă el fusese din fericire fulgerătoare. Gripă, urmată de pneumonie; murise într-o săptămână. Abia dacă-și dăduse bine seama cum se întâmplase; în afară de faptul că, la fel ca întotdeauna, era extenuată, și răcise, și nu voia să stea în pat. Într-o seară când s-a întors acasă de la Londra cu trenul, după ce se dusese pe furiș să vadă un film după-amiaza, pierdut în mijlocul unei mulțimi de oameni prietenoși și apropiați care veniseră să se distreze ca și el – era o zi geroasă de decembrie – o găsisese aplecată peste cuptorul din pivniță, scormonind și răvășind cărbunii.

Îl privise cu chipul livid de oboseală, tras.

— Zău, Midge, ce naiba te-ai apucat să faci? o întrebase el.

— Cuptorul, îi răspunse Midge, toată ziua ne-a dat de furcă. Se stinge mereu. Va trebui să chemăm pe cineva mâine. Singură mi-e imposibil să-l repar.

Avea pe obraz o dâră de funingine. Lăsa să-i cadă pe dușumea vătraiul butucănos. Începu să tușească și se chircoli de durere.

— Ar trebui să te vâri în pat, spuse el. Ce prostie! Ce naiba mai contează cuptorul ăsta!

— Credeam că vii devreme. Tu ai fi știut ce să-i faci.

A fost cumplit astăzi. Nu pot să înțeleg ce-ai avut de făcut atâta la Londra?

Urcă încet scările de la pivniță, cocârjată, iar când ajunse în vâri se opri... O cuprinseseră frisoanele, și aproape închise ochii.

— Dacă nu te superi prea tare ți-aș da să mănânci acum ca să scap de grijă. Eu una nu vreau nimic.

— Las-o naibii de masă. Pot să-mi iau și singur ceva.

Bagă-te în pat. Îți aduc ceva fierbinte de băut.

— Nu am nevoie de nimic. Pot să-mi umplu și singură buiota. Te rog însă un lucru – să nu uiți să închizi luminile peste tot înainte să urci.

Se îndreptă spre hol, încovoiată.

— Chiar nu vrei un pahar cu lapte cald? Începu el nesigur.

În timp ce-și scoase paltonul, jumătatea de bilet de cinema de șaisprezece peni îi căzu din buzunar. Midge observă dar nu spuse nimic. Tuși din nou și începu să urce anevoie scările.

A doua zi dimineață temperatura urcase la patruzeci.

Sosi doctorul care stabili că avea pneumonie. Ea îl întrebase dacă n-ar putea s-o în Interneze într-o rezervă a spitalului pentru că dacă ar fi adus acasă o infirmieră ar fi fost prea multă muncă. Asta se întâmplase marți dimineața. S-a dus direct acolo, iar vineri i-au spus că nu erau șanse să trăiască până în zori. După ce l-au anunțat, a ră

mas cu ea în cameră. Stătea în picioare și privea de sus patul înalt, impersonal al spitalului, și inima i se strângea de milă pentru ea, căci îi era limpede că-i dăduseră prea multe perne, o sprijiniseră prea sus și nu se putea odihni, îi adusesese niște flori, dar acum avea să le dea surorii să le aranjeze fiindcă Midge era prea bolnavă ca să vadă de ele. Din delicatețe le-a pus pe masa de lângă paravan, când sora s-a aplecat asupra patului.

— Are nevoie de ceva? a întrebat el. Adică, aș putea să...

Nu și-a terminat propoziția, a lăsat-o în aer în speranța că sora o să-i priceapă intenția, că era gata să urce în mașină și s-o pornească în

căutarea a ceea ce îi va cere.

Sora scutură din cap.

— O să vă telefonăm, spuse ea, dacă intervine vreo schimbare.

Ce schimbare putea să intervină, se întrebă el când ieși din spital. Chipul alb și tras de pe perne nu se mai putea schimba, nu mai aparținea nimănui.

— Midge murise în primele ore ale dimineții de sâmbătă.

Nu era un om religios, nu credea în nemurire, dar când se sfârșise înmormântarea și Midge fusese coborâtă în groapă, gândul că trupul ei firav și singuratic zăcea m și

criul nou-nouț, cu mânere de alamă, îl deprimă – era un contrast neplăcut. Moartea trebuia să arate cu totul altfel.

Ca și cum ți-ai lua rămas bun de la cineva în gară, înainte de a pleca într-o călătorie îndelungată, însă fără să te simți cătuși de puțin stânjenit. Graba asta de a vârî în pământ un trup care, dacă n-ar fi avut ghinion, ar fi continuat să fie în viață avea parcă ceva indecent în ea. În durerea lui i se păru că o aude pe Midge suspinând exact în clipa în care coborau coșciugul în groapă.

Spera din tot sufletul ca biata Midge să nu’ știe nimic

de cele ce se întâmplă cu rămășițele ei pământești și să aibă parte de o viață viitoare într-un paradis nevăzut, să hălăduiască undeva, pe câmpiile verzi. Dar alături de cine, oare? Părinții ei muriseră cu mulți ani în urmă în

India – nu prea ar fi avut ce să-și spună acum chiar dacă s-ar fi întâlnit la poarta raiului. Brusc și-o imaginea acolo, stând la coadă undeva mai în urmă, după cum îi era mereu sortit, în mână cu o sacoșă mare din pai pe care o căra după ea pretutindeni, pe chip cu o expresie răbdătoare.

martirizată. Când trecu prin ușile batante în paradis, îi aruncă o privire muștrătoare.

Imaginea sicriului și a cozii îi stărui în minte cam o săptămână, estompându-se pe măsură ce se scurgeau zilele. Pe urmă o dădu uitării. Libertatea era a lui, ca și casa goală, însorită și iarna luminoasă cu gerul pișcă –, tor. Își impuse o anume rutină. Nu se mai gândise nicio clipă la Midge până în dimineața când ochii îi căzură, pe măr.

Ceva mai târziu în aceeași zi, când se plimba prin grădină – se pomeni atras spre copac, ros de curiozitate. Ce prostie fusese să-și închipuie asemenea lucruri. Copacul nu avea nimic deosebit. Un măr ca toți merii, își aminti apoi că fusese întotdeauna mai firav decât ceilalți, aproape uscat și într-o vreme chiar discutase să-l taie, dar nu se alesese nimic din toată discuția. Ei bine, o să aibă ce face la sfârșit de săptămână. Te simțai înviorat când tăiai copaci, iar lemnul de măr avea un miros frumos. O să fie o plăcere să-l aud cum trosnește în foc.

Din păcate vremea ploioasă ținut aproape o săptămână și n-a reușit să facă ce-și propusese. N-avea niciun rost să iasă pe o vreme ca asta și să se mai aleagă și cu o răceală.

Observă mărul și prin fereastra dormitorului. Imaginea începu să-l sâcăie – o formă încovoiată, stingheră și firavă, în bătaia ploii. Vremea nu se răcise, iar ploaia care cădea peste – grădină era deasă și blândă. Niciunul dintre ceilalți copaci nu avea înfățișarea asta abătută. În dreapta unui arbore bătrân, se înălța drept și semeț unul tânăr, plantat doar cu câțiva ani în urmă, își aducea perfect aminte; ramurile tinere se înălțau spre cer de parcă era limpede că se bucurau de ploaie. Se uită pe fereastră la el și zâmbi. Asta-i bună, ce naiba trebuia să-și aducă tocmai acum aminte de întâmplarea aceea din timpul războiului, cu fata care venise să lucreze câteva luni la ferma învecinată? Nu se mai gândise la ea de atâta amar de vreme. Și în afară de asta, nici nu fusese nimic la mijloc.

La sfârșit de săptămână le dăduse și el o mână de ajutor celor de la fermă – un gen de muncă prestată în cadrul războiului – iar ea fusese întotdeauna de față, veselă și drăgălașă și numai zâmbete; avea părul negru, aspru și ondulat, tuns scurt și pielea ca mărul fraged.

Ardea de nerăbdare s-o vadă iar, sâmbăta și duminică;

acționa ca un fel de antidot la inevitabilul buletin de știri, ascultat de Midge pe tot parcursul zilei și la interminabilele discuții pe marginea războiului. Îi făcea plăcere să o privească pe copilița aceea – n-avea mai mult de nouăsprezece ani – în pantaloni pescărești și bluze vesele; iar când zâmbea parcă ar fi cuprins în zâmbetul ei întreaga omenire.

Nu și-a dat seama cum s-a întâmplat și de fapt era un fleac; dar

într-o după-amiază repara ceva la un tractor în șopron, aplecat peste motor iar ea era alături, lângă umărul lui și făceau mare haz împreună; și. nu știu cum, el s-a întors să ia o cârpă ca să șteargă bujia și s-a pomenit cu ea în brațe și a sărutat-o. A fost minunat, ceva spontan și firesc, iar fata atât de veselă și de caldă, cu gura fragedă și tânără. Pe urmă și-au văzut mai departe de lucru cu tractorul, uniți însă acum într-un fel de intimitate care le-a adus la amândoi bucurie și pace sufletească. Când a, sosit vremea ca fata să meargă să dea mâncare la porci, a venit și el, cu mâna pe umărul ei, un gest oarecare, fără niciun fel de semnificație, aproape o mângâiere, iar când au ieșit în curte, a văzut-o pe Midge care se uita la ei cu ochii mari.

— Trebuie să mă duc la o întâlnire a Crucii Roșii.

I-a spus ea. Nu pot să pornesc mașina. Te-am strigat. Se pare că n-ai auzit.

Avea chipul împietrit. Se uita la fată. Brusc îl năpădi rușinea. Fata spuse veselă bună seara lui Midge și traversă curtea spre parc.

Se duse cu Midge la mașină și reuși s-o pornească cu manivela. Se pomeni că îi era peste putință să-i întâi

nească privirea. Prin urmare asta se numește adulter.

Păcatul înfăptuit. Pagina a doua a ziarului de duminică – „Soțul prins în intimitate cu o țărăncă în hambar. Soția – martor ocular”, îi tremurau mâinile când a ajuns acasă și a trebuit să-și toarne ceva de băut. Nu s-a rostit niciodată niciun cuvânt. Midge n-a pomenit nimic. La sfârșitul săptămânii următoare, o pornire lașă îl opri să se ducă la fermă; pe urmă a auzit că mama fetei se îmbolnăvise și fata fusese chemată acasă. De atunci n-o mai văzuse.

Oare de ce, se întreba el, fusese necesar să-și aducă aminte de catocmai într-o zi ca asta, în care ploaia cădea pe meri? Să nu uite să taie copacul bătrân, măcar ca să lase mai mult soare pentru cel mic și dâr; nu era drept să crească în umbra celuiilalt.

Vineri după-amiaza s-a dus în grădina de zarzavat – după Willis, grădinarul cu ziua, care venea de trei ori pe săptămână; voia să-i plătească salariul. Mai voia și să se uite prin magazia cu unelte să vadă dacă toporul sau fierăstrăul erau în bună stare. Willis ținea totul în ordine acolo – așa îl deprinsese Midge – iar toporul și fierăstrăul

atârneau la locul obișnuit, pe perete.

Îi plăti banii lui Willis și tocmai dădu să plece, când omul i se adresa deodată:

— Cam ciudat, domnule, ce se întâmplă cu mărul bătrân.

Remarca era atât de neașteptată, încât îl țintui locului.

Simți că îi fuge sângele din vine.

— Mărul? Care măr? întrebă el.

— Ei, cel de la capătul grădinii, lângă terasă, răspunse

Willis. N-a rodit niciodată de când lucrez eu aici, și sunt vreo câțiva ani buni. N-a dat un singur fruct, nici măcar o floare pe ram. Am vrut să-l tăiem în iarna aceea geroasă, dacă mai țineți minte, dar n-am mai apucat. Și acum, poftim, își ia avânt. Ați băgat de seamă?

Grădinarul îl privi zâmbind, cu o privire de expert.

Ce voi-a să spună individul? Era-imposibil să-l fi izbit și pe el aceeași asemănare imaginară, fantastică – nu, nici nu se pune problema, era ceva indecent, blasfemator;

În plus, își scosese ideea din minte și nu se mai gândise la ea.

— N-am observat nimic, spuse el, apărându-se.

Willis râse.

— Veniți cu mine până la terasă, domnule. Am să vă arăt.

Coborâră împreună pajiștea înclinată și când ajunseră lângă măr, Willis ridică mâna și aplecă o creangă. Creanga trosni ușor de parcă era rigidă și se împotrivea, iar Willis dădu la o parte câțiva licheni uscați sub care apărură niște umflături țepoase.

— Ia priviți, domnule, spuse el, înmugurește. Uitați-vă la ei și puneți și dumneavoastră mâna. Simțiți cum pulsează viața, și încă cu ce forță? N-am mai văzut așa ceva până acum. Priviți și creanga asta.

Îi dădu drumul crengii, și se înalță să prindă o alta.

Willis avea dreptate. Ramura era înțesată de muguri, dar atât de mici și de cafenii, încât parcă nici nu-i puteai numi astfel; semănau cu niște pete uscate și prăfuite, își vârî mâinile în buzunare. Simțea o repulsie stranie la atingerea lor.

— Nu cred că o să facă mare scofală, spuse el.

— Nu știu, domnule, spuse Willis. A rezistat iernii și dacă n-o să mai avem geruri serioase, nu se știe ce-o să ne fie dat să vedem. Ce-aș

mai râde să văd pomul ăsta bătrân înflorit. Și o să facă și fructe.

Mângâie cu palma trunchiul, cu un gest care era în același timp și familiar și afectuos. Proprietarul mărului se întoarce cu spatele. Nu se știe de ce, simțea că Willis \ călca pe nervi. Bineînțeles că acum toată lumea o să-și închipuie că blestematul de copac o să trăiască. Iar de planul său cu tăiatul copacului la sfârșitul săptămânii o să se aleagă praful.

— Face umbră pomului tânăr. spuse el. Nu crezi că ar fi mai bine să scăpăm de ăsta și să lăsăm mai mult spațiu pentru cel tânăr?

Se duse spre copăcel și-i atinse o ramură. N-avea licheni. Crengile erau netede; pe fiecare rămurică erau muguri, strânși ciorchine. Dădu drumul crengii care zvâcni

Înapoi flexibilă.

— Să scăpăm de el, spuse William. cât are încă viață? Vai, de mine, zău, n-ar trebui. Nu strică cu nimic copacului tânăr. Eu unul i-aș mai da celui bătrân o șansă.

Dacă, nu face fructe, iarna viitoare îl tăiem.

— Bine, Willis, spuse el, și se îndepărtă grăbit. Nu mai avea chef să discute problema.

În noaptea aceea, când se duse la culcare, și-a deschis larg fereastra ca de obicei și a tras draperiile; nu suporta când se trezea în zori să aibă aer apăsător în cameră. Era lună plină, iar lumina ei cădea pe terasă și pe pajiște, palidă, sinistă și mută. Nu era nici pic de adiere.

Totul era învăluit în muțenie. Se aplecă pe fereastră fermecat de liniște. Luna strălucea din plin pe mărul cel tânăr. În lumina ei părea de-a dreptul argintat, ca într-un basm. Micuț, zvelt, și semeț, copăcelul putea fi o dansatoare gata să se avânte într-un salt. Câtă grație nepăsătoare are și plină de încântare. Un copăcel curajos. Ceva mai departe, la stânga, stătea celălalt. Jumătate din el era încă învăluită în umbră. Nici lumina lunii nu putea să-l înfrumusețeze. Pentru Dumnezeu, ce putea să aibă ca să se încovoie și să se cocoșeze astfel, în loc să privească în sus, spre lumină. Strica frumusețea nopții tăcute, nemișcate, urâtea peisajul. Fusesse un prost când consimțise să nu taie copacul la spusele lui Willis. Mugurii aceia ridicoli nu vor înflori niciodată și chiar dacă ar înflori...

Gândurile îi rătăceau și pentru a doua oară în acea săptămână se pomeni că se gândește la țărâncuță și la zâmbetul ei vesel. Oare ce se alesese de ea? Probabil că se căsătorise, își întemeiasă o familie tânără. Bineînțeles că-l făcuse fericit pe cine știe ce băiat Ei, mă rog... Zâmbi.

Nu cumva o să folosească și el acum expresia asta? Biata

Midge! Pe urmă i se tăie respirația și rămase nemișcat, cu mâna pe draperie. Mărul, cel din stânga, ieșise din umbră. Luna plină îi poleia ramurile uscate care se înălțau ca niște brațe scheletice într-o rugă. Brațe înghețate, amorțite și înțepenite de durere. Nu era pic de vânt și ceilalți copaci erau nemișcați, dar acolo, în ramurile din vârf tremură ceva, se înfiora, o adiere răsărită din senin care se stinse imediat. Deodată o creangă căzu din pom la pământ. Era creanga cea mai de jos, cu mugurii cafenii micuți, pe care nu voise s-o atingă. Niciun foșnet, nicio șoaptă nu veni dinspre ceilalți copaci. Rămase cu privirea ațintită pe creanga căzută în iarbă, sub lună. Se întindea spre umbra copăcelului de alături, arătând spre el acuzatoare.

— Pentru prima oară, în viața lui, din câte își amintea, închise draperiile la fereastră ca să nu lase lumina lunii să intre în cameră;

*

WILLIS TREBUIA să aIBĂ

grijă de grădina de zarzavat. Câtă vreme trăise Midge nu prea se arătase prin fața casei. Asta pentru că Midge vedea de flori. Ba chiar tunde și iarba, împingând la nenorocita de mașinărie în susul și în josul pantei, cocârjată deasupra mânerelor.

Era una din îndatoririle pe care și le impusese, la fel ca și măturatul și lustruitul dormitoarelor. Acum Midge nu mai era ca să aibă grijă de grădina din față și să-i atragă atenția unde ar fi trebuit să-și vadă de lucru, așa că Willis apărea mereu prin față. Grădinarului îi plăceau schimbările, îi dădeau sentimentul că are responsabilități.

— Nu pot să înțeleg cum a ajuns să cadă creanga asta, domnule, îi spuse el luni.

— Care creangă?

— Ei, creanga din măr. Cea la care ne-am uitat înainte să plec.

— Cred că era putredă. Ți-am spus eu că pomul e uscat.

— Nici vorbă, domnule. Păi, ia uitați-vă puțin. Pur și simplu s-a

rupt.

Din nou proprietarul fu obligat să-l urmeze pe om pe panta de deasupra terasei. Willis ridică ramura. Lichenii se lipeau din cauza umezelii, ca șuvițele turtite de pâr.

— Nu cumva ați trecut pe aici ca să vă uitați din nou la creangă și ați hâțânat-o de la locul ei, domnule?

— Nici pomeneală, răspunse proprietarul iritat. De fapt, chiar am auzit cum a căzut, noaptea. Tocmai deschideam geamul la dormitor.

— Ciudat. A fost o noapte liniștită.

— Se întâmplă la pomii bătrâni. De ce-ți mai bați capul cu asta. nu înțeleg. Doar nu crezi că...

Se întrerupse; nu știa cum să-și sfârșească propoziția.

— Doar nu crezi că pomul mai e încă bun la ceva.

Grădinarul scutură din cap.

— Nu-i vorba că e bun la ceva. Nu m-am gândit o clipă că ar face vreun ban. Numai că după atâta amar de vreme, când l-am socotit mort, acum s-a trezit-la viață și tresaltă, zău așa. E o toană a naturii, ce mai, să sperăm că până înflorește nu mai pierde și alte ramuri.

Mai târziu, când proprietarul își făcea plimbarea de după-amiază, l-a văzut pe grădinar tăind iarba de sub copac și împrejmuindu-l cu plasă nouă. Ar filtreat să-și vadă de lucru în grădina lui de zarzavat, la legume. Dar nu merita osteneala să înceapă o discuție cu el.

Se întoarse acasă pe la cinci și jumătate. Ceaiul ieșise din meniul zilnic de când se prăpădise Midge și abia aștepta să se așeze în fotoliu, cu pipa și paharul cu whisky și sifon, învăluit în liniște.

Focul nu mai arsese de mult iar hornul fumega, în salon plutea un miros straniu, ușor bolnăvicios. Deschise larg ferestrele și urcă în dormitor să-și scoată bocancii.

Când coborî, fumul încă mai zăbovea în încăpere, iar mirosul era la fel de persistent. Era imposibil de definit.

Ceva dulceag, neobișnuit. O strigă pe slujnică din bucătărie.

— E un miros neplăcut în casă. De unde vine?

Femeia sosi din spatele casei și intră în cameră.

— Ce miros, domnule? Întrebă ea, gata să se apere.

— Din salon. A fost plin de fum până acum. Ai ars ceva?

Chipul femeii se luminează.

— Probabil de la vreascuri, spuse ea. Le-a tăiat Willis special, zicea că o să vă placă.

— Ce vreascuri mai sunt și astea?

— Cică de măr, domnule, de la o creangă pe care a tăiat-o cu ferăstrăul. Am auzit că lemnul de măr arde bine. Unora le place grozav mirosul. Eu una nu simt nimic, dar e adevărat că am guturai.

S-au uitat din nou în foc. Femeia tăiase împreună cu

Willis mărunț vreascurile și cu gândul că îi face o plăcere, le îngrămădise pe toate ca să facă un foc zdravăn. Nu

produsesese vâlvătaie; fumul ieșea într-o șuviță îngustă, firavă. De culoare verzuie. Oare chiar nu simțea femeia mirosul ranced și bolnăvicios?

— Vreascurile sunt ude, spuse el iritat. Willis ar fi trebuit să-și dea seama. Uită-te la ele. Nu-s bune de foc.

Chipul femeii se crispa, căpătând un fel de morocâneală.

— Îmi pare tare Tău, spuse ea. N-am observat nimic când le-am băgat pe foc. La început au ars bine. Am fost convinsă că mărul e bun la ars, iar Willis zicea la fel. Mi-a zis să am grijă să le pun pe foc în seara asta că de aia s-a chinuit să le taie, pentru dumneavoastră. Credeam că dumneavoastră ați dat ordin și că știți.

— Mmmm, mă rog, i-o retează el. Probabil că o să ardă cu timpul. Nu-i vina dumitale.

Se întoarse cu spatele la ea și scormoni în foc, încercând să răvășească vreascurile. Câtă vreme femeia nu pleca, n-avea ce să facă. Adică să scoată vreascurile ude și fumegânde și să le arunce undeva, după casă, pe urmă, să aprindă iar focul cu surcele uscate; bineînțeles că dacă ar fi făcut asta acum ar fi stârnit comentarii. Ar trebui să treacă prin bucătărie spre culoarul din spate unde ținea lemnele, iar femeia s-ar fi holbat la el și ar fi replicat:

„Lăsați că mă ocup eu, domnule. Deci s-a stins focul?”

Nici vorbă, trebuia să aștepte până după cinăcând ar fi strâns masa, ar fi spălat vasele și ar fi plecat, între timp, n-avea decât să

suporte cum putea mirosul de lemn de măr.

Își turnă ceva de băut, își aprinse pipa și rămase cu privirea la foc. Nu emana niciun fel de căldură și cu toată încălzirea centrală din casă, sufrageria parcă era o criptă. Din când în când, din lemne mai ieșea câte o pală subțire de fum verzui și odată cu ea mirosul dulceag și bolnăvicios, total diferit de orice alt miros de lemn ars.

Prostănacul ăla băgăcios... De ce o fi trebuit să taie surcele? Cum de nu și-a dat seama că erau umede? Îmbibate de umezeală. Se aplecă spre foc privind cu mai mare atenție. Oare chiar era umezeală șuvița care se prelingea din vreascurile albicioase? Nu, era o sevă degustătoare, vâscoasă. Înșfăcă vătraiul și într-un acces de furie îl vârî printre vreascuri încercând să ațâțe flacăra, să transforme fumul verzui într-o pălălaie firească. Efortul se dovedi zadarnic. Lemnul nu voia să ardă. Și în tot acest răstimp șuvița de sevă se scurse pe grătar iar mirosul dulceag umplu camera, întorcându-i stomacul pe dos. Își luă cartea; și paharul și ieși din cameră; aprinse radiatorul din birou și se instalează acolo.

Era pur și simplu o tâmpenie. Îi amintea de zilele de altă dată când, sub pretextul că vrea să scrie scrisori, se ducea în birou numai ca să scape de Midge care era în sufragerie. Midge avea obiceiul să caște seara fără să-și dea seama, își găsea un loc comod pe divan și începea să împletească; păcănitul andrelelor suna nervos și grăbit...

și dintr-odată o apuca căscatul, un căscat de-i trosneau fălcile, urcând de undeva din rărunchi, niște... „Aaa... să...

hî... ooo...” mai prelungite, urmate de un oftat inevitabil.

Pe urmă se așternea tăcerea: se auzeau numai andrelele.

Ascuns însă îndărătul cărții, el aștepta, pentru că era sigur că peste câteva minute va sosi un alt căscat și un alt oftat, îl apuca atunci un fel de furie neputincioasă, o

poftă nebună să arunce cartea jos și să spună: Uite ce e, dragă, dacă ești atât de obosită, n-ar fi mai bine să te duci la culcare?”

În schimb se înfrâna, și după o vreme, când îi era imposibil să mai suporte, se ridică și ieșea din sufragerie;

refugiul era biroul. Iar acum procedase identic – adoptase exact aceeași tactică din cauza vreascurilor de măr.

Din cauza păcătosului ăsta, de miros bolnăvicios de la lemnul care ardea mocnit.

Continuă să stea pe scaunul de la birou și să aștepte cina. Se făcuse aproape nouă când femeia strânse totul, îi pregăti patul și plecă. Se reîntoarse în sufragerie, unde nu mai fusese de când se dusesese în birou. Focul se stinsese. Arseese puțin pentru că vreascurile erau mai subțiri ca de obicei și alunecaseră printre gratii. Nu era decât o mână de cenușă și cu toate acestea mirosul bolnăvicios persista în jurul tăciunilor aproape stinși. Se duse în bucătărie, găsi o găleată goală și o aduse în sufragerie. Pe urmă vârî în ea vreascurile și cenușa. Probabil că pe fundul găleții rămăseseră niște resturi umede, sau poate vreascurile nu se uscaseră de tot, pentru că în clipa în care căzuseră la fund se înnegrirea parcă și mai mult, acoperindu-se cu un fel de mîzgă. Duse găleata jos în pivniță, deschise ușa de la cuptorul încălzirii centrale și aruncă conținutul acolo.

Își aminti însă, mult prea târziu, că încălzirea centrală nu mai fusese pusă în funcțiune de două-trei săptămâni din cauza vremii primăvăratice și că dacă nu aprindea acum focul, vreascurile urmau să zacă acolo, neatinse, până iarna următoare. Găsi hârtie, chibrituri și un bidon de gaz; le potrivi, aprinse focul și închise ușa cuptorului, atent să audă trosnetul lemnului cuprins de limbile de foc. Cu asta punea capăt întregii povești. Așteptă o clipă, pe urmă urcă înapoi spre coridorul de la bucătărie, cu gând să facă din nou focul în sufragerie. Pierdu ceva timp până să găsească șomoioagele de aprins și cărbunele, dar cu răbdare reuși să-l pornească și în cele din urmă se așeză comod în fotoliu cu fața la el.

Probabil că trecuseră vreo douăzeci de minute de când citea când auzi trântindu-se o ușă. Lăsă cartea jos și ascultă.

La început nu se auzi nimic. Pe urmă, sigur, zgomotul sosi iar cu claritate. Un zdrăngănit, trântitul unei uși deschise dinspre bucătărie. Se ridică și se duse s-o închidă. Era ușa din capătul scărilor ce duceau la pivniță.

Putea să jure că o închisese. Probabil că ivărul cedase cumva. Aprinse lumina din capul scării și se aplecă să cerceteze cârligul. Nu văzu nimic deosebit. Era cât pe ce să închidă ușa cu putere când în nări

îi rășări din nou mirosul. Parfumul dulceag, leșinat, de lemn de măr care arde mocnit. Se strecura dinspre pivniță, căutându-și cale spre coridorul de deasupra. Brusc, fără vreun motiv, îl cuprinse un soi de teamă, un sentiment învecinat cu spaima. Dacă mirosul urma să umple toată casa în timpul nopții, să urce dinspre bucătărie la etajul de deasupra în vreme ce el dormea, să se strecoare în dormitor, înăbușindu-l, sufocându-l, împiedicându-l să mai respire? Gândul era de-a dreptul ridicol, nebunesc, și totuși...

Se forță încă o dată să coboare treptele spre pivniță.

Dinspre cuptor nu răzbătea niciun sunet, niciun trosnet de vâlvătaie. Firișoare de fum, subțirel și verzui, se prelingeau prin ușa închisă a cuptorului; asta simțise sus, pe coridor.

Se duse la cuptor și trase de ușiță. Hârtia arsese toată și odată cu ea și cele câteva așchii. Dar vreascurile, vreascurile de măr erau intacte. Zăceau unde le azvârlise, împletindu-se între ele ca niște brațe carbonizate, negre și chircite, oseminte înnegrite, îl apucă amețeala, își duse batista la gură, înecându-se de tuse. Pe urmă, fără să-și dea seama ce face, alergă în sus pe scări să aducă găleata goală; cu un vâtrai și o pereche de clești încercă să adune vreascurile și să le pună înapoi în găleată, râcâind după ele prin gura îngustă a cuptorului. În cele din urmă umplu găleata și o cără sus pe scări; ieși apoi în curte prin ușa din spate a bucătăriei, în noaptea aceea nu se vedea nici urmă de lună; ploua, își ridică gulerul de la haină și încercă să străpungă întunecimea, frământându-se unde să arunce lemnele. Era prea mare umezeala și mult prea întuneric ca să străbată atâta drum până la grădina de zarzavat și să le azvârle pe movila de gunoi, dar în spatele garajului iarba crescuse înaltă și deasă și ar fi putut să le ascundă. Străbătu aleea: zgura îi scârțâia sub tălpi; ieși la gardul de lângă câmp și-și aruncă povara în iarba înaltă. N-aveau decât să putrezească și să se ducă naibii acolo, îmbibate de ploaie, făcându-se una cu pământul cleios – puțin îi păsa! Scăpase de griji. Le scosese din casă și mai departe nu mai avea importanță ce urma să se aleagă de ele.

Se înapoie în casă; de data asta controlă dacă ușa de la pivniță era bine închisă. Aerul era din nou curat;

mirosul dispăruse.

În noaptea aceea dormi agitat, iar dimineța se trezi prost dispus, îl durea capul și avea un gust amar în gură.

Rămase în casă. Își simțea ficatul întors pe dos. Ca să-i treacă năduful, se răsti la femeia cu ziua.

— Am răcit aseară când am încercat să mă încălzesc.

Cu asta m-am ales de pe urma lemnului de măr. Iar mirosul mi-a făcut rău la stomac. Să-i spui lui Willis treaba asta când vine mâine.

Femeia îl privi neîncrezătoare.

— Vă rog mult să mă scuzați. I-am povestit aseară și surorii mele despre lemne, când am ajuns acasă și că dumneavoastră nu v-a plăcut focul. Zicea că n-a mai auzit până acum așa ceva. Lemnul de măr e socotit chiar un lux pentru ars și în plus mai arde și bine.

— Soiul ăsta nu, ce mai, răspunse el, și nu mai vreau să aud de el. Cât despre miros... parcă încă îl simt în nas; pur și simplu mi-a întors stomacul pe dos.

Gura femeii se strânse punga.

— Îmi pare rău, răspunse ea. Pe urmă, când ieși din sufragerie, ochii îi căzură pe sticla goală de whisky de pe bufet. Ezită o clipă, apoi o puse pe tavă.

— Mai aveți nevoie de asta, domnule?

Bineînțeles că nu mai avea nevoie. Era limpede ca lumina zilei. Sticla era goală, își dădu seama de implicație.

Femeia insinua că nu era vorba de mirosul de măr ci, pur și simplu că se amețise de băutură. A naibii obrăznicie.

— Nu mai am nevoie de ea, îi răspunse. Adu alta!

Las c-o învață el minte să-și mai vâre nasul unde nu-i fierbe oala.

Câteva zile avu continuu senzația de greață și amețală; în cele din urmă îl sună pe doctor să vină să-l consulte. Era o prostie să se apuce să-i înșire povestea cu lemnul de măr; după ce-l consultă, doctorul nu păru impresionat;

— Ai puțin ficatul mărit, spuse el, o combinație probabil între ceva ce nu ți-a priit și udătură la picioare. Nu cred că fumul de la lemne să aibă vreo legătură. Ar trebui să faci mai multă mișcare dacă ții să ai un ficat bun.

Joacă golf. Eu, unul nu știu cum m-aș putea menține în formă dacă n-aș juca golf la fiecare sfârșit de săptămână.

Râse și-și închise trusa.

— Îți pregătesc un medicament și când stă ploaia ar trebui să ieși la aer curat. E plăcut și abia aștept să iasă puțin soarele să dezmoștească totul. Ai grădina mai înverzită ca a mea. Pomii sunt gata să înflorească.

Pe urmă, înainte de a ieși din cameră, adăugă:

— Nu uita că acum câteva luni ai trecut printr-un șoc, Ai nevoie de o perioadă de timp să-ți revii, încă mai duci dorul nevastei, înțelegi?

Ce puțin pricepea doctorul. Biata Midge... Măcar el personal avea corectitudinea să recunoască că nu-i ducea deloc dorul, că acum că nu mai era ea, avea sentimentul libertății și că în afară de problema cu ficatul, nu se mai simțise atât de bine de ani de zile.

În cele câteva zile în care a stat în pat, femeia cu ziua se folosisese de ocazie ca să facă curățenie în sufragerie.

O muncă inutilă, dar bănuia că face parte din moștenirea pe care o lăsase în urmă Midge. Camera arăta curată, lustruită și exagerat de ordonată. Gunoiul neînsemnat făcut de el era aruncat, cărțile și hârtiile aranjate grijuliu în teancuri. De fapt, era de-a dreptul o pacoste să aibă pe cineva care să se îngrijească de el. Ce ușor ar fi s-o concedieze și să se chivernisească de unul singur, îl împiedica doar faptul că ar fi trebuit să-și bată capul cu gătitul și spălatul. Viața ideală, fără discuție, era cea dusă de un bărbat undeva în răsărit, sau în mările sudului, alături de o nevastă băștinașă. N-ar fi avut niciun fel de complicație. Liniște, serviciu prompt, îngrijire desăvârșită, mâncare excelentă, fără dispute; și pe urmă, dacă-ți doreai ceva mai mult decât atât, ea era alături, tânără, caldă, o companie pentru ceasurile nopții. Niciun reproș, supunerea animalului față de stăpân și râsul fără griji al unui copil. Da, da, aveau minte indivizii ăia care se rupeau de convenții. Norocul lor.

Se duse la fereastră și privi pajiștea înclinată. Ploaia se rărise și ziua următoare trebuia să se facă frumos; va putea să iasă afară așa cum îi sugerase și doctorul. Avusese dreptate și cu pomii. Pomișorul de lângă scară era deja înflorit, iar o mierlă se așezase pe una din crengi,

care se legăna sub greutatea ei.

Picurii de ploaie luceau, bobocii, gata să se desfacă, aveau culoare trandafirie, iar când soarele, va lumina mâine, se vor face albi și gingași, profilați pe cerul albastru. Trebuie să-și caute aparatul vechi de fotografiat „să-i pună rolfilm și să facă niște poze pomișorului. Și ceilalți vor înflori până la sfârșitul săptămânii. Pomul bătrân însă, din stânga, părea uscat de tot; doar dacă nu cumva așa-zișii boboci erau prea cafenii că nu se distingeau de la distanța aceea. Poate că pierderea crengii îl dăduse gata. Și bine făcuse.

Se întoarse de la fereastră și se apucă să rearanjeze prin cameră lucrurile după placul inimii, împrăștiindu-le.

Îi plăcea să trebăluiască de colo-colo, să deschidă sertarele, să scoată lucrurile și să le pună la loc. Pe una din măsute era un creion roșu care alunecase probabil în spatele teancului de cărți și acum dăduse peste el. Îl ascuți și-i făcu un vârf lung de tot. În alt sertar dădu peste un rolfilm nou și-l scoase ca să și-l pună în aparatul de fotografiat, în dimineața aceea. Mai erau și câteva ziare în sertar și niște fotografii vechi într-un teanc și o mulțime de instantanee. Midge se ocupase de ele și-le aranjase în albume, pe urmă, în timpul războiului, probabil că-și pierduse interesul sau avusese altele pe cap.

Toate boarfele astea puteau fi aruncate. Ce foc ar mai fi făcut cu ele aseară; ar fi ars și lemnul de măr.

N-avea niciun rost să mai păstreze ceva. De exemplu, poza asta oribilă a lui Midge, făcută Dumnezeu știe cu câți ani în urmă, nu mult după căsătorie, judecând după stil. Chiar așa purta părul? Ciuful ăla vâlvoi, mult prea umflat și stufos pentru figura ei prelungă și ascuțită încă de atunci. Purta o bluză cu' decolteu în V, cercei lungi, iar zâmbetul forțat îi făcea gura mai mare decât în realitate. În colțul din stânga scrisese „pentru dragul meu Buzz, de la Midge, cu dragoste”. Uitase total de vechea lui poreclă. Renunțase cu ani în urmă și parcă-și amintea că nu-i plăcuse, niciodată; i se păruse ridicolă și jenantă și îi reproșase pentru că o întrebunța de față cu lumea.

Rupse în două fotografia și o aruncă pe foc. Privi cum se încovrigă și arde; ultimul care dispăru fu zâmbetul lăbărțat. „Dragului meu Buzz...” Brusc își aduse aminte de rochia de seară din fotografie.

Era verde – o culoare care n-o prindea, o gălbejea; și-o cumpărase pentru o ocazie deosebită, o petrecere în stil mare cu niște prieteni care-și serbau aniversarea căsătoriei. Ideea fusese să invite pe toți amicii și vecinii care se căsătoriseră în jurul aceleiași date, motiv pentru care se dusese și el cu Midge.

Se băuse multă șampanie, se ținuseră câteva toasturi.

! se glumise, se râsese; fusese distracție, nu glumă, ba chiar se spusese și unele glume ceva mai decoltate, își aminti că atunci când se sfârșise seara și urcau în mașină, gata de plecare, gazda îi spuse între două hohote de râs: „Când mai faci vizite, arborează jobenul, amice! Cică, ai succesul garantat!” Fusese conștient că Midge, lângă el, în rochia verde de seară, rămăsese țeapănă, nemișcată, pe față arborând același zâmbet pe care-l avusese în fotografia distrusă, prompt dar nesigur; nesigură ce voiau să însemne vorbele pe care gazda, ușor amețită, le aruncase în aerul înserării, dorind totuși să pară dezinvoltă, dornică să placă și mai mult decât asta, înnebunită să atragă.

După ce și-a dus mașina în garaj și a intrat în casă, a găsit-o așteptându-l în sufragerie, fără niciun motiv, își lăsase pelerina să-i atârne pe spate ca să i se vadă rochia de seară, iar pe buze îi mijise un zâmbet. El căscă, se așează comod într-un scaun și-și luă o carte. Ea așteptă o vreme, pe urmă își ridică pelerina și urcă la etaj. Probabil că fotografia fusese făcută la scurt timp după aceea.

„Pentru dragul meu Buzz, cu dragoste de la Midge”.

Aruncă o mână de vreascuri uscate pe foc. Trosnind și pocnind, prefăcură fotograf ia în scrum, în seara asta nici vorbă de buștenii verzi și umezi...

A doua zi se făcu frumos și cald. Soarele strălucea și păsările cântau. Brusc îl cuprinse un impuls să plece la

Londra. Era exact vremea de hoinărit pe strada Bond și de căscat gura la mulțimea în mișcare. O zi de mers pe la croitor, la frizer, la barul preferat ca să mănânce o duzină de stridii. Nu-i mai era frig. Îl așteptau Ceasuri plăcute. S-ar fi putut chiar să intre la vreun matineu.

Ziua se scurse fără niciun incident – pașnică, tihnită, așa cum plănuise, aducând o schimbare în rutina de zi cu zi. Pe la ora șapte

conduse înapoi spre casă, nerăbdător să mănânce și să bea un păhărel. Era atât de cald, încât n-avu nevoie de pardesiu, nici măcar acum când soarele apusese.

Făcu semn cu mâna fermierului care tocmai trecea, prin fața porții când intra el pe alee.

— Minunată zi, strigă el.

Omul îi zâmbi, dând din cap aprobator.

— Nu ne-ar strica să avem tot de-astea de-acum încolo, îi strigă el drept răspuns.

Cumsecade individ. Fuseseră prieteni încă din timpul războiului, când conducea tractorul.

Vârî mașina în garaj și bău ceva; pe urmă, până să fie gata masa, dădu o raită prin grădină. Ce schimbări aduseseră cele câteva-ore însorite! O mână de narcise galbene și albe se deschiseseră, iar arbuștii aveau lăstari. Cât despre meri, mugurii plesniseră și erau toți în floare. Se duse lângă pomișorul preferat și-i atinse inflorescențele. Erau catifelate; scutură ușor o rămurică. Florile se țineau bine, nu se clintiră. Mirosul era aproape imperceptibil, dar totuși peste o zi. sau două, cu încă puțin soare, poate și după o ploaie rapidă, o să izvorască din floarea deschisă și va umple ușor aerul, fără să-l facă îmbătător, ci suav. Un parfum pe care va trebui să-l recunoști singur, așa cum fac albinele. Dar care odată cunoscut nu te va mai părăsi, va persista, ademenitor, alină tor și suav. Mângâie pomișorul, coborî treptele și intră în casă. „A doua zi, la micul dejun, auzi o bătaie la ușa sufrageriei, iar femeia: cu ziua. Îl anunță că Willis era afară și dorea să stea puțin de vorbă cu el. Îl pofti pe Willis înăuntru. Grădinarul părea necăjit. Deci apăruseră probleme.

— Mă iertați că vă supăr, domnule, spuse el, dar azi-dimineață am stat puțin de vorbă cu domnul Jackson.

Are o reclamație de făcut.

Jackson era fermierul care avea câmpul vecin.

— Ce fel de reclamație?

— Cică aș fi aruncat lemne pe câmpul lui și mânia care era acolo cu iapa s-a împiedicat de ele și a început să șchioapete. Eu n-am aruncat în viața mea lemne peste gard, domnule. Era tare arțăgos,

domnule, să știți. Zicea de prețul mânzei și că s-ar putea să nu i-o mai cumpere nimeni.

— Atunci sper că i-ai spus că e o minciună.

— I-am spus, domnule. Dar vorba e că cineva într-adevăr a aruncat lemne peste gard. Mi-a arătat locul. Chiar în spatele grajdului. M-am dus cu dumnealui și le-am găsit acolo. Toate lemnele au fost azvârlite acolo, domnule.

Mi-am zis că e mai bine să vin la dumneavoastră și să vă spun înainte să stau de vorbă cu bucătăreasa – că altfel știți cum e, iese cu supărare...

Simți privirea grădinarului pe el. N-avea nicio scăpare – ce mai. Și în primul rând, vina era a lui Willis.

— N-are rost să mai vorbești cu bucătăreasa, Willis, îi spuse el. Eu am aruncat lemnele. Le-ai adus în casă fără să mă întrebi, cu rezultatul că mi-au umplut camera de fum și mi-au stricat toată seara. Le-am aruncat peste gard fiindcă eram nervos la culme și dacă i-au vătămat iapa lui Jackson cere-i scuze și spune-i că am să-i plătesc despăgubiri. Nu am altă pretenție decât să nu-mi mai aduci lemne din astea în casă.

— Bineînțeles, domnule, înțeleg că n-au fost prea bune, dar nu mi-am închipuit că o să ajungeți chiar să le aruncați.

— După cum vezi, le-am aruncat. Și cu asta basta.

— Da, domnule.

Dădu să plece, dar înainte de a ieși din cameră se opri și spuse:

— Da' nu pricep totuși de ce n-au ars lemnele. I-am dus și neveste-mii un ciot și la noi la bucătărie a ars cu o flacăra veselă, mamă doamne!

— Aici n-au ars.

— Oricum, copacul ăsta bătrân își spală toate păcatele.

L-ați văzut azi-dimineață?

— Nu.

— Soarele de ieri, domnule, și căldura nopții l-au ajutat. E o frumusețe, tot în floare. Ar trebui să vă duceți să-l vedeți.

Willis ieși din cameră, iar el își văzu mai departe de micul dejun. Nu peste mult timp ieși pe terasă. La început nu coborî pe pajiște; se

prefăcu că-și vede de alte treburi – se căzni să scoată șezlongul greu afară, „acum că se îndreptase vremea. Pe urmă aduse o foarfecă de grădinarie și se apucă să tundă cei câțiva trandafiri de sub ferestre. În cele din urmă însă, ceva îl mână către copac.

Willis avusese dreptate. Indiferent ce-ar fi fost, soarele sau căldura blândă a nopții liniștite, mugurii cafenii, micuți, se desfăcuseră, grei de florile care se întindeau acum deasupra capului său într-un nor fantastic de inflorescențe albe, umede. Cele mai multe erau în vârf, adunate ciucure, de parcă ar fi fost straturi suprapuse de vată înmuiată și toate, de la ultimele ramuri până aproape de pământ, aveau aceeași nuanță palidă de alb bolnăvicios.

Nici nu semăna cu un copac, parcă era un cort pleoștit, îmbibat de ploaie și părăsit de excursioniști, sau o cârpă de șters pe jos, o otreapă uriașă a cărei suprafață dungată fusese decolorată de expunerea prelungită la soare. Florile erau prea dese, alcătuiind o povară covârșitoare pentru trunchiul firav și înalt, iar umezeala de pe el adăuga o greutate în plus. Ca și cum efortul era deja prea mare, florile de la poale se ruginiseră; cu toate acestea, nu fusese niciun strop de ploaie. Mă rog, asta era, Willis avusese dreptate. Copacul înflorise. Dar în loc să înflorească pentru viață, pentru frumusețe, într-un fel anume, în mijlocul naturii, o luase anapoda și se transformase într-un monstru. Un monstru care habar nu avea nici din ce era plămădit, dar care dorea să facă plăcere. Aproape că părea să spună plin de importanță –, cu afectare „Priviți-mă. De dragul vostru sunt astfel”.

Auzi deodată pași în spatele lui. Era Willis.

— Minunată priveliște, așa-i domnule?

— Îmi pare rău, dar eu unul nu mă omor după ea.

Parcă se sufocă de atâtea flori.

Grădinarul se holbă la el și nu scoase o vorbă, îi trecu prin cap că Willis îl considera o persoană extrem de dificilă, de dură, și poate chiar excentrică. Precis se va duce la bucătărie să discute cu femeia cu ziua.

Își impuse să-i zâmbească.

— Știi ceva, spuse el, nu vreau să-ți tai elanul, dar florile astea nu mă interesează. Mie-mi plac cele mici, vii și colorate, cum are copăcelul de colo. N-ai decât să tai din ăsta cât vrei și să-i duci soției. Ia

cât poftești, nu-mi pasă! Chiar îmi face plăcere.

Dădu din braț, cu generozitate. Voia să scape de Willis.

să-l trimită după o scară și să ia lemnele de acolo.

Omul scutură din cap. Părea de-a dreptul șocat.

— Nu, domnule, mulțumesc. Nici nu mă gândesc. Aș strica tot planul. Vreau să-l văd când dă rod. Pe asta mizez, pe fructe.

Nu mai era nimic de adăugat.

— Bine, Willis, atunci vezi-ți de treabă.

Se întoarse pe terasă. Dar când se așează la soare, cu fața spre pajiștea povârnită n-a mai reușit să vadă copăcelul înălțându-se modest și sfios deasupra treptelor, cu florile gingașe ridicate spre cer. Era ascuns și copleșit de monstru, cu norul lui uriaș de petale fleșcăite, aproape veștejite, de un alb murdar, atârânănd pe iarba de dede

subt. Și indiferent cum își muta scaunul pe terasă într-o parte sau alta, avea senzația că îi era imposibil să scape de copacul care străjuia deasupra lui, plin de reproș, nerăbdător, dornic de admirația pe care nu reușea s-o stârnească.

*

În VARA ACEEA își luă O

vacanță mai lungă decât și-o luase în toți anii din urmă – zece zile petrecute la bătrâna sa mamă în Norfolk, în loc de obișnuita lună alături de Midge, iar restul lunii august și septembrie în Elveția și Italia.

Și-a luat mașina, așa că a fost liber să colinde dintr-un loc în altul după cum avea chef. Nu prea se dădea în vânt după excursii sau tururi de oraș și nici nu era mare alpinist. Cel mai mult îi plăcea să ajungă seara pe răcoare în câte un orașel, să tragă la un hotel micuț și confortabil și pe urmă, dacă avea poftă, să rămână încă vreo două, trei zile fără să facă nimic altceva decât să umble creanga, îi plăcea să stea dimineța la soare în vreo cafenea sau într-un restaurant, cu un pahar de vin în față, și să urmărească oamenii; ce multe persoane vesele și tinere călătoreau în ziua de azi. Îi făcea plăcere să asculte oamenii sporovăind în jurul lui, câtă vreme el nu avea de ce să se amestece în discuție; și din când în când, îl mai întâmpinau câte un zâmbet, câte un cuvânt, două de salut de la cine știe ce oaspete al aceluiași hotel, dar

nimic care să-l angajeze – doar sentimentul că e și el în aceeași vâltoare, că este un om care dispune de timp liber și care profită de o călătorie în străinătate fără niciun însoțitor.

Pe vremuri, oriunde ar fi mers cu Midge, problema era că-i stătea în obicei să facă cunoștință cu diverse persoane, cu cine știe ce cuplu care i se părea „drăguț” sau, după cum se exprima chiar ea, „în genul nostru”, începea cu o conversație la cafea, pe urmă trecea la planuri în comun pentru zilele ce urmau, plimbări în patru într-o singură mașină; nu putea să suporte, și tot concediul era stricat.

Acum, slavă Domnului, scăpase de astea. Făcea ce poftea și când poftea. Midge nu mai era alături să-i spună:

Ei, pornim?” când el încă mai stătea liniștit cu paharul cu vin în față; nu mai era Midge să plănuiască vizitarea cine știe cărei biserici vechi care pe el îl lăsa indiferent. Se îngrășase în vacanță, dar puțin îi păsa. Nu mai era nimeni care să-i propună o plimbare lungă pe jos pentru digestie după o masă copioasă și astfel să-i strice somnolența plăcută care se instalase după cafea și desert”; nimeni care să deschidă uimită ochii la vederea arborării unei cămăși viu colorate și a unei cravate fistichii.

Tot hoinărind prin orașele și sătucuri, fără pălărie, cu trabucul în colțul gurii, culegând zâmbete vesele, se simțea ca un câine fără stăpân. Asta era adevărata viață fără griji, fără probleme. Fără „Trebuie să ne întoarcem pe cinșpe pentru că se întrunește comitetul la spital”; fără

„Categoric nu putem lăsa casa închisă mai mult de două săptămâni, cine știe ce se poate întâmpla”. În schimb, avusese parte de luminițele voioase ale unui bălci de țară, într-un sat al cărui nume nici nu se sinchisise să-l afle:

frânturi de muzică, fete și băieți râzând, și el însuși, după o sticlă de vin de prin preajma locului, făcând o reverență unei copile legate la cap cu o băsmăluță înflorată și pornind să danseze sub prelata încinsă de soare. N-avea importanță că pașii ei nu se armonizau cu ai lui – nu mai dansase de ani de zile – asta era momentul și el trebuia trăit. Îi dădu drumul când se opri muzica, iar fata fugi chicotind la tinerii ei prieteni, fără îndoială, râzând de el.

„Ei, și ce?! Se distrase. Plecă din Italia când se schimbă vremea, la sfârșitul lui septembrie, și în prima săptămână din octombrie ajunse acasă. Fără nicio problemă. O telegramă trimisă femeii cu ziua cu data probabilă a sosirii lui și nimic altceva. Până și o scurtă vacanță împreună cu

Midge, urmată de întoarcere, însemna o serie de complicații. Instrucțiuni scrise pentru alimente, lapte și pâine.

aerisirea paturilor, aprinderea focurilor, distribuirea ziarelor de dimineață. Totul se transforma într-o corvoadă.

Intră pe alee într-o seară blândă de octombrie; – din hornuri ieșea fum, poarta era deschisă, iar propria casă îl aștepta primitoare. Nu era nevoie să se repeadă în spate ca să descopere eventualele nenorociri «survenite la instalații, spargerii, până de apă, probleme privind proviziile:

femeia cu ziua știa ea mai bine ce are de făcut, fără să-l mai bată și pe el la cap. Un simplu... Bună seara, domnule.

Sper că ați avut o vacanță plăcută. Luați cina la ora obișnuită?” Pe urmă, liniște. Putea să-și bea păhărelul, să-și aprindă pipa și să se relaxeze; micul teanc de scrisori era ne semnificativ. Se terminase cu momentele acelea în care ea se repezea febril la plicuri și le desfăcea nerăbdătoare.

apoi telefoanele cu conversații nesfârșite, unilaterale, între femei?, Ei? Ce mai faci? Zău? Vai, dragă... Și. tu ce i-ai răspuns... Chiar așa?... Nu cred pentru că miercuri...”

Se întinse mulțumit, ușor anchilozat de la condus, și privi în tihnă camera goală și plăcută, îi era foame după atâta drum de la Dover, iar bucata de carne de oaie părea destul de anemică față de porțiile din străinătate. Dar asta era situația; n-o să fie niciun necaz să revină la mâncare mai modestă. Felul doi era o bucată de pâine prăjită cu o sardea; apoi se uită în jur după desert.

Pe servanță era o farfurie cu mere. Le aduse și le puse în fața lui, pe masă. Cam prăpădite. Micuțe și zbârcite, de culoare cafeniu-închis. Mușcă dintr-unul, dar în clipa în care îi simți gustul, scuipe pe jos bucata. Era putred. Mai încercă/unul. La fel. Se uită mai atent la grămada de mere. Aveau coajă tare, scorțoasă și tăbăcită; te așteptai să

aibă miezul acru. Din contra ins a, era moale și gălbui.

Cu gust scârbos, O bucățică rătăcită îi intră într-un dinte și se chinui s-o extragă. Ațoasă, infectă...

Sună la sonerie și femeia veni din bucătărie.

— Alt desert n-avem? spuse el.

— Îmi pare rău, dar nu am pregătit altceva, domnule.

Mi-am amintit cât de mult vă plac merele și Willis le-a cules pe astea din grădină. Spunea că sunt foarte bune, tocmai potrivit de coapte.

— Ei, află că se înșală. Sunt imposibil de mâncat.

— Mă iertați, domnule, nu le-aș fi pus dacă aș fi știut. Și mai sunt o sumedenie. Willis a cules un coș întreg.

— Toate din același soi?

— Da, domnule. Toate sunt mici și cafenii. Singurul soi.

— Nu-i nimic, asta e. Măine dimineață o să mă duc să-mi culeg singur vreo câteva.

Se sculă de la masă și traversă, camera, își turnă un pahar de porto ca să-i ia gustul de măr, dar fără efect, nici chiar după ce înghiți un biscuit. Gustul de măr putred i se lipise de limbă și de cerul gurii; până la urmă a fost nevoit să se ducă la baie și să se spele pe dinți. Partea înnebunitoare era că după o cină destul de insipidă nu i-ar fi displicut să muște dintr-un măr bun și sănătos cu coaja curată și netedă, cu miezul nu prea dulce, puțin acrișor la gust. Cunoștea el soiul de mere bune de mușcat.

Dar, bineînțeles, trebuie să te pricepi când să le culegi.

În noaptea aceea visă că era din nou în Italia și dansa sub prelata din piațeta cu dale de piatră. Se trezi cu sunetul muzicii în urechi, dar n-a putut să-și amintească chipul țărănuței sau zvâcnetul trupului ei când se împiedica de picioarele lui. La ceaiul de dimineață se strădui să și-o amintească din nou însă îi fu imposibil. Se sculă din pat și se duse la fereastră să vadă cum e vremea. Destul de frumoasă, dar aerul era ușor pișcător. Pe urmă ochii îi căzură pe copac. Imaginea fu atât de neașteptată, încât îi provocă un șoc, își dădu pe loc seama că merele din seara trecută proveneau de acolo. Copacul era încărcat, cocârjat sub povara fructelor. Atârnavu ciorchine, micuțe și cafenii, de

fiecare ramură, micșorându-se ca mărime spre vârf, astfel că cele de pe ultimele ramuri, încă necrescute pe l deplin, semănau cu nucile: Copacul abia le îndura greutatea și din cauza asta. părea cocoșat și deformat, ramurile de jos aproape măturând pământul, iar pe iarbă, la poalele lui, erau alte mere, scuturate de vânt, cele timpurii, împinse jos de frații și surorile năbădăioase. Acopereau tot pământul din jurul mărului; multe erau crăpate, putrezite, năpădite de viespi. Nu văzuse în viața lui un copac mai încărcat de fructe. Mare minune că nu se prăbușise sub propria povară. Ieși în grădină înaintea micului dejun – curiozitatea era prea mare – și se duse sub copac să-l privească. Nu încăpea nicio îndoială, erau aceleași mere aduse cu o seară înainte în sufragerie. Ceva mai mari. ca mandarinele, și multe chiar mai mici, crescute atât de apropiate pe ramuri, încât dacă doreai să culegi unul, erai nevoit să culegi o duzină.

Priveliștea avea ceva monstruos, dezagreabil; păcat totuși că lunile care se scurseseră abătuseră asupra pomului atâta suferință, căci într-adevăr era suferință – alt cuvânt mai potrivit nici nu exista. Copacul era chinuit de roade, gemea sub povara lor și, jalnic, nici măcar una nu era comestibilă. Fiecare măr era putred până la cotor.

Călca pe merele căzute în iarbă, n-avea cum să le ocolească...; se storceau pe loc, transformându-se într-o masă fleșcăită și vâscoasă care i se lipea de tocuri – a fost nevoit să se curețe cu smocuri de iarbă.

Mai bine pomul s-ar fi prăpădit înainte, când era golaș și uscățiv. La ce-i trebuiau sau cui i-ar fi folosit grămezile de fructe strivite care infestau tot locul și pângăreau pământul? în vreme ce mărul însuși, gârbovit cum era, suferea amarnic și totuși, putea să jure, se simțea triumfător. Se petrecea acum același lucru ca și în primăvară, când masa de inflorescențe stufoase, decolorate și îmbibate;

de apă, atrăgea spre ea privirea îndărătnică. Nu era chip să-ți ferești ochii din calea lui, așa cum stătea împovărat de fructe. Toate ferestrele de pe fațada casei dădeau spre el. Știa chiar cum se va întâmpla. Fructele vor rămâne spânzurate de crengi până vor fi culese; o să treacă octombrie și noiembrie și pomul nu va fi cules pentru că nimeni nu dorea să mănânce merele astea. Se și închipuia umplân

du-se de nervi din cauza lui toată toamna. Ori de câte ori ar fi

ieșit pe terasă i-ar fi apărut în fața ochilor, pleoștit și hidos.

De necrezut cât ajunsese să urască pomul ăsta. Avea impresia că reprezintă un avertisment asupra faptului că... ei, zău dacă nu... un avertisment continuu asupra tuturor lucrurilor pe care le detesta cu toată ființa și pe care le detestase dintotdeauna și pe care nu le putea defini. Hotărî pe loc că Willis trebuie să culeagă toate fructele și să le ia de acolo, să le vândă sau să le arunce, treaba lui, câtă vreme nu trebuia să le mănânce și câtă vreme nu era nevoit să privească pomul chircindu-se tot mai mult, zi de zi, până se va încheia toamna.

Îi întoarse spatele și îl cuprinse ușurarea când văzu că niciunul dintre ceilalți meri nu se degradase în asemenea hal. Aveau roade bunicile și după cum își imaginase, pomișorul din dreapta celui bătrân oferea o priveliște plină de semeție, cu merele lui destul de mărișoare, trandafirii, nu prea închise la culoare, dar îmbujorate acolo unde le încălzise soarele. O să culeagă unul și o să-l ia în casă pentru micul dejun. Alese un măr care se desprinsese la prima atingere. Arăta atât de apetisant, încât mușcă din el cu poftă. Așa și era, zemos, cu un parfum delicat, pătrunzător, încă umezit de rouă. Nu-și mai întoarse privirile spre mărul bătrân. Se înapoie în casă înfometat, la micul dejun.

Grădinarului îi trebui aproape o săptămână să despoaie pomul; și era evident că o făcea împotriva voinței lui.

— Nu mă interesează ce faci cu ele, îi spusese stăpânul. Poți să le vinzi și să-ți păstrezi banii, sau poți să le iei acasă și să le dai la porci. Nu mai suport să le văd, și cu asta basta. Găsește o scară înaltă și apucă-te de treabă imediat.

Avea impresia că Willis, din pură încăpățănare, trăgea de timp. Îl urmărea de la fereastră cum se mișca parcă cu încetinitorul. Mai întâi sprijini scara. Pe urmă, se urcă cu mare greutate, apoi se coborî s-o mai înțepenească încă o dată. Urmă spectacolul culesului fructelor și aruncatul lor unul câte unul în coș. Zi de zi același lucru.

Willis era întotdeauna acolo, pe pajiștea povârnită, cu scara sub copac, ramurile trosneau și gemeau, iar sub el, pe iarbă, coșuri, găleți, ligheane, orice vase în care se puteau ține mere. În cele din urmă se termină și scara fu luată, apoi coșurile și gălețile, iar copacul rămase golaș.

În seara aceea îl privi cu satisfacție. Nu mai erau fructe putrede care să-i deranjeze privirea. Toate merele dispăruseră. Și totuși, copacul, în loc să pară ușurat de povară, părea, dacă așa ceva e posibil, mai deprimat ca oricând.

Ramurile erau încă pleoștite, iar frunzele, veștede în seara rece de toamnă, se lipeau de el, tremurând. „Asta mi-e răsplata!” părea să spună el, „după tot ceea ce am făcut pentru tine?”

Pe măsură ce lumina pălea, umbra copacului aruncă o părere de rău peste noaptea umedă. Iarna bătea la ușă.

zilele erau scurte și plicticoase.

*

NICIODATĂ nu SE OMORÂSE

după zilele de toamnă. Pe vremuri, când mergea zilnic la serviciu la

Londra, ele însemnau plecatul cu trenul din zori, în diminețile geroase. Pe urmă, înainte să se facă ora trei după-amiaza, funcționarii aprindeau luminile, și de cele mai multe ori în aer plutea ceața, pâcloasă și întunecată;

apoi drumul trenant de întoarcere, însoțit de pufăitul trenului, în compartiment cu alți cinci salariați în șir, oameni care-și câștigau pâinea ca și el, câțiva dintre ei suferind de guturai. Urma seara nesfârșită, cu Midge așezată în fața lui, lângă căminul din sufragerie, pălăvrăgind despre ce a făcut sau ce a rezolvat ea, iar el ascultând-o sau prefăcându-se că o ascultă. Dacă nu avea de comentat vreo neplăcere petrecută în gospodăria lor, atunci își alegea vreun eveniment obișnuit asupra căruia să arunce o umbră: „Văd că prețurile la călătorii urcă din nou; tu cum stai cu abonamentul?” sau: „Cam neplăcută povestea asta din Africa de Sud, au comentat mulțișor la știrile de la ora șase”, sau, din nou: „Mai au trei cazuri de poliomielită la spitalul de boli contagioase. Nu știu zău ce-au de gând doctorii ăștia”.

Acum cel puțin, era scutit de rolul de ascultător, dar amintirea acelor seri lungi îi mai zăbovea în memorie, iar când luminile erau aprinse și draperiile trase. Îi răsărea în auz păcănitul andrelor, flecăreala în doi peri și căscăturile zgomotoase, își luase obiceiul, fie

înainte de cină, fie după, să dea pe la „Green Man”, vechea cârciumă la un sfert de milă depărtare de șoseaua principală. Acolo nu-l mai bătea nimeni la cap. Se așeza într-un colț după ce-i spunea bună seara veselei doamne Hill, proprietăreasa, pe urmă, cu o țigară și un pahar de whisky cu sifon, privea localnicii care veneau să bea ceva, să mai facă o ironie, să mai bârfească.

Într-un anume sens, era un fel de continuare a vacanței de vară. Semăna puțin, fără îndoială, cu atmosfera lipsită de griji din cafenele și restaurante; fumul străveziu care învăluia barul împrăștia o ambianță intimă, iar muncitorii, claie peste grămadă, nu-l deranjau câtuși de puțin, ceea ce era o plăcere, o relaxare. Vizitele de soiul acesta atenuau lungimea serilor întunecoase de iarnă și le făceau mai suportabile.

Pe la mijlocul lui decembrie însă, o răceală le puse capăt pentru mai bine de o săptămână. Fu silit să stea în casă. Și ciudat, își spuse în sinea lui, cât de mult îi lipsea

„Green Man” și cum se săturase până peste cap să stea în sufragerie sau în birou, fără nimic de făcut decât să citească sau să asculte radioul. Răceala și plictisul îl făcură morocănos și nervos, iar inactivitatea forțată îi lenevi ficatul. Simțea nevoia de mișcare. Indiferent de vreme, se hotărî el, la sfârșitul unei alte zile reci și posomorâte, mâine va ieși afară. Cerul fusese încărcat de pe la mijlocul amiezii și în văzduh plutea amenințarea unei ninsori, dar oricum, nu mai putea rămâne în casă încă douăzeci și patru de ore fără să respire puțin aer curat.

Punctul culminant sosi odată cu tarta cu fructe de la cină. Se afla în acel stadiu final al unui guturai, serios când nu ți-ai recăpătat pe deplin gustul și nici pofta de mâncare, dar simți un gol care are nevoie de o mâncare deosebită. Poate carne de pasăre. Vreo jumătate de potârniche, friptă impecabil, urmată de un sufleu de brânză.

Era ca și cum ți-ai fi dorit luna de pe cer. Femeia cu ziua, lipsită de imaginație, aduse cegă, cel mai fad și mai uscat dintre pești. După ce strânse resturile – lăsase de fapt trei sferturi din ea – reveni cu o tartă; și pentru că nu se săturase, vârî în gură o bucată zdravănă, I-a fost suficient, înecându-se, sufocându-se, scuipe în farfurie. Se ridică și sună. Apăru femeia cu o expresie nedumerită pe chip, mirată de

neașteptata chemare.

— Ce dracu' e porcăria asta? se răsti el.

— Tartă cu gem, domnule.

— Ce fel de gem?

— Gem de mere, domnule. Făcut de mine.

Își trânti șervetul pe masă.

— Am bănuit eu. Ai întrebuințat din merele alea de care m-am plâns acum câteva luni. Ți-am spus clar și ție și lui Willis că nu admit să băgați merele astea în casă.

Chipul femeii se încordă.

— Ați spus, domnule, să nu le gătesc sau să le aduc ca desert. N-ați pomenit nimic de gem. Și eu am făcut puțin ca să-l încerc și mi s-a părut foarte bun. Așa că am fiert câteva borcane din merele aduse de Willis. Întotdeauna am făcut cu doamna gem.

— Hm, îmi pare rău că ți-ai bătut capul, dar nu pot să-l mănânc. Nu am putut suferi merele astea și fie că sunt făcute gem sau ce poftești, tot n-or să-mi placă. Ia tarta de aici, să n-o mai văd, și nici gemul. Adu-mi niște cafea în sufragerie.

Ieși din cameră tremurând de nervi. Nemaipomenit cum un fleac ca ăsta îl scotea din fire. „Doamne, iartă-mă, ce prostănaci sunt oamenii”. Știa și ea și Willis că nu suferea merele astea, că ura pur și simplu și gustul și mirosul, dar în zgârcenia lor se hotărâseră că dacă făceau gem în casă economiseau bani, gem făcut din merele pe care le detesta în mod special.

Trase o gură de whisky zdravănă și-și aprinse o țigară.

Peste câteva clipe femeia apăru cu cafeaua. Nu plecă imediat după ce puse tava jos.

— Aș putea să vă spun ceva, domnule?

— Ce anume?

— Cred că ar fi bine să-mi dau demisia.

Poftim, acum și asta, colac peste pupăză. Ce zi, ce seară.

— Pe ce motiv? Pentru că nu pot să mănânc tartă cu mere?

— Nu din cauza asta, domnule. Simt cumva că lucrurile nu mai sunt ca pe vremuri. Am vrut să vă spun asta de mai mult timp.

— Doar n-o să-mi reproșezi că sunt prea pretențios, ce zici?

— Nu, domnule. Numai că pe vremuri, când trăia doamna, simțeam că munca mea era apreciată. Acum parcă n-are nicio valoare. Nu mi se spune nimic și îmi dau toată osteneala, niciodată nu sunt sigură. Cred că m-aș simți mai bine undeva unde e și o doamnă care ia aminte la ceea ce fac.

— Ei, dumneata știi mai bine cum trebuie să procedezi, îmi pare rău că nu-ți mai place aici.

— Vara asta ați lipsit mult. Când trăia doamna, casa nu rămânea goală mai mult de două săptămâni. Acum totul pare atât de schimbat. Nici nu mai știu ce-i cu mine, ca și Willis, de altfel.

— Deci și Willis s-a săturat?

— Asta n-aș putea să spun, zău. Știu doar că era necăjit cu merele, dar demult. Poate c-o să vă zică chiar el.

— Poate. Nici prin cap nu mi-a dat că vă creez atâtea probleme. Bine, ajunge. Noapte bună.

Își din cameră. Se uită morocănos în jur. Călătorie sprâncenată la amândoi, dacă asta doreau. Lucrurile nu mai sunt ca pe vremuri. Totul e schimbat. Fir-ar să fie, de prostii. Cât despre Willis, care s-a necăjit cu merele, ce obraznicie nemaipomenită! Oare n-avea dreptul să facă ce poftea cu mărul lui? La dracu' și cu guturaiul și cu vremea urâtă. Nu mai suporta să stea în fața focului și să se gândească la Willis și la bucătăreasă. O să se ducă la „Green Man” ca să dea uitării totul.

Își puse paltonul și fularul și vechea șapcă și porni sprinten pe drum, iar peste douăzeci de minute se afla în colțul lui obișnuit de la „Green Man”, iar doamna Hill turna whiskyul și-și exprima bucuria de a-l fi văzut din nou. Unul sau doi dintre obișnuiții localului îi zâmbiră și – îl întrebară de sănătate.

— Ați fost răcit, domnule? Bântuie peste tot. Toată lumea e bolnavă.

— Așa e.

— Păi, cu vremea asta... nu?

— Da, trebuie să te aștepți la orice. Numai că e neplăcut când ți-ajunge în piept.

— E la fel de rău și când ți se înfundă tot capul.

— Așa e. Amândouă sunt neplăcute. Și nu e nimic de făcut.

Simpatici indivizi. Prietenoși. Nu te sâcâie, nu te bal la cap.

— Încă un whisky, vă rog.

— Poftim, domnule. Să vă priască. Să scăpați de răceală.

Doamna Hill radia în spatele tejghelei. Un suflet debăttrânică generoasă și alinătoare. Sporovăiala, hohotele de râs, zbârnâitul săgeților la țintă, râsetele vesele îi parveneau parcă printr-o perdea de fum.

— ...și dacă vine zăpada nu știu cum o să ne descurcăm, spunea doamna Hill. Cu cărbunii livrați atât de târziu, ce bine ne-ar prinde niște bușteni, dar cât credeți că ne-au cerut? Două lire pe livră. Vreau să spun...

El se aplecă în față, iar vocea chiar lui i se păru că răsună de foarte departe.

— Vă dau eu câțiva bușteni, spuse el.

Doamna Hill se întoarse. Nu vorbise cu el.

— Ați spus ceva? Întrebă ea.

— Vă dau eu câțiva bușteni, repetă el. Am acasă un copac bătrân pe care trebuia să-l tai de luni de zile. Pentru dumneavoastră o să mă apuc mâine de el.

Dădu din cap zâmbitor.

— Vai, nu, domnule. Nici nu mă gândesc să vă deranjez. O să vină cărbunele, fiți fără grijă.

— Dar nu e niciun deranj. E o plăcere. Îmi place să servesc, iar mișcarea, știți, îmi face bine. M-am cam îngrășat. Lăsați pe mine.

Se ridică de la locul său și-și luă paltonul, controlându-și atent mișcărilor.

— E lemn de măr, spuse el. Nu vă deranjează, nu?"

— A, nu, spuse ea, orice lemn e bun! Dar chiar nu vă trebuie, domnule?

Scutură din cap, misterios. Era o învoială a lor, o taină.

— O să vi-l aduc mâine seară, cu remorca mea, spuse el.

— Aveți grijă, domnule, spuse ea. Atenție la treaptă...

Străbătu drumul spre casă, în noaptea rece și sticloasă, cu un zâmbet pe buze. Nu-și mai aducea aminte când se dezbrăcase sau se vârâse în pat, dar a doua zi dimineață când se trezi, primul gând care-i

răsări în minte a fost promisiunea făcută seara anterioară.

Își dădu seama cu satisfacție că nu era ziua când venea Willis. N-avea să-și mai vâre nasul în planul lui.

Cerul era încărcat, iar peste noapte ninsese. Și încă urma să mai ningă. Dar până acum nimic îngrijorător, nimic care să-l stânjenească în intențiile lui.

După micul dejun se duse la magazia de unelte, traversând grădina de zarzavat, își luă ferăstrăul, câteva pene și securea. S-ar putea să aibă nevoie de toate, își trecu degetul pe muchie. Era suficient de ascuțită. Când le luă pe umăr și se înapoie în grădina din față, râse în sinea lui, gândindu-se că probabil arăta ca un călău de pe vremuri pornit să decapiteze vreo nenorocită de victimă din Turnul Londrei.

Își lăsă sculele jos, sub măr. Zău, dacă nu era un act de caritate. Nu văzuse în viața lui ceva mai chinuit, mai

Jalnic ca mărul. Era imposibil să mai aibă viață în ei.

Nu mai avea nicio frunză. Chircit, urât, cocârjat, strica tot aspectul pajiștii. În clipa în care o să dispară, o să se schimbe întreaga grădină.

Un fulg de nea îi căzu pe mână, apoi încă unul. Se uită în jos, dincolo de terasă, spre geamul sufrageriei. O

vedea pe femeie așezându-i masa de prânz. Coborî treptele și intra în casă.

— Știi ceva, spuse el, dacă-mi lași prânzul pregătit în cuptor, o zi o să mă descurc singur cu masa. S-ar putea să am ceva treabă și n-aș vrea să fiu presat de timp. În plus, a început ninsoarea. Mai bine du-te acasă mai devreme, nu cumva să te apuce viscolul, îmi rezolv eu treburile. Chiar aș prefera să rămân de unul singur.

Poate femeii îi trecuse prin cap că hotărârea lui era o urmare a demisiei ei din seara trecută. Dar indiferent ce ar fi crezut, lui puțin îi păsa. Dorea să rămână singur.

N-avea nevoie să vadă niciun chip ițindu-se la geam.

Femeia plecă pe la douăsprezece și jumătate și el se duse imediat la cuptor și-și luă prânzul. Avea de gând să-l mănânce repede ca să-și dedice toată după-amiaza doborârii copacului.

Cu excepția câtorva fulgi care se topiseră imediat, nu căzuse

zăpada, își scoase haina, își suflecă mânecile și apucă ferăstrăul; cu mâna stângă dădu la o parte sârma care înconjura trunchiul cam la treizeci de centimetri de sol și începu să-l miște înainte și înapoi.

Primele douăzeci de mișcări decurseră fără probleme.

Ferăstrăul mușca lemnul, dinții se înfingeau cu sete. Pe urmă, după câteva clipe, lama începu să se îndoaie. Exact de asta se temuse.

Încercă s-o elibereze, dar deschizătura făcută nu era suficient de mare, iar copacul presa pe fierăstrău și nu-i dădea drumul. Vârî prima pană, dar fără niciun rezultat.

O vârî și pe a doua, iar deschiderea se căscă puțin dar nu îndeajuns ca să elibereze lama.

Trase și smuci de fierăstrău, dar degeaba, începu să-și iasă din fire. Luă securea și începu să hăcuiască pomul;

bucăți din trunchi zburau care-încotro și se împrăștiau pe iarbă.

Așa mai mergea. Asta era deci procedeul.

Sus și jos se mișca securea, ciuntind și mutilând copacul. Bucățele albicioase, decolorate și ațoase săreau în toate părțile sub coaja răsucită. Hai, ciopârțește, sfâșie, scobește-i măduva fibroasă, aruncă securea, smulge cu mâinile goale carnea cauciucată. Nu mai e mult, dă-i înainte, dă-i!

Uite că s-au eliberat și ferăstrăul și pana. Și acum iar cu securea. Uite-aici, jos, tare, unde se țin cu toate puterile vinele astea ațoase. Ba geme, ba scuipă, ba se leagănă și se unduiește, atârând deasupra unei bucăți sângerânde. N-o lăsa, dă-i înainte.

Asta e, lovește-o, lovește-o iar, o ultimă lovitură, și e jos, sfâșiind văzduhul cu geamătul și toate ramurile se răstignesc în jur. pe pământ.

Se dădu înapoi, ștergându-și sudoarea de pe frunte, de pe bărbie, Era înconjurat de rămășițele copacului, iar dedesubt, la picioare, ciotul alb, colțuros și ciuntit se căsca la el.

Începu să ningă.

*

PRIMUL lucru PE CARE L-A

făcut după ce a doborât copacul a fost să taie ramurile și crenguțele ca să le poată așeza în stive; erau mai ușor de transportat.

Vreascurile adunate mănunchi și legate erau bune de aprins

focul; doamna Hill precis o să fie foarte contrariată și de ele. Aduse mașina cu remorca atașată la poarta grădinii, aproape de terasă. Îmbucătățirea crengilor era un

fleac: putea să se slujească doar de cuțit, îl ajunse oboseala când se apucă să facă mănunchiurile de vreascuri și să le lege, apoi să le care dincolo de terasă și prin poartă la remorcă. Tăie. cu cuțitul ramurile mai groase, pe urmă le despică în trei sau patru, le legă cu sfoară și le târî una câte una la remorcă.

În tot acest timp lupta cu vremea. Lumina, atât cât mai rămăsese, se va duce complet pe la patru și jumătate, iar zăpada cădea întruna. Se așternuse deja, iar când se opri o clipă din lucru și-și șterse transpirația de pe față, fulgii înghețați și mărunți îi căzură pe buze, se strecurară insidioși și molateci pe după guler, pe gât și spate. Dacă-și ridica ochii spre cer, rămânea orbit pe loc. Fulgii începură să cadă mai des și să se mărească, se învârteau în jurul capului și se părea că cerul s-a prefăcut într-o prelată de zăpadă care cobora încontinuu, se apropia tot mai mult. sufocând pământul. Zăpada cădea pe ramurile rupte și crengile ciuntite, împiedicându-l să lucreze. Dacă se oprea doar o clipă să-și tragă sufletul și să-și reîmprospă.

teze forțele, parcă peste stiva de lemne se așternea o învelitoare albă. moale, care s-o protejeze.

Nu putea să-și pună mânuși, căci îi era imposibil să mai strângă securea sau cuțitul și nici nu putea să lege sfoara și să tragă ramurile, își simțea degetele amorțite

— De ger, nu peste mult timp n-o să le mai poată mișca. Simțea” acum o durere sub inimă, de la efortul ridicării încărcăturii pe remorcă, iar munca parcă nu se mai sfârșea.

De fiecare dată când se întorcea la copacul doborât, mormanul de lemne i se părea la fel de înalt, crengi lungi, crengi scurte. O legătură pentru aprins dincolo, aproape îngropată în zăpadă, de care uitase; totul trebuia adunat, legat și transportat sau pus deoparte.

Trecuse de patru și jumătate și se lăsase întunericul când termină cu toate ramurile și nu mai rămăsese decât să tragă trunchiul, tăiat deja în trei bucăți, peste terasă spre remorcă.

Era aproape pe punctul de a cădea frânt. Numai voința îl ținea

să-și îndeplinească sarcina de a se descotorosi de copac. Respira greu, dureros și tot timpul zăpada îi cădea și în gură și în ochi. Încât abia mai vedea.

Luă frânghia, o strecură pe sub trunchiul rece și alunecos, și-o înnodă cu putere¹. Cât ele tare și îndărătnic era lemnul golaș; iar coaja aspră îi zdrelea mâinile degerate.

— Cu asta ți-am venit de hac, mormăi el, s-a terminat cu tine.

Clătinându-se pe picioare, ridică pe umeri frânghia legată de trunchiul masiv și începu să urce anevoios panta, spre terasă și spre poarta grădinii, târându-l. Îl urma, trosc, trosc... pe treptele terasei. Greoi și fără viață, ultimele mădulare golașe ale mărului se târau după el prin zăpada udă.

Se terminase, își îndeplinise misiunea. Stătu lângă remorcă, în picioare, gâfâind. Acum nu mai rămânea decât să-l transporte la „Green Man” înainte ca zăpada să facă drumul impracticabil. Avea lanțuri la mașină, se și gândise la asta.

Intră în casă să-și schimbe hainele care atârnavă pe el

și să bea ceva. Nu mai contau nici focul, nici draperiile trase, nici ce urma să mănânce la cină, toate problemele de care avea de obicei grijă femeia cu ziua rămăsese pe planul doi. Trebuia să bea ceva și să transporte lemnul.

Își simțea mintea ca de plumb, istovită, la fel ca mâinile și întregul trup. O clipă îi trecu prin minte să lase totul pe a doua zi, să se afunde într-un fotoliu și să închidă ochii. Nu, nu mergea. Mâine o să fie mai multă zăpadă, mâine aleea o să aibă un strat de două-trei picioare grosime. Știa el să interpreteze toate semnele. Și pe urmă, remorca o să rămână înțepenită pe poarta grădinii, cu grămada de lemne pe ea, într-un morman de zăpadă sticloasă. Trebuia să mai facă un efort să ducă până la capăt ce-și propusese.

Termină de băut, se schimbă și ieși să pornească mașina, încă mai ninge, dar acum, că se lăsase întunericul, aerul se simțea mai rece și mai curat. Se lăsa gerul. Fulgii zburătăciți, răscoliți, coborau mai lent, cu precizie.

Porni motorul și începu să coboare dealul cu trailerul remorcat. Conducea încet, cu foarte mare grijă, din cauza încărcăturii masive. La

munca istovitoare de după-amiază se adăuga acum efortul de a scruta drumul prin perdeaua de zăpadă și ștergătorul de parbriz. Parcă niciodată nu luminaseră mai vesel ferestrele de la... Green

Mân” când trase în curtea micuță.

În prag clipi, zâmbind în sinea lui.

— Ei, v-am adus lemnele, spuse el.

Doamna Hill se holbă la el din spatele tejghelei, unul sau doi indivizi se întoarseră să-l privească, iar jucătorii cu săgețile la țintă încetară vorba.

— Nu cumva... începu doamna Hill, dar el își smuci capul spre ușă și râse.

— Mergeți să vedeți, spuse el, dar să nu-mi cereți să descarc tot în seara asta.

Se duse în colțul lui preferat, chicotind în barbă, iar ceilalți mușterii se repeziră la ușă, care mai de care exclamând, comentând sau râzând, iar el deveni de-a dreptul un erou, înconjurat imediat și asaltat cu întrebări, iar doamna Hill îi turnă whiskyul, și-i mulțumi râzând și scuturând din cap.

— Astă-seară sunteți invitatul nostru, spuse ea.

— Nici gând, îi răspunse el, fac eu cinste. Câte un rând la fiecare și mie două... Hai, oameni buni...

Era o sărbătoare, o înfrățire, o veselie și „hai noroc” la toți cei din cârciumă, continua el să spună „hai noroc, doamnă Hill”, și chiar noroc și lui și întregii lumi. Când era Crăciunul? Săptămâna viitoare sau cealaltă? Ei, dar să ciocnim și în cinstea lui, sărbători fericite! Dați-o încolo de zăpadă, dați-o încolo de vreme. Pentru prima oară se simțea unul de-ai lor, nu izolat într-un colț. Pentru prima oară bea, cot la cot cu ei, râdea cu ei, chiar aruncă și el o săgeată la țintă; stăteau cu toții în cârciuma îmbâcsită de fum, iar el avea sentimentul că-l plăceau, că făcea parte dintre ei, nu mai era... domnul”.

de la casa din deal.

Orele se scurgeau și câțiva plecară acasă, alții le luară locul dar el continua să stea acolo confortabil, cu privirea împăienjenită, căldura și fumul contopindu-se. Nimic din ceea ce vedea sau auzea nu avea consistență, dar nu știa cum, nu conta, căci doamna Hill, veselă,

durdulie și binevoitoare, avea grijă să nu-i lipsească nimic; chipul ei radia către el de după teighea.

În raza vizuală apărură un alt chip. al unuia dintre muncitorii de la fermă, cu care fusese, pe vremuri, în război;

făcuseră cu rândul la condusul tractorului. Se aplecă în față și-l atinse pe umăr.

— Ce s-a întâmplat cu fata? întrebă el.

Omul lăsa jos halba.

— Ați spus ceva, domnule?

— Ți-aduci aminte... țărăncuța care mulgea vacile și dădea de mâncare la porci, sus la fermă. Nostimă fată, cu părul negru numai inele și cu zâmbetul pe buze.

Doamna Hill se întoarce după ce servi un alt client.

— Vă gândiți la May, cumva? întrebă ea.

— Da, așa e. așa o chema, micuța May, spuse el.

— A, păi n-ați auzit nimic de ea, domnule? îl întrebă doamna Hill, umplându-i paharul. Am fost uluiți atunci, s-a vorbit o grămadă la vremea aceea, așa-i.

Fred?

— Așa e, doamnă Hill.

Omul se șterse la gură cu dosul palmei.

— A murit, spuse el, a căzut din spatele motocicletei unui individ. Urma să se mărite nu peste mult timp.

S-a întâmplat acum patru ani. A fost groaznic, zău așa. Era o fetișcană drăgălașă.

— Am trimis toți de prin împrejurimi o coroană, spuse doamna Hill. Mama ei ne-a scris câteva rânduri, a fost foarte impresionată și ne-a trimis o tăietură din ziarul local. așa-i, Fred? Au avut o înmormântare mare, cu fel de fel de jerbe și coroane. Sărmana May, toți țineau la ea.

— Aveți dreptate, spuse Fred.

— Și dumneavoastră n-ați auzit nimic, domnule? Ce ciudat! spuse doamna Hill.

— N-am auzit, nu mi-a spus nimeni, îmi pare rău.

Extrem de rău.

Rămase cu privirea ațintită pe paharul pe jumătate plin.

Conversația continua în jurul lui, dar el nu mai lua parte la ea. Era din nou izolat, tăcut, în colțul lui. Moartă.

Sărmana fetișcană, drăgălașă, să fie moartă... Aruncată de pe motocicletă. Moartă de trei sau patru ani. Cine știe ce individ nenorocit și neatent care aluat colțul prea repede, cu fata în spate, ținându-se de cureaua lui, râzându-i probabil în ureche, și pe urmă, buf... și gata.

S-a terminat și cu părul buclat care se încolăcea în jurul chipului și cu râsul.

May. Țsta era numele. Acum și-l amintea limpede.

Parcă o vedea zâmbind peste umăr, când o strigau. „Imediat”, ciripea ea, lăsând jos, în curte, găleata care zdrăngănea, ca să pornească fluierând cu saboții mari și grei. O

Înconjurase cu brațul și o sărutase din zbor. May, țărăncuța cu ochii șagalnici.

— Plecați, domnule? spuse doamna Hill.

— Da, da. mă duc acum.

Merse împleticit până la ușă și o deschise. Totul înghețase bocnă în ultima oră, iar zăpada contenise. Lințoliul greu se ridicase de pe cer, lăsând să se vadă stelele.

— Doriți să vă ajut la mașină, domnule? spuse cineva.

— Nu, mulțumesc, îi răspunse. Mă descurc.

Desprinse remorca și o lăsă să cadă. O parte din lemne se înclină greoi, în față. Măine o să rezolve. Măine, dacă va avea chef. va veni să dea o mână de ajutor la descărcat. Nu astă-seară. Astă-seară făcuse destul. Acum era cu adevărat obosit; era răpus.

Îi trebui destul de mult să pornească mașina și înainte de a ajunge la jumătatea drumului lăturalnic care ducea spre casă, își dădu seama că făcuse o greșală că o luase pe acolo. Zăpada se așternuse serios, iar cărarea pe care o făcuse mai devreme era acum acoperită. Mașina derapa.

și aluneca; deodată roata dreaptă se afundă și fu proiectat cu tot corpul înainte. Intrase într-un troian de zăpadă.

Se dădu jos și se uită în jur. Mașina se înfundase în nămeți și era imposibil de clintit de acolo fără ajutorul a doi-trei oameni, și chiar și

așa, dacă s-ar fi dus după ajutoare, ce speranță putea să mai aibă să continue drumul, când în față se întindea atâta zăpadă? Mai bine o lăsa acolo, să încerce iar mâine dimineață, când o să fie odihnit. Acum n-avea niciun rost să mai zăbovească pe acolo și să piardă o jumătate de noapte, împingând și dând la o parte zăpada; ar fi fost absolut degeaba.

N-avea ce să i se întâmple aici. pe drumul lateral;
nimeni nu mergea pe aici noaptea.

Începu să urce pe jos spre propria alee. Mare ghinion că vârase mașina în troianul de zăpadă. Mijlocul drumului era mai degajat, iar zăpada îi ajungea doar până la glezne. Își vâri mâinile adânc în buzunarele paltonului și înainta greoi în susul pantei, înconjurat de o masă albă uriașă.

Își aminti că trimisese acasă femeia cu ziua. și deci casa urma să-l întâmpine rece. și neprimitoare. Focul se stinsese probabil și foarte posibil și cuptorul. Ferestrele cu draperiile deschise se vor căsca la el posomorâte, lăsând să intre noaptea. Ca să nu mai vorbim de cină. În fine, vina era a lui. Aceasta era clipa când trebuia să fie așteptat de cineva, cineva care să vină alergând din sufragerie în hol, să deschidă ușa de la intrare și să invadeze holul cu lumină. „N-ai pățit nimic, iubitele?

Începusem să mă îngrijorez”.

În vârful dealului se opri să-și tragă răsuflarea și-și văzu casă, învăluită de copaci, la capătul aleii scurte.

Arăta întunecată și neprimitoare, fără nicio lumină la ferestre. Era mai multă prietenie afară, sub stelele strălucitoare, pe zăpada albă și sticloasă decât în casa mohorâtă.

Lăsase poarta din dos de la grădină deschisă și pe acolo intră pe terasă; o închise în urma lui. Ce liniște învăluise grădina, nu se auzea niciun sunet; ca și cum un duh coborâse și aruncase o vrajă, lăsând-o albă și în nemișcare.

Traversă ușor zăpada, spre meri.

Copăcelul stătea acum de unul singur, deasupra treptelor, eliberat de apăsare; iar ramurile se întâlneau, lucind alburii; aparținea parcă lumii spirituale, a fanteziei și duhurilor. Voia să se așeze lângă

pomișor și să-i atingă ramurile; să se «convingă că trăiește, că zăpada nu-i făcuse niciun rău și astfel la primăvară o să înflorească iar.

Era aproape de copăcel când se împiedică și căzu cu piciorul răsucit sub el, prins în cine știe ce obstacol ascuns de zăpadă, încercă să-și miște piciorul, dar era strivit și brusc își dădu seama că de fapt se poticnise în ciotul despicat și colțuros al bătrânului măr pe care-l doborâse în acea după-amiază.

Se aplecă în față, pe coate, încercând să se târască pe pământ, dar poziția în cădere făcuse ca piciorul să-i fie îndoit înapoi, împiedicându-l să ajungă cu mâna până la talpă și fiecare efort nu făcea decât să-i prindă și mai tare laba piciorului în strânsoarea buturugii. Pipăi pământul pe sub zăpadă, dar nu dădu decât de rămurele împrăștiate de copacul în cădere și apoi acoperite de zăpadă.

Strigă după ajutor știind în străfundul inimii că nimeni nu-l putea auzi.

— Dă-mi drumul, urlă el, dă-mi drumul, ca și cum ceea ce-l ținea acolo avea și puterea să-l elibereze, iar când strigă, lacrimi de frustrare și spaimă îi alunecară pe obraji. Va trebui să zacă acolo toată noaptea, ținut strâns în ghearele bătrânului măr. Nu mai exista speranță de scăpare până când va sosi cineva dimineață, dar ar fi putut să fie prea târziu, dacă atunci el ar fi fost mort, ținut țeapăn în zăpada înghețată.

Se mai zbătu o dată să-și elibereze piciorul, înjurând și suspinând. Totul fu în zadar. Era imobilizat. Epuizat.

Își lăsă capul în mâini și plânse. Se cufundă tot mai mult în zăpadă, iar când o frântură rătăcită de la vreascuri.

rece și umedă, îi atinse buzele, avu impresia că era o mână sovăitoare și stingheră care își căuta calea spre el în beznă.

<titlu>PANICA

HOTELUL SE AFLA ÎNTR-UNA

din străzile înguste și întunecate care ies din Boulevard du Montparnasse.

Era o clădire cenușie, ponosită, retrăgându-se de pe trotuar și lăbărțându-se între două case „rușinată, parcă, de propria mizerie. Nici măcar firma nu părea menită să atragă atenția; se balansa sus, deasupra ușii, cu litere aurii decolorate – „Hotel”; dedesubt meschin și

„Umil], stătea scris cuvântul... Confort”.

De ce exista acel hotel acolo era greu de explicat.

Strada nu avea nici măcar o cafenea, cu meniul uriaș, afișat ilizibil dar generos, care să facă trecătorului cu ochiul, Nu exista nimic decât strada și hotelul, iar alături un magazin prăpădit de fructe cu vitrinele pline de praf, vânzând portocale zbârcite și niște verzituri pipernicite pe care nu le cumpăra nimeni niciodată. Muștele se îngrămădeau pe ele alene, prea obosite să mai facă vreo mișcare.

În hotel domnea amorteala. Patroana se ghemuise toată lângă recepție, în biroul strâmt și întunecos, cu chipul alb și

Durduliu sprijinit în mâini, cu gura căscată. Respira Anevoie, furată de somn.

De fapt, cine ar fi putut rămâne treaz pe o asemenea vreme?

În fiecare an se întâmpla același lucru, în iulie, căldura cumplită, sufocantă cobora asupra Parisului ca o plapumă albă, înăbușind parcă și mintea. O muscă i se furisă pe mână și începu să urce spre umăr. O simți, se scutură și trezindu-se cu un căscat, mormăi ceva și ridică câteva șuvițe roșii de pe frunte, cu degete jilave. Pipăi cu picioarele după pantofi, îi încălță și continuă să caște, fără să-și dea prea bine seama ce se întâmpla. „Mi s-au umflat picioarele din cauza căldurii”, se gândi ea năucă.

Se ridică de pe scaun – și se duse la ușă. Aerul atârna nemișcat. Cerul era lăptos, iar pavajui ardea tălpile.

Rămase cu privirile de-a lungul străzii. Auzea clinchetul tramvaielor și claxoanele ascuțite de la taxiurile care se scuturau din încheieturi și hurducăiau; zgomotul făcea parte din circulația continuă a bulevardului Montparnasse.

Dinspre bloc se desprinsese un taxi care parcurse strada lent, nesigur, în timp ce șoferul privea când la stânga, când la dreapta. Trase în fața hotelului, cu o smucitură.

— Nu vreți să încercați aici, M’sieu? Nu e prea grozav, dar v-am spus că Parisul e ticsit – ticsit – aveți noroc dacă găsiți ceva astă-seară.

Sudoarea îi șiroia pe chip. Era obosit și apatic: oare pe engleziiăștia chiar nimic nu-i poate mulțumi?

O tânără coborî din taxi cu greu și se uită în sus, spre hotel, pe

urmă la patroana grasă, unsuroasă, în pragul ușii. cu un zâmbet fals de bun venit pe chip.

— Vous desirez, Madame? 1 începu ea, cu ochii cârpiți, trecându-și limba peste buze.

Tânăra se trase instinctiv înapoi, apoi râse, ca să acopere gestul față de însoțitorul ei.

— Nu știu... tu ce crezi, e cam mizer și cam deprimant.

Bărbatul făcu un semn de nerăbdare.

— Bineînțeles că e sordid, toate locurile astea sunt la fel. La ce te așteptai? Dar undeva trebuie să ne decidem să rămânem.

Nu făcea niciun efort să-și ascundă iritarea. De ce continua să fie plictisitoare? Femeile vor întotdeauna ca lucrurile să pară romantice, tentante, le place să îmbrace realitatea în culori frumoase. Toată ziua avusese ceva care nu-i plăcuse – stătea tăcută și bosumflată.

Dacă aventura asta se dovedea până la urmă un eșec?

Se întoarse spre patronne.

— Vous avez une chambre pour ce soir? spuse el rar, alegându-și cu grijă cuvintele în franceză.

— Entrez, Monsieur... On va vous trouver quelque chose 2. Gaston... Gaston! strigă ea.

Un băiat, într-o cămașă murdară, apăru în prag, ștergându-și mâinile pe un prosop. Luă cele două geamantane din taxi. Femeia intră în biroul întunecat și se întoarse cu o legătură de chei.

— Une chambre avec salle de bains...? 3 începu tânăra.

— Ah! Non, c'est impossible. On n'a pas d'eau courante ici 1, replică femeia răstit.

Îi conduse pe o scară murdară.

— Ce mai contează? șopti bărbatul arțăgos. Nu mai e cazul să fim pretențioși...

Pe coridor se simțea un miros ciudat, plutea în aer părând că vine chiar dinspre patroană. Un miros acru, de pudră stătută. Mirosul oamenilor care dorm după-amiaza fără să-și scoată hainele, de scrum de țigară nearuncat și fructe mălăiețe mâncate în dormitoare.

<notă>

1. Ce dorește doamna? (fr.).

Femeia ciocăni la o ușă. Dinăuntru se auzi o exclamație, înăbușită pe loc de sunet de tălpi goale care străbăteau camera. Ușa se întredeschise și prin crăpătură se ivi capul unui bărbat ciufulit și transpirat.

Zâmbi, arătându-și dinții de aur.

— Je regrette, Madame, mais, je ne suis pas presentable.5

Femeia râse. Păru mulțumită și ridică o sprânceană.

— Excusez-moi, je vous croyais partis, șopti ea, și închise ușor ușa.

Îi conduse spre o cameră la capătul coridorului.

<notă>

1 Aveți o cameră pentru astă-seară? (fr.)

2. Intrați, d-le... O să găsim ceva (fr)

3. O cameră cu baie...? (fr.).

4 A! Nu, imposibil. N-avem apă curentă aici (fr.).

5. Mă scuzați, d-nă, dar n-am o ținută prezentabilă (/r.).

6. Scuzați, credeam că ați plecat (fr.).

— C'est ce que nous pouvons trouver de mieux pour ce soir 1.

Era mică și înăuntru incredibil de cald. Deschise fereastra care dădea spre o curte interioară îngustă. În curte se vedeau două pisici și o fată care spăla ceva la o cișmea.

Într-un colț al camerei era un pat dublu, aranjat de curând, cu un teanc de așternuturi pe el. În alt colț, un lavoar cu o cană pântecoasă crăpată pe mijloc. Tapetul avea un model urât, iar pe dușumea era un covor roșu.

Bărbatul se uită la tânără stânjenit...

— Sordidă dar necesară, spuse el. chinuindu-se să zâmbească. Hai, să mergem să mâncăm ceva.

Mâncară la un restaurant în Boulevard du Montparnasse. Tinerei nu îi era foame; ciuguli ceva și pe urmă împinse farfuria cu un suspin.

— Uite ce e, trebuie să mănânci, începu el. În tren nu te-ai atins de nimic. Ce s-a întâmplat? Sper că nu ți-e frică, tocmai ție?

— Nu fi caraghios... sigur că nu, Pur și simplu nu. mi-e foame.

Întoarse capul și se prefăcu că urmărește oamenii care se perindau prin fața restaurantului. Bărbatul o privi neliniștit. În seara aceea arăta altfel, chiar schimbată, față de cum era la Londra. Poate pentru că în sfârșit, erau singuri. Mai înainte, aproape întotdeauna fuseseră cu, alții, și ea îi apăruse distantă, hotărâtă, provocatoare, privirile răsfrângând un univers de experiență. Asta îl atrăsese de fapt. În seara aceea părea mai tânără, mult mai tânără. aproape o copilă. Nu voia nici să bea. Citi lista de vinuri foarte atent. Era imposibil să faci așa ceva dacă nu erai puțin amețit.

Totul ieșise altfel decât plănuise. De ce nu încerca să facă un efort? De ce s-a mai obosea să vină până aici dacă știa că o să se poarte astfel? Respinse gândul că nu i se mai părea atrăgătoare. Avea un chip banal, începu să-și închipuie că de fapt nici n-o dorea atât de mult. Ah!

dar sentimentul ăsta idiot o să dispară, erau amândoi cam emoționați, bănuia el. Femeile sunt niște ființe ciudate și fragile; niciodată nu știi exact ce simt sau de ce anume simt așa.

<notă>

1 Asta e tot ce putem găsi mai bun pentru astă-seară f/r.).

Ciudate dar necesare, din când în când. De mult nu se

„Mai simțise atât de atras de cineva, iar acum nu dorea să oprească cursul lucrurilor.

„Asta-i partea proastă când ești plin de temperament”, se gândi el, „nu-ți mai poți stăpâni emoțiile”.

Își schiță în minte propriul portret, un bărbat ciudat „excentric, cu scăpărări de inteligență, mânat de pasiunii, hipnotizat de fata aceea.

Portretul îl intrigă.

— Garçon! 1 strigă el, agitănd lista de vinuri.

Garçon!

Începea să guste bucuria cinei.

Când se întoarseră la hotel, se întunecase. Patroana probabil se rețrăsese la culcare, biroul strâmt era pustiu.

Băiatul cu cămașa murdară apărură ca din senin, căscând și frecându-se la ochi. Îi urmări curios cum urcau scările.

— În hotelul ăsta parcă plutește ceva nefast, spuse fata. Acum îmi pare rău că am venit aici.

Râse, încercând să dea o notă veselă celor spuse. Dintr-una din camere răzbătea murmurul scăzut al unei voci feminine, tusea unui bărbat. Pe urmă se așternu tăcerea.

Undeva zdrăngăni un oblon. Cu toate că fereastra era deschisă, căldura din cameră era insuportabilă. O rază de lună luci pe cana de apă crăpată și pe o fâșie din tapetul mohorât.

Bărbatul se așează pe un scaun și începu să-și scoată pantofii.

— E un loc oribil, recunosc el, dar pentru numele

— Lui Dumnezeu, hai să încercăm să nu ne pierdem buna dispoziție.

Îi părea rău că nu băuse mai mult; încă se simțea distant și cumplit de Ireal.

Ea nu răspunse. Turnă puțină apă în paharul pentru periute și bău însetată. Îi tremurau mâinile. Nu știa de ce venise sau ce se va întâmpla, dar acum era prea târziu ca să se mai gândească la lucrurile astea. Se simțea obosită și bolnavă, și în străfundul sufletului se cutremură.

De ce venise? Curiozitate, aventură, un spirit inconștient de bravadă. Nu era decât un necunoscut pentru ea.

<notă>

1 Băiete! f/r.).

— Și dacă află? spuse ea.

— Nu fi absurdă, n-o să afle nimeni, cel puțin, în ceea ce mă privește. Tu n-ai aranjat ce trebuia?

Bineînțeles că nu uitase și nici nu făcuse cine știe ce lucru prostesc.

— Ba da... totul e în regulă.

Avu sentimentul că e o altă persoană. Nu era ea. Ea era acasă și-și băga mașina în garaj.

„Ce-o să se întâmple dacă descoperă?” se întreba el.

Poate că așteptau s-o ia de soție. Oricum, era prea târziu să se mai gândească la asta. De ce îi tot puneia opreliști în drum? Fata se așează pe pat – un copil palid și înfricoșat. Ce situație imposibilă.

Se duse la lavoar și începu să se spele pe dinți. Avea chef s-o pocnească. Lua-le-ar naiba de femei! De ce nu erau în stare niciodată

să simtă ce trebuie la momentul potrivit? N-avea însă de gând să renunțe; n-ar fi fost corect față de sine să bată atâta cale până la Paris degeaba.

Se gândi că ar trebui să facă un efort să-și ascundă iritarea. Aruncă pe jos prosopul și se așează pe marginea patului, lângă ea.

— Ai picioarele reci? Întrebă el într-o doară... Oare cum naiba trebuie să procedezi în situații de genul ăsta?

Altă dată cum ai procedat?"

Ea se trase lângă el, zâmbind nervoasă.

— Ce să fac... Totul e nou pentru mine.

El așteptă, fără să înțeleagă.

— Ce naiba vrei să spui?

Simți că din gâtleej urcă o roșeală care îi năpădi tot chipul, îi scutură brațul nervos, îmbujorat tot.

— Dacă îți închipui că mă poți duce de nas...

Se trezi brusc, speriat, smuls din adâncimile unui vis asemănător morții.

Ce se întâmplase? Fata vorbea oare în somn, avea un coșmar?

Respira ciudat, grăbit, ca și cum se sufoca, și tot timpul, din gâtleej, se auzea un șuierat subțirel și bizar.

— Ce e? șopti el. Ce e?

Scotoci după un chibrit și îi privi chipul. Era alb, fantomatic, secătuit de sânge. Părul încâlcit era ud. Se holba la el fără să-l recunoască, ochii lipsiți de lumină semănau cu două bucăți de sticlă, în cameră, nu se auzea decât respirația ei îngrozitoare, înecăcioasă, inevitabilă, persistentă.

— Taci, spuse el disperat. Taci, ne aude careva.

Se dădu jos din pat și turnă niște apă în paharul pentru periute.

— Bea, iubito, bea.

Paharul îi clănțani între dinți, apa i se vărsă pe bărbie.

Și totuși ea nu schiță niciun gest.

Ce mă fac?" se gândi el înnebunit. „Ce mă fac, pentru numele lui Dumnezeu?" Se furișă până la ușă și trase cu urechea. Coridorul era încă cufundat în beznă, dar printr-o fereastră deschisă se strecurau primii zori.

Rămase în mijlocul camerei. Îi observă portjartierul sub combinezonul de pe scaun. „Roz, de ce un portjartier roz?” îi veni prosteste în minte.

Își trecu mâna peste frunte. Avea degetele năclăite de transpirație. Se auzi înghițind în gol.

Brusc respirația conțeni. Dinspre pat nu mai venea niciun sunet. Rămase nemișcat, incapabil să se clintească, incapabil să mai judece, ascultând tăcerea.

O lumină cenușie prinse să se filtreze prin fereastra deschisă. Mobila începu să capete contur, putea să distingă și modelul tapetului. Se întrebă cine îl alesese și dacă acoperea pereții aceia de multă vreme. Creierul refuza să funcționeze corect.

— N-are rost să stau aici, se gândi el. N-are rost să stau în mijlocul camerei.

Era moartă, bineînțeles. Știa. Era moartă. Ciudat

— N-avea niciun fel de emoție. Frica le anihilase total.

Se aplecă peste pat și o privi. Arăta chinuită și mărunțică, gura îi era deschisă. Nu se auzea niciun sunet, nicio răsuflare. Da, murise. Se duse la lavabou și se spălă pe față și pe mâini. Se întreba prosteste ce anume o răpusese.

Probabil inima; nu prea păruse viguroasă. Ar fi trebuit să-i spună, n-a fost vina lui. Nu, bineînțeles că nu era vina lui. El o omorâse? Nu prea se pricepea la femei.

Nu-și dădea seama.

— „Nu știu ce anume e de făcut când moare cineva”, se gândi el, ștergându-se pe prosop.

Era speriat că nu simțea niciun fel de emoție. Poate se inhibase, își înăbușise trăirile, poate se petrecuse ceva în creierul lui. Nu trebuia să-și permită să devină isteric. Ce-ar fi fost să-l apuce râsul în tăcerea acelei camere sinistre, întunecoase și să-i trezească pe ceilalți oameni din hotel. Dacă cumva se vor furișa cu toții la ușa lui. niște siluete stranii, nedeslășite, ițindu-se peste umărul durduliu al patroanei. Bărbatul cu dinții de aur, zâmbind, înclinându-se „Je regrette mais je ne suis pas presentable”. Își închipui fața pământie, nerasă, rânetul topindu-se în clipa în care ochii îi cădeau pe silueta de pe pat.

Era oribil. O să-l apuce râsul... era îngrozit că o să-i vină să râdă.

În minte îi răsări un vers stupid dintr-un vechi cântec, auzit cu ani în urmă, „Fii veselă, Jenny, curând o să mori – Viața ta-i scurtă dar este zglobie”. Dacă cumva o să-i vină în cap să deschidă brusc ușa și să înceapă să cânte pe coridor... „Viața ta-i scurtă dar este zglobie.”¹

Simți cum îi urcă în gât un chicotit isteric care sparse tăcerea camerei. Sunetul îl aduse în simțiri. Trebuie să se îmbrace repede și s-o șteargă. Nu e cazul să fie găsit împreună cu ea. Poliția... și întrebări, întrebări la nesfârșit.

Nu, se vor termina niciodată, niciodată”. Îl apucă panica;

parcă o mână nevăzută îl înșfăcase de gât. De ce trebuise să i se întâmple tocmai lui lucrul ăsta îngrozitor? De ce el fusese ales, în rolul acesta? Dacă ar reuși să plece, totuși nimeni n-ar ști nimic. Trase de haine cu degete asudate și nesigure. Nu exista niciun motiv să-i fie descoperită identitatea, nu dăduse niciun nume. Fișele se aflau încă pe polița de deasupra căminului, așteptând să fie completate, înfundă lucrurile în geamantan și trânti capacul. Cu coada ochiului observă silueta întunecată a trupului de pe pat. Se amăgi că n-o văzuse, îi veni în cap ideea că scena i se va întipări în minte pentru totdeauna. Cămăruța sufocantă, fata moartă pe pat și tapetul oribil de pe peretele din spatele ei. Se întoarse îngrozit.

Se furișă pe scări, cu geamantanul în mână, cu pălăria trasă pe ochi. Undeva, un ceas bătut de jumătate de oră.

Auzi o ușă scârțâind. Se lipi de perete, ținându-și respirația.

Pe coridorul de sus ieși o femeie care stătu să asculte.

Ținea ceva în mâini. Pe urmă se furișă ușor și intră în altă cameră.

Bărbatul de pe scări așteptă: avu impresia că picioarele îi erau de plumb. Imaginea dormitorului îi străfulgera iar în fața ochilor, tăcerea, silueta întunecată de pe pat.

Ieși din hotel și începu să alerge. Coborî strada în fugă, apoi altă stradă, apoi bulevardul și tot așa – un șir nesfârșit de străduțe. Case cenușii, identice, și cafenele mizere, pustii. Țăsta nu era Parisul pe care-l cunoștea, era un coșmar din mintea lui, un infern. Și tot timpul, duduital pașilor ținea ritmul bătailor inimii odată cu frântura stupidă

de melodie: „Fii, veselă Jenny, curând ai să mori – Viața ta-i scurtă dar este zglobie”.

Nu mai putea să alerge, începu să meargă apăsător, cu bagajul într-o mână, cu haina în cealaltă. Parisul se redeștepta la o nouă zi, albicioasă, dogoritoare, la fel ca și zilele care trecuseră. Oamenii ieșiseră pe străzi. Băieții adormiți scoteau obloanele magazinelor și ștergeau anevoie mesele din cafenele.

Cineva se aplecă pe fereastră. și scutură o saltea. O

femeie, cu părul căzut pe față, spăla treptele casei. Un câine gălbui se întinse, și adulmecă un felinar. Circulația se puse în mișcare pe drumul acoperit cu dale de piatră.

Bărbatul simți că îi era imposibil să mai înainteze.

Se așeză la o masă din fața unei cafenele și-și sprijini capul în mâini. Nu era în stare să-și amintească nimic decât că era obosit, atât de obosit încât își dorea doar să se întindă pe pământ și să doarmă, cu capul pe rigolă.

Garçon-ul somnoros apărură lângă el. Își auzi propriul glas comandând o cafea. Treceau tramvaie și câteva taxiuri.

„O viață scurtă dar zglobie. O viață scurtă dar zglobie”.

Oare o să-l mai sâcâie mult melodia asta? Stupid, absolut stupid. Da. ar trebui să găsească vreun tren și să plece, chiar acum. Undeva pe Mediterana. Acolo ar putea să-și scrie piesa... să muncească.

Chemă garçon-ul pentru nota de plată. Ar trebui să plece să se intereseze de tren, să se urce în primul cu destinația spre sud. Se scotoci în buzunare, cu ochii pe foaia de hârtie. Pe urmă cercul de fier care-i încolăcise capul dispăru, lăsându-i mintea limpede, detașată.

Simți o gheară rece și umedă înșfăcându-i inima.

Umerii îi căzură. Un firicel de sudoare îi șiroi de pe frunte pe obraz.

Își aduse aminte că portofelul, cu tot ce conținea

— Scrisori, bani. adrese – se afla în camera hotelului din Boulevard du Montpavnasse.

<titlu>Un FOTOGRAF OARECARE

MARCHIZA STĂTEA în TINSĂ PE

șezlongul din balconul hotelului. Nu avea pe ea decât un halat,

iar părul lucios, auriu, de curând ondulat era strâns în jurul capului într-o eșarfă turcoaz care se potrivea culorii ochilor.

Lângă scaun era o măsuță, iar pe măsuță trei sticlute cu lac de unghii, de nuanțe diferite.

Își pictase trei unghii cu fiecare culoare și ținea mâna în fața ochilor ca să cântărească efectul. Nu, lacul de pe degetul cel mare era prea roșu, prea aprins;

Imprima numii fine și bronzate o senzație de fierbințeală, ca și cum pe ea picurase un strop de sânge dintr-o rană proaspătă. Prin contrast, arătătorul era izbitor de trandafiriu, și din cauza asta aducea cu ceva nenatural, nu se armoniza cu starea ei de spirit. Era același trandafiriu elegant, strălucitor al saloanelor, al rochiilor de seară, al ei însăși la vreo recepție, unduindu-și ușor evantaiul din pene de struț, în sunet murmurat de viori ca fundal.

Degetul mijlociu avea un lustru de mătase, nici roșiatic și nici purpuriu ci o idee mai delicat, mai fin; lustrul bujorului îmbobocit, care încă nu s-a deschis în arșița zilei și care mai păstrează pe el roua dimineții. Un bujor proaspăt, cu petalele adunate privind spre iarba grasă de pe peluza terasei, în toiul amiezii, care apoi și le va desface una câte una spre soare.

Da, asta era culoarea. Se întinse după tamponul de vată și-și șterse lacul supărător de pe celelalte unghii;

pe urmă, încet, cu atenție, înmuie pensula minusculă în sticluta aleasă și asemeni unui pictor începu să întindă;

lacul iute „și cu iscusință. După ce termină, se lăsă pe șezlong epuizată, și-și scutură mâinile prin aer ca să se întă

rească lacul – un gest ciudat, asemănător celui al unei preotese. Își privi degetele de la picioare care-i ieșeau prin sandale și hotărî că tot acum, peste câteva clipe, le va picta și pe ele cu lac, mâini bronzate, picioare bron.

zate, surprinse brusc într-o explozie de viață. Totuși trebuia să mai amâne puțin. Avea nevoie să se odihnească, să se relaxeze. Era prea cald ca să se ridice de pe spătarul șezlongului, să se aplece în față, încovoiindu-se după moda estică, pentru a-și lăcui unghiile de la picioare. Avea suficient timp. De fapt, timpul se întindea în fața ei

într-un tipar bine definit de-a lungul întregii zile lungi și plicticoase.

Închise ochii. Freamătul îndepărtat al vieții de hotel ajungea până la ea ca într-un vis; sunetele erau nedeslușite, plăcute, căci și ea făcea parte din acea viață liberă, scăpată de sub tirania de acasă. Cineva de la balconul superior târî pe podea un scaun. Dedesubt, pe terasă.

chelnerii deschideau umbrelele în dungi vesele deasupra măsuțelor pentru prânz; îl auzea pe maître d'hôtel strigându-și instrucțiunile – din sufragerie. Femme de chambre deretica prin camerele apartamentului învecinat.

Se auzeau mișcări de mobile, un scârțâit de pat; valet de chambre ieși pe balconul alăturat și curăță podeaua cu o perie de pai. Vorbeau în șoaptă, mormăiau. Pe urmă plecară. Se lăsă din nou tăcerea. Nu se auzea decât plesnetul leneș al mării în timp ce mătura neobosită nisipul încins; și undeva, departe, mult prea departe ca să enerveze, râsete de copii la joacă printre care erau și ai ei.

Un oaspete comanda cafea pe terasa de dedesubt. Fumul de la trabuc urcă ușor spre balcon. Marchiza suspină, iar mâinile ei minunate căzură pe brațele șezlongului ca doi crini. Asta era adevărata tihnă, mulțumirea. Dacă ar putea extinde clipa aceasta încă un ceas... Ceva însă o prevenea că atunci când ora s-ar fi scurs, vechiul demon al nemulțumirii, al plictiselii va reveni chiar aici, în vacanță, unde. În sfârșit, era liberă. Un bondar zbură pe balcon, plană peste sticluța cu lac și intră în floarea deschisă, culeasă de unul dintre copii, în floare, zumzetul conțeni.

Marchiza deschise ochii și-l văzu cum se cațără amețit pe o petală. Pe urmă, buimac, își luă din nou zborul și-și văzu de drum, bâzâind. Vraja fusese ruptă. Marchiza ridică de pe jos scrisoarea de la Édouard, soțul ei. „... Și uite așa, draga mea, îmi este imposibil să vin la tine și la copii. Am atâta treabă aici. și fiindcă nu mă pot bizui pe nimeni. Am să fac tot posibilul, categoric, să vin la sfârșitul lunii. Până atunci, distrați-vă, bălăciți-vă și odihniți-vă. Știu că aerul de mare vă priește. Ieri am fost s-o văd pe Maman și pe Madeleine și am impresia că bătrânul preot...”

Marchiza dădu din nou drumul scrisorii pe jos. Ușoara grimasă

din colțul gurii, singurul semn vizibil care umbrea chipul drăgălaș și senin, se intensifică. Aceași poveste.

Mereu avea de lucru. Moșia, fermele, pădurile, oamenii de afaceri cu care trebuia să se întâlnească, deplasările, astfel că în ciuda devotamentului lui față de ea. Édouard nu avea niciun minut liber. I se spusese înainte de căsătorie cum va fi. „c'est un homme tres sérieux, Monsieur le Marquis, vous comprenez”¹; ce puțin luase aceste vorbe în considerație... Ce bucuroasă acceptase, căci ce putea fi mai bun în viață decât un marchiz care mai era și

„Un homme sérieux”? Ce putea fi, mai minunat decât un castel și proprietăți nesfârșite? Ce putea fi mai impunător decât casa de la Paris, suita de servitori umili înclinându-se în fața ei, numind-o Madame de la Marquise. O lume de basm pentru o persoană ca ea. crescută la Lyon; fiica unui chirurg care se spetea muncind și a unei mame suferinde. Dacă Monsieur le Marquis n-ar fi apărut ca din senin, s-ar fi pomenit măritată cu asistentul cel tânăr al tatălui ei și și-ar fi dus viața de pe o zi pe alta în

Lyon ca și până atunci. Era un mariaj romantic, fără îndoială. La început, bineînțeles că rudele lui s-au cam strâmbat. Dar Monsieur-le Marquis, homme sérieux, era trecut de patruzeci. Și știa bine ce vrea. Iar ea era fru

<notă>

1. Domnul Marchiz este un om foarte serios, înțelegeți (fr.).

moasă. Nu mai încăpeau discuții. S-au căsătorit. Au făcut două fete. Erau fericiți. Și totuși, uneori... Marchiza se ridică de pe șezlong, se duse în dormitor; se așază în fața noptierei și începu să-și scoată acele din păr. Până

— Și acest efort o obosi. Se dezbracă de halat și rămase goală în fața oglinzii. Câteodată se trezea că o apucă regretul după viața de zi cu zi din Lyon. Își aducea aminte de râsetele și glumele cu celelalte fete. chicotelile înfundate când vreun trecător se uita spre ele. confidențele, schimburile de scrisori, șoaptele din dormitoare când prietenele veneau la ceai.

Acum, în calitate de Madame la Marquise, nu mai avea pe nimeni cu care să schimbe confidențe sau râsete.

Toți din jurul ei erau de vârstă mijlocie, fără haz, înțepeniți într-o viață searbădă „fără speranțe de schimbare.

Vizitele acelea interminabile ale rudelor lui Édouard la castel. Mama lui, surorile, frații, cumnatele. Iarna, la

Paris, era la fel. Niciodată nu apărea vreun chip nou.

vreun oaspete. Singura licărire fusese probabil apariția la masă a unuia dintre prietenii de afaceri ai lui Édouard.

care, uluit de frumusețea ei când marchiza își făcu apariția în salon, îi aruncă rapid o privire îndrăzneată, încărcată de admirație, pe urmă. se înclină reverențios și-i sărută mâna.

În timpul mesei, urmărindu-l cu privirea, gândurile îi fugiră la o posibilă întâlnire pe ascuns, drumul cu taxiul până la el acasă și după aceea urcușul cu un ascenseur micuț și întunecat, sunatul la ușă și camera necunoscută și ciudată. Dar masa prelungită luă sfârșit, prietenul de afaceri făcuse din nou o reverență și-și văzu de drum.

Iar după aceea își spusese în sinea ei că nici măcar nu era un bărbat frumos, ba avea chiar dinți falși. Dar privirea încărcată de admirație, repede înăbușită îi stăruia în minte.

Își pieptănă părul în fața oglinzii și făcând o cărare într-o parte încercă un nou efect; o panglică de culoarea lacului de pe unghii, trecută prin șuvițele aurii. Da. da...

și mai târziu rochia albă și eșarfa albă. pusă neglijent pe umeri, astfel că atunci când își va face apariția pe terasă, urmată de copii și guvernanta englezoaică, iar maître d'hôtel o va conduce la măsuța din colț sub umbrela în dungi, oamenii nu-și vor mai lua ochii de la ea, vor șușoti, o vor urmări cu privirea, în vreme ce ea se va apleca intenționat spre una din fete și o va mângâia pe bucle cu un gest matern, o mișcare grațioasă și fermecătoare.

Acum însă, în fața oglinzii, se afla doar trupul gol și gura tristă, îmbufnată. Alte femei aveau amanți. Ajunseseră până la ea bârfe rostite în șoaptă chiar și în timpul dineurilor nesfârșite și plicticoase, cu Édouard la celălalt capăt al mesei. Nu numai în societatea mondenă, ușuratică, cu care nu se amestecase niciodată, dar chiar printre vechea noblesse 1 căreia îi aparținea acum. „On dit, vous savez...” 2, iar sugerarea, șoapta treceau de la una la alta, cu o sprânceană arcuită și o

ridicare din umeri. Uneori, după o întrunire la ceai, câte o invitată pleca devreme, înainte de ora șase, pretextând că era așteptată în altă parte, iar marchiza, repetând părerile de rău, urându-i au revoir invitatei, se întreba dacă nu cumva avea un rendez-vous? Oare era posibil ca peste douăzeci de minute sau chiar mai puțin, contesa mărunțică, oacheșă și destul de banală să zâmbească în taină în timp ce, înfiorându-se, lăsa rochia să-i alunece la podea? Chiar și Elise, prietena ei din liceu, de la Lyons, care era măritată de șase ani, avea un amant. Nu-i scrisese niciodată cum îl cheamă.

Îi spunea numai „mon ami”... Totuși reușeau să se întâlnească de două ori pe săptămână, luna și joia. El avea mașină și o ducea la țară, chiar și iarna. Iar Elise îi scria marchizei: „Cât de plebeiană trebuie să ți se pară idila mea mărunță, cum ești tu, obișnuită cu înalta societate. Probabil că ai nenumărați admiratori și aventuri... Scrie-mi și mie despre Paris, despre petreceri și cine e alesul inimii tale iarna asta”. Marchiza îi răspundea cu diverse aluzii, sugerări, lua în derâdere întrebarea și se avânta în descrierea unei rochii de-a ei purtată la o recepție oarecare. Dar nu spunea că recepția se sfârșise la miezul nopții și fusese oficială, plată, că tot ceea ce ea, marchiza, cunoștea din Paris erau plimbările cu

<notă>

1 Nobilime (fr.).

2 Cică, știi... (fr.).

mașina împreună cu fetițele, drumurile la couturier 1

pentru proba la o nouă rochie, la coiffeur 2 ca să-și aranjeze părul sau ca să-și schimbe coafura. Cât privește viața la castel, da, îi descria camerele, oaspeții numeroși, aleile lungi și solemne cu copaci, pogoanele de pădure;

nu însă și ploaia zilnică din timpul primăverii, nici arșița de început de vară, când tăcerea cuprindea totul ca un giulgiu mare, alb...

„Ah Pardon, je croyais que madame était sortie”. 3

Valet de chambre intrase fără să bată la ușă, cu o măturică în mânăse retrase discret, nu înainte de a o fi văzut acolo, goală, în fața oglinzii. Era posibil să nu.

fi știut că nu ieșise când doar cu câteva clipe înainte stătuse pe

balcon? Oare nu cumva în ochi îi citise, pe lângă admirație, și un dram de compasiune, înainte de a ieși din cameră? Ca și cum ar fi spus: „Atât de frumoasă și singură? La noi în hotel, unde oamenii vin pentru plăceri, nu suntem obișnuiți cu așa ceva...”

O, Doamne, ce cald era! Nicio adiere, măcar dinspre mare. Șiroaie de transpirație i se scurgeau de pe brațe, pe trup. Se îmbrăcă alene cu rochia albă, răcoroasă, apoi.

Ieșind încă o dată în balcon, ridică transperantul lăsând căldura zilei s-o învăluie. Ochiul îi erau ascunși îndărătul ochelarilor fumurii. Singurele pete de culoare se aflau pe buze, pe picioare, pe mâini și în eșarfa de pe umeri.

Lentilele întunecate dădeau o notă intensă zilei. Marea, care văzută cu ochiul liber era albastră-trandafirie, se făcuse roșiatică, iar nisipul alb devenise cafeniu-vânat.

Florile viu colorate din jardinierele de pe terasă căpătaseră o tentă exotică. Când marchiza se aplecă peste balcon, fierbințeala balustradei de lemn îi arse mâinile.

Mirosul de trabuc urcă până la ea dintr-o sursă necunoscută. Se auzi un clinchet de pahare când un chelner aduse apetitivele la o masă de pe terasă. Undeva, un glas de femeie, apoi contopindu-se cu el, râsul unui bărbat. Un câine alsacian, cu limba scoasă, traversă agale terasa spre

<notă>

1 Croitoreasă (fr.).

2. Coafor (fr.).

3 Ah! Scuzați, am crezut că doamna a plecat...

zid, în căutarea unei lespezi reci pe care să se întindă.

Un grup de tineri, în costume de baie, bronzăți, cu sarea de la apa mării uscată pe trupuri, veniră alergând dinspre plajă și cerură Martini. Bineînțeles, americani, își atârnavă prosoapele pe scaune, unul dintre ei fluieră, câinele care nici nu se clinti. Marchiza îi privi cu dispreț, dar în dispreț se amestecase și o umbră de invidie. Erau liberi să vină sau să plece, să se urce într-o mașină și să se ducă în altă parte. Trăiau într-o stare de veselie generală, agresivă. Întotdeauna în grupuri. Câte șase sau câte opt.

Bineînțeles că se aranjau pe perechi, se atârnavă unii de alții, formau cupluri. Dar... și aici dădu frâu liber disprețului... veselie lor n-avea niciun fel de taină. În viețile lor deschise nu exista niciun moment de încordare. Nimeni nu aștepta pe furiș, în spatele unei uși întredeschise.

Savoarea unei idile trebuia să conste tocmai în opusul acestui lucru, se gândi marchiza și rupând un boboc de trandafir care se cățăraseră pe împletitura de nuielă a balconului, și-l vârî în decolteul de la piept. O idilă trebuie să fie tăcută, delicată, mută. Fără voci aspre, hohote de râs neașteptate – ci un fel de curiozitate furișă.

care vine odată cu teama, iar când teama s-a spulberat, o încredere plină de îndrăzneală. Nicicând un schimb egal de dat și luat între doi prieteni, ci o pasiune între doi necunoscuți.

Oaspeții hotelului se întorceau de la plajă unul câte

unul. Mesele începură să se umple. Terasa înfierbântată și pustie întreaga dimineață se însufleți din nou. Iar cei care veniseră cu mașinile lor doar ca să ia masa de prânz se amestecară cu persoanele care locuiau la hotel. Un grup de șase în colțul din dreapta. Altul de trei dedesubt. Și acum era mai multă agitație, mai multă vorbă, mai mult clinchet de pahare și zdrăgănit de veselă, astfel încât plesnetul mării care fusese sunetul principal din primele ore ale dimineții părea secundar și îndepărtat. Fluxul se făcea simțit, apa vălurea nisipul.

Pe terasă apărură fetițele cu guvernanta, domnișoara

Clay. Străbăteau drumul, gătite ca niște păpușurmate de Miss Clay în rochia de bumbac cu dungă, cu părul în neorânduială, încrețit, de la baie; deodată, fetițele ridicară ochii spre balcon și începură să-și fluture mânuțele.

„Maman... maman...”. Se aplecă și le zâmbi; pe urmă, ca de obicei, strigătele copiilor atraseră atenția celorlalți.

Cineva privi în sus – un bărbat, la o masă din stânga;

râse și făcu semn însoțitorului – primul val de admirație se porni; urma să se amplifice până la adevărata lui intensitate abia când marchiza va coborî, frumoasa Marquise și îngerașii ei, șoapte purtate de aer până la ea, asemeni fumului de țigară sau a frânturilor de conversație de la diverse mese, De fapt, asta era tot ceea ce acel

dejeuner de pe terasă îi aducea zi de zi – murmurul de admirație, respectul și apoi uitarea. Fiecare își vedea de ale lui, de înot, de golf, tenis, șofaj, iar ea rămânea frumoasă, imperturbabilă, cu fetele și Miss Clay.

— Uite, mami, am găsit o stea de mare pe plajă.

O s-o iau cu mine când plecăm.

— Nu, nu. nu e adevărat, e a mea. Eu am văzut-o prima. Fetele, cu chipurile îmbujorate, începuseră să se certe.

— Tăceți, Celeste și Hélène, mă doare capul.

— Doamna e obosită? Trebuie să vă odihniți după prânz. O să vă prindă bine după atâta căldură.

Domnișoara Clay, plină de tact / se aplecă să-i mustre pe copii.

— Toată lumea e obosită. Odihna ne-ar prinde bine tuturor, spuse ea.

Odihnă... Dar, se gândi marchiza, toată ziua nu fac altceva decât să mă odihnesc, întreaga mea viață este-o odihnă prelungită, îl și aut reposer. Reposer-toi, ma chérie, tu as mauvaise mine!

Iarna și vara, numai asta auzea mereu. De la soț, de la guvernanta, de la cumnată, de la toți prietenii plictisiți și bătrâni. Viața era o succesiune prelungită de

— Momente de odihnă, trezire și din nou odihnă. Căci din cauza palorii și a felului ei rezervat de a fi, toți o considerau plâpândă.

Doamne Dumnezeule, câte ore din viața ei de soție și le petrecuse odihnindu-se în patul așternut și cu obloanele

<notă>

1. trebuie să te odihnești. Odihnește-te, iubito, arăți prost (fr.)

trase? În casa din Paris, la castelul de la țară. De la două la patru, odihnă, întotdeauna odihnă.

— Nu sunt deloc obosită, îi spuse ea guvernantei, și pentru prima oară vocea ei, de obicei melodioasă și blândă, sună ascuțit, răstăit. După prânz mă duc să mă plimb. Ies în oraș.

Fetele o priviră cu ochii mari, iar domnișoara Clay, cu chipul ei de capră, uluită, deschise gura să protesteze.

— O să vă doboare căldura. Și în afară de asta, cele câteva magazine care sunt. Închid întotdeauna între unu și trei. De ce nu

așteptați până după ceai? Nu credeți că ar fi mai înțelept să așteptați până după ceai? Ar putea să meargă și fetițele cu dumneavoastră, iar eu aș rămâne să mai calc câte ceva.

Marchiza nu răspunse. Se ridică de la masă, pentru că fetițele mâncau întotdeauna dejeuner încet. Celeste întârzia mereu cu mâncarea și acum terasa era pustie.

Nimeni mai deosebit nu-i va urmări întoarcerea în hote!

Marchiza urcă scările și-și dădu din nou cu pudră, își făcu buzele și-și înmuie degetul în parfum. Alături auzea murmurul vocilor de copii, în vreme ce domnișoara

Clay îi pregătea de culcare și închidea obloanele. Mar

chiza își luă geanta din pai împletit, puse în ea un rolfilm și alte câteva nimicuri. Trecu în vârful picioarelor pe lângă camera copiilor, coborî și străbătu terenul care înconjura hotelul, spre strada prăfuită. Pietrișul îi pătrunse imediat în sandalele cu barete, arșița soarelui îi încinse capul și ceea ce sub impulsul momentului i se păruse o adevărată aventură, acum, că o întreprindea, luă o întorsătură prostească și inutilă. Strada era pustie, plaja era goală, vizitatorii care se jucaseră și se plimbaseră toată dimineața, câtă vreme ea trândăvisse pe balcon, se retrăseseră în tihnă, în camerele lor, ca și domnișoara Clay și copiii.

Numai marchiza pășea pe caldarâmul încins al orașului. Iar aici totul era după cum o prevenise domnișoara Clay.

Magazinele erau închise, obloanele trase, ora de siestă

Inviolabilă, intangibilă, plutea peste prăvălii și locatarii lor. Marchiza străbătea strada, singura trecătoare într-o lume adormită, buimacă; geanta de pai se legăna în mână. Până și cafeneaua din colț era pustie. Un câine de culoarea nisipului, cu botul între labe, clămpănea din

Când în când, cu ochii închiși, după muștele sâcăitoare.

Peste tot erau muște. Bâzâiau în fereastra de la farmacie, unde sticle închise la culoare, pline cu medicamente misterioase, stăteau lipite de întăritoare pentru ten, bureți și cosmetice. Roiau îndărătul vitrinei magazinului umplut cu umbrele de soare, lopățele, păpuși trandafirii și pantofi cu talpa de sfoară. Se îmbulzeau pe butucul gol,

pătat de sânge din măcelărie, din spatele obloanelor de fier.

Deasupra magazinului izvorau sunetele discordante ale unui radio, închis brusc, apoi oftatul greoi al cuiva care dorea să doarmă fără să fie deranjat. Până și bureau de poște era închis. Marchiza, care se gândise să cumpere timbre, apăsă în zadar pe clanță. Simțea acum broboanele de sudoare șiroindu-i pe sub rochie, iar picioarele, în sandalele subțiri, o dureau de la drumul scurt pe care-l străbătuse. Soarele ardea prea puternic, prea violent;

privi în susul și în josul străzii, casele cu magazinele între ele, toate închise, retrase în tihna binecuvântată a siestei; simți deodată dorința nestăvilită după un loc care să fie răcoros, întunecat – poate un subsol, unde apa picura de la un robinet. Sunetul apei căzând pe pardoseala de piatră i-ar calma nervii înnebuniți de soare.

Frustrată, aproape în lacrimi, ajunse la o străduță îngustă între două prăvălii. Se sfârșea cu niște trepte care conduceau într-o curticică neînsorită; se opri o clipă, proptindu-se cu mâna de zidul rece și solid. Lângă ea, o fereastră cu oblon de care își rezemă capul și, deodată, spre uluirea ei, oblonul se deschise și dintr-o cameră

— Întunecoasă apăru un chip care o privi.

— Je regrette... începu ea, înfiorată la gândul absurd că fusese descoperită ca și cum și-ar fi vârât nasul, ca și cum ar fi vrut să spioneze mizeria vieții dindărătul prăvăliei. Pe urmă, vocea i se opri în gât, prosteste, căci în fereastra deschisă, chipul care o privea era atât de aparte și de blând, încât ai fi putut crede că era copia vreunui sfânt de pe vitraliul catedralei. Chipul era înconjurat de un nor de păr negru buclat, nasul mic și drept, gura ca dăltuită, iar ochii, atât de gravi, căprui și blânzi!

erau ochi de ciută.

<notă>

1 Mă scuzați... f/r.).

— Vous desirez, Madame la Marquise? 1 întrebă el, ca răspuns la propoziția ei Determinată.

„Mă cunoaște”, se gândi ea surprinsă... m-a mai văzut”; dar nici măcar acest lucru nu era atât de neașteptat cum era timbrul vocii lui – nici aspru, nici dur, nu era glasul cuiva dintr-un subsol, sub o prăvălie,

ci o voce cultivată, dulce, care se potrivea cu ochii de ciută.

— E atât de cald pe stradă, spuse ea. Magazinele sunt închise și am avut senzația de leșin. Am coborât treptele, îmi pare nespus de rău – e proprietate particulară precis.

Chipul dispăru din geam. Se deschise ușa, nu-și dădu seama de unde, și deodată se pomeni că are alături un scaun și că se așază acolo. dincolo de prag, iar camera, era întunecoasă și rece-... exact cum își imaginase subsolul;

el îi oferea apă dintr-o cană.

— Mulțumesc „spuse ea. mulțumesc mult.

Ridică privirea și văzu că o urmărea cu umilință și respect: în mână ținea cana cu apă; îi spuse cu glasul blând și delicat:

— Vă mai pot fi de folos cu altceva, Madame la Marquise?

Ea scutură din cap, dar în suflet i se strecură sentimentul atât de cunoscut, plăcerea tainică care sosea odată cu admirația, și conștientă de ea pentru prima oară de când el deschisese fereastra, își trase mai jos eșarfa de pe umeri, cu un gest calculat. Observă ochii de ciută ațintiți asupra trandafirului din corsaj.

— De unde știi cine sunt? îl întrebă.

— Ați venit la mine la magazin, acum trei zile. Erați cu fetițele. Ați cumpărat un rolfilm.

Ea îl privi buimacă, își aminti că într-adevăr cumpărase filmul în micuțul magazin care făcea reclamă la firma

Kodak în vitrină și-și aminti și femeia din spatele tejghelei, trăgând un picior. Femeia șchiopătase și de teamă ca nu cumva să observe fetițele și să le apuce râsul, și de teamă ca nu cumva ea însăși din cauza nervozității să izbucnească într-un râs la fel de crud, comandase niște fleacuri care urmau să fie trimise la hotel și pe urmă plecase.

<notă>

1 Doriți ceva, doamna Marchiză? (fr.).

— V-a servit sora mea, spuse el, ca explicație. V-am văzut din camera din spate. Eu nu prea stau la tejghea.

Fotografiez oameni, regiunea, și pe urmă vând fotografiile

vizitatorilor care vin vara aici.

— Da, spuse ea. Înțeleg, da.

Bău din nou din cana de lut; bău și în cinstea adorației pe care o citea în ochii lui.

— Am adus un rolfilm, spuse ea. Îl am aici în geantă.

Se poate să-l dezvolpezi?

— Bineînțeles, Madame la Marquise, spuse el. Fac tot ceea ce doriți dumneavoastră. Din ziua în care ați intrat la mine în magazin, eu...

Pe urmă se întrerupse, se îmbujoră și-și întoarse privirea, extrem de stânjenit.

Marchiza își înăbuși dorința de a izbucni în râs. Admirația lui era chiar absurdă. Totuși, ciudat... îi dădea sentimentul puterii.

— Din ziua în care am intrat în magazin, ce?

Întrebă ea.

O privi din nou.

— Nu m-am mai gândit la nimic altceva, la absolut nimic, îi spuse, iar vorbele erau rostite cu înfocare, încât aproape că o speriară.

Ea îi zâmbi și-i dădu înapoi cana cu apă.

— Sunt o femeie obișnuită, spuse ea. Dacă m-ai cunoaște mai bine, te-aș dezamăgi.

Ce straniu", se gândi ea, „sunt atât de stăpână pe situație! Nu mai sunt nici revoltată, nici șocată. Mă aflu în subsolul unei prăvălii și stau de vorbă cu un fotograf care tocmai mi-a mărturisit admirația lui. E

de-a dreptul amuzant și totuși, bietul băiat, vorbește sincer, crede ceea ce spune”.

— Ei, îmi faci filmul? îl întrebă.

Parcă îi era peste puteri să-și dezlipească ochii de pe ea, iar ea îl privi direct, îndrăzneată, încât el fu nevoit să-și plece privirea, înroșindu-se iar.

— Dacă vă întoarceți pe unde ați venit, spuse el. am să deschid magazinul pentru dumneavoastră.

De data asta ea zăbovi cu privirea asupra lui; maioul fără mâneci. lipsa cămășii, brațele goale, capul cu părul buclat.

— De ce nu-ți pot da filmul aici? îl întrebă.

— Nu se cade, Madame la Marquise, spuse el.

Ea se întoarse răsând, urcă scările înapoi spre strada principală, înfierbântată. Rămase pe trotuar, auzi zornăitul de chei în broască, apoi ușa se deschise. Pe urmă, după ce zăbovi puțin afară în mod voit, ca să-l facă s-o aștepte, intră în magazinul unde, spre deosebire de subsolul rece și liniștit, plutea un aer închis și zăpușeală.

Era în spatele tejghelei și observă nemulțumită că își pusese haina, o haină cenușie de mână a doua, purtată de orice vânzător; cămașa îi era mult prea strâmtă și mult prea albastră. Era un oarecare, un vânzător care întindea mâna să ia rolfilmul.

— Când va fi gata? întrebă ea.

— Măine, îi răspunse, și din nou o privi cu ochii muți, de culoare cafenie. Iar ea uită și de haina de mână a doua și de cămașa strâmtă și albastră; văzu sub haină maioul și brațele goale.

— Dacă ești fotograf, spuse ea, ce-ar fi să vii la hotel să ne faci niște fotografii, mie și fetițelor?

— Doriți acest lucru?

— De ce nu?

În ochii lui apăru din nou, pentru o clipă, o expresie tainică; se aplecă peste tejghea, prefăcându-se că se uită după un șnur. Dar ea își spuse zâmbind că era emoționat, îi tremurau mâinile; și pentru același motiv, inima ei prinse să bată mai repede.

— Prea bine, Madame la Marquise, spuse el, voi veni la hotel la ora pe care o stabiliți dumneavoastră.

— Poate dimineața e cel mai bine, la unsprezece, spuse ea.

Ieși agale din prăvălie. Nici măcar nu-și luă rămas bun. Traversă strada și privind în vitrina magazinului de vizavi, văzu în geam că el ieșise din prăvălie și o urmărea cu privirea, își scosese haina și cămașa. Prăvălia urma să fie din nou închisă, siesta nu se terminase. Pe urmă, pentru prima oară, observă că și el era infirm, ca și sora lui. Piciorul drept era prins într-o gheată ortopedică. Curios totuși, la vederea ei nu simți repulsie, și nici nu-i provocă un râs nervos, așa cum se întâmplase mai înainte, când îi văzuse sora. Gheata lui ortopedică avea asupra ei o fascinație stranie, necunoscută.

Marchiza porni înapoi spre hotel, pe drumul plin de praf.

La ora unsprezece, a doua zi, portarul hotelului trimise vorbă că Monsieur Paul, fotograful, se afla jos în hol și aștepta instrucțiunile doamnei marchize. Instrucțiunile spuneau că Madame la Marquise ar dori ca Monsieur

Paul să urce în apartamentul dumneaei. Nu peste mult timp, la ușă se auzi o bătaie ușoară, timidă.

— Entrez!! strigă ea.

Era pe balcon, în picioare, înconjurând fetițele cu brațele, într-un tablou gata pregătit pentru contemplare.

Era îmbrăcată în șantung de mătase verde, iar părul nu mai avea pieptănătura de fetiță, cu fundă, ca ieri, ci era despărțit la mijloc și pieptănat spre spate ca să se vadă clipsurile de aur din urechi.

Rămase în pragul, ușii, fără să se clinească. Copiii, sfioși, priviră mirați gheata ortopedică, dar nu spuseră nimic. Mama lor îi prevenise să nu comenteze.

— Acestea sunt fetițele mele, spuse marchiza. Și acum te rog să spui cum să stăm și unde să ne așezăm.

Copiii nu făcură reverența obișnuită, așa cum procedau în fața oaspeților. Mama le spusese că nu era nevoie.

Monsieur Paul era fotograful de la prăvălia din oraș.

— Dacă s-ar putea, Madame la Marquise, spuse el, să facem o poză exact unde stați acum. Este foarte frumoasă. Atât de firească, de grațioasă.

— A, sigur, dacă vrei. Stai liniștită, Hélène!

— Scuzați, îmi trebuie numai câteva clipe să fixez aparatul.

Îi dispăruse nervozitatea. Era ocupat de detaliile tehnice ale meseriei sale. Și privindu-l cum își fixa trepiedul, își potrivea învelitoarea de catifea, îi observă mâinile abile și eficiente; nu erau mâini de meșteșugar, de vânzător", ci de artist.

Ochii îi căzură pe gheată. Șchiopătatul era mai puțin ca al surorii lui, nu mergea cu pasul acela zvâcnit, bălăbănit, care stârnea isteria privitorului. Avea pasul lent, mai mult târșăit, iar marchiza simți un fel de milă pentru infirmitatea lui, căci fără îndoială piciorul diform dinăuntru îl durea fără încetare, iar gheata ortopedică, mai ales pe

vreme călduroasă, îi zdrobea carnea, răbindu-l.

— Acum, Madame la Marquise, spuse el, iar ea își ridică vinovată privirea de pe gheată și-și luă o ținută grațioasă, zâmbi, cu brațele în jurul copiilor.

— Da, spuse el, perfect. Este deosebit de frumos.

Ochii căprui, muți, o ținutură. Vocea lui era joasă, blândă. Ca și cu o zi înainte, la magazin, o inundă un fior de plăcere. Fotografii apăsă butonul și lampa se aprinse.

Se auzi un țâcănit scurt.

— Încă una, spuse el.

<notă>

1 Intră! (/>.).

Ea continua să pozeze, cu zâmbetul arborat pe buze;

știa că motivul pentru care se oprise de data asta înainte de a apăsa pe buton nu se datora unei necesități profesionale, căci nici ea, nici copiii nu se mișcaseră – era încântat s-o soarbă din ochi.

— Așa, spuse ea, și întrerupând poziția și vraja, se îndreptă spre balcon, fredonând un cântecel.

După o jumătate de oră, pe copii îi apucară neastâmpărul și oboseala. Marchiza se scuză:

— Este groaznic de cald. te rog să le ierți. Celeste.

Hélène, luați-vă jucăriile și jucați-vă în balconul de la voi.

Fetele alergară, sporovăind în camera lor. Marchiza se întoarse cu spatele la fotograf. Acesta punea plăci noi în aparat.

— Știi cum E cu copiii, spuse ea. Câteva clipe îi atrage noutatea, pe urmă se satură și vor altceva. Ai fost foarte răbdător, monsieur Paull

Marchiza rupse un trandafir de pe balcon și ținându-l în palmele făcute căuș. Îl duse la buze.

— Vă rog, spuse el cu insistență în glas, dacă îmi dați voie, nu îndrăznesc să vă cer...

— Ce anume? întrebă ea.

— Mi-ați permite să vă fac una-două fotografii numai dumneavoastră, fără fete?

Marchiza râse. Aruncă trandafirul peste balcon, în terasa de

dedesubt.

— Bineînțeles, răspunse ea. Sunt la dispoziția dumitale. N-am nimic de făcut.

Se așează pe marginea șezlongului și rezemându-se de perne, își lăsa capul pe braț.

— Așa? întrebă ea.

El dispăru sub catifea, pe urmă, după ce potrivea aparatul, înainta schiopătând.

— Dacă îmi permiteți, spuse el. mâna ar trebui puțin mai ridicată, așa... Iar capul, o idee mai înclinat.

Îi luă mâna și i-o aranjă cum crezu de cuviință, pe urmă, delicat, șovăitor, îi atinse bărbia, înălțându-i-o. Ea închise ochii. El nu-și retrase mâna. Aproape imperceptibil, degetul mare se mișcă ușor pe linia gâtului. iar celelalte degete îl urmară. Avea senzația că o atinge o pană, o aripă de pasăre.

— Exact așa, spuse el. Desăvârșit.

Ea deschise ochii. El se întoarse schiopătând la aparat.

Marchiza nu obosi ca fetele, îi permise lui Monsieur

Paul să facă o fotografie, apoi încă una și încă una. Copiii se duseseră să se joace, după cum le spusese, la celălalt capăt al balconului, iar sporovăiala lor alcătuia un fundal sonor pentru fotografii, așa că amândoi zâmbiră auzindu-le pe fete, un fel de intimitate de adulți, născută între marchiză și fotograf; încordarea din atmosferă cedase.

Deveni mai îndrăzneț, mai sigur pe sine. Îi sugera să adopte diverse poze și ea se supunea; o dată sau de două ori nu se așează bine. iar el îi atrase atenția.

— Nu, Madame la Marquise, nu așa. Ci așa.

Pe urmă venea lângă scaunul ei, îngenunchea, îi mișca piciorul sau îi potrivea poziția umărului și de fiecare dată, atingerea lui devenea mai sigură, mai puternică. Totuși, când ea îl obligă s-o privească, își feri privirea umil și sfios, ca și cum se rușina de ceea ce făcuse, iar ochii săi blânzi, oglindindu-i firea, negau impulsul mâinilor. Marchiza sesiză zbuciumul din sufletul lui și simțea plăcere.

În cele din urmă, după ce îi potrivea rochia pentru a doua oară,

ea observă că el se albise și pe frunte avea broboane de sudoare.

— E foarte cald, spuse ea, poate pentru astăzi ajunge.

— Cum doriți, Madame la Marquise, răspunse el, este într-adevăr extrem de cald. Și eu cred că ar fi bine să ne oprim.

Ea se ridică de pe scaun, nepăsătoare, în largul ei. Nu se simțea obosită și nici tulburată. Ba căpătase parcă forțe noi, se înviorase. După ce va pleca fotograful, se va duce să facă o baie în mare. Cu el însă lucrurile stăteau altfel.

Îl văzu cum se tamponează pe față cu o batistă, iar când își strânse aparatul și trepiedul. -și le puse în cutie, părea istovit; trăgea și mai greoi gheata ortopedică.

Marchiza se prefăcu că se uită pe instantaneele pe care el le developase după filmul ei.

— Sunt foarte proaste, spuse ea ușor. Nu cred că mă pricep prea bine să fac fotografii. Ar trebui să-mi dai niște lecții.

— Aveți nevoie doar de puțin exercițiu, Madame la

Marquise. Și eu când am început meseria aveam un aparat la fel ca al dumneavoastră. Chiar și acum, când fac fotografii de exterior.: colind stâncile de deasupra mării cu un aparat micuț, însă efectele obținute sunt la fel de bune ca și cu cel mare.

Puse instantaneele pe masă. Era gata de plecare. Ținea în mână trusa cu instrumente.

— Probabil că ești foarte ocupat în timpul sezonului, spuse ea. Cum de mai găsești timp să faci și exterioare?

— Îmi fac timp, Madame la Marquise. De fapt, îmi place mai mult decât să fac portrete de studio. Rareori îmi dă o persoană deplină satisfacție. Cum ar fi azi, de pildă...

Ea îl privi și observă din nou devotamentul, umilința din ochii lui. Rămase cu privirea asupra lui până când el își plecă ochii, rușinat.

— Peisajul este extraordinar de-a lungul coastei, spuse el. Probabil că ați observat acest lucru în plimbările dumneavoastră. Aproape în fiecare după-amiază îmi iau aparatul cel mic și mă duc sus. deasupra stâncii uriașe – care iese mult în afară, la dreapta plajei...

Arată de pe balcon, iar ea urmări direcția mâinii lui.

Promontoriul verde lucea vag în dogoarea zilei.

— Întâmplarea a făcut să mă găsiți ieri acasă, spuse, el. Eram la subsol ca să dezvolt niște filme promise unor turiști care plecau azi. De obicei, însă, la ora aceea mă plimb pe stânci.

— Cred că e teribil de cald.

— Tot ce se poate, însă deasupra apei adie puțin briza. Și lucrul cel mai bun este că între unu și patru sunt foarte puțini oameni. Toți își fac siesta la ora aceea.

Peisajul îmi aparține în totalitate.

— A, înțeleg, spuse marchiza.

O clipă tăcură amândoi. Parcă între ei se strecurase ceva nerostit. Marchiza învârti între degete batista de șifon, pe urmă și-o legă în jurul încheieturii mâinii, cu un gest neglijent, indolent.

— Trebuie să experimentez și eu odată plimbarea asta în arșița zilei, spuse ea în cele din urmă.

Pe balcon apărură domnișoara Clay care chemă copiii să se spele înainte de dejuner. Fotografii se dădu în lături, politicos, cerându-și scuze. Iar marchiza, uitându-se la ceas, văzu că se făcuse deja midi, iar mesele de pe terasa de dedesubt se umpluseră de oameni; începuseră zarva, murmurul obișnuit, clinchetul de pahare, zdrăgănitul veselei, iar ea nici nu băgase de seamă, întoarse spatele fotografului, concediindu-l voit rece și indiferentă, iar domnișoara

Clay se duse să ia fetițele.

— Mulțumesc, spuse ea, am să trec pe la prăvălie peste câteva zile, să văd probele. La revedere.

El se înclină și ieși – un angajat oarecare care îndeplinise ceea ce îi fusese solicitat.

— Să sperăm că a făcut niște fotografii bune, remarcă Miss Clay. Domnul marchiz va fi încântat când le va vedea.

Marchiza nu răspunse, își scotea clipsurile de aur căci, pentru un motiv oarecare, nu se mai potriveau cu starea ei de spirit. Va coborî pentru dejuner fără nicio bijuterie, nici măcar cu inelele; simțea că astăzi propria-i frumusețe era îndeajuns.

<Notă>

1. Prânz (fr.)

TRECURĂ TREI ZILE, DAR

marchiza nu coborî în orășel. În prima zi înotă, iar după-amiaza urmări o partidă de tenis. A doua zi o petrecu cu fetițele, dându-i liber guvernantei să facă un tur cu char-abane-ul 1 ca să viziteze vechile fortărețe împrejmuite de ziduri din interiorul regiunii, de-a lungul coastei. În cea de a treia zi trimise copiii și pe domnișoara Clay în oraș să întrebe de probe; se întoarseră cu ele învelite într-un pachetel îngrijit. Marchiza le studie. Erau într-adevăr foarte bune, iar portretele ei, cele mai reușite din câte avea.

Domnișoara Clay era în extaz. Ceru insistent copii pe care să le trimită acasă, în Anglia.

— Cine ar fi crezut, exclamă ea, că un fotograf oarecare de pe litoral e în stare să facă niște fotografii atât de minunate? Când te gândești că oamenii merg la specialiști de înaltă clasă, la Paris și plătesc bani grei pentru așa ceva...

— Nu sunt rele, spuse marchiza, „căscând. Într-adevăr, și-a dat osteneala. Ale mele sunt chiar mai reușite decât ale copiilor.

Le înveli iar în hârtie și băgă pachetul în sertar.

— Și Monsieur Paul părea mulțumit de ele? o întrebă ea pe guvernantă.

— N-a spus nimic – răspunse domnișoara Clay. Mi s-a părut că s-a necăjit puțin că n-ați fost dumneavoastră personal. Mi-a spus că pozele erau gata de ieri. A întrebat dacă vă simțiți bine, iar fetițele i-au povestit că maman înotase. S-au înțeles foarte bine cu el. – E prea cald și prea mult praf în oraș, spuse marchiza.

A doua zi după-amiază, când domnișoara Clay și copiii se odihneau, iar hotelul însuși părea toropit în arșița soarelui, marchiza se schimbă într-o rochie fără mâneci, foarte simplă și comună, apoi, încetișor, ca să nu-i trezească pe

<notă>

1. Autobuz pentru excursii (deschis) (fr.).

copii, coborî cu aparatul de fotografiat în mână; trecu pe lângă hotel spre plajă și apucă pe o cărare îngustă care urca înspre vegetația de deasupra. Soarele pârjolea, însă nu-l băgă în seamă. Aici, în iarba înaltă nu era praf. și nu peste mult timp. lângă marginea stâncii, simți feriga deasă mingâindu-i picioarele. Cărăruia șerpuia printre ferigi și

pe lângă ele., uneori apropiindu-se atât de mult de buza prăpastiei, încât un pas greșit, o poticneală, ar fi echivalat cu o nenorocire. Dar marchiza înainta cu grijă, legănându-se alene, în stilul său caracteristic, fără să simtă nici urmă de frică sau de oboseală. Avea în minte doar ideea că trebuia să ajungă la locul de pe stânca uriașă de unde putea privi coasta și golful. Pe promontoriu nu era nici țițenie de om. Și nici prin împrejurimi. Departe.

În urma ei, jos de tot. zidurile albe ale hotelului și șirurile de cabine de pe plajă arătau ca niște cuburi de jucărie.

Marea era extrem de calmă, nemișcată. Chiar și locul unde valurile spălau de obicei stânca din golf nu făceau nicio încrețitură.

Deodată, marchiza văzu o lucire în – ferigile din fața ei.

Era lentila unui aparat de fotografiat. N-o luă în seamă. Se întoarse cu spatele, prefăcându-se că-și studiază propriul aparat, îl potrivea ca și cum voia să facă o poză. Făcu una, apoi pe a doua, pe urmă auzi un foșnet de ierburi ca și cum cineva se apropia de ea.

Se întoarse surprinsă.

— A. bună ziua, Monsieur Paul, spuse ea.

Nu mai purta haina strâmtă și sărăcăcioasă, și nici cămașa mult prea albastră. Nu era în timpul serviciului.

Era ora siestei, când se plimba, după câte își dădea ea seama, incognito. Purta numai un tricou și o pereche de pantaloni albastru-închis; îi lipsea până și pălăria cenușie.

de fetru moale, pe care o observase îngrozită în dimineața în care venise la hotel. Părul des, negru, îi încadra chipul blând. Ochii căpătară atâta venerație când o zăriră, încât marchiza fu nevoită să întoarcă capul pentru a-și ascunde zâmbetul.

— Vezi, spuse ea ușor, ți-am urmat sfatul și am venit până aici ca să admir priveliștea. Sunt sigură că nu mânuiesc corect aparatul. Arată-mi cum ar trebui să-l țin.

Veni lângă ea, îi luă aparatul și îi potrivea poziția mâinilor.

— Da, sigur, spuse ea; pe urmă plecă de lângă el, râzând puțin, căci avusese impresia că în clipa în care se așezase lângă ea și-i îndrumase mâinile, îi auzise inima bătând, iar sunetul o făcuse să se înfioare și nu intenționa să se dea în vileag.

— Ți-ai adus și tu aparatul de fotografiat? întrebă ea.

— Da. Madame la Marquise, răspunse el. L-am lăsat acolo în ferigi, împreună cu haina. Este locul meu preferat, lângă marginea stâncii. Primăvara vin aici să observ zborul păsărilor și să le fotografiez.

— Arată-mi-l, spuse ea.

O conduse, murmurând „Scuzați”, iar cărarea pe care el o tăiase îi scoase la un luminiș, ca un cuib, ascuns din toate părțile de feriga înaltă până la brâu. Numai în față locul era liber, dând spre stâncă și mare.

— Vai, dar ce frumos e, spuse ea, și trecând prin ferigi spre ascunzătoare, se uită împrejur zâmbind. Se așează plină de grație și naturalețe, ca un copil la un picnic;

ridică o carte care se afla pe haina lui, lângă aparat.

— Citești mult? spuse ea.

— Da, Madame la Marquise. Îmi place grozav să citesc.

Privi coperta și citi titlul. Era o poveste de dragoste ușurică, genul de carte pe care ea și prietenele ei le ascundeau pe vremuri în ghiozdane la liceu. De ani de zile nu mai citise astfel de cărți. Fu nevoită, să-și ascundă din nou zâmbetul. Puse înapoi cartea pe haină.

— E o carte bună? întrebă ea.

O privi grav, cu ochii săi uriași, de ciută.

— E foarte delicată, Madame la Marquise, spuse el.

Delicată-... Ce exprimare stranie. Marchiza începu să-i vorbească despre probele fotografice, cum prefera una alteia, în tot acest timp fiind conștientă de o victorie ușoară, de faptul că era atât de stăpână pe situație, știa exact ce să facă, ce să spună, când să zâmbească, când să pară serioasă, îi amintea în mod ciudat de zilele copilăriei când. Împreună cu prietenele ei, se îmbrăcau în rochiile mamelor și spuneau: „Hai să zicem că suntem doamne”. De fapt, și-acum simula; nu atitudinea unei doamne, ca atunci, ei... dar ce anume? Nu prea era sigură. Oricum ceva diferit de cea care de atâta timp era cu adevărat o.

Doamnă, sorbindu-și ceaiul în salonul de la castel, înconjurată de nenumărate antichități și de oameni care împrăștiu în jur un miros

de muzezeală, un iz de moarte.

Fotograful vorbea puțin. O asculta. Aproba, dădea din cap sau tăcea pur și simplu, iar ea își auzea propriul glas vibrând parcă fermecat. El nu era altceva decât un martor de care se putea face abstracție, o marionetă, în vreme ce ea o asculta pe femeia strălucitoare, încântătoare, în care se transformase pe nesimțite.

În cele din urmă conversația unilaterală conținea și el întrebări sfioase:

— Aș putea să vă rog ceva?

— Bineînțeles, răspunse ea.

— Mi-ați permite să vă fotografiez aici, singură, în acest decor?

Doar atât? Ce timid era și ce reținut. Râse.

— N-ai decât să mă pozezi cât vrei, spuse ea, e foarte plăcut aici.

S-ar putea chiar să mi se facă somn.

— La belle au bois dormant, șopti el repede, pe urmă, ca și cum se rușinase de familiarismul arătat, rosti „Scuzați” și se întinse să ia aparatul din spatele ei.

De data asta nu-i ceru să pozeze, să-și schimbe poziția.

O fotografie așa cum stătea. În voie, mușcând un fir de iarbă. El se deplasa dintr-un loc în altul ca s-o poată prinde din toate unghiurile, din față, din profil, trei sferturi.

Marchiza se simțea toropită. Soarele își trimitea razele pe capul ei neacoperit, iar libelulele, transparente „verzi și aurii țâșneau și tremurau în fața ochilor. Căscă și se întinse pe spate în ferigi.

— Doriți să vă dau haina mea ca pernă pentru cap.

Madame la Marquise? Întrebă el.

Înainte ca ea să răspundă, el luă haina, o împături frumos și i-o așeză ca o pernă în ferigi. Marchiza se sprijini pe ea, iar haina cenușie, atât de disprețuită, îi oferă un sprijin moale, comod și plăcut.

Îngenuncha lângă ea, ocupat cu aparatul, aranjând ceva la rolfilm. Cu ochii mijiți, ea observă că, îngenunchea, el se sprijinea doar pe un genunchi, piciorul infirm fiind întins pe lateral. Alene, își puse întrebarea dacă îl doare cumva. Gheata era lustruită, mai lucioasă decât pantoful de piele din piciorul stâng, iar ea avu deodată imaginea lui chircindu-se în fiecare dimineață când se îmbrăca pentru a-și

lustrui gheata, frecând-o probabil cu o cârpă moale.

Pe urmă se opri din zbor o libelulă. Se așază în așteptare, cu aripile lucind. Ce dorea? O suflă și-și luă zborul. Apoi se întoarse planând cu insistență.

Monsieur Paul își lăsase aparatul deoparte, dar rămăsese tot în genunchi, lângă ea. Era conștientă de prezența lui, de faptul că n-o pierdea din ochi. Se gândi în sinea ei:

„Dacă fac o mișcare, o să se ridice și totul s-a terminat”.

<notă>

1 Frumoasa din pădurea adormită (fr. J:

Continuă să se uite la libelula cu aripile lucind, tremurătoare, conștientă fiind că peste câteva clipe va trebui fie să privească în altă parte, fie libelula va zbura, fie tăcerea de acum se va umple de atâta încordare și tensiune, încât ea va fi nevoită s-o întrerupă cu un râset și va strica totul, împotriva voinței ei. anevoie, se întoarse spre fotograf; ochii lui uriași, sfioși și devotați, erau ațintiți asupra ei cu toată umilința profundă a unui sclav.

— De ce nu mă săruți? întrebă ea și propriile cuvinte o speriară, o șocară și o umplură dintr-odată de spaimă.

— El nu răspunse nimic. Nu făcu nicio mișcare. Continua s-o privească. Ea închise ochii, iar libelula își luă zborul.

Atingerea fotografului nu semăna cu ceea ce se așteptase. Nici vorbă de o îmbrățișare-înfocată. Avea senzația că libelula se întorsese din nou, iar aripile ei mătăsoase îi mângâiau pielea catifelată.

PLECAREA lui fu plină DE

tact și delicatețe. O lăsa cu gândurile ei ca să evite stânjeneala.

Jena, conversația încordată.

Marchiza rămase culcată în ferigi, cu mâinile la ochi, gândindu-se la ce se petrecuse cu ea, fără să se simtă câtuși de puțin rușinată. Avea mintealimpede și era cât se poate de liniștită, începu să-și facă planul cum se va înapoia la hotel peste puțin timp, lăsându-l pe el să ajungă cu mult înaintea ei pe plajă, astfel că dacă din întâmplare s-ar putea să-l vadă cineva, să nu facă legătura cu ea, care ar fi coborât după el, să spunem, peste o jumătate de oră. Se ridică, își aranjă rochia, își scoase din buzunar pudriera și rujul și pentru că nu

avea oglindă, cântări cu grijă câtă pudră să-și dea pe obraz. Soarele pierduse din tărie, iar dinspre mare sosea o briză răcoroasă. „Dacă nu se schimbă vremea”, se gândi marchiza în timp ce se pieptăna, „aș putea veni zilnic aici, la aceeași oră. N-ar ști nimeni. Domnișoara Clay și copiii se odihnesc întotdeauna după-amiaza. Dacă venim și plecăm separat, ca azi. nu riscăm să fim descoperiți. Mai sunt încă trei săptămâni de vacanță. Cel mai important lucru este să mă rog să țină vremea asta călduroasă. Numai să nu plouă...”

În drumul de întoarcere spre hotel se gândi cum vor face dacă se va schimba cumva vremea. Nu prea se vedea străbătând stâncile în haină de ploaie, întinzându-se pe jos în vreme ce vântul și ploaia ar fi bătut în ferigi.

Bineînțeles că mai exista și subsolul de la magazin. Dar s-ar fi putut s-o zărească careva din orașel. Ar fi fost periculos. Nu, doar dacă n-ar fi plouat torențial, cel mai sigur era pe stânci.

În seara aceea se așeză să scrie o scrisoare prietenei ei.

Elise. „E un loc minunat”, scria ea. „iar eu mă distrez ca de obicei, și fără soțul meu, bien entendu! – „1. Dar nu dădu niciun amănunt în legătură cu cucerirea făcută, deși aminti de ferigi și de după-amiaza toridă. Simțea că dacă nu-i explică limpede, Elise o să și-o închipuie împreună cu vreun american bogat care călătorea de plăcere, singur; fără soție.

A doua zi dimineată, se îmbracă cu mare atenție – rămase mult timp în fața șifonierului și până la urmă alese o rochie mai sofisticată ca de obicei, însă așa plănuiuse

— Coborî în orașel însoțită de Miss Clay și fetețe. Era zi de târg; străzile pietruite și piața erau pline de oameni.

Mulți veneau din satele învecinate, dar erau nenumărați turiști englezi și americani care se plimbau de plăcere „cumpărau amintiri și ilustrate sau stăteau la cafeneaua din colț și priveau în jur. Marchiza se remarcă dintr-odată cu mersul ei alene, în rochia frumoasă, fără pălărie, cu o umbrelă de soare și cele două fetețe care zburdau în jurul ei. Mulți se întorceau, s-o privească sau chiar îi făceau loc să treacă, omagiu inconștient adus frumuseții.

Zăbovi în piață și făcu câteva cumpărături pe care domnișoara

Clay le puse în sacoșa pe care o ducea; pe urmă.

— Nepăsătoare, răspunzând cu același umor la întrebările copiilor, intră în magazinul care expunea în vitrină Kodakuri și fotografii.

Era înțesat de turiști care așteptau la coadă să fie serviți, iar marchiza, care nu se grăbea, se prefăcu că răsfoiește o carte cu imagini din împrejurimi, în vreme ce trăgea cu ochiul la cele ce se întâmplau în magazin.

Erau amândoi la teighea, Monsieur Paul și sora lui, el în cămașă strâmtă, de data asta un roz urât, chiar mai neaspektuos ca albastrul și haina gri, de mâna a doua. iar sora, ca toate vânzătoarele, în spatele tejghelei, îmbrăcată într-o rochie neagră, ponosită, cu un șal pe umeri.

<notă>

1. bineînțeles (fr.).

Probabil că o observase când intrase în magazin, pentru că imediat ieși de după tejghea, lăsând coada în seama surorii; veni lângă ea, servil, politicos, nerăbdător să afle în ce fel ar putea s-o servească. Nu exista nici umbră de familiaritate, nicio expresie de cunoaștere în ochi, iar ea avu grijă să se asigure de toate acestea, privindu-l direct.

Pe urmă, intenționat, introducând în conversație și pe Miss

Clay și fetițele, rugând-o pe guvernantă să aleagă probele care urmau să fie trimise în Anglia, îl ținu lângă ea, tratându-l de sus, cu un fel de hauteur 2 chiar, găsind cusur la câteva dintre ele care, după cum îi spuse, nu prea ieșiseră cum trebuie și nu le putea trimite soțului, domnul marchiz. Fotografii și ceru scuze. Fără îndoială că în cele mai multe dintre probe fetițele nu ieșiseră prea reușite.

Era dispus să vină din nou la hotel și să mai încerce o

<notă>

1 Bineînțeles (fr.).

2. Semeție (ffr.).

dată. pe gratis, bineînțeles. Poate pe terasă sau în grădină, efectul ar fi fost mai mare. Câțiva turiști se întoarseră s-o privească pe Marquise. Simțea ochii lor sorbindu-i frumusețea; pe același ton de semeție rece, aproape tăios, îi ceru fotografului să-i arate diverse articole din magazin, lucru pe care acesta se grăbi să-l ducă la

îndeplinire.

Ceilalți cumpărători începură să se agite, treceau de pe un picior pe celălalt, în așteptarea surorii care să-i servească, iar ea împresurată de clienți, șchiopăta de la un colț la altul al tejghelei, din când în când ridicând privirea să observe dacă fratele care o părăsise atât de brusc nu avea de gând să-i vină în ajutor.

În cele din urmă marchiza se opri. Îi era de ajuns.

Tulburarea ascunsă pe care o simțise în clipa în care pătrunsese în magazin se potolise, se stinsese.

— Îți trimit vorbă într-una din diminețile acestea, i se adresă ea lui Monsieur Paul, să vii să le fotografiezi din nou pe fetele. Până atunci, să-ți plătesc ce-ți datorez.

Domnișoară Clay. te rog să te ocupi dumneata de asta.

Își din magazin, fără să-și ia rămas bun, cu mâinile.

pe umerii celor două fete. Nu se schimbă pentru dejeuner. Era în aceeași rochie încântătoare, iar terasa hotelului, mai aglomerată ca oricând din cauza nenumăraților turiști care veniseră în plimbare, i se păru că bâzâie și murmură într-o conversație îndreptată spre ea și frumusețea ei.

spre efectul obținut prin felul în care stătea acolo, la masa din colț. Le maître d'hôtel, chelnerul și directorul se simțeau atrași de către ea, servili, zâmbitori, își auzea numele trecut de la unul la altul.

Totul lucra în folosul ei; apropierea oamenilor, mirosul mâncării, al vinului și țigărilor, parfumul florilor viu colorate din jardinieră, căldura soarelui, plesnetul mării din apropiere. Când în cele din urmă se ridică cu copiii alături și urcă la etaj, avu același sentiment pe care-l încearcă o primadonă după ropote de aplauze prelungite.

Copiii, cu domnișoara Clay, se duseră la ei în cameră să se culce; grăbită, marchiza își schimbă rochia și pantofii, coborî scara hotelului în vârful picioarelor și traversă plaja înfierbântată spre cărare și promontoriul acoperit de ferigi.

El o aștepta, după cum își închipuise, și niciunul dintre ei nu făcu vreo referire la vizita ei din acea dimineață sau la ceea ce o aducea acolo, pe stânci, în după-amiaza aceea. Se îndreptară pe dată spre luminișul de la marginea stâncii și se așezară în voie; marchiza începu

să descrie, pe un ton zeflemitor, mulțimea de la prânz, zarva și agitația de pe terasa înțesată de lume și cât de minunat era să poți scăpa de ei și să respiri aerul curat și proaspăt al promontoriului de deasupra mării. El îi dădu umil dreptate, privind-o cum debita lucruri banale de parcă în șuvoiul vorbelor ei s-ar fi scurs înțelepciunea lumii, pe urmă, la fel ca și cu o zi înainte, o imploră să-l lase să-i facă câteva fotografii, iar ea consimți și imediat se întinse în ferigi, cu ochii închiși.

Timpul își pierduse valoarea în acea după-amiază lungă și lenevoasă. Ca și înainte, libelulele tremurau deasupra ei, în ferigi, soarele îi încingea trupul, iar profunda bucurie resimțită pentru tot ceea ce se petrecea, se împletea cu un ciudat simțământ liniștitor că nu pusese în toate acestea niciun fel de emoție. Minte și trăirile nu erau implicate câtuși de puțin. Putea foarte bine să se afle într-un salon de înfrumusețare din Paris, relaxându-se după ce primele riduri vizibile fuseseră netezite, iar părul fusese șamponat, deși, la drept vorbind, atunci ar fi avut parte doar de o satisfacție banală, lipsită de plăceri.

Plecă din nou, fără să-i adreseze niciun cuvânt, plin de tact și de discreție, ca ea să se poată aranja nestingherită. Și din nou, când consideră că el nu se mai vedea, se ridică în picioare și porni înapoi spre hotel. Norocul îi surâse căci vremea rămase frumoasă. În fiecare după-amiază, de îndată ce se termina dejeuner, iar copiii plecau la culcare, marchiza pornea în plimbare și se întorcea în jur de patru și jumătate, la timp să-și bea ceaiul. Miss Clay, care la început se minunase de energia marchizei, ajunsese să accepte plimbarea ca o chestiune de rutină. Dacă marchiza avea poftă să se plimbe în arșița zilei, o privea; fără îndoială însă că plimbarea îi era de folos. Era mai omenoasă față de ea, de domnișoara Clay, și nu mai cicălea atâta fetițele. Uitase de durerile de cap și migrenele nesfârșite; se părea că marchizei îi plăcea cu adevărat această vacanță simplă la mare, singură, cu domnișoara Clay și cu cei doi copii.

După două săptămâni, marchiza descoperi că încântarea și bucuria de la începutul experienței păleau treptat. Nu pentru că i-ar fi dat motive Monsieur Paul, dar ea personal se obișnuise – cu ritualul zilnic. Semăna cu un vaccin care. „Administrat” la început cu mare succes, își pierdea din efect după o repetare constantă, iar – marchiza

Își dădu seama că pentru a-și recăpăta bucuria era nevoită să nu-l mai trateze pe fotograf ca pe o marionetă sau ca pe coiffeur-ul care-i aranja părul, ci ca pe o persoană ale cărei sentimente le putea răni. O să-i găsească cusur în înfățișare, o să se plângă că poartă părul prea lung, că avea hainele prea sărăcăcioase, prost croite, sau chiar că își conducea magazinul din oraș ineficient, că materialul și hârtia folosite pentru fotografii erau de proastă calitate.

O să-i urmărească chipul când îi va arunca toate aceste reproșuri în față și o să-i observe neliniștea și suferința apărute în ochii lui mari, paloarea tenului, deprimarea care-i va învălui întreaga ființă când își va da seama cât de nedemn era de ea, de inferior ei în toate privințele și abia când îl va vedea astfel, emoția inițială se va aprinde din nou în sufletul ei. În mod voit, începu să reducă din orele după-amiezii. Sosea intenționat târziu la întâlnirea din ferigi și îl găsea așteptând-o cu aceeași expresie neliniștită pe chip, iar dacă nu avea suficient chef pentru ceea – ce urma, precipita lucrurile, dezgustată, și-l expedia grăbită spre oraș, imaginându-și-l cum șchiopăta, obosit și nefericit spre magazin.

Îl lăsase totuși s-o fotografieze. Făcea parte din experiență și știa că îl tulbură atunci când o privea în toată splendoarea ei; îl zgândărea mereu în acest chip și uneori îl poftea chiar la hotel dimineața; poza atunci pe terenul hotelului, îmbrăcată impecabil, cu fetițele lângă ea. domnișoara Clay – o martoră căzută în admirație, în vreme ce turiștii o priveau fie de la balcoane, fie de pe terasă.

Contrastul acestor dimineți, când, în chip de angajat, șchiopăta de colo-colo la ordinele ei, aranjându-și trepidul mai întâi aici, apoi acolo, cu intimitatea bruscă a după-amiezilor din ferigi sub soarele fierbinte se dovedi a fi, în cea de a treia săptămână, singurul ei stimulent.

În cele din urmă, sosi într-una din dimineți o adiere rece dinspre mare; nu se duse la întâlnire, ci rămase pe balcon să citească un roman – resimți schimbarea de rutină ca pe o ușurare.

A doua zi se făcu frumos și se hotărî să meargă pe promontoriu; pentru prima oară de la întâlnirea inițială din subsolul rece și întunecat al prăvăliei, el îi făcu reproșuri cu vocea ascuțită din cauza

neliniștii.

— V-am așteptat ieri toată după-amiaza, spuse el. Ce s-a întâmplat?

Ea îl privi uluită.

— A fost urât. Am preferat să citesc pe balcon, la hotel.

— M-am temut că v-ați îmbolnăvit, continuă el. Era cât pe ce să trec pe la hotel să mă interesez. Azi-noapte n-am închis un ochi, atât de necăjit am fost.

O urmă în ascunzătoarea din ferigi, cu privirea încă neliniștită și, deși într-o anume privință imaginea supărării sale reprezenta un stimulent pentru marchiză, în același timp o irita faptul că el uitase cine era și se apucase să-i ceară socoteală. Ca și cum coiffeur-ul ei de la

Paris sau masseur-ul și-ar fi exprimat enervarea că ea nu-și respectase ora fixată pentru o zi anume.

— Dacă ai impresia că sunt obligată să vin aici în fiecare după-amiază, te înșeli amarnic, spuse ea. Am multe alte lucruri de făcut.

El se scuză imediat, era un ticălos. O imploră să-l ierte.

— Nu puteți înțelege ce reprezentați pentru mine, spuse el. De când vă cunosc, totul s-a schimbat în viața mea. Nu mai trăiesc decât pentru aceste după-amiezi.

Supușenia lui o încântă și simți imboldul unui nou val de interes, amestecat cu milă, văzându-l întins lângă ea – milă că această ființă putea să fie atât de profund devotată ei, să depindă de ea ca un copil, îi atinse părul, simțindu-se pentru o clipă plină de compasiune, aproape maternă. Sărman băiat, să străbată atâta cale șchiopătând numai pentru ea, pe urmă să stea în vântul aspru de ieri singur și nefericit, își imaginează cum va suna scrisoarea pentru prietena ei, Elise. „Tare mă tem că i-am sfârșit inima lui Paul. A luat această affaire de vacanțe au, se

neux 1. Dar ce pot să fac? La urma urmelor, toate au un sfârșit. Nu pot să-mi schimb viața din cauza lui. Enfin 2, e bărbat, o să-i treacă”. Elise o să și-l imagineze ca pe un play-boy american, frumos și blond, urcându-se plictisit la volanul Packard-ului său, pornind disperat spre o destinație necunoscută. Fotografia nu pleacă de data asta, după ce se sfârși întrevăderea de după-amiază. Se ridică în capul

oaselor și privi țintă stânca uriașă care ieșea din apă.

— M-am gândit ce voi face pe viitor, spuse el încet.

Marchiza simți în aer tragedia. Ce voia să spună, că se va sinucide? Ce groaznic! Bineînțeles, nu înainte ca ea să plece de la hotel, să se întoarcă acasă. Nu era cazul să audă ce s-a întâmplat.

— Spune-mi și mie, rosti ea ușor.

— Sora mea se va îngriji de magazin, răspunse el.

Am să-i las totul ei. E foarte pricepută. Iar eu am să vă urmez, indiferent unde vă veți duce, la Paris, sau la țară.

Am să vă stau în preajmă; ori de câte ori veți dori, voi fi în apropiere.

Marchiza înghiți în sec. Inima îi stătu locului.

— Nu se poate să faci așa ceva, spuse ea. Cum ai să trăiești?

— Mă mulțumesc cu puțin, spuse el. Știu că din bună-itate a inimii dumneavoastră îmi veți oferi ceva. Nu-mi trebuie decât o sumă extrem de modestă. Dar. știu că îmi este imposibil să trăiesc fără dumneavoastră, prin urmare nu-mi rămâne altceva de făcut decât să vă urmăresc veșnic. Am să-mi caut o cameră lângă casa dumneavoastră din Paris și una la țară. Vom găsi întotdeauna o cale să fim împreună. Când dragostea este atât de puternică, ca a noastră, nu există opreliști.

<notă>

1... idilă de vacanță în serios (/fr.)

2 în fine (fr.).

Vorbea cu umilința obișnuită, dar îndărătul cuvintelor lui sălășluia o forță neașteptată, iar ea își dădu seama că nu simula tragedia, nelalocul ei într-o asemenea clipă, ci vorbea cu toată sinceritatea. Credea fiecare cuvânt rostit.

Avea într-adevăr de gând să-și lase prăvălia și s-o urmeze la Paris sau la castelul de la țară.

— Ești nebun, rosti ea cu violență, fără să-i mai pese de ținută sau de părul răvășit. În clipa în care am plecat de aici, nu mai sunt liberă. Nu te mai pot întâlni nicăieri, pericolul că am putea fi

descoperiți e mult prea mare.

Nu-ți dai seama de situația mea? Ce-ar însemna asta pentru mine?

El aprobă din cap. Avea chipul trist dar cât se poate de hotărât.

— M-am gândit la tot, răspunse el, și după cum știți, sunt foarte discret. Nu trebuie să vă temeți niciodată de acest lucru. Mi-a trecut prin cap că aș putea să capăt un post în serviciul dumneavoastră, ca valet. Pentru mine n-ar conta că-mi pierd demnitatea. Sunt modest. Dar în felul acesta, viața noastră ar putea continua ca acum. Soțul dumneavoastră, Monsier le Marquis, probabil că este un om foarte ocupat, iar fetele și guvernanta englezoaică se plimbă după-amiaza prin ținut, nu mă îndoiesc. Vedeți, totul ar fi simplu dacă am avea curaj.

Marchiza era atât de șocată, încât nu a fost în stare să

— Răspundă. Nu putea să-și închipuie ceva mai groaznic, mai oribil decât ca fotografii să ajungă în casa ei pe post de valet. În afară de handicapul lui – se cutremura gândindu-se cum ar da ocol mesei din marea sală a mâncării, șchiopătând – ce cumplit chin să știe că el se află acolo, în casă, că o aștepta să urce după-amiaza la ea în cameră, și pe urmă, s-ar auzi timid bătaia la ușă, șoapta înăbușită.

Toată această degradare – această ființă, chiar că nu exista alt nume pentru el – în casa ei, mereu în așteptare, veșnic nutrind speranțe...

— Mă tem că ceea ce sugerezi, rosti ea cu tărie, este practic imposibil. Nu e vorba numai de ideea de a veni în casa mea ca servitor, ci de a ne mai putea întâlni vreodată, în clipa în care mă voi reîntoarce acasă. Bunul tău simț trebuie să-ți spună lucrul acesta. După-amiezile acestea au fost... au fost plăcute, dar vacanța mea se apropie de sfârșit. În câteva zile va veni soțul meu să ne ia și cu asta se încheie totul.

Ca să arate că se sfârșise, se ridică, își netezi rochia mototolită, se pieptănă, își pudră nasul și luându-și geanta, se scotoci în ea după portofel.

Scoase câteva bancnote de 10.000 de franci.

— Astea sunt pentru magazin, spuse ea, poate e nevoie de vreo mică reparație. Și să-i cumperi ceva și surorii duminică. Să nu uiți că mă voi gândi întotdeauna la dumneata cu multă duioșie.

Spre consternarea ei, el se făcu alb la față, pe urmă, gura i se schimonosi violent și se ridică în picioare.

— Nu, nu, n-am să primesc niciodată. Ești crudă, nemiloasă, că ai putut să faci așa ceva.

Deodată începu să suspine și-și îngropă fața în mâini, cu umerii zguduți de emoție.

Marchiza îl urmări neajutorată, nesigură dacă trebuie să plece sau să mai rămână. Suspinele lui erau atât de violente, încât se temu de o scenă de isterie și nu știa ce s-ar fi putut întâmpla. Îi părea rău pentru el, nespus de rău, dar mai rău îi părea pentru ea, pentru că acum, la despărțire, el se purtase atât de ridicol în fața ei. Un bărbat care dă frâu liber emoțiilor este deplorabil. I se părea că și luminișul luase o înfățișare sordidă, rușinoasă, contrară atmosferei calde și tainice de altă dată. Cămașa lui, întinsă pe ferigă, părea o cârpă veche, pusă la soare de spălătorese. Lângă ea, se aflau cravata și pălăria de fetru moale, de mâna a doua. Nu mai era nevoie decât de câteva coji de portocale și niște staniol de la o ciocolată ca să fie tabloul complet.

— Potolește-te odată, spuse ea, cuprinsă de furie.

Pentru numele lui Dumnezeu, stăpânește-te!

Plânsul încetă, își luă mâinile de pe chipul răvășit. O privi fix, tremurând, cu ochii căprui, orbi de durere.

— M-am înșelat în privința ta, spuse el. Acum știu cine ești – femeie rea, care nu faci altceva' decât să distrugi viețile oamenilor nevinovați, ca mine. Am să-i spun totul soțului tău.

Marchiza nu scoase niciun cuvânt. Fotograful era un dezechilibrat, un nebun...

— Da, spuse el, încă cu respirația tăiată, asta o să fac.

Cum vine soțul tău am să mă duc să-i spun totul. Am să-i arăt fotografiile pe care ți le-am făcut pe promontoriu.

Am să-i dovedesc cu probe că nu-i ești o soție credincioasă, că ești o stricată. Și dumnealui o să mă creadă. Nu va avea ce să facă. Nu contează ce-am să pătesc eu. Nu am să sufăr mai mult ca acum. Dar viața ta se va sfârși.

promit. O să afle, și o să afle și guvernanta, și directorul hotelului, am să spun la toată lumea cum ți-ai petrecut după-amiezile.

Își luă haina, pălăria, își azvârli pe umăr aparatul de fotografiat. Pe marchiză o cuprinse panica; i se urcă din inimă spre gât. Va face tot ceea ce amenințase că va face»

va aștepta acolo, în holul hotelului, lângă recepție, să vină Édouard.

— Ascultă, începu ea, o să ne gândim la ceva, poate ajungem la vreo înțelegere.

El o ignoră. Avea chipul încordat și palid. Se aplecă pe marginea stâncii să-și ridice bastonul, și în acea clipă izbucni în ea un impuls îngrozitor care-i invada întreaga ființă, care nu mai putea fi stăpânit. Se aplecă înainte și îmbrânci trupul încovoiat. Nu se auzi niciun strigăt.

și dispăru.

Marchiza se lăsă în genunchi. Nu se mișcă. Așteptă.

Simți cum i se scurge sudoarea pe față, pe corp. Mâinile erau și ele umede. Așteptă acolo, în luminiș, în genunchi, și deodată când își veni puțin în fire, își luă batista și-și șterse broboanele de pe frunte, de pe față, de pe mâini.

Brusc i se făcu frig. Începu să tremure. Se ridică; se ținea bine pe picioare, nu i se înmuiaseră după cum se temuse.

Privi în jur. peste ferigi, dar nu văzu pe nimeni. Ca întotdeauna, era singură pe promontoriu. Trecură cinci – minute după care se forță să meargă până la marginea prăpastiei și să privească în jos. Venea fluxul. Apa scălda baza stâncii de dedesubt. Se înălța, mătura piatra, apoi cobora pentru a urca iar. Nu se vedea nici urmă de trup pe fața stâncii și nici nu putea fi, pentru că stânca era verticală. Nici pe apă nu se zărea nimic și totuși, dacă ar fi căzut acolo și ar fi plutit, era imposibil să nu-l zărească pe luciul albastru, încă liniștit, al mării. Probabil că se scufundase în clipa în care căzuse.

Marchiza plecă de la buza prăpastiei. Își strânse lucrurile, încercă să ridice la loc ferigile culcate și astfel să șteargă urmele, să nu se știe că locul fusese vizitat, însă ascunzătoarea fusese folosită atât de mult timp, încât era imposibil. Poate că nici nu avea importanță. Poate că era firesc ca oamenii să urce pe stâncă și să se oprească acolo să-și tragă sufletul. Deodată genunchii începură să-i tremure și se așeză. Așteptă câteva clipe, pe urmă se uită la ceas. Știa că s-ar putea să fie

important să-și amintească ora. Trecuse cu câteva minute de trei și jumătate. Dacă va fi întrebată, ar putea să spună: „Da, m-am plimbat pe stâncă pe la trei și jumătate, dar n-am auzit nimic”. De fapt, așa ar fi fost adevărul. N-ar fi mințit câtuși de puțin. Ar fi fost adevărul curat.

Își aminti ușurată că își luase cu ea oglinda. Se privi îngrozită. Chipul era alb, ca de cretă, ușor umflat și cu o expresie neobișnuită. Se pudră, cu grijă, ușor; degeaba.

Domnișoara Clay va observa că ceva nu era în regulă, își dădu cu puțin roșu în obraji, dar culoarea ieșea în evidență ca două pete vopsite pe obrazul unui clown. „Nu-mi rămâne decât un singur lucru de făcut”, se gândi ea, „să mă duc direct la cabina de pe plajă, să-mi pun costumul de baie și să intru în mare. Pe urmă dacă mă întorc la hotel cu părul și fața ude, totul o să pară firesc; am să spun că am înotat și nici asta nu va fi o minciună”.

Începu să coboare stânca, dar își simțea picioarele slăbite, ca și cum zăcuse în pat zile în șir; când în sfârșit ajunse pe plajă, tremura atât de tare, încât avea impresia că o să se prăbușească, își dorea mai mult ca orice să se întindă în pat, în camera ei de hotel, să închidă obloanele, chiar geamurile și să se ascundă în întuneric. Totuși, trebuia să-și impună să joace rolul pe care-l hotărâse.

Se duse la cabină și se dezbracă. Pe plajă se aflau deja câțiva oameni-care citeau sau dormeau; ora de siestă se apropia de sfârșit. Se duse până la marginea apei, își aruncă din picioare pantofii cu talpă de sfoară, își puse casca de baie; începu să înoate fără o direcție anume în apa liniștită, caldută, punându-și întrebarea câți oameni de pe plajă o observaseră, o priviseră, oameni care după aceea ar fi putut să declare: „Doar vă amintiți, pe la mijlocul după-amiezii am văzut o doamnă coborând de pe stâncă”. Începu să i se facă foarte frig, dar continua să înoate înainte și înapoi, cu mișcări rigide, mecanice, până când, deodată, zări un băiețel care se juca cu un câine și arăta spre mare, iar câinele, alerga lătrând spre un obiect întunecat care ar fi putut să fie o bucată de cherestea; groaza și amețeaua se contopiră și-i dădură senzația de leșin. Se împletici înapoi spre cabină și rămase întinsă pe podeaua de lemn, cu fața în mâini. Se gândi că nu era exclus ca înotând să fi atins cadavrul cu piciorul.

MARCHIZUL URMA Să VINĂ

peste cinci zile cu mașina să-și ducă acasă soția și copiii. Marchiza îl sună la castel și-l întreabă dacă-n-ar fi posibil să vină mai devreme. Da, vremea era încă bună, i-a spus, dar se cam plictisise de locul ăsta. Se umpluse de oameni, era zgomot și mâncarea era mai proastă.

— De fapt, n-o mai putea suporta, îi era dor de acasă, îi spuse ea soțului, să fie din nou printre lucrurile ei; grădina probabil că arăta minunat.

Marchizul regreta foarte mult că ea se plictisise și, fără îndoială, mai putea să rabde încă trei zile. Făcuse toate aranjamentele și îi era imposibil să vină mai devreme. Trebuia să treacă pe la Paris oricum, pentru o întrunire de afaceri importantă. I-a promis că va veni joi dimineața și pe urmă putea să plece imediat după masa de prânz:

— Sperasem, spunea el, că ai să vrei să mai rămânem și la sfârșitul săptămânii, ca să fac și eu o baie. Camerele sunt reținute până luni, nu? A, nu, i-a răspuns ea, îi comunicase deja directorului că nu mai avea nevoie de camere și le închiriasc altcuiva. Locul era înțesat de lume.

Nu mai avea niciun farmec, îl asigură ea. N-o să-i placă deloc, iar la sfârșit de săptămână devenea de-a dreptul insuportabil. Așa că n-ar vrea să facă el un efort și să ajungă joi la timp ca să poată pleca imediat după un prânz luat mai devreme?

Marchiza lăsa jos receptorul și ieși pe balcon, pe șezlong. Luă o carte și se prefăcu că citește, dar de fapt, asculta, așteptând sunetul de pași, vocile la intrarea în hotel, pe urmă soneria telefonului și vocea directorului care o ruga, cu nenumărate scuze, să coboare dacă nu se supăra la ei în birou, dacă e amabilă. Problema era că...

O chestiune delicată... dar la el se afla cineva de la poliție.

Considerau că le poate da o mână de ajutor. Telefonul nu sună. Nu se auzea nicio voce. Niciun pas. Viața continua ca mai înainte. Ceasurile lungi se târau de-a lungul zilei nesfârșite. Masa de prânz pe terasă, chelnerii îmbulzindu-se servili, mesele ocupate de aceleași persoane sau de turiști noi, care îi înlocuiseră pe cei vechi, vocile copiilor, domnișoara Clay atrăgându-le atenția asupra

comportamentului. Și în tot acest răstimp, marchiza aștepta, asculta... Se obligă să mănânce, dar mâncarea avea gust de rumeguș. Prânzul se termină și ea urcă în cameră;

În vreme ce copiii se odihneau, se întinse pe șezlong, în balcon. La ceai, coborâră din nou, dar când fetițele se duseră pentru a doua oară să se scalde, nu le însoți. Era puțin răcită, îi spuse ea domnișoarei Clay; nu prea avea chef de baie. Așa că rămase acolo, pe balcon. Când închise ochii noaptea și încercă să doarmă, avu senzația că mâinile ei cuprind din nou umerii lui încovoiați, îl împing cu putere. Ușurința cu care căzuse-și se făcuse nevăzut, o clipă, se afla acolo, și în următoarea... nimic... Fără să opună rezistență, fără să scoată un strigăt...

Ziua își încorda privirea spre promontoriu, încercând să vadă siluete mișcându-se printre ferigi – oare cum se numește... cordon de polițiști"?... Dar stânca lucea sub soarele nemilos și nimeni nu se plimba printre ferigi.

Domnișoara Clay îi sugeră de două ori să coboare în orașel după cumpărături și de fiecare dată marchiza găsisese o scuză.

— E atâta lume. spuse ea și atât de cald. Nu cred că e bine pentru copii, în grădină e mai plăcut; pajiștea din spatele hotelului este liniștită și ferită de soare.

Nu ieși din hotel. Gândul la plajă îi readucea durerea din stomac și amețeala. Nu ieși nici la plimbare.

— Să-mi treacă guturaiul ăsta nesuferit și am să vin și eu, îi spuse ea domnișoarei Clay.

Stătea pe balcon și răsfoia revistele pe care le citise de zeci de ori. În dimineața celei de a treia zi, înainte de dejeuner, copiii veniră alergând pe balcon, fluturând morișcuțe de hârtie.

— Uite, mami. spuse Hélène, a mea e roșie, iar a lui

Celeste este albastră. O să le punem la castelul de nisip „după ce bem ceaiul.

— De unde le aveți? întrebă marchiza.

— Din piață, răspunse fetița. Domnișoara Clay ne-a dus acolo; n-am mai fost în grădină. A vrut să ridice pozele care trebuiau să fie gata azi.

Pe marchiză o străbătu un fior de groază. Rămase ca paralizată.

— Hai, fugiți, spuse ea, și pregătiți-vă de dejuner.

Îi auzea pe copii sporovăind cu Miss Clay în baie. Peste câteva clipe veni și domnișoara Clay. Închise ușa în urma ei. Marchiza se forță să ridice ochii spre guvernantă.

Chipul prelung, puțin prostesc al domnișoarei Clay era serios și preocupat.

— S-a întâmplat un lucru groaznic, spuse ea cu vocea scăzută. Nu vreau să vorbesc în fața copiilor. Sunt sigură că vă veți întrista. E vorba de Monsieur Paul.

— Monsieur Paul?! spuse marchiza.

Vocea îi era absolut calmă. Glasul trăda exact nota de interes necesară.

— M-am dus la magazin să ridic fotografiile, spuse domnișoara Clay, și l-am găsit închis. Ușa era încuiată și obloanele trase. Mi s-a părut ciudat și am intrat alături, la farmacie, să întreb dacă nu știau cumva când vor deschide după ora ceaiului. Mi-au spus că nu vor mai deschide. Mademoiselle Paul e prea tulburată: veniseră niște rude la ea s-o îngrijească. Am întrebat ce se întâmplase și mi-au răspuns că avusese loc un accident, s-a găsit cadavrul lui Monsieur Paul, niște pescari l-au pescuit la vreo trei mile de coastă: s-a înecat.

Domnișoara Clay se albise în timp ce povestea. Era evident profund tulburată. La vederea ei, marchiza prinse curaj.

— Ce îngrozitor! făcu ea. Știe cineva ce s-a întâmplat?

— N-am putut să intru în amănunte la farmacie din cauza copiilor, spuse domnișoara Clay. dar cred că l-am găsit ieri. E groaznic de mutilat, cică. Probabil că s-a lovit de stânci înainte de a cădea în mare. E îngrozitor! Nici nu mă pot gândi! Iar sărmana soră nu știe ce o să se facă fără el.

Marchiza ridică mâna atenționând-o să tacă. Copiii intrau în cameră.

Coborâră pe terasă pentru dejuner, iar marchiza mâncă mai bine decât ultimele trei zile. Dintr-un anume motiv îi revenise pofta de mâncare. Dar de ce anume, -n-ar fi putut spune. Se întreba dacă motivul era că o parte din povara tainei fusese acum ridicată de pe

umerii ei. El murise. Fusese descoperit. Aceste lucruri se cunoșteau.

După dejeuner îi spuse domnișoarei Clay să-l întrebe pe director dacă știa ceva despre accident. Miss Clay urma să-i spună că marchiza era foarte întristată și se interesa în mod special. În timp ce domnișoara Clay coborî, marchiza luă copiii sus.

Deodată sună telefonul. Sunetul de care se temuse.

Inima îi stătu locului în piept. Ridică receptorul și așteaptă.

Era directorul, îi spuse că domnișoara Clay tocmai trecuse pe la el. Era foarte amabil din partea doamnei marchize să se intereseze de acest nefericit accident care se abătuse asupra lui Monsieur Paul. Ar fi vorbit despre el chiar ieri când se descoperise cadavrul, dar nu dorise să-și tulbure clienții. Moarte prin înecare – nu tocmai plăcut într-o stațiune balneară; strica cheful turiștilor. Da, bineînțeles că poliția venise imediat la hotel după ce fusese pescuit cadavrul. Se presupune că ar fi căzut de pe stânci, undeva pe coastă. Se părea că avea pasiunea să foto –, grafieze peisajele marine. Și bineînțeles, cu handicapul pe care-l avea, putea ușor să alunece. Sora lui îl prevenise deseori să fie atent. O poveste nespus de tristă. Era un om atât de drăguț. Toți îl îndrăgeau. Nu avea dușmani.

Și în felul lui era un adevărat artist. Madame la Marquise fusese mulțumită de portretele făcute de Monsieur

Paul pentru dumneaei și fetele? Directorul era încântat că doamna marchiză fusese mulțumită. O să-i comunice acest lucru și lui Mademoiselle Paul, precum și faptul că

Madame la Marquise s-a interesat. Da, desigur va fi nespus de recunoscătoare pentru flori și pentru condoleanțe.

Sărmana femeie, e distrusă! Nu. Încă nu se hotărâse ziua înmormântării.

După ce termină de vorbit, marchiza. Se duse la domnișoara Clay și-i spuse că trebuie să comande un taxi care să meargă în oraș vreo șapte mile până la magazinele mai mari unde, după câte își amintea ea, era o florărie excelentă. Domnișoara Clay urma să comande flori – crini, și să plătească atât cât vor cere, iar marchiza va scrie o scrisoare de condoleanțe; pe urmă dacă domnișoara Clay va da florile directorului, la întoarcere, el va avea grijă să ajungă la

Made-moiselle Paul.

Marchiza aşternu câteva rânduri de condoleanţe pe care domnişoara Clay avea să le ataşeze florilor: „Cu cea mai profundă compasiune pentru greaua pierdere suferită”, îi dădu domnişoarei Clay nişte bani, iar guvernanta plecă să găsească, un taxi. Mai târziu, marchiza duse copiii la plajă.

— Ți-a trecut guturaiul, maman? întrebă Celeste.

— Da, dragă, acum maman poate să facă din nou baie.

Intră cu copiii în apa caldă şi primitoare şi începură să se stropască. Mâine vine Édouard, mâine vine cu maşina să-i ia odată de acolo, iar drumul alb şi plin de praf va spori distanţa dintre ea şi hotel. N-o să le mai vadă niciodată, nici promontoriul, nici oraşul, iar vacanţa se va estompa treptat, până se va şterge cu totul din minte.

„Când voi muri”, se gândi ea, privind în largul mării

„Voi fi pedepsită. Nu-mi fac iluzii. Sunt vinovată că am luat viaţa cuiva. Când voi muri, Dumnezeu o să mă pedepsească. Până atunci, voi fi o soţie fidelă lui Édouard şi o mamă bună pentru Celeste şi Hélène. Am să încerc să fiu o femeie cumsecade de acum încolo. Am să încerc să plătesc pentru ceea ce am făcut purtându-mă frumos cu toţi, cu rudele, prietenii, servitorii”.

Dormi bine pentru prima oară după patru zile. Soţul sosi a doua zi dimineată când încă se afla la micul dejun.

Fu atât de bucuroasă să-l vadă, încât sări din pat şi i se aruncă de gât. Marchizul fu mişcat de o asemenea primire.

— Am impresia că până la urmă fetei mele i-a fost dor de soţul ei, spuse el.

— Dor? Cum să nu-mi fie dor? De-asta ți-am şi telefonat. Doream atât de mult să vii.

— Şi eşti absolut hotărâtă să plecăm după prânz?

— Ah, da, da... Nu mai suport să mai rămân. Am făcut bagajele, mai am doar câteva mărunţişuri de pus în valize.

Marchizul îşi bău cafeaua pe balcon, râse cu copiii, în timp ce ea se îmbracă şi-şi adună lucrurile din cameră.

Camera care îi aparţinuse o lună întreagă deveni din nou golaşă şi lipsită de personalitate, într-o grabă nebună goli noptiera, poliţa,

măsuța de lângă pat. Era gata. Femme de chambre va veni de îndată cu cearșafuri curate ca să schimbe paturile pentru un nou chiriaș. Iar ea, marchiza, nu va mai fi aici.

— Știi ceva. Édouard, spuse ea, de ce să mai rămânem la dsjeuner? N-ar fi mai plăcut să mâncăm undeva pe drum? E atât de trist să iei masa într-un hotel după ce ai achitat totul. S-au dat și bacșișurile, s-a rezolvat totul.

Nu suport trecerea asta bruscă la normal.

— Cum vrei, spuse el.

Îi făcuse o asemenea primire, încât era dispus să-i satisfacă orice capriciu. Sărmana fetiță! S-a simțit de-a dreptul singură fără el. Trebuia s-o recompenseze.

Marchiza își făcea buzele în fața oglinzii, în baie, când sună telefonul.

— Vrei să răspunzi tu? strigă ea soțului. Probabil că este concierge 1 după bagaje.

Marchizul ridică receptorul și după câteva clipe strigă către soție:

— E pentru tine, dragă. O anume Mademoiselle Paul, care a venit să te vadă și întreabă dacă poate să-ți mul –țumească pentru flori înainte de a pleca.

Marchiza nu răspunse imediat, iar când intră în cameră „soțul avu impresia că rujul de pe buze îi răpise din frumusețe. O făcea să pară trasă la față, aproape îmbătrânită.

Probabil că schimbase nuanța. Nu-i venea bine.

— Ei, ce-i spun? întrebă el. Cred că nu mai vrei să-ți bați capul și cu ea acum, indiferent cine e. Vrei să cobor eu și s-o expediez?

<notă>

1. portar (fr.)

Marchiza părea nesigură, tulburată.

— Nu, spuse ea, nu, cred că mai bine mă duc să stau eu de vorbă. Adevărul e că la mijloc e vorba de o tragedie. Ea și fratele ei țineau un mic magazin în oraș.

Mi-am făcut și eu cu copiii câteva fotografii acolo. Pe urmă s-a întâmplat ceva groaznic, fratele s-a înecat. Mi s-a părut firesc să-i

trimit niște flori.

— Ce atentă ai fost, spuse el, un gest plin de delicatețe, dar ce-ți mai trebuie să-ți bați capul acum? Doar suntem pe picior de plecare.

— Spune-i atunci că plecăm în câteva clipe.

Marchizul se întoarse din nou la telefon și după câteva cuvinte, acoperi receptorul cu mâna și-i șopti soției:

— E foarte insistentă. Zice că are niște fotografii de ale tale și vrea să ți le dea personal.

O cuprinse panica. Fotografii? Ce fotografii?

— Dar i-am plătit tot, șopti ea. Nu știi ce mai vrea!

Marchizul ridică din umeri.

— Ei, ce-i spun? Am impresia că plânge.

Marchiza se înapoie în sala de baie și-și mai puse niște pudră pe nas.

— Spune-i să urce, dar repetă-i că plecăm în cinci minute. Între timp, tu coboară cu copiii la mașină. Ia-o și pe domnișoara Clay cu tine. Vreau „să stau de vorbă cu femeia între patru ochi.

După plecarea marchizului, privi prin cameră. Nu;

rămăseseră decât mănușile și poșeta. Un ultim efort, după care ușa va fi închisă, asscenseur-ul, reverența directorului de adio și libertatea.

Se auzi o bătaie în ușă. Marchiza aștepta lângă intrarea în balcon, cu mâinile împreunate înainte.

— Entrez 2, spuse ea.

Mademoiselle Paul deschise ușa. Avea chipul umflat și răvășit de plâns, rochia de doliu demodată era lungă, aproape atingea podeaua. Ezită, apoi înaintă smiorcăindu-se, clătînându-se grotesc, ca și cum fiecare mișcare însemna suferință.

— Madame la Marquise... începu ea, pe urmă gura i se boți și începu să plângă.

<notă>

1. Intră (fr.).

— Te rog nu mai plânge, spuse marchiza cu blândețe;

Îmi pare tare rău pentru ceea ce s-a – întâmplat.

Mademoiselle Paul luă batista și-și suflă nasul.

— Atâta aveam și eu pe lumea asta, spuse ea. Era atât de bun cu mine. Ce-o să mă fac acum? Cum o să trăiesc?

— Nu ai alte rude?

— Sunt oameni săraci. Madame la Marquise, Nu au cum să mă ajute. Și singură nu pot să țin prăvălia, fără fratele meu. N-am putere, întotdeauna am avut probleme cu sănătatea.

Marchiza se scotoci în geantă. Scoase o bancnotă de 20.000 de franci.

— Știi că nu e prea mult, spuse ea, dar poate te ajută cât de cât. Mă tem că soțul meu nu are multe relații în această parte a țării, dar am să-l întreb dacă poate să te îndrume cumva.

Mademoiselle Paul luă banii ciudat, Nu mulțumi marchizei.

— Țștia o să-mi ajungă până la sfârșitul lunii, spuse ea. O să pot plăti cheltuielile de înmormântare.

Deschise geanta. Scoase trei fotografii.

— Mai am și altele, la fel ca astea, la prăvălie, spuse ea. M-am gândit că poate ați uitat de ele fiindcă v-ați hotărât să plecați așa, pe neașteptate. Le-am găsit printre celelalte fotografii și negative ale fratelui, la subsol, unde developa filmele, întinse fotografiile marchizei, în clipa în care ochii îi căzură pe ele, îngheță. Da, uitase. Sau mai bine spus, habar n-avusese de existența lor. Erau instantaneele luate în ferigi „Nepăsătoare, uitând de sine. pe jumătate adormită, cu capul sprijinit de haina lui drept pernă, auzise țcănitul aparatului, dar asta adăugase puțină picanterie întregii după-amiezi, îi arătase unele poze. Dar nu pe acestea.

Luă fotografiile și le puse în geantă.

— Zici că mai ai și altele? întrebă ea cu vocea lipsită de expresie

— Da, Madame la Marquise.

Se forțasă privească în ochii femeii. Erau încă umflați de plâns, dar lucirea din ei era fără echivoc.

— Și ce vrei de la mine? întrebă marchiza.

Ochii femeii dădură ocol camerei de hotel. Șervețele de hârtie pe jos, diverse flecușețe aruncate peste, tot patul răvășit.

— Mi-am pierdut fratele, sprijinul meu, singura rațiune de a exista. Madame la Marquise a avut parte de o vacanță frumoasă și

acum se întoarce, acasă. Cred că

Madame la Marquise nu dorește ca soțul sau familia să vadă aceste fotografii?

— Într-adevăr, spuse marchiza, nu doresc nici eu să le văd.

— În acest caz, 20.000 de franci reprezintă foarte puțin pentru o vacanță în care Madame la Marquise s-a distrat atât de bine.

Marchiza se uită din nou în poșetă. Avea două bancnote de o mie, câteva sute de franci.

— N-am mai mult, spuse ea, ia-i și pe ăștia.

Mademoiselle Paul își mai suflă o dată nasul.

— Cred că ar fi mai bine pentru amândouă dacă am ajunge la o înțelegere de mai lungă durată, spuse ea.

Acum că nu mai e fratele meu, viitorul este foarte nesigur.

S-ar putea nici să nu mai vreau să locuiesc într-un loc care are atâtea amintiri triste. Tot timpul mă gândesc cum s-a prăpădit fratele meu; cu o după-amiază înainte.

s-a dus pe stâncă și s-a întors foarte abătut. Mi-am dat seama că-l răscolise ceva, dar nu l-am întrebat ce anume”.

Poate spera să se întâlnească cu o prietenă, iar prietena aceea nu a venit. A doua zi s-a dus din nou și în aceeași noapte nu s-a mai întors acasă. Am anunțat poliția și peste trei zile s-a descoperit cadavrul. Nu le-am spus nimic de o posibilă sinucidere; au acceptat lucrurile ca atare, un accident. Dar fratele meu era un suflet simțitor.

Madame la Marquise. Dacă era nefericit, era în stare de orice. Când mă gândesc la toate astea, m-apucă disperarea și-mi vine să mă duc la poliție să le sugerez că s-a sinucis din cauza unei povești de dragoste nefericite. S-ar putea chiar să-i las să scotocească printre lucrurile lui după fotografii.

Înnebunită, marchiza auzi la ușă pașii soțului.

— Vii, iubito? strigă el, deschizând brusc ușa și intrând în cameră. Am încărcat bagajele și copiii nu mai au răbdare.

Îi adresa un bună dimineața lui Mademoiselle Paul.

Ea se înclină...

— O să-ți las adresa mea, spuse marchiza, și de la

Paris și de la țară. Se căută febril în poșetă după cărțile de vizită.

Dă-mi de știre peste câteva săptămâni.

— Poate chiar mai devreme, Madame la Marquise, spuse Mademoiselle Paul. Dacă plec de aici și sunt prin apropierea dumneavoastră, vin să-mi prezint umilele omagii dumneavoastră, domnișoarei guvernante și fetei.

Am prieteni pe acolo, chiar la Paris, întotdeauna mi-am dorit să văd Parisul.

Marchiza se întoarce către soțul ei cu un zâmbet exagerat de fermecător.

— I-am spus domnișoarei Paul, că, dacă o pot ajuta cu ceva, să-mi dea oricând de știre.

— Bineînțeles, spuse soțul, îmi pare rău de ceea ce s-a petrecut. Mi-a povestit directorul hotelului.

Mademoiselle Paul făcu din nou o reverență, privind de la el spre marchiză.

— N-aveam pe altcineva în lumea asta, Monsieur le

Marquis, spuse ea. Madame la Marquise știe ce însemna el pentru mine. Sunt bucuroasă că-i pot scrie doamnei și că-mi va răspunde; n-am să mă mai simt singură și părăsită. Viața poate fi foarte aspră pentru o persoană singură. Vă doresc călătorie plăcută, Madame la Marquise și amintiri frumoase din vacanță și, în primul rând, nicio umbră de regret.

Mademoiselle Paul se înclină din nou, pe urmă se întoarce și ieși din cameră șchiopătând.

— Biata femeie, spuse marchizul, ce apariție! Am înțeles de la director că și fratele ei era infirm.

— Da... -

Marchiza își închise geanta, își luă mănușile. Se în -, tinse după ochelarii de soare.

— Ciudat, dar deseori se moștenește în familie, spuse marchizul când străbătu coridorul.

Se opri să apese pe butonul de la ascensor.

— Nu l-ai cunoscut pe Bichard du Boulany, un vechi prieten de-al meu? Era infirm, aproape cum era, se pare, și sărmanul fotograf, și totuși, o fată absolut normală și fermecătoare s-a îndrăgostit de el și

s-au căsătorit. S-a născut un fiu care s-a dovedit și el infirm incurabil, ca și tatăl său. Cu lucruri de genul ăsta nu poți lupta. E în sânge și sângele se moștenește...

Intrară în ascensor; în urma lor se închiseră ușile.

— Precis nu vrei să te răzgândești și să rămânem aici la prânz? Arăți cam palidă. Știi că ne așteaptă un drum lung.

— Aș prefera să plecăm.

Așteptau cu toții în holul hotelului să-și ia rămas bun

— Directorul, recepționarul, concierge, maître d'hôtel.

— Mai poftiți pe la noi, Madame la Marquise. Sin»

toți întotdeauna așteptată cu plăcere la noi. A fost o încântare să vă servim. Hotelul va arăta altfel după plecarea dumneavoastră.

„La revedere... la revedere” ...

Marchiza se urcă lângă soțul ei, în mașină. Ieșiră din terenurile hotelului, în urmă, se întindeau promontoriul, plaja fierbinte și marea, în față, drumul drept, spre casă și siguranță. Siguranță...?

<titlu>Fără MOTIV

Mary FARREN intră într-o

dimineată în jur de unsprezece treizeci în sala de arme, luă revolverul soțului, îl încarcă și pe urmă își trase un glonțan cap, Valetul auzi pocnetul armei din cămară. Știa că

Sir John nu era acasă și nu urma să se întoarcă până la prânz, și că nimeni nu avea ce căuta în sala de arme la acea oră.

Porni să cerceteze și o descoperi pe Lady Farren întinsă pe podea, într-o baltă de sânge. Era moartă. Îngrozit, chemă menajera și după ce se consultară căzură de acord că mai întâi trebuie să-i telefoneze medicului, pe urmă la poliție și în cele din urmă lui Sir John care se afla la o întrunire de consiliu. Valetul declară doctorului

Și polițiștilor, care sosiră în câteva minute, ce se întâmplase; mesajul lui telefonic fusese același pentru toți.

Doamna a suferit un accident. Este întinsă în sala de arme cu o rană la cap, provocată de glonte; cred că a

murit”. Mesajul care îi fusese adresat lui Sir John con

ținea alte cuvinte. Sir John era rugat să se înapoieze imediat acasă deoarece doamna avusese un accident. Așadar, urma ca doctorul

să anunțe vestea soțului.

— Era un lucru cumplit, îl cunoștea pe John Farren de ani de zile; și el și Mary Farren îi erau pacienți – nu exista cuplu mai fericit – și amândoi așteptau cu nerăbdare primăvara când urma să li se nască un copil. Nu se prevedeau complicații. Mary Farren era o femeie normală, sănătoasă și încântată de perspectiva de a deveni mamă.

Prin urmare o sinucidere era un lucru illogic. Pentru că fără discuție fusese sinucidere. Nu se punea nicio îndoială. Mary Farren mâzgălise trei cuvinte pe o bucată de hârtie pe care o lăsase pe biroul din sala de arme.

Cuvintele erau „Iartă-mă, iubitele!

Arma fusese descărcată și pusă la locul ei, ca de obicei.

Mary Farren luase fără îndoială revolverul, îl încărcase și se omorâse. Poliția confirmase că moartea fusese provocată de doamna Farren. Cel puțin se bănuia că survenise instantaneu.

Sir John Farren era distrus. În acea jumătate de oră cât stătu de vorbă cu doctorul și polițiștii, îmbătrâni cu douăzeci de ani. „De ce”, se întreba el mereu, disperat.

„Eram atât de fericiți. Ne iubeam; urma să vină și copilul. Nu avea niciun motiv, vă spun, absolut niciunul”.

Nici polițiștii, nici doctorul n-au putut să-i dea vreun răspuns.

Se îndepliniră formalitățile obișnuite, ancheta oficială, cu verdictul scontat „Sinucidere, fără probă care să ateste starea de spirit a defunctei”.

Sir John Farren vorbi de mai multe ori cu doctorul» dar niciunul dintre ei nu putu ajunge la o concluzie.

— Da. e posibil, spuse doctorul, femeile pot fi temporar tulburate când se află într-o situație ca a ei, dar ai fi observat și tu niște semne, ca și mine, Mi-ai spus că era perfect normală cu o seară înainte, și la fel și la micul dejun. Ai idee, o preocupa ceva?

— Absolut nimic, spuse Sir John. Am mâncat. Împreună dimineața, iar după ce terminam cu întrunirea consiliului urma s-o plimb cu mașina. Era veselă și absolut fericită...

Starea bună de spirit a doamnei Farren-a fost confirmată și de servitori. Camerista care urcase în dormitor la zece treizeci a găsit-o pe

domnia sa verificând scutecele care sosiseră prin colet poștal. Lady Farren, încântată de broderie, i le arătase și îi spusese că o să le păstreze și pe cele roz și pe cele bleu, pentru că nu știa dacă va fi băiețel sau fetiță.

La ora unsprezece a trecut un comis-voiajor de la o firmă care produce mobile de grădină. Domnia sa îl primise și alesese din catalog două scaune de grădină.

Valetul știa și el de acest fapt, pentru că Lady Farren îi

Arătase catalogul după ce omul plecase. Valetul venise să se intereseze dacă șoferul urma să primească dispoziții noi, iar doamna spusese: „Nu, nu ies până după prânz, când Sir John mă va duce la o plimbare cu mașina”.

Valetul ieșise din cameră, lăsând-o pe doamna care-și bea un pahar de lapte. Era ultima persoană care o văzuse pe Lady Farren în viață.

— Deci lucrurile stau așa, conchise Sir John. Până-n acest moment care s-a fixat aproximativ la unsprezece și douăzeci de minute, unsprezece treizeci, când s-a împușcat, Mary și-a ieșit din minți. Nu există niciun fel de logică. Ceva trebuie să se fi petrecut. Nu mă las până nu voi descoperi. N-o să am odihnă până nu voi afla.

Doctorul își dădu toată silința să-l facă să-și schimbe părerea, dar fără niciun rezultat. Și el era convins că

Mary Farren căzuse pradă brusc unei tulburări mintale datorate situației în care se afla, și fără să-și dea seama ce face, își pusese capăt zilelor. Dar n-avea rost să mai scormonească lucrurile. Trebuiau lăsate să se decanteze.

Numai timpul îl mai putea ajuta pe John Farren să uite.

John Farren nu încercă să găsească uitarea. Se duse la o agenție de detectivi particulari și stătu de vorbă cu un individ pe nume Black, care fusese recomandat de firmă ca o persoană discretă și de nădejde. Sir John îi povesti totul de-a fir a păr. Black era un scoțian șiret.

Nu vorbea prea mult; în schimb asculta. Părerea lui personală era că doctorul avea dreptate, adică o tulburare bruscă mentală datorată gravidității provocase sinuciderea. Cu toate acestea, își începu investigația cu conștiinciozitate, se duse la țară și chestiona personalul

casei. Le puse multe întrebări în plus față de cei de la poliție, stătu de vorbă cu doctorul, verifică corespondența sosită în ultimele săptămâni pe numele doamnei Farren „se interesă de apelurile telefonice și întâlnirile cu prietenii apropiați, și cu toate acestea îi era imposibil să dea vreun răspuns clientului său.

Singura soluție evidentă care-i răsărise în mintea lui exersată – că Lady Farren aștepta un copil de la un amant – cădea. Verificări și paraverificări excluseseră această posibilitate. Soțul și soția formau un cuplu devotat și nu se despărțiseră niciodată în cei trei ani de când se căsătoriseră. Toți servitorii vorbeau cât de atașați erau unul față de celălalt. Nu existau griji bănești”. Cu viclenia lui. Black nu dăduse de urma nici unei infidelități din partea lui Sir John. Servitorii, prietenii, vecinii vorbeau toți de înalta sa integritate morală. Prin urmare soția lui nu se împușcase din cauza unei greșeli a soțului care fusese scoasă la lumină.

O vreme Black fu descumpănit. Dar nu învins. În clipa în care se apuca de un caz, îi plăcea să-l vadă dus la bun sfârșit și cu toate că era un om dur, simțea parcă o strângere de inimă când se gândea la chinul lui

Sir John.

— Știți, domnule, îi spuse el, în cazurile de acest gen, deseori trebuie să cercetăm înapoi pe firul vieții persoanei în chestiune, chiar mai înainte de trecutul apropiat. Cu permisiunea dumneavoastră, am investigat centimetru cu centimetru biroul soției dumneavoastră, am verificat hârtiile și toată corespondența, dar n-am găsit nimic care să-mi ofere cea mai mărunță explicație pentru starea dumneaei de spirit, dacă de acolo s-a tras totul. Mi-ați spus că ați întâlnit-o pe Lady Farren – domnișoara Marsh cum se numea atunci – într-o excursie în Elveția. Dumneaei locuia cu o mătușă invalidă, domnișoara Marsh, care a crescut-o pentru că părinții ei decedaseră.

— Așa este, spuse Sir John.

— Locuiau în Sierre și în Lausanne, și le-ați întâlnit pe amândouă domnișoarele Marsh în casa unui prieten comun din Sierra, V-ați împrietenit cu tânăra Marsh și spre sfârșitul concediului v-ați îndrăgostit de ea și ea de dumneavoastră, și ați cerut-o în căsătorie.

— Da.

— Domnișoara Marsh, mătușa, n-a avut nimic de obiectat; de fapt, a fost chiar încântată. Ați făcut aranjamentele necesare să primească o alocație suficientă pentru a acoperi cheltuielile unei dame de companie care urma s-o înlocuiască pe nepoată, iar în câteva luni sau cam așa ceva, v-ați căsătorit la Lausanne.

— Din nou aveți dreptate.

— Și nu s-a pus problema ca mătușa să vină să locuiască împreună cu domnișoara în Anglia?

— Nu spuse Sir John. Mary a ținut mult să vinăera foarte atașată de mătușă – dar doamna a refuzat.

Stătuse atât de mult în Elveția, încât nu se mai simțea

În stare să facă față climei sau mâncărilor englezești.

Ne-am dus de două ori s-o vedem de când ne-am căsătorit.

Îl întrebă pe Sir John dacă mai auzise de mătușa soției de când se petrecuse tragedia. Da. Îi scrisese, bineînțeles, imediat iar doamna citise și în ziar anunțul. Era îngrozită. nu putea motiva în niciun fel sinuciderea lui Mary. Promise la Sierre cu câteva zile înainte de nenorocire o scrisoare datată cu o săptămână în urmă din care reieșea cât e de fericită, și cu câtă încântare aștepta venirea pe lume a copilului. Domnișoara Marsh îi trimisese înapoi scrisoarea lui Sir John, ca s-o citească și el. Iar

Sir John i-o dădu lui Black.

— Înțeleg, spuse Black, că cele două doamne, când v-ați întâlnit acum trei ani, duceau o existență foarte liniștită.

— Locuiau într-o vilă mică, spuse Sir John, și cam de două ori pe an se duceau la Lausanne și trăgeau la o pensiune. Doamna în vârstă avea probleme cu plămânii, dar nu atât de grave încât să fie nevoie de sanatoriu.

Mary era o nepoată cât se poate de devotată. De fapt, acesta a fost unul dintre primele lucruri care m-au atras la ea – fiirea blândă și bunătatea cu care se purta cu mătușa-știți că oamenii mai în vârstă, semiinvalidi, sunt mai arțăgoși și dumneai nu era o excepție.

Prin urmare, tânăra domnișoară Marsh nu prea a ieșit în lume?

Nu prea avea mulți prieteni de vârsta dumneaei, am impresia?

— Cred că nu. Totuși lucrul acesta n-o afecta. Avea o fire bună.

— Și acesta a fost genul de viață pe care a dus-o de când era copil?

— Da. Domnișoara Marsh era singura rudă a lui

Mary. A adoptat-o când i-au murit părinții. Pe vremea aceea Mary era o fetiță.

— Și când v-ați căsătorit, câți ani avea soția dumneavoastră?

— Treizeci și unu.

— N-a existat o logodnă anterioară sau o altă poveste de dragoste?

— Absolut nici, una. Chiar o necăjeam pe Mary pe acest subiect. Spunea că niciodată n-a remarcat vreo persoană care să o facă să tresară. Iar mătușa susținea același lucru. „Rareori mai găsești ființe atât de pure ca

Mary. Are cel mai drăgălaș chip din lume și nu-și dă.

seama, firea cea mai blândă și nici de asta nu e conștientă. Ești un bărbat foarte norocos”. Și chiar am fost.

Sir John rămase cu privirea pe Black, în ochi cu o asemenea suferință cumplită, încât scoțianul cel dur își continuă chestionarea cu greu.

— Prin urmare dragostea era împărtășită, spuse el.

Sunteți absolut convins că nu se urmărea în niciun fel titlul sau poziția ce le dețineți? Adică, mătușa n-ar fi putut spune nepoatei că ar fi fost păcat să scape ocazia de a pune mâna pe un om ca dumneavoastră. La urma urmelor, doamnelor le mai trec prin cap asemenea lucruri.

Sir John scutură din cap.

— Domnișoara Marsh poate că m-a apreciat ca o partidă bună, nu știu, răspunse el, dar sunt convins că

Mary nu s-a gândit la așa ceva. Chiar de la început eu am fost cel care a căutat-o. Dacă Mary ar fi vânat un soț ar fi lăsat să se vadă de la prima noastră întâlnire.

Și știți și dumneavoastră ce viclene pot fi femeile. Prietena la a

cărei casă le-am întâlnit pe domnișoarele Marsh m-ar fi avertizat că aveam de a face cu o fată trecută de treizeci de ani, în căutare de soț. Dar nu mi-a spus așa ceva. În schimb, mi-a prezentat-o: „Te rog să faci cunoștință cu cea mai adorabilă fată la care ținem cu toții și pentru care ne pare rău că duce o viață atât de retrasă”.

— Totuși nu vi s-a părut o însingurată?

— Deloc. Părea absolut mulțumită de situație.

Black îi dădu înapoi lui Sir John scrisoarea mătușii

— Mai doriți să continuați investigația, spuse el. Nu credeți că ar fi mai simplu să adoptați o dată pentru totdeauna ideea, avansată de doctor, că Lady Farren a suferit un șoc care i-a afectat rațiunea și a determinat-o să-și pună capăt zilelor?

— Nu, spuse Sir John, sunt convins că undeva se află cheia acestei tragedii, și n-am să mă dau bătut până n-o descopăr. Sau mai bine spus, s-o descoperiți dumneavoastră. De-aceea v-am angajat.

Black se ridică de pe scaun.

— Prea bine, spuse el, dacă asta doriți, voi continua.

— Și ce aveți de gând să faceți? întrebă Sir John.

— Măine zbor în Elveția.

BLACK ÎNMÂNĂ CARTEA DE

vizită la Vila Bon Repas din Sierre și fu poftit într-un salonaș al cărui balcon dădea spre o priveliște minunată dincolo de valea Rinului.

O femeie, după bănuielile lui, însoțitoarea domnișoarei

Marsh, îl conduse prin salonaș spre balcon. Black apucă să vadă mobila frumoasă, de bun gust, fără ostentație – o cameră tipică de fată bătrână englezoaică stabilită în străinătate, și care nu arunca cu banii în dreapta și-n stânga. Pe poliță era o fotografie recentă, mare a

Lady-ei Farren, o copie după cea aflată în biroul lui

Sir John. Pe birou se afla o altă fotografie tot a Lady-ei

Farren, după câte își dădea seama, luată pe la douăzeci de ani. O fată drăgălașă, sfioasă / cu părul ceva mai lung decât în portretul mai recent.

Black se duse pe balcon la doamna vârstnică așezată pe un scaun cu rotile, și se prezentă drept un prieten de-al lui Sir John

Farren. Domnișoara Marsh avea păr alb, ochi albaștri și o gură fermă. După felul în care i se adresa însoțitoarei, care dispăru imediat, Black trase concluzia că era aspră cu cei care o slujeau. Cu toate acestea, păru încântată să-l vadă pe Black și se interesă imediat, cu multă atenție, de Sir John și dori să afle dacă se făcuse cât de cât lumină în tragedia ce o trăiau.

— Din păcate, niciuna, răspunse Black. De fapt, am venit aici să vă întreb ce știți dumneavoastră în această problemă. Ați cunoscut-o pe Lady Farren mai bine decât oricare dintre noi, chiar și soțul dumneaei, Sir John consideră că ne-ați putea sugera ceva.

Domnișoara Marsh păru surprinsă.

— Dar eu i-am scris lui Sir John că sunt de-a dreptul îngrozită și răvășită, spuse ea. Chiar am inclus în plic și ultima scrisoare de la Mary. Nu v-a spus?

— Ba da. Am văzut scrisoarea. Mai aveți cumva și altele?

— Am păstrat toate scrisorile de la ea. Mi-a scris regulat, săptămânal, după ce s-a căsătorit. Dacă Sir John dorește să i le trimit, cu dragă inimă. Nu există niciuna din care să nu răzbată afecțiunea pentru el, mândria și încântarea pentru noua locuință. Regreta că nu mă pot deplasa să-i fac o vizită. Vedeți însă că sunt invalidă.

„Ba arătați chiar zdravănă”, îi trecu lui Black prin minte „dar poate că n-ai vrut să te duci”.

— Înțeleg că erați foarte apropiată de nepoată? spuse el.

— Țineam mult la Mary și vreau să cred că și ea avea aceleași sentimente față de mine, sună răspunsul prompt. Dumnezeu mi-e martor că uneori sunt tare țăfnoasă, dar Mary trecea întotdeauna cu vederea. Era o fată admirabilă.

— V-a părut rău când'd v-a părăsit?

— Bineînțeles. I-am simțit grozav lipsa și încă i-o simt. Dar categoric că pe primul plan a stat fericirea ei.

— Sir John mi-a spus că v-a alocat o sumă care să acopere costul prezentei însoțitoare a dumneavoastră.

— Da. A fost un gest plin de generozitate. Nu știți”.

O să continue?

Vocea avea o inflexiune stridentă. Black conchise că părerea lui despre domnișoara Marsh ca o persoană care aprecia banii era corectă.

— Sir John n-a spus nimic. Dar sunt sigur că dacă ar fi avut alte gânduri, ați fi auzit până acum de la avocații dumnealui, spuse Black.

Black se uită la mâinile domnișoarei Marsh. Băteau nervos darabana pe brațele scaunului cu roțile.

— Nu există nimic în trecutul nepoatei care să explice sinuciderea? Întrebă el.

Domnișoara Marsh tresări.

— Ce naiba vreți să spuneți?

— N-a existat nicio alta logodnă, nicio poveste de dragoste eșuată?

— Doamne iartă-mă, nici vorbă!

Ciudat... Părea că felul în care fusese reformulată întrebarea o liniștise.

— Sir John a fost singura iubire a lui Mary. Ducea, după câte știți, o viață destul de retrasă alături de mine.

Nu prea erau mulți tineri prin împrejurimi. Chiar la

Lausanne, niciodată n-a dat impresia că și-ar fi căutat oameni de vârsta ei. Și asta nu pentru că ar fi fost teribil de sfioasă sau rezervată. Doar retrasă.

— Dar colegii?

— Cât a fost mică, a învățat cu mine. Când a mai crescut, a urmat câteva trimestre în Lausanne, dar numai la zi; locuiam la o pensiune în apropiere. Mi-aduc aminte că au mai venit la ceai vreo două fete. Dar nicio prietenă în mod special.

— Aveți vreo fotografie de-a dumneaei la vârsta aceea?

— Da. Mai multe. Trebuie să fie undeva într-un album. Doriți să le vedeți?

— Da, dacă se poate. Sir John mi-a arătat câteva, dar am impresia că nu avea niciuna dinainte de căsătorie.

Domnișoara Marsh îi indică biroul din salonul din spate și îi spuse să deschidă al doilea sertar și să-i aducă albumul. Black se execută, iar mătușa își puse ochelarii și deschise albumul; Black se

așeză pe un scaun, alături.

Dădură paginile la întâmplare. Erau multe instantanee, însă niciunul mai interesant. Lady Farren singură.

Domnișoara Marsh singură. Lady Farren și domnișoara Marsh în grup cu alte persoane. Instantanee ale vilei, instantanee din Lausanne. Black răsfoia albumul, Nu exista niciun indiciu...

— Asta e tot? Întrebă el.

— Din păcate, da, răspunse domnișoara Marsh. Era o fată tare drăguță, nu-i așa? Ochii aceia căprui și plini de căldură. Ce lucru îngrozitor... Bietul Sir John.

— Am observat că nu aveți nicio poză de a dumneaei din copilărie. Abia de la cincisprezece ani încolo.

Urmă o pauză, pe urmă domnișoara Marsh – răspunse:

— Nu... nu cred că pe vremea aceea aveam aparat de fotografiat. Black poseda un auz versat, îi era simplu să sesizeze o notă falsă. Iar domnișoara – Marsh mințea în legătură cu ceva. Dar cu ce anume?

— Păcat, spuse el, întotdeauna mi s-a părut interesant să urmărești cum au evoluat trăsăturile unui copil.

Și eu sunt căsătorit. Soția mea și cu mine n-am da pentru nimic în lume fotografiile copiilor.

— Da, ce prostie din partea mea, nu? spuse domnișoara Marsh. Puse albumul pe masa din față.

— Bănuiesc că aveți totuși obișnuitele tablouri făcute la atelier?

— Nu, răspunse domnișoara Marsh, sau dacă le-am avut vreodată, probabil că le-am pierdut. Când m-am mutat, înțelegeți. Locuim aici doar de când Mary avea cincisprezece ani. Înainte am stat în Lausanne.

— Și pe Mary, după câte spunea Sir John, ați adoptat-o când avea cinci ani?

— Da. Cred că avea vreo cinci anișori.

Din nou glasul îi fu străbătut de o ușoară ezitare, o anume inflexiune.

— Aveți cumva vreo fotografie a părinților lui Lady

Farren?

— Nu.

— Cu toate acestea, înțeleg că tatăl dumneaei era singurul dumneavoastră frate?

— Da, singurul meu frate.

— Ce v-a determinat s-o adoptați pe Lady Farren când era copil?

— Maică-sa murise, iar fratele meu nu știa cum s-o crească. A fost un copil delicat. Amândoi am considerat că era soluția cea mai potrivită.

— Fără îndoială că fratele dumneavoastră v-a alocat o sumă pentru creșterea și educația copilului?

— Bineînțeles. Altfel nu m-aș fi descurcat.

În clipa următoare, domnișoara Marsh făcu o greșală.

Dacă n-ar fi fost această mică greșală, Black ar fi abandonat cazul.

— Puneți niște întrebări de-a dreptul ieșite din comun, atât de vagi sunt, domnule Black, spuse domnișoara Marsh chicotind. Nu văd la ce v-ar putea ajuta faptul că tatăl lui Mary îmi alocase o sumă de bani. Dumneavoastră vreți să aflați, ca și soțul ei, și ca și mine, de ce s-a sinucis biata Mary.

— Mă interesează orice lucru, cât de îndepărtat, care are legătură cu trecutul Lady-ei Ferren, răspunse Black, înțelegeți că Sir John m-a angajat cu acest scop. Poate că a venit momentul să vă explic că nu sunt un prieten de-al dumnealui, ci detectiv particular.

Domnișoara Marsh se făcu pământie la chip. Părea răvășită. Brusc se transformă într-o bătrână înspăimântată.

— Și ce-ați venit să aflați? întrebă ea.

— Totul, răspunse Black.

Există o teorie dragă scoțianului și pe care o expusese adesea directorului agenției pentru care lucra, cum că sunt puțini oameni în această lume care să nu aibă ceva de ascuns, îi fusese dat de nenumărate ori să vadă bărbați și femei în boxa martorilor supuși unui interogatoriu încrucișat și cu toții se aflaseră sub imperiul fricii; nu din cauza întrebărilor care li se puneau și la care erau nevoiți să răspundă în ipoteza că ar putea astfel să arunce lumină asupra cazului; ci pentru

că răspunzând la întrebări ar putea, dintr-o scăpare, printr-o vorbă necugetată, să dea la iveală o taină personală care să-i discrediteze. Black era sigur că domnișoara Marsh se găsea acum în această situație. Era posibil să nu știe nimic de sinucidere sau de motivul ei. Însă resimțea vinovăția unui lucru pe care încercase să-l ascundă de mult timp.

— Dacă Sir John a aflat de alocație și consideră că în toți acești ani am jefuit-o pe Mary, ar fi putut să aibă decența să-mi spună personal acest lucru, nu să angajeze un detectiv.

„Aha, deci am pornit-o!” se gândi Black. „Oferă-i cucoanei frânghie suficientă, că imediat își pune lațul de gât”.

— Sir John n-a pomenit cuvântul jaf, rosti Black.

S-a gândit doar că împrejurările au fost destul de ciudate.

Black își asuma un risc, însă avea sentimentul că rezultatul îl va răsplăti.

— Bineînțeles că erau ciudate, spuse domnișoara

Marsh. Am încercat să fac tot ceea ce mi-a stat în putință, și cred că am și făcut. Vă jur, domnule Black, că am folosit foarte puțini bani pentru mine; cea mai mare parte s-au dus pe întreținerea lui Mary, conform înțelegerii cu tatăl copilului. Când Mary s-a căsătorit, și întâmplarea a făcut să ia un soț cu posibilități, mă rog, am considerat că nu fac niciun rău dacă păstrez pentru mine capitalul.

Sir John era bogat, iar Mary nu i-ar fi simțit lipsa.

— Înțeleg că Lady Farren nu avea cunoștință de ce se întâmpla?

— Nimic, spuse domnișoara Marsh. N-au interesat-o niciodată problemele financiare și se credea complet dependentă de mine. Nu credeți că Sir John are de gând să-mi intenteze proces, domnule Black? Dacă va câștiga procesul, ceea ce e posibil „rămân pe drumuri!

Black își frecă bărbia simulând că meditează asupra problemei.

— Nu cred că Sir John are asemenea intenții, domnișoară Marsh, spuse el. Însă ar dori să știe exact ceea ce s-a întâmplat.

Domnișoara Marsh se cufundă în scaunul cu rotile.

Nu mai stătea dreaptă și bătoasă; arăta acum ca o băbuță obosită.

— Acum că Mary nu mai este nu mai poate să-i facă răuam să vă

spun. Adevărul este, domnule Black, că nici nu era nepoata mea. Mi s-a plătit o sumă mare de bani ca să am grijă de ea. La majorat, banii ar fi trebuit să-i revină ei, însă i-am păstrat eu. Între timp, tatăl lui

Mary, cu care semnasem contractul, a murit. Aici, în

Elveția, nu cunoștea nimeni nimic. N-a fost nici o problemă să nu se afle. Am fost convinsă că nu fac niciun rău.

„Întotdeauna se întâmplă așa”, se gândi Black”, „în calea oamenilor se ivește tentația și ei îi cad pradă, întotdeauna sunt convinși că nu fac niciun rău”.

— Înțeleg. Ei, domnișoară Marsh, nu vreau să intru în amănunte ce ați făcut sau cum ați cheltuit banii meniți doamnei Farren. Pe mine mă interesează altceva. Dacă nu era nepoata dumneavoastră, cine era?

— Era unica fiică a unui domn, Henry Warner. Atâta cunosc. Nu mi-a dat niciodată adresa, nici măcar nu știu unde locuia. Singurul lucru de care aveam cunoștință a fost adresa băncii, sucursala ei din Londra; de la acea adresă mi-au sosit 4 cecuri. După ce am luat-o pe Mary în grijă, domnul Warner a plecat în Canada unde a murit după cinci ani. Banca m-a informat de acest lucru și cum nu am mai primit nicio altă scrisoare de atunci, am considerat că nu e niciun pericol să... fac ceea ce am făcut cu... banii.

Black își notă numele Henry Warner, iar domnișoara Marsh îi dădu adresa băncii.

— Domnul Warner v-a fost prieten? Întrebă el.

— A, nu. L-am văzut doar de două ori. Prima oară când am răspuns la cutia poștală pentru anunțul în legătură cu o persoană care să îngrijească pe timp nelimitat o fetiță delicată. Pe atunci eram foarte săracă și tocmai îmi pierdusem postul de guvernantă la o familie de englezi care se întorceau în Anglia. N-am vrut să mă angajez într-o școală, așa că anunțul a picat ca o mană cerească pentru mine, mai ales că suma oferită de către tată pentru îngrijirea fetei era foarte generoasă. Mi-am dat seama că voi putea trăi așa cum, sinceră să fiu, nu mai trăisem până atunci. Nu cred că-mi puteți reproșa ceva.

Îl revenise ceva din vechea încredere în sine. Îl privi pe Black aspru.

— Nu vă reproșez nimic, spuse el. Mai povestiți-mi de Henry

Warner.

— Nu-prea am multe de spus. Mi-a pus puține întrebări despre mine și situația mea. Singurul lucru asupra

căruia a insistat a fost că dorea ca Mary să rămână cu mine definitiv; n-avea de gând s-o mai ia înapoi sau să întrețină corespondență cu ea. Mi-a spus că intenționa să plece în Canada și să întrerupă toate vechile relații.

Mi-a dat mână liberă să-i cresc fiica așa cum consideram de cuviință. Cu alte cuvinte, s-a spălat pe mâini...

— Un client cam lipsit de omenie, sugeră Black.

— Nu chiar lipsit de omenie, răspunse domnișoara

Marsh. Părea agitat și ros de griji. Ca și cum răspunderea creșterii copilului îl depășea. „După toate aparențele, soția îi murise. Pe urmă l-am întrebat de ce anume suferea fetița, pentru că nu prea mă pricepeam să dau îngrijiri și nici nu-mi surâdea ideea să am în grijă un copil bolnav. Mi-a explicat că nu era delicată din punct de vedere fizic, ci că asistase la un accident de tren îngrozitor cu câteva luni în urmă, iar șocul îi provocase o pierdere a memoriei. Altfel era perfect normală, perfect sănătoasă. Numai că nu își amintea absolut nimic din perioada premergătoare șocului. Nu știa nici măcar că dumnealui era tatăl ei. Pentru acest motiv, mi-a explicat – dorea să înceapă o viață nouă, într-o altă. Țara.

Black făcu o serie de însemnări, în fine, cazul începuse să lase să se întrevadă niște posibilități.

— Prin urmare ați fost de acord să vă asumați riscul unui copil... care a suferit un șoc mental... timp de o viață? Întrebă el.

N-avusese intenția să fie cinic, însă domnișoara Marsh o luă ca o înțepătură. Se îmbujoră toată.

— Sunt deprinsă să predau și sunt deprinsă cu copiii, spuse ea. În plus, țin la independență. Am acceptat oferta domnului Warner, cu condiția ca fetița să mă îndrăgească și eu s-o îndrăgesc la rândul meu. La a doua întrevedere a adus-o și pe Mary. Era un copil care ți se lipea de suflet dintr-odată. Chipul acela micuț, ochii mari și purtarea blândă și delicată. Părea absolut normală, dar nede dezvoltată pentru vârsta ei. Am stat de vorbă cu ea, am întrebat-o dacă i-ar face plăcere să vină să

locuiască cu mine și mi-a răspuns afirmativ; și-a pus mâna într-a mea cu multă încredere. Am acceptat oferta domnului Warner și am încheiat afacerea. Mi-a lăsat-o pe Mary chiar în acea seară și de atunci niciuna dintre noi nu l-a mai revăzut. A fost simplu să-i spun fetei că este nepoata mea pentru că nu-și mai amintea nimic din trecut. A

ascultat cu sfîinție tot ceea ce am vrut să-i povestesc despre ea. Totul a mers strună.

— Și din ziua aceea nu și-a mai recăpătat niciodată memoria, domnișoară Marsh?

— Niciodată. Pentru ea, viața a început când tatăi mi-a predat-o la hotelul din Lausanne; de fapt și pentru mine a început tot în aceeași zi. Și dacă mi-ar fi fost nepoată adevărată nu cred că aș fi putut s-o iubesc mai mult.

Black se uită peste însemnări și le vârf în buzunar.

— Prin urmare, în afară de faptul că era fiica unui anume domn Henry Warner, n-ați cunoscut nimic în legătură cu familia ei? Întrebă el.

— Nimic, răspunse domnișoara Marsh.

— O simplă fetiță de cinci ani care – și-a pierdut memoria.

— Cincisprezece, îl corectă domnișoara-Marsh.

— Cum adică cincisprezece? făcu Black.

Domnișoara Marsh se îmbujoră iar.

— Am uitat, spuse ea; v-am indus în eroare azi după-amiază. Lui Mary i-am spus întotdeauna, ca de altfel tuturor, că mi-am adoptat nepoata la vârsta de cinci ani. Ne era și mie și lui Mary mai ușor pentru că ea nu mai ținea minte nimic din viața anterioară. De fapt, chiar avea cincisprezece ani. Acum înțelegeți de ce nu am nicio fotografie a lui Mary din copilărie.

— A, da, spuse Black. Trebuie să vă mulțumesc, domnișoară Marsh, pentru ajutorul dat. Nu cred că Sir

John va pune vreo întrebare în legătură cu banii, iar pentru moment cel puțin, voi păstra tot ceea ce mi-ați povestit strict confidențial. Trebuie să aflu acum unde a locuit Lady Farren – Mary Warner – cincisprezece ani din viața ei.

Domnișoara Marsh își sună însoțitoarea ca să-l conducă pe domnul Black, încă nu-și recăpătase toată morgană.

— Un singur lucru m-a intrigat întotdeauna, spuse ea. Am sentimentul că tatăl ei, Henry Warner, nu mi-a spus adevărul. Mary n-a arătat niciodată că ar fi înspăimântată de trenuri, și deși m-am mai interesat și eu ici și colo, n-am aflat de niciun accident de tren în Anglia, sau măcar în altă parte, în lunile dinaintea venirii lui

Mary la mine.

BLACK SE ÎNTOARSE LA LON

dra, dar nu luă legătura cu Sir

John Farren pentru că socoti că cel mai bine era să aștepte până avea să-i comunice niște vești mai clare. I se părea că nu e necesar să dea la iveală adevărul despre domnișoara Marsh și adoptare.

N-ar fi făcut decât să-l tulbure și mai mult pe Sir John și oricum, era puțin probabil ca acest fapt scos dintr-odată la lumină să-i fi împins soția la sinucidere. O

posibilitate mai contrariantă era că Lady Farren primise un șoc, capabil să sfâșie într-o clipă vâlul ce-i împresurase timp de nouăsprezece ani memoria. Iar Black avea sarcina să descopere natura acestui șoc.

Primul lucru pe care l-a făcut la Londra a fost să meargă la sucursala băncii unde-și ținuse contul Henry

Warner. Avu o întrevedere cu directorul și-i explică misiunea. Se părea că Henry Warner plecase într-adevăr în Canada, se recăsătorise și ulterior murise. Văduva scrisese cerând să fie închis contul din Anglia. Directorul nu avea cunoștință dacă Henry Warner mai lăsase în urma sa o a doua familie în Canada și nici nu cunoștea adresa văduvei. Prima soție a lui Henry Warner murise cu mulți ani în urmă. Da, directorul știa de fiica din întâia căsătorie. Fusesse adoptată de o domnișoară Marsh din Elveția – Domnișoarei Marsh îi fuseseră achitate cecurile, iar când Henry Warner se căsătorise a doua oară, ele încetaseră. Singura informație pozitivă pe care putuse s-o dea directorul băncii lui Black și care ar fi constituit cât de cât un ajutor a fost vechea adresă a lui Warner.

Și singura informație pe care Henry Warner n-o dăduse precis

domnișoarei Marsh consta în faptul că profesiunea lui era legată de biserică și că la vremea când ea îi adoptase fiica era vicarul bisericii All – Saints, în parohia

Long Common. Hampshire.

Black călători până la Hampshire, cu un plăcut sentiment de anticipare. Era întotdeauna încântat când firele începeau să se descâlcească, îi aminteau de zilele copilăriei când se juca de-a v-ați ascunselea. Își alesese meseria de detectiv (și niciodată nu regretase) în primul rând pentru că îl fascina misterul.

Era încredințat că trebuie să fie nepărtinitor în acest caz, însă îi era greu să nu și-l închipuie pe reverendul

Henry Warner ca personajul negativ al acestei povești, înstrăinarea unei fiice bolnave mental pe mâinile unei necunoscute din străinătate, ca după aceea să întrerupă orice legătură cu ea și să plece în Canada părea un lucru de o cruzime ieșită din comun pentru un cleric.

Black intuia un scandal, și dacă după nouăsprezece ani zvonul încă mai plutea în Long Common, nu îi era greu să afle ce soi de scandal fusese.

Merse la birtul local și se dădu drept scriitor interesat de bisericile vechi din Hampshire, și sub același pretext scrise un bilet politicos actualului deținător al parohiei, rugându-l să-l primească. Dorința îi fu satisfăcută, iar vicarul, un tânăr plin de entuziasm în ale arhitecturii, îi arătă fiecare colțișor al bisericii de la naos până la clopotniță, cu o mare bogăție de detalii despre sculptura secolului al XV-lea. Black ascultă politicos, își ascunse ignoranța și în cele din urmă îl făcu pe vicar să vorbească despre predecesorii lui. Din nefericire, actualul vicar se afla la Long Common doar de șase ani și nu știa multe despre Warner, care fusese urmat de cineva care se mutase la Hull, dar Warner deținuse parohia timp de doisprezece ani, iar soția lui era îngropată în cimitirul parohiei. Black vizită mormântul și se uită la piatra funerară. „Emily Mary, iubita soție a lui Henry Warner care și-a aflat odihna binemeritată în brațele lui Iisus”.

Observă și data. Fiica lor, Mary, avea pe atunci zece ani.

— Da, spuse actualul vicar, auzise că Warner renunțase la

parohie în mare grabă și plecase în Dominioane, probabil Canada. Unii oameni din sat îl mai țineau minte, mai ales cei vârstnici. Era posibil ca grădinarul lui să și-l amintească cel mai bine. „Fusese treizeci de ani grădinarul parohiei. Dar după câte știa el, vicarul Warner nu fusese nici istoric, nici colecționar; nu făcuse nicio muncă de cercetare la biserică. Dacă domnul Black ar dori să vină la parohie-avea multe cărți interesante cu privire la

Long Common.

Domnul Black se scuză. Aflase tot ce-și dorise de la

Noul paroh. Simțea că o seară petrecută la birtul unde trăsesese, se va dovedi mai profitabilă, și chiar a fost. N-a mai aflat nimic despre sculptura secolului al XV-lea, în schimb a aflat o mulțime despre reverendul

Henry Warner.

Vicarul fusese respectat în parohie, dar niciodată îndrăgit cu adevărat, din cauza vederilor lui rigide și a intoleranței lui. Nu era genul de om la care să apeleze membrii parohiei când dădeau de necaz; era mai degrabă înclinat să condamne decât să consoleze. Nu intra niciodată la birt, nu se amesteca niciodată cu cei de rând.

fiindcă era înstărit și nu depindea de salariul lui. Îi plăcea să fie invitat la cele câteva case importante din vecinătate pentru că ținea mult la ierarhia socială, dar nici acolo nu fusese prea popular.

Pe scurt, reverendul Henry Warner fusese un snob, intolerant și îngust, trei caracteristici neplăcute pentru un vicar. Soția lui, dimpotrivă, fusese îndrăgită mult

De toată lumea, iar când răposase, în urma unei operații de cancer, o regretaseră toți. Fusese o doamnă extrem de blajină, cu multă înțelegere față de alții, nespus de bună la suflet, iar fetița îi semăna.

Copilul fusese afectat serios de moartea mamei? Nu-și mai

Amintea nimeni. Posibil nu. Fusese dată la o școală și venea acasă numai de sărbători. Câțiva și-o mai aminteau cum mergea cu bicicleta, un năpârstoc drăgălaș și prietenos. Grădinarul și soția lucraseră amândoi pentru reverendul Henry Warner, același grădinar care se afla și azi la parohie, Bătrânul Harris. Nu, nu mai venea la cârciumă seara. Nu punea gura pe băutură. Locuia într-una din

căsuțele de lângă biserică. Nu, soția lui murise. Stătea împreună cu o fiică măritată, îl pasionau trandafirii și câștiga în fiecare an premii la expoziția locală.

Black își termină halba și plecă. Era încă devreme

Renunță la rolul descriitor interesat de vechile biserici din Hampshire și îl adoptă pe cel de – colecționar de trandafiri de Hampshire. Îl găsi pe bătrânul Harris în fața casei” cu pipa în gură. Lângă gard avea tufișuri de trandafiri. Black se opri să-i admire. Se înfiripă conversația îi trebui mai bine de o oră să-l îndrepte pe Harris de la subiectul trandafirilor spre cel al foștilor vicari, și de la foștii vicari la Warner, de la Warner la doamna Warner de la doamna Warner la Mary Warner, dar cu toate că imaginea începea să se contureze, nu prezenta nimic aparte. Auzea aceeași poveste pe care o auzise în sat

Reverendul Warner era un om dur, puțin prietenos;

nu arunca în dreapta și-n stânga cu laudele. Nu-l interesa grădina. Un individ cam cu nasul pe sus. Dar dacă greșeau cumva, se prăbușea pe tine ca un morman de cărămizi. Doamna era cu totul altfel! Domnișoara Mary era și dumneaei o fetiță drăgălașă. Soția lui o îndrăgise mult pe domnișoara Mary. N-avea nimic din semeția sau îngâmfarea tatălui?:

Probabil că reverendul Warner a renunțat la parohie pentru că s-a simțit singur după moartea soției, îl întreabă

Black, oferindu-i lui Harris din tutunul lui.

— N-a avut nimic de-a face cu paturile de aici, spuse domnișoarei Mary, a trebuit să locuiască în străinătate după ce a fost atât de bolnavă de reumatism articular.

Au plecat în Canada și n-am mai auzit de ei.

— Reumatism articular? făcu Black. Urâtă boală.

— N-a avut nimic de-a face cu paturile de aici, spuse bătrânul Harris. Soția mea aerisea și avea grijă de tot ca și pe vremea când trăia doamna Warner. Domnișoara

Mary s-a îmbolnăvit la școală și mi-aduc aminte că nevastă-mea zicea că vicarul ar trebui să dea profesorii în judecată pentru neglijență. Copilul era cât pe ce să moară.

Black atinse trandafirul pe care îl culesese Harris pentru el și și-l puse la butonieră.

— Și de ce n-a dat vicarul școala în judecată?

— Nu ne-a spus ce-a făcut, spuse grădinarul. Tot ce știm e că a împachetat lucrurile domnișoarei Mary și le-a trimis la o adresă în Cornwall pe care ne-a dat-o, și pe urmă și-a făcut și dumnealui bagajele, a pus huse peste mobilă și până să ne dezmeticim a venit un camion mare și a luat-o la magazin sau a dus-o la vânzare – am auzit după aceea că a vândut-o, iar apoi vicarul a renunțat la slujba sa și au plecat în Canada. Soției mele i-a părut tare rău după domnișoara Mary; n-a mai auzit nimic nici de ea, nici de vicar și noi care i-am slujit atâția ani...

Black fu de acord că răsplata era nemeritată pentru ceea ce făcuseră.

— Deci școala se afla în Cornwall? remarcă el. Nici nu mă mir că te poți îmbolnăvi de reumatism articular în

Cornwall. Un ținut umed.

— A, nu, spuse bătrânul Harris. Domnișoara Mary s-a dus în Cornwall în convalescență. Pe undeva

Camleath cred. La școală a mers în Kent, la Hythe.

— Și eu am o fiică la o școală lângă Hythe, minți

Black cu nonșalanță, sper că nu e aceeași. Cum se numea școala domnișoarei Mary?

— N-aș putea să vă spun domnule, scutură din cap bătrânul Harris, e prea mult timp de atunci. Dar mi-aduc aminte că domnișoara Mary zicea că e un loc minunat, chiar lângă mare, și era foarte fericită acolo, îi plăceau jo – curile și toate celelalte.

— Aha, atunci nu e aceeași, spuse Black. Școala fiicei mele nu e lângă mare. Ciudat cum oamenii o iau pe altă cărare decât cea care trebuie. Chiar astă-seară am auzit pomenindu-se numele domnului Warner în sat; – straniu, dar dacă auzi odată un nume, nu se poate să-nu-l mai auzi din nou – și cineva zicea că s-au dus în Canada pentru că fata fusese grav rănită într-un accident de tren.

Bătrânul Harris râse disprețuitor.

— Țștia de la crășmă spun tot felul de bazaconii după un strop

de bere. Accident de tren, nu zău! Păi tot satul știa că avea reumatism articular, iar vicarul era înnebunit de griji fiindcă fusese chemat brusc la școală.

ce mai. N-am văzut în viața mea un om mai scos din minți. Ca să vă spun adevărul, până atunci nici nu ne-am închipuit că ține atât la Mary., Ne gândeam că o cam neglijează. Prea semăna cu maică-sa. Arăta groaznic la față când s-a întors de la școală și i-a spus nevastă-mii că

Dumnezeu ar trebui s-o pedepsească pe directoarea de acolo pentru neglijența criminală de care dăduse dovadă.

Astea au fost chiar cuvintele dumnealui. Neglijență criminală.

— Poate avea conștiința încărcată, sugerează Black.

dădea vina pe școală când, de fapt, el era vinovat.

— S-ar putea, răspunse bătrânul Haris.

Întotdeauna îi găsea pe alții vinovați.

Black socoti că venise-timpul să abandoneze subiectul familiei Warner și să treacă din nou la trandafiri. Mai zăbovi vreo cinci minute, își notă butașii recomandați pentru un amator ca el care-și dorea rezultate rapide, spuse bună-seara și se înapoie la han. Dormi zdravăn și luă primul tren de dimineață spre Londra. Nu credea că Long Common ar mai fi putut să-i furnizeze vreo informație.

— După-amiază luă trenul spre Hyth. De data asta nu se mai adresă vicarului, ci direct directoarei hotelului.

— Caut o școală lângă mare pentru fiica mea spuse el, și înțeleg că prin locurile astea există vreo două foarte bune. Nu cumva cunoașteți mai bine una pe care să mi-o recomandați?

— A, da, spuse directoarea, sunt două școli foarte bune în Hythe, una a domnișoarei Bradock, în vârful dealului și bineînțeles mai este St. Bees, o școală mixtă, chiar în față. Aici, la hotel vin în marea majoritate părinți ai copiilor de la St. Bees.

— Școală mixtă? spuse Black. A fost întotdeauna așa?

— De la înființare, cu treizeci de ani în urmă.

Domnii și Doamna Johnson sunt încă directori, deși, bineînțeles, acum sunt în vârstă. Școala are un renume grozav și e condusă foarte bine. Știu că există prejudecăți în legătură cu școlile

mixte, pentru că oamenii spun că fetele devin băiețeose și băieții se efeminează, dar eu una n-am văzut așa ceva. Copiii arată întotdeauna foarte fericiți, la fel ca toți copiii, și oricum, nu depășesc vârsta de cincisprezece ani. Doriți să vă facilitez o întrevedere»

fie cu domnul fie cu doamna Johnson? îi cunosc bine.

Domnul Black se întreabă dacă nu cumva avea și ea parte de un comision pentru elevii recomandați.

— Vă mulțumesc foarte mult, spuse el, v-aș ruga, dacă se poate.

Întrevederea fu fixată, pentru ora unsprezece treizeci a doua zi dimineața.

Black rămase surprins că St. Bees era o școală mixtă.

Nu se gândise că reverendul Henry Warner ar fi fost dispus să accepte clase mixte, și totuși după descrierea dată de bătrânul Harris, grădinarul, St. Bees era școala căutată. Cealaltă școală, a domnișoarei Bradock, era ascunsă în spatele unui deal, în vârful orașului și nu avea perspectivă aproape deloc și nici teren de sport.

Black se convinge de acest lucru cu propriii ochi, pentru că înainte de întrevederea de la St. Bees dădu o fugă să se uite pe dinafară la cealaltă școală.

De la intrare îl izbi un miros de podele frecate, linoleum lustruit și vopsea, îi răspunse la sonerie o fată în casă care-l pofti într-o sală mare în dreapta holului.

Un domn în vârstă, chel. cu ochelari cu rame de os și un zâmbet exuberant se ridică în picioare și-l salută:

— Mă bucur că vă cunosc, domnule Black, spuse el. Prin urmare căutați o școală pentru fiica dumneavoastră. Sper că veți ieși pe poarta lui St. Bees cu convingerea că ați găsit-o.

Domnul Black îl categorisi cu un singur cuvânt. Comis voiajor” își spuse el în sinea lui. Tare. Însă, începu să-și depene povestea despre fiica sa, Phylis care tocmai împlinea vârsta ingrată.

— Ingrată? spuse domnul Johnson. Atunci St. Bees este locul pentru Phylis. Aici n-aveau copii cu probleme.

Toate problemele se rezolvă. Ne mândrim cu fetele; și băieții noștri, fericiți și sănătoși. Pofțiți să-i vedeți.

Îl bătu pe Black pe spate și porni să-l conducă prin școală. Pe

Black nu-l interesau școlile, nici mixte nici altminteri; îl interesa numai reumatismul articular al lui Mary Warner de acum nouăsprezece ani. Însă era un om răbdător și se lăsa condus prin fiecare clasă, fiecare dormitor – cele două aripi erau separate pentru –, cele două sexe – sala de gimnastică, piscina, sala de lectură terenurile de sport și în cele din urmă bucătăria. Pe urmă se întoarseră în birou, domnul Johnson radiind triumfător.

— Ei, domnule Black? spuse directorul, zâmbind îndărătul ramelor de os. Prin urmare ne-o veți da pe Phylis?

Black se lăsă pe speteaza scaunului și își încrucișă brațele – imaginea unui tată grijuliu.

— Aveți o școală minunată, spuse el, dar trebuie să vă spun că Phylis are o sănătate cam șubredă. Nu e un copil prea robust și răcește foarte ușor. Mă întreb dacă aerul nu e cumva prea tare pentru ea.

Domnul Johnson râse și, deschizând un sertar al biroului, scoase o carte.

— Dragă domnule Black, spuse el, St. Bees este una dintre școlile cu cele mai bune fișe de sănătate din Anglia.

Să presupunem că un copil răcește. Este imediat izolat.

Răceala nu se împrăștie. În lunile de iarnă le dăm copiilor în mod regulat cu spray-uri în gât și în nas. Vara copiii fac exerciții pentru plămâni în fața ferestrelor deschise.

N-am mai avut o epidemie de gripă de vreo cinci ani.

Acum doi, ani un caz de pojar. Acum trei ani un caz de tuse convulsivă. Am aici o listă cu bolile contractate de fete și băieți de-a lungul anilor și este o listă pe care o arăt fiecărui părinte, plin de mândrie.

Întinse registrul lui Black, care-l luă plin de încântare.

Era exact dovada de care avea nevoie.

— De-a dreptul remarcabil, spuse el, dând paginile, și bineînțeles că metodele moderne de igienă v-au ajutat să aveți o asemenea fișă de sănătate. Cu ani în urmă cred că a fost altfel.

— Ba întotdeauna a fost la fel, spuse domnul Johnson, ridicându-se și scoțând un alt volum din raft.

— Alegeți oricare an. O să vă convingeți.

Fără să ezite, Black alese anul în care Mary Warner fusese luată de la școală de tatăl ei. Domnul Johnson urmări cu degetul pe registre și-l scoase pe cel indicat.

Black dădu paginile în căutarea reumatismului articular.

Existau cazuri de răceală, un picior fracturat, un caz de rubeolă, o gleznă scrântită, o mastoidită – dar nici urmă de cazul pe care-l căuta.

— Ați avut vreodată vreun caz de reumatism articular? Întrebă el. Soția mea se teme pentru Phylis mai ales de această boală.

— Niciodată, răspunse domnul Johnson cu hotărâre.

Suntem foarte precauți. Fetele și băieții sunt obligați să se freceze cu prosoape după sport, iar așternuturile și hainele sunt aerisite cu multă atenție.

Black închise registrul. Se hotărî să treacă la un atac direct.

— Îmi place ce-am văzut aici, la St. Bees, spuse el, dar cred că trebuie să fiu sincer cu dumneavoastră. Soția mea a primit o listă de școli, printre care și a dumneavoastră, și de la început a tăiat-o pentru că și-a amintit de ce i-a povestit o prietenă cu mulți ani în urmă. Prietena asta avea un prieten – știți și dumneavoastră cum se întâmplă – dar ce să mai lungesc vorba, prietenul respectiv a fost nevoit să-și retragă fata de la St. Bees și chiar s-a exprimat că urma să dea școala în judecată pentru neglijență criminală.

Zâmbetul pierise de pe chipul domnului Johnson. Ochii i se micșoraseră îndărătul ochelarilor cu rame de os.

— V-a? rămâne foarte îndatorat dacă ați putea să-mi dați numele prietenului, spuse el cu răceală.

— Bineînțeles, spuse Black. De altfel, domnul în chestiune a plecat din țară în Canada. Era preot. Și se numea reverendul Henry Warner.

Ochelarii cu rame de os nu putură ascunde scăpărarea ciudată, neliniștită, din privirea domnului Johnson, își trecu limba peste buze.

— Reverendul Henry Warner, spuse el, să văd.

Se lăsă pe speteaza scaunului și păru că se gândește.

Black, obișnuit cu eschivările, își dădu seama că directorul de la St. Bees întorcea problema pe toate fețele încercând să câștige timp.

— Neglijență criminală, au fost cuvintele lui, domnule Johnson, și de-a dreptul ciudat, chiar acum câteva zile am întâlnit o rudă de-a lui Warner, care s-a întâmplat să reactualizeze toată povestea. Mi-a spus că Mary Warner se pare că a murit.

Domnul Johnson își scoase ochelarii și începu să și-i curețe cu încetineală, își schimbase total expresia feței.

Directorul exagerat de amabil se transformase într-un om de afaceri practic.

— În mod evident cunoașteți povestea numai din punctul de vedere al rudei, spuse el. Neglijență criminală, dacă a existat, a venit din partea tatălui, Henry

Warner, nu a noastră.

Black ridică din umeri.

— Cum se poate convinge un părinte? șopti el.

Cuvintele lui Black erau calculate să-l tragă pe director de limbă în continuare.

— Cum se poate convinge? strigă domnul Johnson, care lăsase deoparte orice amabilitate sau prefăcătorie;

bătu cu palma în birou. Pentru că trebuie să știți că ceea ce i s-a întâmplat lui Mary Warner a fost un caz

— Izolat, unicul până la ea și de atunci încolo. Și atunci am fost cu ochii în patru, așa cum suntem și astăzi, i-am spus tatălui că ceea ce s-a întâmplat a avut loc probabil în timpul vacanței, și categoric nu în școală! N-a vrut să mă creadă, și a insistat că băieții noștri au fost de vină, că n-au fost supravegheați. I-am adus pe toți băieții mai mari, unul câte unul, chiar aici. În camera asta, și i-am chestionat personal. Băieții mei nu mint.

N-avea ce să li se reproșeze. Iar de la fată n-an putut afla nimic; habar n-avea la ce ne refeream sau ce O

Întrebam. Nu știu dacă mai e nevoie să vă spun, domnule

Black, că toată povestea a constituit un șoc și pentru mine și pentru soția mea și pentru tot personalul; crezusem că, slavă Domnului, a trecut și a fost dată uitării.

Chipul lui dădea semne de oboseală și încordare.

Poate că povestea se mușamalizase, dar de uitat, directorul nu o

uitase... „\.

— Ce – s-a întâmplat? întrebă Black. Warner v-a spus că avea de gând să-și retragă fiica?

— Dacă ne-a spus? făcu domnul Johnson. Nu zău, noi i-am spus lui. Cum puteam s-o mai ținem pe Mary

Warner când am descoperit că era gravidă în luna a cincea?

Pieșele jocului începeau să se potrivească bine, se gândi Black. Nemaipomenit cum apăreau pe rând dacă-ți puneai puțin mintea la contribuție, întotdeauna găseai un imbold în clipa în care aflai adevărul din viețile oamenilor prin minciunile altora. Mai întâi domnișoara-Marsh a trebuit să străpungă prin zidul pe care-l ridicase.

Reverendul Henry Warner, și el îi scăpase la început pentru că inventase o Baricadă. Un accident de tren pentru unii, reumatism articular pentru alții. Nici nu era de mirare că-și trimisese fiica în Cronwall ca să-i ascundă taina, că închisese casa și plecase de acolo. Cu toate astea, ce căinoșenie să te speli pe mâini când se terminase totul. Pierderea memoriei era probabil reală. Dar Black era nedumerit ce anume o provocase. Oare lumea copilăriei devenise brusc un „coșmar pentru școlărița de paisprezece sau cincisprezece ani, iar natura intervenise miloasă pentru a șterge amintirea a ceea ce se petrecuse?

Pentru Black lucrurile așa stăteau. Dar el era un om dintr-o bucată; era plătit bine să facă cercetări și nu dorea să se înfățișeze clientului cu o poveste cunoscută doar pe jumătate. Era necesar s-o cunoască în întregime.

Își aminti că Mary Warner plecase la Camleath în perioada de convalescență după presupusul reumatism articular.

Black se hotărî să meargă acolo.

Firma pentru care lucra îi puse la dispoziție o mașină și Black porni la drum. Îi trecu prin minte că dacă ar mai schimba cu bătrânul Harris, grădinarul, vreo câteva cuvinte, poate ar mai afla câte ceva, așa că în drum spre

West Country se opri la Long Common, sub pretextul că dorea să-i dea grădinarului un mic arbust de trandafiri; îl cumpărase într-un târg, pe drum, dar avea să-i spună că era din propria grădină și că reprezenta o atenție pentru sfaturile pe care i le dăduse.

Black opri în fața căsuței grădinarului pe la prânz, o oră când considera că bătrânul ar fi trebuit să fie acasă, la masă. Din păcate Harris nu era acolo. Se dusesse la o expoziție floricolă în Alton. Îi deschise fiica lui măritată, cu un copil în brațe care-i spusese că nu știa când se va întoarce. Părea o femeie plăcută, prietenoasă. Black își aprinse o țigară, îi oferii trandafirul și admiră copilașul.

— Și eu am un puișor ca ăsta acasă, spuse el cu ușurința obișnuită cu care își asuma roluri imaginare.

— Zău, domnule? spuse femeia. Eu mai am doi, dar

Roy e cel mai mic.

Schimbară câteva impresii despre copii, câtă vreme

Black își fumă țigara.

— Să-i spui tatălui dumitale că am fost în Hythe acum vreo două zile, să-mi vizitez fata care învață acolo. Și că l-am cunoscut din întâmplare pe directorul de la

St. Bees, școala unde a învățat domnișoara Mary Warner – mi-a povestit tatăl dumitale despre asta, și ce supărat a fost vicarul când fata a făcut reumatism articular, iar directorul și-a amintit bine de domnișoara Warner.

A insistat chiar, după atâtea ani, că n-a avut reumatism articular, ci un virus pe care copilul l-a luat cât a fost acasă.

— Ei, nu zău, spuse femeia. Păi probabil că trebuia să spună și dumnealui ceva ca să-și apere școala. Am auzit-o de multe ori pe domnișoara Mary vorbind de

St. Bees. Eram cam de-o seamă și când venea acasă mă lăsa să mă plimb cu bicicleta ei. Mi se părea că-mi face un mare hatâr.

— Deci era mai prietenoasă decât vicarul, spuse Black.

Am înțeles că tatăl dumitale nu-l prea îndrăgea.

Femeia râse...

— Nu, spuse ea, din păcate nimeni nu-l prea îndrăgea, deși eu zic că era un om foarte bun. Domnișoara Mary însă era o bomboană. Toată lumea o iubea.

— Probabil că v-a părut rău când a plecat în Cornwall și nu s-a mai întors să-și ia rămas bun.

— A, da. N-am înțeles de ce. I-am scris și acolo, dar nu mi-a

răspuns; M-a durut lucrul ăsta, și pe mama.

Nu prea-i stătea în fire domnișoarei Mary.

Black se juca cu ciucurele de la botoșelul copilului.

Micuțul era îmbufnat, gata să plângă și Black încerca în felul ăsta să-i distragă atenția. N-ar fi vrut ca fata lui

Harris să intre în casă.

— Probabil că îi era urât singură la parohie, spuse

Black. Bănuiesc că era bucuroasă că avea cu cine să se joace în vacanță.

— Nu cred că domnișoara Mary era vreodată singură, spuse femeia. Era tare prietenoasă, avea o vorbă bună pentru fiecare; nu semăna cu încuiatul de vicar. Ne jucam strașnic împreună de-a indienii. Știți cum sunt copiii.

— Nu avea prieteni cu care să iasă la cinema deci?

— A, nu. Domnișoara Mary nu era de soiul ăsta.

Fetele de azi sunt groaznice, nu? Parcă ar fi femeiuște.

Vânează bărbații.

— Dar cred că totuși ați avut amândouă admiratori.

— Nu, domnule, zău, n-am avut. Domnișoara Mary era obișnuită cu băieții de la St. Bees, și niciodată n-a pus preț pe ei. Împlus, vicarul n-ar fi admis niciodată

„Admiratori”.

— Probabil că nu. Domnișoarei Mary îi era frică de el?

— Nu mi-aduc aminte să-i fi fost frică. Dar avea grijă să nu-l supere.

— Probabil că trebuia să fie acasă înainte de lăsarea serii.

— A, da. Domnișoara Mary nu ieșea niciodată după ce se întuneca afară.

— Ce bine ar fi să o conving și eu pe fiică-mea să nu mai vină târziu, spuse Black. Vara se face aproape unsprezece seara până se întoarce. Nu e bine. Mai ales când citești prin ziare câte se întâmplă.

— Rămâneți trăsnit, nu? aprobă fiica grădinarului.

„— Aici însă e un loc liniștit. Cred că n-aveți oameni răi și nici n-ați avut vreodată.

— Nu, deși când vin culegătorii de hamei e mare forfotă.

Black își aruncă țigara, îi ardea degetele.

— Culegătorii de hamei? spuse el.

— Da, domnule. Pe la noi crește mult hamei. iar vara culegătorii vin și fac tabără prin împrejurimi;

O ceată cam deocheată, de prin cele mai dubioase cartiere ale Londrei.

— Interesant. Habar n-am avut că în Hampshire crește hamei.

— A. ba da, domnule. De mult timp. Avem o adevărată industrie.

Black legănă o floare în fața copilașului.

— Cred că niciuna dintre voi n-aveați voie să vă duceți pe acolo, nu? spuse Black.

Femeia zâmbi.

— N-aveam, dar ne-am dus, și am fi pățit-o dacă s-ar fi aflat. Mi-aduc aminte că odată... Ce ai. Roy?

A venit vremea să faci nani? E somnoros.

— Vă mai amintiți de atunci? Întrebă Black.

„— A. da, de culegătorii de hamei, Mi-aduc aminte că odată ne-am dus să-i vedem după cină – ne împrietenisem cu una dintre familii, știți – și ei sărbătoreau ceva, probabil la ziua vreunuia dintre ei – și ne-au dat să bem niște bere, mie și domnișoarei Mary; era prima dată când puneam gura pe așa ceva și ne-am cam amețit.

Domnișoara Mary mai rău decât mine; mi-a povestit după aceea că nu-și amintește nimic din ce s-a întâmplat toată seara – stăteam lângă corturile unde locuiau oamenii și când ne-am întors acasă ni se învârtea capul și ne apucase frica. De multe ori m-am gândit ce-ar fi spus vicarul dacă ar fi aflat, și bietul taică-meu la fel. Eu aș fi luat bătaie, iar domnișoarei Mary i-ar fi ținut o predică.

— Ar fi fost meritate, spuse Black. Câți ani aveați pe atunci?...

— A, eu vreo treisprezece și domnișoara Mary împlinise paisprezece. A fost în ultima vară pe care a petrecut-o la parohie. Biata domnișoară Mary. Mereu mă gândesc ce s-a întâmplat cu ea. Precis s-a căsătorit pe-acolo în Canada. Se spune că e o țară frumoasă.

— Da, Canada este un loc minunat, categoric. Ei, și gata cu pălăvrăgeala. Să nu uitați să-i dați trandafirul tatălui, și duceți-l pe cel

mic la culcare până nu pică de somn.

— Da, domnule, bună ziua și vă mulțumesc.

„Eu ar trebui să-ți mulțumesc”, se gândi Black. Meritase să-i facă vizita. Fata bătrânului Harris fusese mai folositoare decât tatăl ei. Culegătorii de hamei și bere.

Corect. Domnul Johnson de la St. Bees ar fi spus evident.

Se potrivea’ și factorul timp. Băieții de la St. Bees erau nevinovați. Ce lucru oribil, totuși, Black învărti cheia în contact și porni spre vest traversând satul Long Common.

Avea sentimentul că era important să afle exact când își pierduse Mary Warner memoria. Faptul că nu-și mai amintea nimic din ceea ce se întâmplase la sărbătorirea culegătorilor de hamei era clar. O amețelă, o pierdere a cunoștinței și două fete speriate alergând din răspuțeri acasă ca să nu fie descoperite.

Johnson de la St. Bees, încă înfierbântat să-și apere școala, îi spunea lui Black că Mary Warner era absolut în necunoștință de cauză. Când intendentă, îngrozită, descoperise totul și-o luase la întrebări, Mary Warner fusese

nedumerită, își închipuise că intendentă înnebunise.

— Cum adică? spusese ea, nu sunt încă mare și nu sunt căsătorită. Vreți să spuneți că sunt la fel ca fecioara

Maria, din Biblie?

N-avea nici cea mai vagă idee despre problemele vieții.

Doctorul școlii fusese de părere că fetei nu trebuiau să i se mai pună întrebări. Fusese chemat tatăl. Iar Mary Warner fusese retrasă...

În ceea ce-l privea pe domnul Johnson și personalul de la St. Bees, cu asta se încheia problema.

Black nu-și putea imagina ce-i spusese vicarul fetei.

Probabil că îl chestionase pe bietul copil până când făcuse encefalomielită. Șocul era îndeajuns de puternic pentru a îmbolnăvi pe viață mental orice copil. Oare Camleath ar fi putut să-i ofere vreo soluție? Singurul necaz era că

Black nu prea știa ce căuta. Reverendul Warner își dăduse cu siguranță alt nume.

Camleath se dovedi a fi un mic port pescăresc pe coasta sudică. În ultimii nouăsprezece ani se extinsese și era evident că populația se dedicase acum prinderii turiștilor înainte de prinderea peștilor.

Familia lui Black, Phylis și băiatul, se reîntoarseră în ținutul mitic din care răsăriseră. Black era acum un tânăr însurățel, iar soția lui, o fată de optsprezece ani, în așteptarea primului copil. Black era cam îndoit când se interesă de maternități, însă nu fu dezamăgit. Exista în Camleath o maternitate care avea și alte secții. Se numea Șea View. Chiar deasupra portului, pe marginea stâncii. Își lăsa mașina lângă un zid, ieși, ajunse la ușa de la intrare și sună. Ceru să vorbească cu directoarea.

Da, în legătură cu reținerea unei rezerve pentru o viitoare internare.

Fu condus în biroul personal al directoarei, o femeie micuță, dolofană și veselă. Era convins că va fi îndrumat să-și lase nevasta imaginară – Pearl (așa o botezase într-un imbold al fanteziei) pe mâinile directoarei

— Și pe când așteptați fericitul eveniment?

Cuconița asta nu era din Cornwell, se vedea de la o poștă, era o Cockney inimoasă, și vorbăreață. Black se simți din prima clipă bine în compania ei.

— În mai, spuse el. Soția mea stă la socri pentru moment, așa că am făcut singur drumul până aici. E

hotărâtă să fie în apropierea mării când va sosi marea ocazie, și cum tot aici am petrecut luna de miere, e legată sentimental de acest loc, ca și mine de altfel.

Black își așternu pe chip ceea ce intenționa să arate ca zâmbetul tâmp al unui viitor tată.

Directoarea era neînfricată.

— Foarte bine, domnule Black, spuse ea, deci reveniți la locul crimei, nu? râse din toată inima. Pacientele mele nu sunt toate dornice să-și mai aducă aminte. Nici nu v-ar veni să credeți.

Black îi oferă o țigară. O luă și trase câteva fumuri cu nesăț.

— Sper că n-aveți de gând să-mi zdruncinați iluziile, spuse el.

— Iluzii? făcu matroana. Pe aici nu prea avem iluzii

Se pierd toate în sala de travaliu. Distracția se schimbă în chin. Black începuse să-și exprime regretele pentru imaginara Pearl.

— Ei, nevasta mea e o fată curajoasă, N-are teamă.

Chiar aş putea să vă spun că e mult mai tânără decât mine. Abia a împlinit optsprezece ani, De fapt, asta e singurul lucru care mă frământă. Nu cumva e prea tânără ca, să aibă un copil?

— Nu e prea tânără, spuse directoarea, trimițând un rotocol de fum în aer. Cu cât e mai tânără, cu atât mai bine.

Oasele nu sunt înțepenite și mușchii sunt elastici. Cele în vârstă îmi dau bătaie de cap. Vin la treizeci și cinci de ani și au impresia că aici e un picnic. Văd ele repede despre ce e vorba. Soția dumneavoastră practică tenisul?

— Nu, deloc.

— Bravo ei. Săptămâna trecută ne-a venit o fată, era campioană locală pe Newquay, și avea mușchii atât de întinși încât s-a chinuit vreo treizeci și șase de ore până să nască. Sora și cu mine eram frânte la sfârșit.

— Dar fata?

— A, n-a mai avut nimic după ce am cusut-o.

— Ați mai avut paciente de optsprezece ani până acum? Întrebă el.

— A, chiar mai tinere, spuse ea; avem de toate vârstele, de la paisprezece la patruzeci și cinci. Și nu toate au avut parte de luna de miere. Vreți să vedeți câțiva bebeluși? Am unul mic abia născut cu o oră în urmă, iar sora îl pregătește pentru întâlnirea cu mama lui.

Black își impuse să reziste chinului. Dacă numai după o țigară directoarea era atât de deschisă la vorbă, cum o să fie după două ginuri duble. Era conștient că trebuie s-o invite la cină. Făcu turul maternității, văzu una sau două viitoare mame, mai văzu câteva ale căror iluzii erau aparent zdruncinate, iar când inspectă nou-născuții", sala de travaliu și spălătoria, își jură în sinea lui să rămână până la sfârșitul vieții fără copii.

Închirie o cameră cu vederea spre mare pentru Pearl, dădu data în mai – chiar plăti un aconto – și pe urmă o invită pe directoare la

masă.

— Sunteți foarte amabil, spuse ea. Accept cu plăcere.

Smuggler's Rest este un local mic, de afară n-arată cine știe ce, dar are cel mai bun bar din Camloath.

— Atunci rămâne Smuggler's Rest spuse Black, și aranjară să se întâlnească la șapte.

Pe la nouă jumate – după două ginuri duble, homar și o sticlă de Chablis, după care urma brandy, greutatea nu mai era s-o facă-pe-directoare să vorbească, ci să tacă.

Se avântase în laturile intime ale moșitului cu o bogăție de detalii, care aproape că-l amețise pe Black. O sfătui să-și scrie amintirile, îi răspunse că așa va face când va ieși la pensie.

— Fără să dați nume, bineînțeles, spuse el, și să nu-mi spuneți că toate pacientele dumneavoastră au fost căsătorite că n-am să vă cred.

— Directoarea dădu dușcă primul brandy.

— V-am mai spus că – avem toate genurile la Sea

View, spuse ea, dar să nu vă mire. Suntem foarte discreți.

— Nu mă miră nimic, spuse Black, și nici pe Pearl.

Directoarea zâmbi...

— Cunoașteți treburile – spuse ea. Păcat că nu sunt toți soții așa. Am avea mai puține lacrimi la Sea View.

Se aplecă în față cu un gest de intimitate.

— Cred că nu v-ar veni să credeți ce se întâmplă uneori, cu unii, spuse ea. Nu mă refer la oamenii cumsecade, cununați la biserică cum sunteți dumneavoastră, ci la cei care au greșit. Vin aici să-și rezolve problemele, și se prefac că sunt cu „toate în regulă, și totul e nemaipomenit, dar pe mine nu mă duc așa ușor. Sunt prea veche în meserie. Am avut la Sea View paciente de familie bună, cu pretenții de doamne, iar soții lor cred că ele

sunt în vacanță în sudul Franței. Aiurea! Sunt la Sea

View pentru o trebușoară pe care nu și-au închipuit că o vor avea.

Black mai comandă un brandy.

— Și ce se întâmplă cu copilul nedorit? întrebă el.

— A, avem legături, spuse directoarea, Sunt o mulțime de mame adoptive pe aici care nu se dau în lături să le poarte de grijă pentru douăzeci și cinci de șilingi pe săptămână până ajunge copilul la școală. Nu se pun întrebări. Uneori am mai văzut prin ziare chipul câte unei mame adevărate. O arăt surorii și râdem amândouă pe înfundate. „În sala de travaliu nu zâmbea așa frumos”, îi zic eu surorii. „Da, am să-mi scriu memoriile într-una din zilele astea. Nu cred c-or să fie chiar de aruncat;

ba, o să se vândă ca pâinea caldă.

Directoarea mai luă o țigară de la Black”.

— Totuși mă îngrijorează vârsta soției mele, spuse el.

Ce vârstă a avut cea mai tânără pacientă a dvs?

Directoarea se opri să se gândească, suflând fumul în aer.

— Șaisprezece, cincisprezece, spuse ea. Da, am avut odată o fată de cincisprezece ani, abia dacă-i împlinise, parcă. Un caz trist. A fost însă de mult.

— Povestiți-mi și mie, vă rog, spuse Black.

Directoarea sorbi din paharul cu brandy.

— Se trăgea dintr-o familie cu dare de - mână, spuse ea; taică-său ar fi plătit oricât i-aș fi cerut, dar eu nu sunt hrăpăreață. I-am spus o sumă care mi s-a părut corectă și omul a fost atât de încântat să mi-o lase pe fii-sa în brațele mele, încât mi-a mai dat și ceva în plus. Am ținut-o la noi cinci luni, ceea ce nu facem de obicei, dar ziceacă ori o accept ori o bagă într-o casă de corecție și mi-a părut rău pentru biata fetiță.

— Da cum s-a întâmplat? Întrebă Black.

— Școală mixtă, zicea taică-său. Dar eu n-am crezut basmele lui. Uluitor era că fetița nu ne-a putut spune la niciunul din noi cum s-a întâmplat. De obicei aflu ade.

vărul de la pacientele mele, dar de la ea n-am putut scoate nimic. Ne-a povestit la Sea View că taică-său îi spusese că așa ceva este cea mai mare rușine care se poate abate asupra unei fete și ea, nu înțelegea de ce pentru că tatăl ei era preot și predica mereu despre ceea ce se petrecuse cu

Fecioara Maria ca fiind lucrul cel mai minunat din lume.

Chelnerul veni cu nota de plată, dar Black îi făcu semn să-i lase.

— Vreți să spuneți că fata considera toată povestea ca fiind supranaturală? Întrebă el.

— Exact asta credea, spuse directoarea, și nimic nu-i putea strămuta convingerea. I-am explicat cum stau lucrurile în viață și n-a vrut să ne creadă. I-a spus surorii că asemenea lucruri oribile se pot întâmpla altor oameni „dar ei îi este imposibil să i se fi întâmplat. Spunea că uneori, visa îngeri și probabil unul din ei venise noaptea”.

când dormea, și că tatăl ei va fi primul căruia îi va părea rău când se va naște pruncul pentru că bineînțeles va fi un nou Mesia. Știți, era de-a dreptul patetic s-o ascuți, era atât de convinsă. Ne-a povestit că iubește copiii și că nu îi era deloc teamă, și spera să fie cu adevărat o mamă bună; era convinsă că de data aceasta el va salva lumea.

— Ce poveste înfricoșătoare, spuse Black.

Comandă cafea. Directoarea deveni mai umană, mai înțelegătoare. Uitase să-și mai țuguie buzele.

— Ne-am atașat grozav de fată, sora și cu – mine, spuse ea. De fapt nici nu se putea altfel, era o fire extraordinară. Și ajunsesem aproape să credem și noi în teoria ei. Ne-a amintit, că Fecioara Maria fusese doar cu un an mai mică decât ea când s-a născut Iisus și că Iosif a încercat s-o ascundă pentru că și el era uluit că va avea un copil.

„Înțelegeți”, ne spunea ea, „când o să se nască copilul meu! pe cer va răsări o stea mare”, și chiar așa a fost.

Numai că, bineînțeles, era planeta Venus, dar și eu și sora ne-am bucurat pentru copil că răsărise, îi venea și fetei mai ușor. Îi mai lua gândurile de la ceea ce se petrecea.

Directoarea își bău cafeaua și se uită la ceas.

— Ar trebui să plec, spuse ea. Mâine la opt dimineață avem o cezariană și am nevoie de odihnă serioasă.

— Mai întâi terminați-vă povestea, spuse Black. Cum s-au desfășurat lucrurile până la urmă?

— A născut, un băiat, și n-am văzut în viața mea copil mai frumos cu un alt copil în brațe; stătea în vârful patului și parcă ținea o păpușă primită în dar; era atât de încântată încât nu scotea un cuvânt. A articulat doar:

Ah, doamnă directoare, ah". Repeta asta într-un-a și

Dumnezeu mi-e martor că nu sunt din alea care să mă înmoi ușor, dar aproape că-mi venea să plâng, și surorii la fel. Dar să vă spun eu ceva, oricine o fi fost răspunzător de ce se întâmplase, avea precis părul roșu. Mi-amintesc că i-a spus copilului: „Păi, e un Morcoveață adevărat, ce mai”, și Morcoveață a rămas pentru toți și pentru fetiță. N-aș mai vrea să trec prin ce-am simțit când i-am despărțit.

— I-ați despărțit? Întrebă Black.

— Am fost nevoiți, Taică-său o lua înapoi, ca să înceapă o nouă viață și bineînțeles că nu se putea să păstreze copilul, mai ales la vârsta ei. Am ținut-o împreună cu

Morcoveață patru săptămâni și chiar și așa trecuse;

mult timp; se atașase prea mult de copil. Dar era totul aranjat, înțelegeți, tatăl urma s-o ia cu el, iar copilul pleca la un orfelinat. Sora și cu mine am discutat o mulțime și ne-am hotărât că-singurul lucru pe care-l puteam face era să-i spunem sărmanei fete că Morcoveață murise în cursul nopții. Așa că asta am și făcut.

Însă a fost mai rău decât ne-am închipuit. S-a făcut albă.

ca hârtia și pe urmă a țipat... Cred că n-am să uit țipătul acela până când voi muri. A fost ceva groaznic. Un strigăt ascuțit, straniu. Pe urmă a leșinat, și am crezut că n-o să-și mai revină, că o să se prăpădească. Am chemat doctorul, ceea ce nu facem de obicei – ne îngrijim singure pacientele – și el ne-a spus că toată povestea e de-a dreptul monstruoasă și că șocul pierderii copilului o poate dezechilibra mental. Până la urmă însă și-a revenit.

Dar știți ce s-a întâmplat? Și-a pierdut memoria. Nu ne-a mai recunoscut, nici pe tatăl ei când a venit, pe nimeni. Nu-și mai amintea nimic din ceea ce se întâmplase.

Memoria îi paralizase. Fizic și mental era bine, cu excepția acestui lucru. Doctorul a spus că a fost cel mai milostiv lucru care i se putea întâmpla. Dar dacă își va reveni vreodată, zicea el, atunci pentru sărmana fetiță o să fie iadul pe pământ.

Black chemă chelnerul și plăti.

— Îmi pare rău că sfârșim seara pe o notă atât de tragică, spuse el, dar vă mulțumesc foarte mult pentru poveste, oricum. Și cred că și

pe ea ar trebui s-o includeți în memoriile dumneavoastră când vă apucați de scris.

Apropo, ce s-a întâmplat cu copilul?

Directoarea se întinse după geantă și mănuși.

— L-am dus la Casa de copii St. Edmund din Newquay, spuse ea. Am o prietenă care face parte din Consiliul de administrație și a aranjat ea totul, dar n-a fost ușor. L-am botezat Tom Smith – ni s-a părut un nume bun, dar pentru mine va fi întotdeauna Morcoveață.

Sărmanul copil, n-o să știe niciodată că în ochii mamei lui era menit să fie salvatorul lumii.

Black o conduse pe directoare înapoi la Sea View și-i promise să scrie când se va înapoia acasă pentru a-i confirma rezerva salonului. Pe urmă tăie de pe listă

Camleath-ul și dedesubt scrise „Casa de copii St. Edmund

Newquay”, Era păcat să fi bătut atâta cale și să nu mai facă încă vreo câteva mile pentru a rezolva otreabă de rutină.

Treaba de rutină se dovedi însă mai complicată decât își închipuise. Căminele pentru odraslele mamelor nemăritate nu sunt de obicei dispuse să discute despre copiii dați în grija lor, iar administratorul de la St. Edmund nu făcea excepție de la această regulă.

— Nu e cazul, îi explică el lui Black. Copiii nu cunosc decât casa aceasta în care au crescut. Dacă părinții ar încerca vreodată să intre în legătură cu ei, i-ar tulbura.

S-ar naște tot felul de complicații...

— Înțeleg perfect, spuse Black, însă în acest caz nu există complicații. Tatăl nu se cunoaște, iar mama a murit.

— N-am decât cuvântul dumneavoastră pentru asta”.

spuse supraveghetorul, îmi pare rău, dar îmi este absolut interzis să încalc legea tăcerii. Nu vă pot spune decât un singur lucru.: Ultima oară când am auzit de băiat, îi mergea bine, avea o slujbă bună de comis-voiajor. Regret că nu vă pot da mai multe relații.

— Mi-ați dat suficiente, spuse Black.

Se înapoie la mașină și se uită peste însemnări, Nu numai în mintea lui se făcuse o legătură la auzul cuvintelor administratorului, ci

și în însemnări.

Ultima persoană care o văzuse pe Lady Farren în viață, cu excepția valetului, fusese comisul-voiajor care încercase să obțină o comandă pentru mobila de grădină.

Black porni spre nord, spre Londra.

*

FIRMA care PRODUCEA Mobila de grădină își avea sediul în

Norwood, Middlesex. Black făcu rost de adresă dând telefon lui Sir John. Catalogul fusese păstrat printre celelalte hârtii și scrisori care-i aparținuseră lui la dy Farren.

— Ce se aude? Ai descoperit ceva? întrebă Sir John la telefon.

Black fu precaut.

— Vreau să mai verific o dată. spuse el; sunt genul care nu lasă nimic să-i scape. Iau legătura cu dumneavoastră cât se poate de curând.

Se-duse la directorul firmei și de data aceasta, Black nu-și ascunse identitatea. Îi dădu cartea de vizită directorului și îi explică că fusese angajat de Sir John Farren să verifice ultimele ore petrecute de răposata Lady Farren care, fără îndoială directorul citise în ziare, fusese găsită împușcată cu o săptămână în urmă. În dimineața morții dăduse o comandă pentru scaune de grădină unui comis-voiajor al acestei firme. Ar fi posibil, întrebă Black, să-l vadă?

Directorului îi păru nespus de rău, dar toți cei trei comiși-voiajori erau plecați și când călătoreau nu se putea lua legătura cu ei. Străbăteau distanțe mari. N-ar putea domnul Black să-i dea numele acelui comis-voiajor de care se interesa? Da, Tom Smith. Directorul se uită într-o carte. Smith era o persoană destul de tânără și aceasta era prima lui însărcinare. Nu se întorcea la Norwood decât peste cinci zile. Dacă domnul Black dorea să-l vadă mai repede, directorul îi sugeră să meargă la locuința lui, în seara celei de a patra zi, când s-ar fi putut să se întoarcă.

Îi dădu adresa lui Black.

— Puteți să-mi spuneți dacă nu cumva acest tânăr are părul roșu? întrebă Black.

Directorul zâmbi.

— Sherlock Holmes? spuse el. Da, Tom Smith avea părul roșu ca focul. Poți să-ți încălzești mâinile lângă el.

Black îi mulțumi și ieși din birou.

Nu știa dacă n-ar fi trebuit cumva să meargă direct la Sir John. Ce rost mai avea să aștepte patru sau cinci zile ca să-l ia la întrebări pe tânărul Smith? Piesele jocului se potriveau perfect. Povestea era concludentă. Lady

Farren își recunoscuse probabil fiul și. cu asta basta.

Totuși... chiar îl recunoscuse? Valetul îi dusese paharul cu lapte în salon după ce plecase comis-voiajorul, și o găsisese absolut normală. Piese se îmbucau, dar mai lipsea, una mică, de formă ciudată. Black se hotărî să aștepte.

În cea de a patra seară, se duse la Norwood cam pe la șapte jumate în speranța că-l va găsi pe Tom Smith.

Avu noroc. Proprietăreasa, care-i deschise ușa, îi spuse că domnul Smith mânca, și dacă dorea, putea să intre.

Îl pofti pe Black într-un mic salon unde un tânăr, aproape un băiețandru, stătea la o masă și mânca o farfurie de heringi sărați.

— Un domn dorește să vă vadă, domnule Smith, spuse ea, și ieși din cameră.

Smith lăsă jos furculița și cuțitul și se șterse la gură

Semăna cu o nevăstuică; avea obrajii supti, obosiți, iar ochii albastru-deschis erau apropiați. Părul roșu îi stătea vâlvoi ca o perie.

— Era destul de mic de statură.

— Ce s-a întâmplat? spuse el.

Black n-apucase să deschidă gura și ei adoptase deja o poziție de apărare.

— Mă numesc Black, spuse amabil detectivul. Sunt de la o agenție de detectivi particulari și aș dori să vă pun câteva întrebări, dacă nu vă deranjează.

Tom Smith se ridică în picioare. Ochii i se micșoraseră și mai mult.

— Unde vreți să ajungeți? spuse el. N-am făcut nimic:

Black își aprinse o țigară și se așeză.

— Nici n-am spus că ai făcut, și nici n-am venit să mă uit în

carnetul dumitale de comenzi, dacă asta te sperie.

Dar știi că în peregrinările dumitale ai ajuns și la o doamnă Farren și dumneaei ți-a comandat două scaune de grădină.

— Și ce-i cu asta?

— Nimic. Spune-mi ce s-a întâmplat atunci.

Tom Smith continuă să-l privească pe Black suspicios.

— Bine, acceptă el, să zicem că m-am dus la această doamnă Farren, să – zicem că mi-a făcut o comandă; o să aranjez cu firma când mă duc la serviciu, dacă au prins de veste. Pot să spun că am cerut să facă cecul pe numele meu din greșeală și n-o să se mai repete.

Lui Black îi veni în minte domnișoara Marsh, îi veni în minte și reverendul Henry Warner. Chiar domnul

Johnson și poziția lui defensivă, susceptibilă. De ce oare mințeau oamenii invariabil când, de fapt, erau întrebați de cu totul altceva?

— Cred, spuse Black, că ar fi mult mai simplu pentru dumneata și pentru relațiile dumitale cu firma dacă mi-ai spune direct adevărul, în cazul ăsta n-aș mai anunța firma și nici pe administratorul de la St. Edmund.

Tânărul se foi stingherit de pe un picior pe altul.

— Ei v-au trimis? întrebă el. Trebuia să-mi închipui.

De la început au avut ceva cu mine, Nu mi-au dat nicio șansă „niciuna.

În voce i se strecură autocompătimirea, Aproape scâncea. Pruncul menit să salveze lumea, se gândi Black, nu reușise până acum în meserie, era clar.

— Nu mă interesează copilăria dumitale. spuse el, ci numai trecutul foarte apropiat, discuția avută cu Lady

Farren. Poate nu știi, dar doamna a murit.

Băiatul dădu din cap.

— Am văzut în ziarul de seară, spuse el. Asta m-a și determinat s-o fac. N-ar fi putut să mă reclame.

— Ce să faci? întrebă Black.

— Să cheltuiesc banii, spuse Tom Smith, și să tai comanda din carnet, fără să spun la nimeni. Simplu.

Black își fuma țigara; în minte îi apărură brusc imaginea unor

corturi înghesuite unele în altele, camioane și saltele claie peste grămadă pe un câmp unde creștea hameiul, lângă prăjini înalte, hohote de râs și miros de bere, un individ cu părul roșu. ochii alunecoși ca băiatul acesta, ascuns după un camion.

— Da, spuse Black, simplu, cum spui. Mai povestește-mi.

Tom Smith se relaxă ușor. Detectivul n-avea de gând să-l denunțe. Dacă spunea adevărul, în regulă.

— Lady Farren era pe lista ștabilor din regiunea aceea, spuse el. Auzisem că avea bani nu glumă, și eram sigur că îmi va face o comandă. Așa că m-am dus, valetul m-a poftit în casă, eu i-am dat doamnei catalogul și dumneaei a ales două scaune, iar eu i-am cerut cecul.

L-a completat și l-am luat. Altceva n-a mai fost.

— Stai puțin, spuse Black. Lady Farren a fost amabilă cu tine? Te-a băgat cumva mai mult în seamă?

Băiatul păru surprins.

— Să mă bage în seamă? spuse el, Nu, de ce m-ar fi băgat? Cine eram eu? Un individ care încerca să-i vândă scaune de grădină.

— Ce ți-a spus?

— S-a uitat prin catalog; eu am stat în picioare și am așteptat. Dumneaei a însemnat cu creionul două articole și pe urmă i-am spus dacă n-ar vrea să completeze un cec la purtător – înțelegeți, i-am aruncat nada; avea o față din alea tâmpe. ușor de fraierit și nici n-a clipit;

s-a dus la birou și l-a scris. Douăzeci de lovele. Zece lire scaunul. Am spus bună ziua și dumneaei a sunat valetul, care m-a condus afară. M-Am dus imediat și am ridicat cecul. Am pus banii în portofel, și nici atunci nu eram prea convins dacă să-i cheltuiesc sau nu, dar când am văzut în ziar că doamna murise, mi-am spus: „Acu-i de tine!” Așa că nu puteți să-mi aduceți vreo învinuire.

E prima oară când am putut și eu să fac rost de ceva bani fără să știe nimeni.

Black își stinse țigara.

— Prima dumitale șansă și ai folosit-o necinstit, spuse el, alegerea ta și viitorul tău. Nu ți-e rușine de dumneata?

— Nimănui nu-i rușine până nu e prins, spuse Tom

Smith și brusc zâmbi. Zâmbetul îi luminează chipul palid de nevăstuică și-i adânci ochii albaștrui. Dispăru căutătura ascunsă și în locul ei străluci o puritate ciudată – mișcătoare.

— Văd că nu Ține cu șmecheria, spuse el. Data viitoare o să încerc altceva.

— Încearcă să salvezi lumea, spuse Black.

— Poftim? făcu Tom Smith.

Black își luă rămas bun și-i ură succes, dar când ieși în stradă avu sentimentul că băiatul era în prag și-l urmărea.

Chiar în după-amiaza aceea, Black se duse să-i raporteze totul lui Sir John Farren, dar înainte de a fi poftit în bibliotecă, îl rugă pe valet să schimbe câteva cuvinte cu el între patru ochi. Se duseră în salon.

— L-ai primit pe comis-voiajor aici și l-ai lăsat cu

Lady Farren, pe urmă, peste vreo cinci minute Lady

Farren a sunat și l-ai condus afară. După aceea, ai venit din nou aici cu paharul cu lapte pentru Lady Farren.

Corect?

— Cât se poate de corect, domnule, spuse valetul.

— Când ai venit cu laptele, ce făcea doamna?

— Stătea în picioare, domnule, cam unde sunteți dumneavoastră acum, și se uita în catalog.

— Arăta ca de obicei?

— Da, domnule.

— Și pe urmă ce s-a întâmplat? Știu că te-am mai întrebat însă trebuie să mai verific o dată înainte de a prezenta raportul lui Sir John.

Valetul se gândi.

— I-am dat laptele doamnei. Am întrebat-o dacă erau ordine pentru șofer și dumneaei a spus că nu. Sir John urma s-o ducă cu mașina în după-amiaza aceea. Mi-a spus că tocmai comandase două scaune de grădină și mi le-a arătat însemnate în catalog. I-am spus că vor fi folositoare. Am văzut-o cum a pus catalogul pe birou și s-a dus la fereastră ca să-și bea laptele.

— Și n-a mai spus nimic? Nu s-a referit deloc la acel comis-voiajor care a adus catalogul?

— Nu, domnule. Doamna n-a făcut nicio remarcă despre el. Dar mi-aduc aminte că am făcut eu una, chiar înainte de a ieși din cameră; sunt sigur însă că doamna n-a auzit-o, pentru că nu mi-a răspuns.

— Ce-ai spus?

— Am spus, pe un ton glumeț, știți, doamnei nu-i plăcea umorul, că dacă băiatul acela ar mai fi venit o dată, l-aș recunoaște din cauza părului. „Un adevărat Morc Aveață, ce mai”, i-am spus. Pe urmă am închis ușa și m-am dus în bucătărie, la mine.

— Mulțumesc, spuse Black, atât am vrut să știu.

Rămase cu privirea spre grădină. Sir John apărură peste câteva clipe în salon.

— Te așteptam în bibliotecă, spuse el. Stai de mult aici?

— De câteva minute, spuse Black.

— Bine. Care-i verdictul?

— La fel ca înainte, Sir John.

— Adică ne-am întors de unde am plecat? Nu-mi poți da niciun motiv pentru care s-a sinucis soția mea?

— Niciunul. Am ajuns la concluzia că doctorul are dreptate. Un impuls brusc, datorat situației în care se afla, a făcut-o pe Lady Farren să se ducă în camera cu arme, să ia un revolver și să se împuște. Era fericită, mulțumită și, după cum știți și dumneavoastră și oricine altcineva.

Sir John, a dus o viață nepătată. N-a existat absolut nici un motiv.

— Slavă Domnului, spuse Sir John.

Black nu se considerase niciodată un sentimental.

Acum însă nu mai era convins.

<titlu>FRAȚIUNE DE SECUNDĂ

DOAMNA ELLIS ERA O PER – soană pedantă și ordonată. Detesta ideea să nu răspundă la scrisori, să nu achite notele de plată, să nu fie totul curat și așezat la locul lui pe birou. Astăzi, mai mult ca de obicei, se găsea în starea pe care răposatul ei soț o numise „organizarea”. Se trezise în această stare, care n-o părăsise nici la micul dejun, nici spre sfârșitul dimineții. În plus, era prima zi din lună, iar când rupse pagina de la calen

dar și cifra unu, lucioasă și curată, îi răsări în față, avu impresia că îi indica un nou început de zi.

Orele ce urmau să vină trebuiau să arate și ele la fel de imaculate ca și fila calendarului; nu avea voie să omită niciun amănunt.

Mai întâi verifică rufăria. Cearșafurile albe, netede, așezate unul peste altul pe rafturi, alături de fețele de pernă și o garnitură de pat încă nedesfăcută din ambalajul de la magazin, legată cu o fundă albastră, în așteptarea unui oaspete care nu mai apărea.

Pe urmă, dulapul pentru provizii. Rezervele de dulceață de casă cu etichetele și datele scrise de mîna ei o umplură de mulțumire. Mai erau și sticle cu fructe, roșii și ketch-up după propria rețetă. Nu se atingeau de ele ca să aibă rezerva în vacanță, când Susan venea acasă, și chiar și atunci când le înșira mîndră pe masă, luxul tratației era umbrat de o mică undă de nemulțumire – gândul că pe raftul dulapului va rămîne un loc gol.

După ce a închis dulapul cu provizii și a ascuns cheia

(nu putea fi niciodată sigură de Grace, bucătăreasa), doamna Ellis se duse în salonaș și se așeză la birou. Era hotărâtă să nu-i scape nimic. Scotoci în sertărașe și vechile plicuri pe care le mai păstra pentru că nu erau rupte și mai puteau fi refolosite (pentru corespondența cu negustorii, nu pentru prieteni), au fost aruncate. O să cumpere mai bine plicuri noi, cafenii, de calitate a doua.

Uite și niște rețete de vreo doi ani. N-avea rost să le mai păstreze. Cele de anul trecut erau puse în ordine și legate cu bandă adezivă. Într-un sertăraș, pe care-l deschise cu mare greutate, găsi teancuri de cotoare vechi de la carnetul de cec. Așa se pierdea spațiul, în schimb, scrise cu ortografia ei ordonată „Scrisori de păstrat”.

Pe viitor, sertarul va fi folosit, cu acest scop.

Își permise luxul să umple tamponul cu noi foi de sugativă. Șterse praful de pe suportul pentru tocuri.

Ascuți un creion nou-nouț. Și, Cu inima strînsă, aruncă în coșul de gunoi un ciot vechi cu gumă roasă la capăt, îndreptă revistele de pe marginea mesei, avansă cărțile de pe polița de lângă cămin – Grace avea enervantul obicei de a le împinge în spate – și umplu vasul de flori cu apă curată. Pe urmă, cu mai puțin de zece minute înainte ca

Grace să-și vâre capul pe ușă și să anunțe „E

gata masa”, doamna Ellis se așeză respirând greu înfața căminului și zâmbi încântată. Avusese o dimineață cu adevărat plină. Fericită, petrecută cu folos.

Se uită prin salonaș (Grace-însista să-i spună hol, iar doamna Ellis o corecta veșnic) și se gândi cât de intim și plăcut era și cât de înțelept procedase când n-a vrut să se mute așa după cum sugerase bietul Wilfred cu câteva luni înainte de a se prăpădi. Erau cât pe ce să cumpere casa aceea de țară, din cauza sănătății lui, și a moftului cu legumele care trebuie culese proaspete, în fiecare dimineață, și pe urmă, ce noroc – ei, mă rog, nu chiar noroc, fusese o lovitură groaznică, un lucru nespus de trist, dar până să apuce să semneze contractul pentru chirie, Wilfred suferise un atac de inimă și murise. Doamna Ellis nu mai avea niciun motiv să se miște din casa pe care o cunoștea și o îndrăgea, și unde venise pentru prima oară ca mireasă cu zece ani în urmă.

Oamenii tot spuneau că localitatea începuse să se extindă în josul dealului, și că ajunsese mai rău decât suburbană. Prostii! Blocurile de locuințe care se înălțau în vârful drumului nu se vedeau de pe fereastra ei, iar, casele, la fel de solide ca a ei, cu grădinițe circulare în față, rămăseseră neatînse.

În plus, iubea viața. Diminețile ei, cumpărăturile în oraș, cu coșul pe braț. Vânzătorii o cunoșteau și o tratau cu respect. Cafeaua de dimineață la ora unsprezece la cafeneaua Intim, vizavi de librărie, era o mică plăcere pe care și-o permitea în diminețile ei – era imposibil s-o determine pe Grace să pregătească o cafea cumsecade, iar vara, cafeneaua Intim vindea înghețată. Dintr-un impuls copilă.

resc, cumpăra și se întorcea în grabă cu ea învelită într-o pungă de hârtie ca s-o mănânce la prânz; o scăpa de grija desertului.

Credea în eficiența plimbărilor făcute în pas vioi, după masă, iar landa era atât de aproape „încât parcă, era la fel de plăcut ca la țară; iar seara citea, sau cosea, sau îi scria lui Susan...

Viața ei, dacă se gândea serios, deși nu-i făcea plăcere.

pentru că meditația profundă îi dădea o stare de neliniște, era de fapt clădită în jurul lui Susan. Susan avea nouă ani și era unicul ei

copil.

Din cauza proastei sănătăți a lui Wilfred. și de ce să nu recunoască, din cauza propriei nervozități, Susan –, fusese trimisă la un internat din fragedă copilărie. Doamna

Ellis nu dormise multe nopți până să ia această hotărâre, dar până la urmă a fost convinsă că era spre binele lui

Susan. Copilul era sănătos și era imposibil să-l faci să tacă și să stea cuminte la el în cameră cu Wilfred plini de nervi în alta. Însemna s-o trimită la bucătărie cu

Grace, iar așa ceva, hotărâse doamna Ellis, era inadmisibil.

Cu inima neîmpăcată, a ales o școală cam la treizeci de mile depărtare. Se ajungea ușor acolo într-o oră și jumătate cu autobuzul, copiii păreau fericiți și bine îngrijiți, directoarea era o persoană cărunță și înțelegătoare; pros –, pectul descria școala ca fiind „un al doilea cămin după cel de acasă”.

Doamna Ellis, înnebunită de grijă, o lăsă acolo pe

Susan în prima zi din trimestrul întâi, dar în prima săptămână dăduse telefoane după telefoane directoarei, care o asigurase din nou că Susan se adaptase ușor noii sale existențe.

Când îi murise soțul, doamna Ellis se gândise că poate

Susan ar fi vrut să se reîntoarcă acasă și să meargă la o școală de zi „dar spre surprinderea și nemulțumirea ei, sugestia fusese întâmpinată cu neplăcere și chiar cu lacrimi.

— Dar mie îmi place aici, a răspuns fetița. Ne distrăm și am multe prietene.

— O să-ți faci alte prietene la o școală de zi, i-a spus mama ei, și gândește-te că vom fi împreună seara.

— Da. dar ce-o să facem? întrebuse Susan îndoită.

Deși remarcă a durut-o, doamna Ellis n-a lăsat să se vadă.

— Poate ai dreptate, a spus ea. Ești mulțumită și bucuroasă unde te afli. Oricum, în vacanțe vom fi împreună.

Vacanțele semănau cu mărgelile viu colorate și erau pline de semnificații în jurnalul intim, ținut încă din perioada logodnei doamnei Ellis, punând în umbră săptămânile celelalte.

Cât de cenușiu era februarie, chiar dacă nu avea decât douăzeci

și opt de zile, cât de albastră și de nesfârșită era luna martie cu cafelele de dimineață luate la cafeneaua

Intim, cu alegerea cărților la librărie și vizionările, împreună cu prietenele, la cinematograful local, sau, uneori, când avea mai multă îndrăzneală, la câte un matineu în oraș.

Pe urmă sosi luna aprilie și-și aruncă florile peste calendar. Paștele și narcisele galbene, Susan cu obrajii îmbujorați bătuți de vântul primăvăratic – putea din nou s-o strângă la piept, mierea pentru ceai, prăjiturile coapte de Grace („: Ce-a mai crescut domnișoara!”), plimbările de după-amiază pe câmpul cu landă, soare și veselie datorate ființei care alerga în fața ei. Luna mai era liniștită, iar iunie plăcută din cauza geamurilor larg deschise și a florilor de gura leului din fața grădinii; iunie era o lună tihnită. Și în plus, mai era și o piesă școlară de Ziua părinților, iar Susan, cu ochii strălucitori și, deși nu avea nicio replică, cu gesturi atât de firești, era categoric cea mai bună dintre toți spiridușii și deși nu avea nicio replică, gesturile erau atât de firești.

Iulie se târa greu până pe douăzeci și patru, după care săptămânile se derulau într-o succesiune minunată până în ultimele zile ale lui septembrie. Susan la mare... Susan la fermă... Susan la Dartmoor... Susan acasă, lingând o înghețată, aplecată pe fereastră.

— Înoată destul de bine pentru vârsta ei – o vorbă aruncată printre altele unei cunoscute întâmplătoare de pe plajă. Vrea neapărat să intre în apă și când e rece.

— Trebuie să recunosc că mi-a fost de-a dreptul antipatic să merg prin câmpul ăla plin de tauri, dar lui Susan nici nu-i pasă de primejdii. Știe cum să ia animalele.

Picioare zgâriate, în sandale, fără ciorapi, rochițe de vară rămase mici, o pălărie de soare, decolorată, aruncată pe jos. Octombrie nu-i mai lăsa timp de gânduri... Dar, de fapt, întotdeauna erau atâtea de făcut într-o casă. Să trecem peste noiembrie, cu ploaia și ceața de deasupra landei care devenea alburie. Trage draperiile, scormone în foc, așază-te să răsfoiești ceva, Weekly Home Companion, moda pentru cei tineri. Nu rozul acela, ci verdele de la rochița cu bretele și o eșarfă lată ar fi exact ce i-ar trebui lui Susan la petrecerea de Crăciun.

Decembrie... Crăciunul...

Cea mai frumoasă perioadă, abundând în distracții acasă. Cum vedea doamna Ellis primii brăduți înșirați în fața florăriei sau cutiile portocalii cu curmale din vitrina băcăniei, inima îi zvâcnea de emoție; peste trei săptămâni.

Susan va fi acasă. Și pe urmă cât râs și sporovăială! Semnele pe furiș dintre ea și Grace, zâmbetele misterioase;

Împachetatul în secret al cadourilor.

Și toate dezvăluite într-o singură zi, așa cum ajunge să se spargă un balon umflat prea mult; șnurulețe de hârtie, artificii noi, chiar darurile, alese cu atâta grijă;

azvârlite cât colo. Dar ce conta! Merita din plin. Doamna

Ellis, privind în jos spre Susan dormind toropită, cu o păpușă în brațe; lumina închisă fără zgomot și vârătul în pat, epuizată. Așezatul comod în fotoliu, lucrul de mână de școală al lui Susan, cusut în grabă și pus lângă noptieră.

Doamna Ellis nu mânca niciodată ouă fierte, dar după cum îi spunea lui Grace, găinile au o lucire grozavă în ochi: te și miri câtă istețime...

Agitația, iureșul Anului Nou, circul, pantomima.

Doamna Ellis se uita întotdeauna la Susan, nu în arenă.

— Dacă ai fi văzut-o cum râdea când a rupt foca trompeta... n-am văzut niciodată un copil cu atâta poftă de distracție.

Și cum mai arăta de sărbători, în rochița verde, cu părul blond și ochii albaștri. Alți copii erau bondoci. Cu niște trupușoare prost clădite, sau gurile mari și diforme.

— Când am plecat, a spus: „Vă mulțumesc pentru această minunată”, ceea ce a fost mai mult decât a spus oricare. Și a câștigat și jocul de agilitate.

Bineînțeles că erau și clipe proaste. Noaptea agitată, petele roșii, durerea în gât, temperatura ridicată. Mâna tremurată pe telefon. Vocea liniștitoare a doctorului. Și pașii lui pe scări – o persoană de nădejde, calmă.

— Ar fi bine să luăm o probă, pentru orice eventualitate.

O probă? Asta putea să însemne difterie, scarlatină?

Un trupușor dus în pături, o ambulanță, spitalul...

Slavă Domnului, n-a fost decât o faringită subacută.

Ceva frecvent. Prea multă agitație, s-o țină liniștită câteva zile. Da, domnule doctor, da. Ușurarea după neliniștea înnebunitoare, și tot înaintea, fără oprire, cititul pentru Susan din Playbook Annual, povestire după povestire, îngrozitoare și banale, „și uite așa Nicky Nod și-a pierdut până la urmă comoara, însă merita, nu-i așa, copii?”

„Totul e trecător”, se gândea doamna Ellis. „Plăcerea și durerea, fericirea și suferința, și cred că prietenele mele, ar spune că am o viață monotonă, fără evenimente, dar eu sunt mulțumită și recunoscătoare și deși uneori simt că n-am făcut chiar totul pentru Wilfred – avea o fire tare păcătoasă, din fericire Susan n-a moștenit-o –, cel puțin cred că am reușit să-i asigur un cămin fericit lui

Susan.e. Se uită în jur. -În acea primă zi a lunii, și trecu în revistă cu afecțiune și apreciere mobilele, tablourile de pe pereți, bibelourile de pe consolă, tot ceea ce adunase în cei zece ani de căsnicie și care o reprezentau pe ea și căminul ei.

Divanul și două scaune, inițial incluse într-o garnitură mai mare, erau cam roase, dar confortabile. Lucrase singură husa pentru taburetul de lângă cămin. Cleștii de la foc nu erau lucioși. cum ar fi trebuit să fie, trebuia să-i.

atragă atenția lui Grace. Cel puțin, portretul cam-melancolic al lui Wilfred, în colțul întunecat de lângă raftul cu cărți, arăta distins. Și – chiar fusese, se gândi repede doamna

Ellis. Tabloul cu flori era mai bine pus în valoare deasupra consolei; frunzele verzi se armonizau perfect cu haina verde a figurinei de – Staffordshire care stătea alături de doamna lui, lângă ceas: ...

„Aș putea să iau niște huse noi”, se gândi doamna Ellis.

„Și niște draperii, dar nu imediat. Susan a crescut teribil de câteva luni încoace. E mai important să mă ocup de hainele ei. Fetița e înaltă pentru vârsta ei”.

Grace apără după ușă.

— E gata masa, anunță ea.

„Măcar dacă ar deschide ușa ca lumea”, se gândi doamna Ellis, și ar intra în cameră, doar i-am spus de o

— Sută de ori. Ce enervant își vâără capul pe ușă „și dacă aş avea-musafiri...”

Se așeză în fața puilului și a șarlotei de mere, gândindu-se dacă lui Susan i-au dat trimestrul ăstala școală tonicul-Minidex și porția de lapte în plus; directoarea era

— Cam uitucă.

Deodată, din senin, lăsă lingurița jos, lângă farfurie, cuprinsă de un val de melancolie atât de profundă, încât era aproape de neîndurat, își simțea inima grea. Avea un nod în gât. Nu putea să mai mănânce.

„S-a întâmplat ceva cu Susan”, se gândi ea, „Mă previnecă are nevoie de mine”.

Sună să-i aducă cafeaua și trecu în salonaș. Se duse la fereastră și rămase cu privirea pe zidul din spate al casei de vizavi. O perdea roșie, urâtă, atârna la o fereastră deschisă, o perie de cap era agățată într-un cui.

„Pierdem din distincție”, se gândi doamna Ellis, „n-o să treacă mult și în loc de vecini o să fiu înconjurată numai de pensiuini”.

Își bău cafeaua, dar sentimentul de neliniște, de tulburare n-o părăsi, în cele din urmă se duse la telefon și sună la școală.

Răspunse secretara. Surprinsă, puțin agasată, categoric.

Susan nu avea absolut nimic. Tocmai mâncase un prânz zdravăn. Nu, nu dădea niciun semn de răceală. Nu era nicio elevă bolnavă. Dorea doamna Ellis să vorbească cu

Susan? Copilul era cu ceilalți la joacă, dar dacă era necesar, putea să trimită după ea.

— Nu, spuse doamna Ellis, mi-a trecut prin cap o prostie că Susan ar putea fi bolnavă. Mă scuzați că v-am deranjat.

Închise telefonul și se duse în dormitor să se îmbrace pentru oraș. N-o să-i strice o plimbare. Privi mulțumită fotografia lui Susan de pe noptieră. Fotografia îi surprinsese expresia ochilor minunat. Și ce lumină grozavă pe păr.

Doamna Ellis ezită; oare chiar avea nevoie de plimbare? Sau acest vag sentiment de tristețe era un semnal de epuizare și mai bine s-ar odihni? Se uită cu inima îndoită spre plapuma de puf de pe pat. Nu i-ar trebui decât o secundă să umple buiota. Nu. Hotărî să nu cedeze. Se

duse la garderobă, scoase haina din păr de cămilă, se legă la cap cu o eșarfă, își trase o pereche de mănuși și coborî la parter.

Intră în salonaș, aprinse focul și puse paravanul în

— Față. Grace cam uita să facă focul. Deschise oberlichtul ca să nu fie aer închis la întoarcere. Aranjă ziarele să le găsească pregătite pentru citit și puse semnul la carte.

— Ies puțin. Nu stau mult, îi strigă lui Grace, care era în pivniță.

— Bine, doamnă, sosi răspunsul.

Doamna Ellis simți mirosul de țigară și se încruntă.

Grace n-avea decât să facă ce voia în pivniță, dar nu prea era în regulă ca o servitoare să fumeze.

Închise ușa de la intrare, coborî treptele; o luă pe drum și apoi la stânga, spre câmp. Era o zi mohorâtă, cenușie. Prea blândă pentru anotimpul ăsta, aproape apăsător. Poate mai târziu o să vină ceața dinspre Londra, ca întotdeauna; o să stea ca un zid uriaș și o să înăbușe aerul proaspăt.

Doamna Ellis își făcu „tura scurtă”, cum o numea ea.

Spre răsărit, spre eleșteele Viaduct, și pe urmă înapoi, cu un ocol spre Vale of Health.

Nu era o după-amiază îmbietoare și nu-i făcea plăcere să se plimbe. Pășea, cu regretul că nu era acasă, în pat, lângă buiotă sau în salonaș, în fața focului, gata să tragă draperiile, ca să nu mai vadă cerul întunecat, pâcios. Trecea grăbită pe lângă doici care împingeau la cărucioare, unele în grupuri de două-trei, pălăvrăgind îndărătul prețioaselor încărcături pe care le aveau în grijă. Căinii lătrau pe lângă eleștee. Bărbați solitari, în fulgarine, priveau fără țintă. O femeie bătrână, pe o bancă, arunca firimituri vrăbiuțelor gureșe. Cerul se întunecă mai mult, deveni aproape vânat. Doamna Ellis grăbi pasul. Luna Parc de lângă Vale of Health părea sumbră, călușeii acoperiți de prelate și două mâțe pricăjite care zvâcniră dintr-un scaun, stuchindu-se. Un lăptar urcă în căruță, naveta cu sticle de lapte începu să zdrăngăne, și fluierând își îndemnă poneiul să pornească.

„Trebuie să-i cumpăr lui Susan o bicicletă de ziua ei”, se gândi fără nicio legătură doamna Ellis”. La nouă ani e tocmai bine să ai prima bicicletă”.

Se imagina cum i-o va alege, cum va cere sfatul, cum va pipăi ghidonul. Roșie poate sau un albastru frumos. Un coșuleț în față și o trusă de piele pentru scule prinsă sub șa. Trebuie să aibă frâne bune, dar nu prea rigide ca să nu o arunce pe Susan peste ghidon și să se lovească.

Păcat că jocul cu cercul se demodase. Când fusese ea mică, nimic nu era mai plăcut decât să ai un cerc frumos și flexibil pe care să-l împingi abil cu un bețișor înainte.

E și asta o artă. Susan s-ar fi priceput grozav la jocul cu cercul.

Doamna Ellis ajunsese la o încrucișare de drumuri și traversă; trebuia să apuce pe al doilea, iar casa era penultima pe colț.

În acea clipă văzu furgoneta de la curățătorie înaintând spre ea mult prea repede. O văzu derapând, auzi scârțâitul frânelor. Văzu expresia de mirare de pe chipul – băiatului de la spălătorie. „Am să vorbesc cu șoferul când vine la mine”, își spuse ea... O să facă un accident într-o bună zi”.

Se gândi la Susan pe bicicletă și se cutremură. Poate ar fi mai bine să facă o sesizare la directorul spălătoriei.

„V-aș rămâne îndatorată dacă l-ați admonesta pe șoferul întreprinderii dumneavoastră. Ia curbele prea repede”. Și ar ruga ca numele ei să nu fie pomenit. Altfel, omul s-ar putea plânge că de fiecare dată cară coșul greu pe scări.

Ajunse la poarta ei. O împinse și observă enervată că aproape ieșise din balamale. Cei de la spălătorie au smucit-o probabil și au stricat-o. O să facă o sesizare mai serioasă. O să scrie imediat după ceai. Ca să nu uite.

Scoase cheia și o vârî în broasca yale. Se înțepeni. Nu putea s-o răsucească. Ce enervant! Apăsă pe sonerie, însemna s-o aducă pe Grace de la subsol, ceea ce era neplăcut. Mai bine s-o strige și să-i explice situația.

— Grace, eu sunt! spuse ea, mi s-a înțepenit cheia în ușă; vino, te rog, să-mi dai drumul.

Tăcu. De jos nu venea niciun sunet. Probabil, că Grace ieșise. Ce viclenie! Doar se înțeleseseră că atunci când doamna Ellis era plecată Grace să rămână; trebuia să fie în permanență cineva acasă. Uneori

însă, doamna Ellis bănuise că Grace nu-și respecta învoiala. Și poftim dovada!

Strigă încă o dată, mai tare... Grace!"

Se auzi un zgomot de fereastră deschisă și din bucătărie apărură capul unui om. Era într-o cămașă cu mâneci scurte.

Și nebărbierit.

— Ce tot zbieri? făcu el.

Doamna Ellis fu prea înmărmurită ca să răspundă. Deci asta se întâmplă" în spatele ei! Grace, respectabila, trecută bine de treizeci de ani, ținea în casă un bărbat. Doamna

Ellis înghiți în sec, dar nu-și pierdu cumpătul.

— Poate ai amabilitatea s-o rogi pe Grace să urce să-mi deschidă.

Oricum, sarcasmul era inutil. Bărbatul clipi nedumerit.

— Cine e Grace? spuse el.

„Asta era culmea. Prin urmare Grace a avut tupeul să-și dea alt nume. Cine știe ce scorneală, bineînțeles. Shir

— Ley-sau Marlene. Era mai mult ca sigură că asta se întâmplase. Grace dăduse fuga până la cârciuma din drum ca să-i cumpere ăstuia bere. Și el rămăsese să tălâmbâie prin bucătărie. Nu era exclus să-și fi vârât nasul și prin cămară. Era clar acum de ce rămăsese atât de puțină carne acum două zile.

— Dacă Grace nu e acasă, spuse doamna Ellis, și vocea era ca de gheață, te rog, dă-mi dumneata drumul.

Prefer să nu intru pe ușa de serviciu.

Așa o să-și cunoască lungul nasului. Doamna Ellis tremura de furie. Se mânia rareori; de felul ei, era o femeie blândă, echilibrată. Dar genul ăsta de întâmpinare din partea unui mocofan cu mâneci scurte la fereastră propriei ei bucătării era mai mult decât putea să îndure.

Discuția cu Grace avea să fie extrem de neplăcută. Grace o să-și dea probabil demisia. Însă n-avea voie să lase la întâmplare anumite lucruri, cum era acesta.

Auzi târșăit de pași pe hol. Bărbatul urcase din pivniță.

Deschise ușa de la intrare și rămase acolo, cu ochii pe ea.

— Pe cine cauți? zise el.

Doamna Ellis auzi din salonaș lătratul furios al unui cățeluș. Musafiri! Culmea culmilor. Ce groaznic, ce îngrozitor de penibil/Cineva venise în vizită și Grace îi poftise în casă, sau poate mai rău, îi primise omul ăsta cu mâneci scurte. Ce-o să zică bieții oameni?

— Cine e în salonaș, știi cumva? șopti ea iute.

— Cred că doamna și domnul Bolton, dar nu sunt sigur.

Aud câinele lătrând. Pe ei vrei să-i vezi?

Doamna Ellis nu cunoștea niciun domn și doamnă

Bolton. Se îndreptă grăbită spre salonaș, mai întâi sco

țându-și haina și vârându-și mânușile în buzunare.

— Du-te mai bine jos, din nou, se adresă ea bărbatului care n-o slăbea din ochi. Spune-i lui Grace să nu aducă ceaiul până nu sun. S-ar putea să nu stea mult.

Omul păru nedumerit.

— Bine, cobor. Dar pentru familia Bolton, sună de două ori.

Coborî scările târșâind picioarele. Era beat, fără discuție. Avea chef de insulte. Dacă mai pe seară o să-i dea de furcă, va trebui să anunțe poliția.

Doamna Ellis se strecură pe coridor ca să-și atârne haina în cuier. Nu mai avea timp să urce dacă în salonaș erau musafiri. Orbecăi după comutator, dar becul se arsesese.

Altă belea! Nu mai avea cum să se aranjeze puțin în oglindă.

Se împiedică de ceva, și se aplecă să vadă ce era. O

gheată de bărbat. Și uite încă una, și o pereche de pantofi, și lângă ei o valiză și un covoraș uzat. Dacă Grace i-a permis omului să-și pună lucrurile pe hol, atunci diseară nu mai are ce căuta aici. Se declanșase criza. O criză serioasă.

Doamna Ellis deschise ușa salonașului, așternându-și pe buze un zâmbet prietenos, dar nu exagerat. Un cățeluș se năpusti spre ea, lătrând furios.

— Potolește-te Judy, spuse bărbatul cărunț, cu ochelari cu rame de os din fața focului. Bătea la o mașină de scris.

În cameră se produsese o schimbare. Era plină de cărți și hârtii. Pe jos erau aruncate tot felul de fleacuri. Un papagal într-o colivie

topăia pe scândurica lui și articula un bun venit. Doamna Ellis încercă să spună ceva, dar nu reuși. Grace înnebunise de-a binelea. Îl lăsase pe omul ăla în casă, și pe asta, amândoi transformaseră casa într-o cocină; camera era vraiste; se pusese amândoi, răuvoitori, cu bună știință să distrugă totul.

Nu. Mai rău. Făceau parte dintr-un complot uriaș pus la cale de hoți. Poate nici nu era vina lui Grace. Mai auzise de așa ceva. Pătrundeau în case bande întregi. O zi la subsol, legată burduf, și cu un căluș în gură. Doamna

Ellis simți că inima îi bate nebunește. Parcă îi venea și să leșine.

„Nu trebuie să-mi pierd cumpătul”, își spuse în sine ei, „orice, s-ar întâmpla, nu trebuie să-mi pierd cumpătul.

„Măcar să ajung la telefon, la poliție, ar fi singura speranță. Omul ăsta nu trebuie să-și dea seama ce am de gând să fac”.

Cățelul îi amușina pantofii.

— Nu vă supărați, spuse, intrusul, ridicându-și pe frunte ochelarii cu rame de os, dar doriți ceva? Soția mea e sus, la etaj...

Ce viclenie diabolică! Ce farsă jucată cu sânge rece, să stai acolo, cu mașina de scris pe genunchi. Probabil că au cărat toate astea prin ușa din spate, dinspre grădină;

era deschisă. Doamna Ellis se uită repede spre consolă.

Exact de ceea ce-i fusese teamă. Figurinele Staffordshire dispăruseră, ca și tabloul cu flori. Era posibil să aibă o mașină, o furgonetă, undeva pe șosea... Mintea îi lucra cu febrilitate. Exista șansa ca omul să nu-i fi ghicit identitatea. Farsa putea fi jucată și în doi. Frânturi de teatru amator îi trecură prin minte. Trebuia să-i rețină pe oamenii ăștia până ar fi sosit poliția. Cât de repede lucraseră.

Biroul dispăruse împreună cu rafturile cu cărți; nici foto

liul nu se vedea. Nu-și lua însă ochii de pe străin. Nu trebuia să observe că aruncase o privire fugitivă prin cameră.

— Soția dumneavoastră e sus? Întrebă doamna Ellis, cu vocea strangulată, însă calmă.

— Da, dacă ați venit pentru programare, ea se ocupă.

O găsiți în atelier. Camera din față.

Doamna Ellis se îndreptă de spate și ieși încetișor din

cameră, dar piticul de cățel se luă după ea.

Un lucru era sigur. Omul nu-și dăduse seama cine era. Își imaginaseră că proprietăreasa era plecată toată după-amiaza, și că ea, pe hol, trăgând cu urechea și cu inima bătându-i nebunește, era cineva care venise în vizită și care putea fi dusă de nas cu o minciună despre programări.

Rămase nemișcată lângă ușa salonașului. Omul își reluase bătutul la mașină. Se minuna de sângele rece de care dădea dovadă, de dimensiunile uriașe ale farsei, în ziare, nu mai scriseseră nimic în ultima vreme despre jafurile pe scară largă. Era ceva nou, ceva cu totul ieșit din comun. Nemaipomenit cum aleseseră exact casa ei.

Dar probabil că știau că e văduvă, că locuiește singură și că nu are decât o servitoare. Telefonul fusese deja luat, de pe suportul din hol. În schimb, acolo, zăcea o pâine și ceva ce arăta ca o bucată de carne învelită în ziar. Deci își luaseră și provizii... Mai era o șansă ca telefonul din dormitor să nu fi fost scos sau să nu fi tăiat firele. Bărbatul îi spusese că soția lui era la etaj. Poate făcea parte din farsă sau poate lucra cu o complice. Femeia, chiar în clipa asta poate, scotocea în garderobul doamnei Ellis, îi lua haina de blană, își vâra în buzunare singurul șirag de perle de cultură.

Doamna Ellis își imaginează că aude pași în dormitor.

Mânia învinse frica. Cu bărbatul n-avea putere să lupte, dar pe femeie putea s-o înfrunte. Și dacă se ajungea la ceva neplăcut, o să fugă la fereastră, o să scoată capul și o să strige. Precis că vecinii vor auzi. Sau cineva de pe stradă.

Doamna Ellis urcă scările în vârful picioarelor. Cățelușul o conducea sigur pe sine. Se opri în fața dormitorului. Se auzea clar mișcare înăuntru. Câinele așteptă, cu ochii inteligenți fixați pe ea.

În acea clipă ușa de la micuțul dormitor al lui Susan se deschise și o femeie bătrână, grasă, neglijentă, cu un chip congestionat, își făcu apariția. Avea sub braț o pisică, în momentul în care câinele văzu pisica începu să latre furios.

— Ei, hai că s-a dus naibii! spuse femeia De ce a trebuit să aduci câinele sus? Întotdeauna se bat când se întâlnesc. Știi dacă a venit poșta? A, scuză-mă. Credeam că ești doamna Bolton.

Luă de sub celălalt braț o sticlă de lapte goală și o puse pe palier...

— Să mă ia naiba dacă reușesc să fac și scările pe ziua de azi. Să facă altu-n locul meu, deocamdată, spuse ea.

E ceață afară, ai?

— Nu, spuse doamna Ellis, prea șocată ca să nu răspundă; pe urmă, simțind ochii femeii pe ea, stătu la îndoială dacă să intre în dormitor sau să coboare scările.

Bătrâna cu chipul urât făcea parte din bandă și ar fi putut să-l strige pe omul din salonaș

— Ai programare? Întrebă cealaltă. Nu te primește dacă nu ți-ai făcut programare.

Pe buzele doamnei Ellis tremură un zâmbet.

— Mulțumesc, da, am făcut.

Se miră cât de calmă putea fi și cât de îndrăzneț se comporta. Nicio actriță de pe scena londoneză n-ar fi putut să-și joace rolul mai bine;

Bătrâna făcu un semn cu ochiul și dându-se mai aproape, o trase pe doamna Ellis de mânecă.

— Vă faceți poze simple sau „fantezi”? șopti ea. Bărbaților le plac alea fantezi. Știi dumneata!

O înghionti cu cotul din nou pe doamna Ellis și-i făcu iar cu ochiul.

— Văd că ai verighetă. Poate n-ai să crezi, dar și celor mai potoliți dintre soți le plac pozele fantezi. Ascultă sfatul uneia cu experiență. Pune-o să te facă fantezi.

Intră din nou în camera lui Susan, cu pisica sub braț, și închise ușa.

„E posibil”, se gândi doamna Ellis, cuprinsă iar de senzația de leșin, „ca un grup de nebuni să fi scăpat de la balamuc și în felul lor dement și îngrozitor au pătruns în casa mea nu ca să fure, nici ca să-mi distrugă lucrurile, ci pentru că dintr-un motiv nebunesc, aiurea, se cred acasă la ei. Dacă s-ar face vâlvă în presă, dând totul la vedere, ar fi groaznic. Titluri cu litere de-o șchioapă în ziare. Fotografii. Ce neplăcut ar fi pentru Susan. Susan...

Bătrâna aia oribilă, dezgustătoare în pătuțul lui Susan”.

Prinzând curaj și putere, doamna Ellis deschise ușa propriului dormitor. Cuprinse dezastrul dintr-o singură privire. Camera era goală. Câteva lumini în diverse locuri și un aparat foto pe un trepied. O canapea lângă perete.

O tânără cu un păr stufos și încâlcit stătea în genunchi pe jos și sorta niște hârtii.

— Cine e? spuse ea. Nu primesc pe nimeni fără programare. N-aveți voie să intrați aici.

Doamna Ellis calmă, hotărâtă, nu răspunse. Se asigurase că telefonul, deși ca toate celelalte lucruri fusese mișcat de la locul lui, era încă în cameră. Se duse la el și ridică receptorul.

— Lasă telefonul, strigă fata ciufulită în culmea uluirii și se chinui să se ridice de pe podea.

— Vreau poliția, spuse doamna Ellis fermă centralistei. Doresc să vină imediat în Elmhurst Road, numărul șaptesprezece. Mă aflu în mare pericol. Vă rog să anunțați imediat poliția.

Fata ajunsese lângă ea și-i smulsese receptorul.

Cine te-a trimis aici? întrebă fata cu chipul gâlbejit, fără culoare, de sub părul vâlvoi. N-o să găsești nimic. Nici poliția. Am autorizație pentru ce fac.

Ridicase glasul, iar câinele alarmat, i se alăturase cu lătrături ascuțite. Fata deschise ușa și strigă:

— Harry! Vino aici s-o dai pe femeia asta afară!

Doamna Ellis rămase absolut calmă. Stătea cu spatele la perete și cu mâinile împreunate. Centralista îi recepționase mesajul. Nu mai era mult și trebuia să apară și poliția.

Auzi jos ușa de la salonaș deschizându-se și o voce de bărbat strigând enervată:

— Ce s-a întâmplat? Nu te descurci cu femeia? Poate vrea o poză specială.

Ochii fetei se îngustară. Se uită bine la doamna Ellis.

— Ce ți-a spus soțul meu?

„Aha”, se gândi victorioasă doamna Ellis... încep să se sperie. Nu e chiar așa ușor cum și-au închipuit”.

— N-am discutat nimic cu soțul dumitale! spuse ea încetișor, Mi-a spus doar că te găsesc la etaj. În camera asta. Să nu încerci să mă smecherești. Nu ține. Văd clar ce faci.

Făcu un gest spre cameră.

Fata se holbă la ea.

— N-ai cum să-mi pui în cârcă nimic, spuse ea. Atelierul ăsta e decent, respectabil, știe oricine. Fac portrete de copii. O mulțime de clienți pot confirma. N-ai alte dovezi. Arată-mi un negativ și atunci îți dau dreptate.

Doamna Ellis se întreba cât mai avea până să sosească poliția. Trebuia să câștige timp. Mai târziu, poate, chiar o să-i pară rău pentru fata asta nenorocită, înșelată, care-i făcuse asemenea balamuc în dormitor, dându-se drept fotografă; în clipa asta însă, trebuia să fie calmă, calmă.

— Ei? zise fata. Ce-o să spui când vine poliția? Ce versiune ai?

Nu era bine să te pui cu nebunii. Știa asta doamna

Ellis. Trebuia să le cânti în strună. Trebuia să-i cânte în strună fetei ăsteia până sosea poliția.

— Am să le spun că am locuit aici. răspunse ea cu vocea blajină. Nici n-am nevoie să afle altceva. Nimic altceva.

Fata o privi buimacă, și-și aprinse o țigară.

— Prin urmare vrei o fotografie? spuse ea. Telefonul a fost doar o farsă. De ce nu vrei să spui cinstit de ce ai venit?

Zgomotul de voci atrăsese atenția bătrânei din camera lui Susan. Bătu la ușa întredeschisă și rămase în prag.

— S-a întâmplat ceva, drăguț? se adresă ea cu viclenie fetei.

— Du-te și vezi-ți de treabă, răspunse fata nerăbdătoare, nu te privește. Eu nu mă bag în problemele tale și nici tu să nu-ți vâri nasul în ale mele.

— Dar nu-mi vâr nasul, spuse femeia arțăgoasă. Am vrut numai să știu dacă pot să dau o mână de ajutor. O

clientă mai dificilă, ei? Vrea ceva de proporții?

— Ia mai taci, spuse fata.

Soțul fetei, Bolton sau cum îl chema, bărbatul cu ochelari din sufragerie, urcă în dormitor.

— De fapt, ce se întâmplă? spuse el.

Fata ridică din umeri și se uită spre doamna Ellis.

— Habar n-am, spuse ea. dar cred că e vorba de șantaj.

— Are negativele? întrebă repede omul.

— Din câte știu, nu. N-am mai văzut-o până acum.

— Poate le-a luat de la vreo altă clientă, spuse bătrâna care urmărea scena.

Cei trei se holbară la doamna Ellis. Nu-i era frică. Era stăpână pe situație.

— Cred că suntem toți extenuați și cel mai bine ar fi să coborâm, să ne așezăm liniștiți lângă foc, să stăm puțin de vorbă și să-mi povestiți ce faceți. Ia spuneți-mi, toți trei sunteți fotografi?

Pe măsură ce vorbea, în cap i se răsucea întrebarea unde reușiseră să-i ascundă lucrurile. Probabil că patul i-l vârâseră în camera lui Susan; garderobul avea două părți și bineînțeles că putea fi desfăcut în bucăți cât ai bate din palme; dar hainele... bibelourile... probabil că l-e-au dus într-un camion. Trebuia să fie prin apropiere un camion ticsit cu lucrurile ei. Poate-l parcaseră pe altă stradă, sau poate chiar plecase cu un alt complice. Poliția se pricepea să depisteze lucrurile furate, știa ea, și totul era asigurat, dar casa era într-o stare jalnică; niciodată n-o să scoată atâția bani de la asigurare, doar dacă există vreo clauză, vreo stipulație în cazul stricăciunilor provocate de nebuni; doar n-o să susțină cei de la asigurări că a fost mâna lui Dumnezeu... Minte îi lucra cu febrilitate, receptând deranjul, pe cei care-l provocaseră și câte zile și săptămâni i-ar trebui, ei și lui Grace, să pună totul la loc?: – Biata Grace, Uitase de ea. Grace probabil că zăcea undeva încuiată la subsol cu omul ăla oribil în cămașă cu mâneci scurte, nu un servitor ci un alt membru al bandei.

— Ei, zise doamna Ellis cu cealaltă jumătate de minte, cea care interpreta rolul la perfecție, facem cum am propus și coborâm?

Se întoarse și porni prima, și spre surprinderea ei, o urmară bărbatul și soția. Bătrâna aceea oribilă rămăsese sus, aplecată peste balustradă.

— Să mă chemați dacă aveți nevoie de mine. spuse ea.

Doamna Ellis nu putea răbda să și-o închipuie atingând

lucrușoarele lui Susan din micuțul ei dormitor.

— N-ai vrea să vii și dumneata? spuse ea, forțându-se să fie politicoasă. E mai plăcut jos.

Bătrâna arboră un zâmbet de superioritate.

— Asta or să hotărască domnul și doamna Bolton.

Eu nu mă bag.

„Dacă aș reuși să-i aduc pe toți în salonaș”, se gândi doamna Ellis, și să închid cumva ușa, și să mă străduiesc din, răspuțeri să întrețin o conversație, poate aș reuși să le captez atenția până ar sosi poliția. Există, bineînțeles și ușa dinspre grădină, dar ar avea de urcat gardul și de sărit peste magazia cu ghivece de alături. Cel puțin bătrâna n-ar reuși.

— Și acum, spuse doamna Ellis, cu inima strânsă din cauza balamucului din salon, să ne așezăm să ne tragem sufletul și să-mi povestiți despre fotografii.

Dar abia termină de vorbit că se auzi soneria la ușa de la intrare și un ciocănit puternic și autoritar. Sentimentul de ușurare aproape că o ameți. Se așeză în fața ușii. Era poliția. Bărbatul se uită la fată întrebător.

— Mai bine deschidem, spuse el, n-are dovezi.

Traversă holul și deschise ușa de la intrare.

— Pofțiți, domnule polițist. Văd că sunteți doi.

— Am primit un telefon, îl auzi doamna Ellis pe sergent. Înțeleg că sunt niște necazuri.

— Cred că e o greșeală, spuse Bolton. Adevărul e că avem o vizitatoare care am impresia că e puțin isterică.

Doamna Ellis ieși pe hol. Nu-l recunosc nici pe sergent, nici pe polițistul tânăr care-și făcea rondul. Păcat!

Însă n-avea importanță. Amândoi erau zdraveni, bine clădiți.

— Nu sunt isterică, rosti ea fermă, mă simt foarte bine. Eu am telefonat centralistei. Sergentul scoase un creion și carnețelul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el. Mai întâi însă, vă rog să-mi dați numele și adresa.

Doamna Ellis zâmbi răbdătoare. Spera să nu aibă de a face cu un prost.

— Nu cred că e nevoie, dar mă numesc doamna Wilfred Ellis și locuiesc aici.

— Aici? făcu sergentul.

Doamna Ellis se încruntă.

— Da, casa e proprietate personală.

Și pe urmă, pentru că îl văzu pe Bolton aruncând o privire rapidă soției, își dădu seama că sosise timpul să fie explicită.

— Trebuie să vă vorbesc între patru ochi, domnule sergent, spuse ea, problema este extrem de urgentă; nu cred că mă înțelegeți.

— Dacă aveți de făcut vreo reclamație, doamnă Ellis, spuse ofițerul, puteți s-o aduceți la secția de poliție la timp. Am fost anunțați că cineva care locuiește aici, la numărul șaptesprezece, e în pericol. Sunteți sau nu persoana care a dat această informație centralistei?

Doamna Ellis începu să-și piardă răbdarea.

— Bineînțeles că eu, spuse ea, m-am întors acasă ca să descopăr că au pătruns hoții, cei pe care-i vedeți aici, niște hoți periculoși, niște nebuni, habar n-am cine sunt!

Mi-au furat lucrurile, toată casa e întoarsă pe dos, și peste tot e o dezordine cumplită.

Vorbea atât de repede, încât cuvintele erau precipitate.

Bărbatul de la subsol apăruse și el în hol. Se holba la cei doi polițiști cu ochii cât cepele.

— Am văzut-o la ușă, spuse el. Mi s-a părut că e cam neroadă. Dacă-ș fi știut, nu i-aș fi dat drumul.

Sergentul, puțin iritat, se întoarse spre, cel care intrase în vorbă.

— Cine sunteți dumneavoastră? spuse el.

— Mă numesc Upshaw, răspunse omul. William Upshaw. Eu și nevastă-mea locuim în apartamentul de la subsol.

— Omul ăsta minte, spuse doamna Ellis, nu stă aici;

face parte din banda de hoți. Nimeni nu locuiește la subsol în afară de servitoarea mea – poate ar trebui s-o numesc bucătăreasă șef – Grace Jackson, și dacă o să cercetați puțin prin jur o s-o găsiți probabil pe undeva cu

călușul în gură și legată fedeleș de ticălosul ăsta.

Nu se mai controla deloc, își auzea propria voce, care de obicei

era joasă și potolită, însă acum căpătase o notă de isterie.

— Neroadă, făcu omul din subsol. E clar că-i filează o lampă.

— Vă rog să tăceți, spuse sergentul, și se întoarse spre polițistul tânăr, care-i șopti ceva la ureche.

— Da, da, spuse el, am aici cartea de telefon.

Mai consultă o carte. Doamna Ellis îl urmărea încordată. Nu mai văzuse atâta prostie omenească. De ce-or fi trebuit să trimită o asemenea găgăuță de la secția de poliție?

Sergentul se întoarse acum spre omul cu ochelari cu rame de os.

— Dumneavoastră sunteți domnul Henry Bolton?

spuse el.

— Da, domnule polițist, răspunse el prompt, și dumneaei e soția mea. Locuim la parter, iar sus, soția are un atelier de fotografiat în una din camere. Știți, face portrete.

Se auzi zgomot de pași pe scări în jos și bătrâna hidoasă apăru la capătul balustradei.

— Mă numesc Baxter, spuse ea, pe vremuri, când apăream pe scenă, mi se spunea Billie Baxter. Știți, am fost și eu la teatru. Locuiesc la etaj, aici, la numărul șaptesprezece, în camerele din spate. Pot să depun mărturie că femeia asta a venit să-și vâre nasul unde nu-i fierbe oala și ne-a făcut numai necazuri. Am văzut-o cum se uita pe gaura cheii la doamna Bolton în atelier.

— Prin urmare nu locuiește aici? întrebă sergentul.

Mi-am închipuit eu; nu are numele trecut în cartea de telefon.

— O vedem pentru prima oară, domnule polițist, spuse

Bolton, Domnul Upshaw i-a dat drumul înăuntru din greșeală; s-a dus în sufragerie și pe urmă a intrat cu forța la soția mea în atelier, a amenințat-o și pe urmă, ca o isterică, a sunat la poliție.

Polițistul se uită la doamna Ellis.

— Aveți ceva de spus? i se adresă el.

Doamna Ellis înghiți. Măcar dacă ar putea să rămână calmă, dacă nu i-ar bate inima atât de nebunește și dacă nu i s-ar pune nodul în gât, fiind gata să izbucnească în plâns.

— Domnule sergent, spuse ea, cred că la mijloc e o greșeală îngrozitoare. Poate dumneavoastră sunteți nou aici, la fel și tânărul

polițist – nu mi se pare o figură cunoscută – dar dacă dumneavoastră v-ați înapoia la secție, acolo trebuie că se știe totul despre mine; locuiesc aici de ani de zile. Pe servitoarea mea, Grace, o am de când mă știu; sunt văduvă; soțul meu, Willfred Ellis, a murit în urmă cu doi ani; am o fetiță de nouă ani care merge la școală. Am ieșit în după-amiaza asta la plimbare și cât am lipsit, oamenii ăștia au pătruns în casă, au luat sau mi-au distrus bunurile – totul e întors pe dos; vă rog să mergeți imediat la dumneavoastră la secție...

— Bine, bine, spuse sergentul, punându-și la loc carnelul; e-n regulă; putem să vorbim pe îndelete la secție.

Dorește cineva dintre dumneavoastră să depună o plângere contra doamnei Ellis pentru violare de domiciliu?

Se lăsă tăcerea. Nimeni nu scoase niciun cuvânt.

— Nu vrem să fim inumani, spuse disprețuitor Bolton.

Eu și soția mea suntem gata să considerăm că nu s-a întâmplat nimic.

— Vreau să fim bine înțeleși, interveni fata cu părul vâlvoi, că tot ceea ce poate afirma despre noi femeia asta la secția de poliție este o minciună sfruntată.

— Bine, spuse polițistul. Veți fi chemați amândoi, dacă e necesar, dar mă îndoiesc. Și acum, doamnă Ellis, i se adresa el, nu cu asprime, ci cu autoritate, avem afară o mașină și putem merge la secție și acolo să ne povestiți tot. Aveți o haină?

Doamna Ellis se întoarse pe hol bezmetică. Cunoștea bine secția de poliție; era la mai puțin de cinci minute depărtare. Mai bine să se ducă acolo direct. Să stea de de vorbă cu vreun șef, nu cu un asemenea prostănac. Între timp însă, oamenii ăștia scapă cu porcăria lor de poveste

Și când o să se întoarcă cu niște întăriri de la poliție, nici n-o să-i mai găsească aici. Bâjbâi după haină în holul întunecat, împiedicându-se de ghetе, de geamantane.

— Domnule sergent, spuse ea încetișor, veniți puțin aici.

Sergentul se îndreptă spre ea.

— Da?

— Au luat becul, spuse ea grăbită, șoptind cu voce joasă. Azi

după-amiază becul nu avea nimic; și ghetele astea, mormanul ăsta de bagaje, toate le-au cărat aici și le-au aruncat de-a valma; probabil că toate valizele sunt pline de bibelouri. Trebuie să vă rog să lăsați neapărat aici pe domnul polițist de serviciu până ne întoarcem.

ca să nu scape cumva oamenii ăștia.

— În regulă, doamnă Ellis, spuse sergentul. Ei, acum sunteți gata să mă urmați?

Observă cum sergentul schimbă o otheadă cu polițistul cel tânăr care încerca să nu zâmbească. Doamna

Ellis era convinsă că n-avea de gând să rămână în casă

Și în minte îi răsări o altă bănuială. Oare polițistul ăsta și subalternul lui erau cu adevărat membrii ai poliției?

Sau cumva erau din bandă? Asta ar explica chipurile lor ciudate, neputința evidentă de a rezolva situația. Caz în care acum o vor duce în cine știe ce bârlog, s-o drogheze și poate chiar s-o omoare.

— Nu merg cu dumneata, spuse ea repede.

— Ei, doamnă Ellis. răspunse polițistul, nu ne faceți necazuri. O să vă oferim o ceașcă de ceai la secție și nimeni n-o să vă facă nimic.

O apucă de braț. Încercă să se smulgă. Tânărul polițist se apropie.

— Ajutor! strigă ea, ajutor... ajutor.

Trebuia să fie cineva prin apropiere. Vecinii de alături.

Nu prea-i cunoștea, dar nu avea importanță dacă ar fi strigat din răspuțeri...

— Sărmana, spuse omul cu mâneci scurte, ce trist, nu? Cum o fi ajuns în starea asta?

Doamna Ellis îi văzu ochii bulbucați, fixați asupra ei cu milă, și aproape că se înecă.

— Ticălosule, făcu ea, cum îți permiți, cum îndrăznești!

Dar se pomeni îmbrâncită pe scări în jos, prin grădinița de la intrare și vârată în mașină, iar la volan era un alt polițist; fu împinsă în spate fără ca polițistul să-i dea drumul la braț. Mașina coborî panta și depăși fâșia de landă; încerca să vadă pe geam unde mergeau, dar, din cauza corpolenței sergentului, nu reuși. După o mulțime de cotituri și șerpuituri, mașina opri; spre surpriză:

derea ei, în fața sediului poliției. Prin urmare oamenii ăștia erau totuși polițiști. Nu făceau parte din bandă.

Stupefiată pentru o clipă, însă cu inima ușoară, mulțumi.

Doamna Ellis ieși din mașină împleticindu-se. Sergentul, fără să-i dea drumul brațului, o conduse înăuntru.

Holul era necunoscut; își aminti că mai fusese o dată acolo, când își pierduse pisica roșcată; întotdeauna e cineva de serviciu, așezat la un fel de birou și totul este extrem de oficial, persoane foarte energice. Bănuia că o să fie lăsată pe hol, însă sergentul o conduse într-o cameră unde se afla un alt polițist așezat la un birou mare, un grad superior, slavă Domnului „și care părea inteligent.

Era hotărâtă să vorbească până să apuce să intervină sergentul.

— Se face o mare confuzie, începui eu. Mă numesc doamna Ellis, din Elmhurst Road, numărul șaptesprezece și casa mi-a fost prădată; chiar acum are, de fapt, loc o hoție teribilă; cred că hoții sunt disperați și vicleni la culme; l-au dus de nas total și pe sergentul aici de față și pe celălalt polițist...

Spre indignarea ei, polițistul șef nu se uită spre ea.

Ridică din sprâncene spre sergent care-și scosese chipiul totuși și se apropie de birou. Ca din pământ apărură o polițistă care veni lângă doamna Ellis și o apucă de braț.

Sergentul și polițistul șef – vorbeau pe un ton scăzut.

Doamna Ellis nu reușise să audă ce vorbeau, îi tremurau picioarele de emoție. Simțea că i se învârtește capul și

Acceptă cu recunoștință scaunul tras de polițistă și peste câteva clipe i se oferă o ceașcă de ceai, N-avea chef de băut.

totuși. Se irosea timp prețios.

— Trebuie să insist să mă ascultați, spuse ea, i iar polițista își înteeți strânsoarea pe brațul doamnei Ellis.

Ofițerul din spatele biroului îi făcu semn să avanseze, și fu poftită pe un alt scaun; polițista nu se clinti de lângă-ea,,: -”.:

— Ei! ce anume-doriți să-mi spuneți?

Doamna Ellis își împreună mâinile. Presimțea că omul din față ei, în ciuda aerelor de superioritate, urma să se dovedească la fel de prost ca și sergentul.

— Mă numesc Ellis începu ea, doamna Wilfred Ellis, din Elmhurst Road, numărul șaptesprezece, sunt și în cartea de telefon, Mă cunoaște o mulțime de lume din cartier și stau pe această stradă de zece ani. Sunt văduvă și am o fetiță de nouă ani, care este în prezent la școală. Am în serviciul meu o servitoare, Grace Jackson, care îmi gătește și se ocupă în general de gospodărie, în această după-amiază am ieșit să mă plimb pe terenul cu landă de lângă Viaduct și iazurile de la Vale of Health, iar când m-am întors acasă, am descoperit că cineva pătrunsese în casă; servitoarea a dispărut; camerele sunt deja golite, iar hoții au pus stăpânire pe locuința mea și au jucat o farsă incredibilă, încât l-au păcălit până și pe sergentul aici de față. Am telefonat la centrală, hoții au intrat în panică, dar am reușit să-i rețin la mine în salon până au sosit ajutoare.

Doamna Ellis se opri să-și tragă sufletul. Observă că sergentul îi dădea ascultare și n-o slăbea din ochi.

— Vă mulțumim, doamnă Ellis, ne-ați fost de folos.

Și acum, puteți să-mi arătați ceva cu care să vă dovediti identitatea?

Se holbă la el. Să-și dovedească identitatea? Ei asta-i bună, bineînțeles. Dar nu aici, n-are nimic la ea. A ieșit fără să-și ia geanta, iar cărțile de vizită erau pe birou, iar pașaportul-fusese odată împreună cu Wilfred la Dieppe

— Dacă nu cumva se înșela, trebuia să fie în sertarul din stânga al măsuței de scris din dormitorul ei.

Brusc însă își aminti de talmeș-balmeșul din casă.

Nu vor găsi nimic...

— Îmi pare foarte rău, spuse ea sergentului, dar nu mi-am luat cu mine geanta când am ieșit azi după-amiază la plimbare. Am lăsat-o pe scrinul din dormitor. Am cărți de vizită în biroul din sufragerie, și am și pașaportul

— A cam expirat; soțul meu și cu mine nu am fost niște turiști pasionați – trebuie să fie în sertarul măsuței din dormitor, însă totul e răvășit, cărat cine știe unde de hoți; toată casa e întoarsă pe dos.

Ofițerul își însemnă ceva într-un carnet de lângă el.

— Nu ne puteți arăta un act de identitate sau cartela de rație?

— V-am explicat doar, răspunse doamna Ellis, înfrânându-și mânia. Cărțile mele de vizită se află în birou.

Nu înțeleg ce-i aia cartelă de rație.

Ofițerul continuă să scrie. Se uită spre polițistă care începuse să pipăie buzunarele doamnei Ellis, cu gesturi foarte familiare. Doamna Ellis încercă să-și amintească căruia dintre prieteni ar fi putut să-i telefoneze, cine ar fi putut să garanteze pentru ea și să vină imediat cu mașina, să-i facă pe idioții ăștia, pe cretinii ăștia cu capete pătrate să priceapă. „Nu trebuie să mă enervez”, își spunea în gând. „Nu trebuie să mă enervez”. Familia

Collins era plecată în străinătate; ei ar fi fost cei mai în măsură, dar Netta Draycott trebuia să fie acasă; de obicei era acasă pe la ora asta din cauza copiilor.

— V-am rugat, spuse doamna Ellis, să-mi verificați numele și adresa în cartea de telefon. Dacă refuzați să vă uitați, atunci întrebați-l pe poștaş, pe directorul băncii, sucursala din High Street, unde am încasat un cec sâmbătă. Și la urma urmelor, n-ați vrea să-i telefonați domnului Draycott, un prieten de-al meu, Charlton Gourt, 24, blocul de pe Charlton Avenue, care o să garanteze pentru mine.

Se lăsă pe speteaza scaunului sfârșită. Niciun coșmar, își spuse ea, n-ar conține oroarea, zădărnicia amăgirilor a ceea ce trăia ea acum. Necaz după necaz. Măcar dacă și-ar fi amintit să-și ia geanta cu ea, avea în ea o carte de vizită. Și în timpul asta, diavoli care-i pătrunseseră în casă și-i furaseră lucrurile ei atât de dragi, lucrurile ei...

— știți, doamnă Ellis. spuse sergentul, am verificat cele spuse de dumneavoastră și nu se confirmă nimic. Nu figurați în cartea de telefon a districtului și nici în cea locală.

Vă asigur că sunt trecută, rosti indignată doamna Ellis.

— Dați-mi cartea să vă arăt.

Sergentul care stătea tot în picioare îi puse cărțile în față. urmări cu degetul coloana pe paginile din stânga, numele Ellis, unde știa că era trecută. Numele apărea de multe ori, dar nu al ei. Și niciunul din ele nu avea adresa și numărul ei. Se uită în cartea de telefon și văzu.

În dreptul străzii Elmhurst, la numărul șaptesprezece, înscrise numele Bolton, Upshaw, Baxter!, împinse mai departe ambele cărți. Se

uită fix la polițist.

— Ceva nu e în regulă cu cărțile astea, spuse ea, nu sunt aduse la zi, sunt false, nu sunt cele pe care le am eu acasă.

Polițistul nu-i răspunse, închise cărțile.

— Ei, doamnă Ellis, văd că sunteți obosită, și nu v-ar strica să vă odihniți puțin.

— O să încercăm să vă găsim niște rude. Dacă ați vrea să mergem, am intra imediat în

legătură cu ei. Am să vă trimit un doctor și o să stați puțin de vorbă, o să vă dea un sedativ și pe urmă, după ce vă veți odihni puțin, mâine dimineață o să vă simțiți mult mai bine și poate o să avem și niște vești să vă dăm.

Polițista o ajută pe doamna Ellis să se ridice în picioare.

— Haideți acum, spuse ea.

— Dar cu casa mea, cum rămâne? Întrebă doamna

Ellis. Și cu hoții ăia, și servitoarea mea, Grace; poate că zace, sărmana Grace undeva, la subsol. Doar n-o să lăsați lucrurile așa? Doar n-o să-i lăsați să scape cu fărădelegea asta cumplită? Am pierdut deja o jumătate de oră prețioasă.

— Nu vă faceți griji, doamnă Ellis, spuse ofițerul, lăsați totul în seama noastră.

Polițista o scoase afară din cameră, până să termine de protestat și comentat; mergeau acum de-a lungul unui coridor, iar polițista îi repeta întruna:

— Nu vă agitați, păstrați-vă calmul; nimeni n-o să vă facă niciun rău.

Ajunseră într-o cămăruță cu un pat. Dumnezeuule...

Era o celulă unde țineau arestații, iar polițista o ajută să-și scoată haina, să-și desfacă eșarfa cu care mai era încă legată în jurul capului, și pentru că doamna Ellis se simțea atât de slăbită, o făcu să se întindă pe pat, o acoperi cu o pătură cenușie aspră și îi vârî sub cap o pernă tare.

Doamna Ellis apucă mâinile femeii. La urma urmelor, avea un chip destul de blajin.

— Vă implor, spuse ea, sunați la Hampstead 4Q72, este numărul

prietenei mele, doamna Draycott, și rugați-o să vină aici. Polițistul n-a vrut să-mi dea ascultare. N-a fost atent la ceea ce i-am spus.

— Da, da, bine; spuse polițista.

În cameră, încetulă, mai apăru cineva. Un individ proaspăt ras, vioi, cu o trusă în mână. Spuse bună seara polițistei și deschise trusa. Scoase un stetoscop și un termometru, îi zâmbi doamnei Ellis.

— Am auzit că sunteți puțin tulburată, spuse el. Ei, nu-i nimic, rezolvăm noi imediat. Ia să vedem, vreți să întindeți brațul puțin?

Doamna Ellis se ridică în capul oaselor pe patul îngust și tare, trăgându-și mai aproape pătura.

— Domnule doctor, spuse ea, n-am nimic. Recunosc că am trecut printr-o experiență groaznică, capabilă să sleiască puterile oricui; mi-a fost prădată casă, nimeni nu

— Vrea să-mi asculte povestea, dar eu sunt doamna Ellis, doamna Wilfred Ellis, dacă dumneavoastră ați putea convinge autoritățile de aici...

N-o asculta. Cu ajutorul polițistei, îi luă temperatura cu termometrul sub braț, nu în gură, se purtau cu ea de parcă ar fi fost copil; îi luă pulsul, i se uită sub pleoape, în ascultă respirația... Doamna Ellis nu se oprea din vorbit.

— Înțeleg că este o chestiune de rutină. Sunteți obligat să faceți acest lucru? Dar vreau să vă previn că felul în care am fost tratată de când am fost adusă aici, de când au venit polițiștii acasă, mai înainte, este de-a dreptul infam, scandalos. Nu-l cunosc personal pe reprezentantul nostru în Parlament, dar sunt ferm convinsă că dacă va auzi ce-am pățit o să se ocupe de cazul meu și cineva va avea de suportat niște consecințe. Din păcate sunt văduvă, n-am rude apropiate, fetița mea este internată la școală; cei mai buni prieteni ai mei, domnul și doamna

Collins, sunt plecați în străinătate, însă directorul băncii mele...

Individul îi ștergea brațul cu alcool, vârî un ac și, cu un scâncet de durere, doamna Ellis căzu înapoi pe perna tare. Doctorul nu-i dădu drumul brațului, iar doamna

Ellis simți că începe să i se învârtă capul, că o cuprinde o senzație de amorțeală ciudată, pe măsură ce injecția îi pătrundea în

sânge. Lacrimile îi curgeau pe obraji.

N-avea putere să se împotrivească. Era prea istovită.

— Ei, cum mai e? Întrebă doctorul. Mai bine?

Își simțea gâtulejul uscat, gura seacă. Era unul din tranchilizantele care te paralizează, te lasă vlăguit. Dar emoția care clocotea în ea se împrăstie, se liniștește. Mânia, teama și frustrarea care îi biciuiseră nervii la maximum părură să cedeze. Explicase prost. Neghiobia că plecase fără geantă adusesese jumătate din necaz. Iar viclenia aceea îngrozitoare, hidoasă a borfașilor.

„Liniștește-te”, își spunea în gând, „liniștește-te.

Acum odihnește-te”.

— Și acum, spuse doctorul, dându-i drumul de braț, ce-ar fi să-mi povestiți iar. Spuneți că vă numiți doamna Ellis?

Doamna Ellis suspină și închise ochii. Iar trebuia s-o ia de la capăt? N-aveau deja totul în carnețele? Ce rost mai avea să povestească iar, când era clar cât de inefficientă era întreaga instituție? Cărțile de telefon, cu nume greșite, adrese greșite. Nici nu era de mirare că se comiteau spargerii, crime și tot felul de fărâdelegi, cu un efectiv de poliție care era limpede că era putred până în măduva oaselor. Cum îl chema oare pe reprezentantul în Parlament? îi stătea pe limbă. Ce om drăguț, cu părul blonduț; îți inspiră atâta încredere pe afișe! Hampstead, avea un loc sigur, bineînțeles. O să-i cerceteze cazul...

— Doamnă Ellis, spuse doctorul, acum credeți că vă mai amintiți adresa reală?

Doamna Ellis deschise ochii. Îi fixă răbdătoare, ostenită, asupra doctorului.

— Locuiesc în Elmhurst Road, numărul șaptesprezece, spuse ea mecanic. Sunt văduvă, soțul meu a murit acum doi ani. Am o fetiță de nouă ani la școală. Azi după-amiază, după prânz, am ieșit să fac o scurtă plimbare pe landă și când m-am întors...

O întrerupse.

— Da. spuse el, asta știm. Cunoaștem ce s-a întâmplat după ce v-ați plimbat. Dorim însă să ne spuneți ce s-a petrecut înainte.

— Am mâncat de prânz, spuse doamna Ellis. Îmi aduc perfect

aminte ce am mâncat. Friptură de pui și șarlotă de mere, pe urmă am băut o cafea. Apoi era cât pe ce să urc în dormitor să dorm puțin, pentru că nu mă simțeam prea grozav, dar am hotărât că aerul curat o să-mi facă mai bine.

Regretă clipa în care rosti aceste cuvinte.

— Aha! făcu el. Nu v-ați simțit prea bine. Puteți să-mi spuneți și mie ce anume vă supăra?

Doamna Ellis știa ce urmărea. El și restul polițiștilor voiau s-o scoată nebună. Până la urmă o să demonstreze că a avut o tulburare mintală și că inventase totul.

— Nimic special, spuse ea repede. Eram cam obosită după ce toată dimineața puseseam lucrurile la loc. Am aranjat lenjeria, mi-am făcut curat pe biroul din sufragerie – mi-a luat o groază de timp.

— Puteți să ne descrieți casă, doamnă Ellis? spuse el.

De exemplu, mobila din dormitorul dumneavoastră, din sufragerie?

— Foarte simplu, spuse ea. dar să nu uitați că hoții care au pătruns în casă în după-amiaza asta au provocat, cred, o pagubă ireparabilă. Totul mi-a fost luat și ascuns pe undeva. Camerele erau pline de tot felul de nimicuri, și la etaj, în dormitorul meu, e o tânără care susține că e fotografă.

— Da. spuse el, nu vă faceți probleme. Spuneți-mi numai despre mobila dumneavoastră, cum erau așezate diversele piese și lucruri de genul ăsta.

Era mai înțelegător decât crezuse. Doamna Ellis se avântă într-o descriere a fiecărei camere din casă. Înșiră ornamentele, tablourile, poziția scaunelor și a meselor.

— Și spuneți că pe servitoarea dumneavoastră o cheamă Grace Jackson?

— Da. domnule doctor, O am de câțiva ani. Azi după-amiază, când am plecat, era în bucătărie; îmi, amintesc limpede că am strigat-o să-i spun că plec să mă plimb puțin și că mă întorc repede. Sunt foarte îngrijorată pentru ea, domnule doctor. Borfașii ăștia au pus mâna pe ea, poate au dus-o cine știe unde.

— O să avem noi grijă, spuse el. Doamnă Ellis, ne-ați fost de

mare ajutor și ne-ați dat o descriere atât de amănunțită a casei, încât nu va trece mult și o să-i dăm de urmă și o să vă găsim și rubedeniile, în noaptea asta rămâneți aici și sper ca mâine dimineață să putem să avem niște vești. Acum înțeleg că fetița dumneavoastră e la școală? Vă mai amintiți adresa?

— Bineînțeles, spuse doamna Ellis, și telefonul. Școala se numește High Glose, Bishops' Lane, Hatchworth, iar numărul de-telefon este Hatchworth 202. Dar nu înțeleg ce vreți să spuneți cu „să dați de urma casei”.

— Nu vă faceți griji, spuse doctorul. Nu sunteți bolnavă și îmi dau seama că nu mințiți. Suferiți de o pierdere temporară a memoriei, care se întâmplă foarte des la diverse persoane și care trece repede. Am mai avut nenumărate cazuri.

Îi zâmbi. Se ridică, cu trusa în mână.

— Dar nu e adevărat, spuse doamna Ellis, încercând să se ridice de pe pernă. Am memoria perfectă. V-am dat absolut toate amănuntele care mi-au venit în cap; v-am spus cum mă cheamă, unde locuiesc, v-am descris casă, v-am dat adresa școlii unde e fata mea...

— Bine, bine, nu vă faceți griji, spuse el. Relaxați-vă și încercați să dormiți puțin, Îi vom găsi pe prietenii dumneavoastră.

Șopti ceva polițistei și ieși din celulă. Polițista se apropie de pat și o înveli cu pătura.

— Ei, fruntea sus, spuse ea, urmați sfatul medicului.

Odihniți-vă puțin. Totul se va rezolva, o să vedeți.

Să se odihnească... dar cum? Odihnă... Pentru ce?

În clipa asta casa ei era jefuită, prădată și camerele golite. Hoții o ștergeau cu prada fără să lase nicio urmă.

Or s-o ia și pe sărmana Grace cu ei; biata Grace nu putea să vină până la secție și să depună mărturie, Dar vecinii, familia Furber, erau și ei buni; n-o să fie prea mare deranjul... Doamna Ellis se gândi – că ar fi trebuit să se fi comportat mai prietenește cu ei, să fi făcut vizite, să-i fi Invitat la ceai. dar, de fapt, lumea nici nu, se mai aștepta la asemenea lucruri; mai ales dacă nu locuia la țară, era ceva demodat. Dacă polițistul n-a dat de Netta

Draycott, atunci familia Furber trebuia imediat contactată.

Doamna Ellis o trase pe polițistă de mânecă.

— Familia Furber, spuse ea, vecinii mei de la numărul nouăsprezece, or să depună mărturie. Nu-mi sunt prieteni, dar mă cunosc din vedere. Stăm alături de șase ani.

familia Furber.

— Da, da, spuse polițista, încercați să dormiți puțin.

Ah, Susan, Susan a mea, dacă s-ar fi întâmplat toate astea în vacanță, ce groaznic ar fi fost; ce ne-am fi făcut?

Să mă întorc de la plimbare într-o după-amiază și să-i

Găsesc pe nelegiuții ăia în casă și, cine știe, fotografia aia oribilă și soțul ei s-o fi plăcut pe Susan, atât de drăgălașă și blondă și să le fi trecut prin minte s-o răpească... Cel puțin, bine că era copilul în siguranță și nu știa ce se petrecea aici, și nici nu trebuia să afle vreodată. Ce rușine, ce umilitor să-ți petreci o noapte într-o celulă de închisoare din cauza prostiei fără margini a unora, din cauza unei gafe cumplite...

— Deci ați dormit bine, spuse polițista, întinzându-i ceașca de ceai.

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți, spuse doamna Ellis, n-am închis un ochi.

— A, ba da! Așa mi-au spus.

Femeia zâmbi.

Doamna Ellis încercă să se ridice în capul oaselor pe patul îngust. Doar cu o clipă în urmă stătuse de vorbă cu polițista. O durea capul înfiorător. Sorbi ceaiul sălcu, fără gust. Tânjea după patul de acasă, după momentul când Grace intra în cameră pe nesimțite și deschidea draperiile.

— Mergeți la spălat, spuse polițista, pe urmă o să vă pieptăn și apoi o să vă vadă din nou doctorul.

Doamna Ellis îndură jena de a fi pieptănată; pe urmă i se dădură înapoi eșarfa, haina și mănușile; fu condusă afară din celulă, de-a lungul coridorului, și înapoi prin hol în camera unde fusese interogată cu o zi în urmă. De data asta la birou se afla un alt polițist, dar îi recunosc pe sergent și pe doctor.

Doctorul veni spre ea cu același zâmbet prietenos pe chip.

— Cum vă mai simțiți astăzi? spuse el. V-ați revenit puțin?

— Dimpotrivă, spuse doamna Ellis. Mă simt chiar foarte rău, și n-am să-mi revin, până când nu voi afla ce s-a întâmplat acasă. E cineva aici în stare să-mi spună ce s-a mai petrecut de aseară? S-au luat măsuri să se asigure integritatea proprietății mele?

Doctorul nu răspunse, ci o pofti pe scaunul din fața biroului.

— Ei, domnul polițist dorește să vă arate o fotografie dintr-un ziar.

Doamna Ellis se așeză pe scaun. Polițistul îi întinse un exemplar din „News of the World” – ziar pe care Grace îl cumpăra duminica; doamna Ellis nu-l citea niciodată.

Pe ziar era poza unei femei cu o eșarfă în jurul capului, cu o față durdulie, îmbrăcată într-o haină deschisă la culoare. Fotograful o încercuise cu roșu și dedesubt stătea scris: „Dispărută de aseară, Ada-Lewis, 36 ani, văduva.

Albert Buildings 105, Kentish Town”. Întinse înapoi ziarul polițistului.

— Din păcate nu pot să vă fiu de niciun ajutor.

N-o cunosc pe femeia aceasta.

— Numele de Ada Lewis nu vă spune nimic? Întrebă polițistul. Nici Albert Buildings?

— Nu, spuse doamna Ellis. cu siguranță... nu”.

Deodată prinse sensul întrebării. Poliția își închipuia că ea era femeia Ada Lewis, dispărută din Albert Buildings, PUR și simplu pentru că purta o haină deschisă la culoare și o eșarfă pe cap. Se ridică de pe scaun.

— E de-a dreptul revoltător, spuse ea, V-am spus cum mă cheamă, unde stau; și dumneavoastră continuați să nu credeți. Mă rețineți aici în mod scandalos; solicit un avocat, avocatul meu...

Dar, ia stai puțin! n-avusese nevoie de serviciile unui avocat de când murise Wilfred, iar firma se mutase sau fusese preluată de altcineva; mai bine să nu dea nume, or să creadă că minte iar; mai bine să dea numele directorului băncii...

— O clipă, spuse polițistul și din nou se făcu o întrerupere, pentru că altcineva intră în cameră, un bărbat cu trăsături comune,

cam jerpelit, îmbrăcat într-un costum în carouri, ponosit, în mână cu o pălărie de fetru moale.

— Puteți identifica pe această femeie ca fiind sora dumneavoastră, Ada Lewis? întrebă polițistul.

Pe doamna Ellis o cuprinse furia când omul veni lângă ea și o privi.

— Nu, domnule, spuse el. Nu e Ada. Ada nu e așa grasă, iar femeia asta îmi pare că nu are placă. Ada avea proteză. N-am văzut-o niciodată.

— Mulțumesc, spuse polițistul, asta e tot. Puteți pleca. Dacă o găsim pe sora dumneavoastră o să vă anunțăm.

Omul ponosit ieși din cameră. Doamna Ellis se întoarse triumfătoare spre polițistul din spatele biroului.

— Ei, acum poate o să mă credeți, spuse ea.

Polițistul o cântări o clipă din ochi, pe urmă se uită spre doctor, apoi coborî privirea spre însemnările de pe birou.

— Oricât de mult mi-aș dori să vă cred, spuse el, căci ne-ar scuti de mult balamuc, din păcate îmi este imposibil.

Tot ceea ce ați afirmat s-a dovedit a fi fals Până acum.

— Ce vreți să spuneți?

— Mai întâi adresa. Nu locuiți pe Elmhurst Road, la numărul șaptesprezece, deoarece casa este ocupată de diverși alți chiriași care locuiesc acolo de mai multă vreme și pe care îi cunoaștem. Numărul șaptesprezece este imobil cu apartamente, iar etajul este separat. Dumneavoastră nu figurați printre chiriași.

Doamna Ellis își încleștă mâinile pe brațele scaunului.

Chipul îndârjit, arrogant și total împietrit al polițistului o privea fără să clipească.

— Vă înșelați, spuse ea calmă. Numărul șaptesprezece nu este un imobil de apartamente. Este o casă particulară. A mea.

Polițistul se uită din nou prin însemnări.

— La numărul nouăsprezece nu stă nicio familie

Furber, continuă el. Și numărul nouăsprezece e un imobil de apartamente. Nu figurați în cartea de telefon cu numele de Ellis, nici în cartea cu adrese. În registrul bancaral sucursalei menționate de

dumneavoastră aseară nu-i nicio persoană cu numele de Ellis. Și nici nu am putut să dăm de urma cuiva cu numele Grace Jackson în comitat.

Doamna Ellis se uită pe rând spre doctor, spre sergent, spre polițistă, care stătea tot lângă ea.

— E cumva un complot la mijloc? spuse ea.

Împotriva mea! Nu înțeleg ce v-am făcut...

Îi tremură vocea. Nu trebuia să se lase. Trebuia să fie fermă cu ei, curajoasă, de dragul lui Susan.

— Ați sunat-o și pe prietena mea de la Charlton Court, pe doamna Draycott, care locuiește în blocul acela mare de apartamente? întrebă ea.

— Doamna Draycott nu locuiește la Charlton Court, doamnă Ellis, spuse polițistul, pentru simplul motiv că

Charlton Court nu mai există. A fost distrus de o bombă.

Doamna Ellis se holbă îngrozită. O bombă! Vai, ce îngrozitor! Cum? Cum? Noaptea? Nenorocire după nenorocire... Cine ar fi putut să facă așa ceva, anarhiștii, greșii, șomerii, vreo bandă de nemernici, poate chiar cei care-i pătrunseseră în casă? Sărmana Netta și soțul ei, copiii ei, doamna Ellis simți că-i vâjâie capul...

— Scuzați-mă, spuse ea, adunându-și toate puterile, întreaga demnitate, habar n-am avut că s-a petrecut o asemenea nenorocire. Bănuiesc că e legată tot de complot, oamenii aceia din casa mea...

Pe urmă se opri, pentru că își dădu seama că o mințeau; totul era o minciună; nici nu erau polițiști; pusese rămașa pe clădire, erau spioni; guvernul fusese răsturnat; dar atunci ce rost să-și mai bată capul cu, ea, o simplă persoană inofensivă cum era ea; de ce nu-și vedeau mai departe de războiul lor civil și să aducă pe străzi mitraliere, să se îndrepte spre palatul Buckingham; ce mai stăteau acolo și se prefăceau în fața ei?

În cameră intră un polițist, bătu din călcâie și rămase dinaintea biroului.

— Am verificat la toate azilele și ospiciile din ținut, domnule, precum și pe o rază de cinci mile. Nu e dat nimeni dispărut.

— Mulțumesc, spuse polițistul. Fără s-o bage în seamă pe doamna Ellis, privi spre doctor.

— N-o putem ține aici, spuse el. Va trebui să interveniți să o ia la Moreton Hill. Trebuie să-i găsească directoarea o cameră. Spuneți-i că e o măsură temporară.

Un caz de amnezie.

— O să văd ce pot face, spuse doctorul.

Moreton Hill. Doamna Ellis își dădu imediat seama despre ce era vorba. Moreton Hill era un ospiciu renumit, pe undeva pe lângă Highgate, mizerabil administrat, din câte auzise, un loc oribil.

— Moreton Hill? spuse ea. Nu se poate să mă duceți acolo. Are o reputație mizerabilă. Cer să văd un avocat – nu – pe doctorul meu, doctorul Godber; locuiește la Parkwell Gardens.

Polițistul o privi gânditor.

— Probabil că e pe aici, spuse el; nu greșește niciun nume. Însă Godber e la Portsmouth, așa-i? Îl mai țin minte pe Godber.

— Dacă e la Portsmouth, spuse doamna Ellis, înseamnă că a plecat doar pentru câteva zile. E foarte conștiincios. Însă mă cunoaște secretara dumnealui, în vacanța trecută am dus-o și pe Susan la doctor.

Nimeni n-o asculta totuși, iar polițistul se uita din nou peste însemnări.

— Apropo, spuse el, mi-ați dat corect numele școlii.

Telefonul greșit, dar școala corectă. Am luat aseară legătura cu ei.

— Atunci tare mi-e teamă că ați nimerit în altă parte, spuse doamna Ellis. High Close este fără discuție o școală demixtată; n-aș fi trimis-o altfel pe Susan acolo, nici în ruptul capului.

— High Close, repetă polițistul citind de pe însemnări, este o școală mixtă, condusă de domnul Foster și soția dumnealui.

— E condusă de domnișoara Stater, spuse doamna Ellis, domnișoara Hilda Stater.

— Adică a fost condusă de domnișoara Stater, spuse polițistul. Într-adevăr, o domnișoară Stater a avut în grijă școala, apoi s-a pensionat și a fost preluată de familia Foster. Nu au nicio elevă cu numele de Susan Ellis.

Doamna Ellis rămase înțepenită pe scaun. Se uită pe rând de la un chip la altul. Niciunul nu era aspru. Și nici neprietenos. Iar polițista

îi zâmbea încurajator. N-o slăbeau din ochi. În cele din urmă, rosti.

— Încercați cu tot dinadinsul să mă încurcați? Cred.

că vă dați seama că sunt îngrijorată, înnebunită să știu ce s-a întâmplat. Dacă tot ceea ce spuneți e un fel de joc.

un fel de tortură. Vreți să-mi spuneți și mie ca să știu, ca să pricep?

Doctorul îi luă mâna, iar polițistul se aplecă în față

— Noi încercăm să vă ajutăm, spuse el. Facem tot ce ne stă în putință să vă găsim prietenii.

Doamna Ellis apucă strâns mâna doctorului. Brusc, devenise un refugiu.

—, Nu pricep, spuse ea, ce s-a întâmplat. Dacă sufăr de pierderea memoriei, de ce-mi amintesc totul cu atâta exactitate? Adresa, numele, oamenii, școala... Unde e Susan;

unde mi-e fetița?

Se uită în jur, fără să vadă nimic din cauza spaimei.

Încercă să se ridice de pe scaun.

— Dacă Susan nu este la High Close, atunci unde e?

Cineva o mângâie pe umăr. Altcineva îi întinse un pahar cu apă.

— Dacă domnișoara Stater ar fi ieșit la pensie ca să cedeze locul familiei Foster, aș fi auzit – mi-ar fi spus, repeta ea întruna. Chiar ieri am telefonat la școală.

Susan se simțea bine și se juca afară.

— Vreți să spuneți că ați vorbit cu domnișoara Stater personal? Întrebă polițistul.

— Nu, mi-a răspuns secretara. I-am telefonat pentru că am avut o presimțire că Susan nu se simțea prea bine.

Secretara m-a asigurat că fetița a mâncat zdravăn și că se juca. N-am inventat. Ieri s-au petrecut toate astea.

Vă spun, secretara m-ar fi anunțat dacă domnișoara Stater urma să facă niște schimbări în școală.

Doamna Ellis cercetă chipurile îndoielnice, fixate asupra ei. Și imediat, atenția îi fu atrasă de un doi mare de pe calendarul așezat pe birou.

— Știu că a fost ieri, spuse ea, pentru că azi suntem la doi, nu?

Și-mi amintesc perfect că am rupt pagina din calendarul meu, și pentru că era întâi ale lunii, m-am hotărât să-mi fac ordine pe birou și să-mi sortez hârtiile toată dimineața.

Polițistul se relaxa zâmbind.

— Sunteți extrem de convingătoare, spuse el, și după înfățișarea dumneavoastră și faptul că nu aveți bani la dumneavoastră, că aveți pantofi lustruiți și alte semne mărunte, fără îndoială că sunteți de pe undeva din împrejurimi; n-ați străbătut cine știe ce distanță. Dar nu veniți din Elmhurst Road, numărul șaptesprezece, doamnă Ellis, asta e sigur. Pentru un anume motiv, pe care sper să-l descoperim, această adresă vi s-a întipărit în minte, ca și altele, de altfel. Vă promit că vom face totul să vi se limpezească gândurile și să vă faceți din nou bine; și nu trebuie să vă fie teamă să vă duceți la Moreton Hill;

cunosc locul bine și vă vor îngriji cum trebuie.

Doamna Ellis se și închipui închisă îndărătul acelor zi duri cenușii respingătoare, ridicându-se sumbru, la capătul celălalt al landei, încruntându-se spre bălțile de mai departe. De multe ori le dăduse ocolul, compătimentu-i pe cei dinapoia lor. Cel care-i aducea cumpărăturile de la băcănie avea o soție care înnebunise. Doamna Ellis își aduse aminte cum venise Grace într-o dimineață și-i dăduse vestea, „și cică au dus-o la Moreton Hill”. Dacă apucă să intre acolo, n-o să mai iasă în veci. Ăstora de la poliție n-o să le mai pese de ea nici cât negru sub unghie.

mai era și încurcătura asta neașteptată și oribilă cu

Susan, și povestea cu familia Forster care preluaseră direcția școlii.

Doamna Ellis se aplecă în față și-și împreună mâinile.

— Vă asigur, spuse ea, că nu vreau să vă fac niciun fel de necaz. Am fost întotdeauna o persoană extrem de liniștită și pașnică; nu-mi ies ușor din fire, nu sunt certăreață, și dacă într-adevăr mi-am pierdut memoria, am să mă conformez la tot ceea ce-mi va spune doctorul, am să iau pastile, medicamente care să mă ajute. Dar sunt înnebunită, de-a dreptul scoasă din minți când mă gândesc la fetița mea și la cele ce mi-ați spus în legătură cu pensionarea doamnei Stater. Vă rog mult să-mi îndepliniți o dorință. Telefonați la școală și întrebați cum aș

putea să iau legătura cu domnișoara Stater. E posibil să se fi mutat în casa din josul drumului și să fi luat spre supraveghere câțiva copii, printre care și pe Susan; și indiferent cine a răspuns la telefon, să știți că era probabil nou pe acolo și v-a dat o informație neclară.

Vorbise răspicat, fără nicio notă de isterie sau emoție;

nu se putea să nu vadă că era o chestiune serioasă și că ceea ce le cerea nu era o toană de moment.

Polițistul se uită spre doctor, pe urmă păru să ia o hotărâre.

— Bine, așa o să facem, spuse el. O să încercăm să luăm legătura cu domnișoara Stater, dar o să mai dureze, între timp, cred că cel mai bine ar fi dacă ați aștepta într-o altă cameră, în vreme ce ne ocupăm noi de asta.

Doamna Ellis se ridică, de data asta fără ajutorul polițistei. Era hotărâtă să le dovedească că era fără cusur, mental și fizic, și în stare să-și rezolve problemele fără sprijinul nimănui, dacă i se permitea. Păcat că nu pusese pălăria în locul eșarfei, de care-și dăduse seama imediat că nu o avantaja, iar mâinile, fără ajutorul genții, erau stângace. Cel puțin avea mânuși, Dar nu era suficient.

Se înclină ușor spre polițist și doctor – trebuia să fie politicoasă cu orice preț – și o urmă pe polițistă în sala de așteptare. De data asta fusese scutită de umiliința unei celule. I se mai aduse o ceașcă de ceai.

„Numai atât le trece prin cap”, se gândi ea, „cești de ceai, în loc să-și vadă de meserie”.

Brusc îi veni în minte sărmana Netta Draycott și tragedia oribilă cu bomba. Poate totuși scăpase împreună cu familia ei și erau acum cu prietenii, dar oricum, n-avea cum să afle pe moment.

— Scrie în ziarul de dimineață despre nenorocire:

Întrebă pe polițistă.

— Ce nenorocire?

— Incendiul de la Charlton Court despre care mi-a povestit domnul polițist.

Polițista o privi cu o expresie nedumerită pe chip;

— Nu-mi amintesc să fi pomenit de niciun incendiu, spuse ea.

— A, ba da, a spus, replică doamna Ellis. Mi-a povestit că

Charlton Court a fost distrusă de un incendiu, din cauza unei bombe. Am rămas îngrozită pentru că acolo locuiesc niște prieteni de-ai mei. Precis scrie în toate ziarele de dimineață.

Chipul femeii se luminează.

— A asta, spuse ea. Cred că polițistul se referea la o bombă din timpul războiului.

— Nu, nu, interveni nerăbdătoare doamna Ellis. Charlton Court s-a construit mult după război. Țin minte că blocul a fost înălțat când am venit cu soțul meu în Hampstead. Mi se pare că accidentul a avut loc azi-noapte; o catastrofă, ce mai!

Polițista ridică din umeri.

— Cred că vă înșelați, spuse ea; nu s-a vorbit aici despre niciun accident sau catastrofă.

O proastă, habar n-are de nimic, se gândi doamna Ellis.

Mare minune că promovase la examenele de intrare în rândurile poliției, își imaginase că angajau numai femei foarte inteligente. Sorbi ceaiul în tăcere. N-avea rost să mai continue discuția. Trecu multă vreme până ușa se deschise iar, dând la iveală, în prag, silueta doctorului, cu un zâmbet pe față.

— Ei, cred că am înaintat puțin. Am reușit să luăm legătura cu domnișoara Stater.

Doamna Ellis se ridică în picioare, cu ochii scăpărând.

— Ah, domnule doctor, slavă cerului. Aveți vești de la fiica mea?

— Liniștiți-vă puțin. Nu trebuie să vă agitați ca să nu mai avem iar necazurile de aseară, că n-ar fi bine.

Înțeleg că atunci când vă referiți la fiica dumneavoastră, aveți în vedere o persoană care se numește sau se numea

Susan Ellis?

— Da, da, bineînțeles, răspunse grăbită doamna Ellis.

Ei bine, e la doamna Stater?

— Nu, nu e la doamna Stater, dar e foarte bine. Am vorbit chiar eu cu ea la telefon și am adresa actuală în carnețel.

Doctorul se lovi peste buzunarul de la piept și zâmbi iar.

— Nu mai e la doamna Stater?

Doamna Ellis rămase cu ochii larg deschiși, plini de nedumerire.

Deci școala chiar a fost predată altcuiva.

— Ați vorbit cu familia asta, Foster. Stau alături. S-au mutat mai departe? Ce s-a întâmplat?

Doctorul îi luă mâna și o conduse din nou pe scaun.

— Uite ce e, spuse el, vreau să gândiți cât se poate de calm și de limpede și să nu vă agitați deloc: o să vă rezolvăm problema și o să vă lămurim cu toate. Vă mai amintiți că aseară ați pomenit de numele servitoarei dumneavoastră, Grace Jackson?

— Da, domnule doctor.

— Acum, încetișor! Povestiți-ne câte ceva despre Grace Jackson.

— Ați găsit-o; E acasă? E teafără?

— Nu contează deocamdată. Vă rog s-o descrieți pe Grace Jackson.

Doamna Ellis era îngrozită la gândul că sărmana Grace fusese omorâtă și urmau s-o cheme să-i identifice cadavrul.

— E o fată solidă, spuse ea, de fapt nu chiar tânără, cam de vârsta mea. dar știți cum ești tentat să vorbești despre o servitoare, ca și cum ar fi o fată; are un piept masiv, niște glezne destul de groase, păr castaniu, ochi cenușii, și poartă, ia să văd, cred că n-a apucat să-și pună șorțul și boneta până să vină hoții – probabil că era tot în capot. De obicei se schimbă târziu, după-amiaza; i-am spus de nu știu câte ori; e foarte urât să deschizi ușa din față când ai pe tine capotul, arată șleampăt, ca la o pensiune. Grace are dinți buni și o expresie plăcută, deși dacă i s-a întâmplat ceva, nu știu, zău”.

Doamna Ellis se întrerupse. Ucisă, zdrobită, Grace n-avea cum să mai zâmbească.

Doctorul păru că nu o bagă în seamă. Se uita atent la doamna Ellis.

— Știți, spuse el, că v-ați descris foarte amănunțit?

— M-am descris? făcu doamna Ellis.

— Da, silueta, coloritul etc. Considerăm, știți, că există posibilitatea ca amnezia dumneavoastră să ia forma unei greșeli de identitate și că, de fapt, dumneavoastră sunteți Grace Jackson și vă închipuiți că ați fi doamna

Ellis, iar acum noi ne străduim să dăm de urma vreunei rude de-a lui Grace Jackson.

Era prea mult. Doamna Ellis înghiți în sec. Mândria ultragiată izbucni.

— Domnule doctor, spuse ea tăios, ați mers puțin cam prea departe. Nu am absolut nimic în comun ca înfățișare cu Grace Jackson și dacă sau când veți da de vreo rudă a sărmanei fete, ea va fi prima care să-mi dea dreptate. Grace se află în serviciul meu de șapte ani; e de origine din Scoția; părinții ei cred că erau scoțieni; de fapt, știu sigur, pentru că în vacanță pleca la Aberdeen.

Grace este o fată bună, muncitoare, și aș vrea să cred că și cinstită; am avut și noi frecușurile noastre, dar nimic grav;

are tendința să fie cam încăpățânată; și eu sunt și, de fapt, cine nu e? – Însă...

Măcar dacă doctorul n-ar privi-o cu aerul ăla de procuror, arborând un zâmbet de superioritate.

— Vedeți, spuse el, cunoașteți o mulțime de lucruri despre Grace Jackson.

Doamna Ellis simți că e în stare să-l pocnească. Câtă aroganță, ce plin de sine! „Nu trebuie să mă enervez”, își spuse. „Nu trebuie, nu trebuie...” Cu voce tare, reluă:

— Domnule doctor, știu despre Grace Jackson pentru că după cum v-am mai explicat, o am de șapte ani în slujba mea. Dacă va fi găsită bolnavă sau rănită, am să învinovățesc poliția de aici că, în ciuda rugămintelor mele, nu cred că a supravegheat casa mea noaptea trecută. Acum poate sunteți atât de bun să-mi spuneți și mie unde îmi pot găsi fetița. Cel puțin ea o să mă recunoască!

Doamna Ellis considera că fusese foarte reținută, foarte calmă. În ciuda provocării groaznice, nu-și ieșise din fire.

— Insistați că aveți treizeci și cinci de ani? spuse doctorul, schimbând subiectul. Și că Grace Jackson avea cam tot, atât?

— În august trecut am împlinit treizeci și cinci de ani, spuse doamna Ellis. Cred că Grace e mai mică cu un an, nu știu precis.

— Nici nu arătați mai mult, spuse doctorul zâmbind.

Asta-i culmea! doar n-avea de gând acum să încerce s-o

liniștească făcând pe cavalerul?

— Însă, continuă el, ca urmare a conversației telefonice, înțeleg că Grace Jackson ar fi azi de cel puțin cincizeci și cinci sau cincizeci și șase de ani.

— Probabil că există mai multe persoane cu numele de Grace Jackson angajate ca servitoare. Dacă v-ați propus să dați de urma tuturor, vă va trebui și dumneavoastră și forțelor de poliție timp, nu glumă, îmi pare rău că insist, dar trebuie să aflu ce e cu fiica mea, Susan, înainte de orice altceva.

Ceda; putea să vadă din priviri că doctorul ceda.

— De fapt, spuse el, din întâmplare și foarte convenabil pentru noi, domnișoara Stater a reușit să ne pună în legătură cu dumneaei; am vorbit cu dumneaei la telefon și nu stă prea departe, în St. John's Wood. Nu e convinsă, dar crede că dacă ar vedea-o și-ar aminti de figura lui Grace Jackson.

Pentru o clipă doamna Ellis rămase mută. Ce naiba să caute Susan în St. John's Wood? Și ce oribil să târăști copilul la telefon ca să-l chestionezi în legătură cu Grace.

Bineînțeles că era încurcată și s-a exprimat că „nu e convinsă că o va recunoaște pe Grace, deși, pentru numele lui Dumnezeu, nu trecuseră nici două luni de când Grace îi făcea semne de rămas bun de pe trepte când a plecat la școală; /.

Pe urmă, brusc, își aminti de grădina zoologică. Poate, dacă toate aceste schimbări fuseseră în grabă, una din profesoarele mai tinere luase un grup de copii la

Londra, la grădina zoologică ca să nu-i încurce. Fie la grădina zoologică, fie la muzeul Madame Tussaud.

— Nu aveți idee de unde vorbea? Întrebă răstit doamna Ellis, Adică, avea cineva grijă de ea, răspundea cineva de copil?

— Vorbea de pe alea Halifax, numărul 2A, spuse doctorul și nu cred că are nevoie de nimeni care să se ocupe de ea. Vocea suna foarte eficientă și am auzit-o cum striga de la telefon, la un moment dat, către un băiețel cu numele de Keith, să facă liniște și să se potolească pentru că nu auzea nimic.

Un zâmbet abia schițat apărui pe buzele doamnei Ellis.

Ce istețime pe Susan să se prezinte atât de vioaie și eficientă. Ei, așa e ea. Mult mai matură pentru vârsta ei.

Mică, mică, dar ce companie! Keith însă... Suna de parcă școala într-adevăr devenise mixtă; probabil că grupul de la grădina zoologică sau muzeul Madame Tussaud era compus și din băieți și din fete. Probabil urmau să mănânce pe aleea Halifax, la niște rude de-ale domnișoarei Stater, sau chiar ale familiei Foster, dar oricum, toată povestea asta era de neiertat, să apară schimbări așa, peste noapte, iar copiii să fie vânturați de colo-colo de la High Close la Londra fără măcar să încerce să anunțe părinții. Doamna

Ellis o să scrie o scrisoare în termeni foarte duri domnișoarei Stater, și dacă școala a încăput pe alte mâini și a ajuns mixtă, atunci, la sfârșitul trimestrului, o s-o retragă pe Susan.

— Domnule doctor, spuse ea, sunt gata să merg pe aleea Halifax, dacă autoritățile de aici îmi dau voie.

— În regulă, spuse doctorul. Din păcate n-am să vă pot însoți, dar am aranjat totul și sora Henderson, care cunoaște povestea, va merge cu dumneavoastră.

Făcu semn polițistei, care deschise ușa sălii de așteptare, lăsând să intre o femeie severă între două vârste în uniformă de infirmieră. Doamna Ellis nu rosti niciun cuvânt, ținea gura închisă. Era sigură că sora Henderson fusese chemată de la Moreton Hill.

— Ei, soră, spuse doctorul voios, aceasta este doamna, și dumneata știi unde trebuie s-o duci și ce trebuie să faci, și cred că pe aleea Halifax nu rămâneți decât câteva minute și după aceea să sperăm că lucrurile se vor îndrepta.

— Da, domnule doctor, spuse infirmiera.

O măsură pe doamna Ellis cu o privire iute, profesională”.

„Măcar să fi avut pălărie”, se gândi doamna Ellis.

„Măcar să nu fi plecat cu eșarfa asta pârlită, și simt cum mi-au ieșit la ceafă smocuri de păr. N-am la mine nici pudriera, nici pieptănul, nimic. Bineînțeles că arăt groaznic, neîngrijită, de rând...”

Își îndreptă umerii și rezistă impulsului de a-și vâri mâinile în buzunare. Se îndreptă spre ușa deschisă cu un mers rigid. Doctorul, sora și polițista o conduseră pe scări în jos, spre o mașină. Un șofer în

uniformă era la volan, slavă Domnului, urcă în mașină, urmată de soră, îi trecu prin minte gândul oribil că s-ar putea să plătească pentru găzduirea din celulă și ceștile de ceai;

ba chiar, nu cumva ar fi trebuit să-i dea ceva și polițistei?

Oricum: n-avea niciun ban. Era exclus, înclină cu însuflețire capul către polițistă ca să arate că nu avea niciun resentiment. Față de doctor însă avea alte sentimente. Se înclină destul de oficial, cu răceală. Mașina porni.

Doamna Ellis se gândea dacă n-ar fi trebuit să înceapă o conversație cu sora care stătea neclintită și distantă, lângă ea. Mai bine nu, poate. Orice-ar fi spus putea fi folosit ca dovadă de tulburare mentală. Se uită drept înainte, cu mâinile vârate în mănuși, încrucișate în poală, gâtuirile de circulație erau foarte neplăcute, chiar mai multe decât își închipuise vreodată. Probabil că era o paradă de mașini. Câte mașini americane pe șosea! Poate o cursă...

Nici nu se gândise la aleea Halifax când ajunseră acolo.

Cu casele ponosite, și multe dintre ele cu geamurile sparte.

Mașina se opri în fața unei căsuțe care avea scris pe fațadă

2 A. Cam ciudat loc pentru un grup de copii adus să mănânce la prânz. O cafenea serioasă „Lyon” ar fi fost mult mai potrivită.

Sora se dădu jos din mașină și așteptă s-o ajute pe doamna Ellis.

— Nu stăm mult, spuse ea șoferului.

Asta s-o crezi tu, își spuse doamna Ellis, eu una o să stau cu Susan cât poftesc”.

Străbătură bucățița de grădină spre ușa de la intrare.

Infirmiera sună. Doamna Ellis văzu un chip care le privi de pe fereastră din față și pe urmă o mișcare rapidă în spatele pe rdelei. Doamne, iartă-mă. Era Dorothy, sora mai mică a lui Wilfred, care era profesoară la Birmingham, bineînțeles că ea era, trebuia să fie... Totul se limpezi;

familia Foster o cunoștea pe Dorothy; cei din învățământ se cunosc între ei, dar ce – neplăcut, ce pacoste.

Doamnei Ellis nu-i plăcuse niciodată Dorothy, de fapt încetase și corespondența cu ea. Dorothy se purtase atât de urât când murise sărmanul Wilfred și insistase că biroul era al ei ca și o bijuterie pe care

doamna Ellis înțelesese că mama lui Wilfred i-o dăduse ei, doamnei Ellis;

de fapt, întreaga după-amiază, după înmormântare, fusese irosită în niște certuri și discuții atât de neplăcute, încântoamna Ellis acceptase bucuroasă să-i dea lui

Dorothy și bijuteria și biroul și un covoraș foarte frumos

La care n-avea niciun drept, numai să scape de ea. Dorothy era ultima persoană pe care și-ar fi dorit s-o vadă doamna

Ellis, mai ales în asemenea împrejurări grele, cu infirmiera alături, și ea cu o înfățișare neîngrijită, fără pălărie și fără geantă.

Nu mai era timp să se reculeagă pentru că ușa se deschise. Nu... nu, până la urmă nu era Dorothy, ci...

ce ciudat, cât de mult semăna cu ea. Același nas subțirel expresia cam arțăgoasă. Poate ceva mai înaltă și părul cu o nuanță mai deschis. Cu toate astea, asemănarea era de-a dreptul extraordinară.

— Sunteți doamna Drew? întrebă sora.

— Da, răspunse tânăra, și pe urmă, pentru că un copil o strigă dinăuntru, îi răspunse strigând peste umăr, nerăbdătoare:

— Ah, taci odată din gură, Keith, pentru numele lui Dumnezeu.

Un băiețel de vreo cinci anișori apăru pe coridor, târând o jucărie pe roți.

„Drăgălașul de tine”, se gândi doamna Ellis „Ce mamă mâninoasă și săcâită. Dar unde sunt ceilalți copii, unde, e Susan”.

— Aceasta este persoana pe care am adus-o spre identificare, spuse sora.

— Mai bine poftiți înăuntru, spuse doamna Drew, însă fără tragere de inimă. Din păcate, totul e în dezordine.

N-am pe nimeni să mă ajute și știți și dumneavoastră cum e.

Doamna Ellis, care începuse din nou să se enerveze, păși ușor peste o jucărie stricată de pe preșul de la

Intrare și, urmată de soră, intră în camera care presupunea că este sufrageria doamnei Drew. Fără discuție, era într-o dezordine de nedescris. Resturi de la micul dejun sau de la prânz? – și peste tot

jucării și o bucată de material întins pe masa de lângă fereastră, pregătit pentru croit.

Doamna Drew râse vinovată.

— Ce să fac, cu jucăriile lui Keith, și materialul. În timpul liber sunt croitoreasăși mai am de pregătit și masa pentru soțul meu când vine diseară acasă...

nu prea e comodă viața asta, spuse ea.

Vocea era la fel ca a lui Dorothy. Doamna Ellis nu-și putea lua ochii de pe ea. Același ton plângăreț.

— Nu vrem să vă răpim timpul, spuse politicoasă sora, numai să ne spuneți dacă această persoană este Grace

Jackson sau nu.

Tânăra, doamna Drew o privi gânditoare pe doamna Ellis.

— Nu, spuse ea. În cele din urmă, sunt convinsă că nu e. N-am mai văzut-o pe Grace de ani de zile, de când s-a măritat, dar arăta cu totul altfel decât această persoană.

Era mai solidă, mai oacheșă și mai în vârstă.

— Vă mulțumesc, spuse sora, prin urmare sunteți sigură că n-ați mai văzut-o până acum pe această doamnă?

— Nu, niciodată, spuse doamna Drew.

— Bine, atunci, spuse sora, nu dorim să vă mai reținem.

Se întoarse, gata să plece, dar doamna Ellis nu suporta să i se închidă gura cu prostii de genul ăsta.

— Scuzați-mă, îi spuse ea doamnei Drew, dar se pare că e o neînțelegere extraordinară și înțeleg că ați vorbit cu doctorul de la secția de poliție din Hampstead azi-dimineață, sau cineva din această casă, și aveți un grup de copii, aici din High Glose, printre ei și fetița mea. N-ați putea să-mi spuneți dacă mai este aici; e cumva cineva de la școală?

Sora fu gata să intervină, dar doamna Drew nu observă pentru că băiețelul intrase în cameră, trăgând după el

Jucăria.

— Keith, ți-am spus să nu vii aici, bombăni ea.

„Doamna Ellis îi zâmbi băiețelului. Iubea toți copiii.

— Ce băiețel drăguț, spuse ea, și-i întinse mâna.

Băiețelul o apucă și i-o ținu strâns.

— Și eu eram timidă când eram copil, îl înțeleg, spuse doamna Ellis.

Keith ridică ochii spre ea ca plin de încredere, O cuprinse un val de căldură. Dar uitase de Susan...

— Vă spuneam despre grupul de copii de la High.

Glose, spuse ea.

— Da, spu'se doamna Drew, dar polițistul era cam bătut în cap, din păcate, și a încurcat totul. Mă numeam

Susan Ellis înainte de a mă căsători, și frecventam școala

High Glose, și de acolo a provenit toată greșeala. Aici nu e niciun copil.

— Ce coincidență extraordinară, spuse doamna Ellis, zâmbind, pentru că numele meu e Ellis, iar pe fiica mea o cheamă Susan, și o coincidență și mai stranie este că semănați cu sora fostului meu soț.

— Da? spuse doamna Drew. Ei, e un nume destul de obișnuit, nu? Și măcelarul de peste drum e tot Ellis.

Doamna Ellis se înroși. O remarcă puțin cam deplasată. Și brusc se enervă pentru că sora înainta. și se apleca în față ca și cum ar fi dorit s-o ia de braț și să se îndrepte spre ușa de la intrare. Doamna Ellis era hotărâtă să nu plece din casă. Sau „cel puțin, să nu plece împreună cu sora.

— Mie High Glose mi s-a părut întotdeauna o școală foarte plăcută, spuse ea iute, dar mă întristează schimbările care se fac acolo și mi-e teamă că pe viitor n-o să mai fie același lucru.

— Nu cred că s-a schimbat prea mult, spuse doamna

Drew. Cei mai mulți dintre cei mici sunt niște bestii în miniatură, oricum, și bine le face că n-apucă să-și vadă prea mult părinții și să fie amestecați între ei.

— Nu cred că sunt de acord cu dumneavoastră, spuse doamna Ellis.

Ce ciudat. Tonul, expresia puteau foarte, foarte bine să fie ale lui Dorothy.

— A, sigur, spuse doamna Drew. Nu pot să nu-i fiu

recunoscătoare lui alde Slaty. E o băbuță caraghioasă, dar cu o inimă de aur, și pentru mine, trebuie să recunosc, a făcut multe și m-a ținut la ea vacanțele după ce mama a murit călcată de o mașină.

— Ce om bun, spuse doamna Ellis, și ce cumplit pentru dumneavoastră.

Doamna Drew râse...

— Cred că am fost destul de tare, spuse ea. Nu-mi amintesc prea multe. Dar mai țin minte că mama era o persoană blândă și drăguță. Am impresia că Keith îi seamănă.

Băiețelul nu dăduse drumul mâinii doamnei Ellis.

— E timpul să mergem, spuse sora. Haideți, doamna Drew ne-a spus tot ce doream să știm.

— Nu vreau să plec, spuse calm doamna Ellis și nu aveți dreptul să mă obligați să plec.

Sora schimbă o privire cu doamna Drew.

— Mă scuzați, spuse ea cu voce joasă, va trebui să-l aduc pe șofer. Le-am cerut să mai fiu însoțită de încă o soră, dar mi-au ripostat că nu e necesar.

— Nu face nimic, spuse doamna Drew. La atâția le filează o lampă, încât încă una în plus nu mai contează.

Dar poate ar fi mai bine să-l duc pe Keith în bucătărie, să nu cumva să mi-l fure...

Keith fu scos afară din cameră protestând.

Sora se uită din nou spre doamna Ellis.

— Vă rog să fiți rezonabilă și să mergeți, spuse ea.

— Nu, răspunse doamna Ellis, și cu o repeziciune care o surprinse și pe ea, ajunse la masa unde doamna

Drew croia materialul și înșfăcă foarfeca.

— Dacă te apropii de mine, îți înfig asta, spuse ea.

Sora se întoarse, și ieși iute din cameră, coborî treptele și-l strigă pe șofer. Următoarele clipe se scurseră repede, dar, cu toate acestea, doamna Ellis n-avu timp să-și dea seama că tactica adoptată era strălucită, semănând cu cea a eroilor din literatura polițistă, Traversă camera, deschise ușa cu geamuri care dădea în curtea din spate. Fereastra dormitorului era deschisă, îl auzi pe șofer strigând:

— Ușa de serviciu e întredeschisă, probabil că a ieșit pe acolo.

„Lasă-i să se încurce”. se gândi doamna Ellis, sprijinindu-se de pat. – „Lasă-i! Să alerge ca hăbăucii. O să mai dea jos câteva kilograme sora. Pe la Moreton Hill nu prea are de alergat. Cești de ceai la orice oră, și biscuiți dulci, iar pacienții stau pe apă și pâine”.

Forfota ținu o vreme. Cineva dădu un telefon. Urmară multe discuții. Apoi, când doamna Ellis aproape că ațipise, sprijinită de baldachinul patului, auzi mașina îndepărtându-se. Totul se cufundă în tăcere. Doamna Ellis ascultă.

Singurul sunet era făcut de băiețelul care se juca în holul de jos. Se furișă spre ușă și mai trase odată cu urechea.

jucăria pe roțile „era târâtă în susul și în josul holului, iar din sufragerie răzbătea un alt sunet. Zgomot rapid de mașină de cusut. Doamna Drew se apucase de lucru.

Sora și șoferul plecaseră. Probabil că se scurseseră o oră, două de când plecaseră. Doamna Ellis se uită la ceasul de pe consolă. Era două. Ce cameră dezordonată, cu diverse lucruri împrăștiate peste tot. Pantofi în mijlocul drumului, o haină atârnată pe un scaun, iar patul lui Keith nici nu fusese strâns; păturile erau toate răvășite.

„Urât îl mai crește”, se gândi doamna Ellis, și ce comportare grosolană, neglijentă. Dar sărmana fată, dacă n-a avut mamă...”

Se mai uită o dată prin cameră și observă, ridicând din umeri, că până și calendarul doamnei Drew avea o greșeală de tipar. Scia 1952 în loc de 1932, Câtă neglijență...

Se duse în vârful picioarelor până la capătul scărilor.

Ușa de la sufragerie era închisă, Zgomotul de la mașina de cusut era amețitor de rapid.

„Probabil că sunt cam strâmtorați dacă ea face croitorie. Oare cu ce s-o ocupa soțul ei?” se gândi doamna

Ellis. Se furișă pe trepte în jos. Nu scoase niciun sunet.

Oricum tot ar fi fost acoperit de țcănitul mașinii de cusut. Când trecu pe lângă sufragerie, ușa se deschise.

Băiețelul stătea în ușă și o privea. Nu scoase niciun sunet. Zâmbea. Doamna Ellis îi zâmbi și ea. Nu se putu abține. Avea sentimentul că n-o va da de gol.

— Închide ușa, Keith, închide-o, bombăni maică-sa din cameră. Ușa se trânti. Sunetul mașinii de cusut deveni mai îndepărtat, înfundat. Doamna Ellis ieși din casă și o zbughi... O apucă spre nord, ca un animal care amușină urma. pentru că locuința ei era spre nord.

Curând fu înghițită de trafic, autobuzele treceau pe lângă ea pe calea Finchley. Începură s-o doară picioarele și se simțea obosită, dar nu putea să ia nici autobuzul nici să oprească un taxi pentru că nu avea bani. Nimeni nu se uita la ea; nimănui nu-i păsa de ea; erau toți preocupați de propriile treburi, fie că plecau sau se întorceau acasă, iar doamnei Ellis i se păru, în vreme ce urca cu trudă dealul spre Hampstead. că era singură și fără prieteni, își dorea căminul, casă, alinarea adusă de lucrurile pe care le cunoștea; voia să-și reia viața normală, obișnuită, care fusese întreruptă într-o manieră, atât de brutală. Erau atâtea de pus la punct, atâtea de făcut, iar

Doamna Ellis nu știa de unde să înceapă și cui să-i ceară ajutorul...

„Vreau să fie totul ca înainte de plimbarea de ieri”, se gândi doamna Ellis, cu spinarea plină de junghiuri, și picioarele zvâcnindu-i. „Vreau acasă. O vreau pe fetița mea”.

Și iată din nou câmpul cu buruieni. Aici stătuse înainte de a fi traversat șoseaua, își aminti chiar și la ce se gândise. Plănuiise să-i cumpere lui Susan o bicicletă roșie.

Ceva ușor dar durabil, o marcă bună.

— Amintirea bicicletei o făcu să uite și de necazurile și de oboseală, îndată ce se va termina cu zăpăceala și încurcătura asta, o să-i cumpere lui Susan o bicicletă roșie.

Și totuși, de ce, pentru a doua oară, din nou scrâșnetul acela de frâne, când traversă șoseaua, și chipul inexpresiv al băiatului de la spălătorie deasupra ei?

<titlu>; ADIEU SAGESSE”.

RICHARD FERGUSON ERA O persoană fără haz. Toată lumea îl considera astfel. Era genul de om pe care atunci când îl zăreai pe stradă, preferai să intri în cel mai apropiat magazin ca să-l eviți. „Hai să intrăm la Smith o clipă ca să nu dăm nas în nas cu Ferguson”. Oamenii știau că în momentul întâlnirii și-ar fi ridicat doar pălăria și și-ar fi

văzut mai departe de drum. Nu s-ar fi străduit să înjghebe niciun fel de conversație. Ce mai, era fără haz. plicticos la culme. Și cum ajunsese el directorul băncii Western era un mister pentru toată lumea: Cum se căsătorise – ei, mă rog, de atunci trecuse multă vreme, iar oamenii nu mai discutau. Uitaseră până și cum arătase în tinerețe. Dar mai mult ca sigur că fusese întotdeauna lipsit de acel vino-ncoace.

Soția lui, în schimb, era o femeie încântătoare. de-a dreptul încântătoare. Era gata întotdeauna să facă conversație sau să se alăture oricărui gen de distracție pe plan local. Și mai avea și un simț grozav al umorului, un umor tip Maltby. Iar cele trei fete erau sufletul oricărei petreceri. Mare minune că toate patru suportau să trăiască alături de alde Ferguson.

Ah! ce individ insipid! Oamenii susțineau că ar fi fost sub papucul nevestei. Mă rog, merita. În Maltby erau apreciați oamenii de duh. Iar Ferguson n-avea niciun dram. Și de fapt, nici maniere. Dacă erau invitați la masă, stătea pe scaun sau se ducea lângă fereastră și nu asculta un cuvânt din cele ce se vorbeau. Tot timpul arbora un soi de zâmbet amuzat. Poate ușor superior. Da, chiar așa, superior. Ori, orașelul Maltby nu putea să îngăduie asemenea lucruri. Ce voia, de fapt, să arate? Să stai morocă

nos într-un colț și să zâmbești în sinea ta?

Biata doamnă Ferguson! Extraordinar cum îndura o asemenea pacoste! Să o fi văzut pe doamna Ferguson la câte o petrecere! Râsul ei sănătos întrecea toate glasurile.

Putea fi auzit duminica cum răsuna biserica de glasul ei, acoperind corul de băieți la „Slavă ție, Doamne”. Sau în august, s-o fi văzut pe doamna Ferguson la regata din Maltby! Arăta grozav în atlas cenușiu. Străbătea terasa clubului cu o umbreluță în același ton cu rochia.

Îl împungea pe tânărul Shipton între coaste:

— Oare n-a venit vremea, Jack, să te așezi și tu la casa ta?

Bună glumă! Gândul îi era la Helen, care nu era încă măritată. N-avea importanță! Poate ceva mai târziu. vara, o s-o plimbe cu barca. Se întorcea, zâmbind, către altcineva. Fetele ei trebuiau să se mărite odată și odată.

Ce fete nostime și deosebite! Iar doamna Ferguson. ce femeie minunată! Hohotul ei de râs mai răsună o dată puternic și din toată inima.

Fetele beau ceai în localul clubului. Șușoteau și aprobau din cap deasupra ceștilor.

— Doamna Marshall are aceeași rochie ca anul trecut.

Să vezi și să nu crezi! Bineînțeles că a vopsit-o!

Privirile le scânteiau când cercetau invitații.

— Pot să jur că mi-a aruncat o otheadă... ei... și voi, Zău? Vai, dragă nu mai spune!

— Râdeau disprețuitor, ridicau din umeri ca niște păsări care-și zburlesc penele. Apăru tânărul Shipton, cu un prieten. Brusc, fetele începură să se agite într-un mod deosebit. Deveniră dușmance. Aveau gânduri înveninate una față de cealaltă. Tânărul le aruncă o vorbă și-și văzu de drum. Era conștient de puterea ce o avea.

Soarele strălucea, marea scânteia, fanfara cu alămuri atacă o melodie puțin cam lentă. Maltby era en fete 1

„Ce reușită! Ce zi minunată!” se auzeau voci. Pe urmă, peste o clipă, în șoaptă, murmure: „Dar ce naiba și-a pus pe cap... o învelitoare de ceainic?”... „E clar că e ceva la mijloc. Nu s-a mișcat de lângă ea toată după-amiaza”.

Ce orașel fericit și plin de proștețime. Bătrânul Ferguson continua să stea întors cu spatele la invitații clubului și să privească mulțimea de dedesubt. Pufăia gânditor din țigară.

Ce putea gândi omul cel mai plicticos din Maltby?

Chiar sub el, se afla o barcă umplută ochi cu oameni.

Era Sam Collins, pescuitorul de crabi, cu familia. „Familia”.

era îmbrăcată în hainele cele mai bune. Se mișcau prin barcă și-și cufundau mâinile în apă. Soția lui Sam stătea la cârmă, cu sora, un prieten și sora unui prieten... „Și doar i-am spus că îi stătea groaznic la față, așa, vâlvoi, ceva de spaimă, ce mai!”

Sam era așezat pe banca din mijloc, cu lopețile în mână. Costumul bun îl stânjenea vizibil și abia aștepta să-și scoată haina. Nu suferea zgomotul și agitația stârnite de atâtea bărci. Pe chip avea întipărită o expresie visătoare.

<notă>

1 în sărbătoare (fr.).

Se uita melancolic spre gura portului, unde apa vălurită își depăna propria poveste. Suspina și dădu din cap: „Mai mult ca sigur că acolo sunt macrouri...”

Nu-l auzi nimeni. Ba da, o persoană. Deasupra lui cineva chicoti. Ridică privirea și-l văzu pe directorul băncii aplecat peste balustrada clubului. Sam se îmbujoră, pe urmă zâmbi cam nătâng. I se răspunse printr-un zâmbet; amândoi priviră spre gura portului; amândoi suspinară; iar bătrânul Ferguson făcu cu ochiul, da, chiar așa, făcu cu ochiul către Sam, pescuitorul de crabi.

„Ce individ insipid”, se gândi tânărul Shipton, privindu-i spatele „n-are absolut niciun haz”.

*

Bătrânul FERGUSON STĂTEA

la biroul lui din camera personală a directorului băncii Western.

Avea în față o mulțime de documente de care nu se atinsese; bătea darabana pe genunchi. Degeaba, îi era imposibil să se apuce de lucru. Nu pentru că era bolnav

— Nici vorbă. În viața lui nu se simțise mai bine.

Nu, nu avea nimic cu sănătatea. Însă avea o stare ciudată, al naibii de ciudată. Îi zăbovea ceva în minte.

ceva ce nu-și putea explica. Luase am ploare pe parcursul a săptămâni, chiar luni întregi – sentimentul că în viață nu conta nimic cu adevărat, începuse să se întrebe de ce se afla acolo zi de zi, an după an. Avea șaiszeci, aproape șaiszeci și unu de ani, una dintre situațiile cele mai bune din Maltby, o soție iubitoare și fidelă și trei fiice îndatoritoare. Dar ce să mai spunem de casă, de „The Chestnuts”?

Nu oferea ea oare cea mai – frumoasă panoramă din

Maltby – una dintre cele – mai minunate grădini? Se afla chiar în vârful dealului, deasupra orașului, cu fața spre port.

Și mai era și casa lui personală de vară de la capătul grădinii. Avea obiceiul să stea acolo de multe ori și să se uite prin telescop la vapoarele care ieșeau din radă.

O jumătate de minut... ia stai... prima dată când a fost copleșit

de sentimentul acela ciudat... aproape că l-a deslușit... a prins contur dintre cețuri. De mult, vara trecută, stătuse în ascunzătoarea lui preferată. Probabil că adormise, pentru că în somn: auzise un semnal, o chemare, un apel din străfundurile ființei sale, împresurându-i inima, punându-i stăpânire pe minte.

Se trezise tresărind, într-o stare de alertă, de așteptare. I-auzi... iar, i-a dat de știre... chemarea. Se ridică în picioare și se uită în jur. Pe urmă își dădu seama ce fusese. Doar sirena unui vapor. Un vapor care iese din rada portului. Care pleacă din Maltby, Asta era tot.

Se întâmpla în fiecare zi. Dar de ce-i apăruse în somn?

Dele lui i se păruse ca un strigăt al celor morți?

Își aminti cum stătuse în casa de vară, cu telescopul sub braț și ochii ațintiți pe fumul coșului care se pierdea”.

În mare. Sirena sunase de trei ori – trei vaiere prelungite. Semnal de rămas bun. Rămas bun Maltby. Curând, nu se mai zărea decât o pată la orizont, pe urmă un firicel de fum. Rămas bun, Maltby. Apoi Ferguson simți din nou aceeași emoție. Murise. Muriseră cu toții. Maltby era un oraș mort... mai rău decât orice închipuire a

Pompeiului. Mai rău decât o movilă de cenușă. Singurul lucru viu era vasul care se topise în zare. Scăpase. Reușise să plece până să fie prins în gheare. La orizont nu mai rămăseseră decât un abur vag. Destinația nu avea importanță. Sirena sunase pentru el ca o chemare, o chemare pentru cei morți din partea celor în viață.

Rămas bun, Maltby... Ia ascultă! Sosise ploaia. Răpăia la fereastra biroului.

Bătrânul Ferguson se întoarse la hârtiile din față... Sunetul îl readuse la realitate. Ce era cu el, cum de-l apucase visarea în miezul zilei astfel? Ploaia se scurgea în șiroaie pe stradă, afară, așa cum numai în Maltby putea să plouă.

Bătrânul Ferguson se întinse după toc și începu să scrie. Ceasul ticăia grav pe peretele din față. „Referitor

„La scrisoarea dvs...” În fața ochilor însă, se afla pata corăbiei la orizont, iar în auz îi răsună tremurul sirenei care-și lua rămas bun.

FERGUSON SE RIDICĂ DE LA

masa unde-și bea ceaiul și se duse la fereastră. Era o vreme

tipică de

Maltby. Ploaia de dimineață crease o atmosferă de înăbușeală generală. Soarele se chinuia să zâmbească anemic, iar cerul vlăguit dădea din loc în loc la iveală pete mari albastre. Ferguson ieși din cameră, mormăind ceva despre chibrituri. Pe hol se opri să asculte. Nimeni, nu schiță gestul de a-l urma. Se chinui să-și îmbrace vechea haină de tweed, își înșfăcă șapca din cuier și bastonul preferat și ieși din casă. Maltby se întindea în fața lui învăluit într-o ceață ușoară. Fumul se ridica în colaci din hornuri, iar de pe petecul de plajă, sub cheiul orașului, putea să audă strigătele copiilor care se jucau în nisip. Bătrânul Ferguson se amăgea cu gândul că ieșise doar la o plimbare, să tragă puțin aer curat în piept, însă dacă așa ar fi stat lucrurile, ar fi trebuit să meargă de-a lungul esplanadei și probabil să ajungă la golf.

— Și atunci, oare de ce o apucase exact în direcția opusă. Nu încăpea nicio îndoială. Bătrânul Ferguson știa încotro o luase. Direct spre mlaștina de la celălalt capăt al portului. Acolo găsea singurătate și liniște. Nu-l mai deranja niciun glas. Venise refluxul, iar pescărușii se avântau spre mâl, în căutare de cozi de pește.

Pe o bucată de teren, pe jumătate ascunsă de frunzișul plecat al unui arbore, stătea o ambarcațiune. Cel puțin, semăna a ambarcațiune. Maltby ar fi numit-o copaie, în vremurile ei bune, fusese un cuter de șapte tone, mândru nevoie mare. Nici în primele zile nu fusese o frumusețe.

Avea prea mult lemn comparativ cu lungimea, iar traversa de la pupă era înaltă și urâtă. Dar ce conta! Important era că era o ambarcațiune, ambarcațiune adevărată. Nu așa, câteva scânduri bătute în cuie, ca să aibă o formă plăcută, cu linia de plutire vopsită albastru ca cerul, și pe urmă purtată în jurul gurii portului cu pânzele în vânt.

Bătrânul Ferguson își trecu mâna pe bord. Scoase din buzunar briceagul și-l înfipse de câteva ori în lemn. Pe chip i se lăți un zâmbet molcom. Rareori zâmbea.

— E zdravănă, spuse el încetișor. Zdravănă ca un taur.

Privi literele aurii, decolorate, Adieu Sagesse.

Își aduse aminte cum o cumpărase cu zece ani în urmă, când proprietarul murise din cauza unei răceli. Ce individ ciudat. Un francez

care apăruse nimeni nu știa de unde.

Intrase în rada Maltby într-o seară și la vreo două săptămâni fusese găsit aproape mort, în cabină. Ciudată crea

tură! Probabil că nu era în toate mințile. Iar el, Ferguson, cumpăraseră ambarcațiunea pe o nimica toată.

Nu aflase nimeni niciodată de unde venise francezul, iar ambarcațiunea nu era înregistrată. Nu-i trebuise mai mult de o jumătate de oră ca să pună lucrurile la punct cu autoritățile portuare. Și de ce-o cumpăraseră bătrânul

Ferguson? Nici asta nu știa nimeni. De fapt, nu știa nici el. N-avusese niciodată curajul s-o pună la apă, așa că zăcuse în noroi... vreo zece ani.

— Ce prostie! se plânsese doamna Ferguson, să cumperi o copaie ca asta. O să ajungi batjocura întregului

Club. Și bieteles fete or să tragă ponoasele. Mă rog, acum că ai cumpărat-o, ce-ai de gând să faci cu ea”?

La asta, soțul nu-i răspunse. Se scărpină în creștetul capului. Nu îi venea în minte niciun răspuns. La drept vorbind, se supusese unui impuls dacă vreți, și cu asta basta. Îi răsunase ceva în auz, tremurul sirenei – „cumpăr-o, nu se știe că pământul”.

Zece ani zăcuse în noroi Adieu Sagesse. bătrânul

Ferguson lăsa capul într-o parte și trase aer în piept.

Semăna leit cu un dulău zdravăn.

Pe plajă apăru cineva, înaintând cu pași greoi, afundându-se în mocirlă: Se ivi după un copac. Era Sam, pescuitorul de crabi, își zâmbiră conspirativ.

— Bună seara» Sam.

— „Seara, domnule!

Bătrânul Ferguson își aprinse o țigară, Sam tuși și scuipă, acoperindu-și gura cu palma.

— Mi-am mai aruncat și eu ochii la barca asta, Sam.

Pare la fel de zdravănă ca în prima zi când i-am încercat lemnul cu briceagul. Nu s-a înmuiat de loc. Sam își netezi barba și făcu cu ochiul.

— N-are nici pe naiba, dom'le, și nici n-a avut. Să-i dați numai o

văpsea ca s-o puneți la apă.

Fumară o vreme în tăcere.

— Io m-aș duce cu ea până-n America, zău, și al naibii să fiu dac-ar lua la bord măcar o găleată de apă, se fâli Sam. Ia uitați-vă ce lemn are, continuă el. Ce mai chereștea! Nu mai face nimeni azi bărci d-astea.

Se lăsă tăcerea. Pe urmă, bătrânul Ferguson prinse să vorbească.

— Am cheia la mine. Sam. Hai să urcăm s-o inspectăm puțin.

Privi peste umăr. În urmă, ca un școlar vinovat.

Urcară pe scara șubredă, udă de la alge și se opriră pe puntea goală. Ferguson bătu în scândură cu piciorul.

— E tare cum e cremenea, spuse el.

Însoțitorul lui încerca catargul cu briceagul.

— Are verga bună, mormăi el. Nu-i nevoie decât s-o răzuim și să-i dăm față.

Ridică ră împreună prelata murdară care acoperea bocaportul. Coborâră în cocpit, iar Ferguson scoase cheia din buzunar.

Ușa scârțâi și gemu, apoi se deschise. Priviră curioși scara de tambuchi și cabina. De ambele laturi era câte o cușetă lungă „o masă pivotantă la mijloc. Ferguson se uită prin chesoane și prin dulapurile în perete, în vreme ce Sam ridica spiralul prăfuit. Din când în când făceau remarci, fără să aștepte vreun răspuns.

— A zăcut atâția ani și n-ar e pic de umezeală.

— Da, și e încăpătoare. N-aș pune piciorul pe vasele lor nici de frică; da' cu asta aș merge până-n pânzele albe.

În capătul cabinei erau cambuza, camera și toaleta.

Pe urmă, teuga și dulapul cel mare.

Se mai învârtiră pe acolo, mormăind fiecare în legea lui și pipăind totul curioși. Se așezară pe unul dintre paturi. Sam dădu sub masă peste un cufăr plin cu hărți vechi. Prinse să le cerceteze umezindu-și degetele murdare cu limba.

— Cât ți-ar trebui s-o pui la punct? rosti Ferguson ușor, ridicând privirea spre scara de tambuchi ca să nu fie nevoit să-l privească pe Sam în ochi.

Sam tuși discret.

— Io văz că n-are nevoie de nimic. Doar să râcâim punțile și catargul. Și-un strat de vâpsea peste tot. Are toate mașinăriile bune. Am văzut io cu ochii mei, în sala de trasaj. Ți-o fac cum trebuie în doi timpi și trei mișcări»

Io singur.

Își șterse nasul cu gesturi pline de importanță. Bătrânul

Ferguson fluieră jenat. Pe urmă se ridică și se duse pe punte, închiseră spiraiul, încuiară ușa și acoperiră din nou bocaportul cu prelata găurită. Se opriră pe plajă să mai privească barca o, dată. Soarele apusese dincolo de deal. Se ridica fluxul, croindu-și drum prin mâl. Apa se încrețea, închipuind desene aurii, iar văzduhul părea încărcat de măreție.

Un pescăruș își întinse aripile și se cuibări în vârful catargului. Cei doi bărbați oftară și-și zâmbiră, conștienți de gândurile fiecăruia.

— Cred că ar rezista pe orice fel de vreme, spuse unul dintre ei.

Cântecul cerului și al mării, la unison, scârțâitul catargului, zdrăngănitul sarturilor. Spuma albă, norii albi.

Lumea necuprinsă, în care să tot rătăcești. Singur. Singur.

— Da, o să plutească, ce mai! Ca o pasăre, spuse celălalt... –

Spuma înțepăcioasă și gustul sării. Velele cafenii întinse spre cer. Cârma zvâcnind ca un cal năvăș. O

corabie care se scutura și râdea în mijlocul valurilor ca o ființă vie. Nici urmă de uscat... și vântul sălbatic, sălbatic...

Prin amurg răsună ceva în depărtare. Sam întoarse capul și ascultă. Ferguson închise ochii. Era chemarea, atât de cunoscută – tremurul sirenei vasului când ieșea din port – spre alte zări.

Pe urmă Sam se îndreptă cu greutate spre pupa vasului și citi numele înscris cu litere aurii decolorate.

„— Nu și ce-o-nsemna asta. Nu pricep nici să mă tai.

Cred că-i o aiureală.

— Sagește înseamnă înțelepciune în limba franceză.

Sam. Iar adieu înseamnă rămas bun.

— A naibii de încâlcită limbă mai vorbesc și străinii ăștia. Rămas bun înțelepciune, deci asta zice, I-o fi lipsit vreo doagă. Orișicât...

Sam medită o clipă la cele ce-avea să spună.

— ...te cuprinde-nce, încet, recunosc el; dă-i clar că zdravăn n-a fost ăsta de la început.

Bătrânul Ferguson zâmbi în întuneric. Se simțea tânăr și împăcat cu gândul. Voia să alerge până în vârful

Dealului și să facă semn cu mâna.

Adieu Sagesse. Sirena mai sună o dată de pe ape.

Un – strigăt de eliberare. Ape cenușii – văzduhuri cenușii.

— Noapte bună. Sam.

— Noapte bună, domnule.

*

— DAR CE L-A APUCAT PE

...– bătrânul Ferguson? spuse secretarul Clubului într-o zi. Azi după-amiază am dat peste el pe terenul de golf și omul pur și simplu fredona o melodie. Mi-a făcut semn cu bastonul și a zâmbit cu gura până la urechi. În viața mea n-am fost mai consternat ca atunci. Cred că-i filează o lampă.

— Ascultă la mine, se auzi vocea Înalt Prea Sfinției sale Travers, acum la pensie, e altceva la mijloc, cu totul altceva, îmi pare rău că trebuie să afirm asemenea lucruri despre un vechi prieten și știți că nimeni nu-l respectă pe Ferguson mai mult ca mine. Dar dacă vreți să aflați ce cred eu, uite ce e. Sărmanul de el a dat în patima beției.

Clătină din cap întristat și sorbi whiskyul cu sifon gânditor.

— Dar de unde naiba și-o fi făcând rost? mormăi colonelul Strong, fost combatant în armata indiană. Eu unul nu l-am văzut bând aici decât coca-cola. Și-n viața lui nu mi-a oferit un pahar.

— Probabil că se strecoară în barul de la Queen, sugeră secretarul, și se îmbată criță. Sau își ține băutura acasă, dosită. De-a dreptul scandalos, zău, pentru un om cu situația lui. Cred că s-ar cuveni să mai afle și alții.

— Mă bucur sincer că nu face parte din comitet, declară Prea Sfinția Sa Travers. Ne-ar pune pe toți într-o situație absolut jenantă. Delicată treabă, ce mai. Am să trec într-una din zilele astea pe la doamna Ferguson.

Își aminti că din întâmplare cât de minunate prăjituri făcea doamna Ferguson. Și în plus ar fi avut și ocazia să aprecieze calitatea

whiskyului lui Ferguson.

— Mie unuia întotdeauna mi s-a părut cam ciudat.

Spusesecretarul, urmând o altă linie de gândire. Vă mai amintiți cum a cumpărat acum zece ani copaia aia? După câte știu, nici măcar n-a folosit-o. Cam ciudat, ca să nu spunem decât atât. Acum vreo săptămână, mă aflu pe acolo și am zărit pe cineva lângă ea”. Catargele erau frecate și o jumătate din bord era dată cu vopsea. Era deschis și spiralul. M-am urcat pe creasta malului ca să mă uit mai bine. Oricum, nu e treaba mea.

Reverendul Travers tuși și-și suflă nasul.

— Sper... hmm, că barca nu va fi folosită... hmm, în scopuri necurate. Nu-mi place deloc ceea ce aud. Ai observat vreo lumină acolo după ce se înserează? După câte știm noi...

Se uită în jur semnificativ. Cine ar putea susține că până și în Maltby nu au loc orgii de natură bahică?

— Păi chiar deunăzi l-am văzut stând de vorbă cu fata aia a lui Sam, foc de frumusețe, interveni scârbit secretarul. Uite, acum mi-am adus aminte. Eram lângă biserică, într-un colț cam întunecat. Dacă stau bine și mă gândesc, chiar locul e cam ciudat. Izolat și mai știu și eu ce. nu?

— Absolut! exclamă clericul.

— Nu cumva... hmm. ai auzit ce-i spunea?

— Da... de fapt, chiar am auzit din întâmplare, recunosc degajat secretarul. O întreba dacă o ține Sam pe banii lui. E clar, nu?

Colonelul Strong se ridică din scaun, roșu de indignare.

— Doamne, iartă-mă! Păi asta nu înseamnă decât... un singur lucru. Satirul ăsta nenorocit și bătrân ar trebui să fie biciuit cu cravașa.

— Să știți că eu locuiesc în Maltby de treizeci de ani, dar așa ceva încă n-am auzit, spuse reverendul

Travers.

— Era copleșit. Sună ospătarul și mai comandă un. whisky ca să se liniștească.

— Și când te gândești că noi l-am considerat întotdeauna – un om respectabil, un membru al societății cu frica lui Dumnezeu, iar el e

un ticălos fără pereche. Să bei până cazi pe jos și să duci în ispită tineretul din Maltby.

Și să mai te folosești și de namila aia dărăpănată în scopuri imorale! E de-a dreptul jalnic.

— Și ce-o să facem acum? se interesă secretarul, ridicându-și semeț nasul în aer.

— Nu vezi ce putem face? O să-i spunem de la obraz, răspunse colonelul îmbufnat.

— Probabil că n-o să-mi dați voie să pun mâna pe față și s-o trag puțin de limbă? Să știți că nu mi-ar dispăcea să stau de vorbă cu ea.

Secretarul era poate prea dornic să se facă util.

— Bineînțeles că nu, răspunse Travers, plin de demnitate. Oricum, nu deocamdată. Sărmana față, probabil că ar provoca un scandal. Și n-avem nevoie de scandaluri în Maltby.

— Nu, nu... sigur că nu, consimțiră grăbiți ceilalți.

Pentru că dacă există ceva ce nu suport, ceea ce urăsc de-a dreptul este bârfa sau scandalul, declară colonelul

Strong, din armata indiană, în prezent pensionar.

*

DACĂ MEMBRII CLUBULUI DE

yachting Maltby și-ar fi dat osteneala să se intereseze, ar fi descoperit că directorul băncii Western începuse de o săptămână să aibă obiceiul de a se încuia în propriul birou în fiecare seară și de a examina un număr de titluri, documente și acte. Comportamentul lui, ca să folosim un cuvânt blând, dădea de bănuț. Dacă nu folosea în secret la jocurile de noroc polițele de garanție prețioase ce-i fuseseră încredințate de vajnicii locuitori ai orașului.

atunci precis se pregătea s-o șteargă cu bunurile lor lumești.

Oare era posibil ca bătrânul Ferguson, cel mai insipid individ din Maltby, să fie un escroc, un pungaș, cu alte cuvinte un ticălos de cea mai josnică speță? Așa se părea. Și totuși, dacă sus numiții membri ar fi avut darul invizibilității și s-ar fi furișat în biroul lui, privindu-i peste umăr în vreme ce își citea documentele, ar fi rămas intrigati și descumpăniți. Se părea că directorul trecea în revistă situația propriilor finanțe, în vederea stabilirii unui venit; pentru soția și cele

două fiice ale sale. Totuși.

În ciuda celor șaizeci de ani, bătrânul Ferguson părea sănătos și în putere. Mai avea de trăit, fără îndoială, mulți ani.

Era posibil să fi fost victima vreunei boli cumplite și să-și aștepte moartea dintr-o clipă în alta? Membrii clubului n-ar fi rezistat la o asemenea stare de încordare pentru că directorul nu numai că-și regla propriile afaceri dar și pe cele ale lui Sam Collins, pescuitorul de crabi.

Da, de fapt, făcea o declarație prin care Marthei Collins.

soția lui Sam Collins și celor pe care ea îi avea în grijă urma să li se plătească o sumă trimestrială. Ah, Maltby ce taine grozave sunt acestea? Domnilor de la Clubul de yachting ce se petrece oare chiar sub nasul vostru în seara de miercuri, bătrânul Ferguson se lăsă pe spătarul scaunului, plin de mulțumire., în fața lui. pe birou, se aflau documentele aranjate ordonat și etichetate, își terminase lucrul. Totul era acum în ordine. Nu mai rămăsese nimic de făcut. Se uită în jur la zidurile familiare. Biroul masiv american, cărțile de referință, pereții cafenii, harta din colț. Ciudat că după atâția ani nu simțea niciun fel de afecțiune pentru ele, niciun regret.

Se – ridică și se întinse, își îndreptă cravata și se privi în oglinjoara de pe polița căminului.

„Ai șaizeci de ani”, își spuse, „bați pe șaizeci și unu și ești un nătărău bătrân căruia îi zboară gărgăuni în cap”.

Pe urmă râse cu glas tare. Peste douăzeci de minute.

Ferguson se afla lângă barca lui, pe întinderea mlăștinoasă de lângă gura portului. Ce schimbată era după trei săptămâni! Catargul era răzuit și vopsit, bordurile pictate și podeaua frecată. Velatura fusese înălțată, iar randa mare strânsă. O velă cafeniu murdar, cu petice, dacă vreți, dar vânjoasă. Dedesubt, totul era în ordine. În cabină erau perne, un ceas, o sobă cu petrol. Până și dulapurile erau pline. Bucătărioara era înțesată de veselă. Ferguson inspectă fiecare colțișor. Nu, nu fusese uitat nimic.

— Sam, spuse el încetșor, Sam, pe unde te-ai ascuns?

În ușa teugii își făcu apariția un pământuf de barbă.

— Aici îs dom'le, se auzi vocea răgușită. Mă chinui să pui totul la

punct după moda de la Bristol.

Dacă l-ar fi văzut nevastă-sa ar fi oftat din tot sufletul. Tricoul îi era pătat de catran, cizmele mânjite de funingine și murdărie. O pălărie marinărească veche, răpciugoasă, dată pe ceafă. Din gură îi atârna un chiștoc.

— Unde ți-e costumul de gală, Sam? Întrebă Ferguson, făcând cu ochiul.

— Doamne, iartă-mă, dom'le! Că doar n-o să-mi cereți așa ceva. (Chipul lui Sam era o mască a disperării.) Păi, dom'le eu l-am măritat pe-al meu în Maltby, fără mare zarvă, Doar nu era să dau cu picioru' în niște bani buni.

Și așa io zic că omu' ăla l-a luat al naibii de ieftin.

— E-n regulă, Sam. S-a dus vremea gulereilor scrobite.

Noi doi am terminat cu nenorocitele astea de costume.

Se urcară pe punte.

— Pe la cât urcă fluxul?

— În mai puțin de o oră, dom'le iar mâine o să aibă două picioare mai mult, să nu uitați.

— Și crezi că o s-o salte, omule?

— Da, ca pe-o pasăre, N-o să fie nicio problemă.

— Bine, Sam, atunci cred că asta e tot. Sosesc negreșit. Deci ai regrete?

Sam scuipe în apă.

— Dar vremea?

— Avem vânt din spate. O să bată tare dinspre sud-vest, pui pariu. O să-i țină piept. Nu se lasă ea așa de ușor la o briză de vară.

— N-o să se lase, Sam.

Ferguson se strecură în micuța șalupă. Literele de la pupa vasului nu mai erau decolorate. Ieșeau în evidență bine, provocatoare pentru întreaga lume. Adieu

Sagesse. Cei doi își zâmbiră, fără să scoată un cuvânt.

— Pe mâine» Sam.

— 'Nțeles, domnule.

Ferguson urcă dealul abrupt care ducea la casa lui.

„The Chestnuts”. Soarele apunea îndărătul dealurilor de culoare

portocalie aprins, sumbru, în vreme ce norii suri se adunau. Gura portului era spălată de valuri fără încetare. Ploaie sau vânt, ce mai conta? La picioarele lui se întindea Maltby, ferit de primejdii și tihnit. Ura aerul lui general de fățarnicie, înfățișarea spilcuită a caselor, grădinile înguste cu flori semețe, aleile cu pietriș.

Domnișoarele trecute care se șteau îndărătul ferestrelor închise; ofițerii pensionari care străbăteau țănoș esplanada. Oamenii care alcătuiau enoriașii bisericii, membrii clubului, vânzătorii curioși, băgăcioasele autorități portuare toți cei care prădaseră sufletul Maltby-ului și care-i bătuseră pecetea cu capul de mort – „Oraș balnear”. Ah, cum îi mai ura!

Numai pescărușii erau reali, ei și apele liniștite, grave ale portului. Spiritul care încă mai dădea târcoale îndărătul dalelor din piață; fumul care se încolăcea din cele câteva căsuțe îngrămădite; strigătul corbilor pe înserat;

copacii înalți și tăcuți de pe coama dealului; frumusețea senină a mării după apusul soarelui; cețurile alburii, diafane, care soseau odată cu ploaia de vară – numai acestea rămăseseră. Oriunde ar rătăci, va purta în suflet dragostea pentru ele – însă Maltby murise. Niciun regret și nicio teamă, în fața lui se întindea ceva minunat, amețitor, uriaș. Chemarea se ridica în ființa lui atotstăpânitoare. Chemarea însăși a vieții. Iar el. la șazeci și unu de ani, stătea în pragul visului său.

Dădu capul pe spate și răs. Era bătrân, însă nu mai conta. Nimănui nu-i păsa. Lumea era a lui. Ultima lui seară. O seară tipică pentru el. Își aminti că îl așteptau pe Travers la cină. Se gândi la grupul adunat în jurul mesei din sufragerie. Rochia nouă a lui Helen. Respirația greoaie a slujnicei când servea legumele. Cea mai confortabilă casă din Maltby. „Foarte bine, n-aveți decât s-o luați! Luați totul!” strigă el cu glas tare. Adieu

Sagesse... Când intră în casă, din salon năvăli râsul puternic al soției. Una dintre fete dăduse drumul tare la gramofon. Pe măsura înaltă din hol trona pălăria Prea

Sfinției Sale Travers. Bătrânul Ferguson se uită la ea cu o licărire în ochi, apoi se îndreptă spre salon. Avea de gând să se distreze pentru prima și ultima oară în Maltby.

— Ei, Richard, ce Dumnezeu ai făcut până acum?
O să bată gongul într-o clipă. Știai prea bine că domnul Travers a fost invitat la masă.

Doamna Ferguson se încruntă nerăbdătoare la soțul ei.

— Știu. De asta am și întârziat. Am așteptat până în ultima clipă, răspunse voios bătrânul Ferguson.

Doamna Ferguson rămase cu gura căscată, în vreme ce fetele se întoarseră de la gramofon și se holbară la tatăl lor. Cât, privește reverendul, își scoase o batistă mare din buzunar și începu să-și sufle nasul. Cât de neplăcut și deprimant – nenorocitul individ era deja beat!

— Ce mai faci, Ferguson? întrebă el, fără să ia în seamă remarca neplăcută. Nu prea te-am văzut în ultima vreme în afară de duminică, bineînțeles.

— Nu știu dacă motivul e că se apropie toamna, declară bătrânul Ferguson cu un zâmbet nevinovat, dar categoric, în ultimele duminici, am dormit mai zdravăn la biserică decât oricând. Și tu, draga mea, adăugă el, întorcându-se spre soție, am observat că te-ai trezit după slujba de duminică numai la glasul doamnei Druce când cânta

„Pace, pace veșnică”.

Doamna Ferguson se făcu stacojie la față, fetele tușiră, iar reverendul Travers se aplecă, prefăcându-se că mângâie urechile câinelui.

În acea clipă bătu gongul și gazda, agitată, îi conduse în sufragerie. Când intrară în cameră, clericul se uită pe furiș spre bufet. Ei, Doamne! Exact de ceea ce-i fusese teamă. Sticla de whisky era pe jumătate goală. Bineînțeles, gazda lui se afla la un pas de delirium tremens; probabil că-și ținea băutura încuiată în cameră.

Se așezară cu toții la masă. Păreau nervoși și jenați.

cu excepția bătrânului Ferguson, care nu se simțise niciodată mai bine.

Supă fu mâncată în tăcere. Nimeni nu părea dornic să pornească o discuție. Minutele se scurgeau greu. Zgomotul făcut de cei care mâncau deveni apăsător. Spre sfârșitul mesei, clericul își aminti că promisese membrilor clubului să afle motivul sinistrului comportament al lui Ferguson.

— Ciudat cum s-au mai schimbat tinerii din Maltby, începu el, în timp ce-și cojea atent o pară. Parcă nu se mai gândesc la altceva decât cum arată. Treceam pe strada principală azi după-amiază și aruncându-mi ochii la câteva fete din magazine, am avut impresia că erau îmbrăcate ca pentru teatru. Fără mâneci, cu ciorapi de mătase, pudrate și machiate. Uneori, chiar mă îndoiesc de respectabilitatea unora.

— Ei, domnule Travers, exagerezi, exclamă doamna Ferguson. Tinerele de azi nu fac altceva decât să se încreadă în aerul curat. Mânele scurte nu fac niciun rău.

Deși, trebuie să recunosc, că nu suport să le văd pe cele de teapa lor maimuțărind domnișoarele de condiție bună.

Dacă nu le punem la punct, mâine-poimâine or să aibă pretenții să intre în cluburile de golf și tenis.

— Și ce dacă ar intra? Întrebă soțul.

— Cum adică? Dragul meu, Richard, chiar nu-ți dai seama? Eu una nu mi-aș mai dori să joc vreodată dacă ar fi să mă amestec cu ele.

— Nu sunt de acord cu apucăturile astea moderne, spuse domnul Travers.

— Dar ăștia ce-au de gând, chiar nu i se mai oferă un pahar de porto? Zău, gazda asta avea niște maniere de-a dreptul barbare.

— Pe vremea când eram băiat, viața era mult mai romantică. Nu cred că jocurile ajută la ținută, după cum susțin unii. O femeie care e femeie are alte calități, mai delicate decât creaturile astea moderne și zdravene.

Apropo, micuța May Collins, fata cea mică a lui Sam, e o persoană drăguță.

Aruncă pe furiș o privire spre gazdă.

— O știu bine, spuse Ferguson. E o fată încântătoare.

I-am găsit o slujbă grozavă la Penleath. Chiar mă bate gândul să-i stabilesc și o alocație.

Clericul se împurpură de jenă. Ochii îi scăpărară îndărătul ochelarelor. Zău, gazda o lua un picușor prea repede.

— Richard glumește, bineînțeles, domnule Travers, spuse doamna Ferguson pe un ton de gheață. Mai doriți niște struguri? Sunt

din via noastră.

— Nu, vă mulțumesc, scumpă doamnă.

Fetele priveau înainte, împietrite. Ce naiba îl apucase pe tatăl lor?

— Da, după cum spuneam, continuă jenat oaspetele, nu prea trăim o perioadă romantică.

— Sunt de acord, domnule Travers, interveni Hellen, cu un glas posac. Bărbații, de exemplu, nu mai fac doi bani în ziua de azi. Cred că pe vremuri, dacă un bărbat se simțea atras de vreo fată, îi trimitea flori sau cadouri.

În ziua de azi nu mai țin minte nici măcar că au promis să joace o partidă de golf sau altceva.

Râse scurt, plină de trufie. Îi disprețuiesc pe bărbați, adăugă ea.

— După mine, fetele nu prea au multe șanse. Pe vremuri era altceva, replică mama.

— E multă competiție, dar e plăcut, ce mai, murmură una din fete.

Hellen o țintui cu privirea pe soră-sa.

— Hmm, e trist, oftă reverendul, ștergându-și gura cu șervetul. Timpurile de azi nu sunt, nici pe departe ideale.

Ești de acord cu mine, Ferguson?

— Nu, Travers, deloc. Eu cred că timpurile sunt minunate.

Familia îl privi uluită. De-a dreptul extraordinar ca tata să se aventureze cu o asemenea părere.

— Și am putea să știm și noi de ce, Richard? Întrebă soția, ridicând din sprâncene.

Bătrânul Ferguson așteptă o clipă până să le răspundă.

Pe urmă se întoarse spre cleric cu un zâmbet afabil.

— Există o lipsă generală de moralitate pe care o găsesc extrem de plăcută, spuse el.

Urmă o clipă de tăcere oribilă.

Reverendul amuțise complet. Nu era în stare decât să se holbeze și să clipească. Pe urmă, doamna Ferguson se ridică impunătoare de la masă, urmată de cele trei fete.

— Stați o clipă, strigă soțul. Trebuie să vă spun tuturor ceva.

Credeți că sunt nebun și că mi-am pierdut mințile. Da, poate aveți dreptate. Dar sunt mândru de asta și, dacă sunt nebun, atunci am de gând să comit cea mai sublimă nebunie care a putut să treacă vreodată prin capul unui nebun. Pornesc într-o mare aventură. A trebuit să aștept șaiszeci de ani, dar încă nu e târziu. Ce-o să iasă de aici nu știu și nici nu mă interesează. Există ceva în lucrurile necunoscute care prezintă mai multă frumusețe decât „Pace întru Domnul”. Un singur lucru știu bine, și anume că dacă am să mor, Maltby o să continue să existe. Veți trăi aici, an după an, fericiți în superba voastră fățarnicie. Enoriașii vor continua să doarmă în biserică duminicile și să discute despre îndatoririle ce le au față de aproapele lor în timpul săptămânii. Voi, fetelor, o să vă măritați dacă mama voastră o să se străduiască îndeajuns, iar voi, la rândul vostru, o să produceți fii și fiice spre veșnica glorie a Maltby-ului. Aceștia se vor plimba cu bărcile în după-amiezile frumoase de vară și vor bate terenul de golf iarna. Sper din tot sufletul ca balurile anuale să fie întotdeauna reușite. Cred că și Consiliul orășenesc o să-și realizeze dorința de a construi ceea ce numesc ei „o promenadă elegantă pentru a atrage „turiștii!” Aș fi nespus de dezamăgit dacă soția mea ar renunța la partidele de bridge care i-au adus atâta faimă și care, întâmplător, i-au adăugat și o sumă substanțială la propriul venit. Ca tată m-aș simți neîmplinit dacă fiicele mele și-ar părăsi grozavul obicei de a urmări pe tinerii care nu le bagă în seamă. Fie ca bârfa, calomnia și cleveteala să reprezinte în continuare esența clubului și fie ca membrii lui să echilibreze prin certuri punctele pe care le pierde la concursurile de navigație. Cât despre pensionarul și demnul reprezentant al Bisericii anglicane, mă rog cu profunde sa înclinație spirituală, devotamentul față de Dumnezeu Whiskyului să rămână la fel de înfocat și constant ca și până acum. Se întoarce în prag și se întinse după șapca și vechea haină de tweed care atârnau în cuierul din hol. Se opri o clipă să-și aprindă pipa. Apoi zâmbi, clipi ștângărește din ochii albaștrui și făcu o reverență către grupul din sufragerie.

— Vă doresc tuturor noapte bună.

— Se auzi cum trăneste ușa de la intrare și dispăru în noapte.

*

ORA ȘAPTE ȘI O DIMINEAȚĂ mohorâtă. Vântul bătea cu putere dinspre S-V, purtând în el sămânță de ploaie. Nu se înțețise căci semnalul de furtună nu fusese încă înălțat în vârful dealului Castle.

Copacii se scuturau și se legănau, apa agitată a portului se zbătea, înălțându-se și lovindu-se de treptele caselor. Bărcuțele amarate săltau în loc. Nori suri pluteau jos pe cerul străbătut de vânt, iar sus, spre răsărit, lucea un soare apos. O barcă mică, neagră, cu vele cafenii se lupta să iasă din port. Copastia. era acoperită de apă, dar înfrunta valurile înalte pe calea ce-o alesese, ca un pescăruș ce cunoaște forța rafalelor. De catarg se ținea strâns o siluetă într-o manta galbenă, sfâșiată. mult prea mare ca măsură, cu o pălărie marinărească pe cap.

Zâmbea cu gura până la urechi. La cârmă era un om într-o cămașă albastră decolorată și o jachetă veche de tweed.

Părul cărunt era umed de la spuma mării, dar când își trecu mâna prin el, râse.

— N-ai de gând să-ți iei rămas bun de la Maltby, Sam?

Silueta în mantaua galbenă scuipă în apă. Era gestul său suprem. Catargul scârțâi, vântul șuieră, fluierând în velatură, iar barca se înălță și se lăsă înapoi în valuri cu un suspin plin de năduf. În urma lor se afla Maltby, învăluit în ceața lui de dimineață. Omul de la cârmă nu-și întoarse privirea. În față se întindea marea nesfârșită, tânguioasă, cumplită și plină de taine. Chemarea se iscă din nou în ființa lui și deveni o parte din el, pentru totdeauna.

Văzduhuri cenușii-mări cenușii. Adieu Sagesse.

*

<titlu>CUPRINS

PĂSĂRILE...5

PERICOLUL...43

ÎNTÂLNIREA...84

ESCORTA...115

ALIBIUL...132

INDISCREȚIE...174

LENTILELE ALBASTRE...184

IAZUL...225

CAPRA – NEAGRĂ...257

— Mărul...291

PANICA...337

Un FOTOGRAF OARECARE: „... 347

Fără MOTIV...: 392

FRAȚIUNE DE SECUNDĂ... 435

„ADIEU SAGESSE” ... 488

*

Redactor: DENISA COMĂNESCU

Tehnoredactor: ELENA DINULESCU

Bun de tipar: 8 oct. 1990;

Coli de tipar: 32

Combinatul Poligrafic BUCUREȘTI

Piața Presei Libere nr. 1

ROMÂNIA

<coperta a IV-a>

Nuvelele lui Daphne du Maurier, autoarea atât binecunoscute romane: Rebecca, Golful Francezului, Verișoara mea Rachel, Țapul ispășitor etc spulberă orice îndoială cu privire la talentul ei de povestitoare. Pendulând între emoție și rațiune, solicitate până la limita maximă, personajele sale ajung la momentul în care pot ceda din clipă în clipă. Experiențele lor, deși stranii și rare, sunt totuși posibile. „Claritatea tulburătoare care străbate nuvelele seamănă cu cea care luminează lumea mirifică a suprarealiștilor” – (San Francisco chronicle).

Devenită o operă cinematografică de mare clasă, sub bagheta lui Alfred Hitchcock, Păsările este doar una din multele povestiri care îndreptățesc aprecierea dată de Observer autoarei: „O imaginație remarcabilă care provoacă neîncetat mila și groaza”.

ISBN: 973 – 34 – 0175 – 7

</coperta a IV-a>